

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERIES

HEART OF THE INFERNO SERIES
NICOLE FANNING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ateşle

Cehennemin Kalbi Serisi Kitap II

Telif Hakkı © Nicole Fanning. Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü fotokopi, kayıt dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, veya diğer elektronik veya mekanik yöntemlerle, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

OceanofPDF.com

Kocam Matthew'a

Hakkında yazacak kadar şiddetli bir aşk bilmemin sebebi sensin.
Zamanın sonuna kadar sizi kızdırmama izin
verdiğiniz için teşekkür ederim.

Editörüm Amber'e

Kitap bebeğime bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim.

Tarafarlara:

"Jaxalie" ve HOTT'yi benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.
Bana her gün ilham veriyorsunuz.
Bu senin için.

OceanofPDF.com

Önsöz

NATALIE

"Bu imkânsız," diyorum doktora.

"Aslında *değil*," diyor gülümseyerek. "Hamilesiniz, Bayan Tyler. Tebrikler."

İnanmayarak başımı sallıyorum.

"Ben... Anlamıyorum, ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Son on iki yıldır aralıksız kullanıyorum. Bu olamaz."

Tünellerdeki gece ve Miami'ye iki günlük dönüş yolculuğum hariç.

"Bayan Tyler, bunun sizin için bir şok olduğunu *söyleyebilirim*, ama sizi temin ederim, bu

Olur böyle şeyler," diyor nazıkçe. "Ve evet, bu çok nadir olsa da, bu tür şeyler bazen herhangi bir kafiye veya sebep olmaksızın kendiliğinden gerçekleşir. Size *nedenini* söyleyemem, tek söyleyebileceğim raporda ne olduğu."

Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Bu gerçekten oluyor olamaz.

"Ama..." Yerdeki fayans desenine bakarak sözümü kesiyorum.

"Kan tahlilleriniz hamileliğinizin erken dönemlerinde olduğunuzu gösteriyor. Yaklaşık dört haftalık diyebilirim. Neyse ki kan tahlili için randevu aldığınız için bunu erken fark ettik."

Tüm vücudum hissizleşti. Beynimde sorular sorarak ama cevaplarını zaten bilerek ona bakmaya devam ediyorum. Ben bir hemşireyim ve tıpta geçirdiğim süre boyunca insan vücudu hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da pratikte her şeyin mümkün olduğudur.

Arka planda seçeneklerim hakkında konuştuğunu duyabiliyorum. Hamileliğin hala gelişimin ilk aşamalarında olduğunu, bu yüzden Hala doğal yollardan düşük yapma ihtimalim var. Bekleyip ne olacağını görmemiz gerektiği hakkında. Ama ben dinlemeyi bıraktım.

Şu anda beynimde tek bir düşünce var: Ben hamileyim... Jaxon Pace'in çocuğuna.

Bir aydır tanıdığım, aynı zamanda milyarder, otel kralı ve Chicago'nun en büyük ve en tehlikeli mafya ailesinin başı olan bir adam... babası.

OceanofPDF.com

Ama Natalie'nin sahip olunacak biri olmadığını biliyorum. O benim sahip olmayı ya da kontrol etmeyi umabileceğim bir varlık değil. Kendini bana özgürce, kendi arzusuyla verdi ve bunu yaparken benim için bir ışık oldu.

Karanlık.

O benim çünkü benim olmak istiyor.

-Jaxon Pace

OceanofPDF.com

Bölüm 1

NATALIE

"Pekâlâ, Missy, bu kadar oyalanmak yeter," diyor gözlerini kısarak. "Senin oyunun ne?"

"Bahsini göreceğim ve artıracam," diye düşünüyorum, yüzüm hiç değişmeden. "Beş tam simit."

"Ooh! Büyük hamle... Pekala, ÇAĞRI."

"Oku ve ağla koca adam," diye kutluyorum. "Floş."

"Vay, vay, vay. Kahretsin, bu gerçekten iyi bir el, Bayan Tyler." diyor, mağlup bir surat ifadesiyle.

"Ah ha! Başardım! Sonunda seni yendim!"

"Ama yine de ne yazık ki floş *royalimi* geçemiyor," diyor gülerek ve arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor.

"Lanet olsun, Walter! Bunu gerçekten yapabileceğimi düşünmüştüm!" Kartlarımı masaya fırlatarak kederli bir şekilde iç çektim.

Yüzündeki memnun gülümseme derin bir kıkırdamaya dönüşüyor ve sonunda bu kıkırdamayı görmezden gelmek benim için çok zor oluyor ve ben de pes edip onunla birlikte gülüyorum. Ancak, bu derin kıkırdama sert bir kahkahaya dönüşüyor.

Öksürüyor ve zavallı Walter nefes almakta zorlanıyor. Ayağa kalkıyorum ve su bardağını bizim için hazırladığım salatalık suyuyla doldurup dudaklarına götürüyorum.

"Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı," diye gülümsüyor, ben fazla suyu silerken. "Söylemeliyim ki Natalie, gelişme gösteriyorsun."

"Hâlâ her hafta krakerlerden kurtulmaya çalışan biri olarak, hiç de öyle hissetmiyorum," diye göz kırpyorum ona.

"Hayır, güven bana, öylesin. Söylediklerini daha iyi kontrol ediyorsun." Ona gülümsüyorum ve başımı eğiyorum.

"Benim gerçekten iyi bir öğretmenim vardı."

Walter sırtarak, "Bu da senin çok fazla boş vaktin olduğu anlamına geliyor," diyor. "Burada çenemdeki tükürüğü silmek için."

"Tam tersine Walt, aslında günlük oyunlarımızı gerçekten özledim. Tekrar işime döndüğüm için mutluyum."

Sertçe yutkunuyorum. Bu sabahki doktor randevumdan gelen haberler hâlâ kafamda çınlıyor. Ama en azından burada Walter'la olmak dikkatimi biraz dağıtıyor.

"İnan bana evlat, ben de döndüğün için mutluyum," dedi ve elini kaldırarak

Bana kaşlarını çatı. "Senin yerine gönderdikleri şu adam, Taylor? Trevor?" diye soruyor, hatırlamaya çalışarak.

"Sanırım ben tatildayken yerime bakan kişi Timothy'ydi," diyorum kartları toplarken.

"Evet, o," diye devam ediyor Walt. "Berbattı."

"Sanırım o yeni," diye kıkırdıyorum onun açık sözlülüğüne. "Yeni ya da değil, *berbattı*."

"O kadar kötü müydü?" Ben sordum.

Hastalarımın sorumlu birinin kötü bir iş çıkarması fikrinden hoşlanmıyorum, özellikle de konu Walter olduğunda.

"O bir LUMP'tu! Ve pek de *iyi* biri değildi. Her zaman geç gelirdi ve hayatını kurtarmak için damarımı bile bulamazdı," diyor Walter kazağını kapatırken.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. Neden bana daha önce söylemedin? Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum ve çoktan bir şeyler söyleyebilirdim."

"Hayır, seni bu konuda rahatsız etmek istemedim. Sonuçta bu senin suçun değil, o lanet hastanenin suçu! Çalışanlarını iyi seçmiyorlar.

Aptal çocuk ilaçlarımı bile karıştırdı! Onu düzeltmek zorundaydım, yoksa muhtemelen şu anda ölmüş olurdu! Aradım ve başka birini bulmaya çalıştım, ama personel sıkıntısı çektiklerini söyleyip durdular, ben de sizin gelmenizi beklemeye karar verdim.

Geri gel." diyor, onu mutfağa götürürken.

Bunu söylediğini duyunca kalbim kırıldı. Dayanamadığım bir şey varsa o da empati kuramayan hemşirelerdir. Evet, bu işin stresli ve hatta zaman zaman kalp kırıcı olduğu doğru. Ancak söz konusu hastalarımız olduğunda, beceriksizliğe ya da kabalığa yer yoktur.

"Walter, çok üzgünüm. Birine söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Güzel. Ayrıca, ikimize de bir iyilik yap ve asla tatile çıkma. tekrar," diyor göz kırparak.

Sonraki bir saat boyunca ikimiz birlikte yemek yapmaya çalıştık. Bu diğer hastalarımaya yaptığım bir şey değil ama Walter diğer hastalarımaya benzemiyor. O benim her günkü rotamdaki son durağım. günü ve 'Cuma Gecesi Yemeklerimiz' son sekiz ay içinde bizim için düzenli bir etkinlik haline geldi.

Walter, Boston'da yaşayan emekli bir lüks ev inşaatçısı. Eşi Hellen on yıl önce vefat etti ve tüm çocukları hala Boston'da yaşıyor. Walter ölümcül akciğer kanseri olmasına ve onları çok özlemesine rağmen Onunla birkaç dakikadan fazla sohbet etmek için aradıkları nadirdir. Ziyaretleri daha da nadirdir.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum. "Sinatra mı?"

"Hayır, bugün iyi oynadın. Büyük silahları hak ettin," diyor heyecanla. "Bing Crosby."

Birkaç dakika sonra Walter kabak doğrarken ses sisteminde Bing çalışıyor ve ben de fırındaki somon balığını kontrol ediyorum.

"Ee," diyor nazikçe. "*Ondan* haber aldın mı?" Başımı sallıyorum.

"Hmm. Bu hayal kırıklığı yarattı," diyor kabakları keserken. "Dürüst olmak gerekirse, sorun değil," diyorum sessizce, içine koyduğum patatesleri kaydırarak

Daha önce. "Geçen her gün biraz daha kolaylaşıyor gibi görünüyor."

"Hı hı, bu yüzden mi çantanda silah taşımaya başladın?" diye soruyor, başını sebze doğramaktan kaldırmadan.

Kendi kendime sırtıyorum.

Walter çok gözlemcidir.

Walter'a Jaxon'la tanıştığımı söyledim, çünkü yaptığı ilk şey bana Chicago hakkında sorular sordu... bu da gözyaşlarına boğulmama neden oldu. Sonunda, itiraf etmek ve bunu biriyle konuşmak katartik hissettirdi. Yine de Jaxon'ın milyarder olduğu kısmını atladım.

Mafyanın başı ve neredeyse benim için olan bir kurşunla ölmesini izlediğim gerçeği...

Kurşun.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Jaxon'ın o yeraltı platformunda kanlar içinde yatarkenki görüntüsü, yakın zamanda aklımdan çıkmayacağını bildiğim bir şey. Sonunda

Birkaç hafta fazladan izin aldım çünkü Chicago'dan beri o korkunç sahnenin tekrar tekrar yaşandığı sürekli kabuslar görüyorum.

Ama onun hayatını kurtarmıştık. En azından benim bildiğim kadarıyla. Ben ayrıldığımda durumu stabildi ama Ethan'dan komadan çıktığında beni bilgilendirmesini istememe rağmen kimseden tek kelime duymadım.

Bu da zaten açık olan bir yaraya tuz basmak gibi geliyor. Hepsi tünelde benim için gelmişti.

Jaxon, Charlie, Josiah ve Ethan benim için hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Sadakatlerinin Jaxon'a olduğunu bilsem de, sanırım yine de en azından arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm. İçlerinden en azından birinin bana ulaşıp Jaxon'ın komadan çıktığını ve iyileşmekte olduğunu söylemesini umuyordum.

Ama tek gördüğüm sessizlik. Hepsinden. "Evet, sanırım sadece korumak istiyorum."

"Tatlım, sorun yok," diye nazikçe sözümü kesiyor. "Anlıyorum, dünya aklını yitirmiş durumda ve dışarısı çılgınca. Sadece şundan emin olmak istiyorum. iyisin."

Boğazımda düğümlenen duyguları yutkunarak geri çekiyorum ve Walter.

"Ben iyiyim, Walt."

Ben iyi değilim.

Ben hamileyim. Ve dört hafta önce benim için o ölümcül kurşunu atan inanılmaz zengin ve inanılmaz tehlikeli mafya babası Jaxon Pace'in baba olduğumdan haberi yok.

"İyi" olmaktan o kadar uzağım ki buna nasıl odaklanacağımı bile bilmiyorum.

Onun yerine akşam yemeğine odaklanıyorum. Ve Walter'a.

"Hey, özür dilerim. Seni üzme istememiştin" diyor ve doğranmış sebzeleri nazikçe bana uzatıyor.

"Hayır, yapmadın Walter," diyorum gülümseyerek. "Sadece çılgıncaydı. Ama sanırım ikimiz için de aynı bağ yoktu."

"O zaman o bir APTAL," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Senin ne kadar çekici olduğunu göremiyorsa, o zaman aptalın tekidir ve zaten seni hak etmemiştir."

Ona şefkatle gülümsüyorum.

"Bir gün," diyorum sebzeleri tencereye koyarken. "Bir gün her şeyi anlayacağım. Colton ve Chicago'lu adam. Ve en azından artık tam olarak ne istediğimi biliyorum ve daha azıyla yetinmeyeceğim."

"Güzel," diyor Walter. "Senin üç katın yaşında olmasaydım, sırf sen her yemek yaptığında mutfağım mis gibi koktuğu için seninle evlenirdim," diyor gülerek.

Gözlerimi devirerek onunla birlikte gülüyorum.

Yemeği fırından çıkarırken, "Yaşlı bir adamın sana bir tavsiyede bulunmasına izin verir misin?" diye soruyor.

"Ateş et."

"Her zaman gördüğüm kadarıyla, seni sevmesi gereken kalp senin için savaşmaktan asla vazgeçmeyecek," diyor gülümseyerek.

Ben de gülümsüyorum ama midem bulanıyor.

Gerçekten de Jaxon'ın benim için savaşacağını düşünmüştüm, özellikle de o gece kütüphanede bana söylediği her şeyden sonra ya da beni o kâbus gibi tünellerden çıkarmak için göze aldığı her şeyden sonra.

Ama... Sanırım yanılmışım.

Belki de tüm bunların çok fazla olduğuna karar vermiştir? Ya da belki de İLK çocuğunun annesi Rachel'ın hala hayatta olduğunu öğrendiğine göre, belki de *onunla* uzlaşmayı denemek istiyordur?

İçimde yükselen acıyla savaşabilmeyi tüm kalbimle isterdim. Ama içten içe onun gibi bir adam için muhtemelen daha iyi bir seçim olduğunu biliyorum. Onun 'dünyasının' bir parçası ve benim gibi birinden daha uygun. Belki de Jaxon'ın uğruna savaşmak istediği kişi odur.

Ve şu anki bencil isteklerime rağmen, belki de doğru seçim budur. Çünkü en azından o zaman Jaxon'ın kızı Jessica, anne ve babasına tekrar kavuşmuş olacaktı.

Ancak, tüm bu düşünceler dayanılmaz bir hal alıyor ve tabaklarımızı hazırlarken gözlerimden yaşlar aktığını hissediyorum.

Benim bebeğim ne olacak?

Henüz çok erken olduğunu biliyorum, ancak bu tesadüfi hamilelik yaşayabilirse, bunu kendi başıma yapmaya gerçekten hazır mıyım?

Bu düşüncenin sonunu bile getiremiyorum ve zavallı Walt'un duygusal çöküntülerimden birini daha savuşturmasını istemiyorsam, bu düşünceleri bir kutuya koymam ve birlikte yemeğimizin tadını çıkarmam gerektiğine karar veriyorum.

"Yüzüne bak, Tanrım, bu gece her şeyi yanlış söylüyorum," diyor kıkırdayarak. "Affet beni, sadece seni neşelendirmeye çalışıyordum."

"Biliyorum Walter," diyorum gülümseyerek. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sen beni her zaman neşelendirir. Haftalık yemeklerimizi dört gözle bekliyorum, sırf muhteşem yemeklerimle ilgili egomu şişirebilesin diye."

"Ben iyi bir geyikçiyim!" Göz kırıyor. "En iyilerin en iyisi!"

"Öyle olduğunu biliyorum!" Gülüyorum, onu masaya götürüyorum.

Akşam yemeğimizi yemek için masada ona katılmadan önce sürahiyi ve gece ilaçlarını alıyorum.

"Size karımla nasıl tanıştığımı anlatmış mıydım?" diyor.

En az onlarca kez anlatmış olsa da başımı sallıyorum. Ama Walter bu hikayeyi anlatmayı seviyor ve ben de rahmetli eşinden bahsederken gözlerinin parlamasını izlemeyi seviyorum.

"Kardeşimi ziyaret etmek için New York'a gittim. erkek hafta sonu. Ama bilmediğim şey, yeni karısının o Cumartesi gecesi bir Broadway gösterisi için bilet almış olduğuydu. Ben genç bir adamdım ve aptal bir Broadway gösterisine gitmek istemiyordum, barda eğlenip içmek istiyordum! Ama lanet olası kardeşim onun parmağında o kadar oynuyordu ki, bir de baktım ki kendimi lanet olası bir Broadway şovunda aptal gibi oturmuş, şansına küfrederken buldum!"

Su bardaklarımızı doldururken gülümsüyorum.

"Tam ayağa kalkıp oradan çıkmaya hazırlanırken onu gördüm. Yedek dansçılardan biriydi, biliyor musun? O andan itibaren onu gördüğümde gözlerimi ondan alamadım. Sonunda tüm prodüksiyonu izledim ve hala ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok!" Gülüyor, bir içki alıyor.

"Ama onun hayatımda gördüğüm en güzel kız olduğunu düşünmüştüm. Bir meleğe benziyordu. Arkasında bir parıltı vardı. Filmlerdeki gibi."

Arkama yaslanıp güzel bir anının içinde kaybolan Walter'ı hayranlıkla izliyorum.

"Gösteriden sonra belki onu bir kez daha görebilirim diye etrafta bekledim. Kardeşime tuvaleti bulmaya gideceğimi söyledim ama aslında yaptığım şey onu bulmak için sahne arkasına gizlice girmekti."

"Yaramaz çocuk!"

"Öyleydin! Ama nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden karanlıkta bir aptal gibi dolaşıyordum. Bir de baktım ki

yan kapıdan uçup bana mı çarpacak?!"

"Şu çok güzel yedek dansçı," diyorum göz kırparak.

"Tam bana çarptı ve kıcımlı devirdi," diye gülüyor. "Üstümdeki kıza baktım ve size söyleyeyim, işim bitmişti."

Gülümseyiyor, gözleri buğulanıyor, hâlâ onu düşünüyor.

"Onu her lanet gün özlüyorum," diyor iç çekerek.

"Biliyorum Walt," diyorum nazikçe. "Siz ikiniz, gerçek bir şeye sahiptiniz, gerçekten özel bir şeye."

Bulaşıkları toplamaya başlamak için ayağa kalkıyorum ama tam uzaklaşırken elimi nazikçe yakalıyor.

"Natalie, Chicago'daki adamla işler yolunda gitmediği için üzgünüm," diyor içtenlikle. "Ama ciddiğim tatlım, bir gün olacak, söz veriyorum. Ve o şanslı adam her kimse, ne kadar şanslı olduğunu bilecek ve seni *asla* bırakmayacak."

Walter'ın şu anda ne kadar çok ağlamak istediğimi anlamasına imkân yok ama onun yerine gülümseyip alnından öpüyorum.

"Bir gün Walter," diyorum usulca. "Bir gün."

Birkaç saat sonra evimden birkaç blok ötede otobüsten indiğimde güneş batıyordu.

Genelde otobüse binmem gerekmez ama arabam Chicago'dan döndükten kısa bir süre sonra rastgele çalışmaya başladı ve hala tamirde. Neyse ki hava çok güzel ve tüm hastalarım otobüs duraklarının yakınında elverişli bir konumda bulunuyor.

Her Cuma yaptığım gibi, birkaç parça yiyecek almak için köşedeki yerel markete giriyorum.

"Hola Chica!" Eduardo, dost canlısı kasiyer diyor.

"Hola Eduardo!"

Eşyalarımı çabucak buldum ve tam bitiriyordum ki birinin adımı söylediğini duydum.

"Hemşire Tyler, siz misiniz?"

Döndüğümde koridorda duran uzun boylu, yakışıklı bir adam görüyorum.

Onu tanıyorum. Adı Scott Mitchell, ancak hastanemde 'Ateşli Scotty' ya da 'Dr. Ateşli' olarak tanınıyor. Çalışanlar arasındaki fikir birliği

Hemşirelik personeli, onun tüm personel içindeki *en* çekici asistan doktorlardan biri, hatta *en* çekicisi olduğunu söylüyor.

"Dr. Mitchell, şehrin bu tarafında ne işiniz var?" Raftan bir kutu waffle karışımı alarak sordum.

"Buradan geçiyordum ve yarın uyuyabilmek için durup birkaç ihtiyacımı almam gerektiğini düşündüm. Kim bilir, belki bir kez olsun Cumartesi sabahımın tadını çıkarabilirim," diyor gülümseyerek. "Peki ya sen?"

"Genelde eve dönerken uğrarım. Ben de tam bu civarda oturuyorum. köşe."

"Gerçekten mi?" dedi, yüzünü şok kaplamıştı. "Ne garip. Sen Şehre yakın iyi bir kiralık ev bulamadınız mı?"

"Birkaç yere baktım ama bu bölgedeki mahalleyi gerçekten çok sevdim ve burada bir ev satın aldım. Yaklaşık iki yıldır buradayım."

"Vay canına, çok cesurca." Sesini alçaltmadan önce hızla etrafına bakınıyor. "Burada çok fazla *suç işlendiği* doğru mu?"

Sorusu karşısında hemen gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bundan bıktım usandım.

"Hayır," diye iç geçirdim ve başımı salladım. "Bu bir efsane. Bu bölge hakkında korkunç bir yanlış. Aslında son derece birbirine bağlı bir topluluk ve çok güvenli."

Kendimi onun yanından kasalara doğru itiyorum.

Nedense "Dr. Hottie" sevmeye başladığım mahallemi yargılıyormuş gibi hissediyorum ve garip bir şekilde savunmaya geçiyorum.

Buraya ilk taşındığımda, Colton'la yaşadığım ayrılığın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Komşularım bana karşı inanılmaz nazik ve misafirperverdi. Sanki ailenin bir parçasıymışım gibi beni hemen topluma kabul ettiler. Mahallemi seviyorum ve bu konuda hiçbir şeyi değiştirmezdim. Belki Dr. Hottie gibi şehre bağlı insanların yargılayıcı varsayımları hariç.

"İlginç," diyor beni kasaya kadar takip ederek. "Sanırım mikro toplulukların şu anda çok moda olduğunu duydum."

"Hı hı," diyerek arabasına bakıyorum ve az önce durduğu reyondan sadece bir kutu pirinç ve bir meşrubat aldığını fark ediyorum.

Garip bir "ihtiyaçlar" seçkisi gibi görünüyor.

"Sen tatildeyken Walter Brasado'nun seni özlediğini duydum," diyor sırtarak. "Hastaneyi beş ya da altı kez arayıp ne zaman döneceğinizi sorduğunu duydum" diye kıkırdıyor. "Aslına bakarsanız, hastalarınızdan birkaçı bunu yaptı. Çok iyi bir hasta bakıcı olmalısınız, Hemşire Tyler."

Gülümsüyorum, alışverişlerimi taşıma bandına koyuyorum.

"Bütün övgüyü benim alabileceğimi sanmıyorum. Sadece yedeğimin hastaya yaklaşım *konusunda* biraz daha eğitime ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum."

Çıkış yaptıktan sonra Edwardo'ya teşekkür ediyor ve doldurulmuş iki kâğıt torbayı kollarımın arasına alıyorum.

"Umarım iyi bir hafta sonu geçirirsiniz, Dr. Mitchell."

"Hey, bekle," diyor, görünüşe göre pilav ve soda istemediğine karar vermiş. "Hava kararmaya başladı, arabam burada, seni eve bırakayım."

"Oh, hayır, bu tamamen gereksiz," diyorum, küçümseyerek. "Buradan iki blok ötede oturuyorum."

"Doğru, ama yapayalnızsın ve..."

"Teklifiniz için teşekkür ederim Dr. Mitchell, ama sizi temin ederim ki burada tamamen güvendedim."

Ama yanlışlıkla kollarımdaki çantalarından birini elimden kaçırıyorum. Neyse ki Dr. Hottie onu yere düşmeden yakalıyor.

"O zaman en azından seninle yürümeme izin ver," diyor sevimli bir sırıtışla. "Ve bunlardan birini taşımama."

Yakışıklı gülümsemesine bakıyorum ve benim sorunumun ne olduğunu ya da yardımını neden düşüncesizce reddettiğimi bilmiyorum.

Bu çantalar biraz ağır ve belki biraz yardım iyi olurdu.

"Elbette."

Caddede ilerlerken bana hastalarından ve büyüyen muayenehanesinden bahsediyor. Çoğunlukla sessizce dinliyorum, başımı sallıyorum ve dikkatimi veriyormuş gibi görünmek için arada bir "ah, anlıyorum" diye araya giriyorum. Dr. Hottie konuşmakla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, ki bu iyi bir şey çünkü bu gece söyleyecek pek bir şeyim yok.

Evime yaklaştığımızda, civardaki çocuklardan bazıları hala dışarıdaki fiskiye oynuyor, fiskiyeinin içine girip çıkarken çığlık atıyor ve gülüyorlardı.

"Selam, Natalie!" Mercedes adında esmer, güzel bir kız yanımızdan el sallayarak geçerken kıkırdıyor.

"Vay anasını, bütün bu çocuklar sokakta koşturup duruyor!" Dr. Hottie onun ardından bakarak şöyle diyor. "Hava karardıktan sonra dışarıda olmaları kimseyi endişelendirmiyor mu? Ebeveynleri hangi cehennemde?"

"Dediğim gibi," diyorum gülerek, "Burası birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk. Herkes birbirini kollar. Burada hepimiz bir tür 'ebeveyniz'."

Ancak garip bir şekilde, *tam da* bu cümle beni şu anda gerçekliğime geri döndürüyor gibi görünüyor.

Sanırım artık ben de gerçek bir ebeveyn sayılırım.

"Evet, bu benim," diyorum verandamın basamaklarının dibinde durarak. "Bunun için çok teşekkür ederim. Sanırım buradan idare edebilirim."

Çantamı merdivenlere bırakıp onunkine uzanıyorum, ama o yanımdan geçip eve doğru ilerliyor.

"Hadi ama, buraya kadar taşıdım. Senin için içeri taşıyabilirim. Ne de olsa centilmence yapılacak şey bu." Verandanın basamaklarından kapıya doğru yürürken bana gülümsüyor.

Belki de uzun ve yorucu bir gün geçirdiğim içindir ama Dr. Hottie'yi içeri davet etme düşüncesi beni biraz rahatsız ediyor.

Kapıda ondan alırım.

Onu takip ediyorum ve çantamı verandaya bırakıyorum.

"Vay anasını..." diyor bana bakarak. "Hemşire Tyler, bu bir çantanda *çok* büyük bir silah var."

Çantamdan anahtarlarımı almaya çalışıyordum ama şimdi silaha bakıyorum.

Hay aksi. Bunu görebildiğini fark etmemiştim.

"Evet, bugünlerde bir kız kendi başının çaresine bakmak zorunda," diyorum kapıyı açarken.

"Sanırım bu adil." İleri doğru bir adım atıyor ama ben arkamı dönüp vücudumla kapı aralığını kapatıyorum.

"Teşekkür ederim, Dr. Mitchell," diyorum gülümseyerek. "Benimle eve kadar yürüdüğünüz ve yiyeceklerimi taşımama yardım ettiğiniz için. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Hemşire Tyler, sorun yok," diyor. "Önemli bir şey değil, onları sizin için içeri taşımaktan mutluluk duyarım," diyerek tekrar eve girmeye çalışır.

"Hayır, sorun değil," diyorum, kollarındaki çantaya tekrar uzanarak.
"Gerçekten, ben hazırım."

"Emin misin? Yani ben zaten buradayım ve-"

"HEY! APTAL! HAYIR DEDİ!"

Arkamdan alçak ve son derece buyurgan bir ses bağılıyor...
karanlık evimin *içinden*, beni sıçratıyor.

Aman Tanrım... Bu sesi tanıyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ama henüz arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Bunun yerine çantayı, muhtemelen sesin kaynağına bakarak hâlâ yanımdan geçip gitmekte olan şaşkın Dr. Mitchell'dan alıyorum.

"Teşekkür ederim, Dr. Mitchell," diyorum gülümseyerek. "Umarım harika bir gece ve güzel bir hafta sonu geçirirsiniz. Pazartesi günü görüşürüz."

Hızla çarpan kalbimi ve titreyen uzuvlarımı kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, bir yandan da yavaşça başını sallamadan önce bana şok olmuş bir ifadeyle bakan Dr. Hottie'ye veda etmeye çalışıyorum.

"O zaman iyi geceler Hemşire Tyler."

Hızla merdivenlerden iniyor ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde sokağa geri dönüyor. Verandaya bıraktığım yiyecek poşetini alıyorum ve arkamı dönüp evime girmeden önce derin bir nefes alıyorum.

Işığın düğmesini çevirdim ve onu o zaman gördüm.

Bir de ne göreyim, Jaxon Pace... Canlı ve oturma odamda oturuyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

JAXON

Neredeyse iki saattir bu sandalyede oturmuş Natalie'yi bekliyorum. Ve tüm bunlara değdi, çünkü onu gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Ancak *beni* gördüğüne umduğum kadar sevinmiş görünmüyordu. Aslında, Natalie *kızgın* görünüyordu.

Ve yanındaki o palyaço da kimdi?!

"Hain." Odadaki sessizliği aniden bozdu. "Ne?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Seninle konuşmuyordum," diye tersledi soğuk bir şekilde, "seninle konuşuyordum.

Cyclops."

Başını sallayarak küçük köpeğe bakıyor.

Küçük, tek gözlü kurtarma pug'ı Cyclops kucağında oturuyor, sahibini görmeyi sabırsızlıkla beklerken mutlu bir şekilde nefes alıyor ve kuyruğunu sallıyor.

"Ne bekçi köpeğiymişsin sen, Lops," diyor gözlerini devirerek.

"Kimdi o?" "Kimdi o?" diye soruyorum, içimde biriken hayal kırıklığını bastıramayarak.

onu başka bir adamla görmek.

"Kim kimdi?" Kollarını vücudunda kavuşturup sert duruşunu koruyarak soruyor.

"O adam-"

"O adam mı? O adam mı?" diye alay ediyor. "Az önce beni eve bırakan ve bir poşet yiyecek taşıyan o iyi adam mı? Şu anda tartışmak istediğin adam *bu* mu?"

"Evet? Bunun açık olduğunu sanıyordum?"

"Oh, öyleydi," diye tersledi beni, gözleri kısılmıştı. "Ancak benim için açık olmayan şey, oturma odamda oturan BU adam!" Elini bana doğru sallayarak bağıyor.

Oh...şimdi anlıyorum. Natalie kızgın.

"Burada ne yapıyorsun, Jaxon? *Benim* evimde?"

"Açıkçası seni görmeye geldim," diyorum boğazımı temizleyerek ve koltuğumda kayarak.

Ancak gözlerindeki öfkeyi görünce hemen rahatsız oluyorum ve ayağa kalkıp ceketimi düzeltiyorum.

"Sanırım aptalca bir şekilde beni gördüğünüz için heyecanlanabileceğinizi düşündüm. *Canlı* olarak."

Gülüyor, başını sallıyor ve dilini dudaklarına bastırıyor. Yanak.

"Biliyor musun Jaxon, gerçekten olabilirdim. Eğer dört lanet olası Sen ve tüm tugayından haftalarca telsiz sessizliği!" Beni şaşkına çevirerek bağılıyor.

Neden bu kadar kızgın? Yani, beni terk eden o!

"Yani bu da ne demek oluyor?! Yaşıyor musun, öldün mü yoksa hala komada mısın diye merak ediyorum! Sana ne olduğunu bilmiyordum!"

"Belki de ben uyanamadan çekip gittiğin içindir!" Ben de bağıriyorum, öfkem kabarıyor. "Kendime geldiğimde ve senin az önce gittiğini öğrendiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal et Natalie! Kendime asla yapmayacağını söylediğim bir şeydi bu, ama sanırım yanılmışım!"

"Siktir git, Jaxon!" Bağıriyor. "Seni umursamadığım için gitmedim, dosyanı üzerimde bulduğum için gittim! Ve evet, her şeyi gördüm! Adamlarına benim hakkımda buldurduğun tüm kişisel bilgilerimi! Bana söylemeye tenezzül etmediğin şeyler!"

"Sana söylemeyi planlamıştım ama hiç fırsatım olmadı!" "Bir sürü fırsatın oldu, Jaxon!"

"Bağışla beni Natalie, ama hatırladığım kadarıyla seni kurtarmak için silahlı adamlarla dolu tünel sistemlerinden geçmekle biraz meşguldüm!" Alaycı bir şekilde tersliyorum.

"Bunun için sana minnettarım Jaxon, inan bana! Ama, tamam, madem bu konudan bahsediyoruz, benim orada olmamın tek sebebini hatırlayalım

Çünkü senin dirilen psikopat eski kız arkadaşın ve onun deli kardeşi beni *kaçırdı!*"

"Bunun farkındayım! Kurşunu benim yediğimi unutma, Natalie!"

"Bunu unutmayacağım, duydun mu beni? Asla unutmayacağım! O kurşunu yedikten sonra otuz dakika boyunca kalbinin atmasını sağlayan bendim! Öldüğünü söylediğin bir kadının kurşunu, Jaxon!"

"ÖYLE OLDUĞUNU SANMIŞTIM! Ama yanılmışım! Tıpkı senin hakkında yanıldığım gibi! En azından bana açıklama yapma şansı vereceğini ya da beni görmek isteyeceğini düşünmüştüm!" Kapıya doğru bir adım atarak ona gürledim. "Ama belli ki yanılmışım! TEKRAR!"

Neredeyse kapıya varmak üzereydim ki aniden onun nefes alışını duydum ve bu ses beni olduğum yerde durdurdu.

"Seni görmek istiyordum!" Diyor, sesi çatlayarak. "Ama sonra beni karanlıkta bıraktın. Yine! HER ZAMAN YAPTIĞIN GIBI!"

Ona çaktırmadan bir bakış atıyorum ama yanağından süzülen gözyaşını gördüğüm anda öfkem bir anda buharlaşıyor.

Ona doğru yürüyorum ve o beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Yapma. Bana yaklaşma, Jaxon!"

"Siktir et!" Onu tutup kendime çektiğimi söyledim.

"Hayır! Dur! Bırak beni!" Feryat ediyor, göğsüme doğru titriyor ama onu görmezden geliyorum ve kendime doğru bastırıp sıkıca tutuyorum.

Ama beni itmiyor. Ya da benden uzaklaşmaya çalışmıyor.

"Tamam... Hemen geliyorum," diye alaycı bir şekilde fısıldıyorum, ellerimi hafifçe sırtına koyarak.

Kırılıyor, göğsüme yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Dudaklarımı usulca başının üstüne bastırıyorum ama kaçmasından korktuğum için başka bir hareket yapmıyorum.

Sonunda onu tekrar kollarıma aldığım ve vücudunu tekrar bedenimde hissettiğim için ne kadar minnettar olduğumu anlatacak kelime bulamıyorum.

Haftalardır ilk kez kalbim nefes alıyor.

Onu geri aldım.

"Patron, bir sorunumuz var..." Charlie'nin sesi aniden kulaklığımda yankılanıyor. Bir araba kapısının çarptığını ve hemen ardından ön bahçede bağırان bir kadının sesini duyuyorum.

"SEN DE KIMSİN BE? DEFOL GİT YOL!"

"Aman Tanrım! MEL!" Natalie nefes alıyor, benden ayrılıyor ve kapıya doğru koşuyor.

Kapağı açıyor ve ilginç bir manzarayla karşılaşyoruz.

Parlak kıvı saçlı ve kalın çerçeveli gözlükleri olan genç bir kadın, Charlie ve Josiah tarafından gözaltına alınıyor.

Onu gözaltına almaya *çalışıyorlar*.

Ancak elinde dev bir beyzbol sopası vardır ve onlar vurulmaktan kıl payı kurtulurken sopayı saldırgan bir şekilde onlara doğru sallamaktadır.

Natalie kapıdan çıkarken verandaya bakar.

"Nat! Oh, Tanrıya şükür!" Elini alnına götürerek bağılıyor ve anında sopayı düşürüyor. "Kızım, beni çok endişelendirdin! Her zamanki gibi aramadın, sonra telefonuna cevap vermedin ve özellikle her gece seni kontrol etmemi istedin. Aramadığında arabama atlayıp buraya geldim, en kötüsünü düşündüm ama birilerini pataklamaya hazırdım!"

Bu Mel, Natalie'nin en iyi arkadaşı.

"Mel, çok özür dilerim! Ben, şey..." Natalie çekingen bir şekilde söze başlıyor ama ben verandada arkasından yaklaşınca sesi kesiliyor.

"Aman Tanrım." Mel fısıldayarak şu anda binada bulunan beş adamıma baktı. "Bu... o mu?"

Natalie hiçbir şey söylemiyor, bana endişeyle bakıyor.

Mel aniden sopayı tekrar eline aldı ve Charlie ile Josiah'ı yarıp bana doğru ilerlemeye çalıştı.

"SENİN KİÇİNİ TEKMELEYECEĞİM, JAXON PACE!" Bağılıyor!
"YAPTIKLARINDAN SONRA NE CÜRETLE BURAYA GELİRSİN?
ONA YAPTIM!"

"Mel! Dur! Sorun yok," diyor Natalie, merdivenlerden hızla inerken. "Saçmalık! Ağlıyorsun, buradan görebiliyorum! BANA İZİN VER

GEÇ!" Yolunu kesen Josiah'ya bağılıyor, hala onun sopa darbelerinden kaçıyor.

"Mel, dur! Yemin ederim, sorun yok! Ben iyiyim!" Natalie ona ulaştığında şöyle der. "Özür dilerim, seni aramayı tamamen unuttum. En hafif tabiriyle çok tuhaf bir gün geçirdim."

"O zaman ben yine de onun kışını tekmelemek istiyorum çünkü o lanet olası bir pislik!" Mel bağılıyor, hâlâ korumama karşı çırpınıyor.

"Lütfen Mel. Sakin ol, sorun yok," diyor Natalie, elini Mel'in koluna koyarak. "Ben... Ben onun burada olmasını istiyorum."

Bu çok iyi.

"Onunla konuşmak istediğim çok şey var." Devam ediyor. "Ve eğer önce onu öldürürsen bunu yapamam..."

Bu o kadar iyi değil.

Mel uzun bir süre Natalie'ye bakar.

"Emin misin?" diyor usulca. "Küçük bir pop-pop bile mi?" Sopayı sertçe aşağı doğru sallıyor, sanki Panayırdaki köstebek oyunu. Bu durum Josiah'ı açıkça rahatsız eder ve sinir bozucu bir şekilde sopayı onun elinden çekerek arkasına koyar.

Natalie dönüp bana bakarak, "Sana haber veririm," diyor. "Sanırım bu onun söyleyeceklerinden hoşlanıp hoşlanmayacağıma bağlı."

Mel, Natalie'yi sarıp sarmalayıp ama bana ters ters bakarak "Adil," dedi.

süreç. "Beni yarın arayacak mısın? Ve kiralık katil hizmetimin gerekli olup olmadığını bildirirsiniz?"

"Tabii ki."

"Duydunuz mu çocuklar?!" Mel aniden etrafta toplanan tüm erkeklere bağırır. "Eğer ona bir şey olursa, *benimle* uğraşmak zorunda kalırsınız! Merak etme koca adam, bende bir sürü sopa var," diyerek Josiah'a göz kırpıyor.

Natalie gülümsüyor ve Mel'i arabasına doğru yürütüyor. Ellerim ceplerimde, verandanın tırabzanına yaslanıyorum.

Ben de onun güvenliği için endişeleniyordum. Tanrım.

Natalie kaldırıma döndüğünde iç çekerek, "Beyler," dedi. "İkinizi de tekrar görmek güzel. Bir dakika oldu. Chicago yerine Miami'yi nasıl buldunuz? Bacağın nasıl Josiah?"

Josiah gülümseyerek, "Daha yeni alışmaya başladık Bayan Tyler," diyor. "Ve *sayenizde* bacağım çok güzel iyileşti."

Onu daha önce hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor.

Tabii bir şeyleri havaya uçurmuyorsa.

Charlie kendinden geçmiştir ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermez.

"Evet, biliyorsunuz, birkaç hafta önce kapınızı çalıp bir şeyler söyleyecektik, ama Patron buraya gelene kadar biliniyordu."

"Charlie!" Josiah koluna vurarak onu tersler.

Kahretsin, Charlie! Ona koruma detayını henüz söylememiştim!

"Ne? Bağırıyorlardı. Bunun ona bizden çoktan bahsettiği anlamına geldiğini düşündüm."

"Charlie," diyorum, ona bir bakış atarak. "Lütfen kapa çeneni."

Ama Natalie beni şaşırtarak güldü.

"İkinizi de çok özledim." Diyor ve onları kucaklıyor.

Charlie uzaklaşırken, "Bilgin olsun," diye mırıldandı. "Hepimiz ona bu 'önce sessizlik sonra sürpriz' planının aptalca ve oldukça *ürkütücü* bir fikir olduğunu söylemeye çalıştık."

"CHARLIE!" Şak diye söyledim. "DUR. KONUŞMAYI. ŞİMDİ."

"Evet, Charlie," diyor Natalie kollarını kavuşturarak ve bana doğru dönerek.

"Milyarder *Hırsız* Jaxon Pace'in bu akşam konuşacak çok şeyi var ve eminim hepiniz onun şimşeklerinin çalınmasından ne kadar hoşlanmadığını biliyorsunuzdur."

Merdivenlerden çıkıp eve girerken bana korkutucu bir şekilde bakıyor ve onu takip etmem için kapıyı açık bırakıyor.

"Sanırım ateşe geri dönüyorum..." Dönüp içeri girerken yüzümü buruşturarak kendi kendime söylendim.

Natalie bir bardak çayla kanepeye oturmadan önce yanımdaki masaya bir bardak şarap koyuyor. İlk birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz, parmaklarını bardağa vurup bana bakıyor.

Gözleri benimkilerle her buluştuğunda, göğsümde aynı keskin acıyı hissediyorum. Son zamanlarda fazlasıyla aşına olduğum bir his.

Bu kadını hayatımda hiçbir şeyi özlemediğim kadar özlemiştim. Onun yokluğu dipsiz bir umutsuzluk çukuru gibiydi ve şu anda onu tekrar kucağıma alabildiğim zamana geri dönmekten başka bir şey istemiyorum.

Ancak aramızda, öncelikle ele alınması gereken birkaç hafif *öfkeli* filin bulunduğu açıktır.

Boğazımı temizliyorum.

"Peki, bu gece o adamın kim olduğunu sorma hakkım var mı?" Yere bakıp sonra ona bakarak soruyorum.

"Henüz değil," diyor usulca. "Ama o önemli değil."

Aslında bu kararı kendim vermek isterdim.

"Nereden başlamalıyım?"

"Rachel yaşıyor," diyor Natalie, gözleri benimkileri buluyor ve içten içe yanan bir alevle onları tutuyor. "O yaşıyor VE senin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor."

"Buna inanıyor *musun*?" Nefesimi tutarak soruyorum. Natalie'nin gözleri uzun bir süre benimkileri tarıyor. Sonra kupasını dudaklarına götürmeden önce iç geçiriyor. "Hayır... İstemiyorum," diyor usulca ve çayından bir yudum alıyor.

Tanrı'ya şükür.

"Ama yine de bir açıklama istiyorum. Ve sanırım bir açıklamayı hak ediyorum," diyor ve elindeki bardağı sehpaye bırakıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Natalie, sana yemin ederim, o tünelden çıkana kadar hayatta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ve o zaman bile buna inanmadım," diyorum dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip ellerimi birbirine sürterek. "Ne ben, ne de ekibimden herhangi biri bunun bir olasılık olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Bu yüzden hazır değildik," diyorum iç çekerek.

Natalie kaşlarını çatarak, "Bana onun bir yangında öldüğünü söylemiştin," diyor. "Bu *emin* olmamak için çok özel bir ifade, Jaxon."

"Biliyorum ama gerçek bu. En azından dört hafta önce onu görene kadar bildiğim tek gerçek buydu."

Ona bakıyorum ve eğer onu hayatıma geri alma şansım varsa, bu korkunç hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla ona anlatmaktan başka çarem olmadığını fark ediyorum.

"Rachel'ın gittiği gece yine bir kavga etmiştik. Ne hakkında olduğunu hatırlamıyorum ama özür dilediğimi ve onun da kabul ettiğini hatırlıyorum. Ama sonra gecenin bir yarısı eşyalarını topladı ve gitti. Teksas'taki kışlık evime doğru yola çıktı ve beni sabah onun yokluğunu fark etmek zorunda bıraktı."

Natalie devam etmem için başını salladı.

"Teksas'taki ev onun her zaman en sevdiği evdi, ama o oradan nefret ettiğimi biliyordum. Gittiğini fark ettiğimde, gidebileceği tek yerin orası olduğunu biliyordum ve sonunda adamlarım da bunu doğruladı."

"Yalan söylemeyeceğim, Jessica'yı gecenin bir yarısı öylece bırakıp gidebildiği için kızgındım. Ama bana gelince? Ona kötü davrandığım için bunu hak ettiğimi biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Natalie soruyor. "Sen... ona *vurdun* mu?"

"Hayır, asla." Kararlı bir şekilde söyledim. "Hiçbir kadına öfkeyle el kaldırmadım. Ama size nasıl işe yaramaz bir eş ve korkunç derecede ilgisiz bir baba olduğumu daha önce anlatmıştım. Bunun da ötesinde, sürekli olarak sadakatsiz ve sürekli gergin biriydim."

"Neden gergindin?" Natalie soruyor, yüzü bomboş.

Hay sikeyim. Bunu kabul ettiğimi duymak istiyor... yüksek sesle.

"Ben... kullanıyordum. İlişkimizin büyük bölümünde," diye iç geçiriyorum, gözlerinin içine bakamıyorum.

"Ne kullanıyordun, Jaxon?"

"Elime ne geçerse. O günlerde pek seçici değildim." Çenemi ovuşturuyorum, bu günahların dilimden dökülmesinden nefret ediyorum.

"Peki şimdi kullanıyor musun?" diye soruyor.

Uzun bir süre sessizce ona baktım.

"Bunu düşündüm," diyorum sessizce. "Sık sık. Özellikle de son üç hafta. Bana söylenene göre bu cazibe hiç bir zaman ortadan kalkmıyor."

Natalie sessizce bana bakıyor. "...Ama hayır, değilim."

Felç edici bakışları, ona karşı sadece dürüst değil, aynı zamanda *tamamen* dürüst olup olmadığını belirlemek için her türlü çabayı gösterdiğini varsaydığım bir şekilde beni tırmalıyor.

Ben de öyle olmaya çalışıyorum.

"Devam et," diye başını sallıyor, görünüşe göre tatmin olmuş. "Devam edin."

"Birkaç gün uzak kaldıktan sonra Rachel'ın geri döneceğini düşünmüştüm. Sakinleşmeye ya da anneliğin stresinden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu düşündüm. Ama hep geri döneceğini varsaydım, çünkü ne de olsa Jessica vardı."

"Ama yapmadı. Günler haftalara dönüştü. Haftalar aylara dönüştü. Sadece kreş personeliyle konuşmak ya da Jessica'yı kontrol etmek için bile bir kez olsun aramadı. Bana kızmasını ve *beni* cezalandırmasını anlayabilsem de, öfkesini hala emzirmekte olduğu kızından çıkarmasını anlayamıyordum."

"Sanki birdenbire kendini kaybetti ve ikimizi de geride bırakmak istedi."

Kalıcı olarak. Ve bunun için ona kızmaya başladım."

Natalie çayından bir yudum alır, ayaklarını vücudunun altına çekerek kanepeye yerleşir.

"Ancak Rachel'in yokluğunda, olmadığım gibi bir baba olmaktan başka seçeneğim yoktu. Jessica'nın bana ihtiyacı vardı. Başlarda zorlandım ama yavaş yavaş babalığın o kadar da zor olmadığını anlamaya başladım. Jessica'nın gündüzleri kreş personeli ve Yaşlı Nine'si vardı ama geceleri onun birincil bakıcısı bendim."

"Hem Jessica'nın bakımından ve güvenliğinden sorumlu olup hem de uyuşturucunun etkisiyle aklımı kaçıramayacağımı anladım. Bırakmaya karar verdim. *Her şeyi.* Soğuk hindi."

Natalie saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp sehpaye bakarken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Dikkatimi dağıtamayacağımı biliyorum ama kız çok güzel.

"Ethan benim için Dr. Franklyn'i buldu ve ikisi birlikte tamamen temizlenmeme yardımcı oldular. Zihnim berraklaşmaya başladıkça, ilişkimiz boyunca Rachel'a nasıl davrandığım konusunda pişmanlık duymaya başladım. Hatalarımı ve başarısızlıklarımı sahiplenmeye başladım. Kendimi toparlayabilirsem geçmişi geride bırakabileceğimizi ve gerçek bir aile olabileceğimizi düşündüm." Şarabımdan bir yudum daha alarak derin bir iç çektim."

"Ama?"

"Teksas'taki Rachel'a her ulaşmaya çalıştığım da telefon çalışıyor da çalışıyordu. Bazen hat günlerce kapalı kalıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Beni geri *istemiyordu*. Ama yine de umut etmeye devam ettim."

Bir içki daha alıp sandalyeye geri oturuyorum.

"Ama bir gün eve geldiğimde masamda Rachel'dan bir mektup buldum. Mektupta Rachel bana hayatına nasıl devam ettiğini anlatıyordu. Bir adamla tanışmıştı ve her şeye yeniden başlıyordu. Evimden taşınacaklar ve evleneceklerdi."

"Dürüst olacağım, çok acıdı. Ezici bir suçluluk duygusu ve 'çok az, çok geç' olma hissiydi. Ama en çok da, sanki kızı hiç var olmamış gibi Jessica'nın hayatından bu kadar kolay çıkıp gidebilmesine kızmıştım. Sanırım bütün geceyi ofisimde oturup o mektubu okuyarak geçirdim."

"Ertesi gün Ethan'ı aradım ve ona Teksas'a gitmek için bir uçuş planı hazırlattım. Rachel bana ve kızımıza *gerçekten* sonsuza dek veda etmek istiyorsa, ona izin vereceğimi düşündüm. Ama en azından bunu yüzüme söylemesini hak ediyordum, lanet bir mektupla değil."

İç çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Ama Teksas'a iner inmez telefon geldi. Evin önüne geldiğimizde itfaiye çoktan oradaydı ve her şey alevler içindeydi. Sonunda, sadece tanımlanamayan kısmi kalıntıları kurtarabildiler."

"Aman..." Natalie'nin hafifçe soluduğunu duyuyorum.

"İlk başta umutluydum. Ekibime, yangın sırasında Rachel'ın evde OLMADIĞINA dair herhangi bir bilgi, herhangi bir ipucu bulmaya çalışmalarını söyledim. Ama hepsi eli boş döndü."

Şarabımın kalanını yudumluyorum ve Natalie'ye bakıyorum, yüzünde anlam veremediğim bir duygu var.

"Onun için bir cenaze töreni düzenledim ama anne ve babası çoktan vefat ettiği ve Michael bir psikiyatri merkezine yatırıldığı için cenazeye katılacak bir ailesi yoktu. Sonunda onu boş bir tabutla gömdük."

"Tanrım," diye fısıldıyor Natalie.

"Aylarca yanıldığımı umdum. Evime geleceğini ve bana her şeyin korkunç bir hatanın parçası olduğunu söyleyeceğini umdum. Ama haber almadan geçen her gün onun gittiğini daha da doğruluyordu. Sonsuza dek."

"Tüm bunlardan duyduğum suçluluk duygusu, bencilliğimin ağırlığı ve affedilemez eylemlerin onun ölümünde parmağı olması neredeyse zayıflatıcıydı. Sevdiğiniz birini kaybetmek başka bir şeydir, ancak tüm bunların *sizin* hatanız olduğunu hissetmek tamamen farklı bir şeydir."

Tanrım, bu çok ağır.

Bunu tartışmamız gerektiğini biliyorum.

Ancak, Natalie'yle en azından *ikimizi* tekrar bir araya getirebilmeyi ummuştum.

Bir tür hastalıklı göster-ve-anlat gibi onun için masa.

"Ve ondan en son yangından önce size gönderdiği mektupta mı haber aldınız?" diye soruyor Natalie.

Yavaşça başımı sallıyorum, "tünellere kadar."

Natalie başını sallayarak, "Bu inanılmaz," diye fısıldar.

"Öyle. Ama *gerçek* bu," diyorum yumuşak bir sesle. "Sana her zaman doğruyu söylemeye çalıştım Natalie, söylememeyi tercih ettiğim zamanlarda bile. Ve inan bana, bunların hiçbirinin gerçek olmamasını tercih ederdim. Ama sana söz veriyorum, bunu sana anlatmayı planlamıştım. Senden saklamayı hiç düşünmedim. Özür dilerim."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve yere bakıyor.

"Sana inanıyorum," diyor yumuşak bir sesle, "sadece kabullenmesi çok zordu."

İç geçiriyor, bana bir kez daha bakarken koltuğunda kayıyor, gözleri kemiklerimi yakıyor.

"O gece Colton'la konuştum ve onu bir kulüpte uyuşturucu alırken yakaladığından bahsetti. Bu benimle hiç paylaşmadığın bir şeydi ve kafamı karıştırdı."

"Ve tabii bir de masanızda bulduğum, üzerinde adımın yazılı olduğu dosya vardı..."

Bana bakıyor, bu sefer özür dileyerek.

"Belki de... Öylece çekip gitmemeliydim ve şimdi Rachel'la ilgili hikâyeni dinledikten sonra, veda etmeden gitmemin senin için neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu anlıyorum. Ama tüm şüphelerim, o gece olan her şeyle birleşince..." Sesi çatlıyor ve aceleyle silmeden önce yanağından aşağı süzülen gözyaşını fark ediyorum. "Bu çok fazlaydı. Ama ben de üzgünüm, Jaxon."

Sözleri temizleyici bir dalga gibi bedenime hücum ediyor.

Her ne kadar yıkılmış ve kalbi kırılmış olsam da Ethan iyileşme sürecinin son üç haftasında Natalie'nin benden nefret *etmediğini* bıkmadan usanmadan söyledi. Zavallı kız sadece benim karanlık dünyamda yaşadığı saçma olaylar zinciri yüzünden anlaşılabilir bir şekilde bunalmıştı. Ki bu da eninde sonunda benim hatamdı.

"Lütfen özür dileme Natalie," diye fısıldıyorum. "Üzgün olan benim. Tüm bunlar için ve yaşadığın her şey için üzgünüm."

"Colton," diyor, sanki aniden o dangalağın varlığını hatırlamış gibi, yüzündeki bir damla gözyaşını daha silerek. "Ona ne oldu? Ve olay gecesi onu kulüpte uyuşturucu alırken gördüğünü neden bana söylemedin? bekarlığa veda mı?"

İç çekiyorum, yavaşça başımı sallıyorum ve her iki konuyu da en iyi nasıl açacağımı bulmaya çalışıyorum.

"En az bir hafta komadan çıkmadım," diyorum usulca. "Bu Colton için iyi oldu, çünkü sana yaptıkları yüzünden onu öldürebileceğimi biliyorum. Ancak o sırada Ethan Josiah'la konuştu ve ona ikinizin Colton'la yaptığı konuşmayı anlattı.

"Ethan Colton'a bir seçenek sundu: Ben uyanana kadar bekleyebilirdi ve sana yaptıklarından dolayı onu uzun ve ağır bir uykuya yatırırdım. Ya da rehabilitasyona gidebilirdi. Belli ki rehabilitasyonu seçti. Ethan hemen kaydını yaptırmış ve ben komadan çıkmadan önce onu göndermiş."

Natalie gözlerini kapatır ve şaşkınlıkla başını sallar.

"Bekle, onu kaydettirdiğini mi söylüyorsun? Bu onun rehabilitasyon masraflarını *karşıladığınız* anlamına mı geliyor?"

Başımı salladım.

"Kahretsin..." diyor, inanamayarak. "Bu çok... cömert bir davranış."

Teknik olarak Ethan'ın fikriydi ama şu anda Natalie konusunda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var, bu yüzden kabul ediyorum.

"Colton'ın o gece uyuşturucu aldığını sana söylemedim. Çünkü o gecenin senin için çok karışık geçtiğini biliyordum. Sonra, düğünden sonra, benimle kalmaya geldin. O noktada Colton aklımdaki en son şeydi diyelim."

Kızardığını ve çayından bir yudum aldığını görüyorum.

Yanaklarının kızardığını görünce, zihnim birlikte geçirdiğimiz o tutkulu iki günün görüntülerine ve ben onun içine gömülürken çıkardığı seslere geri dönüyor...

Frene bas dostum. Sonunda kendimizi bu çukurdan çıkarıyoruz.

"Ve dosya," diyorum, tüm bu saçmalığı bir kerede bitirmeye karar vererek. "Dosya, kabul ediyorum, yanlıştı. Onu senden saklamak tamamen yanlıştı. Ama lütfen bil ki, ben işleri hep böyle yaptım. Bir adım önde *olmam gereken* bir dünyada yaşıyorum ve bir insanın kim ya da ne olduğu hakkındaki sözlerini olduğu gibi kabul edemem. Ve dürüst olmak gerekirse, sizinle en hafif tabirle benzersiz ve kaotik koşullar altında tanıştım."

"Nedenini anlıyorum Jaxon, ama yine de..." Natalie yüzünü buruşturarak şöyle diyor. "Bu gerçekten kişisel bir bilgi. Tüm bu bilgileri nasıl edindiğini bile bilmiyorum."

"Şey, aslında oldukça kolay-"

"Bilmek istemiyorum," diyor ve beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Şimdilik bunun olduğu gibi var olmasına izin verebilirim."

"Haklısın," diye başımı salladım. "Yanlıştı ve özür dilerim."

Natalie bana bakıyor, yanaklarına yumuşak bir gülümseme yerleşiyor.

Ama ne yazık ki bu kısa sürdü. Koltuktaki pozisyonunu ayarlıyor, derin bir nefes alıyor ve elini karnına götürüyor.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor, gözleri yere düşerken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" nefesim yine boğazımda düğümleniyor.

Kütüphanede paylaştığımız o çok önemli ana geri dönmüş gibi hissediyorum, sanki tüm dünyam pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissediyordum.

"Peki, artık Rachel'ın hayatta olduğunu bildiğine göre, onunla uzlaşmaya çalışmakla ilgileniyor musun?" dedi sessizce, bana endişeyle bakarak. "Yani, onunla birlikte *olmak* istiyor musun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki hayır!" Alay ettim. "Natalie, seni *öldürmeye* çalıştı. Bunu sırf bana zarar vereceği için yaptı. Çünkü yanlışlıkla onu öldürmeye çalıştığıma inanıyor. *Bunu* belki anlayabilirim ama Jessica'yı neden bu kadar uzun süre terk ettiğini bir türlü anlayamıyorum." Ağzımdan çıkan her şey için göğsümde kaynayan öfkeyi zapt etmeye çalışarak söylüyorum.

Bunun için onu affedebilir miyim bilmiyorum.

Ancak başımı kaldırıp Natalie'ye baktığımda öfkem hemen buharlaşıyor. Yeşil gözleri daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla gözlerimi tarıyor, beni kırılma noktasının ötesine itiyor. Umutsuzca bu kadına çekiliyorum ve kendimi daha fazla direnemez buluyorum. Ayağa kalkıyorum ve kanepede yanına oturuyorum.

"Ama tüm bunların ötesinde," diye fısıldıyorum. "Rachel'la birlikte olmak istemiyorum. *Seninle* olmak istiyorum."

Tanrım, o çok güzel.

Yüzünü inceliyorum, elmacık kemiklerinin şeklini ve üzerlerine yerleşen yumuşak allığı alıyorum, nabzımın damarlarımda hızlandığını hissediyorum. elini elime aldım.

Neyse ki geri çekilmiyor.

"Sana bir keresinde senin olduğumu söylemiştim," diye fısıldıyorum ona, elini göğsüme bastırarak. "Ciddiydim. Hâlâ da öyleyim. Belki de her şeyden daha çok. Bu kalp, hiç hak etmediği halde, *sadece* senin için atıyor Natalie," diye boğuluyorum, duygularım neredeyse kelimeleri boğazımdan tamamen çıkaracak.

Hâlâ bir parçam sonunda burada onunla oturduğuma inanamıyorum. Onu kaybettiğimi sandım.

O yeraltı platformunda karanlığın içinde kaybolduğumda, ruhum onu çağırdı. Natalie Tyler, ışıklar söndüğünde düşündüğüm son şey, uyandığımda ise özlemini çektiğim ilk şeydi. Natalie Tyler

Kalbimi tutuşturan alevdi ve dñnyam onsuz soğuk ve karanlık.

"Benimki *de...* senin için atıyor, Jaxon," diye fısıldıyor bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzölürken. "Sensiz acı içindeyim."

Yüzünü avucumun içine alıyorum, gözyaşlarını elimle hafifçe okşayarak uzaklaştırıyorum.

Başparmak.

"O zaman olma," diye fısıldıyorum, gülümsemesini izleyerek.

"Benimle ol. Ol

benim."

Nefes alışının hızla artışını ve gözlerinin kayışını izliyorum.

Dudaklarıma kadar iniyor, beni de istediğini onaylıyor.

Onu öpmek için eğildim ve şefkatli dudakları dudaklarıma değdiği anda göğşümde kıvılcımlar patladı. O da beni öpüyor, dilini ağzımın içine sokuyor ve beni kendine çekiyor. Kollarımı beline doluyorum, boynundan aşağıya doğru öpüp kokusunu içime çekerken tutkuyla onun coşkusuna eşlik ediyorum.

Haftalardır ilk kez damarlarımda bir ateş tutuşuyor.

Ama tam vücudundaki her bir giysiye parçalamayı planlarken, aniden çekiliyor ve kalbimin yere çakılmasına neden oluyor.

"Jaxon, ben..." diye fısıldıyor, bana bakamıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Oh hayır... Çok mu geç kaldım?

Kalbim çarpmaya başlıyor, beynim umutsuzca birkaç dakika önce söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyor, belki de onu yanlış anladığımdan korkuyorum.

Gözlerim onunkileri tarıyor ama konuşamıyorum. Tek bir kelime bile edemiyorum.

Belki de market poşetçisi yeni erkek arkadaştır ve ben yine çok geç kalmışımdır.

"Jaxon," diye fısıldıyor. "Ben hamileyim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 3

NATALIE

"Bu imkânsız," diyor sessizce, boş gözlerle bana bakarak. "Sen... doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

"Öyleyim. On iki yıldır öyleyim." "O zaman... nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok. İnanın bana, doktor bu sabah bana söylediğinde ben de en az sizin kadar şok oldum."

"Ne doktoru? Ve... bunu söylemek için çok *erken* değil mi?"

"Kan testiyle olmaz. Ama bana söylediğinde neredeyse masadan düşecektim. Yıllık kan tahlilimi yaptırmaya gitmişim ve doktor bu sonucu verdi."

"Ama sadece-"

"Dört hafta. Biliyorum. Tekrar söylüyorum, bunların hepsini ben de söyledim."

"Vay canına," diyor Jaxon. Bir elini saçlarının arasında gezdirirken gözleri fal taşı gibi açılmış. "Peki emin misin?"

"Henüz çok erken ve on yılı aşkın bir süredir doğum kontrol hapı kullanıyorum. Dolayısıyla, vücudumun implantasyonu doğal olarak reddetme ihtimali oldukça yüksek."

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diyor bana göz kırparak. "Bu, rahmimin normalde olduğu gibi hala astarını dökebileceği anlamına geliyor." "Anlıyorum," diyor, hâlâ gözlerini kırıştırarak.

"Öyle mi?" Ona şüpheyle bakarak soruyorum.

"Hayır...aslında hiç de değil."

Hafifçe kıkırdıyorum, "Yani doğal yollardan düşük yapmayacağımdan emin olmak için henüz çok erken."

"Oh..." diyor usulca. "Bu bir olasılık mı?"

"Şu anda her şey bir olasılık gibi görünüyor," diyorum iç çekerek, yüzündeki boş ifadeden biraz endişelenerek.

Bunun onun için bir şok olduğunu biliyorum.

Şu anda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum ama ben de hala şoktayım ve bu konuyu biriyle konuşmak için yanıp tutuşuyorum.

Ama aynı zamanda onu dört acı dolu haftadan sonra ilk kez hayatıma geri aldım ve bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda dehşete düşüyorum. Elbette yanımda olmasını tercih ederdim ama bunun kendi isteğiyle olmasını istiyorum.

"Bak, Jaxon, ne olacağını bilmiyorum. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum ve bu şanssız durumun bizim için daha kötü bir zamanda gelebileceğinin farkındayım. Daha bu sabah öğrendim ve inan bana bu haberi, eve gelip seni evimde bulmayı beklediğimden bile *daha az* bekliyordum. Anladığım kadarıyla sen de şok oldun."

Elini kendi elime aldım.

"Ama senden bir şey beklemiyorum," diyorum sessizce.

Garip bir şekilde, *bu* cümle onu trans halinden çıkarıyor.

"Bekle, ne? Bu da ne?" diye soruyor, gözleri benimkileri buluyor. "Neden hayatımdaki tüm kadınlar bana bunu söylüyor?"

"*Bütün* kadınlar mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Tabii ki sadece sen ve Rachel, ama o da aynı şeyi söyledi. '*Senden hiçbir şey beklemiyorum.*'"

"Şey, Jaxon, yani senin hayatın oldukça-"

"Hayır, hayatımın boktan olduğunu tamamen farkındayım. Ama çocuğumu taşıyan kadının yanında olma ve onun için doğru olanı yapma konusunda fazlasıyla yetenekliyim," diyor sert bir ses tonuyla. "Yani, hayır, benden kesinlikle bir şeyler beklemelisin, Natalie."

"Sadece henüz ne olacağını bilmediğimizi söylüyorum, ama eğer olursa, *istediğin* kadar dahil olabilirsin," diye fısıldıyorum nazikçe.

Bunu yüksek sesle söylesem de, onun desteğini dile getirdiğini duyunca kalbimin yükseldiğini inkar edemem.

"Hayır, ben her şeye dahil olacağım. O benim çocuğum."

"O... senin çocuğun," diyorum, fısıltıyı zorlukla aşarak, kızarak.

Beni tekrar k e n d i n e çekiyor, eliyle yüzümü kavırıyor, muhteşem mavi gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"O benim çocuğum ve sen de benim *kadınımsın*," diye dudaklarımda homurdanırken beynimdeki tüm devreler aynı anda çıldırıyor.

Tutkulu ve vahşi ama yine de nazik ve hassas öpücüğüne teslim oluyorum.

Dürüst olmak gerekirse, neredeyse biraz fazla yumuşak.

Özellikle de onu neredeyse kaybettikten, sonra neredeyse kaybettikten ve sonra gerçekten kaybettikten sonra, onu... mahvetmek istiyorum.

"Şimdi öyle miyim?" Ona sırtarak ve kaşlarını kaldırarak söylüyorum. "Bu gece benimle eve kadar yürüyen adamın yeni erkeğim olmadığını nereden biliyorsun? Beni dört hafta boyunca yalnız bıraktığından beri mi?"

"Çünkü Αγαπημένη," diye dudaklarıma doğru karanlık bir şekilde homurdanıyor, yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Parmağım *nabzının* üzerinde."

Aman Tanrım.

"Hemşire Tyler, kalbinizin göğsünüzde attığını hissettiğimi unutuyorsunuz. Özellikle de *bunu* yaptığımda."

Dudaklarını tutkuyla dudaklarıma bastırıyor ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum. Aramızdaki öpüşmeyi derinleştiriyor ve dilini ağzımın içine sokuyor, ardından yavaşça boynumu öpüyor. Tamamen eriyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Bu adam bana bunu nasıl anında yapar?

"Öyleyse," diyor usulca boynuma yaslanarak, "sanırım şu anda belirlememiz gereken tek şey evini ne kadar çabuk satabileceğimiz ve ne zaman evlenmek istediğin?"

Bekle... Az önce ne dedi?

Geri çekildim ve ona baktım. Onu yanlış duyduğumdan emindim. "Ne?"

"Bu bölgedeki emlak değerleri hakkında pek bilgim yok, o yüzden araştırmamız gerekecek. Ama endişelenmeyin, bunun için harika bir adamım var. Buradaki evimi almama yardım etti."

"Ne?"

"Peki göstermeye başlamadan önce evlenmeyi mi tercih edersiniz? Yoksa bebek doğana kadar beklemeyi mi tercih edersiniz?"

"Ne?"

"Hey bak, ne yapmak istersen ben varım bebeğim," diyor, elimi öpüyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

"Jaxon... ciddi olamazsın."

"Ben her zaman ciddiymdir. Merak etme tatlım, istediğin *her şeyi gerçekleştirmene* yardımcı olacak insanlarım var."

"Şu anda bunu teklif ediyor olamazsınız..."

"Şey, hayır, elbette gerçekten teklif edeceğim, bunların hiçbiri için endişelenmeyin," diyor kıkırdarak. "Doğru olanı yapacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?!" Şu anda önerdiği şeyin bu olduğuna dair tam bir inançsızlıkla ona bakarak söylüyorum.

Nasıl olur da şu anda bunu düşünüür?! Birbirimizi çok az tanıyoruz!

"Anlamadım?" diyor, kafası karışmış bir şekilde başını sallayarak.

"Hayır, kesinlikle bilmiyorsun," diyorum, çenem hâlâ açık. "Çünkü şu anda evimi satmamı ve evlenmemizi öneriyor olamazsın."

"Şey, şu anda değil, eminim bu tür şeyler biraz hazırlık gerektirir. Ama tekrar söylüyorum, bunun için adamlarım var. İhtiyacınız olan her şey için adamlarım var. Bu işi en fazla birkaç hafta içinde halledebiliriz."

"Jaxon, ciddi olamazsın."

"Tabii ki öyleyim. Çocuğuma hamilesin, yapılacak en doğru şey bu Natalie," diyor inanamayarak.

Yüksek sesle alay ediyorum ve başımı sallıyorum.

"Vay canına. Tamam, öncelikle bu hamileliğin gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyoruz. Henüz çok erken ve aşılması gereken pek çok engel var. İkincisi, "*doğru* olanı yapmak" da neyin nesi? Bu duruma inanılmaz derecede çağ dışı bir bakış açısı. Üçüncüsü, sizi bir hafta tanıdıktan sonra evimi satıp yanınıza taşınmamı önermek kesinlikle gülünç!"

"Natalie, burada bir sorun göremiyorum," diyor Jaxon, sinirli bir şekilde. "BİLİYORUM. Sorun bu, Jaxon!"

"Ne?"

"Şu anda ne önerdiğinin farkında mısın? Bunun gülünç büyüklüğü hakkında?!"

"Bebeğimi doğuracağını ve seninle birlikte olmak istediğimi mi?"

"Hayır! Bu bebeği evimi satmamın, hayatımı durdurmamın ve bir anda seninle evlenmemi istemenin *nedeni* yapıyorsun! Bu çılgınlık!" Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturarak söylüyorum.

"Natalie, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum? Az önce benim de dahil olmamı istediğini söylemedin mi? Ve sen de benimle birlikte olmak istediğini söylemedin mi?"

"Evet, kesinlikle seninle olmak ve bunu seninle yapmak istiyorum, ama yepyeni ilişkimizde kat etmemiz gereken çok yol var. Benden hayatımla ilgili her şeyi bırakıp seninle evlenmemi istiyorsun. Önce seni tanımak için zamana ihtiyacım var!"

"Elbette bebeğim, ama birbirimizi evliyken tanıyabiliriz. Ama evet, benimle *birlikte* olmalısın. Sana bakmamın ve korumamın en iyi yolu bu."

"Korunmaya ihtiyacım yok!"

"Natalie, tabii ki istiyorsun ve karnındaki çocuğum da istiyor. İşte bu yüzden evlenmeliyiz."

"Son beş dakika içinde bu kadar saçma şey söylediğine inanmıyorum, Jaxon! Ama bilgin olsun, ben kendimi koruyabilecek durumdayım, hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz, evimi seviyorum ve her şeyden önemlisi, bir bebek bir ilişki için *sözleşme* olmamalı, Jaxon!"

"Natalie, benim dünyamda işler böyle yürür. Eğer bir kızı hamile bırakırsan, onunla evlenirsin. Özellikle de benim konumumdaki biriyle. Yapılacak en doğru şey bu!"

"Yapılacak doğru şey mi? Kimin için?! Çünkü bu işe dahil olan herkes üzerinde çok fazla baskı varmış gibi geliyor! Sen, ben ve bebek!"

"Şimdi de ben mi sana baskı yapıyorum? Daha beş dakika önce benimle birlikte olmak istediğini söylediğini sanıyordum!" Sesindeki hayal kırıklığının arttığını duyabiliyorum.

"Evet, Jaxon. Seninle bir *ilişki* yaşamak istiyorum. Seni tanımak ve normal yoldan ilerlemek istiyorum. Normal insanlar gibi!"

"Bu yeni gelişme olmasaydı planımız da bu olurdu."

"Kesinlikle! Eğer evlenecek olsaydık, bunun sebebinin sadece hamile kalmamız olmasını istemezdim!"

Sinirli bir şekilde başını sallıyor.

"Neden şu anda déjà vu yaşıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Rachel bana tam olarak bunu söyledi."

Hayır, yapmadı.

"Beni Jaxon Pace ile kıyaslama!" Şimdi biraz öfkeyle söylüyorum.
"Birbirimize hiç benzemiyoruz!"

"Ben öyle yapmadım..."

"Evet, öyle!"

"Tamam, ama kastettiğim bu değildi!"

"Bağışlayın ama ne demek istediğinizi anlamak gerçekten çok zor çünkü saçma sapan konuşuyorsunuz!"

"Sana bakamayacağımı mı düşünüyorsun? Ya da nasıl baba olunacağını bilmediğimi mi? Çünkü bunu yıllardır tek başıma yapıyorum, ne gerektiğini biliyorum. Aynı şeyi çocuğumuz için de yapmaya çalışıyorum!"

"Hayır, tabii ki hayır! Sadece belki de bir adım geri atmalı ve burada ne kadar arkaik bir düşünce yapısına sahip olduğunuzu fark etmelisiniz diye düşünüyorum!"

Jaxon aniden ayağa kalkıyor ve bana doğru adım atıyor.

"Bekle, şimdi de benim düşüncelerim arkaik mi oldu?!" Bağırıyor.
"Çocuğumun hayatında var olan bir baba olmak istediğim için mi?! Yüce İsa, beni affet!"

Ellerini havaya kaldırıp başını sallıyor.

"Haklısın Natalie, anlamıyorum! Karnındaki çocuğun babasıyken sana evlenme teklif etmemin nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum! İkinize karşı da sorumluluğum var!" Benden uzaklaşıyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve derin bir iç çekiyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Öfkemin zonkladığını hissetsem de, bunun sadece bir fikir ayrılığı olduğunun farkındayım. Jaxon benim anlayamayacağım gelenek ve göreneklerle dolu bir dünyada büyüdü.

Çekincelerimi açıklamak için daha iyi bir yol bulmalıyım.

Ve ikimizden daha az öfkeli olan ben olduğum için, ikimizin de yanıcı öfkeleri tüm evimi ateşe vermeden önce bunu sakın bir şekilde yapmam gerekiyor.

"Jaxon," diyorum usulca. "Şunu geri yürüyelim." İç çekiyorum ve devam etmeden önce kendimi sabitliyorum.

"Bakın, kalbinizin samimi olduğuna inanıyorum. Yetiştirilme tarzın ve geleneklerine dayanarak bu konuda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama şunu dinle. Bizi dinle, şu anda, şu anda. Jaxon, tartışıyoruz çünkü birbirimizi çok az tanıyoruz ve bu konuyu nasıl ele alacağımız konusunda tamamen farklı görüşlere sahibiz."

Sertçe yutkunuyorum, ağır ağır nefes alışını izliyorum.

Yüzünü bana dönüyor ama bana bakmayı reddediyor, yüzü hala sert ve hayal kırıklığıyla dolu.

Ama o hâlâ burada. Hışım la çekip gitmedi, bu da deniyor demek.

Devam etmek için bunun yeterli olduğuna karar verdim.

"Aslında birbirimizi sadece bir *haftadır* tanıyoruz. Bu ilişkiye daha yeni başlıyoruz ve şimdi birlikte ciddi bir durumun üstesinden gelmemiz gerekiyor. Ve bunu seninle yapmaya hazır olduğumu bilmeni istiyorum. Bunu seninle yapmak *istiyorum*."

İç çekiyor ve yüzü hafifçe yumuşuyor.

"Öncelikle bir orta *yol* bulmalıyız. Seni dinlemeye hazırım ama senin de benim nereden geldiğimi anlamaya çalışman gerekiyor. Bunu benim için yapabilir misin? Lütfen?" Sesim kararlı ve sert ama yine de nazik.

Jaxon hâlâ kollarını vücudunda kavuşturmuş, sessizce duruyor. Diz çökerek yaptığı teklife verdiğim tepkiden hâlâ gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuş durumda. Hiçbir şey söylemiyor ama sonunda başını sallıyor.

"Seni istiyorum, Jaxon. Seni çok özledim. Ama lütfen seni çok az *tanıdığımı* anla," diyorum nazikçe. "Seninle çok güzel bir hafta geçirdim. O kısa hafta içinde saldırıya uğradım, kaçırıldım ve hapsedildim. Ama tüm bunlara rağmen sana aşık oldum."

Tekrar uzaklara bakmadan önce kısa bir süre bana bakıyor.

Dinliyor.

"Ama sonra kalbinin durduğunu gördüm. Gözümün önünde kan kaybından öldün Jaxon."

O korkunç anıları hatırladıkça kalbimin hızla çarptığını ve ellerimin titremeye başladığını hissediyorum.

"Ve sonra, hayatıma girdiğin kadar hızlı ve dramatik bir şekilde hayatımdan çıktın. Hemen."

Derin bir nefes daha alıyorum.

"Sanki son dört haftada sensiz binlerce kez ölmüşüm gibi geliyor. Çılgılık attım, ağladım ve akıl sağlığımı sorguladım. Rachel ya da Michael bir gün ortaya çıkıp işimi bitirmeye karar verirse diye bir silah aldım." Sesim çatlıyor ve Jaxon'ın gözleri nihayet benimkileri bulmak için yukarı bakıyor.

Yüzündeki ifade kalbimi kırıyor.

Yavaşça ve sessizce aramızdaki mesafeyi geçiyor ve eğer daha önce titrediğimi düşündüysem, önümde adım atarken hissettiklerimle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

"Ve bu sabah hamile olduğumu öğrendim ve dehşete düştüm," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "Pek çok şeyden korkuyorum. Ama şu anda, eğer *bu konuda* çok fazla baskı ya da beklenti içine girersek, ilişkimizin bozulacağından korkuyorum. Ve seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Burada özel bir şeyimiz olduğunu biliyorum."

Gözlerimdeki yaşları hissediyorum ama bakışlarını ona kilitlemeye devam ediyorum.

Benim.

"Şu anda sadece bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeni istiyorum, Ne olursa olsun. Burada benimle olmanı, bu süreçte elimi tutmanı istiyorum."

Elimi nazikçe avucunun içine alıyor, bakışları hâlâ benimkini tutuyor.

"İlişkimizin bir yük ya da sözleşme olmasını istemiyorum. Neden benimle birlikte olmak istediğinden asla şüphe duymak istemiyorum," diye fısıldıyorum ona. "Ve... eğer işler yolunda giderse..." Gözlerim yere düşerken sesim bir fısıltıya dönüşüyor. "...belki bir gün evlenebiliriz. Ama *bizim* için."

Sonunda ona bakabildiğimde, gözlerindeki ağır bakışı görüyorum ve bunun onun için gerçek bir mücadele olduğunu anlıyorum. Kafasında ne tartıyorsa tartsın, bu senaryoda bana evlenme teklif etmenin yapılacak en doğru şey olduğuna gerçekten inanıyor.

"Natalie," diyor, sesi boğuk ve çığ. "Bunların hepsini ben de istiyorum. Seni hayatımda istiyorum. Ama aynı zamanda kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını da istemiyorum. Seni ve *itibarını* korumak istiyorum. Bildiğim en iyi şekilde senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Uzanıp yüzüne usulca dokunuyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum, Jaxon. Sadece bir haftadır tanıdığım, aynı zamanda bir mafya ailesinin en üst düzey yöneticisi olan ve benden tamamen farklı bir hayat yaşayan biriyle evlenmek için acele etmenin çok fazla olduğunu söylüyorum. Sonsuza dek sürecek yeminlere ve sözlere başlamadan önce gerçekten uyumlu olup olmadığımızı görmek istiyorum."

"Ama... *biliyorum ki* sen benim sonsuzluğumsun," diye fısıldar.

Aman Tanrım.

Kalbim göğsümde patlıyor.

"Sana söylediklerimde ciddiydim. Ben *seninim*. Senin için yapamayacağım ya da sana veremeyeceğim hiçbir şey yok," diyor, mavi gözleri gözlerime gömülüyor ve durduğum yerde beni büyülüyor.

Kelimelerimi yeniden bulmam neredeyse tam bir dakikamı alıyor.

"Eğer ciddiysen, eğer gerçekten ciddiysen, Jaxon, o zaman bana *zaman* ver," diyorum usulca. "Şimdilik sadece benimle *ol*. Bunu birlikte çözelim, her seferinde bir adım atarak. Hepsini birden değil."

Bana bakıyor, güzel yüzünün onunla evlenmem ve gün batımına onunla birlikte gitmem için yalvarışını görünce iradem neredeyse kırılıyor.

Ama derin bir iç çeker ve gözlerini yere indirir.

"Hanımefendi ne isterse," diyor, fısıltıyı zorlukla aşarak. "Sanırım daha önce de belirttiğim gibi, seni asla reddedemem Natalie."

Ona doğru ilerliyorum, onu öpüyorum, dudaklarında oyalanıyorum ve iki elimi yüzünün iki yanına koyuyorum. Kollarını belime doluyor ve aramızdaki tutkuya teslim olarak beni öpüyor.

Onu daha sert öpüyorum, dilimi ağzına sokuyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, içime doğru iç çektiğini duyuyorum. Elleri kotumun arkasından kıçıma doğru kayarken boynumdan aşağıya ve köprücük kemiğime doğru tekrar öpücükler konduruyor. Tek bir hareketle bedenimi sertçe kendine doğru çekiyor ve ereksiyonunun arttığını hissedebiliyorum.

Bunun nereye gittiğini biliyorum.

"Jaxon..."

"Natalie, eğer bu akşamı senin dışında bir yerde geçirmemi önereksen, sana aklını kaçırdığını söyleyeceğim," diye dudaklarıma saldırgan bir şekilde homurdanıyor, gözleri kapalı.

"Aslında ben de tam yatak odasının üst katta olduğunu söyleyecektim," diyorum gözleri benimkileri bulunca göz kırparak. Ona yavaşça gülümsüyorum, gözlerindeki için için yanan bakışla kanım damarlarımda ısınıyor.

"Güzel," diyor hınzır bir sırıtişla. "Eminim onu bulabilirim."

Birdenbire beni kaldırıp omzuna attı.

"Jaxon!" Kıkırdayarak haykırıyorum.

"Evet, bebeğim?" diye soruyor karanlık bir sesle, kolunu bana doluyor ve merdivenlerden çıkarken arkamdan hafifçe vuruyor.

"Yürüye bilirdim!" Kıkırdıyorum.

"Bunun neresi eğlenceli?"

"Şey, bilmelisin ki benim yatak odam-"

"Soldaki ikinci kapı," diye cümlemi bitiriyor Jaxon.

"Oh, görüyorum ki evimi çoktan tanımışsınız.

Bu hiç de ürkütücü değil Bay Pace."

"Eve gelmen çok uzun sürdü. Bir erkeğin oturarak yapabileceği çok şey var," diyor gülerek.

Beni yatak odasına götürüyor ve yatağa yatırıyor, bir yandan da geri çekilip takım elbisesini çıkarıyor. O bunu yaparken ben de kalbimin kulaklarımda attığını duyarak gömleğimi çıkarıyorum.

Bu gerçek. O gerçekten burada ve bu gerçekten oluyor.

Arkasını döndüğünde, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Siktir, çok seksisin," diye fısıldıyor.

Hemen üzerime atlıyor, beni altına sıkıştırıyor ve ereksiyonunu bana doğru bastırarak beni sertçe öpüyor. Geri çekilmeden önce dilini ağzımın içine sokuyor, nefesi ağırlaşıyor. Gözleri göğsümü tırmıklıyor ve ağzı boynuma doğru ilerliyor, yavaşça göğüslerime doğru iniyor, sütyenimin kumaşını zorluyor. Elini bacaklarımın arasına sokup kot pantolonumun üzerinden usulca amımı okşarken beni nazikçe öpüyor. Açıkça zevk almasına rağmen, bana karşı nazik olmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Özellikle de yatak odasında ne kadar agresif olabileceğini ilk elden bildiğim için.

Ve bu gece istediğim şey agresif olmak.

"Jaxon..." Fısıldıyorum, parmakları benimle alay ediyor. Geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Nazik olma," diyorum, cüretimle kendimi şok ederek.

Yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Elleri sırtımdan yukarı uzanıp sütyenimin kopçasını çözerken aniden beni ısırtıyor ve nefesimi kesiyor. Sütyenimi çıkarıp bir kenara fırlatıyor ve ağzını her bir meme ucumun etrafına şehvetli bir şekilde sarıp sertçe emiyor. Hassasiyetleri karşısında çığlık atıyorum. Düğmeyi açıp fermuarı yavaşça aşağı çekerken ellerinin kotumun önüne doğru hareket ettiğini hissediyorum.

Titreyen parmaklarımla gömleğinin en üst düğmesine uzanıyorum ve güzel gövdesi önümde çıplak kalana kadar her birini çılgınca açıyorum. Belirgin hatlara sahip kollarının kıvrımlarına hayranlıkla bakıyorum ve sol kolundan aşağıya doğru uzanan dövmelemin bana sakın ve ağırbaşlı görüntüsünün altında yatan kötü çocuğu hatırlattığını inkar edemiyorum.

Ancak, Rachel'ın silahından çıkan kurşunla karnında oluşan büyük yarayı gördüğümde kalbim anında parçalanıyor.

Daha yeni iyileştiği çok açık.

"Jaxon..." Nefes alıyorum, elimi yara izine hafifçe dokunduruyorum. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Bana bakıyor, yüzünde yumuşak bir gülümseme, elini elimin üstüne koymadan önce, "Natalie, daha fazlasını hiç istemedim."

Dirseğimin üzerinde doğruluyorum ve elimi yavaşça vücudunda yukarı doğru gezdiriyorum, yontulmuş karın kaslarının üzerinden geçip boynundan saçlarına doğru kayıyorum. Onu dudaklarıma çekip derinden öpüyorum. O da beni öpüyor, alt dudağımı emdikten sonra öpücüklerini karnımdan aşağıya, kışkırtıcı bir yavaşlıkla indiriyor.

Parmaklarını kot pantolonuma geçirip aşağı çekerek beni sadece külotumla bıraktığında nefes alış verişim ağırlaşıyor. Sonra ayağa kalkıyor, gömleğini çıkarıyor ve kendi pantolonunu indiriyor, gözlerini benimkilerden ayırmadan pantolondan dışarı adım atıyor. Yatak odamda çırılçıplak duran ve beni yiyip bitirmek istercesine bakan bu muhteşem adamın görüntüsünü içime çekiyorum.

Tanrım... Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerinin vücudumu taramasını izliyorum, elini şimdi tamamen uyarılmış olan korkutucu uzunluğunu okşamak için getiriyor. Ama bana ne yapacağı konusunda endişelenemedi, ağzı aniden hala külotumla kaplı olan amımın üzerinde.

"Jaxon!" Beni öperken yüksek sesle bağıriyorum. Sanki en iyi şekilde elektrik çarpmış gibi hissediyorum.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun bebeğim," diye derin derin nefes alıyor ve beni kumaşın üzerinden öpüyor. "Bunu açıklayamam ama *kokunu* özlemişim."

Aman Tanrım!

Sözleri karşısında yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Birden yaptığı şeyi bıraktı ve ayağa kalktı. Sadece külotumla orada uzanıyorum, ağır nefes alıyorum ve onun yavaşça yatağın etrafında dolaşmasını izliyorum. O hareket ettikçe, eli vücudumun uzunluğunu takip ediyor, beni beklentiyle kızdırıyor ve heyecanlandırıyor. Arkamda dururken yataktan ona bakıyorum ve ağzını bedenimde gezdirmeden önce beni derinden öpüyor.

boyunu ve göğsü. Baş aşağı olmasına rağmen, elimi göğsünden aşağı doğru izleyerek sikini elime alıyorum.

Ben onu okşarken, "Siktir, Nat," diye nefes nefese kalıyor. Göğüslerimi ellerinin arasına alıyor, dudaklarını her bir meme ucunun etrafına sarıyor ve ben artan hassasiyetten kıvrılırken sertçe emiyor.

"Otur," diye emrediyor elimde olmadan itaat ettiğim bir ses tonuyla. Ben otururken o da arkamda, yatağın ortasında diz çöküyor ve ayaklarının üzerinde doğruluyor. Sırtımı göğsüne bastırarak beni çekiyor ve öpücükler arasında talimatlar fısıldamaya devam etmeden önce yüzünü boynuma koyuyor.

"Dizlerinizi göğsünüze doğru çekin."

"Neden?" Gergin bir şekilde cevap veriyorum ama yine de talimatlara uyuyorum.

Başımı göğsüne yasladığımda boynumda nefes alıp veriyor, tenimi öpüyor ve emiyor. Bir elini dizlerime doladığını, bacaklarımı ayırdığını ve beni açtığını hissedene kadar ne yaptığımızı anlamıyorum.

Bir elini boynuma ve çenemin altına sararken, diğer elini bacaklarımın arasına kaydırıyor, klitorisimi külotunun kumaşı üzerinde ovuşturuyor ve bu açık pozisyonda kendimi tamamen savunmasız ve güçsüz hissetmeme neden oluyor.

"Aman Tanrım..." Fısıldıyorum, bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, yaptığı yavaş ritmik dairelerle başa çıkamıyorum.

"Bacaklarını aç dedim Natalie," diye homurdanıyor. "Bana teslim ol." Titreyerek itaat ediyorum.

İnanılır gibi değil.

"İşte olacaklar..." diye fısıldıyor, sesi karanlık ve açgözlü. "Lütfen bil ki, şu anda bencilce davranıp sikimi içine sokmak için yanıp tutuşuyorum."

Sözleri karşısında eriyerek inliyorum.

"Ve yokluğumu telafi etmek için seninle yavaşça ve nazikçe sevişmeye niyetliydim." Sesi tek başına sarhoş edici ama vücudum parmaklarının altında kasılıyor ve tutukluk yapıyor.

"Ama bu gece 'sevişmek' istiyorsun gibi görünmüyor... en azından önce değil," diye kulağıma hırlıyor, kulak mememi emiyor. "Görünüşe göre sen, sevgilim, SIKIŞMEK istiyorsun."

"Evet," diye kekeledim, "Evet... bu doğru."

"Benim için söyle Natalie," diye emrediyor, beni daha sert ovarak.
"Sana ne yapmamı istediğini söyle."

"Ben... beni becermeni istiyorum," diye inliyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor. "İçinden geldiği gibi söyle."

"BENİ BECERMENİ İSTİYORUM!" Yüksek sesle söylüyorum.

"Aferin kızıma. Dediğim gibi, seni hiçbir şeyden mahrum edemem," diyor ve tekrar boynumu emiyor. "Sen benim kadınımsın Natalie, bu yüzden seni çürüteceğim ve bu amcığın kime ait olduğunu hatırlatacağım."

Vay anasını!

"Jaxon..." İnliyorum, tamamen çaresiz. "Ben zaten seninim."

"Tam olarak değil," diye homurdanıyor. "Ama seninle işim bittiğinde öyle olacaksın."

Rüya görüyor olmalıyım. Bunu bana söylüyor olamaz.

"Seni önce parmaklarımla boşaltacağım," diyor, parmağını amımın dudakları arasına bastırıp girişimi okşuyor. "Sonra da ağzımla," diyerek boynumu emiyor ve dilini yavaşça dolaştırıyor.

Durmak bilmeyen alayları bacaklarımı titretmeye başlıyor ve parmağıyla bana bastırduğu kumaşa sürtünen klitorisimin hassasiyeti beni kesinlikle çıldırtıyor.

"Ve sonra, ve SADECE o zaman, bu külotu ıslattıktan sonra, onları senden koparacağım ve sikimi o dar küçük amımın derinliklerine sokacağım, böylece üzerime boşaldığını hissedebileceğim."

Kalbim düzleşiyor.

"Söyle bakalım, kulağa hoş geliyor mu tatlım?" diye soruyor, çenemi kavırıyor ve beni derinden öpüyor.

"Evet..." Rüya görüyor olmam gerektiğinden emin bir şekilde mırıldandım.

"Güzel. Şimdi ellerini göğsünde birleştir" diye emrediyor.
karanlık bir şekilde.

Yavaşça itaat ediyorum ve elini bileklerime dolayarak beni sabitliyor.
Bu pozisyonda beni göğsüne bastırdı.

"Aferin kızıma," diyor kulak mememi ve çene çizgimi emerken.

"Şimdiden çok ıslanmışsın... ve ben *bunu* daha yapmadım bile."

Bunu söylerken bir parmağını külotumun altından geçiriyor ve amımın dudakları arasında gezdirerek klitorisimin üst kısmını hafifçe okşuyor.

Dürtüsel olarak sarsılıyorum ve bacaklarımı kapatıyorum. Ama ben bunu yaparken, Jaxon ağzını boynuma bastırıyor.

"Aç," diyor, ben titrerken.

"Yapamam..." Kekeliyorum.

"Oh, evet yapabilirsin. Daha başlamadım bile, bu yüzden savaşman gerekecek" diyor, kulak mememi öperken ve parmağını agresif bir şekilde ve uyarmadan içime sokarken.

"Aman Tanrım!" İçime doğru ittiğini hissederek haykırdım.

"Aç. Senin. Siktiğimin. Bacaklarını," diye fısıldıyor ölümcül bir şekilde, her kelimeyle içime itiyor ve çekiyor.

"Eminim G noktasını duymuşsundur," diyor omzumu öperek. "Ama A noktası da bir o kadar önemli."

"Ne... yapıyor?" Kekeliyorum.

"Oh, sana göstereceğim."

Vay anasını!

"A noktası tam burada," diyor parmağını önce yavaşça hareket ettirirken, ama sonra elinin altında kıvranırken, daha derine iterken, yukarı doğru bastırırken içimde daha agresif bir şekilde.

Aniden, sanki kemiklerimin içinden elektrik çarpmış gibi bedenimi sersemleten bir çekim, derin bir his hissediyorum.

"AMAN TANRIM!" Kendimi tutamayarak bağırdım.

Aynı anda hem sıcak hem de ılık hissediyorum ve kendimi yatağa doğru damlarken hissedebiliyorum.

"İşte başlıyoruz," diyor, sesinde belirgin bir sırıtiş. "A noktası sizi çok ıslatacak ve sırılsıklamsınız Bayan Tyler."

Gerçekten de içimde yaptığı işin etkilerini hissettiğimde bedenim yatakta sarsılıyor.

"Tanrım, çok darsın," diyor parmağını dairesel hareketlerle gezdirirken. "Eğer sikimi *buraya* sığdıracaksan kesinlikle yapmamız gereken bazı işler var," diye fısıldıyor, bu sefer nefesi de kesiliyor.

Bunu gerçekten söyledi mi?!

Ama hızlanan kalbim konuşmaya yetişmeden elini çekip parmaklarıyla klitorisimin etrafında tekrar dolaşmaya başlıyor. Bacaklarımın tekrar dürtüsel olarak kapanmasını sağladı.

"Hayır, hayır, hayır, benim için geri açıl Natalie," diye kulağıma karşı hırlıyor. "Hadi bebeğim, kendini bana ver."

"Ben seninim, Jaxon, ben sadece... yapamam..." Vücudum ona karşı titrerken kekeleyorum.

"Evet, yapabilirsin," diyor usulca, ama tam itaat etmeye başladığımda karanlık bir şekilde fısıldıyor. "İki parmak zamanı."

Bir anda iki parmağını içime sokuyor ve ben de kendimden geçerek haykırıyorum. Avuç içi klitorisimdeyken ve uzun parmakları içimin derinliklerine sokulmuşken, agresif bir şekilde elini ileri geri hareket ettirmeye başlıyor. Serbest eli göğsümü tutuyor, parmak uçları arasında meme ucumla nazikçe alay ediyor.

Orgazmımın hızlandığını hissediyorum ve o beni kırılma noktasının ötesine iterken nefesimi tutmak için yarışıyorum ve içimin derinliklerinde patlıyor.

"İşte bu, bebeğim," diye fısıldıyor.

"Geliyorum!" Yüzünü boynuma gömüp bileklerimi serbest bırakırken başımı göğsüne yaslayarak bağıriyorum. Yüzümü avuçlarının arasına alıyor, çenemi dudaklarına doğru çekip beni sertçe öpüyor.

"Yatağa uzan," diyor, bacaklarımı kapatıyor ve başımı yastığa koymama yardım ediyor. "Şimdi senin *tadına bakacağım*."

Vay anasını... Sözüyle şaka yapmıyormuş!

Kalbim hızla çarparken ve vücudum hâlâ doruk noktasından inerken, bacaklarım hâlâ titreyerek yatağa uzandım.

Jaxon kalçamın iç kısmını öpüyor ve sonra aniden külotumu ellerinin arasında yırtıyor. Hızlı bir hareketle baldırlarımı geniş omuzlarına asıyor ve belimi havaya kaldırıp yüzüne doğru çekiyor. Bir eliyle beni aralıyor ve dilini hemen klitorisime bastırıyor.

"JAXON!" Neredeyse tüm vücudumla yataktan kalkarak bağıriyorum.

"Tadın çok güzel," diyor acımasız saldırısına devam etmeden önce. "Buna ihtiyacım var. *Hepsine* ihtiyacım var. Benim için boşal Natalie."

Yüce Tanrım!

Ama dili zonklayan klitorisimin etrafında dönerken, neredeyse anında tekrar yükseldiğini hissediyorum.

Aman Tanrım... Bu kadar çabuk mümkün mü?!

Vücudum onun talebine tepki veriyor. Sadece birkaç dakika sonra ikinci orgazm vücudumu sarstığında, ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atıp bacaklarımın titremesine neden olarak haykırıyorum.

Alt tarafımı yavaşça yatağa indiriyor ve beni öpmeye geliyor. Titriyor olmama rağmen hemen doğruluyorum ve

parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, ağzımı onunkine bastırıyor ve dilimi ağzına sokuyorum. Kulağına hafifçe fısıldamadan önce çene çizgisini ve kulağının hemen arkasındaki en sevdiği noktayı öpüyorum.

"Jaxon... bu inanılmazdı."

Geri çekildiğimde, yüzüne yapışmış şeytani sırtışı görüyorum. "Yeterince içtiniz mi Bayan Tyler?" diye soruyor.

Gülümsüyorum.

"Hayır," diye homurdanıyorum. "Beni daha fazlası için acıktırdın."

"Güzel," diye fısıldıyor, beni derinden öpüyor ve alt dudağımı dişliyor.

"Şimdi ters dön ve dizlerinin üzerine çök."

"Ne?" Nefes alıyorum.

"Kekeledim mi lan?" diyor seksi bir gülümsemeyle. "Dizlerinin üzerine çök, bebeğim."

Aman Tanrım.

Çenem açık kaldı.

Birden kendimi inanılmaz utangaç hissettim ve hareket edemedim.

Beni tutkulu bir öpücükle altına aldı, ereksiyonunu kasıtlı olarak bana sürttü ve sinsice kulağıma fısıldadı, "Bana nazik olmamamı söyledin ve üçüncü kez *sormayacağım*."

Kalbimin tamamen durduğuna yemin edebilirim, yavaşça ters dönüyorum, dizlerim altımda titriyor.

"Ne manzara ama," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, kıcımlı okşayıp sıkıyor, parmakları hâlâ tutulmuş olan amımı okşuyor. "Ellerini başlığın üzerine koy."

Nefes nefese kalıyorum ve dönüp ona bakıyorum, yüzündeki sırtışın derinleştiğini görüyorum. Aniden elini tekrar amımın üzerine koyuyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını agresif bir şekilde içime sokuyor. Parmakları hala aşırı hassas olan klitorisimi fırçalarken nefes nefese kalıyorum.

"Tanrım, bu akşam talimatlarla ilgili bir sorunuz var gibi görünüyor, Bayan Tyler," parmağını tekrar içime sokuyor ve ben haykırıyorum. "Ama aman Tanrım, çok *hazırsın*. Mükemmel."

Ağzını girişime bastırıyor, diliyle klitorisime dokunuyor ve ben şaşkınlıkla bağırırken zevkle inliyor.

Vay anasını!

"Şimdi ellerini şu lanet yatak başlığının üzerine koy," diye homurdanıyor.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor ama arkamı dönüp yatak başlığını kavıyorum ve onun sikinin başını girişime bastırdığını ve seksim boyunca nazikçe kaydırıldığını hissediyorum.

"Benim için hazır mısın,
bebeğim?" "Aman

Tanrım... evet!"

İçime giriyor, her santimetremi dolduruyor ve başımı geriye atmamı sağlıyor.

"Lanet olsun, Natalie... inanılmaz hissediyorsun," sesinin titrediğini duyuyorum ve ürperdiğini hissediyorum, tekrar içime girerken içimde olmanın tadını çıkarıyor, bu sefer bir öncekinden daha agresif.

Elleri kalçalarımı kavıyor ve sıkıyor, daha sert vuruyor.

"Siktir!" İnliyorum, sabit bir ritim bulduğunu hissediyorum, ama her itişte yoğunluk kazanıyor.

"Evet bebeğim. Göğüslerini yatağa koy," diye emrediyor ve tekrar içime sokuyor.

Bana çarparken kıcımlı havada bırakarak yatak başlığını bırakıyorum. Kalçalarımı sıkıldığını hissettiğimde yüksek sesle inliyorum.

"Sen," diyor, sikini içime daha da sert sokarken, "*benimsin*."

"Evet," diye nefes alıyorum tereddüt etmeden.

Jaxon her hareketin tadını çıkarırken, her itişte tüm uzunluğunun içime girip çıktığını hissediyorum. Ve bu açık pozisyonda, sadece hissi daha yoğun hale getiriyor.

"Söyle," diye fısıldıyor, bana daha sert çarpıyor, ritmi yoğunlaşıyor.

"Ben *seninim*, Jaxon!"

Zaten şişmiş ve damlayan amımın içinde horozunun şiştiğini hissediyorum ve üçüncü doruğum yaklaşırken aynı zamanda nefes alışının arttığını duyabiliyorum.

"Yaklaştım," diyor, nefesi kesiliyor.

"Ben de öyle," diye karşılık veriyorum, çarşafları daha sıkı kavrayarak. "Ver onu bana Jaxon, al bu amcığı. Tekrar *senin* olsun."

"Yüce Tanrım, kadın." İnliyor.

Birden onu hissediyorum, kemiklerimin derinliklerinde, içimden dışarı yayılan bir his. Keskin bir şekilde nefes aldığını duyana kadar beni daha derine doldurduğu her itişte inlemeye başlıyorum.

"Jaxon!" Sonunda sınırın ötesine itildiğimde bağıriyorum.

"Siktir, Natalie!" Nefes alıyor ve orgazmım onun etrafında kenetlenirken kendini içime boşaltıyor.

İkimiz de yatağa çöküyoruz, birbirimize sarılıyoruz, bulduğumuz mutluluğun içinde kayboluyoruz. Beni kendine çekiyor, kollarını bana doluyor ve alnımdan öpüyor.

"Bu gerçek mi?" diye sordum. "Yoksa rüya mı görüyorum? Gerçekten burada benimle misin, Jaxon?" Fısıldıyorum, duygularım kaçak bir tren gibi hissederken bir damla gözyaşı yanağımdan usulca süzülüyor, "Benim için geri mi döndün?"

"Evet, tam buradayım, Αγαπημένη. Ve seni bir daha asla bırakmayacağım," diye fısıldıyor dudaklarıma.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

JAXON

Yüzüme doğru soluyan bir köpek var.

Tek gözlü kurtarma pug'ı Cyclops kız arkadaşımın olması gereken yerde yatıyor, bana bakıyor ve derin derin nefes alıyor. Ya da en azından nefes almaya *çalışıyor*. Uzaktan da olsa uyanık olduğumu hissettiği anda kuyruğunu sallamaya başlıyor ve doğrulup özensizce yüzümü yalıyor.

Şimdi tamamen uyandım.

"Günaydın Kiklops," diyorum yüzümdeki sümüğü silerek.

"Annen nerede?"

Doğal olarak garip şekilli ama genel olarak iyi huylu yavru nefes nefese kalmaya ve yoğun bir şekilde bana bakmaya devam ediyor.

Ne komik bir köpek.

Başını okşarken kendi kendime kıkırdıyorum, her ne kadar tesadüfen iki köpeğimle aynı adı taşısa da onlara hiç benzemediğini düşünüyorum.

İki Alman Çoban Köpeğim, Apollo ve Athena, koruma ve korkutma için yetiştirildi ve eğitildi. Oysa bu ufaklık tam bir hoş geldin komitesi.

Saate bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Sabah 8:45.

Genelde uyanışım saatten neredeyse iki saat sonra. Görünüşe göre bu

Sadece Natalie ile yattığımda olan bir şey.

Neredeyse üç haftadır doğru dürüst uyumadığım için belki de buna ihtiyacım vardı.

Gün ışığında Natalie'nin yatak odasının etrafını daha iyi görebiliyorum. dün gecedен daha iyi. Natalie'nin temiz ama biraz eklektik bir bohem tarzı var, ama bu ona yakışıyor.

Pothos bitkileri penceredeki doğal elyaf sepetlerden sarkarken, sukulentler tüm pencere pervazını kaplıyor. Odanın karşısında, erik çiçekleriyle süslenmiş renkli bir shoji perdesi, birkaç parlak renkli ipek bornozla dolu bir portmantonun önünde duruyor.

Şifonyerine doğru yürüyorum, antika aynada kuzenleri ve arkadaşlarıyla çekilmiş eski fotoğraflarının olduğunu fark ediyorum. Boxerımı çekerken, gençken ne kadar sevimli bir şekilde beceriksiz görüldüğüne, ama *tüm* bu fotoğraflarda ne kadar mutlu görüldüğüne hayran kalıyorum.

Kuzenler ve arkadaşlarla dolu normal bir çocukluk geçirmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Rachel ve Michael biz küçükken benim tek arkadaşlarımdı. Ailelerimizin, mahremiyetimize ve korunmamıza diğer *normal* çocuklarla sosyalleşmemizden daha fazla değer vererek birlikte oynamamıza izin verdiği bizim yaşımızdaki tek çocuklardı.

Rachel ve Michael, Chicago'daki orijinal mafya klanlarından biri olan Valentine ailesinden geliyorlardı. Babam, Valentine'ların şehrin 'ahlaksızlıklarını' kontrol ettiklerini, kulüpleri, uyuşturucuyu ve fuhuşu yönettiklerini söylerdi. Rachel'in annesi Valerie bir striptizciydi ve Rachel'in babası Mr. Valentine, ona aşık olan mafya babasıydı. Michael'a hamile kaldığında, kendisinden on beş yaş büyük olmasına rağmen onunla evlendi. Birkaç yıl sonra Rachel doğdu.

Ne yazık ki o ilk birkaç yıl Valentine ailesinin en mutlu yıllarıydı. Bay Valentine striptiz kulübü çalışanlarıyla yatması, aşırı içki içmesi ve o sıralarda bir başka mafya babası Freddy Mack'in ikinci adamı olan Victor Black ile parti yapmasıyla ün salmıştı.

Bu durum Rachel'in annesi için hayatı zorlaştırıyordu çünkü sürekli olarak sarhoş ve uyuşturucu etkisindeki öfke dayaklarına maruz kalıyordu.

Bir ara Rachel, Michael ve Valerie'nin birkaç hafta bizimle yaşadıklarını hatırlıyorum. Bu, Valerie'nin iki gözünün morarmasına ve kolunun kırılmasına neden olan, babasıyla yaşadığı kötü bir tartışmadan sonraydı. Pislik herif sarhoş öfkesiyle onu merdivenlerden aşağı atmıştı... hem de çocuklarının önünde.

Valerie'yi Bay Valentine'den gerçekten koruyabilecek statüye ve kaynaklara sahip tek kişi ailemdi. Ancak onu korumayı seçerek neredeyse diğer mafya aileleriyle topyekûn bir klan savaşına neden oluyordı.

Valerie ve çocuklarının ailemle kaldığı duyulduğunda Bay Valentine çok öfkelenildi ve bunu "en kötü türden ihanet" olarak nitelendirdi.

Konseyl toplantıya çağrıldı, çünkü bazı gruplar babamın ona sığınak sağlayarak çizgiyi aştığına inanıyordu. Diğerleri ise gerekeni yaptıklarını düşünüyordu. Sonunda babam klanları kendi tarafına çekmeyi başardı ve Bay Valentine Valerie'ye istediği boşanmayı verdi... çocuklarını, yani *mirasçılarını* geride bırakması şartıyla. Valerie de kabul etti ve hiç düşünmeden çocuklarını sonsuza dek terk ederek oradan ayrıldı.

Belki de bu Rachel'in neden aynı şeyi yaptığını açıklıyordu.

Kuşkusuz hiç yardımcı olmamıştım ama en azından tartışmalarımız ne kadar hararetli olursa olsun Rachel'a elimi bile sürmemiştim. Babam her zaman bunun bir kadınla asla aşılmaması gereken sert bir çizgi olduğunu söylerdi. Ne zaman Rachel beni kontrol edemeyeceğim bir noktaya getirse, bara gidip duygularımı içki, uyuşturucu ve fahişelerle boğuyordum.

Telefonumu şarj aletinin üzerinde buluyorum, belli ki Natalie bunu ben uyurken yapmış ve elime aldığımda kendi kendime gülümsüyorum. Charlie'den gelen bir mesajı kaçırdığımı görüyorum.

Charlie

Sabah 7:00: Efendim, Bayan Tyler'la birlikte eve yeni kıyafetler bıraktım.

Charlie şu sıralar Ethan'ı havaalanından alıyor olmalı. Ben dün uçarken, Ethan benim için bazı işleri halletmek ve Rachel ile Michael'ın nerede saklanıyor olabileceğine dair elimizdeki birkaç ipucunu araştırmak üzere Chicago'da kaldı.

Ancak alt katta belli belirsiz çalan müziği duyabiliyorum, bu yüzden aşağı inip Natalie'yi bulmaya karar veriyorum.

Ve onu bulduğumda ne güzel bir manzara.

Natalie mutfağında dans ediyor, *Build Me Up Buttercup* şarkısına eşlik ediyor, bir yandan iPad'inde oynarken bir yandan da elindeki çırpıcıya şarkı söylüyor. Üzerinde solmuş bir Rolling Stones tişörtü var ve saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Kapının pervazına yaslanıp kendi kendime kıkırdıyorum.

"Neden beni inşa ediyorsun-EEK!" Arkasını döndüğünde benim orada durduğumu, çırpıcıyı tezgaha bıraktığımı ve güldüğümü görünce aniden şarkının ortasında çığlık atıyor. "Aman Tanrım, Jaxon! Ödümü kopardın!"

"Lütfen devam edin, konserin tadını çıkarıyordum," diye karşılık veriyorum.

Yüzü kırmızının parlak bir tonuna dönüşür ve yüzünün etrafındaki birkaç asi saç çılgınca toplamaya çalışır.

Tanrım, çok güzel.

"Orada ne kadar durdun?"

"Yeterince uzun değil," diyorum, yavaşça ona doğru yürürken.

Gözlerinin ıplak gövde mi süzüşünü izliyorum ve ona doğru yaklaşıp elini tuttuğumda dudağını ısırđıęını görüyorum. Onu kendime çekerken, yüzündeki bir saç telini fıralıyorum ve onu nazıkçe öpüyorum.

"Sana herkesten çok ihtiyacım var sevgilim!" O kıkırdarken dudaklarına karşı şarkı sözlerini söylüyorum.

"Bence senin sesin daha iyi," diye gülüyor.

"Bu sabah kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bayan Tyler? İyi uyudunuz mu?" Ona fısıldıyorum, ellerimi sırtına doluyorum ve ellerimi lezzetli kısa şortunun arkasından aşığı kaydırıyorum, kık yanağını avucumda sıkıyorum.

Kollarımda titrediğini hissediyorum ve sikim kabarıyor.

Onu tam buraya götürebilirim. Ben saçını çekerken bacağını tezgaha koyar.

"ok iyi uyudum," diye fısıldıyor. "Görünüşe göre kahvaltı hazırlarken senin için bir koro şarkısı söyleyecek kadar."

"Kahvaltıdan bahsetmişken," diyorum havayı koklayarak ve etrafa bakarak. "Bir şey... yanıyor mu?"

"Olamaz! Waffle'lar!" Nefes nefese benden ayrılıyor ve köşede tütme ye başlayan waffle makinesine doğru koşuyor.

Kapağı açıyor ve makinenin fişini çekerken üst panelden kömür karası bir waffle düşerek tezgâhın üzerinde çatlıyor.

"Hay aksi! Aldığım son waffle karışımı buydu! Sana yatakta kahvaltı getirecektim ama sen uyanmadan önce bunu bir kez denedim ve başarısız oldum. Son partiyi de yaktım!" Yenilmiş bir şekilde ellerini havaya kaldırıyor.

"Sorun değil, seni kahvaltıya götüreyim," diyorum, arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. "Aksi takdirde, bu sabah başka ne yiyebileceğime dair birkaç fikrim var..." Boynuna doğru söyledim, kıkırdayarak güldüğünü duydum.

"Mmm, ikisi de harika fikirler," diyor başını göğsüme yaslayarak.

"Ama bugün dışarıda güzel bir gün olması gerekiyordu ve

Geleceğinizi bilmediğimden Cyclops'un birkaç saat içinde tımar randevusu var."

Aşağıya bakıyorum ve küçük şapşal köpeğin nefes nefese bize baktığını ve kuyruğunu salladığını görüyorum.

"O çok... mutlu," diyorum gülümseyerek.

"Gerçekten de öyle," diye gülümsüyor. "Ama senin için fark etmiyorsa, sanırım ben düş alacağım. Biliyorsun, seni etkilemek için gösterdiğim mutfak çabaları başarısız oldu," diyor ve kollarımın arasında dönüp kollarını boynuma doluyor.

"Beni her zaman etkiliyorsun Natalie. Ve bu iyi, zaten yemeğe aç olduğumu sanmıyorum," diye yaramazca homurdanıyorum.

"Öyle mi?" diye şakacı bir şekilde gözlerini bana dikeyyor ve beni merdivenlere doğru çekiyor.

İlk adımı attığında durup elini öpüyorum.

"Ben ekiple hızlıca bir kontrol yapacağım. Sen git başla, ben de bir dakika içinde duşta sana katılacağım."

Gülümsüyor ve başını sallıyor, hala *Build Me Up Buttercup*'ın sözlerini mırıldanarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Kanepenin üzerindeki giysi çantasını görüyorum ve telefonumu çıkarıp Charlie'yi ararken onu koluma asıyorum.

"Efendim," diye cevap verir Charlie. "Mükemmel zamanlama, Ethan'ı az önce havaalanından aldım."

"Efendim," dedi Ethan telefonda. "Şu ana kadar elimizde ne olduğunu size bildirmek istedim."

"Devam et."

"Perşembe sabahı erken saatlerde Michael'ı ABD-Meksika sınır."

"Gidiyor musun?"

"Hayır efendim, dönüyorum."

"Rachel onunla mıydı?"

"Hayır, yalnızdı. Boston'a giden bir uçağa bindi ama izini kaybettik. Onu yere indirdikten sonra."

"Meksika. Boston," diyorum yüksek sesle düşünerek. "Acaba Black ambargomuzun sıkıntısını hissetmeye başladı ve uyuşturucuları için başka bir tedarik yolu bulmaya mı çalışıyor?"

"Sahadaki ajanlarımız onun birkaç küçük klanla da temasa geçtiğini söylüyor. Klanlar üzerindeki kontrolünüz hakkında şikayetlerde bulunuyormuş."

'durum'."

"Tabii ki öyle," diye homurdanıyorum. "Tüm kaynaklarımızı kullanarak hapishanedeki soytarı çetesini tek tek bulmaya çalışmamız ve şehrin her yerinde sorun çıkarmamız kolay olmalı."

"Ayrıca," diyor Ethan, "Belediye Meclisi ile konuştum. İzinlerimizi tünele uygulamayı kabul ettiler, bu da FBI soruşturmasının ilerlemesini geçici olarak durduracaktır."

"En azından bu iyi bir haber," diye iç geçirdim. "Peki ya Ivan?" "O da dün kurtarıldı ve yakıldı."

"Güzel." Natalie'nin bir ay önce nefsi müdafaa için öldürdüğü ceset bizim için daha fazla sorun yaratmayacağı için rahat bir nefes alıyorum... ya da *onun için*.

"Ama," diye devam ediyor Ethan. "Belediye Başkanı sizinle derhal ve şahsen görüşmek istiyor."

"Ne zaman?"

"Pazartesi."

"Öyle bir şey olmayacak," diyorum başımı sallayarak. "Biraz geri çekilmemiz gerekecek. Daha yeni geldim."

"Ben hallederim," diyor Ethan.

"Black'in diğer klanlarla hangi pisliği karıştırdığını takip etmeliyiz. Çoğu kendi başlarına bir şey başlatamayacak kadar zayıf ve korkak ama *hepsini* bana karşı birleştirmeyi başarırsa..."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diyor Ethan güven verici bir şekilde. "Ve Rachel'ın nerede olduğunu bulmamız gerek. Çabucak."

"Üzerinde çalışmaya devam edeceğiz," diyor Ethan. "Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim. Şimdilik Cumartesi gününüzün tadını çıkarın, efendim."

Telefonu kapatırken kendi kendime sırtıyorum, sesindeki sırtışı fark ediyorum. Natalie'nin beni beklediği konusunda haklı olduğunu biliyordu.

Henüz bebekten haberi yok ve bu konuşmayı yapmak için sabırsızlanıyorum.

Merdivenleri çıkarken zihnim yarışıyor. Bir sürü farklı tehdit, hepsi aynı anda üzerime geliyor ve hepsi de sürekli dikkatimi istiyor.

Koma sonrası ilk haftayı temel motor becerilerimi yeniden düzene sokmaya çalışarak geçirdim. Ama kalem tutabildiğim ve tuvalete yürüyebildiğim anda

banyo, işe geri dönmüştüm. İlk iki hafta çok şey kaçırmıştım ve daha fazla kaçırmayı göze alamazdım.

Çatlak banyo kapısına ulaşıyorum ve hem duşun sesini hem de Natalie'nin şarkı söyleme sesini duyabiliyorum. Banyoya girmeden önce derin bir iç çekiyorum, endişelerimi kısa bir süreliğine arka plana atmaya ve bugün sadece Natalie ile vakit geçirmeye karar veriyorum.

"Hey bebeğim, özür dilerim, bu benden daha uzun sürdü-" Banyoya giriyorum.

Ama anında donup kalıyorum.

Oda buharla dolu, ama orada, bana bakan aynanın üzerine çizilmiş İki Başlı Ejderha amblemi var.

"Jaxon, anlamıyorum," diyor Natalie titreyerek. "Neden öylece gitmek zorundaydık ki? Saçımda hâlâ şampuan var ve giyinecek zamanım bile olmadı! Bana neler olduğunu anlatmak zorundasın!"

Dışarıda park etmiş dört siyah Range Rover'dan biriyle hızla evinden uzaklaşıyoruz. Üzerinde bornozu, ıslak saçları ve kucağında Cyclops'uyla yolcu koltuğunda oturuyor. Aynada İki Başlı Ejderha'yı gördüğüm an ona hemen duşu kapatmasını ve mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmasını söyledim.

Michael ya da Rachel'ın nerede olduklarına dair kesin bir bilgiye sahip olmadığımız için, o anki korkum ikisinden birinin ya da her ikisinin de o anda bizimle birlikte evde olmasıydı. Bu yüzden doğal olarak ilk içgüdüm Natalie'yi olabildiğince çabuk evden çıkarmak oldu.

Sonra ekiplerime evinin tamamen taranmasını emrettim.

"Natalie, üzgünüm," diye iç geçirdim, direksiyonu sıkıca kavrayarak. "Ama Michael ya da Rachel'ın evinizde olduğuna ya da şu anda olabileceğine inanmak için nedenlerim var."

"NE?!" Nefes nefese kaldı. "Şimdi mi?! Neden böyle düşünüyorsun?!"

"Banyo aynanızın üzerinde İki Başlı Ejderha sembolü vardı. İçeri girdim ve oda zaten buharla dolu olduğu için aynadaki sembolü gördüm."

"Ama nasıl? Ne zaman?" diye fısıldıyor, gözleri kocaman.

"Bilmiyorum ama işi şansa bırakamazdım. Adamlarım şimdi etrafları tarıyor. Birini bulurlarsa haberimiz olur," diye homurdandım.

"Ama nereye gidiyoruz?"

"Ekibin evinizi taramasına izin vereceğiz ve söz veriyorum sonra geri döneceğiz," diyorum gözüm etrafımızdaki arabalarda. Josiah ve Travis arkamızdaki arabalarda ama çok çabuk ayrıldığımız için bir güvenlik görevlisi daha eksilmiş durumda.

"Bu çok korkunç," diye mırıldandığını duyuyorum usulca.

"Biliyorum," diyorum, başka bir şey düşünmeden.

"Bu psikopatlar bana zarar vermek istediği için kendi evimi terk etmek zorunda kaldığıma inanamıyorum!"

"Biliyorum. Bunu hak etmiyorsun."

"Bu sadece bana öğretmen gerektiği anlamına geliyor." "Neyi öğretmek?"

"Dövüşmek, ateş etmek, tüm *mafya* şeylerini bilirsiniz. Her şeyi!"

"Natalie," diyorum kıkırdayarak. "Sen hamilesin."

"Evet, ve son baktığımda, Jaxon, hamile olmak kötü adamlar tarihinde hiçbir kötü adamı durdurmamıştır," diyor öfkeyle. "İşte tam da bu yüzden bir silah aldım. Bu pislikler bana her bulaşmaya karar verdiğinde korkup kaçmayı reddediyorum!"

Lanet olsun. Nasıl oluyor da kızgınken daha sevimli görünüyor?

Ona bakıyorum, muhtemelen bunu ona söylememem gerektiğine karar veriyorum ve bunun yerine sadece kabul ediyorum.

"Tamam, sana biraz yardım edeceğim. Ama yakın zamanda sana jiu-jitsu dersleri verdim diyeceğim, Karate Kid."

Kıkırdıyor ama kollarını kavuşturup arkasına yaslanıyor.

"Biliyorsun, burada boşa kürek çekmek istemem ama kabul edersen seni korumama da yardımcı olur-"

"Sakin söyleme, Jaxon," diyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Peki." Homurdanıyorum, sinirli bir şekilde.

"Peki, önce ne var?" diye soruyor bana.

"Bekle, şimdi mi başlamak istiyorsun?" Eğlenerek sordum. "Şimdiki zaman gibisi yok Bay Pace."

Kendi kendime gülüyorum ve omuz silkiyorum. Eğer öğrenmek istiyorsa, ona öğretebileceğim çok şey var.

"Yeni başlayanlar için, her zaman çevrenizin aşırı farkında olmanız ve çevrenize odaklanmanız gerekir. Yürürken ya da araba kullanırken her 15-30 saniyede bir yakın çevrenizde neler olduğunu sürekli olarak değerlendirmeniz gerekir."

"Bir yere girip çıkarken telefonumu kullanmamak ve arabama binmeden önce arka koltuğumu kontrol etmek gibi mi?"

"İyi bir hücum, iyi bir savunmadır. Sezgileriniz size bağıırıyorsa, muhtemelen bir nedeni vardır, bu yüzden onu dinleyin."

"Tamam..." diye başını sallıyor ve derin bir iç çektiğini duyuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Nat," diyorum omuz silkerek. "İyi içgüdülerin var. Ve kaotik durumlarda sakın kalabiliyorsun ki bu çok önemli. En korkunç tetikçilerden bazılarının zor durumlarla karşılaştıklarında iskambil kâğıdından bir ev gibi çöktüklerini gördüm. Sen hepsini utandırırısın."

"Gerçekten mi?" diyor küçük bir sırtışla.

"Gerçekten," diye başımı salladım. "Son zamanlarda kendini bu kadar çok kişinin içinde bulduğun için üzgünüm."

"Seninle asla sıkıcı bir an olmayacağı konusunda beni uyarmıştın, hotcakes," diye alay ediyor ve bana göz kırpmıyor.

"Bu dramın hiçbirini istemediğini biliyorum."

Dudağını ısırarak ellerine bakıyor.

"Ve daha az bencil olsaydım, hayatına daha fazlasını sokmamak i ç i n senden uzak dururdum."

Natalie uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor.

"Biliyor musun, bu sabah seni uyurken izlerken bunu düşündüm," diyor ellerine bakarak.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Beni uyurken mi izliyordun?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. Natalie yavaşça başını sallıyor.

"Erken uyandım ve orada uzanıp senin uyumanı izledim," diyor hafif bir sırtışla. "Son yirmi dört saati düşündüm. Seninle bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey olması çılgınca. Neredeyse gerçeküstü hissettiriyor."

Kendi kendime gülümsüyorum.

"Ama Rachel hakkında bana anlattıklarını düşününce, benden uzak durmanın onun ya da sosyopat ağabeyinin üzerinde herhangi bir etkisi olacaktı gibi görünmediğini fark ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, beni havaalanından kaçırdıklarında *gidiyordum*. İlişkimizi uzun mesafeli olarak sürdürmeyi tartıştığımızdan haberleri yoktu. Bildikleri tek şey, seninle birkaç gün geçirdikten sonra temelli olarak şehirden ayrılmış olabileceğimdi, öyleyse ne anlamı vardı? Ve Rachel

Tünellerde benimle alay etti, nakliye imparatorluğunu feda etmeyi ya da benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske atmayı düşünecek kadar aptal olduğumu söyledi," diye fısıldıyor.

 enemin sıkıştığını hissederek direksiyonu daha sıkı kavrıyorum. Birden elimi avuçlarının içine aldı.

"Ama *yanılıyordu*. Sanırım beni vurmaya çalışacak kadar sinirlenmesine neden olan da buydu. Benim için geri döndün. Sanırım bu noktada bunun onun için biraz kişisel olduğunu ve beni incitmek istediğini varsayabiliriz-"

"...Bana zarar vermek için," diye bitiriyorum.

"Kesinlikle," diyor. "Ve ben buna izin vermeyeceğim ve sanırım bu, bu işte birlikte sıkışıp kaldığımız anlamına geliyor."

"Umarım bu çok büyük bir lanet değildir, Bayan Tyler."

" yle değil. Ama iyi tarafımda kalmak istiyorsan, bana yakında biraz yemek getirmeni  oneririm," diye göz kırıyor.

Kıkırdıyorum.

"Hanımefendi ne isterse," diyorum, elini öpüyorum ve otoyoldan  ıkıyorum.

Bölüm 5

NATALIE

Evden ayrıldıktan bir saat sonra bize yeşil ışık yakıldı.

Geri

dön. Jaxon'ın ekibi tüm evi baştan aşağı süpürdü ve hatta İstenmeyen misafirlerin olmadığından tamamen emin olmak için termal taramaları kullanacak kadar ileri gitti.

Ancak evin temiz olduğunu bilsem de, içeri adımımı attığım anda farklı hissediyorum.

Son iki yıldır bu ev benim sığınağım oldu. Dünyadan kaçtığım güvenli sığınağım. Şimdi kendimi kendi yatak odamın kapısını temkinli bir şekilde açarken ve içeri adım atmakta tereddüt ederken buluyorum. Buraya taşındığımdan beri ilk kez kendi alanımda rahatsızım.

Ve bundan nefret ediyorum.

Çabucak kıyafetlerimi bulup makyajımı yapıyorum.

Aşağı indiğimde Jaxon'ın tüm ekibinin gözleri hemen bana çevriliyor.

"Tanrım, şimdi ne olacak?" Hayal kırıklığımı belli ederek soruyorum.

"Yok bir şey," diyor Jaxon, bana doğru yürürken. Ellerini kollarıma koyup hafifçe ovuşturuyor. "Eviniz temiz."

"Güzel," diyorum, kesin bir ifadeyle. "Başka birinin benim alanıma girebilmesi fikrinden hoşlanmıyorum, bu yüzden belki bugün dışarıdayken hırdavatçıya uğrayıp birkaç ekstra kilit alabiliriz."

Jaxon gülümser ama bir şey söylemez.

"Beyler, sizinle dışarıda buluşuruz," dedi sonunda.

Herkes gittikten sonra bana döndü.

"Natalie, seni zorlamak istemiyorum ama belki de gelip benimle kalman iyi bir fikir olabilir. En azından şimdilik."

Kısa bir süreliğine aklımdan geçiyor. Ama bunun tek sebebinin evimin şu anda bana çok yabancı gelmesi olduğunu fark ediyorum ve bu psikopatlarla derimin altına girme zevkini tattırmayı reddediyorum.

"Jaxon," diyorum usulca, dudaklarımı onunkilere bastırarak kısa bir öpücük konduruyorum. "Sana ve ekibine bir kez daha teşekkür ederim. Ama burası benim evim. Burada mutluyum."

İç çekiyor, dudaklarını alnıma bastırıyor.

"İyi, ama o zaman yarın güvenlik güncellemelerinizi ekibe yaptıracağım."

"Jaxon-"

"Nat, anlıyorum," diyor sinirli bir iç çekişle. "Sana bakmam için bana ihtiyacın olmadığını biliyorum, bunu çok açık bir şekilde ifade ettin. Bunun adil bir uzlaşma olduğunu düşünüyorum. Eğer burada kalmakta ısrar edeceksen, güvenliğini sağlamama izin vermen konusunda ısrar edebilirim."

Derin bir nefes alıyorum ve onun haklı olduğuna karar veriyorum.

Ve dün gece uzlaşma hakkında vaaz veren bendim.

"Tamam."

Şaşırılmış bir şekilde bana bakıyor.

"Tamam mı?"

"Tamam," diye gülümsüyorum ona.

"Vay canına... tamam," diye alay ediyor. "Ben daha büyük bir mücadeleye hazırdım." Şaşkınlığı beni kıkırdatıyor.

"Benimle uzlaşmaya çalışmanı takdir ediyorum," diyorum onu tekrar kendime çekerek. "Ve sanırım beni korumaya çalışmaktan *asla* vazgeçmeyeceğini anlamaya başlıyorum."

"Asla," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

"Kahretsin! Saat kaç?!" Birden hatırlayarak soruyorum. "On bire çeyrek var, neden?"

"Cyclops'un bakım randevusu var ve arabam da tamirde!

Bizi götürür müsün?" Çantamı kaparak sordum.

Başını sallıyor ve aceleyle arabaya koşuyoruz.

"Arabanın nesi var? Neden tamirhanede?" diye soruyor garaj yolundan çıkarken.

"Pek emin değilim. Chicago'dan döndükten iki gün sonra çalışmadı. Sonunda neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim.

ve yerel bir kaportacıyı aradım. Gelip aracı çektiler ve son dört haftadır araç onlarda."

"Bu işe yaramaz. Sana daha güvenilir bir şey almalıyız."

"Benim arabam oldukça güvenilir, Jax. Sadece beş yaşında," diyorum alaycı bir tavırla. "Tamir edilecek."

"En azından adamlarımın bakmasını sağlamalıyız-" "Jaxon," diyorum sertçe. "Zorlama."

"Dükkândayken nasıl dolaşıyordun?"

Oh, kahretsin. Eminim buna bayılacak.

"Sadece otobüse bineceğim."

"Olamaz," diyor, yüzü birden ciddileşiyor. "Bu kabul edilemez. Size bir şoför bulacağım."

"Jaxon-" diye itiraz etmeye başlıyorum ama Jaxon hemen sözümü kesiyor. "Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Hayatta olmaz."

İç çeker, köşeyi dönüp otoparka girer.

"Bakın, taleplerinizin mümkün olduğunca çoğunu yerine getirmeye çalışacağım ama bu benim için kolay değil. Taviz vermem ve şu anda sürekli seni koruma dürtüsüyle savaşıyorum."

Ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Eğer bazı katı sınırlarınızı kabul etmek zorundaysam, en azından bazılarını benim de koymam gerektiğini hissediyorum."

"Bu adil," diyorum nazikçe.

"Sana emir vermemi istememeni tamamen anlıyorum, ama sadece GÜVENLİK açısından toplu taşıma araçlarını kullanmana izin veremem," ses tonu sert, ama arabayı park ediyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor, yüzü bana yalvarırken bana dönüyor.

"Güvenliydi Jaxon," diyorum usulca, sesim kesiliyor.

"Nat, *evine* girmeyi başardılar," diyor, sesi karanlık. "Seni bir otobüs durağından almak çok kolay olurdu. Ve ben buna izin veremem. Ve şu anda endişelendiğim tek kişi sen değilsin."

Kahretsin. Haklı.

"O zaman sana yeni bir araba alalım ya da seni Charlie'ye bıraktırayım."

Sertçe yutkunuyorum ve Cyclops'u yakalamadan önce uzun bir süre pencereden dışarı bakıyorum.

"Bak, hemen döneceğim, sonra bu tartışmaya devam edebiliriz, tamam mı?" Yumuşakça söylüyorum.

Jaxon iç geçiriyor ve başını sallayarak koltuğa yaslanıyor.

Ama masada sıramı beklerken, onun isteklerini ve neden onun yardımına ya da korumasına bu kadar kararlı bir şekilde karşı çıktığımı düşünüyorum.

Muhtemelen Colton'la olanlardan dolayı hayatımdaki *herkesin* bana çaresiz bir çiçekmişim gibi baktığını hissetmemden kaynaklanıyor. Bu da genellikle inatçı bir şekilde meydan okumam ve her şeyi kendim yapabileceğim konusunda ısrar etmemle sonuçlanıyor.

Ya da belki de içgüdüsel olarak isteklerini otomatik olarak reddediyorum çünkü Jaxon'un biraz abartılı olabileceğini de biliyorum ve çılgına dönmesini istemiyorum.

Chicago'daki 900 beyaz gülle yaptığı gibi.

Ancak, bunun farklı olduğunun farkındayım. Bu sevimli ya da romantik değil, bu bir güvenlik endişesi. Ve şu anda düşünmem gereken başka birinin güvenliği var.

Bundan nefret ediyorum ama Jaxon haklı.

Cyclops'u bıraktıktan sonra arabaya geri döndüm ve bir süre sessizce oturup düşüncelerimi topladım.

Jaxon sessiz, arabayı parktan çıkarmayı reddediyor.

"Tamam, en azından toplu taşıma konusundaki düşünceni anlıyorum," diye kabul ediyorum. "Ama Charlie ya da Josiah'nın beni her yere götürüp getirmesi yerine kendi arabamın olmasını tercih ederim. Hafta boyunca baktığım sekiz hastam var ve bence günde birkaç kez bırakılıp alınmak biraz garip olurdu."

Jaxon hiçbir şey söylemiyor.

Şoförünü kabul etmemi tercih edeceğini söyleyebilirim.

"En azından kaportacıya uğrayıp arabamın onarım sürecinin hangi aşamasında olduğunu görebilir miyiz?" diye sordum.

"Elbette. Ancak yine de korumanızın geri kalanı hakkında konuşmamız gerekecek."

"Peki, size şunu sorayım, Charlie kendi arabam olup olmadığına bakmaksızın beni her yerde takip etmeye devam edecek mi?"

Yine hiçbir şey söylemiyor, ki bunun evet anlamına geldiğini biliyorum.

"Ve evet, bunu dün gecedan yakaladım," diyorum sırtarak.

"Ben sadece-"

"Biliyorum Jax," diyerek sözünü kestim. "Bunu benim için yaptın."

"Bunu da katı bir sınır olarak kabul et," diyor sonunda, yumuşak bir sesle. "Seni rahatsız ediyorsa, mesafesini korumasını sağlayacağım, böylece bir sorun olmadığı sürece orada olduğunu bile bilmeyeceksin. Ama Rachel ve Michael serbestken, senin güvende olduğunu bilmek zorundayım."

İçimi çekiyorum ve koltuğa yaslanıyorum. Bu konuda onunla tartışmanın anlamsız olduğunu biliyorum. Zaten iki kez iznim *olmadan* beni takip etmesi için onu görevlendirdiğini düşünürsek.

Ama aynı zamanda bu işe dahil olmak istiyor ve bunu da bu şekilde yapıyor.

Elini kendi elime aldım.

Hâlâ burada olduğuna ve bunu birlikte atlatmaya çalıştığımıza inanamıyorum.

"Teşekkür ederim. Beni önemseydiğin için ve..." Sözümü kesiyorum, yanaklarım

Isıtma.

"Elbette," diyerek elimi dudaklarına götürüyor ve nazıkçe öpüyor.

"Teşekkür ederim

Bana karşı sabırlı olduğun için teşekkür ederim."

Kaportacıya varana kadar sessizlik içinde yol alıyoruz.

Arabadan indiğimizde Jaxon'ın şaşkınlıkla etrafa bakan yüzünü izliyorum. Milyarder erkek arkadaşımın böyle küçük bir yeri asla fark etmeyeceğini söyleyebilirim, bırakın kaidesinden inip gerçekten bir yere ayak basmayı.

"Natalie, bu... kabataslak." diye devam ediyor, etrafına şüpheyle bakıyor ve takım elbisesinin düğmelerini açıyor. Biraz daha gergin görünüyor.

Bunu silahına daha iyi erişebilmek için mi yapıyor?

Kendi kendime hafifçe kıkırdıyorum ve vücudumu onun kine bastırarak dudaklarını çekiyorum.

benim kine.

"Sakin bana benim cesur mafyamın küçük bir mafya tarafından korkutulduğunu söyleme.

kırık arabalarla dolu küçük bir kaportacı
dükkanı mı?"

"Hayır," diyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sadece şaşırdım böyle bir yere tek başınıza gelir miydiniz?"

"Size sürekli hatırlattığım gibi Bay Pace, ben sürprizlerle doluyum."

"O zaman elbette, yolu göster seni küçük baş belası," diyor ve içeri girerken kıcıma şakacı bir şaplak indiriyor.

Resepsiyondaki adama, "Merhaba, Luther'i görmeye geldim," dedim. "Sadece arabamın durumunu kontrol etmek istemiştım. Adım Natalie Tyler."

Adam bilgisayarına birkaç şey yazmadan önce rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "Natalie Tyler?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Üzgünüm ama korkarım henüz arabanıza ulaşamadık."

"Vay canına... Bana en fazla iki hafta içinde hazır olacağı söylenmişti, ama dört hafta oldu ve hiçbir şey duymadım, bu yüzden uğramaya karar verdim." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde söylüyorum.

Lanet olsun. Arabamın şimdiye kadar hazır olmasını umuyordum.

"Luther denen kişi bugün buralarda mı? Onunla konuşabilir miyiz?" Jaxon ona aklından geçenleri anlatmak istediğini belirtir.

"Hayır... Luther ne yazık ki... artık bizimle değil," diyor adam kaşlarını çatarak.

"Ne? Sahibinin o olduğunu sanıyordum?" diye sordum. "Evet hanımefendi, o... şey, o vefat etti."

"Aman..." Elimi dudaklarıma götürerek söylüyorum. "Çok özür dilerim."

"Nasıl?" Jaxon aniden yanımda soruyor ve böyle kişisel bir soru sormamız gerekip gerekmediğinden emin olamayarak onu dürtüyorum.

Adam başını kaldırıp Jaxon'a bakıyor ve yanımdaki adamın korkutucu varlığına dayanarak cevap vermek zorunda hissettiğini varsayıyorum.

Daha yakına eğiliyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

"*Vuruldu.* Geçen hafta."

"Tanrım..." Tüylerim diken diken olurken nefesimin kesilmesine engel olamayarak fısıldıyorum.

"Evet, biz de inanamadık. Herkes yıkıldı," diye devam ediyor genç adam. "Tanıyabileceğiniz en dost canlısı insanlardan biriydi. İnsanlara yardım etmek için her zaman elinden geleni yapardı," diyor başını sallayarak ve başka tarafa bakarak. "Bu tam bir sürpriz oldu."

"Kimin yaptığıını biliyor musun?" Jaxon soruyor.

"Hayır. Geçen hafta her zamanki gibi dükkânı kapatıyordu ki pisliğin biri bahçeye girip onu vurdu. Zavallı adam orada kan kaybından öldü... yapayalnız."

Adam tezgâhın diğer ucuna doğru yürüyor, anahtarlardan oluşan bir duvara bakıyor ve benim setimi seçiyor.

"İçeri zorla girmediler ve hiçbir şey çalmadılar. Cüzdanını ya da telefonunu bile almamışlar."

Jaxon'a bakıyorum ve onun sertleştiğini görüyorum. Kolunu bana doluyor, beni sıkıca sarıyor, bakışları önümüzde duran adama kilitleniyor.

"Kusura bakmayın, bunları size anlatmamalıydım. Hâlâ anlamaya çalışıyoruz," diyor adam, bize doğru geri yürürken. "İşte anahtarlarınız, eğer aracınızı başka bir yere götürmek isterseniz, sizi anlarız."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama aniden Jaxon ilk konuşan oluyor. "Onu burada bırakabiliriz," diyor kararlı bir şekilde. "Ama bizi ona götürebilir misiniz? Bakmak isteriz."

Adam başını sallar, "Elbette. Beni takip edin."

Bu çok garip. Jaxon neden arabamı başka bir yere götürmek istemesin ki?

Genç adamı takip ederken, kaportacıya yerleşmiş olan rahatsız edici sessizliği fark ediyorum.

İki hafta önce Luther ile birlikte buraya geldiğimde ortam tamamen farklıydı. Müzik bangır bangır çalıyor ve tamirciler çalışırken gülüyorlardı. Personel dost canlısı ve rahattı ama şimdi ortam kasvetli ve iç karartıcı.

Küçük, loş bir dinlenme odasının önünden geçiyoruz ve Luther için küçük bir anıt dikildiğini fark ediyorum, üzerinde resmi ve azizlerin olduğu birkaç adak mumu var.

Kalbim kırıldı.

Luther bana karşı gerçekten çok iyiydi. Belli ki çalışanları da onu çok seviyordu ve hala kayıplarının yasını tutuyorlar.

Birkaç düzine arabanın çevrelediği, dikenli tellerle çevrili uzun bir çitle çevrili sıcak, kumlu araziye adım atıyoruz. Bahçenin diğer tarafında tembel bir pitbull, çiğnediği dev kemik dışında hayatla ilgilenmeden yatıyor.

Aracımın en uzak köşede, diğer çalışmayan araçlarla birlikte oturduğunu görüyorum.

"Özür dilerim hanımefendi," diyor adam anahtarlarımı çıkarırken. "Hâlâ iş yoğunluğuyla boğuşuyoruz ama bize fırsat vererseniz arabanızı bu hafta sonuna kadar çalışır hale getirebiliriz. Söz veriyorum, yeni gibi olacak." Gülümseyerek söylüyor.

"Bu harika olur!"

"Teknisyenlerimiz en iyisidir," diyor ve anahtarları arabama doğru tutup kilit açma düğmesine basıyor.

BOOM!

Büyük bir patlama aniden avluyu sarsıyor, havayı sıkıştırıyor ve anında arabamın alevler içinde kaldığını görüyorum.

Yere çarptığımızda Jaxon'ın vücudu benimkinin üzerindeydi, patlamanın gücü hepimizi yere serdi.

Arabamın parçaları etrafımıza düşerken kulaklarım hâlâ çınlıyor. Jaxon benden sıyrılıp ayağa fırlıyor, eli silahında.

Ne oluyor lan?! ARABAM!!

Bizimle birlikte olan zavallı genç adam ayağa fırlıyor ve İspanyolca küfürler savurarak şok içinde duruyor.

"Aman Tanrım! Ne oluyor be?!" Jaxon onu omzundan tuttuğu gibi bağıyor.

"YENİ GIBI, HA?!" Jaxon silahını boğazına dayayarak dehşete düşmüş çocuğa gürler. "Bana bak! Bu senin için lanet bir şaka mı?!" Öfkeyle bağıyor.

"Hayır!" Adam bağıyor. "Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum! Bunun olacağından haberim yoktu!"

"Bu arabaya kimsenin dokunmadığına yemin eder misin?!"

"Hayır! Siz geldiğinizde kayıtlara kendim baktım! Her gün buradaydım ve çekiciden çıktığından beri ona hiç dokunmadık!"

Şaşkınlık içinde yanan arabama bakıyorum ve arkamdan bağırان sesler duyuyorum. Kargaşa bazı tamircileri avluya çekmiş ve herkes önümüzdeki karmaşayı gördükçe paniklemeye başlıyor.

Köpek havlamaya başlıyor ve adamlardan biri tarafından ofise çekiliyor, bir diğeri ise bir yangın söndürücü kapıp bize doğru koşmaya başlıyor. Birkaç tamircinin birbirlerini işaret edip bağırdıklarını fark etmem uzun sürmedi, muhtemelen Jaxon bu çocuğu ölümüne kavradığı ve çenesinde bir silah olduğu için.

Jaxon'a dönüyorum, çocuğu mengeneyle tutuyorum.

"Jaxon!" Bağıyorum. "Bırakın onu! O hiçbir şey bilmiyor!"

Jaxon onu bırakmadan önce bir süre daha baktı.

"Gerçekten bilmiyorum!" Adam nefesi kesilmiş bir şekilde söylüyor. "Kahretsin! Hiç böyle bir şey görmemiştim!"

"BUGÜN arabayı sormaya geliyoruz ve geldiğimiz anda aniden paramparça olması şüpheli görünüyor," diyor ikna olmamış bir şekilde.

"Efendim, yemin ederim o arabayı oraya kendim indirip park ettim!" diyor elini saçlarında gezdirerek.

"Jaxon," diyorum tekrar, bir avuçtan fazla teknisyenin bize doğru yürüdüğünü ve her yöne doğru yayıldığını fark ederek.

Etrafımızı sarmaya başladılar.

"Yemin ederim, o arabaya kimse dokunmadı!" Çocuk ellerini başına kaldırarak söylüyor. "Vay anasını! Bunun için başım çok büyük belaya girecek. Hepiniz beni gördünüz ama! Tek yaptığım düğmeye basmaktı!"

"Haklı," diyorum Jaxon'a doğru yürürken. "Onu izledim."

"Affedersiniz efendim," diyor elinde levye de olan iri yarı adamlardan biri Jaxon'a. "Burada bir sorun mu var?"

Jaxon'ın beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum, sonunda yanımdaki paniklemiş çocuk ve arabamı söndüren iki adam dışında diğer altı adamın etrafımızı tamamen sardığını fark ediyorum.

Jaxon kulağına dokunurken dişlerini sıkarak, "Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," diyor. Silahını kılıfından çıkarır ve yere doğrultur.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," diye uyarıyor adam ve altı adamdan üçünün de silahlarını çıkardığını fark ediyorum. "Özellikle de hanımefendi buradayken."

İçgüdüsel olarak çantamdan silahımı çekip çantamı yere bırakıyorum ve sırtımı Jaxon'a dayıyorum.

Lanet olsun. Sayıca azız.

"SILAHLARINIZI BIRAKIN!" Kaportacının kapısından tanıdığım bir ses bağırıyor ve Levi, Charlie ve Josiah'nın hızla avluya döküldüğünü görmek için dönüyorum.

Yüce Tanrım!

"BIRAKIN ONLARI DEDİM!" Charlie tekrar bağırıyor, "SUELTA TUS ARMAS!" İspanyolca tekrarlıyor.

Ama kimse kımıldamıyor. Bunun kazananı olmayan bir durum olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Arabam patladı.

Bu adamlar arabamın patlamasından bizim sorumlu olduğumuzu düşünüyorlar. Jaxon arabamın patlamasından onların sorumlu olduğunu düşünüyor.

"Siz polis misiniz?" Dövmeli adam bağırarak karşılık veriyor. "Sanırım değilsiniz, çünkü kendinizi tanıtmanız gerekirdi ve siz bunu ihmal ettiniz," diyor silahını doğrultarak. "Öyleyse neden bana bahçemdeki arabaları havaya uçurarak ne halt ettiğini söylemiyorsun, Ese?"

"Kahretsin... Mav?" Birden Levi'nin adama dikkatle bakarak söylediğini duyuyorum. "Bu sen misin? Benim, Ghostrider!"

İri adam dönüp Levi'ye bakıyor ama silahını bana ve Jaxon'a doğrultmuş halde bırakıyor. Levi silahını indiriyor ve silahlı adama doğru bir adım atıyor, adamın yüzünü görebilmesi için şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarıyor.

"Hayatta olmaz! O sensin! No puedo creerlo!" Yüzünden bir gülümseme geçerek haykırır. Silahını indiriyor, bu da diğer iki silahlı adamın da silahlarını indirmesine neden oluyor.

Az önce ne oldu öyle?

Az önce bizi tehdit eden korkunç adam şimdi Levi'yi kucaklıyor ve onunla coşkulu bir şekilde İspanyolca konuşmaya devam ediyor.

Dikkat çekici bir şekilde, durum neredeyse kan gölüne dönecek kadar tırmanmışken, gerilim gözümüzün önünde dağılıyor.

"Sen iyi misin?" Jaxon bana dönüp yüzümdeki bir saç telini fırçalayarak soruyor. Gözleri elimdeki silaha kayıyor ve gülüyor.

"Tanrım, Natalie, o silah senden daha büyük görünüyor!"

"Evet, görünüşe göre asla çok dikkatli olamıyorsun," diyorum alaycı bir şekilde, silahı çantama geri koyarken. "Özellikle de *bu* kalabalıkla takılırken."

"Sürprizlerle dolu, ha?" Elimi tutmadan önce yüzündeki sırıtışı görüyorum.

Levi'ye ve birkaç dakika önce Mav dediği adama yaklaşıyoruz, ikisi de sanki son beş dakikalık silah çekme gerilimi hiç yaşanmamış gibi gülümsüyor ve gülüyorlar.

Bu iki adamın birbirini tanıdığı açık. Hem de çok iyi.

"Patron," diyor Levi gülümseyerek, Jaxon ve ben öne çıkarken. "Bu Maverick. Virginia'da benim ortağımdı. Mav, bu meşhur Jaxon Pace ve kız arkadaşı Natalie Tyler."

Adam elini uzatmadan önce Jaxon'ı ihtiyatla değerlendirir. "Özür dilerim Bay Pace. Son zamanlarda bazı dramlar yaşadık ve umarım

Anlayın, ben sadece ekibimi korumaya çalışıyordum."

Jaxon onun elini sıkar.

"Bunu anlıyorum. Az önce o araba bizi neredeyse paramparça ediyordu.

bomba."

"Ki bu benim hatam değildi!" Resepsiyondaki çocuk yan taraftan bağıyor

Bize. "Yemin ederim José! Gördüler! Sadece düğmeye bastım! Tek yaptığım buydu!" Savunmacı bir şekilde Jaxon ve beni işaret etti.

"Hey! İsim yok!" Adam çocuğa ters ters bakıyor.

Jaxon kendi kendine kıkırdıyor ve omzumu ovuyor.

"Eminim isimler iyidir, siz ikiniz birbirinizi zaten tanıyorsunuz, değil mi?" Jaxon sorar ama Levi başını sallar.

"Gerçek isimlerimizi kullanmadık. CI bölümümüzde bunları gizli tuttuk ve sadece seçtiğimiz çağrı işaretlerini kullandık."

"CI?" Ben soruyorum.

Levi kibarca, "Karşı istihbarat, hanımefendi," diyor.

"Bekle, yani siz istediğiniz çağrı işaretini bulabilirdiniz ama Top Gun takma adını mı seçtiniz?" Kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

José, aniden güler ve başını sallar.

"Evet, geriye dönüp baktığımda biraz aptalcaydı. Sadece kendimizi bodrum katında şifre çözen aptal adamlar gibi değil de havalı adamlar gibi hissetmemizi sağlayacak herhangi bir şey yapmak istedik" diyerek gülüyor.

Söylemeliyim ki, Jose şifre çözmeye alışkın birine benzemiyor.

İspanyolca bir şeyler mırıldanıyor ve etrafımızdaki adamlar tekrar dükkana dağılmaya başlıyor.

"Neden içeri gelmiyorsunuz? Sanırım buzda birkaç biramız var ve sizi bilmem ama benim bir içkiye ihtiyacım var."

Jaxon kibarca, "Buna gerek yok," diyor.

José gülümseyerek, "Luther'in ofisinde bir şişe burbon sakladığına eminim," diyor.

"Belki sadece bir tane," diye gülümsüyor Jaxon.

Bir saat sonra gerginlik yatıştı ve beşimiz artı José Luther'in eski ofisinde oturduk.

José, adının Alec olduğunu öğrendiğimiz resepsiyon görevlisi çocuğun daha önce anlattığı hikâyeyi bize aktardı.

Güvenlik kamerası görüntülerini izledik ve maskeli bir saldırganın Luther'i vurduğunu gördük, tesadüfen bugün arabam patladığında durduğumuz yerden çok uzakta değildi. Jaxon'ın görüntülere verdiği tepkiden bunun tesadüf olmadığını düşündüğünü ama bir şey söylememeyi tercih ettiğini anlayabiliyorum. José polisi aradıklarını, ancak güvenlik kayıtları dışında onlara söyleyebilecekleri çok az şey olduğunu söyledi. Luther iyi tanınan biriydi.

ve çok sevilirdi. Bilinen hiç düşmanı yoktu.

"Kendi başıma yapabileceğim küçük araştırmaları yapmaya çalıştım, bilirsiniz, herhangi bir bilgi bulmak için. Aklıma gelen herkese ulaştım ama elim boş döndüm." Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor ve iç çekiyor. "Ve burada çalışan adamların birçoğunun tam olarak... *yasal* olmadığı bir sır değil. Ailelerini geçindirebilmelerinin tek yolu bu. Ama bu, polislerin buranın her yerinde gezinmesine izin veremeyeceğim anlamına geliyor. İlgiye ihtiyacımız yok."

Jaxon'ın yüzünün ilk kez yumuşamasını izliyorum.

"Şimdi *kesinlikle* anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle, José'nin bak.

José şaşkın bir şekilde Jaxon'a bakarken Levi bir şeyler açıkladı İspanyolca ve José Jaxon'a başıyla selam veriyor. Levi'nin az önce söyledikleri, Jaxon'ın da kanun dışı çalıştığını açıkça ortaya koymaktadır.

İkisinin etkileşimini izlerken, Levi'nin uzun süredir kayıp olan arkadaşıyla yeniden bir araya geldiği için gerçekten heyecanlı olduğu açıkça görülüyor.

Biz ayrılırken, José Jaxon'a döndü,

"Bay Pace, eğer bu akşam müsaitseniz, yeğenimin bugün quinceañera'sı var. Siz ve ekibiniz bize katılmalısınız."

Bir anda iki şey oluyor: Levi'nin yüzünün arkadaşıyla daha fazla zaman geçirme ihtimaliyle aydınlandığını görüyorum. Ama aynı zamanda Jaxon'ın yüzünün rahatsız bir şekilde değiştiğini, yabancıların cömertliğini ve misafirperverliğini kabul edemediğini görüyorum.

Böyle şeyleri deneyimlemesi gerektiğine karar verdim.

José'ye gülümseyerek, "Katılmaktan onur duyuyoruz," diyorum.

"Bueno!" Odadan çıkmadan önce gülümsüyor, hala Levi ile rahatça sohbet ediyor.

"Natalie," diyor Jaxon temkinli bir şekilde. "Bu muhtemelen şu anda en iyi fikir değil."

"Bugün başka ne yapıyoruz? Hiçbir şey. Hiçbir planımız yoktu ve bu kulağa eğlenceli geliyor!"

"Doğru ama-"

Ona doğru yaklaştım ve ellerimi ceketinin içine soktum.

"Gördüğüm kadarıyla, arabam tamamen hurdaya döndüğüne göre, sanırım şoförünüzü kabul etmek için taviz vermem gerekecek."

Baştan çıkarıcı bir şekilde çenesine bir öpücük bırakırken kulağına doğru ilerledim.

"Yani bu, *başka bir* talepte bulunabileceğim anlamına geliyor."

Jaxon titriyor ve kollarının sırtıma dolandığını hissediyorum.

"Bu pazarlığın böyle yürüyeceğinin farkında değildim Bayan Tyler, ama artık dikkatimi çektiniz," diye fısıldıyor boynuma doğru.

Odağımı korumak için mücadele ediyorum.

"Ayrıca, pantolonunuzdan silah çıkarmaktan başka bir şeyle spontane olmak sizin için iyi olacaktır, Bay Pace."

Jaxon kıkırdar.

"Konuşmayı seven birisin. Çantanda sakladığın o topla, küçük hanım," diyor, ben boynunu öperken, kolonyasının sarhoş edici kokusunu koklarken ve beni tam burada, bu soğuk metal masanın üzerinde almasını dilerken.

"Bu kadar büyük olduğu için kıskanıyor musun?" Şaka yapıyorum. Jaxon gülüyor.

"Hayır bebeğim, ben kıskanç bir tip değilim," diye gülümseyerek kulağıma hırlıyor. "Çünkü pantolonumun içinde ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Aman Tanrım. Bu adam.

"Peki, sen kazandın. Partiye katılacağız," diyor, gözleri nihayet biraz yumuşuyor. "Ama önce evine döneceğiz ve seni ikiye bölüp tam olarak ne kadar *büyük* olduğunu göstereceğim. Görünüşe göre hatırlatılmaya ihtiyacın var," diye kulağıma pis pis fısıldayınca nefesim kesildi.

"Oraya ne kadar çabuk varabiliriz?" Fısıldayarak karşılık veriyorum ve yüzünde hınzır bir ifadenin belirmesini izliyorum.

"Jaxon!" İkimiz birlikte doruğa ulaşırken yüksek sesle bağıriyorum.

İkimiz oturma odasındaki k a n e p e m d e otururken ben de onun kucağına oturmuştum. Ön kapıdan girdikten sonra üst kata, yatak odasına çıkamayacak kadar sabırsızdık.

"Tanrım, seni özledim, Αγαπημένη," diye fısıldıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Birini hiç bu kadar arzulamamıştım."

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, bedenim hâlâ zevkimizin artçı şoklarıyla titriyor.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Bunu daha önce hiç hissetmemiştim," diyor ve geri çekilip beni usulca öpüyor. "Bu harika... ve dehşet verici."

Kendimi ondan çekmeden önce onu nazıkçe öpüyorum ve
Giysiler

"Ne demek istiyorsun?"

Kendi kendine usulca kıkırdıyor ve koltuğa yaslanıyor.

"Daha önce hiç böyle biri olmamıştım. Çok yumuşak hissettiriyor." Kızardım.

"Sen," diyor gömleğini içine sokarak. "Açıkça benim zayıflık."

Gözleri aniden parlıyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor yüz.

Onun zayıflığı!

"Bu yüzden senin korunman konusunda bu kadar ısrarcıyım," diyor ayağa kalkıp gömleğinin kollarını sıvamaya başlarken. "Sana bir şey olmasına izin veremem."

Sözleri beni durduruyor ve ikimiz bir an için birbirimize bakıyoruz, sonra o alay edip başka tarafa bakıyor.

"Kulağa saçma geliyor, biliyorum."

Aramızdaki mesafeyi geçiyorum ve yüzünü hafifçe okşuyorum.

"Saçma ya da değil, Jaxon," diyorum alnımı onunkine bastırarak. "Bu Ben de senin için böyle hissediyorum. Beni çatı katında bıraktığında da böyle hissettim, benim için o kurşunu yediğinde de böyle hissettim."

Sertçe yutkunuyorum, o kana bulanmış platformun görüntüleri aklıma geldikçe gözlerimi kapatıyorum.

Jaxon kollarını bana doluyor ve aynı anda beni kendisine çekiyor ve o korkunç anıdan uzaklaştırıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Beni senden uzak tutmak için bir kurşundan çok daha fazlası gerekir."

Kokusunu içime çekiyorum ve derin nefes alıyorum. Bu doğru, bu adamı *arzuluyorum*.

Onu deli gibi özledim ve Chicago'da olanları umutsuzca atlatmaya çalıştım ama iki hafta boyunca neredeyse her gece onu düşünerek uyudum. Şimdi burada, kollarıma geri döndü.

"Teşekkür ederim," diyorum geri çekilip ona bakarak. "Benim için geri geldiğin için. Beni korumak istediğin için. Akışına bırakmayı kabul ettiğin için. Ve bunun için hazır olmak istediğin için..." Aşağı bakarken sesim kesiliyor. "Ben de çok korkuyorum. Ama senin yanında kendimi hep güvende hissediyorum."

Jaxon aniden ve nazikçe elini karnıma koyuyor ve gözlerimin içine bakmadan önce alnımdan usulca öpüyor.

"Ben buradayım Natalie. İkiniz için de. Her zaman." Kalbim patladı.

Tam onu tekrar öpecekken kapının çalındığını duyuyorum. Gülümsüyorum, ön kapıyı açmadan ve Charlie tarafından karşılanmadan önce dağınık 'Yeni Becerilmiş Saçlarımı' elimden geldiğince düzeltmek için acele ediyorum.

"Bay Pace, Bayan Tyler'ın arabasından geriye kalanları bahçeden temizlediğimizi ve incelenmek üzere depoya getirdiğimizi bilmenizi isterim. Ekibin sigorta talebini işleme koymaya başlamasını ister misiniz?"

"Henüz değil," diyor Jaxon başını sallayarak. "Bırakalım da laboratuvar teknisyenleri baksın. Önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

"Evet, efendim," diyor başını sallayarak. "Bayan Tyler," diyor Charlie, gülümseyerek bana dönerek, "İsteddiğiniz eşyalar bende."

"Eşyalar?" Jaxon soruyor ve ben Charlie'ye göz kırpmıyorum.

Charlie'nin Jaxon'ın önünde resmiyeti koruduğunu söyleyebilirim, böylece elma arabasını bozmamak için. Bana kâğıt alışveriş torbasını uzatıyor, ben de ona teşekkür edip kapıyı arkasından kapatıyorum. Poşeti Jaxon'a veriyorum.

"Bu nedir?" diye sorar.

Ben çantadan bir kot pantolon ve tişört çıkarırken o kutuyu açıyor ve bir çift son model spor ayakkabı buluyor.

"Bu," diyorum gülümseyerek, "daha *gündelik* bir şey."

"Rahatlık pek benim tarzım değil." Kıyafetine bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Ama sanırım hanımefendi nasıl isterse."

Kıkırdıyorum, şezlonga oturuyorum.

"Şey, şu anda hanımefendi *izlemek* istiyor," dudağımı ısırıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

Jaxon karanlık bir şekilde gülümser, "Evet, hanımefendi." Ve kemerini çözmeye başlar.

Pantolon.

Kıyafetlerini yavaşça çıkarırken manzaranın tadını çıkarıyorum.

Önümde onun güzel çıplaklığı duruyor. Sessizce giyinirken gözlerini benimkilere odaklıyor ve sonra yavaşça bana doğru ilerliyor. Eğiliyor, ellerini sandalyenin iki yanına koyuyor, ben zevkle nefes alırken beni yerimde sabitliyor.

"Başka bir isteğin var mı canım?" diyor hınzırca.

Ona gülümsüyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve başımı endişeyle sallıyorum, bir an için onun cesareti karşısında afallıyorum. Bana göz kırptıyor ve beni de yanına çekerek ayağa kalkıyor.

"Tamam, hadi gidip rahat olalım," diyor kararlılıkla.

Kapıdan birlikte çıkarken gülüyorum. Charlie, Josiah ve Levi bizi bekliyor ve ben de grubu yürümeye ikna etmek için elimden geleni yapıyorum çünkü hava güzel ve parti evimden sadece birkaç blok ötede. Ancak Jaxon bu fikri reddetti. Her zamanki gibi.

Keşke onu ve herkesi bu bölgenin ne kadar güvenli olduğuna ikna edebilseydim.

Bu toplulukla ilgili en sevdiğim şeylerden biri, herkesin birbirine çok bağlı bir geniş aile ağı gibi birbirini gözetiyor gibi görünmesi.

Ancak Jaxon bunun daha çok Michael ve Rachel'in tehdidiyle ilgili olduğu konusunda ısrar eder.

Arabayı sürerken Levi ve José'nin arkadaşlığı hakkında biraz daha bilgi ediniyorum ve her zaman arkadaş olmadıklarını öğreniyorum. Üniversiteden yeni mezun olduklarında hacker olarak bağımsız yetenekleri nedeniyle Hükümet tarafından işe alınan en iyi iki öğrenci olarak başladılar.

Düşman olarak başladılar - grup egzersizlerinde birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı, her biri en iyi olmaya kararlıydı. Eğitimlerinin çoğu güvenlik sistemleri ve programlarıyla karmaşık senaryolar yaratmayı içeriyordu. İkisi her zaman karşı karşıya geliyordu ve amaç rakiplerinin ağına ne kadar hızlı girebileceklerini görmektir. Yıllarca süren sürekli rekabet onları akranlarının önüne geçirdi ve sonunda her ikisine de kurum içinde tam zamanlı görevler verildi.

Ancak, sonunda bu rekabet dostluğa ve birbirine bağlı bir ortaklığa dönüştü. José, Levi'ye İspanyolca öğretti ve hevesli bir avcı olan Levi de Jose'ye nasıl ateş edileceğini öğretti.

Ne yazık ki, birkaç başarılı ve nispeten huzurlu yılın ardından, bölüm başkanları José'den hoşlanmamaya kararlı bir adamla değiştirildi. Görünüşe göre amacı, babasının bu ülkeye yasadışı yollardan gelmiş olması nedeniyle José'nin kendisini aşağılık hissetmesini sağlamaktı. José'yi durmaksızın iğnelemesi sonunda bir gün haber vermeksizin departmandan ayrılmasına neden oldu.

Yıkılmış bir halde olan Levi, José'nin ayrıldığını öğrendiğinde o da aynı şeyi yaptı. Ne yazık ki, José'yi sadece 'Maverick' olarak tanıdığı ve gerçek adını öğrenmesi yasak olduğu için, onu bulmasının bir yolu yoktu. Yine de bu onu denemekten alıkoymadı.

Ancak sonunda pes ederek Chicago'ya döndü ve kısa bir süre Chicago polis departmanında çalıştı, ancak kısa sürede basit görevlerinden sıkıldığını fark etti.

Kendini eğlendirmek için yüksek sosyeteden insanları rastgele araştırmayı alışkanlık haline getirmişti. Yalnız gecelerini zenginlerin ve güçlülerin küçük kirli sırlarını ve karanlık iş anlaşmalarını öğrenerek geçiriyordu - sonuçta Jaxon'a ve tüm Pace ailesi mafyasına bu şekilde rastladı.

Yaptığı işte o kadar iyiydi ki, Pace ailesinin güvenlik ve güvenlik duvarına sızmayı bile başarmıştı. Bu da tesadüfen Jaxon'ın imkansız olduğuna emin olmak için en yüksek doları ödediği bir şeydi. Ama Levi için öyle değildi. Jaxon kızmak yerine, yaptığı işten o kadar etkilenmişti ki Levi ile bir görüşme ayarladı.

Teknik olarak Levi'nin kaçırılıp malikaneye getirilmesini emretti. Ancak oraya vardığında Levi'ye rehine değil, onurlu bir misafir gibi davranıldı.

Levi, Jaxon'un ne yaptığını ve nasıl yaptığını bildiğinden, Jaxon bunun arkasındaki mantığı açıklamaya ve ona örgütlerine katılma seçeneği sunmaya karar verdi. Elbette bu karar aynı zamanda yaldızlı bir ölüm tehdidini de beraberinde getiriyordu ama Levi'nin ilgisini çekmişti. Kabul etti ve yıllar içinde Jaxon'a hizmet eden sadık bir aile üyesi oldu.

Jaxon'ın adamlarının her birinin bir hikayesi olması çok güzel.

Jaxon kalabalık blok partisinde yürürken elimi tutuyor. Müzik bangır bangır çalıyor, insanlar dans ediyor ve herkes harika vakit geçiriyor.

José ve ailesiyle birlikte oturup mahalledeki tüm eşler ve anneler tarafından hazırlanan lezzetli yemekleri yiyoruz.

Jaxon'ın nihayet rahatlaması tam bir saat sürse de, gündelik kıyafetleri içinde inanılmaz seksi görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Biraz yıpranmış kot pantolonu ve gri V yakalı tişörtüyle, şu anda aslında olduğu gibi resmi giyimli bir milyarder mafya babası değil, sıradan bir adam gibi görünüyor.

Ve dövmelerini sergilerken görmek her zaman seksi bir şeydir.

Ve böyle düşünen tek kişi ben değilim, çünkü konukların arasına karıştığımızda gözleri olan her genç kadın açıklanamaz bir şekilde Jaxon'a çekilmiş gibi görünüyor. Ama aç gözlerle onu süzmelerini izlerken içgüdüsel olarak hissettiğim kıskançlık, beni kız arkadaşı olarak tanıtip gözlerini ve ellerini benden ayırmadığında kayboluyor.

Bu onun hakkında en sevdiğim şeylerden biri olabilir. Bana karşı hislerini ya da onun için ne ifade ettiğimi asla merak etmiyorum. Bu onun sözlerinde ve davranışlarında açıkça görülüyor ve benim mutluluğum için sürekli endişe duyuyor. ve koruma.

"Bu kalp, hiç hak etmediği halde, sadece senin için atıyor Natalie."

Dün bana söylediklerini hatırlayarak kendi kendime gülümsedim. Zaten bildiğim ve kabul etmeye başladığım şeyi doğruluyordu: Chicago'da olanlar, Jaxon ve benim aramdaki çılgın kimya, bağlantı ve tutku *gerçektir*.

Ve bunu *birlikte* keşfedeceğiz.

Jaxon haklıydı. Aramızdaki şeylerin bu kadar hızlı ilerlediğini düşünmek dehşet verici. Bunun da ötesinde, dünyada pusuda bekleyen gerçek tehlikeli tehditlerimiz var ve muhtemelen kendi yarattığımız bir çocuğa ebeveynlik yapmak üzereyiz. Ama bu adam, kusurlarına ve karanlık dünyasına rağmen, benim için her şeyi yapabileceğini defalarca kanıtladı.

...ve benim için *geri* geleceğini.

José'nin Levi ile birlikte, dirseklerini dizlerine dayamış, piknik masasının üzerinde oturduğunu ve hâlâ tetikte olduğunu fark ediyorum. Ama ciddi ifadesi yerini gülümsemeye bırakmış, gülüyor ve arkadaşıyla anılarını tazelemekten keyif alıyor. Charlie ve Josiah diğer köşede durmuş birlikte bira içiyorlar ama şahin gibi gözlerini partiden ayırmıyorlar.

Bu adamlar gerçekten Jaxon'ın ailesi.

Bu, onunla tanıştığımdan beri tekrar tekrar söylediğı bir şey, ama şimdi anlıyorum. Ona bağılılık yemini ettiler ve bu sözü sadakatle tutuyorlar. Charlie ve Josiah'ın son dört haftadır uzaktan da olsa beni izlediklerini bilmek bile garip bir şekilde beni daha rahat hissettiriyor.

Jaxon'u insanların hızlı ama neşeli bir ritim eşliğinde dans ettiğı sokağı çekerken gülümsüyorum. İspanyolca söylediklerinin çoğunu anlamıyor olabilirim ama ritim bağımlılık yapıyor. Ve Jaxon ellerini kalçalarımaya koyduğunda kanımda bir ateş yakıyor, bu ateş tüm vücuduma yayılıyor, içimi sıcaklıkla dolduruyor ve beni bir mıknatıs gibi kendisine çekiyor.

Bana gülümsüyor ve etrafımızdaki çiftlerin arasından sıyrılarak beni kendine doğru çekiyor ve müzik eşliğinde sallanmaya başlıyoruz. Yüzüne kaygısız bir gülümseme yayılıyor ve her zamanki endişeli kaşlarının yerini yaramaz bir sırıtışın aldığını görüyorum. Elimini yüzüne götürüyorum, ona gülümsüyorum ve yüzüne yansıyan neşeyi takdir ediyorum.

Senin için istediğim şey bu, Jaxon Pace. Mutluluk. Her zaman.

Ne kadar zamandır dans ettiğimizi bilmiyorum, tek bildiğim Jaxon'ın dudaklarının benimkilerin üzerinde olduğu ve uzaktan siren sesleri duyduğumuzda mutluluğumuzun içinde kaybolduğumuz.

Bir anda ikimiz de başımızı kaldırıyoruz ve Charlie, Josiah ve Levi'nin kulaklıklarından bir şeyler dinliyor gibi göründüklerini fark ediyorum. Kulaklığını takmamış olan Jaxon elimi tutuyor ve beni onlara doğru çekiyor.

Ancak tam o sırada aynı blokta oturan küçük kız Mercedes koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu.

"Bayan Natalie! Eviniz... Yanıyor!"

Bölüm 6

JAXON

Bir anda kolum Natalie'nin beline dolanıyor ve onu tam da gökyüzüne yükseldiğini gördüğümüz dumana ve evine doğru kaçmaya çalıştığı anda yakalıyor.

"Bırakın beni!" Hâlâ mücadele ederek bağıyor. "Jaxon, benim evim!" "Natalie!" Sertçe söylüyorum. "Arabaya bin!" Charlie'yi işaret ediyorum.

Hızla kapıya doğru koşar.

"Aman Tanrım!" Daha iyi görebilmek için boynunu kıvrırken şöyle diyor. "Charlie, lütfen acele et!"

Son köşeyi döndüğümüzde evinin tamamının alevler içinde kaldığını görünce nefesi kesiliyor. İki itfaiye aracı, bir avuç polis arabasıyla birlikte olay yerinde.

Ne oluyor lan?!

Kapıyı açıyor ve Charlie onu durdurmaya fırsat bulamadan hareket halindeki arabadan fırlayıp çimlerin üzerine düşüyor. İtfaiyecilerin geri durmasını tembihlemesine rağmen eve doğru koşarken onu yakalamaya çalışarak arkasından koşuyorum.

"Natalie!" Sonunda kolunu yakalayıp onu alevlerin arasından çekerken bağıyorum. Aniden bir patlama evi sarsıyor, bir ısı dalgası ve kırık cam tüneli göndererek ikimizi de deviriyor.

"HANIMEFENDİ! GERİ ADIM ATMALISIN! ARKAYA GEÇ HEMEN BARIKATLARA!" Polis memuru bağıyor.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Hızlıca ayağa kalkmasına yardım edip onu vücuduma bastırırken feryat ediyor. "Orası benim evim!" Diyor, onu tamamen görmezden gelerek. Kanıyor, cam parçalarından biri alnını kesmiş olmalı, gözünü kıl payı kaçırmış.

"HANIMEFENDİ İHTİYACINIZ OLAN-"

"EVET, ANLADIK DOSTUM!" Ağlamakta olan Natalie'yi barikatın arkasına çekerek ona öfkeyle çıkıştım.

"Aman Tanrım," diye feryat ediyor, göğsüme karşı. "Her şeyim, sahip olduğum her şey o evde!"

Onu kendime doğru tutuyorum, beynim yetismeye çalışırken konuşamıyorum. Tüm eşyaları için endişelendiğini biliyorum ve biliyorum ki onlar ağlanacak eşyalarım değil, ama bencilce ilk düşüncem, bu olay olduğunda o evde olmadığı için minnettarlık duymak.

Bugün ikinci kez, birisi özellikle kendisine ait olan eşyaların üzerinde yangın çıkarıcı cihazlar patlattı.

Evden bir alev patlaması daha oluyor ve zihnim kriz moduna geçiyor.

Bu lanet bir barut fıçısı ve onu buradan çıkarmalıyım.

"Natalie," diyorum kulağına. "Geri çekilmemiz gerek. Bu çok tehlikeli. Çok fazla açıktayız!"

"Jaxon... Yapamam! Sahip olduğum her şey bu! Tüm hayatım alevler içinde kaldı!"

"Biliyorum, tatlım! Ama şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok ve söz veriyorum bu bir kaza değildi! Bunu her kim yaptıysa hala yakınlarda gizleniyor olabilir. Seni sokaktan kurtarmam gerek!"

Bana dönüp yüzünü göğsüme gömmeden önce sessizce yanan evine bakıyor, gözyaşları yüzünden akıyor. Onu araçlara doğru çektim. Yarası gömleğimin her tarafına kan bulaştırırken, muhtemelen kanadığının farkında bile olmadığını fark ediyorum.

"BİR SAĞLIK SETİNE İHTİYACIM VAR!" Levi'ye bağıryorum.

Arabamıza doğru koşuyor, ben Natalie'yle arka koltuğa geçerken arkamızı korumak için bagaja tırmanıyor.

"Jaxon... benim evim," diye hıçkırır Natalie. "Aman Tanrım!"

"Biliyorum, Natalie. Biliyorum," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak.

Tıbbi çantayı açıyorum ve bir parça gazlı bezi yaraya bastırarak alındaki kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Bana doğru ağlıyor, ben yaraya sıkıca bastırırken vücudu kontrolsüzce titriyor.

Ne oldu lan burada?!

"Josiah, çıkar bizi buradan!" Bağıryorum.

"Nereye efendim?" Josiah diyor ki, biz uzaklaşırken.

Ağlayan, titreyen ve kanayan Natalie'yi göğsüme bastırırken, "Eve," diyorum.

"Hayır!" Tersledi. "Cyclops'u yakalamamız gerek! Eğer biri bana zarar vermeye çalışıyorsa, ondan önce biz onu yakalamalıyız!"

Neyse ki köpeği kuaförden sorunsuz bir şekilde alabiliyoruz ve Natalie onu kucağına aldığı anda en azından titremesi duruyor.

"Polisin seninle konuşmak isteyeceğinden eminim, bu yüzden Ethan şu anda onlara ulaşıyor," diye devam ediyorum. "Seni evimde ziyaret edebilirler. Karakola giderek işimi şansa bırakmayacağım."

Josiah arabayı evimin kapısına yanaştırdı ve içeri alındık. Titreyen ve sersemlemiş Natalie'nin arabadan inmesine yardım ettim ve kolumu beline doladım.

Charlie bizim için ön kapıyı açtı ve ilk kez içeri adım attık.
Zaman.

Natalie'nin evime ilk ziyaretinin bu şekilde olacağını kesinlikle düşünmemiştim.

"Eminim sen-" Onu merdivenlere doğru çekerek söylüyorum.

"Bayan Natalie!" Jessica, Natalie'ye doğru koşarak gelirken mutfaktan bir ses bağırır.

Kahretsin! Jessica'nın hala uyanık olduğunu unutmuşum!

Stresli ve yıkılmış bir Natalie'nin, az önce yaşadığı kâbustan sonra çocuğumun hemen üzerine atlamasına nasıl tepki vereceğini merak ederek anında geriliyorum.

"Hey baş belası!" Natalie gözlerini silerek şöyle diyor. "Nasılsın?" Jessica'nın hizasına diz çöküyor ve anında küçük, sıkı bir kucakla sarılıyor.

"Ben iyiyim!" Jessica hevesle cevap verir. "Ama bu küçük adam kim? Çok sevimli!" Natalie'nin kucağındaki köpeğe gözlerini dikmiş bakarak soruyor.

"Oh, bu adam mı? Bu Cyclops," diyor Natalie gülümseyerek. Onu yere bırakır ve o da Jessica'ya doğru koşarak onu devirir.

Jessica'nın dikkatinin anında dağılması ve durmadan kıkırdaması üzerine Natalie ile göz göze geliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben-"

Natalie başını sallar ve Cyclops'un Jessica'nın yüzünü yalamasını izlerken bitkin bir gülümseme takınır.

İnanılmaz biri.

Onu kendime çekip sırtını nazikçe ovuyorum.

Yine de onu biraz yalnız bırakmalıyım. Nefes alabilmesi lazım.

"Jess," diyorum kıkırdayan ve pug tarafından sevgiyle boğulan altı yaşındaki çocuğa. "Cyclops'u bir süre oturma odasında oyalayıp Bayan Natalie için ona göz kulak olabilir misin?"

"Oh evet!" Jessica gülüyor.

Natalie'yi merdivenlerden yukarı çıkarmadan önce Jessica ve Cyclops'u hızla oturma odasına yönlendiren Yaşlı Nine'ye başımla selam veriyorum,

Yatak odasının kapısını açtığımda suçluluk duygusu bedenimi sarıyor.

Bugün dünyasındaki neredeyse her şeyi kaybetmesinin sebebi benim.

Odanın ortasına doğru yürüyor ve bana dönerek kollarını vücudunda sıkıca kavuşturuyor.

"Ben... Bunun olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyor.

Ona doğru yürüyüp kollarımı ona doladım. Anında dağılıyor, vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor ve tek yapabildiğim ona sarılıp ne kadar üzgün olduğumu tekrarlamak oluyor.

Sadece birkaç saat içinde hareket kabiliyetini, evini ve sahip olduğu her şeyi kaybetti, hepsi de *bana* karşı saçma bir intikam davası yüzünden.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum.

Laboratuvar teknisyenim bu sabah banyosundaki aynanın üzerindeki yazının sıradan bir bulaşık deterjanı olduğunu fark etti. Evde kimseyi bulamadığımız için, bu yazının ben gelmeden önce bir noktada aynaya yazıldığını varsayabiliriz.

José, ekibimin patlamaya neyin sebep olduğunu analiz edebilmesi için arabasının yanmış cesedini depoma götürmesine nezaketle izin verdi.

Ama ben cevabı zaten biliyorum.

Bu RACHEL.

Geçmişte hiç ateş veya patlayıcı kullanmamış *olmasına* rağmen
Arkamdan yattığım kızların evlerine girmiş. O da

lastiklerini kesmiş, eşyalarını tahrip etmiş ve hatta b a z ı l a r ı n a uyurken saldırmıştır.

Ama bu bir sonraki seviye. Natalie'yi öldürmeye çalışıyor ve ben hiç bu kadar sinirlenmemiştim.

"Onu bulacağım," diye fısıldıyorum, böylece beni sadece Natalie duyabiliyor. "Sana söz veriyorum, onu bulacağım ve bunun hesabını vermesini sağlayacağım."

"O mu?" Natalie ihtiyatla bana bakıyor. "Rachel'ı mı kastediyorsun?"

"Özellikle o mu, yoksa yandaşlarından biri mi emin değilim ama en azından bu işin içinde o var. Bunun bedelini ödeyecek Natalie, sana söz veriyorum."

"Geldiğiniz için teşekkürler beyler," diyorum kibarca.

Oturma odamda oturan iki polisten yaşlı olanı bana "Rica ederim," dedi. "Ama dürüst olmak gerekirse, karakola gelmeyi reddettiğinize göre bize fazla bir seçenek bırakmadınız Bay Pace."

Bu herif gerçekten bunu mu söyledi?

"Sanırım bunun Bayan Tyler'ın bu akşam ihtiyacı olan en son şey olduğu konusunda hemfikiriz," diyorum dişlerimi sıkarak ve öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak.

Her iki polis memuru da endişeyle kanepede yanımda oturan ve neredeyse trans halinde olan Natalie'ye bakıyor.

Yıkılmış görünüyor. Rimeli düzeltilmiş ama saatlerce ağlamaktan hâlâ lekeli ve alnında kesikten dolayı bir bandaj var.

İlk polis boğazını temizler.

"Hâlâ daha fazla bilgi bekliyoruz," diyor. "Ancak komşunuzun ilk patlamadan kısa bir süre önce acil olmayan hattı arayarak doğal gaz kokusu aldığını söylediğini biliyoruz."

Natalie hiçbir şey söylemiyor, soğukkanlılıkla ona bakıyor. "Ve?" Biraz sinirlenerek soruyorum.

Tanrım, Levi'dan daha iyi bilgi alıyorum.

"Yine," diyor omuz silkerek. "Şu anda hâlâ daha fazla bilgi bekliyoruz. Ortalık sakinleştiğinde, yangının nedenini resmi olarak belirlememize yardımcı olabilecek insanlarımız var."

"Ama şu anda bize söyleyebileceğiniz başka bir şey yok mu?"

"Sadece yangın söndü," diyor ikinci polis, sakızını yüksek sesle çiğneyerek ve kalemını parmaklarının arasında çevirerek. "Ama şu an itibariyle kurtarılabilecek hiçbir şey yok."

Sessiz Natalie gözlerini kapatıp yüzünü başka yöne çeviriyor. "O zaman burada ne halt ediyorsun?"

"Biz... şey, çok üzgünüz," diyor ilk polis, ona rahatsız bir şekilde bakarak. "Nasıl hissettiğinizi biliyorum."

"Öyle mi?" Sert bir şekilde cevap veriyorum. "Söyleyin bana Memur Bey, SİZ bir ev yangınında sahip olduğunuz her şeyi kaybettiniz mi?"

Sertçe yutkunur. "Hayır...hayır yapmadım."

"O zaman bilmiyorsun." Öfkem kabarıırken kendimi tutamıyorum. "Onun neler yaşadığını hayal bile edemezsin ve-"

"Sanırım Bay Pace'in söylemeye çalıştığı şey," diye araya giriyor Ethan, odada bize katılıyor. "Bayan Tyler adına yaptığınız araştırma çabalarını takdir ediyor. Cevaplar için endişeliler."

Polis memurlarına dönmeden önce bana sakın olmamı söyleyen bir bakış fırlattı.

"Başka bir şeyiniz yoksa beyler, muhtemelen gitmeniz en iyisi olacaktır. Bu ev halkı için çok uzun ve zor bir gece oldu ve gördüğünüz gibi tansiyon çok yüksek."

İlk polis bana bakarak başını salladı ve "Biz yola çıkıyoruz o zaman," dedi. Ayağa kalkıyor ve iç çekip onu takip eden dikkati dağılmış ortağının omzuna vuruyor.

Ethan onlara kapıyı gösteriyor ve Natalie bana doğru yığılırken elimi sırtına koyuyorum.

"Gittiğine inanamıyorum," diye fısıldıyor. "Sahip olduğum her şey, her anı, her hatıra... hepsi gitti."

Başının üstünü öpüyorum, derin bir iç çekiyorum. "Çok özür dilerim."

Şu anda onu rahatlatmak için söyleyebileceğim tek şeyin bu olmasından nefret ediyorum. Herkesin söyleyebileceği tek şey bu.

Ailesi, Steph ve hatta Mel de aynı şeyi söylediler, her ne kadar onun için üzüldükleri belli olsa da.

Tıpkı benim gibi, onu rahatlatmak için hiçbir şey yapamazlar.

"Ekibim sizin adınıza tüm telefon görüşmelerini yapacak ve ben de ihtiyacınız olan her şeye sahip olduğunuzdan emin olacağım." Yumuşak bir sesle söyledim.

Hiçbir şey söylemiyor, şömineye bakıyor.

Çenesine hafifçe dokunarak bakışlarını kendime çektim.

"Natalie, özür dilerim," diye fısıldıyorum, yüzümü ona dönerek. "Çok özür dilerim. Hiçbirini istememiştim."

"Jaxon, özür dilemeyi bırakmalısın. Bu senin hatan değil," diye fısıldıyor Natalie, gözleri benimkileri buluyor. "Bunların hiçbiri *senin* suçun değil."

"Ama ben hayatında olmasaydım bunlar başına gelmezdi," diyorum, gözlerim yere düşüyor.

Ayağa kalkıp verandaya doğru yürümeden önce parmaklarını uzun sarı saçlarında gezdirerek iç geçiriyor.

"Sanırım buna itiraz edemem," diyor, kapıyı açarken

Kapı.

Onu verandaya kadar takip ettim. Dışarı çıktığımda, dalgaların sesini duyabiliyorum.

Natalie'nin balkon korkuluklarına doğru yürüyüşünü izliyordu. "O kaltağın evimi ateşe verdiği inanamıyorum."

"Ben de yapamam," diye iç geçirdim.

"Pes etmeyecek."

Hiçbir şey söylemiyorum ama Natalie'nin cevap vermeme ihtiyacı olmadığını biliyorum. Ona doğru yürüyorum, kollarımı iki yanına koyuyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Ben de öyle. Seni güvende tutacağım Natalie."

Natalie yavaşça bana dönerek, "Sana inanıyorum Jaxon," diyor. "Ama ne pahasına?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Evimi yakarak neyi kanıtlamaya çalışıyor?" "Seni öldürmeye çalışıyordu," diyorum kollarımı kavuşturarak.

Natalie yanımdan geçip sandalyelerden birine oturarak, "Belli ki çoktan evime girmiş, Jaxon," diyor. "Bunu çoktan *yapmış* olabilir."

Siktir, bu doğru.

"Tek istediği buysa, günler, hatta haftalar önce beni uykumda vurabilir ya da bıçaklayabilirdi ve bu iş biterdi. Ama bunları neden yaptı? Neden bugün arabama bomba koydu? Neden evimi ve tüm eşyalarımı BUGÜN ateşe verdi?"

Nereye varmaya çalıştığını merak ederek ona bakıyorum. "Çünkü artık *seninleyim*."

Başını sallıyor ve suyun üzerinden uzaklara bakıyor.

"Biliyor," diyor yavaşça. "Eminim dinliyordu. Belki de evimi dinliyordur," diyor, sesinde panik yükseliyor. "Kahretsin Jaxon, ya evimi dinlediyse ve tüm konuşmamızı duyduysa?" diye soluk soluğa ayağa kalkıp dengesizce volta atıyor. "Aman Tanrım, ya evimde *kamera* varsa!"

Lanet olsun, yine panik atak geçiriyor.

"Ya haftalardır beni izliyorsa ve-"

"Bebeğim," diyorum, onu kendime çekerek ve kollarımla sararak. "Bunların hiçbirisi olmadı," diyorum onu sıkıca kendime doğru tutarak ve onu bu sarmal tavşan deliğinden çıkarmaya çalışarak.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Levi çoktan onayladı. Ve Rachel'ı tanıyorum," diye homurdandım. "Rachel kindar ve düşüncesizdir. Eğer böyle bir şey yapmış olsaydı, senin, benim ve dünyanın geri kalanının bunu çoktan öğrendiğinden emin olurdu."

Ve kesinlikle bugünden önce benimle oynamak için kullanırdı.

Yavaşça Natalie'nin nefes alışının düzene girdiğini hissediyorum.

"Belki de haklısın," diye iç geçiriyor. "Ama onun burada bir sonu var, Jaxon."

Başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başının üstünü öpüyorum, hala minnettarım

O yaşıyor.

"Var," diye fısıldıyorum, "sadece henüz ne olduğunu bilmiyoruz."

"Hayır..." Natalie bana bakarak şöyle diyor. "Biliyoruz. Peşinde olduğu tek bir şey var. Tüm bu saldırılar onun domino taşlarını kurması ve istediği şekilde düşmelerini ummasından ibaret."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Jaxon... senden *nefret etmemi* istiyor." Damarlarımda kanım donuyor.

"Bir düşün..." diye fısıldıyor başını sallayarak. "Sen hayatıma tekrar girene kadar bunların hiçbirini yapmaya başlamadı. Bu *da* en azından ikimizi de izlediği ve nihayetinde bu kaosu hayatıma soktuğun için *seni* suçlamamı istediği anlamına geliyor."

"Natalie, ben zaten kendimi suçluyorum." "Demek istediğim de bu, Jaxon."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kafanın içine girmek istiyor," diyor Natalie iç çekerek. "Bu konuda bana güven. Narsisistik sosyopatlarla davranışlarını ve taktiklerini anlayacak kadar deneyimim oldu."

"Bunun için kendimi suçlayacağımı mı varsayıyor?"

"Teksas'taki yangından önce ona ulaşmaya çalışıp affetmesi için yalvardın, değil mi?"

"Evet."

"Doğru, bu da en azından senin suçluluk hissedebileceğini bildiği anlamına geliyor.

Seni delirtmesini izledi," diye açıklıyor Natalie avluda volta atarken. "Ve bana yaptığı her şey: kaçırma, alay etme, korkutma, taciz etme ve terörize etme, sadece sen etrafımdayken oluyor. Sanırım hayatımdaki varlığın çektiğim acıların sebebiymiş gibi görünmesini sağlayacak bir davranış kalıbı oluşturmaya çalışıyor... ve beni kaybetmeni istiyor."

"Çünkü bu beni *yok eder*."

Natalie kollarını kavuşturarak, "Sonuçta istediği de bu," diyor. "Kafanın içine girmeyi ve sana çelme takmayı umuyor."

Sözlerini düşünerek hiçbir şey söylemiyorum.

"Tam şu anda artık yeter desem ve seni bir daha görmek istemediğimi söylesem, ne cevap verirsin?"

Birden göğsümde bir acı hissettim. Natalie olmadan dünyamın ne kadar soğuk ve yalnız olduğunu hatırladım.

"Yıkılırdım," diye fısıldıyorum, bunu düşündüğü için gözlerinin içine bakamıyorum. "Ben... kaybolurdum."

Natalie tekrar yanıma geliyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı hafifçe okşuyor.

"Kesinlikle," diyerek gözlerini kapatıyor ve dudaklarıma usulca bir öpücük kondurarak bana hâlâ burada olduğunu hatırlatıyor.

"Eğer kadını kaybetmenin eşiğinde olan bir adam olarak suçluluk duygusu içindeyseniz, aklınız oyunda olmayacaktır. Sağlıklı düşünemezsiniz. Gardınız düşecek ve hata yapma olasılığınız artacak. *Ölümcül* bir hata."

"Bu işte ne zaman bu kadar iyi oldun?"

"Bunun olmasına izin veremeyeceğimi fark ettiğimde," diye homurdanıyor. "Ve inanın bana, bunun olmasına izin veremem."

"Ama," diyorum zorlukla yutkunarak. "Acı çektin. Hem de çok." Natalie alnını benimkine bastırarak iç geçiriyor.

"Jaxon, eşyalarımı kaybettiğim için kızgınım ve evimi kaybettiğim için de kızgınım, elbette. Ama *seni* zaten bir kez kaybettim ve inan bana bu çok daha kötüydü."

Kendi kendime alay ediyorum, bu gece yaşadıklarından sonra bu kadar net düşünebilmesine hayret ediyorum.

"Ondan bir adım önde olmalıyız," diyor Natalie, kanepeye oturup dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek. "Normalde ilk hamleniz ne olurdu?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir şey normal değil," diyorum omuz silkerek. "Ama ilk aklıma gelen, size şimdilik yakınlarda bir otel ya da daire bulmayı teklif etmek oldu."

Boğazımı temizliyorum.

"Benimle *birlikte* yaşama teklifimi geri çevirdiğinden beri."

Natalie sessiz, balkonun üzerinden kıyıya vuran dalgalara bakıyor, eli karnını sıyrıyor.

"Bu seçeneklerin her ikisi de çok daha az güvenli."

"Doğru," diyorum başımı sallayarak. "Bir arkadaşının yanına taşınabilirsin."

Natalie saçlarını yüzünden tarayarak, "Birlikte yaşamayı düşünebileceğim tek insanlar bir süreliğine Mel ve Landon olurdu," diyor. "Ama şimdi bunun *onları* sadece bir yük haline getireceğinden korkuyorum ve başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Başka bir çözüm düşünemediğim için çenemi ovuyorum.

"Ve dürüst olalım, ne olursa olsun yeni bir yerde sürekli benim için endişeleniyor olacaksın, bu da dikkatini dağıtacak ve dolayısıyla *senin* için tehlikeli olacak..."

"Yani... öyle mi diyorsun?" Kalp atışlarım hızlanırken söylüyorum.

"Diyorum ki, bu fikri sevmesem de, bence... eğer teklif hâlâ masadaysa, haklı olabilirsin. Burada, *senin* yanında daha güvende olabilirim," diyor Natalie nazikçe, utangaç bir ifadeyle uzaklara bakarak ve elini karnının üzerine koyarak. "*İkimiz de* olabiliriz."

Başka bir şey söylemeden aramızdaki mesafeyi geçip onu kollarıma alıyorum ve dudaklarına morartıcı bir öpücük konduruyorum.

"Elbette. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez." Bir an duraksıyorum, alnımı onunkine bastırıp kokusunu içime çekiyorum. "Ama Natalie, bunların hiçbiri benim mutluluğumla ya da neye ihtiyacım olduğuyla ilgili değil. Bu *senin* ihtiyacın olan şeyle ilgili olmalı."

Natalie kıkırdar, "Neye ihtiyacım olduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Son yirmi dört saat tam bir lunapark treniydi," diye iç geçiriyor. "Tek bildiğim şu an için sadece güvende hissetmeye ihtiyacım olduğu. Ve seninle birlikte şehirdeki en güvenli kadın olduğumu biliyorum," diyor gözleri benimkileri bularak.

Kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor ve beynim az önce olanları kavrarken şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Natalie Tyler benim yanıma taşınıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

NATALIE

Ne zamandır uyanık olduğumu bilmiyorum.

Hiç uyuduğumdan bile emin değilim. Saatlerdir uyanıklıkla uyku arasındaki o tuhaf yerdeymişim gibi hissediyorum, zamanın geçtiğinin farkındayım ama bunu kabul edemeyecek kadar yorgunum.

Daha fazla karşı koyamadığımda gözlerimi açıyorum ve Jaxon'ın yanımda olmadığını görüyorum.

Ama bütün gece bana sarıldığını çok net hatırlıyorum.

Yuvarlanıyorum ve saatin sabah sekize çeyrek kaldığını ve komodinin üzerinde bir not olduğunu fark ediyorum.

Esniyorum, onu almak için uzanıyorum.

Natalie,

Seni uyandırmak istemedim.

Hazır olduğunda benimle verandada buluş.

-J

Bir süre öylece uzandım, dün geceki tüm olayları düşündüm ve kendimi Jaxon'ın yatağından çekecek iradeyi bulmakta zorlandım. *Jaxon'ın* yatağında olduğum gerçeği bile bana artık kendime ait bir yatağım olmadığını hatırlatıyor.

Çünkü dün gece her şeyimi kaybettim.

Sahip olduğum her şey gitti.

Dün gece hissettiğim acı dalgasını hissederek yüzümü buruşturuyorum. Bunu kabul etmek benim için hâlâ çok acı verici ama bunu yapmaktan başka çarem olmadığını biliyorum. I

Ayrıca bu yatakta kalıp kendim için ağlamanın o eşyaları bana geri getirmeyeceğini ya da bana verilen zararı geri almayacağını da biliyorum.

Rachel yaptı bunu.

Bunu ona yaptığım bir şey yüzünden ya da benden nefret ettiği için değil, sadece Jaxon beni seçtiği için yaptı.

Ve beni seçmeye devam ediyor.

Yani, adam Cuma gecesi bana evlenme teklif etti.

Yatındaki ilk randevumuzdan itibaren Jaxon istediği şeyin ben olduğumu açıkça belirtti. Mükemmel bir adam değil, ondan çok uzak. Ama beni derinden önemsiyor ve bunu bana kanıtlamak için çok şeyi riske attı.

Ve tüm nedenlere rağmen, tehlikeye rağmen ve hatta buna rağmen Şu anda içinde bulunduğumuz karmaşada, kalbimde ona aynı şekilde değer verdiğimi biliyorum. Her ne kadar açıklanamaz gibi görünse de, aramızdaki bu inkar edilemez bağ daha önce deneyimlediğim her şeyden farklı.

Bu gerçek.

Walter'ın haklı olduğunu bilerek kendi kendime gülümsüyorum. Beni sevmesi gereken kalp, benim için savaşmaktan asla vazgeçmeyecek. Jaxon Pace burada, tanıştığımız andan beri yaptığı gibi benim için savaşıyor.

Ve eğer o benim için savaşmak istiyorsa, lanet olsun ki ben de onun için savaşacağım.

Rachel beni kırmak için elinden geleni yapmış olabilir ama ben hâlâ buradayım.

Ben hâlâ benim. Ne olursa olsun, o ya da bir başkası bana ne yapmaya çalışırsa çalışsın, ben izin vermediğim sürece gücümü benden alamazlar... ki bunu asla yapmayacağım.

Bir savaşçı olmayabilirim, iyi silah kullanamayabilirim, hatta bu karanlık ve sefahat dolu dünyayı anlayamayabilirim. Ama mermilerle ya da kan dökmekle ölçülemeyecek kendime has bir gücüm var. Ben güçlü ve dirençliyim. Erkek arkadaşıma karşı kan davası güden kıskanç bir sürtük hayatımı cehenneme çevirmeye karar verdi diye gecenin karanlığında kaçıp gitmeyeceğim ya da yatağında somurtup durmayacağım. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Bugün olmaz. *Asla* olmaz.

Derin bir nefes alıp yataktan kalkıyorum, yüzüme biraz su çarpmak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Ancak bunu yaparken, şöminenin yanındaki şezlongun kolçağına asılmış iki ayakkabı kutusu ve bir giysi çantası ile Jaxon'dan gelen bir başka notu fark ediyorum.

Sıradan bir şey.

-J

Giysi çantasının içinde kot pantolon, şort, birkaç gömlek ve sarı bir sundress buldum. Her nasılsa bir gecede benim için satın alınmış. Kendi kendime gülümsüyorum, Jaxon'ın düşünceliliğinden etkileniyorum ve bütün gece benimle olduğunu düşünürsek bunu yapacak zamanı ne zaman bulduğunu merak ediyorum.

Sanırım bu onun gizeminin bir parçası.

Sade sarı bir güneş elbisesi seçiyorum ve aşağı inmeden önce kendimi çabucak toparlıyorum. Düşünceli, çekici ve tehlikeli derecede seksi mafya babamı verandada oturmuş evrakları incelerken ve Bloody Mary içerken buluyorum.

Şakacı bir şekilde arkasından yaklaşıp kollarımı boynuna dolamaya karar verdim.

Yanağına bir öpücük kondurup kokusunu içime çekerken, "Günaydın," diye kıkırdıyor. "Ama yirmi adım önce geldiğini duydum."

"Tabii ki yaptın." Güldüm.

Bana gülümsüyor ve elimi tutup beni önüne doğru çekiyor.
ondan.

"Günaydın," diye gülümseyerek kucağına oturuyorum.

"Görüyorum ki notlarımı bulmuşsun," diye sırtarak elbiseye bakıyor.

"I

senin üzerinde böyle."

"Ben yaptım. Tüm bunları düzenlemek için ne zaman vaktin oldu bilmiyorum ama teşekkür ederim. Çok düşünceli bir davranıştı."

İç çekiyor, yüzündeki neşeli gülümseme soluyor.

"En azından bunu yapabilirdim," diyor ciddiyetle. "Sonra..."

"Yapma," diyorum, elimi havaya kaldırarak sözünü kesiyorum.
"Yapmadığın bir şey için tekrar özür dilemeni duymaya dayanamıyorum."

"Biliyorum ama-"

"Jaxon," diyorum sertçe. "Ciddiyim. Eğer ben seni suçlamıyorsam, senin de kendini suçlamaya hakkın yok. Arabamla ya da yangınla hiçbir ilgin yoktu, ne de yangını durdurabilirdin. Olan oldu. Kalp kırıcı, evet, ama ben iyiyim ve Cyclops da iyi. Önemli olan tek şey bu. Eşyalarımı kaybettim, hepsi bu. Ve sigortam var, yani eninde sonunda hepsini geri alacağım. Sadece bu arada zorlanıyorum."

Jaxon titreyerek, "Zor kelimesi hafif kalır gibi geliyor," diyor.

başını bana çevirdi. "Ama her zaman olduğu gibi, direnciniz beni şaşırtmadı. Ve umarım bunu senin için olabildiğince kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmayı planladığımı biliyordur."

Bir süre bana bakıyor, sonra güneş gözlüklerini çıkarıp sandalyeye oturuyor ve açıkta kalan omzumu öpüyor.

"Hâlâ
üzgünüm." İç
çektim.

Bu durumun korkunç olduğunu ve bazı açılardan hâlâ gerçek gibi gelmediğini biliyorum. Ancak Jaxon'ın bana gösterdiği ilgi ve alaka bunu *hissettiriyor*. Olanları kabullenmek ve ilerlemeye çalışmaktan başka ikimizin de yapabileceği bir şey olmadığını biliyorum.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum," diyorum, yüzümü ona dönüyorum ve gözleri dikkatimi dağıtmakla tehdit ederken tüm cesaretimi topluyorum. Onu öpmek için eğildim.

"*Seni* seçiyorum Jaxon," diye fısıldıyorum
dudaklarına karşı. Bana bakıyor, şok olmuş ve
biraz da kafası karışmış bir halde.

"Tek yaptığının bana acı vermek olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ben öyle hissetmiyorum. Seni tanıdığımdan beri bildiğim tek mutsuzluk seni *kaybettiğim* zamandı." Sertçe yutkunuyorum, bedenimin titrediğini hissediyorum ama kalbimden geçenleri söylemem gerektiğini biliyorum.

Jaxon bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sözünü kesiyorum.

"Seninle birlikte olmanın riskleri olduğunu anlıyorum. Ama bu benim, sana bu riskleri kabul ettiğimi söylüyorum. Çünkü hiçbir zaman seninle hissettiğim gibi *bir şey* hissetmedim. Ama her şeyden önemlisi, sen defalarca benim için savaşmayı seçtin ve bilmeni isterim ki ben de SENİN için savaşmayı seçiyorum. Ve *BİZİM* için, çünkü buna degeceğimizi biliyorum."

Sonunda kelimeleri yüksek sesle söylediğimde nefesim boğazımda düğümleniyor. Nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama umurumda değil. Söylemek istediğimi söyledim.

Jaxon'ın yüzü ilk başta okunmuyor. Eliyle yüzümü kavrayıp beni tutkuyla öpmeden önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözleri sessizce benimkileri tarıyor. Damarlarımı içten içe saran o tanıdık coşku ve sıcaklığı hissederek eriyorum.

Yavaşça ve şefkatle çekiliyor, başparmağı yanağımı okşarken gözleri benimkileri tarıyor.

"Ve bilmeni isterim ki," diyor sesi boğuk ve çiğ, "bunun kolay olmasını istiyorum. Seni istiyorum ama birlikte olmak için acı çekmeni asla istemiyorum."

Ben. Ben sadece sana mutluluk getirmek istiyorum Natalie. Bunu gerçeğe dönüştürmek için her gün her dakika çalışacağım."

Hâlâ yanağımda duran eline kendi elimle dokunuyorum.

"Bana tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla mutluluk veriyorsun Jaxon," diyorum ve dudaklarımı dudaklarına götürerek onu bir kez daha şefkatle öpüyorum. Sonra gözlerimi şakacı bir şekilde ona dikerek geri çekiliyorum.

"Ama," diye kıkırdıyorum dudaklarına karşı. "Şu anda açlıktan ölüyorum." Kıkırdıyor.

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm," diyor elini havaya kaldırıp parmaklarını şıklatarak. "Hanımefendi ne isterse," diye bana göz kırpmıyor.

Birden veranda kapıları açılır ve Jaxon'ın iki şefi gümüş tepsileriyle dışarı çıkar. Şef önce tepsisini açarak taze meyveler, peynirler, hamur işleri ve keklerden oluşan güzel bir ürün yelpazesi sergiliyor. Ayrıca kahve ve krema dolu bir Fransız presi koyar.

"Aman Tanrım!" Önümdeki görkemli manzarayı görünce nefesim kesildi.

"Bayan Tyler," diyor ikinci şef kıbarca. "Sizin için ıspanaklı ve beyaz peynirli yumurta beyazı omleti hazırladım, ancak bu sabah istediğiniz bu değilse, lütfen bana bildirin ve hemen sizin için başka bir şey yapayım."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu mükemmel!" Kendimden geçerek söylüyorum. "Ama... bunun benim favorim olduğunu nereden biliyorsun?"

Şef hiçbir şey söylemiyor ama Bay Pace'e gülümseyerek bakıyor.

Jaxon hatırladı.

Önüme koyarken "Teşekkür ederim," diyorum.

Beni Jaxon'la baş başa bırakıp tabağıma yumuluyorlar.

"Bu," diyorum açlıktan ölmek üzere olan lokmalarımın arasında. "Çok lezzetli."

"Sevindim," diyor Jaxon gülümseyerek. "Dürüst olacağım, bunu doğru hatırladığımı umuyordum."

"Sen yaptın. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama her zaman neye ihtiyacım olduğunu bilmek gibi esrarengiz bir yeteneğin var," diyorum, taze sıkılmış portakal suyu bardağımın üzerinden gülümseyerek.

"Bu arada," diyor, ikimiz için de birer fincan kahve doldururken. "Nasıl hissediyorsun? Bilirsin işte..." Sesi kesiliyor ama gözleri karnıma kayıyor.

Bebek.

Tost lokmamı yutuyorum ve gözlerim onunkileri buluyor.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyorum usulca. "Sanırım yeni öğrendiğimden ve gerçek bir belirti yaşamadığımdan, bu kısım henüz gerçekmiş gibi gelmiyor."

Jaxon gülümsüyor ve elini bana uzatıyor. Tutuyorum ve beni tekrar kucağına çekiyor, kalbim göğsümün içinde patlarken elini nazikçe karnıma koyuyor.

"*Bana* gerçekmiş gibi geliyor," diye fısıldıyor gülümseyerek.

Aman Tanrım.

"Bu çılgınca," diyorum yanaklarımın ısındığını hissederek, "tüm olasılıklara rağmen içimde büyüyen küçük bir hayat var."

"Çok güzel," diyor Jaxon, parmağıyla çenemi okşuyor ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyor. "Sen de öylesin."

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Fısıldıyorum.

"Umarım her zaman," diyor gülümseyerek, sevincinin güzel yüzünden çok daha derin olduğu belli.

"Ben... gerginim," diyorum dudağımı ısırarak. "Bu çok büyük bir şey. Biraz korkmak dışında nasıl hissedeceğimi bilemiyorum."

Mavi gözleri tekrar benimkilere gömülmeden önce, bir tutam saçı saygıyla kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Beklediği gibi," diye fısıldıyor bana. "Ama ne olursa olsun, bunu tek başına atlatmayacaksın. Neye ihtiyacın olursa olsun, tıpkı benden istediğin gibi elini tutacağım."

Bu adam.

Son yirmi dört saatin korkunç bir dram, kayıp ve kalp kırıklığı ile dolu olduğu doğru. Ancak tüm bunlara rağmen, son yirmi dört saat, dünyaya bir çocuk getirirken yanımda olacağına söz veren bu harika adamı da hayatıma geri getirdi.

Ve Jaxon bana verdiği sözleri hep tuttu.

"Teşekkür ederim, Jaxon," diyorum. Duygularım göğsümde yükselip kelimelerimi boğazımdan boğmakla tehdit ederken sesimin çatladığını duyuyorum. "Tüm bunlar için."

"Teşekkür ederim, Αγάπημένη," diyor omzumu öperek. "Bana her zaman bildiğimden daha parlak bir gelecek için umut verdiği için."

Sözleri beni derinden sarsarken ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Oh," diyor gülümseyerek, "vermek istediğim başka bir şey daha var sen."

Cebinden küçük bir kutu çıkarıyor ve ben donakalıyorum.

"Merak etme," diye kıkırdıyor ve bana göz kırpmıyor. "Bu bir yüzük değil."

Kutunun kapağını açmadan önce ona bakıp rahatlayarak iç geçiriyorum. İçinde siyah bir kredi kartı var... üzerinde *benim* adım yazıyor.

Aman Tanrım.

"Jaxon... Bu ne?"

"Bu," diyor elini benimkinin üzerine koyarak. "Bu senin için."

"Jaxon..." Kelimelerimi bulmaya çalışarak söylüyorum. "Gerçekten minnettarım ama paranızı kabul edemem. Ne ihtiyacım var ne de istiyorum."

Jaxon iç çekerek sandalyesinde kendini ayarladı, "Bundan rahatsız olacağınızı hissediyordum."

"Evet, öyleyim," diyorum başımı sallayarak. "Bunu kabullenemiyorum." "Natalie, sahip olduğun her şeyi benim yüzümden kaybettin."

"Jaxon, bunu zaten konuşmuştuk," diye iç geçiriyorum. "Sana bunun için kendini hırpalamanı istemediğimi söyledim. O lanet yangını sen çıkarmadın!"

"Biliyorum, ben sadece-"

"Bu konuda kendini suçlu hissetmeyi ve kendini suçlamayı bırakmalısın, yoksa o kazanır, Jaxon!" Sesimi yükselterek söyledim. "Onun kazanmasına izin veremeyiz! Ona izin vermeyeceğim!"

"Tamam," diyor beni sakinleştirmeye çalışarak. "Tamam. Seni anlıyorum." Kutuyu ona geri vermeye çalışıyorum ama başını sallıyor.

"Bunun hakkında uzun uzun düşündüm. Bunu kabul etmek istemediğinizi biliyorum, ancak gerçek şu ki, hemen ve gelecekte bazı şeylere ihtiyacınız olacak."

"Yapabileceklerimden çok daha fazlası-" Kalmaya başlıyorum ama sonra Jaxon parmağını nazikçe ağzımın üzerine koyuyor.

"Natalie," diyor bu kez otoriter bir şekilde. "Neye karar verirsen kabul edeceğim, ama lütfen önce söyleyeceklerimi bitirmeme izin verir misin? Sonra kararını verebilirsin?"

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum.

"Tüm bunları kendi başına yapabilecek kapasitede olduğunu ve benim yardımına ihtiyacın olmadığını biliyorum. Ancak bir şeyi halletmenin doğru yolu konusunda anlaşılamadığımızda, orta yolu bulmamız gerektiğini de söylediniz; bir *uzlaşma*."

Bununla nereye varacak?

Elini bırakır ve gözleri kutuya kayar.

"Sana bunu vermek istedim," diyor ve elime tutuşturuyor. "Çünkü kontrol edilmekten ya da çitle çevrilmekten hoşlanmadığını biliyorum. Kendi seçimlerini yapma özgürlüğünü istiyorsun, özellikle de ihtiyaç duyduğun ya da istediğin şeyler söz konusu olduğunda." Sertçe yutkunuyor. "Ama artık benimlesin. Ve benim bebeğimi taşıyorsun. Bir erkek arkadaş ve bir baba olarak, ikinizin de ihtiyaçlarını karşılamaktan başka bir şey yapamam."

İç geçiriyor, kollarını bana daha sıkı sarıyor.

"Bu 'orta yol' meselesinde yeni olduğumu biliyorum ama bu bana adil bir uzlaşma gibi geldi. Hem kız arkadaşına bakabilirim hem de *onun* kontrolü elinde *tutmasına* izin verebilirim. Kendin ya da *bebeğimiz* için ihtiyacın olan her şeyi her zaman alabilmeni istiyorum."

Jaxon öne doğru eğilip dudaklarımı nazikçe öptüğünde yanaklarım kızarıyor ve midemde kelekler uçuşuyor.

"Seninle *evlenmek* istiyorum Natalie Tyler," diyor Jaxon yanağımı okşayarak. "Sana düşüncesizce ve aceleci görüldüğünü biliyorum ama umurumda değil. Sana karşı olan hislerimi biliyorum. Ve senin buna hazır olmadığını anlıyor ve kabul ediyor olsam da, bu benim hislerimi değiştirmiyor. Ve kendi bencil arzularıma rağmen sana zaman ve alan tanımayı kabul ettim. Tıpkı istediğin gibi."

"Evet... öyle," diye fısıldıyorum.

"Ancak bunun karşılığında lütfen beni seninle *ilgilenme* fırsatından mahrum etme" diyor yalvarırcasına.

Aman Tanrım.

Sertçe yutkunuyorum, kalbim göğsümün içinde çarpıyor. Bu fikre ne kadar karşı olsam da, Jaxon'ın her zaman yaptığı şeyi yapmaya çalıştığını anlıyorum: benimle ilgilenmek.

Bu sadece onun kim olduğu ve her zaman kim olduğu.

Bu onun sevgi dili.

"Tamam," diyorum dudağımı ısırarak.

"Bekle... gerçekten mi?" diye soruyor, yüzü heyecanla parlıyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi deviriyorum, onu neşelendiren şey bu *olduğu* için eğleniyorum.

"Evet, kabul ediyorum," diyorum başımı sallayarak. "Tüm bunlar çok tuhaf görünse de ve böyle bir şeyle ne yapacağımı bile bilmiyor olsam da."

"Bu sana bağlı." Yüzümü avucunun içine alıyor ve beni derinden öpüyor, sonra geri çekilip gözlerini bana dikerek hınzırca gülümsüyor. "Ama sanırım bu konuda yardımcı olabilecek bazı insanlar tanıyorum."

"Ne?"

"Ethan," diyor Jaxon, bunca zamandır kulağında olduğunu fark etmediğim kulaklığa doğru. "Onları içeri gönder."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "*Kimi içeri göndereyim?*"

Ama ben daha başka bir soru sormadan verandanın arka kapısı açılıyor ve Steph, Stacy ve Mel dışarı çıkıyor.

Aman Tanrım!

"SÜRPRİZ!" Hepsi birden bağıarak masaya hücum eder.

Saniyeler içinde ayağa kalktım ve yeryüzündeki en sevdiğim üç insan tarafından kocaman bir kucağa alındım, gözlerim anında yaşlarla doldu.

"Aman Tanrım!" Sevinçli hıçkırıkların arasında boğuldum. "Nasıl?"

"Dün gece sen beni aradıktan sonra, buradaki adamın geri aradı, sanırım sen uyuduktan sonra. Belli ki biraz aile desteğine ihtiyacın olduğunu, neşelenmeye ve yepyeni bir gardıroba ihtiyacın olduğunu söyledi." Steph gülümseyerek masada yanıma oturdu. "*Ayrıca*, biliyorsun, ben ve Stacy için özel jetini göndermeye karar verdi."

"Evet ve uzun uzun sohbet ettik," diyerek gülüyor Mel ve Jaxon'a göz kırıyor. "Bugün yarasaları evde bırakmaya bile karar verdim."

"Ayrıca bu sabah bizi havaalanından alması için o gözlüklü seksi korumayı gönderdi!" Stacy kendini yelpazeleyerek fısıldıyor.

Hepsinin burada, karşımda durduğuna inanamıyorum!

"Hanımlar," diyor Jaxon gülümseyerek. "Lütfen kahvaltı için kendinize yardım edin. Herkese yetecek kadar var."

Kimseye ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı ve hepsi masanın etrafına yerleşti. Yanaklarımdan sevinç gözyaşları süzülürken, donmuş bir halde hepsine şaşkınlıkla bakıyorum.

Jaxon'ın bana sürpriz yapmak için hepsini buraya getirmenin bir yolunu bulduğuna inanamıyorum.

Aslında evet, yapabilirim.

Jaxon'dan bahsetmişken, bana doğru yürüyor ve yıkıcı derecede yakışıklı yüzüne yayılmış memnun bir sırıtişla bana bakıyor.

"Sen," diyorum, sesim çatlayarak.

"Sen," diyor, sesi yumuşak ve şefkatli.

"N u t k u m tutuldu!" H e p s i n e bakarak söylüyorum. "Bu çok güzel bir sürpriz, çok teşekkür ederim!"

Kolunu belime doluyor, alnımdan hafifçe öpüyor ve derin nefes alıyor.

"Senin için istediğim şey bu. Seni böyle mutlu görmeyi seviyorum." Dudaklarımı öpüyor, beynim bulanıklaşıyor.

"Charlie ve Josiah siz hazır olduğunuzda arabada bekliyor olacaklar. Bugün tek bir göreviniz var Bayan Tyler: eğlenmek."

Ona gülümsüyorum, sadece Jaxon Pace'in beni bugünkü üzüntümden çekip çıkarabileceğinden ve kemiklerime yeniden hayat üfleyebileceğinden eminim.

Birkaç saat sonra kızlarım ve ben Miami'nin kalabalık Pazar caddelerinde dolaşıyoruz ve kalbim önemli ölçüde hafıflemiş hissediyorum. Sahip olduğum her şeyi kaybetmeyi hiç beklemiyordum ama sahip olduğum her şeyi kaybettikten *sonra* gülebilmeyi kesinlikle beklemiyordum.

Ama kızlarım bunu yapmamı sağlıyor, hem de sık sık.

Beni desteklemek için burada olmaları büyük bir fark yarattı. İlk şok, gözyaşları ve sempatiden sonra, amaçları ellerinden gelen her şekilde moralimi yükseltmek oldu.

Hepimiz aynı ortamda bir araya gelmeyeli yıllar oldu ve Steph ile Mel'in ne kadar çok ortak yönü olduğunu unutmuşum. İkisi de son derece inatçı ve korumacı. Ayrıca aynı odada bir araya gelmeleri de çok eğlenceli oluyor.

Gülmekten yanlarım ağrıdığına ve ayaklarım kaldırıma vurmaktan acıdığına, mola veriyoruz ve öğle yemeği yemek için plajın karşısında bir restoran buluyoruz.

"Ee," diyor Mel, margaritasını yudumlarken ve bana bakarken. "Buradaki gerçek hikâye nedir? İkinizin arasında neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?" Gülüyorum. "Dün gece Jaxon'ın seni aradığını mı söyledin?"

"İkinizin artık arkadaş olduğunuzu sanıyordum?"

"Geldi ve evet, çok tatlı ve kibardı," diyor kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ama gerçekten konuşma fırsatım olmadı.

ve bunu senden duymak istiyorum evlat, yoksa inanmam."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Bir hafta önce kanepemde oturmuş, bu adamdan dört haftadır haber alamadığın için kalbin kırık bir haldeydin." Sesini alçaltıyor, endişesi güzel yüzünü kaplıyor. "Ve birdenbire malikâne, korumalar ve özel jetlerle çıkageldi ve ayaklarını yerden kesti."

Kahretsin... Sanırım bunu beklemeliydim.

Sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Bakın, mutluluğunuza gölge düşürmeye çalışmıyorum, sadece dikkatli olduğunuzdan emin olmak istiyorum, hepsi bu."

"Oh," diye başımı salladım. "Biliyorum."

Onlara gülümsüyorum, aynı zamanda panikliyorum.

Jaxon'ın sessizliğinin nedenlerini biliyorum ama bu nedenleri kuzenlerimle ve en iyi arkadaşım ile paylaşamayacağımı da biliyorum.

"Sana bir açıklama yaptı mı kuzen?" Steph bir yandan bir parça ekmeği çiğnerken bir yandan da pipetinin ambalajını katlayarak soruyor.

"Öyle yaptı," diyorum derin bir nefes alarak. "Ve bu konuda hâlâ çok kızgın olsam da anladım."

Mel önce Steph'e sonra da bana baktı.

"Anladın mı?"

"Evet," diyorum iç çekerek. "Patavatsızlık yapmadan söyleyebileceğim çok şey var ama Jaxon... Chicago'dan ayrıldığım gün tesadüfen bir kaza geçirdi."

"Aman Tanrım!" Stacy'nin nefesi kesildi. "Bu korkunç! Kötü müydü?"

"Gerçekten çok kötüydü," diyorum içkimin pipetiyle oynayarak. "O... neredeyse ölüyordu. Bir hafta komada kaldı ve ondan sonraki üç hafta boyunca iyileşmeye çalıştı."

"Vay anasını," diyor Mel, gözleri kocaman açılmış bir halde. "Yani, sanırım *bu* biraz anlaşılabilir."

Onlara gerçeği söyleyemeyeceğimi biliyorum ama en azından bu şekilde yalan söylemek zorunda kalmıyorum.

"Ancak, tüm detayları bilmiyordum, sadece ondan haber almamıştım. Bu yüzden Cuma günü eve geldiğimde evimde beni bekliyordu ve açıkçası şok oldum."

"Evet," diyor Steph.

"İnan bana, her şeyin çok hızlı geliştiğinin farkındayım ama aramızdaki ilişki hep böyle oldu. Bunu açıklayamam," diyorum yanaklarım kızarak.

"Hatırlıyorum," diye gülümsüyor Steph. "Ve sana Chicago'da söylediklerimin arkasındayım, seni bu kadar mutlu görmek çok güzel."

"Biliyorum ve bunun çılgınca görüldüğünü de biliyorum. Özellikle de benim gibi çılgınlık *yapmayan* biri için. Ama onunla Chicago'da tanıştığımda, ona çekildim. Daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir şekilde. Kimyasal bir şeydi. Birbirini durmaksızın çeken iki mıknatıs gibiydik."

"Ya da *ruh eşleri*," diyor Mel bana gülümseyerek.

Vay canına... Ruh eşleri.

Kızarıyorum, damarlarımın içimi ısıttığını hissediyorum.

Utangaç bir tavırla saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve kızlarım sadece bir günlüğüne burada olduklarından ve Jaxon'ın tekrar hayatıma girmesine alışmaya çalıştıklarından hamilelik detayını atlamam gerektiğine karar veriyorum. En azından şimdilik.

Bunu başka bir güne saklayacağım.

"Sahip olduğumuz şeyin gerçekten özel bir şey olduğunu hissediyorum," diyorum *usulca*, yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Yani, muhteşem ve zengin olmasının da bir zararı yok." Mel, gülen Stacy'yi dürterek göz kırıyor.

"Hayır, öyle değil." Steph kollarını kavuşturup masanın öbür ucundan bana bakarken bilmiş bilmiş sırtıyor. "Dolu olmak *hiçbir zaman* peşinde olduğun şey olmadı."

Beni en iyi tanıyan Steph'e her zaman güvenebildiğim için minnettarım. "Hayır, değil," diyorum, şimdi kendi pipetimle oynuyorum.

"Peki... ne oldu?" Mel soruyor, sesi daha ciddi ve ılımlı. "Demek istediğim, neden O, Nat?"

"Sanırım," diyorum düşüncelerimi toparlamaya çalışarak. "Jaxon bana kendimi böyle hissettiriyor."

Kızlar bana şaşkın şaşkın bakıyorlar ve ben bunu açıklamak için elimden geleni yapmaya kararlı bir şekilde derin bir nefes alıyorum.

"Evet, Jaxon yakışıklı ve zengin. Onun gibi bir yüzle gittiği her yerde kapılar ona açılıyor ve tüm kadınlar bayılıyor. Ama günün sonunda, çoğu insan onu ya tam bir pislik ya da inanılmaz derecede

dehşet verici," diye gülümsüyorum kendi kendime. "Ve öyle. Ancak, diğerleriyle öyle değil.

Ben."

Ben dudağımı ısırırken Steph masanın üzerinden bana sırtıyor.

"Hadi bakalım!" Mel heyecanla margaritasından bir yudum alıyor. "Devam et!"

"Benimleyken çok farklı. Şefkatli, sevecen ve her zaman çok düşünceli. Yine de bunu beni çaresiz hissettirmeyecek şekilde yapıyor. Asla kanatlarımı kesmeye ya da beni kontrol etmeye çalışmıyor."

"Çünkü sana saygı duyuyor," diye gülümsüyor Steph.

"Evet. Kesinlikle. Adamın istediği herkese sahip olabileceğini zaten biliyoruz ama bana sanki dünyadaki en güzel kadınmışım gibi bakıyor... ve göz koyduğu *tek* kişiymişim gibi."

"Pekala," diyor Mel, kadehini tokuştururken. "Hepsi bu mu?" Hepimiz gülerek onun kadehine katılıyoruz.

"Affet beni," diyor Mel, elini benimkinin üzerine koyarak, "sadece seni kollamaya çalışıyordum, özellikle de Colton'dan sonra."

"Biliyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Bu da başka bir şey. Colton'la çıkarken, birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile, sürekli yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum ya da onun ilgisi için rekabet ediyormuşum gibi hissederdim. Ancak onunla tanıştığım andan itibaren Jaxon beni her zaman önceliği haline getirdi."

Steph sırtarak başıyla onaylıyor, "Kesinlikle öyle yaptı."

"Ama benim için en önemli şey, Jaxon'ın beni *hem* kendisi için dünyanın en değerli şeyiymişim gibi hissettirme hem de güçlü ve cesur hissettirme gibi eşsiz bir yeteneğe sahip olması. Bu benim kendim için asla söyleyemeyeceğim bir şey."

İçimi yudumlarken başımı kaldırdığımda üç kız da yüzlerinde gülümsemeyle bana bakıyordu. Steph'inki hepsinden daha büyüktü.

"Haklısın Tyler," diyor gözlerini silerek. "Sanırım *sende* kesinlikle özel bir şey buldum."

Stacy kızarak, "Tamam, artık ikinizin de iyileştiğini biliyoruz," diyor. "Bana bizi havaalanından alan adamdan bahset. O... *bekâr* mı?"

Gülüyorum, bir parça ekmek koparıyorum. "Hangisinden bahsediyorsun? ne için?"

"Yani, gerçekten," diye gülerek omuz silkiyor Stacy, "herhangi biri yapardı-

hepsi çok yakışıklı! Bu nasıl mümkün olabilir ki?!" Bu sefer hepimiz gülüyoruz.

"Emin değilim, sanırım gerçekten fark etmedim."

"Bence bunun nedeni gözünün sadece patronun üzerinde olması!" Stacy gözlerini devirerek gülüyor.

"Patron Adam. Hiçbir fikrin yok."

"atı katında bana hizmet eden Charlie'den mi bahsediyorsun?"

"Oh, evet," diye kıkırdıyor Stacy utangaç bir şekilde. "O gerçekten çok güzel..." Stacy pipetini margarita bardağında döndürerek söylüyor.

Gölümsüyorum.

Steph masaya yaslanarak, "Stacy onunla konuşmaya çalıştığında telaşlandı," diye araya girdi. "Ve dikiz aynasından ona bakıp durdu."

"Gerçekten mi?!" Onu dürterek söylüyorum. "Bu çok sevimli!"

Ancak garson masamıza yemekleri getirdiğinde dikkatimiz dağılıyor. Peetemi kuağıma koyarken yere bakıyorum ve Jaxon'dan bir mesaj aldığımı fark ediyorum.

Jaxon

13:12: İki soru: Birincisi, eğleniyor musun? İkincisi, yeni kıyafetler aldın mı?

Gözlerimi devirerek iç çektim.

Ben

13:13: Birinin parasını harcaması için endişelenen tanıdığım tek milyarder sen olabilirsin. Ama evet, harika vakit geçiriyorum.

Jaxon

13:14: Kaç milyarder tanıyorsunuz Bayan Tyler? Ve siz sadece "biri" değilsiniz. Bir gün, bu bizim paramız olacak. Ve belki de sadece bencilce benim için onları denemeni izlemekle ilgileniyorum.

Ben

13:15: Henüz sizinle evlenmeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum Bay Pace. Ama şimdi bahsettiğimize göre, 'zevkiniz' için bir şeyler bulabilirim.

Jaxon

13:16: Size daha önce de söylediğim gibi, istediğim şeyler konusunda ÇOK ısrarcı olabiliyorum. Yan not: Bu çok seksi.

"Hanımlar," diye fısıldıyorum heyecanla, yanaklarımın ısındığını ve kalbimin çarpmaya başladığını hissediyorum. "Bir konuda yardımınıza ihtiyacım var!"

"Ne oldu?" Steph sandviçini ısırarak söylüyor.

Beni sadece onların duyabileceği şekilde eğiliyorum.

"Sanırım... *iç çamaşırı* bulmam gerekiyor!"

OceanofPDF.com

Bölüm 8

JAXON

Kendi kendime sırtıyorum, Natalie'nin mesajına son üç saat içinde üçüncü kez rastgele bakıyorum.

"Senin zevkin için."

Tanrım, bu çok
seksi. "Efendim?"

Ne yazık ki, lezzetli zihinsel tavşan deliğimden çekildim ve ürkek laboratuvar teknisyenim Armaan'ın dikkatimi çekmek için yarıştığı şu anki gerçekliğime geri döndüm.

"Evet?"

"Doğru," diyor titreyerek. "Açıklamaya başladığım gibi, efendim, bu bir gübre bombasıydı." Armaan, depomdan Natalie'nin arabasının kalıntılarına doğru yürürken şöyle diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Ethan sorar.

Armaan, "Bu, bunun sadece kaba bir tahmin olmadığı anlamına geliyor," diye açıklıyor. "Bunu her kim yaptıysa, gidip bir torba saksı toprağı alıp internetten bir tarife bakmamış, ellerinde laboratuvar kalitesinde amonyum nitrat varmış. Bu çalışma kusursuz."

"Bu adamın bomba yapımcısı olduğunu mu söylüyorsun?"

diye sordum. "Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Harika." Ethan önümdeki yanmış arabaya bakarak iç geçiriyor. "İşte tam da ihtiyacımız olan şey, bir bomba yapımcısı."

"Ama hepsi bu kadar değil," diye devam ediyor Armaan. "Garip görünebilir ama mermi kovanlarının her yerinde ve Bayan Tyler'ın aracının içindeki çeşitli yüzeylerde çok sayıda balık yağı izi de buldum."

"Balık yağı mı?" Devam etmesini bekleyerek ona bakıyorum. "Neden balık yağı olsun ki?"

Armaan'ın yüzü bembeyaz oldu, "Şey, ben... ben bunu bilmiyorum, efendim." Ona bakıyorum, sessizce bu parçaların nasıl birleştiğini merak ediyorum. "Ama denemeye devam edeceğim!" Diyor, gergin bir şekilde.

Başımı sallıyorum ve Armaan deponun ortasına kurulan çadırı geçici laboratuvara doğru koşmaya başlıyor.

"Nasıl oluyor da *hâlâ* senden korkuyor?" Ethan kıkırdarak sorar.

"Bilmiyorum," diye iç geçirip alnımı ovuşturuyorum. "Adam yıllardır benim için çalışıyor ve *hâlâ* bana hoşuma gitmeyen bir haber verirse onu vuracaktım gibi davranıyor."

Armaan'ı sevmediğimden değil, o harika biri. Sadece mikroskop slaytlarına bakmaya çok fazla zaman harcıyor ve gerçek dünyada insanlarla sosyalleşmeye yeterince zaman ayırmıyor.

Ama itiraf etmeliyim ki, şu anda beni korkutan insanlar.

Rachel ile işler kızışıyor.

Rachel'ın Natalie'yi bu şekilde korkutmak için bu kadar ileri gidebileceğini asla düşünemezdim. Ve kesinlikle bir bomba yapımcısını dışarıdan temin etmek için gerekli bağlantılara ya da cürete sahip olduğunu da tahmin edemezdim.

Araba bombacısına gelince, José'nin bize gösterdiği grenli güvenlik görüntülerinden çıkarabileceğimiz pek bir şey yoktu. Görüntü kalitesi çok iyi değildi ve saldırgan tepeden tırnağa kapalıydı. Bu noktada elimizdeki tek şey Beretta M9 tabancadan çıkan mermi kovarı.

"Daha da kötüye gidiyor," diye yanımda konuşan Ethan'ın sesi beni düşüncelerimden sıyrıyor. "Bu..." sesi kesiliyor, paramparça olmuş araca bakıyor ve başını sallıyor.

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ve şimdi tehlikede olan çok daha fazla şey var."

Bir kızım, kız arkadaşım ve yolda olan ikinci bir çocuğum var.

Natalie'yi hatırladım, saatime baktım.

Ethan'a, "Eve dönsek iyi olacak," diyorum. "Trafik yüzünden biraz zaman alacağı kesin."

O da başıyla onaylıyor ve grubumuz arabalara doğru yöneliyor. Neredeyse kapılar kapanır kapanmaz telefon çalıyor.

"Marta, teslim ettiler mi?"

"Evet, efendim. Yaklaşık bir saat önce ayrıldılar. İstedığınız gibi onları Usta'ya yerleştirdim.

"Mükemmel."

Telefonu kapatıp ceplerimi kontrol ediyorum ve bir kez daha sigaralarımı evde unuttuğumu fark ediyorum.

"Ethan, bir-"

"Hayır," diye sözümü kesiyor Ethan. "Peki sen bırakmaya çalışmıyor musun?" Alay ediyorum, "Evet, deniyorum."

"Daha çok çalış," diyor ve cebinden çıkardığı nikotin sakızını bana uzatıyor.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Ve neden birdenbire bu kadar kararlı oldun?"

"İkimiz de bırakmayı kabul ettik."

"Doğru," diye alay ediyorum. "Ama geçen hafta ikimizin de bir çiftimiz olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Evet, bu Bayan Tyler'ı geri almadan önceydi," diyor Ethan, sesi alçak. "Ve baba olacağını öğrenmeden önceydi. *Yine.*"

Kendi kendime alay ediyorum, başımı sallıyorum, zaten kötü alışkanlıklarım hakkında fikir sahibi olduğu için ona söylediğime pişman oluyorum.

Eminim Natalie onu bu işe bulaştırmıştır.

Natalie ve ben Cuma gecesi yatakta yatarken bunu tartıştık ve bırakmak için daha fazla çaba göstermeye karar verdim. Ve tabii ki ertesi gün Ethan kesinlikle benden daha sıcak bir şekilde karşılanmıştı. Ben sarılmak için çaba sarf etmek zorunda kalırken, Natalie ona hemen sarılmış, onu gördüğüne gözle görülür bir şekilde sevinmişti. Ethan'ın yüzündeki gülümseme de onu gördüğüne onun kadar memnun olduğunu gösteriyordu.

Özellikle de ona bebekten özel olarak bahsetmiş olduğum için.

Ama bu şimdi ikisinin de bana karşı çalıştığı anlamına geliyor. Sakızı paketinden çıkarıp ağzıma attığımda, tadından anında irkildiğim için bir an için ürkütücü görünen bir ihtimal.

"Rachel hakkında," dedi Ethan. "Armaan doğruladı, Natalie'nin dairesinin her yerinde parmak izleri varmış."

"Eğer bu doğruysa, o zaman kasıtlıdır. Rachel kazara parmak izi bırakmayacağını iyi bilir. Burada, Miami'de olduğunu bilmemizi *istiyor.*"

"Neyin peşinde?" Ethan soruyor. "Her zaman kıskanç olduğunu biliyoruz ama bu onun ötesine geçiyor. Bu... farklı hissettiriyor."

"Jaxon... senden nefret etmemi istiyor."

Natalie'nin dün geceki sözleri kafamda çınlıyor.

"Bilmiyorum ama onunla konuşmam gerek Ethan."

Başımı sallıyorum, pencereden dışarı bakıyorum, "Onu gerçek bir konuşma yapabilecek kadar yalnız bırakmalıyım."

"Ve tam olarak ne diyeceksin?" diyor biraz alaycı bir şekilde.

"Henüz o kadar ileri gitmedim. Sadece onunla mantıklı bir şekilde konuşmak istiyorum."

"Jaxon," dedi Ethan iç çekerek. "Bu Rachel'da şimdiye kadar *hiç* işe yaramadı. Bence burada her türlü olasılığa hazırlıklı olmalısın. Rachel burada, Miami'deyse seninle kahve içmek için buluşmayacak ya da kapını çalmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Rachel bir olay istiyor. Hiç beklemediğiniz bir anda ortaya çıkacaktır. Bu yüzden, HER ZAMAN onu bekliyor olmanız gerekir," diyor Ethan. "Ve ne yazık ki, bence *en kötüsüne* hazırlıklı olmalısın."

Neden bilmiyorum ama sözleri beni tedirgin ediyor.

"Onunla konuşmam gerek Ethan," diyorum başımı sallayarak. "Kızgın, kıskanç ve belli ki kafası karışık ama o hâlâ Rachel."

"Peki ya değilse?" Ethan fısıldıyor. "Sen..."

Gözlerimiz kilitleniyor ama cümlesini bitirmiyor. Bitirmesine gerek yok. Bu, son üç haftadır beynimde dolaşan rahatsız edici bir düşünce.

Bir zamanlar bu kadına bakmıştım. O benim çocuğumun annesi.

İş o noktaya gelirse Rachel'ı gerçekten öldürebilir miyim?

Bunu düşünmek bile zihnimi lapa gibi yapıyor ve Ethan'ın bahsettiği şeyin bu olup olmadığını merak ediyorum. Rachel oyun oynamayı seviyor ve beni gafil avlamak için sürpriz yapmayı hedefliyor -tıpkı tünellerde yaptığı gibi.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayı göze alamam.

Arabada telefon çaldığında dikkatim dağılıyor, Chicago'dan bir arama, tanıdığım bir numara.

"Sayın Belediye Başkanı," diyorum arabanın koltuğuna yaslanarak. "Bu zevki neye borçluyum?"

"İyi akşamlar Bay Pace," diyor belediye başkanı hattın diğer ucundan huysuzca. "Ortağınız Bay White, önceden verilmiş bir sözünüz olduğunu ve yarın benimle görüşemeyeceğinizi söyledi."

"Maalesef bu doğru, şu anda meşgulüm."

"Ayrıca önümüzdeki birkaç hafta boyunca tüneli çalışmaz halde tutmayı umduğunuzdan da bahsetti?"

"Evet, biliyorum. Hâlâ soruşturma aşamasındayız."

"FBI ensemizde solurken ve tünellerde *terörist* faaliyetler olduğu konusunda ısrar ederken bunu yapmanın ne kadar zor olduğunu anlattığından emin değilim" diyor ve ardından sesini hızla alçaltıyor.

"Terörist faaliyet var mıydı...?"

"Hayır, efendim," dedim, umursamazca. "Sadece havai fişekli birkaç çete üyesiydi."

"Hmm," diye homurdanıyor, hafifçe doymuş. "Şey, aksini söyleyen bir Büro sik kafalısı beni ziyaret etti."

"Evet, bildiğimiz gibi," diyorum, onun devlet istihbarat kurumlarına karşı bilinen güvensizliğine hitap ederek. "FBI'nın çılgın bir hayal gücü var."

"Öyle. Yine de, neden 'özel bir yatırımcının' kararları vermesine izin verdiğimi ve konuştuğumuz gibi mavili adamlarımın zaten orada olmadığını soruyordu-"

Sakince s ö z ü n ü keserek, "Belki de haklıdır," diyorum. "Belki de biz davaya birkaç adam atamalıyız."

"Ne?" diyor. "Ciddi olamazsın?"

"Merak etmeyin efendim, Bay White'a size görevlendirilmesi gereken adamların bir listesini göndermesini söyleyebilirim."

"Hangi adamlar?"

"Sizi temin ederim ki, son derece sağduyulu ve aynı zamanda her ikimizin de çıkarlarını göz önünde bulundurarak."

"Anlıyorum," diyor biraz rahatlayarak. "Sanırım bu gerçekten de yardımcı olur."

"Ethan'a hemen size göndermesini söyleyeceğim. Ayrıca bir yeniden izin anlaşmazlığı sunmasını da sağlayabilirim, bu meraklı gözleri birkaç haftalığına uzaklaştıracaktır."

"Güzel. Sabaha kadar masamda olsun."

Bu yağlı saksocu sadece yüzünü kurtarmak istiyor ve kendini sorumlu hissetmeyi seviyor.

"Ayrıca, yeniden seçim kampanyanızın önümüzdeki hafta başlayacağını duydum, bu doğru mu?"

"Neden evet, öyle."

"Ben kendi adıma, *önümüzdeki* dört yıl boyunca sizin rehberliğiniz altında şehrin bundan faydalanabileceğini düşünüyorum."

Duraksıyorum, yaldızlı mesajımın, muhtemelen bu saatlerde konyakla dolu olan kalın kafatasının içine işlemesini bekliyorum.

"Evet! Kesinlikle katılıyorum. Sanırım pazarlama konusunda biraz yardıma ihtiyacımız olabilir, özellikle de rakibim şu jöleli saçlı, 'kanayan kalp tiplerinden' biri olduğu için." diye mırıldanıyor.

"Bundan bahsetmeniz komik ama sanırım bu konuda yardımcı olabilecek birkaç bağlantım var."

"Ah ile temaslar," diye duraklıyor, sesinde bir gülümseme beliriyor. "Makul fiyat mı?"

"Sizin için, Sayın Başkan, buna oldukça cazip bir fiyatlandırma diyebilirim. Ve belki de, ek zahmetler karşılığında, Chicago'nun en iyi memurları için yeni bir araç filosu?"

"Çok memnun olurum Bay Pace!" Artık utanmadan heyecanlandığını söylüyor. "Bu her zaman seçmenleri heyecanlandırır!"

Ethan Range Rover'ın sürücü koltuğunda bana gözlerini devirirken, "Olmuş bilin," diyorum. "Pazar gününüzün geri kalanının tadını çıkarın, Sayın Belediye Başkanı." Telefon görüşmesini sonlandırıyorum.

"Bu konuda ne zaman bu kadar iyi oldun?" Ethan başını sallıyor. Kendi kendime gülümseyerek ceketimin düğmelerini ilikliyorum.

"Bir adama nereye gideceğini öyle bir söyleyebilmeliyim ki, yolculuğu dört gözle beklesin diyen sen değil miydin?"

"Evet," diyor kıkırdayarak. "Ben sadece senin bu *kadar* bir politikacı."

Garaj yoluna girdiğinde kıkırdadım.

Ön kapıdan içeri girer girmez beni hemen kıkırdama sesleri karşılıyor. Sesin kaynağını oturma odasına kadar takip ediyorum ve Natalie, Steph, Stacy ve Mel'in yerde daire şeklinde oturduklarını, Jessica'nın da Natalie'nin kucağında mutlu bir şekilde oturduğunu görüyorum.

Steph su içmek için başını kaldırdığında beni ilk gören oluyor ve gülerek Natalie ve Mel'i dürttüğünde neredeyse tüm gruba tükürüyor.

"Ooohhhh!" Mel yaramazca gülerek şöyle der. "Hanginiz yaptı bunu, ha?"

Jessica ve Natalie birbirlerine bakar ve kıkırdamaya başlarlar.

Ha? Ne yaptın? Ve bu benim çocuğum mu? Etrafında bu kadar kadın varken?

Kafam tamamen karışmış bir halde Ethan'a bakıyorum ama o sadece omuz silkip sırtarak koridorda yürümeye devam ediyor.

"Burada ne tür bir şeytanlık dönüyor, ha?" Ellerimi ceplerime sokup odanın içine doğru bir adım daha atarak söylüyorum.

Steph nihayet nefes alabildiği için, "Hemen heyecanlanma, Pace," diye göz kırıyor. "Sadece bir masa oyunu oynuyoruz."

"Bir ne?" Ben soruyorum. "Hangi oyun bu?"

"BABAMI UYANDIRMA! Jessica neşeyle bağırıyor, ayağa fırlayıp bacaklarıma doğru bir hamle yapıyor.

Neyin bu kadar komik olduğunu hâlâ anlayamamış bir halde onu kollarıma aldığım da oda yine kahkahalara boğuluyor.

Natalie ayağa kalkıyor ve gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerek bana doğru yürüyor. Yaklaştığında boştaki elimi beline doluyor ve onu kendime çekerek yanağından öpüyorum.

"Sizi eğlendiriyor muyum hanımlar?" Önce onun, sonra da küçük kollarını boynuma dolayıp yanağımı öpen Jessica'nın kulağına hırlayarak söylüyorum. "Belli ki bir şeyleri gözden kaçırmışım."

İtiraf etmeliyim ki, Natalie'nin ilk kez acıdan ziyade sevinçten güldüğünü görünce kalbim hafifledi.

"Kesinlikle öyle," diyor Natalie, eliyle sırtımı hafifçe sıvazlarken hâlâ kıkırdıyor. "Sana açıkladım ama sanırım bunun *bizim* küçük sırrımız olduğuna karar verdik."

Jessica'nın bacağını gıdıklıyor, o da kıkırdıyor.

Oturma odasındaki kadınlara dönüp bakıyorum ve üçümüze bakarken Steph'in yüzündeki gülümsemeyi fark ediyorum. Veranda kapılarına doğru yürüyüp mutlu, nefes nefese kalmış Cyclops'u içeri almadan önce beni tatmin edici bir şekilde başıyla onaylıyor.

Onu gören Jessica hemen kıpırdanarak kollarımdan kurtuluyor ve köpeğe doğru koşuyor, sırtüstü yuvarlanıp göbeğinin okşanmasını isterken küçük başını nazikçe okşuyor.

Acaba Steph bunu Natalie'yle bir an geçirmem için bilerek mi yaptı?

Ben düşünürken Natalie bana dönüyor ve beni usulca öpüyor. "Teşekkür ederim Jaxon," diyor kızarak. "Buna ihtiyacım vardı." "Rica ederim," diyorum, burnumu yanağına bastırarak.

Yine de, bu sabah giydiği sarı sundress'i hâlâ giydiğini ve kanepede sadece iki alışveriş poşetinin durduğunu fark ediyorum.

"Ne zaman döndün?" "Yaklaşık bir saat önce."

"Ve um," diyorum, çantalara doğru başımı sallayarak. "Bugün dışarıdayken aldıklarının hepsi bu mu?"

Natalie gülümseyerek, "Şey, bir de Jessica için masa oyunu," diyor. Ona kaşlarını kaldırıyorum, o da bana gözlerini deviriyor.

"Beni dinleyin bayım," diyor kollarını boynuma dolayarak. "Bu benim için çok fazla!"

"İki çanta," diyorum alaycı bir şekilde, gülümseyerek.

"Kendim için alışveriş yapmakta iyi değilim," diyor utanarak.

"Bu yüzden sende *onlar* var." Oturma odasındaki kadınları işaret ederek kıkırdıyorum. "Bugün başka bir şey mi yaptınız?"

"Hayır," diye gülüyor, "alışveriş yaptık. Ama alışveriş her zaman *Satın almak*, Bay Pace. Bu bazen sadece alışveriş yapma eylemidir!"

"Bunu aklıma bile getirmeye çalışmayacağım." Kıkırdıyorum, alnından öpüyorum. "Benimle gel, sana bir sürprizim var."

Kızlar hâlâ masa oyunuyla meşgulken Natalie'yi üst kattaki ana yatak odasına götürdüm.

"Mmm!" Natalie dudağını ısırıp bana göz kırpmıyor. "*Bu* ne tür bir sürpriz Bay Pace?"

Kıçını avucumun içinde sıkarak onu agresif bir şekilde kendime doğru çekiyorum. Diğer elim anında buklelerinin arasından geçerek başını geriye çekiyor ve boynunu ortaya çıkararak Natalie'nin usulca nefes almasını sağlıyor.

"Her ne kadar içtenlikle cazip olsa da Bayan Tyler," diye homurdanıyorum, köprücük kemiği boyunca usulca öpücükler bırakıyorum, parfümünün tenine sinen kokusunun tadını çıkarıyorum. "*Bunu* sonraya saklayacağım."

Natalie hayal kırıklığıyla hafifçe inlemeye başlıyor, ama saçlarını serbest bırakıp dudaklarını tutkuyla dudaklarına bastırıyorum ve elimi kalçasından yukarı kaydırarak diri kıçını avuçlarımla arasına alıyorum.

"Adımı *haykırdığını* kimse duymadığında," diyorum kulak memesini erotik bir şekilde emerken.

"Aman..." diye titriyor.

"Ama bu," diyorum dolabın kapısına doğru yürüyüp kapıyı açarken. "Sürpriz bu."

Natalie'nin ağzının açık kalmasını izliyorum, şimdi ağzına kadar kıyafetlerle dolu olan dolabı görünce... hepsi onun için.

"Aman Tanrım, Jaxon!" Nefes nefese kalmış, şok içinde iki elini de yüzüne götürüyor.

Ellerimi uzatarak onu dolabın içine çekiyorum, böylece yeni gardırobunu görebilecek. Bana dönmeden önce etrafına bakarken gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Jaxon," diye fısıldıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Evet, yaptım," diyorum onu kendime çekerek. "Sahip olduğun şeylerin ya da kaybettiğin anıların yerini asla tutamayacağını biliyorum. Ama buraya, yanıma taşınmakla ne kadar büyük bir adım attığını biliyorum. Kendini olabildiğince rahat hissetmeni istiyorum. Buranın senin de evin gibi hissetmeni istiyorum Natalie."

Gülümsüyor ve gözündeki bir damla yaşı siliyor.

"Öyle, Jaxon," diye fısıldıyor, aramızdaki mesafeyi geçerek. "Bundan emin olabilirsin."

Geri çekiliyor ve şakacı bir şekilde gözlerini bana diyor.

"Ama bunu yapmayı planladığınızı biliyorsanız, neden ailemi buraya getirdiniz ve bana alışveriş yapmam için talimatlar içeren bir kredi kartı verdiniz?"

"Kız arkadaşlarınla ve sert bir alışveriş günü için açık talimatlarla bile *sadece* iki lanet çantayla geri döneceğine bahse girelim," diyorum gülerek, o şakacı bir şekilde karnıma tokat atarken.

"Ne olursa olsun, Jaxon," diyor kollarını boynuma dolayarak. "Her şey için teşekkür ederim. Bugün beni o kadar çok güldürdün ki yanaklarım acıdı."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve çenesini kendime doğru kaldırarak onu usulca öpüyorum.

"Umarım artık her şey kör e d i c i derecede açıktır, Αγαπημένη," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ben bunun için yaşıyorum."

O da beni öpüyor, yüzünde bir sırıtma belirliyor, boynumu öpüyor ve elini pantolonumun önünden aşağı kaydırıyor, beni nazıkçe okşuyor ve hemen sertleşmemi sağlıyor.

"Daha sonraya kadar beklemek istediğine *emin* misin?"

Sessiz olabilirim." Dudağımı ısırarak kıkırdıyorum.

Öyle mi Bayan Tyler?

"Beni yanlış anladın canım," diye hınzırca sırıtıyorum. "Adımı haykırdığını bütün ev duysa bile umurumda değil. Ben sadece *senin*

olabilir.

" "Şey, sanırım-"

"Ama umurunda değil gibi görüldüğüne göre," diye kulağına homurdanıyorum.

kollarımda ve yatağa doğru yürüyordum. "Meydan okuma kabul edildi."

Birkaç saat sonra akşam yemeğini yeni bitirmiştik.

Natalie bir fincan çayın tadını çıkarırken, Jessica ve Mel dondurmanın, Steph, Stacy ve ben de bir şişe şarabın keyfini çıkarıyoruz.

Steph bize Natalie ve Stacey ile geçirdiği macera dolu çocukluk yıllarını anlatırken Levi aniden odaya giriyor ve yüzünde sert bir ifade beliriyor.

"Özür dilerim hanımlar," diyor bana bakmadan önce gruba. "Efendim?"

Natalie'nin elini öpüyorum ve yüzündeki anlık endişeyi fark ediyorum.

"Hemen geliyorum, tatlım."

Kendimi affettiriyorum ve kızları uyarmamak için beni kısık bir ses tonuyla bilgilendirirken onunla birlikte evin içinde yürüyorum.

"Bir vurgunumuz

var." "Kimi?"

Komuta merkezine girdiğimizde Levi heyecanla, "Bomba yapımcısı," diyor.

"Armaan daha önce balık yağı teorisini açıklarken, ya bomba üreticimiz ek iş olarak balıkçılık yapıyorsa diye düşündüm."

"Bu iyi bir kapak." Ethan ekliyor. "Burada, sahilde bunlardan çok var."

"Her neyse, tüm yerel ve yerel olmayan Yüz mil içindeki balıkçıları ve karaborsa kanallarımızdan herhangi birine amonyum nitrat siparişi verip vermediklerini kontrol edin. Ve bir şey bulduk."

"Bir adresimiz var mı?"

"Evet, efendim."

"O zaman neyi bekliyoruz?" Kapıya doğru yöneliyorum. "Hadi gidip arkadaşımızı ziyaret edelim."

Koridora adım attığımda Natalie'nin köşeden dönüp beni aradığını görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, gözleri endişeyle şu anda fuayeye dolmuş olan ekibime kayıyor.

"Tatlım, üzgünüm ama halletmem gereken bazı işler var. Birkaç saat içinde dönmüş olurum."

"İş mi? Tehlikeli türden mi?" diye soruyor, sertçe yutkunup bana doğru adım atarken yüzünü endişe kaplıyor.

"Sadece hızlı bir toplantı. Hepsi bu."

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum.

"Hepsi bu kadar," diyor, sesi hiç ikna olmamış gibi çıkıyor.

"Şimdilik," diyorum alnından öperek.

"Kızlarınızla geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın ve umarım onlar havaalanına gitmeden önce evde olurum."

İç çekip yüzümü ellerinin arasına almadan ve beni nazıkçe öpmeden önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor ben uzaklaşırken.

Başımı sallıyorum ve fikrimi değiştiremeden hızla uzaklaşıp sıcak Florida gecesine doğru kapıdan çıkıyorum.

"Ne kadar uzaktayız?"

"Yaklaşık bir mil, ama yakında hepsi marina olacak. Arabaları park edip yaya olarak devam etmemiz gerekecek," diyor Levi.

Ethan'a "Burada dur," diye talimat veriyorum ve Levi herhangi bir güvenlik kamerasının varlığını çürüttükten sonra, arabaları rıhtımın hâlâ dolu olan bölümünün korunaklı bir alanına park ediyoruz.

Adamlarım etrafımda toplanmaya başlarken ben de atlayıp ikinci aracın yanımıza yanaşmasını işaret ediyorum.

Bu marina ve iskele temelli depo plazasının yarısı çalışır durumda. Diğer yarısı ise çürümeye yüz tutmuş binalar, paslanan borular ve etrafımıza saçılmış balıkçılık ekipmanlarıyla terk edilmiş durumda. Önümüzde, yolun her iki tarafındaki depolar boş. Bir karaborsa teröristinin dükkan açması için mükemmel bir yer.

"Max ve ekibi bir saat önce binanın güvenliğini sağladı," diyor Travis, biz karanlık otoparkta toplanırken. "O yalnız."

"Güzel."

Levi gruba "Marinanın her iki tarafını da gözetliyoruz ama unutmayın o bir bomba yapımcısı" diyor. "Bu yüzden yaya trafiğini minimumda tutmalı ve binaya girip çıkarken izlediği yolu tam olarak takip etmeliyiz, muhtemelen patlayıcılarla donatılmıştır."

"Hayır," dedim.

"Efendim?" Levi kafası karışmış bir şekilde soruyor. "İçeri yalnız gireceğim" dedim. "Efendim, şiddetle tavsiye etmiyorum-"

"Levi, sana gözetimde ihtiyacım var." Adamların önünde otoritemin sorgulanmasını istemediğim için kendimi tutamadım. "Buraya bir hesaplaşmaya geldim. Bunun için hayatlarınızı riske atmanıza izin vermeyeceğim."

Ethan bana meydan okuyarak, "Ben de seninle geliyorum," diyor. "Ethan-"

Ethan aynı sertlikle, "Beni durduramazsın," diye karşılık verir.

Başımı sallayıp kulaklığımı takmadan önce uzun bir süre ona baktım. içinde.

"Tetikte olun." Adamlara dedim ki. "Çalışıp çalışmadığını bilmiyoruz ya da bu binaları başka kim işgal ediyor. Eğer bir hedefle çatışmaya girmiyorsanız, gözden uzak durun."

Ethan ve ben yavaşça devasa binaya giriyoruz, bu sırada Levi adımlarımıza rehberlik ediyor. Binanın içinde sadece birkaç adım atmıştık ki Ethan kolumdan tutarak beni geriye doğru çekti ve yol boyunca uzanan bir tele takılmamı engelledi.

Sanırım onu yanımda getirmek iyi bir fikirdi.

"Deponun uzak ucunda ışıklar görüyoruz," diye fısıldıyorum Levi'ye. "Ne tarafa gidiyoruz?"

"Sola, efendim," diye talimat veriyor Levi. "Büyük bir fabrika odası olacak ve sonunda bir dizi çift kapı olacak. O hemen onların ötesinde olacak."

Giriş koridorundan ana fabrika odasına adımımızı atarken, adımlarımızı dikkatlice yerleştiriyor, dört katlı, çökmekte olan binayı sokak kedisi dışında yaşam belirtisi var mı diye dikkatle tarıyoruz. Çatısının yarısı çökmüş olan binada, ay ışığı nezaketle yolu aydınlatmaya yardımcı oluyor.

Önümüzde.

Bir zamanlar küçük deniz taşıtları için işleyen bir montaj fabrikasıyken, sökülmüş ve paslanmış balıkçı teknelerinin kalıntıları etrafımıza dağılmış, terk edilmiş ve zamanın çürümesine yenik düşmüştür.

"Efendim!" Levi aniden kulağıma bağırdı. "Nehirden yaklaşan bir ısı sinyali alıyoruz!"

"Kaç tane?"

"Sadece bir tane. Ama o... o senin arkandan geliyor."

Kahretsin. Siper bulmalıyız.

Ethan ve ben hızlı ve dikkatli bir şekilde ayrılıp dağılmış paslı tekne parçalarının arkasına çömeliyoruz.

Görünüşe göre ek konuğumuz sürpriz yaklaşımla o kadar ilgilenmiyor, ancak ana depoya doğru yürüyerek tuzak telinden ustaca kaçınıyor. Aniden durdu, belli ki herhangi bir ses olup olmadığını dinliyordu, nefesimi tuttum ve kulaklığımı gizlice kapattım. Bir süre sonra memnun görünüyor ve devasa depoda yürümeye devam ediyor.

Bulduğum yerden, önce sağ kapı koluna uzandığını, sonra fikrini değiştirip onun yerine sol kapı koluna uzandığını fark ediyorum.

Buraya daha önce de geldi.

Levi termal tarayıcıyı okuyarak kulağıma, "Koridordan aşağı doğru gidiyor," diyor. "Devam edebilirsiniz."

Ethan bana yaklaşıyor.

Ethan, "Ben önden gideceğim, sen burada kal ve çıkışı koru," dedi, "İçlerinden biri hızlıca kaçmaya çalışırsa diye."

Başımı sallıyorum, "Hayır, *ben* oraya gidiyorum." Ethan iç geçirdi.

"Bir katır kadar inatçı."

"*Sen* burada kal" diye fısıldıyorum, sonra hızla kapıya ilerliyorum, sol kolu çeviriyorum ve sessizce kapıyı iterek açıyorum.

Bunu yaptığım anda koridordan gelen sesleri duyuyorum.

"Gördüğünüz gibi her iki cihaz da sorunsuz bir şekilde çalıştı." Bir erkek sesi diyor ki. "Yani, artık işimi gördüğünüze göre, hepsi için bana borçlusunuz."

Yanıt olarak belli belirsiz bir mırıldanma duyabiliyorum ama konuşanın bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu anlayamıyorum.

"Ben... *diğer* şeyi yapamadım," diye gülüyor. "Ama inan bana, onu gördükten sonra yapardım. Ama evde değildi."

Belli ki Natalie'den bahsediyorlar.

"Yine de deneyeceğim. Onun çalışma programına oldukça aşinayım ve söz verdiğin ekstra para işime yarayacaktır."

Daha da yaklaştıkça kanım kaynıyor ama bu sefer kıcıımı havaya uçurmamı engelleyecek Ethan'a sahip olmadığımın farkındayım.

Yaklaşırken sağımda bir gıcırta duyuyorum ve koridorun iki yanında sıralanan küçük ofislerden birinde bir çift farenin artık bir tavuk kemiğini kemirdiğini fark ediyorum. Aslında, etrafımdaki tüm zemin atılmış paket servis kapları ve çürüyen yiyeceklerle dolu ve koku korkunç.

Görünüşe göre, bomba yapımcımız bir domuz. Anla işte.

Tam duvara yaslanıyordum ki, chihuahua büyüklüğünde bir fare ayakkabımın etrafını koklamaya başladı. Karanlıkta ona tekme atıyorum, yanlışlıkla ayağımı duvara çarpıyorum ve koridorda yüksek bir gümleme sesinin yankılanmasına neden oluyorum.

Siktir!

Ofislerden birindeki grafiti kaplı bir dosya dolabının arkasına hızla geçerken, önümdeki odada aniden ayak sesleri duyuyorum.

"Kim var orada?!" Erkek sesi aniden bağırır. "Bu ne lan! Sana yanında misafir getirmemeni söylemiştim!"

"Ethan!" Kulaklığa fısıldıyorum ve tam o anda panik içinde ayak sesleri koridorda gürleyerek çift kapıyı açıyor.

Ana fabrika odasında silah sesleri duydum.

"Canlanın, çıkmak üzere olan bir tane var!" Ethan bağırıyor.

Ethan 'bir' dedi, bu da ilerideki odada muhtemelen bir tane daha olduğu anlamına geliyor.

Koridorda hızla ilerleyip ışıklı odaya girdiğimde, kısa boylu, kel bir adamın paslanmış olduğu belli olan acil çıkış kapısından kendini dışarı atmaya çalıştığını görüyorum.

Bana en yakın şeyi, katlanır sandalyeyi kaptığım gibi tüm gücümle adama fırlatıyorum, kafasının arkasına tam isabet ediyor ve onu anında bayıltıyorum.

"Bombacımız elimde," diyorum kulaklığa.

Ethan, Max ve Travis, sandalyeye bağlı ve i çamaşırlarıyla oturan bomba yapımcımızın atölyesinde bana katılıyorlar.

Ne yazık ki, Ethan depodan kaçan karanlık figürü yakalayamadı ve o da binadan kaçmayı başardı.

Odayı tarıyorum ve yapılmakta olan birkaç farklı 'yaratım' fark ediyorum: masanın üzerinde 10.000 dolar nakit para içeren bir zarf ve masanın üzerinde bir Beretta M9 tabanca.

Onaylandı.

"Ughhh..." Bu BOMBA YAPICI İnliyor, başlangıç için sandalyeyle vurulduktan sonra bilincini geri kazanıyor.

Ethan bombacının yüzünü tokatlayarak, "Uyan bakalım," der. Adam yavaş yavaş kendine gelmeye başlar.

Ben köşede kollarımı kavuşturmuş dururken, o aniden geri çekiliyor ve onu yerinde tutan iplere doğru geriliyor.

Ethan, gözbebekleri kafatasından fırlayacakmış gibi duran bomba yapımcısına, "Geri dönüp bize katılman ne güzel," diye alay eder.

"HOLY FUCK!" Dehşet içinde bağırır. "SİZ DE KIMSİNİZ? KIYAFETLERİM NEREDE?!"

Ethan bir adım öne çıkarak, "Biz çok kötü adamlarız," diyor. "Ve sıkı bir programımız v a r . Bu yüzden işbirliği yapmanızı öneririm."

"Siktir git!" Bombacı Ethan'ın suratına tükürür.

Olamaz.

Kırmızı görüyorum.

Ethan cevap veremeden kel herife doğru hamle yaptım ve adamın suratına iki sert yumruk indirdim. İlki burnunu kırdı, ikincisi ise iki dişini yere düşürdü ve öksürürken her yere kan sıçradı.

Ethan sakince geri çekildi ve mendilini çıkarıp elini sildi. yüz.

"Pekala, pekala... Özür dilerim," diye mırıldandı adam, kan tükürerek zemin. "Ne bilmek istiyorsun?! Sana istediğin her bilgiyi vereceğim!"

"I YAPMADI GEL İŞTE İÇİN BİLGİ,"
I bağır,
kıvrılırken neredeyse kırılmış çenesini kavırıyor. "Bilmem gereken her şeyi biliyorum"

senin ve yaptıkların hakkında."

"O zaman... ne istiyorsun?!"

"Adalet," ona gülümsüyorum ve Ethan'a başımı sallıyorum. "NE?!"

"Ancak bana söyleyebileceğin bir şey var," diye hırıliyorum.

"Yardımsever işvereninizin kıza yapılmasını istediği 'diğer şey' neydi?"

Bombacı hiçbir şey söylemiyor ama gözleri büyüyor. "Ben..."

Ben hatırlamıyorum..." diye mırıldanır.

"Yazık," diye fısıldadım. "Belki bu hafızanı canlandırmana yardımcı olur." Ben geri çekiliyorum ve Ethan elinde bir fenerle öne çıkıyor.

"BU NE İÇİN?!" Adam çığlık atarak sandalyeye doğru çırpınıyor.

Ethan meşaleyi yakarken, "Kalçaların vücudun en hassas bölgelerinden biri olduğunu hep duymuşumdur," diyorum. "Ama ilk elden deneyim her zaman daha doğrudur. Bana ne düşündüğünü söyler misin?"

"NE OLUYOR LAN?!"

"İşvereninizi kıza başka ne yapmanızı söyledi?!" Tekrar soruyorum ama gözleri Ethan'a sabitlenmiş durumda.

Bana bakıyordu.

Başımı sallıyorum ve Ethan el fenerini kalçasının iç kısmına bastırıp derisini yakarken adam aniden çığlık atıyor.

"SORUYA CEVAP VER!" Ethan gürlüyor, ama adam çığlık atmaya ve çırpınmaya devam ediyor, bu sırada altına işiyor.

"CEVAP VER!" Meşaleyi diğer kalçasına bastırarak bağılıyor. Alnındaki damarların şişmesini ve yanık et kokusu odayı doldururken adamın yüzünün morarmasını izliyorum.

"FINE! TAMAM! SANA SÖYLEYECEĞİM!" Çığlık atıyor, gözleri kafatasından dışarı fırlıyor.

Ethan meşaleyi çeker ama yanık bırakır.

Adam nefesini tutuyor, bacakları titriyor.

"Ben olsam konuşmaya başlardım arkadaşım," diye homurdanıyorum.

"Senin daha çok tenin var."

"Bombaları yapmamı kim istedi bilmiyorum! Yemin ederim. Yüzlerini hiç görmedim! Benden istediler..." diye nefes alır.

"Sakın bayılma!" Başının arkasından tutarak gürlledim. "Senden ne yapmanı istediler?!"

Ağlamaya başlıyor ve ben Ethan'a bakıyorum, o da meşaleyi tekrar yakıp adamın bacağına geri getiriyor.

"ONU BECERMEMİ İSTEDİLER!" Çığlık atıyor, yüzünden kan, ter ve gözyaşı damlıyor.

Anında geri çekilerek adamın kafasını bırakıyorum. Ethan da aynı şekilde iğrenerek geriye doğru bir adım attı.

"*Ne dedin sen?*" Kanım donarken feryat ediyorum.

"Bakın, sadece güzel olduğunu düşündüğümü söyledim. Ama onlar... onu korkutmak istediler, dostum," diye hıçkırıyor adam. "Bombaları yerleştirmek istediler ve *bunu* da yaparsam bana ekstra ödeme yapacaklarını söylediler," diyor titreyerek.

Midem bulanıyor.

Ne oluyor lan?!

"Artık gitmeme izin verir misin?"

Zihnim yarışıyor olsa da, serbest bırakılması için yalvarması beni şimdiki zamana geri getiriyor.

"Bunu neden yapalım ki?" Homurdanıyorum, gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Tanrım, lütfen! Sana istediğini verdim!"

Bombacının maskeli kişiye 'bunu hala nasıl yapabileceğini' anlattığını hatırlıyorum. Öfkem damarlarımda kaynıyor.

"Hayır, bana istediğimi vermedin," diye fısıldıyorum.

Silahımı kılıfından çıkarıp bombacının gövdesine bir şarjör mermi boşaltıyorum ve dünyayı bu pislikten s o n s u z a dek kurtarıyorum.

"Ama artık var."

Birkaç saat sonra ekibimle birlikte nihayet karanlık malikaneye döndüğümüzde, Natalie ve kızlarla birlikte havaalanına gitme fırsatını kaçırmakla kalmadığımı, aynı zamanda Natalie'nin ve tüm ev halkının çoktan yatmış olduğunu anladım.

Merdivenlerden çıkarken gömleğimin düğmelerini açıyorum ve bombacının kanıyla lekелendiğini çok geç fark ediyorum.

Onu bu konuda endişelendirmeme gerek yok.

Gömleğimi elime sıkıştırarak yavaşça köşedeki şömineden sıcak bir şekilde parlayan ebeveyn yatak odasına adım atıyorum. Şükürler olsun,

yatakta değil ve kapalı banyo kapısının altından ışık yayılıyor.

Güzel, o geri gelmeden bu gömleği saklayabilirim.

Ama tam dolabın kapısına uzanırken, aniden kapıyı açıp odaya giriyor, cildine losyon sürüyor ve kısa siyah ipek bir gece elbisesi giyiyor. Kan lekeli gömleğimi arkama sıkıştırarak donakalıyorum.

"Dönmüşsün," diyor, gözleri vücudumu tararken. "...Ve kıyafetlerinin yarısı kayıp."

"Evet," diye kekeledim, zihnim acele ediyordu, "Üzerinde bir şey buldum ve..." Sesim kesiliyor, düşüncelerim onun yeşil gözleri tarafından felç ediliyor, o bana yaklaşırken beni yerimde tutuyor.

"Arkanda ne var?"

Sertçe yutkunmadan önce uzun bir süre ona bakıyorum ve gözlerim yere düşüyor, ona ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Bu..."

"Yapma," diye fısıldıyor, başını hafifçe sallayarak. "Bu gece ne olduğunu bana anlatmak zorunda değilsin."

Yüzüme nazikçe dokunurken gözlerim yine onunkileri buluyor ve ateşin ışığında çok güzel görüldüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Ama lütfen bana *yalan söyleme*, Jaxon," diye fısıldıyor.

Yavaşça arkamdaki kanlı gömleği çekip çıkarıyorum ve onun gömleği kabul edip bana bakmasını izliyorum.

"Sana yalan söylemek *istemiyorum* Natalie," diye fısıldıyorum. "Sadece bunu görürsen, gerçekte kim olduğumu görürsen," diye korkuyorum, yutkunuyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Beni terk edeceksin. Yine."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni usulca öpmeden önce uzun bir süre bana bakıyor, ben olduğum yerde donup kalıyorum.

"Senin kim olduğunu biliyorum, Jaxon," diyor yumuşak bir sesle. "İtirazlarına rağmen iyi bir adam olduğunu biliyorum."

"Natalie," diye fısıldıyorum, içim içimi yerken başımı sallıyorum. "Ben iyi biri değilim. Ben iyi bir adam değilim. Sana söyledim, ben tehlikeli bir adamım ve tehlikeli insanlarla ve tarifsiz ahlaksızlıklarla dolu tehlikeli bir dünyada tehlikeli şeyler yapıyorum."

Ona bakıyorum, zihnim ve bedenim hareket edemeyecek kadar sersemlemiş.

"Senin dünyanı ya da içinde yaptığın *her şeyi* anlamıyor olabilirim." diyor, temkinli bir şekilde elimdeki gömleğe uzanarak. "Ama yaptığın her şeyin ailen için olduğunu biliyorum. Onları korumak için."

İnsanlığın en kötüsünü görmüş olmasına rağmen benim gibi ahlaksız birine olan masumiyeti ve cesur inancı beni hayrete düşürüyor.

Onu Michael ve bombacı gibi adamlara karşı korumalıyım.

Elimle yüzünü kavriyorum.

"Sen," diyorum, sesim titrek. "Artık benim de ailemsiniz. Ve seni korumak zorundayım. Ama bu hoş olmayan pek çok şeyi içeriyor Natalie. İçinde yaşadığım dünya, yaptığım şeyler karanlıkla dolu."

"Biliyorum," diyor Natalie, gözleri benimkileri bulduğunda. "Ama ben zaten senin *karanlığını* gördüm Jaxon... ve bundan korkmadığımı bilmeni istiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Bugün söylediklerimde ciddiydim. Senin tam olarak kim olduğunu biliyorum ve yine de seni seçiyorum."

Sanki bir düğme çevrilmiş gibi, göğsümdeki ağırlığın azaldığını hissediyorum, sözleri tenime sızarken üzerimden kalkıyor.

Natalie... beni görüyor. Gerçek beni.

Dudaklarımı onunkilere, tanıdığım en inanılmaz kadının dudaklarına yapıştırıyorum.

Bölüm 9

NATALIE

Pazartesi sabahı hazır olduğumdan daha çabuk geliyor.

Jaxon'a bugün işe gitmem gerektiğini ve iyi olduğumu söylesem de değilim.

Felaketle sonuçlanan hafta sonumu atlatabilmiş değilim.

Hastaneye girerken, Jaxon'ın şefinin benim için hazırladığı kahvemini kalanını içiyorum, keşke daha fazla içebilseydim.

Bir şişe su almak için otomatlarda isteksizce duruyorum. Numaraları giriyorum, ama dağıtılmasını beklerken yolda takılıp kalıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Makineyi yumruklarken kendi kendime mırıldandım ve şanssıma lanet ettim.

"Dur bakalım katil," diye güldüğünü duyuyorum bir erkek sesinin. "Hastane malına zarar vermek için biraz erken gibi." Dr. Mitchell yakışıklı yüzünde şakacı bir sırıtışla diğer makineye yaslanıyor.

"Evet, bu makine bunu hak etmişti. Hiç pişmanlık duymadan paramı yedi," diyorum alaycı bir şekilde.

Dr. Mitchell etrafına bakınıyor ve kimsenin bakmadığını teyit ettikten sonra gücünü kullanarak makineyi sallıyor ve bu sırada içkimi yerinden oynatıyor.

"Teşekkürler!" Gülererek söylüyorum. "Sana borçluyum."

"Benim için zevkti," diyor gülümseyerek. "Gerçi, itiraf etmeliyim ki, bu da kulağa eğlenceli geliyor," diyerek bana bakıyor.

Um...ne? Benimle flört etmeye mi çalışıyor?

Jaxon'ın benimle flört etmesinden çok farklı bir his ve kesinlikle aynı tepkiyi vermiyor. Varsaymak istemiyorum ama bakışlarının ağırlığını hissediyorum.

Sanırım bir açıdan gururum okşanmalı. Dr. Mitchell kesinlikle yakışıklı. Ne de olsa, göze hoş görünmeden 'Dr. Ateşli' lakabını alamazsınız. Açık sarı saçları, mükemmel bronzluğu ve televizyon ya da reklam panoları için yaratıldığı belli olan gülümsemesiyle, hastanenin kalp atışlarını hızlandıran kişi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ve benimle flört ettiğinden oldukça eminim.

Ama... bu beni endişelendirmekten başka bir işe yaramıyor. Bilinçaltımda etrafımı taradığımı fark ediyorum, açıklanamaz bir şekilde Jaxon'un ya da 'Alfa Takımı'ndan birinin bir süpürge dolabında saklanıp bu alışverişi izliyor olabileceğinden endişeleniyorum.

Kendi kendime kıkırdıyorum, saçlarımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğumu fark ediyorum.

"Belki de bu kaderdir," diyor gülümseyerek.

"Pardon?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Otomat mı?"

"Şey, özellikle otomat kısmı değil, ama birkaç yıldır birbirimizin yörüngesinde dönüp duruyoruz, ama aslında seninle sohbet etmeye hiç cesaret edemedim. Ancak bir şekilde kırk sekiz saat içinde yollarımız iki kez kesişti."

Ve ne kırk sekiz saat oldu. Cuma günü sanki sonsuza dek önceymiş gibi geliyor.

Biraz beklentili ya da kederli görünüyor, hangisini seçeceğime karar veremiyorum ama bunu üzerimden atıp yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Ne kadar kabayım, Cuma gecesi market alışverişindeki yardımınız için size tekrar teşekkür etmek istedim. Aramalıydım, ama ben-"

"Numaram yok." Hemen gülümsemeye geri döndü. "Bunu düzeltmenin kolay bir yolu var, biliyorsun."

Vay be. Evet, kesinlikle flört ediyor.

Garip bir şekilde kıkırdıyorum.

"Bununla birlikte, özür dilerim ama gerçekten gitmem gerekiyor. Bugün yoğun bir programım var ve yola çıkmadan önce Ramirez'i kontrol etmem gerekiyor." Sinirli bir şekilde gülüyorum, arkamı dönüp hemşire odasına doğru yürümeye başlıyorum.

Ama Dr. Mitchell takip

ediyor. "Seninle

yürüyeceğim."

"Ah... tamam," diyorum, saçlarımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Kızardığında bunu yaptığını biliyor musun?"

Kahretsin. Yüzüm kızarıyor mu?

Eğer öyleysem, bu kasıtlı değildir.

Çünkü onunla konuşurken bir yandan da kendimle çifte hayatımla ilgili bir konuşma yapıyorum.

"Evet, sadece sinirsel bir alışkanlık sanırım."

"Anlıyorum," diyor muzip bir fısıltıyla. "Anladığım kadarıyla seni sinirlendiriyorum, ha?" Bunu söylerken eğiliyor ve ben irkiliyorum.

Aman Tanrım. Neden midem bulanıyor?

Hemşire odasına yaklaştığımızda, Dr. Hottie benim hızlı adımlarıma ayak uydururken, masanın arkasında oturan sekiz çift gözün de bize baktığını fark etmeden edemiyorum. Onu kaybetmeyi umarak sola dönüyorum ama o yanımda yürümeye devam ediyor. İş arkadaşım Montresa, biz koridorda ilerlerken çenesinin açık kaldığı gerçeğini saklamak için çok az şey yapıyor.

Bu ilgiden gerçekten hoşlanmıyorum.

Elimden geldiğince mide bulantısıyla savaşıyorum ama beni personel soyunma odasına kadar takip edince sonunda ona dönüyorum.

"Dr. Mitchell, affedersiniz, size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Onu geçip bana ayrılan dolaba uzanarak sordum.

Arkamdan bakıyor, kısa bir süre kaşlarını çatıyor ve omuz silkiyor.

"Hemen işe koyulalım, ha? Pekala. Şey, ben... sanırım

"Bu akşam yemek için müsait olup olmadığınızı merak ediyordum."

Ne?! Cuma günü evimde oturan Jaxon'ı görmedi mi?

"Dr. Mitchell," diyorum yavaşça, bir an için afallamış bir halde. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama aslında bir ilişkim var. Erkek arkadaşım Cuma günü evimde gördüğünüz adam."

Bunu bu kadar çabuk söylemek biraz garip geliyor ama doğru.

"Karanlıktaki huysuz adamı mı kastediyorsun?" diyor gülerek. "Evet, çok çekici birine benziyor."

Evet... hiçbir fikrin yok.

Eşyalarımı yere bıraktım ve saçlarımı at kuyruğu yapmaya başladım.

"Sorun değil. Demek istediğim... Ben gerçekten bir şey aramıyorum
"En azından yelpazenin 'ciddi' ucunda, ne demek istediğimi anlıyorsanız..."

Oh...Anladım. Seks çağrısı istiyor.

"Dr. Mitchell..."

"Hadi ama, bana bunu düşünmediğini söyleme." Bana doğru bir adım attı. "Düşündüğümü biliyorum. Bence eğlenceli olabilir. Bağlılık yok, sadece gündelik. Mum ışığı, bir şişe şarap. Boca'da bir yer aldım ve hemen su kenarında."

"Dr. Mitchell, gururum okşandı ama bu tür şeylerle pek ilgilenmiyorum. Ve dediğim gibi, bir erkek arkadaşım var," diyorum kararlı bir şekilde.

Yaklaşıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Yani, sana meydan okumak gibi olmasın ama geçen gece seni eve bırakırken ondan bahsetmeyi ihmal ettin, bu da bana *o kadar* ciddi bir şey olamayacağını düşündürdü."

"Şey, hayır, o *çok* ciddi. Sadece biraz karmaşık biri."

"Hey, karmaşık işlerle uğraşabilirim!" diyor heyecanla, eliyle dolaplara yaslanarak. "Sır tutabilirim. Bana güvenebilirsiniz, sizi temin ederim."

Evet, bundan kesinlikle bıktım.

Dolabın kapağını hızla kapattım ve bu sırada parmaklarını bilerek kıstırdım.

"Ow!" Anında şaşkınlıkla geri çekiliyor.

"Aman Tanrım, parmaklarını mı aldım?" Şaşırmış gibi yaparak "Çok özür dilerim, seni orada görmedim!" dedim.

Kesinlikle yaptım.

Zonklayan parmaklarını tutarak bana şaşkın şaşkın bakıyor.

Eşyalarımı hızla topluyorum ve ona bakmak için geri dönüyorum.

"Dr. Mitchell, yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim, ama benim için konuşuldu. Erkek arkadaşım biraz karmaşık ve evet, biraz huysuz olabilir ama bana karşı çok iyi. Ve diyelim ki çok iyi *paylaşmıyor*."

Bunu önerdiğin için bile seni boğar.

"Koşmam gerek. Ama parmaklarına buz koymalısın." Dönüyorum ve soyunma odasından bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı çıkıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Dr. Ramirez'in ofisine varmak üzereydim ki, gri takım elbiseli, kısa simsiyah saçlı, uzun boylu bir adamın koridora çıktığını gördüm. Yanından geçerken, açık mavi gözlerinin neredeyse gri renkte olduğunu ve çenesinin

temiz traşlı, ve iyi tanımlanmış. Yüzündeki sinirli ve kızgın ifade olmasa, oldukça çekici bir adam olabilirdi.

Ancak bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Bilmesem birbirimizi tanıdığımızı düşüneceğim ama nedense bu adamı hayatımda daha önce hiç görmediğime de eminim.

Neredeyse bana bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine bana bakıyor ve ağır bir sessizlik içinde yanımdan geçip gidiyor. Bana attığı korkutucu bakış o kadar rahatsız edici ki ben de bir şey söylemiyorum.

Dr. Ramirez'in kapısına bastırırken, koridorda ona doğru bakıyorum ve neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışıyorum. Koridorun sonuna ulaştığında onun da sol taraftaki koridora geçmeden önce bana dönüp baktığını fark ediyorum.

Kim olduğunu merak ediyorum?

Omuz silktim ve kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

Kapıyı açıp koridora son bir kez baktım. Ama garip adam ortadan kaybolmuştu.

"Ah, Bayan Tyler," diyor Dr. Ramirez. "İçeri gelin."

Bu sabah kendisiyle görüşme talebinde bulundum ve son birkaç gündür neler olup bittiğine dair onu bilgilendirmek zorunda olduğumu hissettim. En azından hamileliğim, gizemli yangın ve evimin yıkılmasıyla ilgili olarak. Dr. Ramirez sandalyesine oturdu ve ben ona son birkaç günün ayrıntılarını anlatırken sessizce dinledi.

"Vay canına," diyor başını sallayarak. "Özür dilerim. Şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Nasıl hissediyorsun?"

"Teşekkür ederim," diye başımı salladım. "Kendimi iyi hissediyorum ve lütfen ek izin ya da başka bir şey istemediğimi bilin. Sadece amirim olarak sizi bilgilendirmem gerektiğini düşündüm."

"Evet, bu ihtiyatlı bir davranış."

"Ayrıca, davanın halen açık olduğunu ve polisin yangına kimin ya da neyin sebep olduğunu araştırdığını bilmenizi istedim. Polis ya da itfaiyeden herhangi biri burayı arar ve benimle konuşmak isterse haberiniz olsun diye düşündüm."

Koltuğunda kaykılır. "Evet, bunun için de teşekkür ederim."

Odayı garip bir sessizlik kaplar. Ama bu durum Dr. Ramirez için alışılmadık bir şey değil.

Hastanenin tüm hemşirelik personelini yönetmekten sorumlu orta yaşlı bir hemşire-doktor olarak, doğası gereği saçma sapan bir insandır. Aktif bir hemşire olarak geçirdiği yirmi yılı aşkın süreden sonra gündelik sohbet gibi şeylerle vakit kaybetmez. Sizi herhangi bir konuda rahatlatmaktansa, aptalca bir şey yaptığınız için azarlaması daha olasıdır.

İşte bu anlayışla onunla görüşmemin doğal olarak sona erdiğini hissediyorum.

"Şey," diyorum ayağa kalkarak. "Elimden gelen buydu. Bu sabah bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Muhtemelen turlarıma devam etmeliyim."

Ben kapıya yönelirken o başını sallıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Başınız sağ olsun Bayan Tyler," diyor yumuşak bir sesle ve beni şaşırtıyor. "Umarım her şey sizin için yoluna girer. Bu arada tebrik ederim."

Vay canına... Bu kesinlikle ondan beklediğimden daha fazlasıydı.

"Teşekkürler," diye gülümsüyorum ve kibarca başımı sallıyorum.

Elim kapı kolundayken birden bir şey hatırladım ve arkamı döndüm.

"Özür dilerim, neredeyse unutuyordum, Walter Brasado-"

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Şu adam. Hâlâ hastanenin önemli bir patronu olduğunu biliyorum ama onunla nasıl başa çıktığınızı bilmiyorum. Dışarıda olduğun neredeyse her gün arayıp ne zaman döneceğini sorduğunu ve sen dönene kadar başka bir hemşirenin görevlendirilmesini talep ettiğini biliyor musun? Şimdi ne istiyor?"

"Evet, kesinlikle biraz eksantrik olabileceğini biliyorum," diyorum doğru kelimeleri seçmeye çalışarak. "Ama gerçekten hiçbir şey istemiyor. Cuma günü onu gördüğümde beni rahatsız eden bir şeyden bahsetti. Ben dışarıdayken yerime bakan Timothy'nin sürekli geç kaldığını, kaba davrandığını ve birden fazla kez ilaçlarını karıştırdığını söyledi." Sertçe yutkundum.

"Bir hemşire arkadaşım hakkında kötü konuşmaktan hoşlanmıyorum ama hastaya zarar verecek şekilde onu koruyacak da değilim. En azından haberdar olmanız gerektiğini düşündüm. Walter'ı gün içinde hangi ilaçları alması gerektiği konusunda eğittim. En azından o bunu fark etti ama evde tedavi gören diğer hastalarımızdan bazılarının Walter'ın sahip olduğu bilişsel farkındalığa sahip olmadığını biliyorum."

"Öyle mi?" Dr. Ramirez'in sesindeki hayal kırıklığı giderek artıyor. "Lütfen bizim adımıza özür dileyin ve Bay Brasado'ya bu konuyla kesinlikle ilgileneceğimi söyleyin. Derhal."

Başımı sallıyorum ve kapıyı açtığımda dahili numarayı çevirdiğini duyuyorum. "Timothy'yi ofisime gönder. Hemen."

Dr. Ramirez huysuz ve zaman zaman kaba olabilir, ancak en azından hasta refahını ve bakımını ciddiye alıyor. Yaptığı işte onu bu kadar iyi yapan şeylerden biri de bu.

Hastane dışındaki vizitlerim için ihtiyacım olan dosyaları almak üzere hızlıca hemşire istasyonuna gidiyorum. Yaklaşırken, hastanedeki genç hemşirelerden birkaçının bana baktığını ve kendi aralarında fısıldaştıklarını fark ediyorum, yüzleri endişeli ve soğuk.

Merak etmeyin hanımlar, Dr. Hottie hâlâ piyasada, söz veriyorum.

"KIZIM," diyen tanıdık bir ses duyuyorum arkamdan ve arkamı dönmeden önce kendi kendime gülümsüyorum.

"Evet?"

"Ne. Ne. Kahretsin," diyor Montresa, elleri kalçalarında. "Benden bu şekilde nasıl uzak duracaksın?"

"Ne?" Gülererek soruyorum.

"Bana 'ne' deme kadın, *tam olarak* ne olduğunu biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum."

"Ohhh evet biliyorsun," diyor şımarıkça. Ama birden Montresa'nın gözleri arkamdaki bir şeye takılıyor.

"RITA! Ne halt ediyorsun sen?!" Agresif bir şekilde bağırarak yanımdan geçip hemşire asistanı kıyafeti giymiş kısa saçlı, mavi gözlü bir kıza doğru hışımla ilerliyor. "Senin Bay Murphy'nin idrar örneğini laboratuvara götürmen gerekmiyor mu?"

"Um...evet?" diye cevap verir kız, yüzü solgunlaşır.

"Kahrolası kahvaltı tepsisinin üzerine koymuşsun!"

"Tüh," diye mırıldanıyor kız, titreyerek.

"Oops? Oops!" Montresa onu azarlar. "Oops da ne demek?! Şimdi bu tepsi kirlenmiş, bu yüzden hepsinin atılması gerekiyor. Bu da Bayan Edward'ın kahvaltısının gecikeceği anlamına geliyor ve onun ne kadar huysuz olduğunu biliyorsun. Ve deli Bay Murphy'den bir örnek aldıktan on dakika sonra neden başka bir örneğe ihtiyacınız olduğunu sormak ister misiniz?!"

"Hayır... Hayır..." Rita gergin bir şekilde kekeliyor.

"Bahse girerim yapmazsın! Adam bugün zaten Pazartesi günü mavi giydiğim için bana bir yatak tavaşı fırlattı, bu yüzden bu haberi ne kadar iyi karşılayacağını görmek isterdim!"

Daha önce bana ters ters bakan genç hemşireler Montresa'nın yanından uzaklaşıyor. Öte yandan ben, şu anda gülmemek için kendime hakim olmaya çalışıyorum.

"Kendine gel kızım!" Montresa tersledi. "Ve o iğrenç sidik kabını başkasının kahvaltı tepsisine koymadan önce o lanet numuneyi laboratuvara götür!"

"Emredersiniz hanımefendi!" Rita, solgun teni kırmızının koyu bir tonuna dönüşürken koridorda hızla ilerlediğini söylüyor.

Montresa başını sallayarak onu izler.

"Hiç mantıklı değil... Tanrım," diye mırıldanıyor, orta parmağını hayal kırıklığıyla alnına bastırıyor.

"Olaylı bir sabah, anladığım kadarıyla?" Gülüyorum.

"Yemin ederim," diyor bana dönerek. "Bugünlerde üniversitede bu çocuklara ne öğretiyorlar bilmiyorum ama her yıl daha da aptallaşıyorlar. Tanrı merhamet etsin."

"En azından onları yola getirmek için her zaman senin güzel kışına güvenebiliriz," diye gülümseyerek sağlık odasına doğru ilerliyorum.

"Birinin yapması gerek! Ve inanın bana, Ramirez yerine ben daha iyiyim," diyor ve 'kirlenmiş' kahvaltı tepsisinden süzme peynir kabını ve bir kaşığı çalıp geri kalanını çöpe atıyor.

"Bu bilgisiz uzay öğrencilerinin bir gün gerçekten hemşire olabileceklerine inanmıyorum."

"Biliyor musunuz, bu sizi şaşırtabilir ama bir noktada *biz* de bilgisiz uzay öğrencileriydik."

"Hiç bu kadar kötü olmamıştık" diyor, süzme peynirin mührünü açıp kaşığını içine daldırırken. "Ve *yine* de kışımız çiğnendi!"

"Öyle yaptık!" Gülüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse bir kışımın kalmasına şaşırdım."

"Merak etme, kesinlikle var," diyorum göz kırparak.

"Beni pohpohlamaya çalışma Tyler," diyor, sağlık odasına girdiğimizde gözleri kısılıyor. "Bu seni bu işten kurtarmayacak."

"Pardon, yine hangi kancaya takıldım?" Kıkırdıyorum.

"Sen ve Dr. Seksi Scotty bu sabah koridorda birlikte mi geziniyordunuz? Olay mı çıkardınız?"

"Aman Tanrım," diyorum tiksintiyle. "Her şeyden önce, bu bir sahne değildi ve bir daha asla böyle anılmayacak."

"Kızım, lanet olası bir sahneydi," diyor muzipçe. "Ve bayıldım, gerçekten bayıldım. En çok da tüm 'Arı Arılar'ın bu sahne yüzünden iç çamaşırlarının birbirine girmesi yüzünden, ki bu da benim Pazartesi günümü şenlendirdi."

'BeeBees' Montresa'nın 'basit sürtükler' dediği şeyin kısaltması ve bizim katta Dr. Mitchell'e hayranlık duyan tüm hemşirelere taktığı lakap. Sürekli onun ilgisini çekmek için yarışıyorlar ve hangisinin en sevdiği olduğu konusunda kendi aralarında kavga ediyorlar. Hatta birkaçının hastanedeki dolaplarda onunla birlikte olduğuna dair söylentiler bile var ama ben bunlara hiç inanmadım.

Belki de yapmalıydım, bu sabah bana ne kadar sert geldiğini düşünürsek.

"İkincisi," diyorum, zorlukla yutkunarak. "O adamla ilgilenmediğimi biliyorsun."

"Evet, sana sürekli söylediğim gibi, bu onun *seninle* ilgilenmesine engel değil. Ve eğer o fişleri nakde çevirmeyeceksen, en azından ev arkadaşını da dahil et," diyor seksi bir kalça dansı yaparak. "Çok uzun zaman oldu ve onun ruhunu başka bir boyuta taşımaktan mutluluk duyarım. O adama dinini sorgulatırdım!"

Yüksek sesle güldüm, ne yaptığımı unutmuştum.

"Bu kalçalarla, hiç şüphem yok."

"Onunla gerçekten hiç ilgilenmiyorsun, değil mi?" diye soruyor, karşımdaki sandalyeye oturup kollarını kavuşturarak. "Bu nasıl mümkün olabilir? O kelimenin tam anlamıyla buradaki tek göz alıcı kişi."

Derin bir nefes alıyorum, "Belki de artık kendime ait bir göz zevkim olduğu içindir. Ben *alındım*."

Montresa'nın çenesi açık kaldı.

"NE?!" Heyecanını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmeden neredeyse bağırıyor. "BU GİZEMLI ADAMI NASIL ŞİMDİ DUYUYORUM?!"

"Şey... aslında onu zaten duymuşsundur," diyorum dudağımı ısırarak. "Sana Chicago'da tanıştığımı söylediğim adamı hatırlıyor musun?"

"Seksi milyarder otel sahibi mi?!" Gözlerini bana dikerek soruyor. "Ama... seni ortada bırakmadı mı?"

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek. "Geldi. Ama Cuma günü işten çıktığımda beni bekliyordu. Evimde. Ve her şeyi konuştuk. Hafta sonunu birlikte geçirdik ve sanırım artık bir çift sayılırız. *Yine.*"

"NE?! İş arkadaşım milyarder bir erkek arkadaş mı sahip?!"

"Evethhhh," diyorum yine dudağımı ısırarak. "Seni bilgilendirmem gereken çok şey var. Yeterince zamanım olduğunu bile sanmıyorum."

Kapıyı kilitleyip kollarını kavuşturarak, "Hayır kızım, zaman kazanmak üzeresin," diyor. "Dökül bakalım."

Montresa'ya hafta sonu yaşananları olabildiğince hızlı bir şekilde anlatmak zorunda kaldıktan sonra Charlie'ye benimle aşağıda buluşması için mesaj atıyorum. Garip bir şekilde, ben arabaya doğru yürürken Dr. Mitchell da avluda durmuş 'Arı Arılar'dan biriyle konuşuyordu.

"Bayan Tyler," diyor Charlie gülümseyerek, benim için arka kapıyı açarken. İçeri tırmanıyorum, biz uzaklaşırken Dr. Mitchell'ın arabaya baktığını görmek için kayıtsızca dönüyorum.

"Pekâlâ!" Charlie heyecanla söylüyor. "Önce nereye?"

Sonraki birkaç saat boyunca, benim turlarımı yaptık.

Charlie dikkatle zamanında gelmemi, hastamın evine güvenli bir şekilde girmemi sağlıyor ve ardından sabırla randevularımı bitirmemi bekliyor.

İlk birkaç duraktan sonra, bunun gereksiz olduğu konusunda ısrar ederek ve Jaxon'a Charlie'ye verdiği talimatlardan saptığımızı söylemeyeceğime söz vererek, beni fiziksel olarak kapıya kadar götürmekten vazgeçirebildim.

Daha sonra Jaxon'la tartışmayı planladığım talimatlar.

Charlie'ye hastalarımın evlerine *girerken* bana eşlik etmesi talimatını vermesinden rahatsızım ki bu kesinlikle çok saçma. Onun beni korumaya yönelik doymak bilmez ihtiyacını anlamaya çalışsam da, onun koruması altında ezilmekten de hoşlanmıyorum. Hayatımın yirmi sekiz yılını

sürekli gözetime ihtiyaç duyuyor ve o bu saçma ilgi düzeyine alışkın olsa da ben değilim.

Kaçınılmaz kafein krizimden mi, yoksa bu yeni şoför durumuna alışmaktan mı bilmiyorum ama sonunda Walter'ın evinin önüne geldiğimizde iyice bitkin düşmüştüm. Arabadan inerken biraz tökezliyorum ama Charlie sağ olsun bana elini uzatıyor.

"İyi misiniz, Bayan Tyler?" diye sorar.

"Evet, özür dilerim. Ayağımın bastığı yeri yanlış değerlendirmiş olmalıyım."

"Kapıya kadar yardım etmemi ister misiniz? Sadece bu seferlik?" "Hayır, böyle iyiyim. Yine de teşekkür ederim Charlie," diyorum gülümseyerek. "Pekâlâ. Bana ihtiyacın olursa haber ver."

Walter'ın evine doğru yürürken, her zamanki gibi Walter'ın postalarını bana teslim eden postacının yanından tam zamanında geçiyorum.

Şifreyi giriyorum ve kapı vızıldayarak açılıyor.

Evine girdiğim anda keyfimin yerine geldiğini hissediyorum. Söz konusu hastalar olduğunda favorilerim olmaması gerektiğini biliyorum ama Walter benim için çok özel biri haline geldi.

Ona Jaxon'dan bahsetmek için sabırsızlanıyorum, çok heyecanlanacak!

"Tatlım! Ben geldim!" Ona her zamanki şakacı selamımı veriyorum. Çantamı akça ağaç konsolun üzerine bırakırken sesim hâlâ antrede yankılanıyor.

İçeri her girdiğimde Walter'ın evinin gerçekten ne kadar güzel olduğunu takdir ediyorum. Kendisi lüks evler inşa eden bir müteahhit olduğu için mülkü satın almış ve daha sonra hiçbir masraftan kaçınmayarak merhum eşiyle birlikte sonsuza dek yaşayacağı ev olarak tasarlamış.

Tüm güzel klasik sanat eserleri de dahil olmak üzere her karo, her pervaz, her ayrıntı özenle seçilmiştir.

Büyük oturma odası ve mutfakın yanı sıra, bir avuç küçük oturma alanı ve sekiz yatak odası var. Tüm çocukları ve torunları için fazlasıyla yeterli alan olmasını istemiş. Ancak ne yazık ki, bir yılı aşkın süredir onu ziyaret etmediler.

"Aç mısın?" Bugün nerede olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum.

Bunu yapmak her zaman kolay olmuyor, çünkü birden fazla kez onu bulabilmek için tüm evi ve araziye dolaşmak zorunda kaldım. Mektupları tezgâhın üzerine bırakıp arka bahçeye bakıyorum ama bugün onu orada göremiyorum.

Güzel peyzajlı arka bahçesi eğlence için mükemmel bir alandır. Bir havuzu, jakuzisi ve yerleşik bir barbeküsü var. Bunun da ötesinde, eşi hevesli bir okuyucu ve ödüllü bir bahçıvan olduğu için arka taraftaki gül bahçesi her zaman özenle korunuyor.

"Hey Walt, nerede saklanıyorsun?" Tekrar bağırdım. Tezgâhın üzerinde ilaç kutusunu görüyorum ve açıyorum.

Görünüşe göre sabah ilaçlarını almış, olması gerektiği gibi.

Birinci kattaki odaları dolaşıp onu arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Lobiden geri dönerken, üst katta çalan televizyonun sesini belli belirsiz duyuyorum.

İçeri girdiğimde bunu kaçırmış olmalıyım.

Tam yukarı çıkmak için elimi tırabzana koymuştum ki, masanın üzerindeki çantamdan telefonumun çaldığını duydum ve onu alıp yanıma götürmemi istedi.

"Walter," diye soruyorum şakacı bir şekilde, merdivenlerden yukarı çıkarken. "İşitme cihazlarını takmayı yine mi unuttun? Yatağının başucundaki masa için sana bir not yazmam gerekiyor. Sürekli bunun hakkında konuşuyoruz ama ben hep unutuyorum." Kendi kendime gülüyorum.

Yatak odasının kapısının aralık olduğunu ve odasındaki televizyonun ışıklarının titrediğini görüyorum.

"Walt?" Beni duymasını umarak kapısını yüksek sesle çaldım. "O pis Jane Fonda egzersiz kasetini tekrar izlemeseniz iyi olur bayım! Tansiyonunuzu yükselttiğini biliyorsunuz!"

Azgın yaşlı piç.

Ama kapıyı açtığımda çığlık atıyorum.

Walter yatağının ortasında oturuyor, gözleri kocaman ve ağzı açık... boğazı kesilerek açılmış.

Hemen ellerimi yüzüme götürüyorum.

"AMAN TANRIM!" Nefesim kesiliyor ve kanım donuyor.

"Walter!"

Hıçkırarak ağlıyorum ve yanına koşuyorum.

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!" Umutsuzca nabzını yokluyorum ama o gitmiş.

NE OLUYOR LAN?

"Walt..." Hıçkırarak ağlıyorum, kendimi duvara yaslayıp nefesimi yeniden bulmaya çalışıyorum. "Hayır... hayır, Tanrım! HAYIR!"

Çok fazla kan var... her yerde. Duvarlarda, tavanda, yatakta ve mobilyalarda, açılan yaranın atardamarını kestiğinin kanıtı.

Ama benim için çok şey ifade eden bu harika adamın boğazında korkunç bir kesikle yere yığılmış halini görmeye dayanamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum ve gözlerimi kapatıp hala kontrolsüzce hıçkırarak ağlarken anında midem bulanıyor.

Aşağıya, bu odadan uzağa koşmak istiyorum ama hemen başım dönüyor ve midem bulanıyor. Kendimi tezgâha yaslamadan önce ancak ebeveyn banyosuna girmeyi başarabiliyorum.

İşte o zaman nefes almadığımı fark ediyorum.

Natalie, nefes almak zorundasın yoksa bayılacaksın.

Kendimi derin bir nefes almaya zorluyorum. Ve sonra bir tane daha.

Ancak üçüncü nefesi verirken dönüp yere yığılıyorum, sessizce hıçkırıyor ve önümdeki cehennem sahnesine bakıyorum. Walter, sevgili hastam ve dostum... ölmüştü. Kendi evinde vahşice öldürüldü.

Tam o sırada bir kapının açıldığını duydum.

İlk başta hayal ettiğimi düşündüm, ama yavaşça gıcırdayarak açılmaya devam ederken, birden korkunç gerçekle yüzleştim:

Evde benimle birlikte biri var.

Aynı anda üç şeyin farkına varıyorum:

Öncelikle, bu sesin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim olmadığının farkındayım, ancak duyabileceğim kadar yakındı.

İkinci olarak, evde kim varsa *nerede olduğumu* açıkça belirttim.

Üçüncüsü, Walter'ın Florida'daki tek arkadaşı ben olduğuma göre, bu kişi büyük ihtimalle katil.

Silahıma ihtiyacım var. Telefonuma ihtiyacım var. Charlie ve Jaxon'ı aramalıyım.

Telefonum ise üç metre ötede duran çantamın içinde; yan yatmış, içindekiler yere dökülmüş.

Sanki hayatım buna bağlıymış gibi yapmalıyım. Çünkü bağlı olabilir.

Evdeki herhangi bir sesi duymak için zorlanıyorum.

Hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum, bu yüzden titreyen bacaklarımla yatak odasına koşuyorum, her şeyi çantaya geri koymak için çılgınca çabalıyorum.

Acele et Natalie! Hadi! Hadi! Her an içeri girebilir!

Kalbim kulaklarımda çarparken, ayağa kalkmaya cesaret edemiyorum ve bunun yerine banyoya geri sürünüyorum.

Koridorda ayak sesleri duyduğuma yemin edebilirim, bu yüzden hızlı bir hareketle banyo kapısını arkamdan olabildiğince sessiz bir şekilde kapatıp kilitliyorum. Işıkları kapatıp yavaşça köşeye çekilirken dehşet dolu nefeslerimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum; çantamdan hem silahımı hem de telefonumu çıkarmak için çabalıyorum.

Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını.

Telefonumu çıkarıyorum ve korkudan titreyen ellerimle Charlie'yi arıyorum. Ama aynı anda yatak odasındaki döşeme tahtalarının gıcırdama sesini duyuyorum.

Katil burada.

Charlie'nin telefonu çalmaya başlıyor, ama ses sessiz banyoda yankılanıyor ve o zaman ilk kez kapının altından bir gölgenin geçtiğini görüyorum.

Nefes almayı bıraktım.

"Bayan Tyler?" Charlie'nin sesi telefondan geliyor, ama gölge hemen banyo kapısının önünde olduğu için cevap veremiyorum.

Aman Tanrım.

"Bayan Tyler? Orada mısınız? İyi misiniz?" Sorduğunu duyuyorum, sesi endişeyle yükseliyor.

Birden kapı kolu sallanmaya başladı ve ben dehşet içinde çığlık attım.

"Charlie! Yardım et bana!" Kapı tokmağı tıkırdarken ve katil kapıya vururken bağıryorum. "O öldü... ve katil benimle birlikte evde! Aman Tanrım!"

"GELİYORUM BAYAN TYLER!" Charlie bağıryor.

Vuruşlar daha da agresifleşiyor ve kapının saldırı altında titrediğini, çerçevesinin darbeler altında çatladığını görüyorum.

"D E F O L ! BENİ RAHAT BIRAK SENİ CANAVAR!" Gözyaşlarım yüzümden akarken çığlık atıyorum.

Ama vuruşlar devam ediyor.

Silahımı kapıya doğrulttum.

"BENİM SİLAHIM VAR!"

Birden kapı çerçevesinin gürültüyle çatladığını duyuyorum ve odaya girmeye çalışan kişiye karşı daha fazla dayanamayacağını anlıyorum.

Ve yapacaklar da.

Silahımın tetiğine basıp kapıya iki kurşun sıkıyorum; ses fayanslı banyoda yankılanıyor ve kulaklarımı çınlatıyor.

Sonra sessizlik olur.

Kapı, parçalanmış tahta parçalarıyla asılı bir şekilde duruyor, ancak darbeler durmuş durumda.

Yine de silahımı sadece kapıya odaklıyorum, gardımı düşürmek istemiyorum ve katilin her an kapıyı tekmeleyip banyoya dalacağına ikna olmuş durumdayım.

Bu pozisyonda kilitli olarak ne kadar kalacağımı bilmiyorum.

Saniyeler mi, dakikalar mı, yoksa saatler mi geçti bilmiyorum ama Charlie'nin sesinin üst katta yankılandığını duyduğumda hâlâ olduğum yerde donup kalmış, konuşamıyordum.

"BAYAN TYLER?!" Charlie'nin sesi yatak odasının dışındaki koridordan geliyor. "HASSIKTIR! BU DA NE BÖYLE?!"

Yatakta katledilmiş halde yatan arkadaşım Walter'dan bahsettiğini anlamak için onu görmeme gerek yok.

"Bayan Tyler!" Charlie yine bağırıyor.

Ama konuşamıyorum, korkudan felç olmuş durumdayım. Kapıya vurduğunu duyuyorum.

"Bayan Tyler?! Aman Tanrım! Orada mısınız?! İyi misiniz?!" Kapıda açtığım kurşun deliklerine bakarak soruyor.

"Bayan Tyler?! Aman Tanrım! Geri çekilin, kapıyı kıracağım, tamam mı?"

Birkaç dakika sonra Charlie kapıyı kırıp içeri girdi.

"Bayan Tyler güvende!" Kulaklığına söylüyor. "Evet efendim, teyit ettim ve o önümde. Üst katta, ana yatak odasındayız."

Yanıma koşuyor ve beni teselli etmeye çalışıyor ama hareket edemiyorum ya da cevap veremiyorum, olduğum yerde felç olmuş durumdayım.

Sadece birkaç dakika sonra şu anda en çok ihtiyacım olan sesi duyuyorum.

"NATALIE!" Jaxon antreden yankılanan bir sesle bağıırır.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

JAXON

Dolambaçlı merdivenlerden yukarı koşarken kalbim küt küt atıyor. Merdivenin beyaz halısıyla bariz bir tezat oluşturan belli belirsiz bir kan izi var gibi görünüyor.

"Charlie, o yaralı mı?!" Talep ediyorum.

"Hayır, efendim!" diyor. "Ona dokunulmadı."

Tanrıya şükür! Bu onun kanı değil!

Ebeveyn yatak odasına girdiğimde karşılaştığım manzara benim için bile ürkütücü. Ama kanımı donduran şey boğazı kesilerek açılmış yaşlı bir adamın cesedi değil...

...Yatak örtüsünün üzerine kanla çizilmiş İki Başlı Ejderha'nın amblemi.

Michael. Bu Michael'ın işi. Bu onun imzası.

İki Başlı Ejderha yeni olsa da, bu şeytani sanat eseri yeni değil. Aklıma hemen Michael'ın akıl hastanesinde kalıcı olarak kalmasına neden olan önceki on bir kurbanı geldi. Hepsinin boğazları kesilerek açılmış, kanları vermek istediği iğrenç bir mesaj için boya olarak kullanılmıştı.

Ve Michael'ın *bu* şehirde, *bu* evde olmasının tek bir nedeni olduğunu biliyorum... ve o da ebeveyn banyosunun köşesinde sinmiş oturuyor.

"Natalie," hemen yanına koştum, "Buradayım, yaralı mısın?"

Charlie kapı aralığından, "Telefon görüşmesinden beri hiçbir şey söylemedi," diyor.

"Seninle özel olarak konuşacağım," diye soğuk bir şekilde çıktım, ona kesinlikle her yerde eşlik etmesi yönündeki açık talimatlarımdan saptığı için ona öfkeliydim.

Ama şu anda buna odaklanamam.

Natalie'ye odaklanmalıyım. Hiçbir şey söylemiyor, gözleri hâlâ yataktaki yaşlı adama takılı.

"Tatlım, o na bakma, bana bak," diyorum yanağını usulca okşayarak.

Yavaşça gözleri bana döndü.

"Bebeğim, her şey yolunda. Ben buradayım."

Bunu fark eden Natalie gözyaşlarına boğuluyor, kendini kollarıma atıyor ve göğsüme doğru sayısız anlaşılmaz şey söyleyerek ağlıyor. Gerçek kelimeleri seçebilmem için bir dakika geçmesi gerekti.

"NEDEN? Neden biri bunu yapsın ki? Ona?" diye soruyor geri çekilirken, gözleri benimkileri tarıyor.

Sertçe yutkunuyorum, söyleyecek bir şey bulamıyorum. "Aman Tanrım..." diye nefes alıyor.

"Bu... onlar, değil mi?"

Evet.

"Michael ve Rachel. Bunu onlar yaptı. Walter'ı öldürdüler, Bana ulaşmak için!" Parçaları bir araya getirirken burun delikleri alevlenerek bağııyor. "Onu öldürdüler, çünkü o benim... arkadaşımdı." Sesi çatlıyor ve ellerini yüzüne götürerek sessizce hıçkırıyor.

"Natalie," diye fısıldadım. "Bunun bedelini ödeyecekler. Yemin ederim."

"NE ZAMAN?!" Öfkeyle bağııyor. "Neden ben darbe üstüne darbe alıyorum ve onlar hala dışarıda serbestçe dolaşıyor?!"

"Onları bulacağız," diye homurdanıyorum. "Benim için daha önemli ya da acil bir şey yok," diyorum ona sıkıca sarılarak. "*Sen* hariç."

"Jaxon..." diye feryat ediyor.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım, o anda söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Sadece ona sarılıyorum ve arkadaşını kaybettiği için ağlamasına izin veriyorum.

Sonunda banyo katından ayrılıp fuayede ekibime katılıyoruz. Bu hastanın Natalie için çok önemli olduğunu ve adının Walter olduğunu öğreniyorum.

Levi, Walter'ın bir güvenlik sistemi olduğunu, ancak bunun sadece evin dışı için olduğunu ve neredeyse antika sayılabileceğini keşfeder.

Neyse ki bu sistem, şirket veri tabanına site dışı yüklemeleri destekleyen türden bir sistem değildi. Bu da güvenlik görüntülerinin tek kopyasının burada, evde olduğu anlamına geliyor.

Ama ne yazık ki bizim için bunun polise bildirilmesi gerekecek ve onlar da bunu görmek isteyeceklerdir. Charlie, ben ve tüm ekibim kasetlerde arka kapıdan girerken görüldüğümüz için ve bu şehirde polisle hiçbir ilişkim olmadığı için, kasetlerin hızlı bir şekilde düzenlenmesi gerekecek.

Levi değiştirilmiş bir kopya üzerinde çalışmaya başlarken ben de Natalie'den eve ayak bastığından beri attığı her adımı bana anlatmasını istiyorum. Ama en önemlisi zaman çizelgesi.

"Anlamıyorum," diyor Natalie titreyerek ve kollarını kavuşturarak. "Neden buraya ne *zaman* geldiğim konusunda yalan söylemek zorundayım?"

"Çünkü önce Charlie'yi aradın, unuttun mu?" Ben de öyle dedim. "Yapman gereken de buydu ama Charlie sivil bir güvenlik müteahhidi olduğu için polis bundan hoşlanmayacaktır. Ayrıca şu anda senin evindeki yangını da soruşturuyorlar. Şüphelenmelerini ve yanlışlıkla seni bu olayda şüpheli olarak görmelerini istemeyiz."

Natalie iç çekiyor.

"Ve inanın bana, üst kattaki hastalıklı parmak boyamaları başlarını döndürecek," diye iç geçiriyorum. "Eğer şanslıysak, bunu yerel bir çete şiddetine ya da kabul törenine bağlayacaklar."

"Aman Tanrım," diye iğrenerek geri çekiliyor Natalie.

"Böyle bir şey mi var?!" "İnan bana, buna cevap vermemi istemezsin."

"Hayır, haklısın. Bilmiyorum," diye titriyor.

Bir yandan varlığımıza dair her türlü izi silerken bir yandan da fotoğraf çekip daha sonra incelemek üzere her şeyi belgeleyen Hasar Kontrol ekibime bakıyorum.

"Senin hikâyene odaklanalım," diyorum elini ovuşturarak. "Hemen polisi aramalıyız, önümüzdeki bir saat içinde güneş batacak ve tüm güvenlik kamerası görüntüleri gün ışığında çekildi."

Mavili çocukları tatmin etmek için uydurduğumuz hikayeyi bana anlattı. Son hastasından ayrıldıktan sonra sabah bulantıları nedeniyle nasıl rahatsızlandığını, dinlenmek için evime döndüğünü ve birkaç saat sonra tekrar geldiğini anlattı.

Bu ona ihtiyacımız olan zamanı verecektir.

Bundan sonra, eve girdiğinde neler olduğunu onlara tam olarak olduğu gibi anlatacak.

Neyse ki, yaptığı atışlardan en az birinin saldırganı vurduğu anlaşılıyor.

Koridor boyunca, merdivenlerden aşağıya ve dışarıya kadar izlenen ayrı kan izi, evde onunla birlikte başka bir kişinin daha olduğu hikayesini doğrulamaktadır.

Charlie odaya girdiğinde o da tam bitirmek üzereydi.

"Efendim, Levi neredeyse bitirdi."

"Peki," diye tersliyorum ve o da ciddiyetle gitmek için dönüyor.

"Tanrım, Jaxon," diyor Natalie inanamayarak. "Ne halt etmeye onunla böyle konuşuyorsun? O bugün benim hayatımı kurtardı."

Charlie'nin odadan çıkışını izlerken, "Önemli değil," diyorum.

"Evet, bu çok önemli," diye tersliyor Natalie, açıkça kızgın. "Charlie senden bunu hak etmiyor!"

"Natalie, emirlere itaat etmedi," diyorum sertçe, sesimi yumuşak tutmaya çalışarak. "Eğer ondan istediğim şeyi yapsaydı-"

"Oh, yani bana her odada eşlik mi edeceksin?!" Bağırıyor. "Sanki ben sürekli gözetim altında tutulması gereken bir çocukmuşum gibi!"

Derin bir nefes alıyorum, onun agresif ses tonuna tepki olarak çabuk öfkeleniyorum.

Sakin ol, bugün çok şey atlattı.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz."

"Hayır, şimdi tartışabiliriz!"

"Bunu yapacak vaktimiz yok, gitmemiz gerek," diyorum ayağa kalkarak.

"Charlie senden bunu hak etmiyor!"

"Dedim ki..." Öfkemi kontrol etmek için umutsuzca çabalayarak homurdanıyorum. "Bunu daha sonra tartışırız."

"Ne dediğin umurumda değil! Adamlarının aksine, senden emir almıyorum, Jaxon!"

"Ben sana emir vermedim-"

"İnsanlara böyle davranamazsın, Jaxon! Ve ona hastalarımın evlerine kadar bana eşlik etmesini emretmeye hakkın yok!"

"Natalie, bunu seni korumak için yaptım."

"Ve benimle birlikte içeri girmiş olsa bile, bu senaryoda lanet olası bir fark yaratmasının imkanı yok!"

"Bu tartışmayı burada yapmayacağımızı söyledim."

"Evet, öyleyiz, çünkü benim kontrol edebileceğin bir nesne olmadığımı kafana sokman gerekiyor!"

"BUNUN FARKINDAYIM!" Aniden bağırarak onu zıplattım. "Çünkü eğer yapabilseydim, konu senin güvenliğin ve korunman olduğunda, inatla kendini tehlikeye atmakta ısrar etmek yerine beni dinlerdin!"

"Bu ne cüret! Kendimi bilerek tehlikeye atmadım!" Yüzüme bakarak bağırıyor. "Senin psikopat eski kız arkadaşın ve kardeşinin her fırsatta hayatımı mahvetmesini ya da arkadaşlarımı öldürmesini ben istemedim..." Sözcükleri söylerken sesi çatlıyor ve fiziksel olarak bocalıyor.

İçgüdüsel olarak onu yakalamak için uzanıyorum, ama kendini tezgâhın üzerinde sabitliyor ve aynı anda elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Dokunma bana, Jaxon!" Kız tersledi.

Levi odaya girer, ama görünüşe göre gerilimin arttığını hissederek durur.

"Uh... Patron?" diye soruyor, beceriksizce boğazını temizleyerek. "Bir dakikaya ihtiyacınız varsa gidebilir miyim?"

"Evet."

"Hayır."

Natalie ve ben aynı anda karşılık veriyor, birbirimize hararetli bakışlar fırlatıyoruz. Levi ne yapacağını bilemez bir halde donup kalmıştı.

"Hadi şu işi bitirelim. Siz gitseniz iyi olur," diyor Natalie, öfkesini sessizce bastırarak. "Dediğin gibi, güneş batıyor."

Bir an ona baktım, hâlâ öfkeliydim.

Ama onun haklı olduğuna karar veriyorum ve Levi'ye el sallıyorum. Hızlıca tüm görüntülere verdiği zaman damgasını açıklıyor ve Natalie'ye küçük bir kulaklık uzatıyor.

"Alıcı küçük ama saçlarınızı kulaklarınızı kapatacak kadar açarsanız fark edilmesi zor olacaktır. Bu şekilde o anki tepkileriniz hakkında sizinle konuşabilirim" diyor.

Onun yaklaşıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasını ve kulaklığı takmasını izlerken hâlâ kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Sadece yardım ettiğinin farkındayım ama bu durumu daha da kolaylaştırmıyor.

Homurdanıyorum, başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Belli ki Levi de gerginliği hissediyor çünkü bana garip bir şekilde bakıyor ve diğerini kulağına takmasına yardım etmeden önce neredeyse kulaklığı düşürüyor.

Natalie bana ters ters bakarak Levi'ye, "Aldırma ona," dedi. "Eğer bununla başa ıkamıyorsa, lanet gözlerini kapatabilir."

Bunu gerçekten söyledi mi?!

fkem derimin altında kabarıyor.

Bu kadının taşakları, yemin ederim.

"Polisi arayın ve sonra Bay Pace'in telefonunu çevirin, sanki sizinle buluşmasını istiyormuşsunuz gibi. Bu şekilde o da size katılabilir, böylece tüm bu konuşma boyunca yalnız olmazsınız ve telefon kayıtlarınız için aramanızın bir kaydı olur."

"Tamam," diye başını sallıyor, ama yüzündeki gerginliği görebiliyorum.
yüz.

"İyi olacaksın," diyor Levi, güven verici bir şekilde. "Bay Pace gelecek Aramanızdan sonraki on dakika içinde, evinin buraya olan uzaklığı göz önüne alındığında bu makul bir süre olacaktır."

"Ona izin verecekler mi... burada?"

"şey-" Levi ben sözünü kesmeden önce konuşmaya başladı. "Beni durduramayacaklar," diye homurdanıyorum.

Levi boğazını temizler.

"Bu çok... yabancı hissettiriyor. Gerçekte olanları taklit etmek için bunca çaba sarf ediyorum ve Walter'ın yukarıda l yattığını düşünürsek bu yanlış geliyor." Gözlerini kapatıyor, acısı yüzüne yayılıyor.

"Numara yapmıyorsun," diye fisıldıyorum. "Sadece anlatıyı kontrol ediyorsun. Ve inan bana, her zaman bir anlatı vardır ve sen bunu kontrol etmek istersin."

Bir yanım içgüdüsel olarak onu rahatlatmak istiyor ama diğer yanım az önce yaşadığımız ve beni dinlemiş olsaydı kesinlikle önlenebilecek bir tartışma yüzünden hala fkeli.

"Peki ya Charlie'nin kapıyı kırdığı kısım?" diyor bana bakmadan.

"Bunu katilin yaptığını söyle," diyor Levi. "Ve sen de aynen senin yaptığın gibi bir atış yaptın."

İ çeker ve başını sallar.

Levi bana bakıyor ve sonra evdeki diğer erkekleri toplamak için izin isteyerek beni Natalie'yle garip bir şekilde ayakta bırakıyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Gitmelisin," diyor dudağını ısırarak, sağ eliyle sol kolunu tutarak. "Gün ışığını yakıyoruz."

Sesi boş ama gözleri yere bakıyor. Bir an önceki kadar öfkeyle dolu görünmüyor, sadece üzgün.

Söylemek istediğim bir düzine şey var ama hiçbirisi şu an için aramızdaki durumu daha iyi hale getirmeyecek. Onun yerine dönüp arka kapıya yöneliyorum.

Ancak kapı aralığında durup ona bakmak için geri dönüyorum. O tartışmadan sonra onu terk etmek yanlış geliyor. Özellikle de kalbi kırılmış gibi görüldüğü için.

Varlığımdan habersiz, tezgahın üzerinde duran, bu evde yaşamış olan beyefendinin fotoğraf çerçevesine doğru yürüyor ve yumuşak bir hıçkırığa boğulmadan önce ona bakıyor.

Şu anda kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Bugün bir arkadaşını kaybetti ve ben onu rahatlatmak yerine daha da kötü hissetmesine neden oldum.

Yine bir şey söylemek istiyorum, durumu düzeltmek için herhangi bir şey, ama bunu yapamadan önce polisi aramak için ev telefonunu eline alıyor ve ben de hemen adamlarımın peşinden gitmek zorunda kalıyorum.

Polis açısından her şey plana göre ilerliyor.

Polisten hemen sonra geldim ve ifadesini verirken onunla birlikte oturdum. Natalie hikayesini anlattı, sadece Walter'ın cesedini bulduğu anı kurguladı, kulağında Levi'nin koçluğu vardı.

Yaşadıklarını anlatırken ağladı ve ben de elini tuttum, ancak gözyaşlarının gerçek olduğunu söyleyebilsem de varlığıma duyduğu minnettarlık gerçek değildi.

Sonunda görüşmelerini bitirdiler ve gitmemize izin verildi. Ancak ne yazık ki, bu sadece rahatsız edici ve sessiz bir araba yolculuğuna itildiğimiz anlamına geliyordu, her dakika patlamaya hazır bir fitil gibi aramızda kalıyordu.

Muhtemelen on dakika boyunca oturduk, ben önüme bakıp gururumla savaştım, Natalie ise bitkin bir halde pencereden dışarı baktı.

Aramızdaki şeylerin böyle olmasını istemiyorum.

Rachel'la hep böyle olmuştu, kavgalarımız günlerce sürerdi, her birimiz önce özür dilemeyecek kadar inatçıydık. İlişkiler konusunda hiçbir şekilde uzman değilim. Ancak Natalie'yle ilişkimin farklı olmasını istiyorsam farklı davranmam gerektiğini anlamak için uzman olmaya gerek yok.

"Natalie," diyorum sonunda boğazımı temizleyerek. "Bu adamla hiç tanışmadığının farkındayım Walter, ama onun senin için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyorum ve ben... şey, üzgünüm." Sözcükler ancak fısıltının ötesinde boğuk boğuk çıkıyordu. "Her şey için özür dilerim."

Natalie yanıt olarak hiçbir şey söylemez ve arabanın üzerine sessizlik çöker.

İlk konuşan ben olduğum için bir an pişmanlık duydum.

İyi iş, pislik.

"O iyi bir adamdı," diye fısıldıyor sonunda. "Çok nazık ve içtendi. Bu şekilde ölmeyi hak etmedi."

"Hayır, yapmadı," diyorum sessizce.

Natalie yumuşak bir sesle, "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum Jaxon," diyor. "Bu *hayat* için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum." Gözlerinden akan yaşları siliyor.

Nabzım hızlanıyor ve vücudum korkuyla geriliyor.

Ancak bu sefer korku beni hiç hazır olmadığım bir şekilde vuruyor. Kaç kez ölümün eşiğine gelmiş olmama rağmen hiç böyle bir korku hissetmemiş olmam beni hayrete düşürüyor. Hemen onun çok ileri gitmiş olmasından korktum. Ve benim öfkem onu zorlamaktan başka bir işe yaramadı.

"Değilsin," diyorum sessizce. "Gerçek şu ki, hayatına hiç girmemiş olsaydım daha güvende ve muhtemelen daha mutlu olurdu."

Sessizlik daha önce ağır geldiyse, şimdi felç edici geliyor.

"Jaxon, sana kızgın olsam bile seninle *tanıştığımı* pişman değilim," diyor Natalie, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Sadece her şey birbiri ardına geliyor. Duracak gibi görünmüyor. Çok fazla katliam ve ölüm gördüm."

Cevap olarak ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Jaxon, bir aydan kısa bir süre önce birini ÖLDÜRDÜM," diyor başını sallayarak. "Yani, evet, Ivan olmasaydı ölmüş olacağımı biliyorum, ama

Hala. Tüm bunlardan *önce* olduğum iyi insanla, bir adamın kafasını kıran ve bugün tanık olduğum dehşete şahit olan tehlikeli insanı nasıl bağdaştırabilirim?"

İç çekiyorum, bunu söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Yapamazsın," diyorum derin bir iç çekerek, "Bu insanların ikisi de her yönden birbirine tamamen zıt ve zaman zaman savaş halinde olacaklar. Ama bir noktada *ikisinin* de senin bir parçan olduğunu kabul etmelisin. Her zaman senin bir parçan oldular ve her zaman senin bir parçan *olacaklar*."

"Bu fikir hoşuma gitti mi bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor ama yine de gerçek bu. Herhangi bir kişi, kendinizi içinde bulduğunuz durumlara sokulursa, sizin yapmak zorunda kaldığınız *aynı* saliselik seçimleri yapmak zorunda kalacaktır. Ve tıpkı sizin gibi, o küçücük salisede yaptıkları seçim, bir sonraki salisede yaşayacaklarını ya da öleceklerini belirleyecektir."

Elimi onun elinin üstüne koyuyorum ve neyse ki bu sefer elimi çekmiyor.

"Sırtını duvara dayayarak verdiği ölüm kalım kararları seni bir canavar yapmaz Natalie. Seni değiştirebilirler, hatta travmatize edebilirler ama seni bir canavar yapmazlar. Seni *hayatta kalan* biri yapar."

Hiçbir şey söylemiyor, ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra elini benimkinin içinde çeviriyor, böylece avuç içlerimiz birbirine değişiyor, parmaklarımız birbirine geçiyor.

Kalbim sonunda nefes veriyor.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Haklısın, çok agresif davrandım."

"Hayır, sen haklıydın," diye başını sallıyor ve derin bir iç çekiyor. "Sen sadece beni korumaya çalışıyorsun. Her zamanki gibi. Sadece korumanı kabul etme konusunda iyi değilim."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ama... bu gece gördüklerimden sonra," diyor başını sallayarak ve pencereden dışarı bakarak. "Tek düşündüğüm bu insanların ne kadar *kötü* oldukları. Ve eğer o tünellerde benim için gelmeseydin *başına* neler gelebilirdi."

Direksiyonu o kadar sıkı kavriyorum ki ellerimin altındaki derinin patladığını duyabiliyorum.

"Natalie, söz veriyorum bunun olmasına *asla* izin vermezdim," diye homurdandım.

"Biliyorum. Ama Jax, sanırım beni korumak için her zaman yanımda olamayacağını kabul etmeliyiz - özellikle de kendimden."

Bu hoş bir düşünce değil.

"Ve belki de haklısın. Belki de artık hayatımın böyle olacağını ve bu karanlık kişinin artık ben olduğumu kabul etmem gerekiyordur."

"Nat, ben öyle demedim. Sen 'karanlık bir insan' değilsin. Ben sadece 'iyi' ve 'kötü'nün siyah-beyaz dünyasında *grinin* de var olduğunu kastettim. Bence dünyadaki her bir insanın, farkında olsun ya da olmasın, içinde bir miktar gri olduğunu göreceksiniz. Hiç kimse basitçe iyi ya da kötü değildir, bazen olmak *zorunda oldukları* şeydirler."

"Bu şekilde mi bu kadar duyarsızlaştınız?"

"Kesinlikle."

Derin bir nefes alıyorum.

"Öldürdüğüm ilk adam bizim için çalışan bir infazcıydı."

"Şiddet yanlısıydı ve daha önce de adam öldürmüştü. Hiçbir standarda göre iyi bir insan değildi ve sonuçlarının ne olacağını çok iyi bilerek kurallarımızı çiğnemişti. Bizim standartlarımıza göre ölümü haklıydı ve babam ve ailem için ben sadece uygun adaleti sağlıyordum. Ama bu, bir ay boyunca gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görmeme engel olmadı."

"Onu öldürmek zorunda

mıydın?" "Kuralları

çiğnedi."

"Kuralları çiğnemenin cezası her zaman ölüm müdür?"

"Hayır, o kadar sınırlı değil. Ama asla masadan kalkmaz."

"Charlie!" Çabucak panik içinde bana döndü. "Lütfen ona zarar verme! O sadece ondan yapmasını istediğim şeyi yapıyordu! Lütfen onu benim yüzümden öldürme!" Bana yalvarıyor, dehşet içinde.

"Natalie," diyorum başımı sallayarak. "Bugün olanlar yüzünden Charlie'yi öldürmeyeceğim. Bu çok saçma."

Gözle görülür bir şekilde nefes verir ve koltuğa geri yığılır.

"Charlie benim en iyi ve en sadık adamlarımdan biridir. Her hata yaptıklarında birini öldürseydim, herhangi birini elimde tutmakta zorlanırdım. Sonuçta onlar da insan."

"Kendi adamlarını öldürecek biri değil misin?"

"Şey, hayır, bu da doğru değil," diyorum temkinli bir şekilde. "Ben ihtiyacım olan şeyim olmak."

"Bütün bunları nasıl düzgün tutabiliyorsun?"

"Sağduyu. Ve benim için çalışan adamları ve onları neyin motive ettiğini çok iyi anlamak."

"Yani Charlie'nin başı belaya girmeyecek mi?"

"Tam olarak öyle demedim," diyorum dikiz aynasını kontrol ederken ve arkamdaki güvenlik ekibini görürken. "Günün sonunda onun sadakati bana, sana değil. Ve yine de ona verdiğim doğrudan bir emri çiğnedi. Ne yazık ki bunun sonuçları olmalı."

"Ama bunu ondan ben istediğim için yaptı, Jaxon." "Alakası yok."

"Öyle değil ama!" İtiraz ediyor. "Bana şunu söyle, ben senin karın olsaydım, onun hareketlerini doğrudan bir emri çiğnemek olarak görür müydün?"

"Şey, hayır," diyorum düşündükten sonra. "Ama... sen değilsin."

"Hayır, ama bu fikri bana iki gün önce söylediniz. *Bunu* büyük bir suç olarak görmek biraz ikiyüzlülük değil mi?"

Kahretsin. Haklı.

Hiçbir şey söylemiyorum, bunu hiç yoktan çıkardığı için eğleniyorum.

"Sessizliğinizi, haklı olduğumu ve Charlie'ye davranışınızı yeniden gözden geçireceğinizi kabul ettiğinizi varsayıyorum," diyor ve memnuniyetle kollarını kavuşturuyor.

"Bu, *beni* reddetmeni tekrar düşüneceğin anlamına mı geliyor? o zaman da mı teklif ediyorsun?" Gülümsememi gizlemeye çalışarak söylüyorum.

Az önce kendini köşeye sıkıştırdığını fark ederek gözlerinin açıldığını görüyorum ve gülme dürtüsüne karşı koyarak yüzümü donuk tutuyorum. Yine de onun dehşete kapılmış bakışlarından büyük keyif alıyorum.

"Um..." diye kekeliyor. "Peki, onu cezalandırma konusundaki fikrini değiştirmenin *tek* yolu bu mu?"

"Ya öyleyse?"

Sertçe yutkundüğünü görüyorum.

"O zaman, tamam," diyor, tamamen teslim olmuş bir halde.

"Yapacağım. Seninle evleneceğim." Kendimi daha fazla tutamayarak bir kahkaha patlatıyorum.

"Ne? Neden gülüyorsun?" diye sorar, kafası karışmıştır. "Jaxon, ben ciddiym, yapacağım!"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Jax, ben-"

"Bağışlayın ama evlendiğim kadının sanki zorla yapılmış bir sözleşme gibi hissetmesini istemem," diyerek sözünü kesiyor ve ona kendi sözleşmesini hatırlatıyorum

konuyla ilgili sözleri. "Bir adamı cezadan kurtarmak için değil, kendi iradesiyle olmasını tercih ederim."

"Ama eğer tek yolu buysa-"

"Natalie," diyorum, elini dudaklarıma götürüp nazikçe öpüyorum.

"Sakin ol, şaka yapıyorum. Davanı sundun, beni ikna olmuş say."

Ben kıkırdamaya devam ederken, evimin garaj yoluna girdiğimizde diğer eliyle koluma vuruyor.

Ta ki Ethan, Max ve Levi'nin garaj yolunda beni beklediklerini görene kadar.

Anında nefesim kesildi.

Bu iyi olamaz.

"Olamaz... Ne oldu?" Natalie düşüncelerimi yankılayarak soruyor. Ethan Natalie'nin kapısını açıyor ve yavaşça arabadan iniyoruz.

"Efendim," diye başını sallar Ethan. "Beni bağışlayın ama dikkatinizi vermeniz gereken bir şey var. Derhal.

Natalie'nin elini tutarak başımı salladım.

Alfa Ekibim elleri silahlarında arkamızdan geliyor ve biz güvenli bir şekilde fuayeye girene kadar çevreyi tarıyor.

Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyorlar.

"Natalie, beni bağışla, adamlarla biraz görüşmem gerekiyor. Sizinle üst katta buluşacağım."

Kaşlarını çatıyor ve gözleri benimkileri tarıyor.

"Her neyse, Michael ya da Rachel'la ilgiliyse, benim de bilmem gerektiğini düşünüyorum," diyor Ethan'la bana bakarak.

Ethan'ın yüzü kıkırdamıyor ama bana attığı bakıştan bunun başka bir şey olduğunu hemen anlıyorum.

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ama-" Natalie itiraz etmeye başlar.

"Baba, eve döndün!" Altı yaşındaki çocuğum üstümüzdeki balkondan sesleniyor. "Bu gece bana masal okuyacak mısın?"

Sertçe yutkunuyorum, söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama bu sefer Natalie benden önce davranıyor.

"Aslında Jessica, acaba bu gece sana okuyabilir miyim?" diye soruyor ve bana göz kırparak arkasını dönüp sevinçten havalara uçan Jessica'ya bakıyor.

"EVET!" Jessica'nın çığlığı etrafımızda yankılanıyor.

Natalie'nin üst kata çıkışını izlerken kendi kendime iç geçiriyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor, atlayıp benim yerime geçtiği için minnettarım. Adamlarımla yüzleşmek için döndüğümde, onların da onu izlediklerini fark ediyorum, görünüşe göre benim kadar büyülenmişler.

"Öhöm," diye yüksek sesle boğazımı temizliyorum, kaşlarımı kaldırıyorum.

Utanç içinde hepsi eldeki işe odaklanmaya çalışıyor ve kız arkadaşına uzun uzun bakmayı hemen bırakıyorlar.

Koridorda sessizce ofise doğru ilerliyoruz. Charlie, Josiah, Ethan, Levi ve Max içeri girerken Travis kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Ethan bir paket çıkarıyor.

"Bu, siz buraya gelmeden hemen önce eve elden teslim edildi," diyor ve bana uzatıyor. "Bu yüzden önlem olarak ekibin sizinle dışarıda buluşmasını sağladım."

Kutuya uzanıyorum ve mükemmel bir kare şeklinde katlanmış siyah bir bandana çıkarıyorum. Kareyi açıyorum ve ortasına sprey boyayla sarı renkte bir yılan sembolü çizilmiş olduğunu görüyorum.

Bu sembolü biliyorum.

"Los Serpientes," diyorum, midem bulanıyor. "Nasıl oldu da şimdiden radarlarına girdik?"

Ethan başını sallar, "Emin değilim ama siyah bandana bir davettir. Buluşmak istedikleri anlamına geliyor."

"Kahretsin, daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm," diyorum elimdeki bandanayı çıkırdatarak.

"Los Serpientes..." Charlie mırıldanıyor, karşısında ve oda. "Güneydoğu Karteli. Miami'de bunun anlamı... Engerek."

"Engerek kim?" Josiah sorar.

"Patron," diyor Ethan.

Nefes verip başımı sallıyorum ve bir sigara yakmak için cebime uzanıyorum. Ethan beni durdurmaya çalışmıyor bile, hatta bu sefer o da bana katılıyor. Çünkü o da benim gibi bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Miami Karteli'nin ayak parmaklarına bastık ve bundan hiç memnun değiller.

Ben de bir mafya babası olarak, bunun bizi izledikleri anlamına geldiğini biliyorum. Bu noktada, muhtemelen bizi araştıracakları kadar dikkat çekmişizdir. Ve rakip bir klan ya da çete bölgemize geldiğinde kullandığımız aynı süreçler sayesinde, bu şehirde çok fazla gürültü olduğunu biliyorlar

son birkaç gündür. Ve bunun merkezinde olduğumuzu biliyorlar... eğer bunun sebebi *biz* değilsek.

Bunun olacağını biliyordum, ancak işleri halledebileceğimizi ve ilk teması kuracak olanların biz olacağımızı umuyordum.

"Bu toplantıyı ne zaman istiyorlar?"

Odadaki tüm gözler ona çevrilirken Charlie yumuşak bir sesle, "Onlar karar verecek," diyor. Öne doğru bir adım atıyor ve elindeki bandanayı parmaklıyor. "Ne zaman buluşacağımıza onlar karar verecek. Çağrılacağız ve derhal itaat etmekten başka seçeneğimiz olmayacak."

Beynim düşüncelerle dolup taşarken sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum ve uzun bir sessizlik anı yaşıyorum.

Adamlara, "Sanırım başka ekleyecek bir şeyi olan yoksa, şu an için tartışabileceğimiz başka bir şey yok," dedim. "Gidebilirsiniz."

"Charlie," diyorum, diğerleriyle birlikte kapıdan çıkmadan önce onu durduruyorum. "Geri çekil."

Charlie başını sallıyor ve Ethan üçümüzü odada yalnız bırakarak kapıyı kapatıyor.

"Charlie," diyorum masama yaslanıp kollarımı kavuşturarak.

"Bu akşam doğrudan bir emri ihlal ettiniz. Emrettiğim şeyi görmezden gelmeyi ve onun yerine Bayan Tyler'a itaat etmeyi seçtiniz."

"Evet efendim, öyle yaptım," diyor ciddiyetle.

"Bunun, ona olan sadakatinizin bu akşam bana olan sadakatinizden daha fazla olduğu anlamına geldiğinin farkındasınız, değil mi?"

Uzun bir süre sorularımı değerlendirdi. "Evet, efendim."

"Bayan Tyler'ın benim çocuğuma *hamile* olduğunu da biliyor musunuz? Bu ailenin bir varisi mi?"

Charlie'nin gözlerinin benimkilerle buluşmasını izliyorum ve yüzünde bir panik ifadesi belirliyor, akşamki olaylar göz önüne alındığında bu ifadenin ciddiyetinin farkına varıyor. Ve neyin tehlikede olduğunu.

"Hayır, efendim. Ben yapmadım," dedi ve ailemizde özür dilemenin sembolü olan tek dizinin üzerine çöktü. "Bunu bilseydim onu asla terk etmezdim. Ama özür dilerim ve yaptıklarımın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Gerekli gördüğünüz her türlü cezayı kabul ediyorum."

"Charlie," diyorum, önce ona sonra da Ethan'a sessizce bakarak. "Ayağa kalk. Bu gece sana ceza vermeyeceğim."

"Efendim?" diye soruyor, yavaşça tekrar ayağa kalkarak.

Sözlerimi dikkatle seçerek ona yaklaşıyorum.

"Bayan Tyler artık bu evin bir parçası. Diğer herkesten çok size güvendiği açık. Ayrıca, onun korunması için birçok kez özverili bir şekilde kendinizi tehlikeye attınız ve yine de bir şekilde ona kendi seçimlerini yapma özgürlüğü verdiniz. Bu da onun değer verdiği bir şey."

Charlie'nin bakışları yere düşer.

"Ve ona itaat etmek için bana karşı gelmeyi göze alıyorsan, bu bana senin de ona güvendiğini gösterir."

Kollarını kavuşturmuş, odanın köşesinde kıpırdamadan duran Ethan'a bir bakış atıyorum.

"Bu bağın önemli olduğunu ben de biliyorum." Ethan'ın yüzünde bir gülümseme belirir.

"Ne yazık ki keşfetmeye başladığı gibi bu hayat zor. Eğer bizim dünyamızda hayatta kalacaksa, güvendiği ve güvenebileceği birine ihtiyacı olacak. Ve benim de güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

Charlie başını sallıyor, ancak kafası karışmış, nereye varmaya çalıştığından emin değilmiş gibi görünüyor.

"Bu nedenle, onun kişisel güvenliği ve emniyetinden SENİ sorumlu tutuyorum. Kalıcı olarak."

"Efendim..." Charlie, gözle görülür bir şekilde afalladığını söylüyor. Bu görevi anlamakta ve kelimelerini bulmakta zorlanıyor.

"Bu... Bu benim için onurdur," diyor sonunda.

"Biliyorum," diye gülümsüyorum ve elimi omzuna atıyorum. "İşte bu yüzden bu görev için daha iyi birini düşünemiyorum."

Bana hitap etmeden önce bir süre daha şaşkın bir sessizlik içinde bana bakıyor.

"Efendim, beni affedin. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok," diye başımı sallıyorum.

"Sadece onu güvende tut." "Tutacağım efendim," diye başımı coşkuyla sallıyor.

Charlie'yi kovuyorum, Ethan'la bir süre daha oyalanıyorum.

"Yani," diyor, gözlerini bana dikerek. "*Evimizin bir parçası,* ha? Sanırım Bayan Tyler hala teklifinizi kabul etmedi?"

Homurdanıp başımı sallıyorum, Charlie'yle yaptığım şeyden ne kadar etkilendiğini söylemek yerine *bu* ayrıntıya odaklanmayı seçmesi beni eğlendiriyor.

"Denemediğim için değil," diyorum kıkırdayarak. "Ama biliyorsun, bazıları

Sanırım insanları etkilemek diğerlerine göre daha zor."

Ethan kapıya doğru yürüyor ama kapıdan çıkarken omzumu sıkmak için duruyor.

"Belki de ona *burada* neler olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmam gerekebilir," diye göz kırpmıyor. "Sanırım çok etkilenecektir." Kapıdan çıkıp gidiyor ve beni kendi kendime kıkırdarken bırakıyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

NATALIE

Bir saat sonra, altı yaşındaki sevinçli bir çocuğa masal okumuş, duş almış ve bir şişe suyla balkona yerleşmişim. Dalgaları dinlemenin inanılmaz rahatlatıcı bir yanı var, bu yüzden sadece nefesime odaklanmaya çalışıyorum. Okyanustan gelen esinti ılık ama tuzlu hava gözeneklerimden sızıyor ve tam beni rahatlatmaya başlamıştı ki aşağıda bir yerden gelen bir kadın sesi duyuyorum.

Balkondan dışarı bakıyorum ve Marta'yı aşağıdaki verandada yürürken yakalıyorum.

"Clarice," diye fısıldıyor Marta yalvarırcasına, ama yine de üç kat yukarıdan duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Bugün döneceğimi söylediğimi biliyorum ama... bazı şeyler çıktı. Biliyorum, biliyorum, bunu çok söylüyorum... lütfen, beni dinler misin? Onunla ilgili güvendiğim tek kişi sensin, tamam mı?"

Sesi bıkkın geliyordu. "Bunun senin istediğinden daha fazlası olduğunu biliyorum... şey, ona bu gece sormayı planlamıştım ama fırsatım olmadı... Bebeğim, lütfen... whoops. Özür dilerim, benim hatam. Evet, artık sana böyle seslenmemden hoşlanmadığımı biliyorum. Özür dilerim. Bak, söz veriyorum yarın bunu çözmeye çalışacağım. Yemin ederim... Evet, bu son olacak. Biliyorum. I

çıkmaq istediğini biliyorum. Anlıyorum."

Kulağa rahatsız edici geliyor.

Dinlememem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

Ancak kafam karıştı çünkü Clarice'e 'Bebeğim' dedi ve onunla bir arkadaş ya da aile üyesinin aksine neredeyse samimi bir şekilde konuştu.

Jaxon'a karşı karşılıksız bir şeyler hissettiğini sanıyordum.

En azından, onunla ilk tanıştığımda bana neden bu kadar soğuk davrandığına dair varsayımım buydu. Bana karşı inanılmaz derecede şirretti.

Chicago, ve Jaxon'ın yanına taşındığımdan beri hala nispeten soğuk. Bu konuşmayı duyduktan sonra, onun için biraz üzölmekten kendimi alamıyorum. Her ne yaşıyorsa, kulağa acı verici ve son derece zor geliyor.

"Hey, sen." Jaxon balkon kapısını açıp beni hafifçe irkiltti. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"İyisin," diyorum, balkona bakıyorum ve Marta'nın içeri girmiş olması gerektiğini görüyorum. "Kitabı bitirmeden önce Jessica uyuyakaldı, ben de duş almak için zaman buldum. Bornozunu buldum, sonra da buraya geldim."

"Bir şişe şarap ve bu şeyi Alt katta." Elindeki tepsiyi incelerken söylüyor. "Sanırım bu bir peynir tabağı. Ama hâlâ açsanız aşçıyı çağırabilirim." İkisini de önümüzdeki masaya bırakıyor.

"Ben böyle iyiyim," diyorum ve bir parça kaşar alıyorum.

"Kahretsin," diyor başını sallayarak, "unutmuşum. Sen hamilesin. Şarap içemezsin, değil mi?"

"Hamile milyarder bebekler için pek tavsiye edilmez. Mamas," diyorum göz kırparak. "Ama dediğim gibi, ben iyiyim. Zaten çok aç da değilim. Bu mükemmel."

"Özür dilerim," diyor, yanımdaki kanepeye oturup kolunu bana dolayarak, "Bunu düşünmemiştim bile. Sanırım kuralların ne olduğuna pek dikkat etmedim... bilirsin, geçen sefer."

Ona yaslanıyorum, başımı omzuna koyuyorum ve başımın üstünü öptüğünü hissediyorum. Birkaç dakika bu şekilde sessizce oturuyoruz.

"Her şey yolunda mı?" Zihnim aynı anda binlerce şey hakkında koştururken doğrulup soruyorum.

"Bunu *sana* benim sormam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Yumuşak bir sesle, şarap kadehine bakarken yüzündeki gülümsemenin azaldığını söylüyor.

"Jaxon," diyorum, siyah geceye bakıp gözlerimi devirerek. "Sana söyleyip duruyorum. Ben iyiyim. Camdan yapılmadım ve hamile olmak kişiliğimi değıştirmede."

"Belli ki öyle değil," diye hafifçe kıkırdıyor, "ama ben aslında *Walter*'la akşamki olaylardan bahsediyordum."

"Oh..." Zor yutkunarak söylüyorum.

"Bilmiyorum. O kısım hala gerçek gibi gelmiyor. Bunların hiçbirinin yaşandığına inanmak istemiyorum."

Walter'ın kanlı cesedinin görüntüleri hafızama çok canlı bir şekilde kazındığı için zoraki bir şekilde ürperiyorum.

"Hey," diyor, sakın bir şekilde parmağını çenemin altında okşuyor ve bakışlarımı kendisine çekiyor, "Söz veriyorum, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ve onları bulacağız."

Başımı sallıyorum ama gözlerim onunkileri tarıyor, güzel yüzünün bir şekilde yorgun göründüğünü düşünüyorum. Ya da endişeli.

"Soruma hiç cevap vermedin."

Gülümsüyor.

"Her şey yolunda." Ama gülümseme zoraki gibi görünüyor.

"Jaxon..." Kanepede doğrulup oturdum. "Beni korumak istediğini biliyorum ama keşke bana gerçeği söylesen. Her şeyi."

"Natalie, isterdim ama gerçek şu ki sana her şeyi tek başıma anlatacak kadar bilgim yok."

"O zaman bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek kadar bilgin yok." Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak söylüyorum. "Öyleyse neden bana ne bildiğini söylemiyorsun?"

Uzun bir süre bana bakıyor, sonra başını sallayarak iç geçiriyor.

"İyi, sen kazandın." İleri doğru uzanıp şişeyi kaparak şöyle diyor şarap.

"Jaxon bana paketi anlatmayı bitirdikten sonra balkonda yavaş adımlarla yürüyorum, "Peki bu Los Serpientes yüzünden daha fazla tehlikede miyiz? Yani, onlar da bizi öldürmek istiyorlar mı?"

Jaxon başını sallıyor.

"Hayır," diyor ve sonunda nefes veriyorum, "...en azından henüz değil." Ona tekrar bakıyorum, sessizce açıklaması için yalvarıyorum.

"Sadece görüşmek istiyorlar. Sanırım yangın, araba patlaması ve bu akşam olanlarla ilgili neler olup bittiğini konuşacaklar."

"Ama... bunu bile bilmiyoruz."

"Biliyorum," diye iç geçiriyor balkona yaslanarak, "ama benim şehrimde gelselerdi ve bu şeyler olmaya başlasaydı, biz de aynı toplantı. Yapmak zorundayız."

"Dengesiz bir ekosisteme sahip olamazsınız." Titreyerek söylüyorum. Başını sallıyor ama sonra bana doğru yürüyüp beni kollarıyla sarıyor.

"Ama hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Her şey yoluna girecek. Ben halledeceğim."

"Onlarla buluştuğunda, ben de seninle gelmek istiyorum." "Kesinlikle olmaz."

Yüzüne bakmak için geri çekiliyorum.

"Neden olmasın? Zaten yaşadıklarına bak, bundan daha kötü ne olabilir ki?"

Hafifçe kıkırdıyor ve dudaklarını alnıma bastırıyor.

"Kimse senin cesaretini sorgulamıyor, Nat. Ama bu farklı. Sadece yapılmıyor. Çoğu zaman uyulması gereken gelenekler ve formaliteler vardır ve şey..."

"Dur tahmin edeyim," diyorum alaycı bir şekilde, "kız arkadaşlara izin yok mu?" Beni sıkıca yerinde tutmasına rağmen gözlerimi devirerek ona doğru itiyorum. "Tekrar söylüyorum, beni affet ama bu biraz arkaik görünüyor."

"Kız arkadaşlar, eşler, her türlü partner." diye omuz silkiyor. "Sert göründüğünü biliyorum ama daha iyi, güven bana. Senin için daha az riskli."

"Bu saçmalık!" Sinirli bir şekilde söylüyorum. "Kadınlar da risk altında! Siz asabi, egoist, tanrı kompleksli suç lordları bir odada toplanıp kalçalarınızda dolu silahlarla mantıklı bir konuşma yapmaya çalışırken biz geride kalmak zorundayız!"

Gülüyor.

"Demek benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsun, ha?"

"Kahretsin, hayır. Kendimi kaptırmışım." Utana sıkıla söyledim.

"Sen de *bana* asabi diyorsun." diyor şakacı bir şekilde ve alnımı tekrar öpüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, *bu* kısmı doğru," diyorum esneyerek, "bunu inkar edemezsin."

"Gel," dedi, "yatağa gidelim."

"Yorgun değilim! Yemin ederim!" Bir esnemeyle daha savaşıarak söylüyorum.

Yorgunum, ama aynı zamanda bana verdiği bu kısa açıklık anının tadını çıkarıyorum ve bitmesini istemiyorum.

"Hı hı," dedi beni yine de içeri çekerek, "ve sanıyorum ki sana yapmamamı söylememe rağmen yine de işe gideceksin. Yarın?" diyor gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken.

Yatağın kenarına oturup sessizce soyunmasını izliyorum. Gömleği omuzlarından sıyrılırken nabzımın hızlandığını hissediyorum,

ve güzel göğsü ortaya çıktı. Ancak gözleri benimkilerle buluştuğunda sorusuna hiç cevap vermediğimi fark ediyorum.

Oops.

"Um... evet? Sanırım? Soru neydi?" Kıkırdıyorum. O da kıkırdıyor.

"Gir şu lanet yatağa, kadın." Yorganı geri çekmesini istiyor. "Sana sarılmak istiyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" Onunla birlikte tırmanarak şakacı bir şekilde soruyorum.

"Şimdilik," diyor beni kendine çekerek, "eğer gözlerini beş dakikadan fazla açık tutabilirsen, *diğer* alternatifleri değerlendireceğim."

Kolunu belime doladığında, elimi göğsüne koyarak omzunun tam ortasına yerleşiyorum.

Az önce tamamen uyanık olduğumu hissetmeme rağmen, elimin altında nefes alışını ve tenindeki kalıcı kolonyayla karışan vücudunun sıcaklığını hissettiğim anda, gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

"İyi geceler, *Αγαπημένη*." Fısıldayarak alnımdan öptüğünü duyuyorum ve saniyeler içinde uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah, Jaxon işe giderken bana eşlik etmekte ısrar ediyor, Charlie ve Ethan da eşlik ediyor.

"Ethan, arka girişe çekebilir misin? Gerçekten olay çıkarmak istemiyorum." Yumuşakça söyledim.

"Saçmalama," diyor Jaxon, umursamaz bir tavırla, "ön kapı iyi."

Ona kuşkuyla bakıyorum, ama 'Dr. Hottie'yi avluda telefon görüşmesi yaparken gördüğümde, birden talebi bana mantıklı geliyor.

Jaxon kendi bölgesini işaretliyor.

"Jaxon," diye fısıldıyorum, gözlerimi ona dikerek, "gerçekten bu kadar çocuksu musun?"

"Evet." Düşündükten sonra söylüyor.

Araba durduğunda renkli camdan dışarı bakıyor ve gülümsüyor. Charlie ve Ethan'ın arabadan inmesini bekledikten sonra eğilip boynuma yumuşak, kışkırtıcı bir öpücük konduruyor.

"Sana daha önce de söyledim, sen *benimsin*," diye kulağıma lezzetli bir şekilde hırlıyor, "ve BENİM kız arkadaşım lanet servis girişlerine gizlice giremez."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dilini ağzıma sokarak vücudumun anında ısınmasını sağlıyor.

Levi ve Travis arkamızdaki arabada otururken Ethan, Jaxon'ın komutuyla kapıyı açmak için özenle bekliyor.

Elimi göğsüne koyuyorum ve yavaşça çekiyorum, mavi gözlerine bakıyorum ve onların vahşi ve ateş dolu olduğunu görüyorum.

"Seni hemen şimdi alabilirim..." diye homurdanıyor.

"Dün gece beni götürebilirdin," diyorum alaycı bir şekilde, "ama şimdi işe geç kaldım ve muhtemelen içeri girmeliyim."

İç geçiriyor, sonra ceketini düzeltiyor ve pencereye vuruyor. Ethan hemen kapıyı açıyor ve Jaxon dışarı tırmanıyor, herkesin gözü bize çevrilmişken bana yardım etmek için dönüyor.

Kendimi biraz gülünç hissetmekten alamıyorum, çünkü bu beş adamın hepsi takım elbise giymiş ve benim üzerimde sadece koyu mavi hastane önlüğüm var. Ama esrarengiz Jaxon Pace hiç de caymış görünmüyor, aniden beni kendine çekiyor ve dikkatimi izleyici kalabalığından başka yöne çekiyor. Beni tutkuyla öpüyor ve kemiklerimin sızlamasına neden oluyor.

"Affet beni." Bana bakarak söylüyor. "Sorun değil." Kıkırdıyorum.

"Hayır," diye eğildi, sesi karanlık ve açgözlü bir hal almıştı, "haklısın, seni dün gece *almalıydım*."

Lanet olsun.

Hızlıca nefes veriyorum ve sertçe yutkunuyorum, kalp atış hızımın arttığını ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Ama emin olun, *bu gece* bunu telafi edeceğim."

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, vücudum sıcaktan kızarıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Charlie önlem olarak bütün gün seninle olacak, ama sonra seni almaya geleceğim." Bana göz kırptı. "İyi günler."

"Teşekkür ederim." Ben de gülümsüyorum, sonra dönüp şaşkın Dr. Hottie'ye bakma zahmetine girmeden hastaneye doğru yürüyorum.

Asansöre bindiğimde zemine basıp duvara yaslanıyorum, düşüncelerim beynimde yulaf ezmesi gibi hissediyorum.

Şu adam.

Hemşire odası bugün tuhaf bir şekilde terk edilmiş, ama Montresa'yı soyunma odasında buluyorum.

"Natalie," diyor ve hemen beni sıkıca kucaklıyor, "Walter'a olanları duydum. Şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." O bir hıçkırığı bastırır.

Lanet olsun. Walter.

Jaxon dikkatimi dağıttığı için kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve gerçek aniden yüzüme sertçe çarpıyor. Anlık asansör yükselişim anında unutuluyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve bir daha asla Walter'ın kahkahalarını duyamayacağımı, bir daha asla 'Poker Pretzels' oynayamayacağımı ya da Cuma akşamı yemeğimizi yapamayacağımı hatırlıyorum.

"Onu... özleyeceğim." Gözlerimden akan yaşlara engel olamarak söylüyorum. "O çok özel biriydi."

Montresa'nın ağlamaklı gözleri benimkileri tarıyor.

"Ama işe geri dönmek zorundaydım. Evde oturup kendime acımama izin veremezdim."

"Sen ve ben bu konuda farklıyız," dedi, bir gözlerini silerken kıkırdıyor, "ama anlıyorum. Sanırım iş bazen iyi bir dikkat dağıtıcı olabiliyor."

Gözlerimi siliyorum ve eşyalarımı dolabıma yerleştirmeyi bitiriyorum, ama tam çıkmak için döndüğümüzde, üç 'BeeBees' odaya giriyor. Önümüzde durup çıkışı kapatıyorlar, gözleriyle bizi tepeden tırnağa tarıyorlar.

Pekala, beni tarayın.

"Hemşire Tyler," diyor uzun boylu sarışın olan, yüzünde kötü bir gülümseme oluşurken, "Hastana olanlardan sonra bugün seni hastaneye geri almalarına bile şaşırdım." diye alay ediyor.

"ŞUNU İZLE!" Montresa parmağıyla onu işaret ederek tersliyor. "Mısır gevreğine kim işedi, Shannon? Ya da dur tahmin edeyim, Dr. Mitchell sana başka bir 'becer ve kaç' mı yaptı?" Montresa onunla alay eder.

Shannon gözlerini devirir ve kollarını kavuşturur.

"Ben sadece personel arasında bir dışlanmışın bulunmasının muhtemelen hastane için iyi bir görünüm olmayacağını kastetmiştim."

"O küçük boş kafanı bu konuda yorma." Montresa alaycı bir gülümsemeyle Shannon'ın yüzüne bakıyor. "Ne de olsa senin gibi bir *amcığın* personelde olmasıyla nasıl başa çıkacaklarını buldular, bu yüzden eminim üstesinden gelebilirler."

Beni de peşinden sürükleyerek 'Arı Arılar'ın arasından ilerliyor ve aniden geri dönüyor.

"Ama sana küçük bir tavsiye, tatlım? Ben olsam şuradaki küçük arkadaşına dikkat ederdim," diyor Shannon'ın sağındaki züppe görünümlü kızı işaret ederek. "Tania, değil mi? Siz sürtükleri asla ayırt edemiyorum. Ve sanırım Dr.

Mitchell da yapamaz, çünkü Tania'yı dün bir dolapta onun taşaklarını parlatırken yakaladım. Görünüşe göre birlikte geçirdiğiniz çok özel zamanlara dair çok kısa bir hafızası var."

Ve böylece ikimiz koridora çıktık.

'BeeBees' arasında hararetli bir kavga patlak verdiğinde gülmekten kendimizi alamıyoruz.

"NE OLUYOR TANIA?!" Shannon'ın sesi soyunma odasından yankılanıyor.

"Sen," diyorum histerik bir kahkaha atarak, "bir vahşisin!"

Öğleden sonra Walter'ın evine uğramadan günüm çok daha hızlı geçiyor ve kendimi saat dörtten hemen önce hastaneye dönmüş buluyorum.

Tam asansörden çıkıyordum ki dahili telefonda ismimin anons edildiğini duydum.

"Natalie Tyler, lütfen yönetime rapor verin."

Yanlarından geçerken hemşire odasında oturan 'BeeBees'lerden birinin sümüklü bir şeyler söylemesini bekliyorum ama sessizler. Anlaşılan Montresa'nın bu sabah söyledikleri onları susturmuş.

Neden bana çağrı bırakıldığını merak ediyorum.

Durup dolabımdan hızlıca eşyalarımı alıyorum ve doğrudan Ramirez'in ofisinden çıkmaya karar veriyorum.

Koridorda ilerliyorum, son köşeyi dönüyorum.

Ofisine varmadan önce dünkü uzun boylu, takım elbiseli adamın kapıyı hızla açtığını ve sonra hayal kırıklığıyla çarptığını görüyorum.

Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerden uzak kalmaya karar vererek hızla uzun bir yiyecek arabasının arkasına saklanıyorum. İçinde duruyor

koridorda, elleri kalçalarında, saatini kontrol ederken bir an öfkeyle etrafına bakındı.

Neden sanki beni bekliyormuş gibi hissediyorum?

Yangınla ilgili olarak burada olma ihtimali olduğunu biliyorum. İçgüdülerim aksini söylüyor ve vücut dili çok korkutucu görünüyor. Şimdilik olduğum yerde kalmaya ve neler olacağını görmeye karar verdim.

"Kahretsin!" Sonunda homurdanır, telefonunu çıkarır ve bir arama yapar

Numara.

"Ben Wilson," diye telefona sarıldı, "onu kaçırmış olmalıyız.

Tekrar. Hayır, Dwight! Bu onu yalnız yakalamak için bir fırsattı. Bundan sonra o Pace pisliğine yapışacağını biliyorsun. Ve Ramirez sert oynuyor. Evet, evet, yoldayım." Telefonunu kapattı ve bana doğru hışımla yürümeye başladı.

Arkamda uyuyan bir hastanın bulunduğu odaya sessizce daldım.

Kalbim hızla çarpıyor, bu yüzden sakinleşmeye çalışmak için bir an duruyorum, ancak az önce tanık olduğum konuşmayı göz önünde bulundurduğumda bunun zor olduğu ortaya çıkıyor.

Ama bu korkunç adam benim için buradaydı.

Bir süre daha bekledikten sonra derin bir nefes alıp koridora çıkıyorum ve Ramirez'in ofisine doğru hızlı adımlarla yürüyüp kapıyı çalmadan içeri giriyorum.

"Tyler," bir an için afallamış görünüyor, "takım elbiseli adamı gördün mü? Seninle konuştu mu?"

Zor yutkunuyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim, "hangi adam?"

Bir an için bana baktı, sanki içinde bir şey karar veriyormuş gibi

Zihin.

"Kapıyı kilitle," dedi yumuşak bir sesle, "sonra biraz otur, ben sana söylemem gereken bir şey var."

İstedikini yapıyorum, sonra oturuyorum.

"Şu adam," diyor usulca, masasına uzanarak, "dün geldi ve seni sordu. FBI'dan olduğunu söyledi."

FBI...bu iyi olamaz.

"Ne istiyormuş?"

"Sadece bu kadar, söylemedi," diyor, "bana sadece seninle ve özel hayatınla ilgili bir sürü soru sordu."

"Özel hayatım mı?"

"Erkek arkadaşın hakkında bir sürü soru sordu. Sanırım kuzeydeki büyük otel adamlarından biri?"

"Vay canına... ve evet, öyle." Boğazımı temizleyerek söylüyorum.

"Evet, gerçekten garip hissettim. Çok talepkârdı. Personel dosyanızı görmek istiyordu."

Bunu anlayamadığım için başımı sallıyorum.

"Ama ona izin vermedim." Ramirez bir şişe burbon çıkardı ve bana göz kırptı.

Neler oluyor?

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

Hâlâ kafam karışık, bunların hiçbirisi Dr. Ramirez'in yapacağı bir şey gibi görünmüyor.

"Demek istediğim, beni korumanız gerekmiyor, bana hiçbir şey borçlu değilsiniz, Dr. Ramirez."

"Arama emri yoktu." diyor omuz silkerek. "Ve seninle neden konuşmak istediğine dair bana doğru dürüst bir cevap veremeyen kendini beğenmiş bir pislikti, ben de hayır dedim." İki shot bardağı çıkarıp masanın üzerine koydu.

"Peki, teşekkür ederim." Dedim.

"Ama seninle konuşmam gereken başka bir şey var."

"Tamam."

"Walter Brasado'ya ne olduğunu duyduk tabii ki," diyor gözlerini indirerek.

Sertçe yutkunuyorum, duygular boğazımda yükseliyor.

"Ve bu arada senin bunlarla hiçbir ilgin olmadığını biliyorum," diyor yumuşak bir sesle, "ve onun... Walter'ın senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum."

"O yaptı." Fısıldadım.

İki yarım kadeh doldurup birini bana doğru itiyor.

Başımı salladım.

"Yapamam. Hamileyim, unuttun mu?"

"Ah, doğru," diyor ve hemen iki yarıyı tek bir karede birleştiriyor, "eğer soran olursa, bu arada bu hiç olmadı."

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Walter'a," diyor usulca, kadehini kaldırarak.

"Walter'a" diyorum, su şişemi kaldırarak.

Geri atıyor ve bardağı masanın üzerine koyuyor.

"Ama..." diyor sertçe iç çekerek, "gerçek şu ki, şu anda seni personelimiz arasına alamayız."

"Ne?" Kalbim daha hızlı atarak soruyorum.

"Yani... gitmeme izin mi veriyorsun? Ama... az önce Walter'a olanlarla bir ilgim olmadığını bildiğini söyledin?"

"Bunu biliyorum." Ramirez masaya doğru eğilip elini benimkinin üzerine koydu. "Ama ne yazık ki bu benim kararım değil ve bu konuda söz hakkım yok."

Sandalyesine geri oturdu, sinirli görünüyordu.

"Başkan'dan geldi."

"Ne? Başkan beni neden önemsesin ki?"

"Görünüşe göre, yangını duymuş ve sonra Dr. Mitchell çantanızda bir tabanca taşıdığınızı gördüğüne dair zamanlaması kötü bir yorum yaptı."

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında, "sadece-"

"Koruma içindi. Biliyorum. Ben de öyle," diyor başını sallayarak.

"Bir kız

İstedikleri her şeye hakları olduğunu düşünen şovenist pisliliklerle dolu bir dünyada asla çok dikkatli olamazsınız." diye homurdanıyor.

Başımı sallıyorum, Dr. Mitchell'ın başkanla benim hakkımda yaptığı bir toplantıda böyle bir şey söylemiş olmasına kızıyorum.

Siktiğimin "Eski Erkekler Kulübü.

"Her neyse, onu bu iki şeyden vazgeçirebildim ve senin en iyi ve en parlaklarımızdan biri olduğuna ve bunun sadece bir dizi talihsiz olay olduğuna ikna ettim. Ancak dün Walter'la yaşananlardan sonra başkan beni aradı ve her şey çözülene kadar seni izne ayırmamızı istedi. En azından bazı Bay Brasado'nun ölümüyle ilgili gürültü kesildi."

Başımı salladım ama sanki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Daha önce hiç bir işten kovulmamıştım.

"Gerçekten anladığınızı umuyorum," diyor sempatik bir şekilde. "Bunu yapmak istemiyorum. Ama elim kolum bağlı."

"Evet," diyorum duygularımla savaşıyor ve kelimelerimi bulmaya çalışarak, "sadece biraz şok oldum."

"Biliyorum. Ve inan bana, şu anda seni kaybetmekten gerçekten nefret ediyorum," diye iç geçirdi, "alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorsun ve dediğim gibi, sen en iyilerimizden birisin."

"Anlıyorum." Yumuşak bir şekilde söylüyorum.

"Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım," diyor ve bir manilla zarf çıkarıyor. "Size resmi mektubumu yazma cüretini gösterdim."

Tüm bunlar olurken başka bir yerde geçici iş aramak isterseniz diye tavsiye mektubu."

Tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamak, hâlâ şaşkınım.

"Merak etmeyin, FBI'dan adamlar arama emriyle gelmedikleri sürece benden hiçbir şey alamayacaklar."

"Teşekkür ederim, Dr. Ramirez." Sonunda zorlukla yutkunarak söyledim. "Şu anda hayatımın biraz kaotik olduğunu biliyorum ama size gerçekten minnettarım."

"Rica ederim Bayan Tyler," diyerek ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

Ben de ayağa kalktım, elini sıktım ve bunun artık görüşmemizin ve iki yıldır evim olan hastanedeki işimin sonu olduğunu fark ettim.

"Gerçekten üzgünüm Bayan Tyler. Bunun başka bir şekilde sonuçlanmasını içtenlikle isterdim."

"Ben de." Başımı salladım ve rozetimi uzattım. "Eşyalarımı çoktan topladım, bu yüzden dolabıma dönmeme gerek yok."

Başını salladı. "Sizi yakında tekrar burada görmeyi umuyoruz."

Koridora çıkıyorum ama korkunç FBI görevlisinin herhangi bir koridorda beni bekliyor olabileceğini hemen fark ediyorum, bu yüzden boş bir odaya girip Jaxon'a haberleri mesaj atıyorum.

Ben

16:45: Az önce isimden kovuldum. Walter'la olanlar yüzünden.

Beni aramasının üzerinden bir dakikadan az zaman geçti. "Alo?"

Telefonu açar açmaz hemen "Şimdi neredesin?" diye soruyor.

"Hastanede bir odadayım, neden?"

"Mümkün olduğunca çabuk Charlie'nin yanına git ama olduğun yerde kal ve hastaneyi terk etme. Ben zaten sana dönmek için yoldayım."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum. "Bir şey mi oldu?"

"Oraya varır varmaz açıklayacağım. Muhtemelen yirmi dakika sürer."

"Jaxon-"

"Natalie, lütfen bu konuda bana güven. Charlie'ye git ve beni bekle." Telefonu kapatmadan önce söylediği son şey buydu.

Tamam, bu garipti.

Charlie'ye gitmem gerektiğini biliyorum ama Montresa'ya veda etme fırsatını da gerçekten istiyorum. Koridora hızlıca bir göz attıktan sonra telefonumu tekrar çıkarıyorum.

Ben

16:46: Beş dakika içinde benimle avluda buluş. Olay çıkarma ama acil.

Bu mesajı *hem* Charlie'ye hem de Montresa'ya gönderdikten sonra odadan çıkıp merdiven boşluğuna giriyorum ve zemin kata kadar çıkıyorum. Kaldırımdan avluya doğru koşarken Dr. Mitchell'ın yine avluda durduğunu ve genç, güzel bir tıp öğrencisiyle konuştuğunu görüyorum.

Yüce Tanrım, bu pislik ağzından başka bir şey kullanıyor mu?!

Hastane başkanıyla yaptığı bir toplantıda silahımdan bahsetme cüretini gösterdiği için hala öfkeliyim. Muhtemelen onun silahını reddettiğim için ilerlemiş ve parmaklarını bir dolaba çarpmış.

Şimdi silah kullanan, drama mıknatısı olan bir deli gibi görünüyorum.

Onun önünden geçmemi gerektirmeyecek başka bir yol düşünmeye çalışıyorum ama diğer tüm yollar iki kat daha fazla zamanımı alıyor. I Montresa ve Charlie'yle buluşmayı kaçırma riskini göze alamadığım için neşemi toplayıp Dr. Dickhead'in yanından geçiyorum.

Ancak, onun gergin bir şekilde gerildiğini gördüğümde, artık hastane için çalışmadığımı hatırladım ve intikam almak için onun gününü mahvetmeye karar verdim.

"Ben olsam buna dikkat ederdim," diye fısıldadım tıp öğrencisinin yanından geçerken, "buradaki hemşirelerden birine *yengeç* verdiğini duydum!"

"Aman Tanrım!" diye geri çekiliyor.

Dr. Dickhead'in yüzü bir çarşaf gibi bembeyaz olur.

"Bekle... Ne? Hangi hemşire söyledi bunu? Kimde yengeç var?"

"Yani, bu doğru mu? İğrenç!" diyor kız ve hızla binaya geri dönüyor.

"Bu da ne?!" diye bağırıyor öfkeyle, bana doğru bir adım atarak.

"Dikkatli olun Dr. Mitchell," diye çıkışıyorum, bir an durup ona dönüyorum, "unutmayın, çantamda BÜYÜK bir silah taşıyorum."

Verdiğim yanıt onu durdurdu ve öfkeyle hastaneye geri dönmeyi seçti.

Uzaktan tatmin olmuş bir şekilde avluya doğru hızlanıyorum.

Charlie zaten beni bekliyor ve avludaki banklara ulaştığımda Montresa'nın kapıdan çıkıp bize doğru koştuğunu görüyorum.

"Bayan Tyler," diyor Charlie, Montresa'nın hızla yaklaştığını görünce önüme geçip elini kalçasına koyuyor, ama ben elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

"Hayır, Charlie, o benim arkadaşım."

"Hey kızım, neler oluyor? O mesaj da neydi öyle?" Charlie'ye baktığımı görüyorum, "Ve lanet olsun, bu kim?"

"Charlie." diyor elini uzatarak, "Ben Bayan Tyler'ın korumasıyım."

"Bodyguard mı? Kahretsin kızım, artık bir koruman mı var?" diye tekrar ona bakar. "Hem de seksi bir koruma!"

Charlie kıkırdar ve gözlerini yere indirir.

Kıkırdıyor, dilini ağzında gezdiriyor ve ona sinsice bakıyor. Gözlerimi deviriyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum.

"Bugün hastane tarafından zorunlu izne çıkarıldığımı size şahsen söylemek için bir şansım olsun istedim."

"NE?! CİDDİ MISIN SEN?!" Yüksek sesle bağırıyor. "RAMIREZ'İ DÖVECEĞİM-"

"Hayır, beni dinle," diyorum ellerini sıkarak, "bu onun hatası değildi. Ama fazla zamanım yok, çünkü erkek arkadaşım geliyor ve bir süre daha buraya dönmeme izin vereceğini sanmıyorum."

"Ne? Neden?!" Diyor, acı içinde.

"Sana söylemem gereken şey bu. Seni uyarıyorum, çok fazla şey var ama saçma sapan dedikodulardan duymadan önce gerçeği benden duymanı istedim."

Charlie kaskatı kesilir, alnını kaşır.

"Bayan Tyler, Bay Pace'in bunu yapıp yapmayacağını bilmiyorum-" "Umurumda değil," diyorum kararlılıkla, "ona güveniyorum."

Sonra ona son birkaç günde yaşananları elimden geldiğince nazik ve hızlı bir şekilde anlatmaya başlıyorum.

"Yani özetle, erkek arkadaşına kızgın olan biri senin peşinde ve elinden gelen her şekilde hayatını mahvetmeye çalışıyor" dedi.

Bitir.

"Temel olarak, evet."

Daha fazlasını söylemek istiyorum ama Charlie aniden kulağına dokunarak

kulaklıktan arıyor.

"Bay Pace hemen köşede. Arabaya gitmemiz gerekiyor." diye beni uyarıyor ve araca doğru işaret ediyor.

Montresa'ya hızlıca "Gitmelisin," diyorum, "başını belaya sokmak istemiyorum."

"Olamaz," diyor Montresa, beni görmezden gelerek

"Eğer ayrılıyorsanız, *ayrılmak* gibi, *onunla* buluşacağım'dan emin olabilirsiniz."

Onu bu noktada caydırmanın mümkün olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum, bu yüzden üçümüz avluya doğru yürüyoruz. Range Rover'a henüz ulaşmıştık ki, biri Jaxon ve Ethan, diğeri Levi ve Max ile birlikte iki kişi daha yanaştı.

Jaxon dışarı fırlıyor ve üçümüze doğru yürümeden önce ceketini düzeltiyor.

"Tatlım." diyor, kolunu belime doluyor ve Montresa'yı değerlendiriyor, sesi ciddi ve gözleri soğuk.

"Jaxon, seni arkadaşım Montresa Evans ile tanıştırmak istiyorum. Montresa, bu Jaxon Pace."

Kaşlarını kaldırarak ona bakıyor, belli ki onun kusursuz yakışıklılığı karşısında afallamış.

"Memnun oldum." diyor elini uzatarak. "Memnun oldum."

diyor adam hızlıca, elini sıkarak.

Sonra bana döndü ve sırtımı ovdu. "Özür

dilerim ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Neler oluyor? Jaxon gergin. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Montresa'ya dönüyorum, Jaxon'ın evindeki tüm erkekleri değerlendirmekle meşgul.

sanki her biri ayrı ayrı lezzetli görünüyormuş gibi. Ama bana döndüğünde yüzü üzgünleşiyor.

"Bu şimdilik bir veda," diye sarılıyorum ona, "ama lütfen yabancılık çekme."

"Bu bir veda değil," diyor beni daha sıkı sıkarak, "sadece 'sonra görüşürüz' ve merak etme, hastalarına göz kulak olacağım."

"Benim için 'BeeBees'e işkence edeceğine söz ver." Gülümsüyorum.

"Oh, güven bana," diyor karanlık bir sesle, "ve Dr. Mitchell'in hayatını cehenneme çevirmek üzere olduğuma inansen iyi edersin."

Gülüyorum ve ona bir kez daha sarılıyorum. "Daha azını beklemezdim."

"Ve," diye fısıldıyor bana, "Eğer biri gelirse sana haber veririm. seni *soruyorum*."

"Teşekkür ederim."

"Kızıma iyi bak," diyerek Charlie'ye bakıyor ve göz kırpmıyor. Onun gülümsediğini ve başını salladığını görüyorum.

"Bu benim işim," diyor sakince.

"Hey güzel gözlüm, eğer boş vaktin olursa," diyor Levi'ye el sallayarak, "kendimi serbest bırakacağım."

Levi, Jaxon ona ters ters bakana kadar gülümsüyor, sonra boğazını temizleyip yüzünü soğukkanlı haline geri döndürüyor.

Gözlerimi devirip kıkırdıyorum.

"Natalie." Jaxon arabanın kapısını benim için açıyor, ben de biniyorum, Jaxon'ın parmaklarını şıklatmasını ve Ethan'ın atlayıp hızla Charlie'nin aracının yolcu tarafına gitmesini izliyorum.

Ve bir anda yok olduk.

Her şey düşünüldüğünde, oldukça iyi dayandım, ancak aynada hastane arkamda kaybolurken üzüntüyle izliyorum ve gözlerimde sıcak gözyaşlarının kabardığını hissedebiliyorum.

Jaxon elimi tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Göğsümde öfke ve hayal kırıklığı birikmeye başlıyor ve normal hayatımın bir parçasının daha yok olmasından onu sorumlu tutarak elimi çekme dürtüsüyle fiziksel olarak savaşmak zorunda kalıyorum.

Ama Rachel ve Michael'ın istediği de tam olarak bu.

Bunun için Jaxon'ı suçlamamı istiyorlar. Ondan nefret etmemi ve gitmemi istiyorlar ama ben kurdukları tuzaklara düşmeyi reddediyorum.

"Jaxon," diyorum, tüm gücümle öfkemi dizginlemeye çalışarak, "neden bana ve Montresa'ya karşı bu kadar kısaydın? Bu biraz kabaydı. Sen böyle yapmazdın."

"Natalie, özür dilerim," diyor dikiz aynasına bakarak, "seni oradan olabildiğince çabuk çıkarmam gerekiyordu."

Aynaları tekrar kontrol eder ve devam etmeden önce kulaklıktan söylenenleri dinler.

"Siz beni aramadan hemen önce evdeki adamlarımdan bir telefon aldım. Görünüşe göre dün gece Chicago'daki müzede bir hırsızlık olmuş. 'Truva Safirleri' çalınmış."

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kaldım. "Pace yadigarları!"

"En kötüsü bu bile değil," diye devam ediyor direksiyonu kavrayarak, "Robert öldürüldü. Vurularak öldürüldü."

"Ne?!"

"Tadilat için orada bulunan inşaat müteahhidi bu sabah onu yerde ölü olarak buldu."

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başlıyor ve en kötü korkularımı doğruluyor: Michael ve Rachel artık sadece bizi korkutmaya çalışmıyorlar.

Aktif olarak bizi öldürmeye çalışıyorlar.

"Bu kadar kısa kesmek istemezdim ama artık kimseye güvenemiyorum ve o yer o kadar halka açıktı ki, o kadar çok insan gelip gidiyordu ki, hayatına yönelik herhangi bir girişimi önlemek için *seni* oradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmam gerekiyordu."

Sertçe yutkunuyorum, haklı olduğunu anladığımda ellerimin titrediğini hissediyorum.

Bu noktada herkes suikastçı olabilir.

"Ama" diyor usulca, "işini ne kadar sevdiğini biliyorum ve çok üzgünüm. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, kalbin kırılmış olmalı."

"Kalbim kırık değil," diye fısıldıyorum, göğsümde öfke birikiyor, "Öyleydim, ama artık değil. Şimdi çok kızgınım... Cevaplar istiyorum."

Jaxon gaza basarak, "İşte oraya gidiyoruz," diyor, "Onları sana vereceğim."

Bölüm 12

JAXON

Natalie'yi şehrin hemen dışındaki depoma götürüyorum. Burada Levi bir komuta merkezi kurdu ve Rachel ile Michael'ın nerede olduğu hakkında bildiğimiz her şeyi derledik.

Levi, FBI'dan Natalie'nin peşinde olan adamı öğrendikten sonra hastanenin güvenlik kamerasını hacklemeyi başardı Dr. Ramirez'in ofisine girip çıkan adamı görene kadar görüntülerde geziniyoruz.

"İçeri girdiğini ve benim hakkımda bilgi istediğini söyledi, ama daha çok Jaxon'a ve onunla olan ilişkiye yönelikti. onu." Natalie soruyor.

"Sen ne bilirsin ki? Ajan Adam Westwood," diyor Levi, dosyasını açarak. "Irak savaşı gazisi, FBI IOC-2 Bölümü'ne dönüştü ve süper sık kafalı."

"Bekle, sen *de* mi onu tanıyorsun?" Levi'ye sordum.

"Kesinlikle var, birlikte çalıştık. Onun patronu José'yi, yalakalığı onu emir komuta zincirinde yukarılara taşıyabilsin diye görevden alan hıyar."

"IOC-2 nedir?" Natalie soruyor.

"Uluslararası Organize Suç İstihbaratı ve Operasyonları," diyor Levi, dosyayı kaydırarak. "Dünya çapındaki suç hücrelerine sızma ve onları çökertme konusunda uzmanlar."

Harika. Tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

"Ama radarlarında olsaydık," diyor Levi, sandalyesinde dönerek, "arama izni olmadan içeri girmesine imkân yok. O bir aptal ama bu onun yapacağı bir hata değil."

"Peşimizde olduklarını düşünmüyorsun değil mi?" Ethan sorar.

Levi başını sallar. "Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Sahadaki adamlar için standart protokol: Yüksek öncelikli bir hedefe, ona saldırmak için yeterli bilgiye sahip olana kadar kendinizi tanıtmazsınız. Çok fazla şey ters gidebilir."

"Peki, ne istiyorlar?" "Ve neden önce Natalie'ye yaklaştılar, eğer sadece beni sormak içinse?" diye soruyorum.

Levi omuz silkiyor.

"Bilmiyorum." Çenemi ovuyorum.

Bu hiç mantıklı değil. FBI neden burada? Ne istiyorlar?

Levi'nin omzuna dokunuyorum.

"Devam et."

Sonra Max'e dönüyorum. "James ve Beck onu takip etsin ama uzaktan. Bu herifin yaptığı her şeyi bilmek istiyorum. Ne kullanıyor, nerede yemek yiyor ve nerede uyuyor."

Daha sonra onu ziyaret etmem gerekirse diye.

Natalie solumda duruyor, kollarını vücudunda kavuşturmuş, arka plandaki televizyonlardan birinin ekranında hastane görüntülerini izliyor.

Şu anda umursadığım tek kayıp o.

Ona doğru yürüyorum, arkasından yaklaşıyorum ve ellerimi kollarına hafifçe sürüyorum.

"Benimle gel." Fısıldıyorum

Elini tutup onu deponun başka bir çadırı alanına götürüyorum; burada derme çatma bir odada bir masa ve duvarda asılı dev bir Batı Yarımküre haritası var. Amerika Birleşik Devletleri'nin yanı sıra Orta Amerika'daki çeşitli şehirlere iğneler saplanmış ve iplerle birbirine bağlanmış. İğnelerin yanında hem Michael'ın hem de Rachel'in resimleri var.

Rachel bu fotoğrafların çoğunda farklı görünüm ve kılıklar sergiliyor, ancak Michael şu anda taktığı siyah göz bandından kolayca tanınabilir.

Rıhtımdaki arbedemizden sonra ona verdiğim küçük bir hediye.

"Vay anasını..." Natalie fısıldayarak tüm detayları gözden geçiriyor, parmakları haritadaki bir ipi takip ediyor.

"Bu," diyorum zorlukla yutkunarak, "bildiğimiz her şey."

"Çok fazla" diyor.

Gözlerim Michael'ın Meksika'nın bir şehrinde bir kafede bir grup erkekle buluştuğu bir fotoğrafa takılıyor.

"Bu bir başlangıç," diyorum dev haritaya bakarken. "Keşke daha fazlası olsaydı, ama üzerinde çalışacağıma dair sana söz vermiştim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye fısıldıyor, "sadece..."

"Natalie." Yüzünü bana döndüğünde arkasından yaklaşarak söyledim. Yere bakıyor, ben de çenesini hafifçe itiyorum ve yukarı, bana doğru bakıyor.

"Cehennemi yaşadın. İnanılmaz bir zarafetle üstesinden geldin, Ama bu durumdan en çok siz zarar gördünüz."

"Bunun tam olarak doğru olup olmadığını bilmiyorum. Yani, vurulan sendin, Jaxon. Neredeyse ölüyordun."

"Söz veriyorum, bu daha kötü," diye fısıldıyorum, bakışlarım artık onunkilerden ayrılıyor, "Bunun için acı çekmeni izlemek... *benim* için. Bu acının en kötüsü. Beni parçalara ayırıyor."

"Ama Jax," diye uyarıyor, "onların istediği de bu."

Gözlerimi kapatarak iç geçiriyorum.

"İnanın bana, ben de bununla mücadele ediyorum. Ama oynadıkları oyunu görüyorum ve buna teslim olmayı reddediyorum. Biz yapamazsak onlar kazanır. Bu yüzden mücadele etmeli ve onlardan daha güçlü olmalıyız."

Yeşil gözleri benimkileri bulduğunda, ruhumu ateşe veren ateşli bir yoğunlukla gözlerimin içine bakıyor. Uzanıp parmak uçlarımla onun güzel yüzünü okşuyorum.

"Tanrım, seni hak etmiyorum." "Jaxon..."

"Hayır, bu doğru, bunu biliyorum. Benden çok daha iyi bir erkeği hak ettiğini biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum." Kıkırdayarak, onun ellerini tutan ellerime bakarak söylüyorum. "Ama bu arada, seni korumak ve güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sana söz veriyorum. Her zaman."

"Bunu biliyorum Jaxon, biliyorum." diyor alnını benimkine bastırarak, "Ve bilgin olsun, 'iyi bir adam' olduğunu düşünmediğini biliyorum ama bana karşı her zaman iyi oldun. Bu kadar yeter."

Sözleri içimdeki cehennemin merhemi gibi geliyor ve göğsümde yükselen duygularla savaşıyorum.

"Seni kaybedemem Natalie." Fısıldıyorum. "Hayatımda ilk kez fark ettim ki ben... *yani* ben gerçekten bunu kastediyorum. Sana gerçekten değer veriyorum."

Yollar... Açıklayamıyorum."

Bu da ne böyle? Gerçekten böyle duygularıma mı kapıldım?

"Bu iki şekilde de geçerli, biliyorsun." diye fısıldıyor ve nefesinin titrediğini hissedebiliyorum. Elimi tutuyor ve karnının üzerine koyuyor. "Bu işte artık beraberiz. Ne olursa olsun, bana geri dönmek zorundasın. Her zaman."

Artık kendimi tutamıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp onu sertçe öpüyorum. Diğer elimle onu kendime doğru çekip kıçını avuçlarımın arasına alıyorum. Onu masaya doğru itiyorum ve iniltisini duyarak dilimi ağzının derinliklerine itiyorum.

"Jaxon..." diye nefes alıyor, ben boynundan aşağı öperken, "erkekler... herhangi biri şu anda bu odaya girebilir."

"Umurumda değil," diye homurdanıyorum, kıyafetlerini vücudundan ayırmak ve onu bu masanın üzerinde doyumsuzca becermek istiyorum.

"Efendim, hareket zamanı geldi," dediğini duyuyorum Ethan'ın aniden. Çadır.

Lanet olsun! Güvenlik devriyesi.

Dikkat çekmemek için burada bir saatten fazla kalmıyoruz çünkü tembel güvenlik görevlisi her gün bölgede devriye geziyor. Kırk beş dakika.

Natalie kıkırdıyor, hayal kırıklığımı ve tahrik olduğumu görüyor.

"Sanırım bunu saklamamız gerekecek," diyor eliyle kasıklarımı tutarak ve kulağıma fısıldayarak, "...sonrası için."

Bunu ona ödetmeliyim.

"Nefis," diyorum dişlerimi sıkarak.

Kendimi toparlıyorum ama çadırdan çıkıp dışarıdaki arabalara doğru yürürken kıçına şaplak atma fırsatını değerlendiriyorum. Tam kapı koluna uzanıyordum ki Ethan'ın bağırıldığını duydum.

"KAHRETSİN! MISAFİRİMİZ VAR!"

Görünüşte yoktan var olan bir düzine silahlı adam arabaların etrafında cisimleşerek etrafımızı sardı. Bir elimle belimden silahımı çekiyorum, diğer elimle de Natalie'yi arkamdan itiyorum, böylece sırtı Range Rover'a dayanıyor ve vücudumla onu koruyorum. Charlie ve Ethan etrafımızı sarıyor, Levi ve Josiah da önümüze düşüyor.

"Kim bunlar?!" Natalie soruyor ama ben zaten biliyorum.

Bileklerine sarılmış siyah bandanaları gördüğüm anda anlamıştım. Paketin içindeki aynı bandana.

Los Serpientes. Buradalar.

"Beyler," diye bağıryorum onlara, "mesajınızı aldım ve benimle konuşmak istediğinizi anlıyorum. Kız arkadaşım da şimdi gidiyordu. Onu uğurlamama izin verin, sonra konuşabiliriz."

"Jaxon! Hayır!" Natalie belimi tutarak fısıldıyor.

Elimi onun elinin üstüne koyuyorum ve sessiz olmasını istiyorum.

"Hayır, gitmiyordu." Sigaralı bir adam kalabalığın arasından öne doğru adım atarken şöyle diyor.

Kamuflaj pantolonu ve uzun kollu düz siyah bir gömlek giyiyor, ancak diğer elini arkasına sokmuş olmasına rağmen silahsız görünüyor.

"Bak, senin kim olduğunu biliyorum. Belli ki sen de benim kim olduğumu biliyorsun.

İkimiz de işlerin kontrolden çıkmasını istemiyoruz."

"Kesinlikle hayır," diyor adam sırtarak, kollarını göğsünde kavuşturarak, "bu akşam buraya kan dökmeye gelmedik."

"Şimdi onu güvenli bir şekilde yoluna göndereyim, sonra iş konuşabiliriz."

"Sanırım yanlış anladın Ese," diyor adam, sırtışı derinleşerek, "*senin* için burada değiliz... *kız* için buradayız."

Az önce ne dedi?

"Bandana..." "Evime gönderdiğin-" diyorum, beynim hala yetişmek için yarışıyor.

"Küçük davetimiz mi? *O onun* içindi. Senin için

değil." "O bu işe dahil değil," diyorum kesin bir dille.

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Oh, sizi temin ederim, kesinlikle öyle," diyorum silahımı doğrultarak, "ve diyorum ki hiçbir yere gitmiyor."

"Engerek tarafından çağrıldı," diyor adam, "bu reddedebileceği bir istek değil. Ama... yine de, bunu zaten biliyorsun."

"Benim hiçbir işime karışmıyor. Viper'ın konuşmak istediği kişi benim."

Adam omuz silkerek, "Ama... sen değilsin," dedi, "benim talimatlarım onu almak. *Sadece* onu."

Olamaz.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Etrafına bir bak dostum," diyor adam, "bu konuda söz sahibi olduğunu düşünüyor musun?"

"Sizi temin ederim, biliyorum." Homurdanıyorum, öfkem artıyor.

"Ese, mantıklı ol. Sayıca azsın. İnadin yüzünden tüm adamlarının ölmesini mi istiyorsun? Sadece onunla konuşmak istiyor. Bunu yaptıktan sonra, söz veriyorum kız sana geri dönecek."

"O zaman sanırım yanlış anlayan sensin," diye tısladım, "bu gece kan dökülecek."

Adam sırtarak etrafımızdaki bir düzine adamı işaret ediyor. "Nasıl istersen öyle olsun, ama bence sen biraz dezavantaj."

Genişçe gülümseyerek kendi kendime alay ediyorum.

"O depoda ne olduğunu biliyor musun?" Arkalarındaki dev binaya doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Evet, Bay Pace. Burada ne tür silahlar sakladığınızı tam olarak biliyoruz," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, "araştırmamızı yapıyoruz."

"Güzel, o zaman şuradaki komşumun," diyorum yanımdaki depoyu işaret ederek, "son beş yıldır gizli bir metamfetamin laboratuvarı olduğunu da biliyorsunuzdur."

Kısa bir süre bakıyor, sigarasını söndürdükten sonra tekrar bana dönüyor.

"Yani?" diye alay ediyor. "Bu benim için ne anlama geliyor?"

"Bu, tek bir komutla tüm o 'silahları' patlatabileceğim ve hepimizi bir mil yükseğe uçurabileceğim anlamına geliyor."

Sözlerimi düşünmek için durakladığını görüyorum.

"Yalan söylüyorsun," diyor gözlerini bana dikerek.

"Belki. Belki de değildir. Ama eğer araştırmanızı yaptıysanız benim de yaptığımı biliyorsunuzdur. Dünyanın *karanlık* köşelerini tercih etme eğilimindeyim ve yerleşik bir acil durum planı olan bir yeri yenemezsiniz."

Los Serpientes'in adamlarının bitişikteki depoya bakmak için döndüklerini, bazılarının oradan uzaklaşmaya çalıştıklarını fark ediyorum.

"Acaba burada, sizin bölgenizde ne kadar *gürültüye* neden olacağını düşünüyorsunuz?"

"Neden umurunda olsun ki? Dediğin gibi, ölmüş olurdun."

"Doğru," diyorum sırtarak, "ama yine de, bir çuval inciri berbat edersem aile üyelerimden kan bedeli talep eden bir çetenin parçası değilim..."

Ama sen öylesin."

Gülümsemesinin anında kaybolduğunu görüyorum.

"Yani... bu doğru," diyorum kinle, elindeki evlilik yüzüğünü fark ederek. "Söyle bana dostum, karın onların intikam arzusunu tatmin etmeye yeter mi? Yoksa daha fazla aile üyeni mi idam edecekler? Bir ölçek var mı? Bağışlayın beni, bir karteğe katılmanın detaylarından tam olarak emin değilim."

Etrafındaki insanların huzursuzlandığını görüyorum, bu düşünce artık onların da bilincine iyice yerleşmiş durumda.

Tam olarak istediğim şey.

"Chicago'nun ünlü otelcisi ve 'Lüks Prensi' Jaxon Pace'in bir kadın için kendini havaya uçuracağına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" diye alay ediyor.

"İnan bana Ese, onu almana izin vermeden önce tüm şehrini yerle bir ederim."

"Blöf yapıyorsun."

"O değil," diyor Ethan, önümde, "ve o da değil. Biz." Ethan, Charlie, Levi ve Josiah aynı anda silahlarını çekerek şu anda bile benimle birlikte durmayı seçtiler.

Adam bana ters ters bakıyor ama sonunda iç çekerek vazgeçiyor.

"İyi!" diye tersledi, açıkça sinirlenmişti, "Sen de gelebilirsin. Ama altınızı birden almayacağız. Bir şoförünüz olabilir. Seçiminizi yapın ve şu lanet arabaya binin. Bizi takip edeceksiniz."

Ethan bana başıyla selam veriyor ve tek kelime etmeden uzaklaşıyor. Eve dönüp Jessica'nın güvenliğini sağlamasını istediğimi biliyor.

"Charlie, bizimle geliyorsun." Grubun en iyi İspanyolcasını konuştuğunu bildiğim için söylüyorum.

Başını salladı ve sürücü tarafına doğru yürüdü.

Natalie'ye dönüyorum, yüzü şok ve kafa karışıklığıyla kaplanmış.

Kahretsin, bunu açıklamaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Denemek için ağzımı açtım ama önce o konuştu.

"Bu şimdiye kadarki en tuhaf gün." Natalie sinirli bir şekilde Range Rover'ın arka kapısını çekerek açıyor.

Engerek tarafından 'çağırılması' konusundaki genel lakaytlığı beni şaşırttı ama garip bir şekilde şaşırmadım.

Diğer iki adamla birlikte diğer araca binen Ethan'a son bir kez bakarak Natalie'yle birlikte arabanın arka koltuğuna tırmanıyorum. Kamuflej pantolonlu adam Ethan'ın arabasının geri dönüp diğer araçla birlikte uzaklaşmasını izliyor.

camıma doğru yürüdü ve camı indirmemi işaret etti.

"Ve kaybolmamanızı tavsiye ederim, Ese. Sabrım bir yere kadar ve eğer bana karşı gelerseniz hepinizi haritadan silerim." uzaklaşmaya başladı ama sonra geri döndü ve parmağını gülümsemek için bastırdığı dudaklarına bastırdı. "Ve buna o güzel küçük esmer senin evinde."

O anda burnunu beynine yumruklamaktan daha çok istediğim bir şey yok ama ben tepki vermeden uzaklaşıyor.

Adam adamlarına "Yükleyin!" diye bağıyor ve arkasını dönüp ters ters bakıyor.

Bana.

"O şerefsizi sevmiyorum," diyor Natalie asidik bir şekilde. Telefonumu çıkarıyorum.

Ben

17:54: Jessica'yı güvene alın. Akşam 8'e kadar benden haber alamazsanız, Phoenix Projesi'ni uygulayın.

Ethan

17:55: Anlaşıldı.

"Bunların herhangi biri doğru muydu?" Natalie bana "Komşu depodaki metamfetamin laboratuvarı ve hepimizi havaya uçurmakla ilgili söylediklerin doğru muydu?" diye soruyor.

"Sayılır," diyorum silahımdaki mermileri kontrol ederek, "komşumun deposunda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Ona göz kırpıyorum.

Natalie sırtıyor ve gözlerini devirerek kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Viper'la buluşacağız," diye cevap veriyorum, eskort tugayımızdaki altı araca bakarak, "ama bunun dışında... Bilmiyorum." Elini kendi elime alıp nazikçe sıkıyorum.

"Ama söz veriyorum, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Başını sallıyor ve ben burada sessizce oturup bu sözü tutabilmeyi umarken omzuma yaslanıyor.

Yirmi dakika sonra sahildeki beyaz mermer bir malikanenin garaj yoluna giriyoruz.

Bu biraz güven verici bir durum, zira benim tecrübelerime göre, çoğu suç lordunun, içermek zorunda kalacakları delil miktarı göz önüne alındığında, ikamet ettikleri yerlerde cinayet işlemeleri pek olası değildir.

Bu ve güney eyaletlerindeki geniş suç örgütleri arasında Los Serpientes'in Güney Amerika'daki kökleri tüm Batı Yarımküre'ye yayılıyor ve kartelin en batıl inançlı hücrelerinden biri olarak biliniyor.

Hücrelerinin çoğu Santa Muerte'ye tapmaktadır ve bu özel tarikatın suçlarını düzenlerken izledikleri, kendi evinizdeki bir misafiri öldürmeyi yasaklayan belirli bir kurallar dizisi olduğu söylenmektedir.

Ancak altı araçlık kabilemiz en az iki düzine silahlı muhafızla dolu bir garaj yoluna park ettiğinde, bu bilgiden elde ettiğim tüm rahatlık dağılıyor.

Din bu gece bize yardım etmeyecek.

Arabanın kapısı bizim için açıldı ve ben dışarı çıkıp Natalie'ye elimi uzatmak için döndüm. Elimi sıkıca kavıyor, yanımdan inerken çenesi kilitleniyor. Kapılarımız arkamızdan kapandı ve evin içine doğru ilerlememiz emredildi.

Fuayeden geçip bir koridorda ilerleyerek ortasında dev bir yuvarlak masa bulunan geniş bir odaya ulaşıyoruz. Odada pencere ya da sanat eseri olmadığını ve duvarların çıplak beton olduğunu hemen fark ediyorum.

...bunların hepsini hortumla yıkamak kolaydır.

Camo pantolonlu adam kapıyı arkamızdan kapatırken, "Oturun, birazdan gelecek," diyor.

Kapı kapandığı anda Natalie bana dönüyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben başımı sallayarak onu kendime çekiyorum.

"Yalnız değiliz," diye fısıldıyorum, yanağından öpüyorum ve sonra geri çekiliyorum, böylece gözlerimin bizi işaret eden güvenlik kameralarını taradığını görebiliyor. Yukarı doğru bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"Oturabilirsin tatlım," diyorum sandalyeyi işaret ederek ama başını sallıyor.

Kapı tekrar açıldığında hepimiz ayaktaydık.

İçeri altı adam girdi, içlerinden biri bizi buraya getiren sık kafalı. Ama bu sefer bana ters ters bakıyor ve burnu kanıyordu.

Bunun, bir yerine üç rehineyle geldiği için aldığı bir ceza olduğunu varsayabilirim.

Arkalarında güneş gözlüklü ve gri takım elbiseli bir adam var.

Engerek.

Uzun boylu ve kafası tıraş edilmiş. Teni bronz ama boynunda ve yüzünün sol tarafında dövmelemler olduğunu görebiliyorum. Odaya girdiğinde bir eli cebinde, üzerinde bir tabanca taslağı ve ağzının köşesinde bir kürdan vardı.

"Pekala," diyor masanın etrafında dönerek, "davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Tyler."

Odanın diğer tarafına doğru yürür ve oturur. "Yine de, misafir getirebileceğinizi söylediğimi hatırlamıyorum."

Natalie önce bana, sonra Charlie'ye, sonra da Viper'a baktı. Ama sonra beni şaşırtarak masaya doğru yürüdü ve oturdu.

"Ne derler bilirsin," dedi alaycı bir tavırla, "bir kız asla *çok* dikkatli olamaz."

Engerek hiçbir şey söylemiyor ama Charlie ve ben şaşkınlığımızı gizlemeye çalışıp onu masaya kadar takip ederken, dudaklarının kenarındaki sırıtışı görüyorum.

"Neden buradayım?" diye soruyor aniden, cesareti beni derinden sarsıyor.

"Sadece seninle dostça bir sohbet etmek istedim."

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık veriyor, "madem dostça bir sohbet istiyordun, neden bir düzine silahlı haydut gönderdin?"

Bir de bana asabi diyor!

Elimi kalçasından geçirip hafifçe sıkıyorum.

Sakin ol Nat, bunun bir yangın savaşına dönüşmesine gerek yok.

Ama Engerek kızgın değil. Onun yerine kıkırdıyor.

"Her zaman böyle alıngan mıdır?" diye soruyor bana dönerek.

"Hiçbir fikrin yok." Kalçasını nazikçe ovmaya devam ederken Natalie'nin gerildiğini hissederek cevap veriyorum.

Başını sallıyor, nefesinin altında İspanyolca bir şeyler mırıldanıyor ve bu da arkasında duran üç korumanın kıkırdamasına neden oluyor.

"Çok meşguldün Chica," diyor masaya doğru eğilip parmaklarını birbirine geçirerek, "araban patladı, evin yandı ve hastan öldürüldü."

Natalie'nin titremeye başladığını hissediyorum.

"Görüyorum ki senin de erkek zevkin kötü," diyor bana bakarak. "Bu ya da kötü erkeklerden hoşlanmak."

"Yanılıyor olabilirim, ama sanırım benim erkek zevkim seni ilgilendirmez," diye cevap veriyor buz gibi, "ve diğer şeyler de öyle. Bu benim işim."

"Bu şehirde olan her şey beni ilgilendirir!" diye bağırarak Natalie'yi yerinden sıçrattı. "Ve senin yüzünden her yerde polisler cirit atıyor! NEDEN?!"

"Benim yüzümden," diye karşılık veriyorum, öfkem kabarıyor, "benim yüzümden onu hedef alıyorlar."

Engerek sandalyesine oturup gülümsemeden önce bir an bana ters ters bakıyor.

"Gördün mü?" diyor memnun bir gülümsemeyle, "tam da dediğim gibi: kötü bir zevk erkekler."

Bu ukala orospu çocuğunu sevmiyorum.

"Pekala, nazık olmayı denedim ama belli ki bu sende işe yaramayacak. Bu iş şöyle olacak. Bay Pace, önümüzdeki beş dakika içinde bana neden bu kadar zahmete girdiğinizi açıklamanızı öneririm. Chicago'daki rahat krallığını bırakıp buraya gel ve benim bölgemde işleri berbat et."

Gruptaki adamlardan birine başıyla işaret eder ve adam bir puro getirip onun için yakar.

"Söyleyeceğin şey hoşuma gitmezse ya da bugün depoda Rico'ya yaptığın gibi bana yalan söylediğini ve hızlı davranmaya çalıştığını düşünürsem, kafana bir kurşun sıkarım ve bir tane de alıngan küçük kız arkadaşının kafasına sıkarım, anladın mı?"

Ancak aniden arkamızdaki kapıya vuruldu ve on yaşlarında bir çocuk, yüzü korku ve endişe dolu bir şekilde koşarak odaya girdi.

"Baba! Baba! Baba!"

"ENRIQUE!" Engerek tersledi, yüzü kıpkırmızı oldu, "KAÇ KEZ-"

"Ama baba, annem beni seni almam için gönderdi, o DÜŞTÜ!" diye feryat ediyor çocuk, gözlerinde yaşlar oluşuyor, "bebeğin ŞİMDİ doğacağını söyledi!"

"NE?!" Engerek o kadar hızlı ayağa kalkıyor ki sandalyesi geriye doğru düşüyor. "Şimdi mi? İki gün daha doğum yapmaması gerekiyordu."

haftalar!

" "Evet! Ve kan olduğunu gördüm!"

Engerek adamlarına İspanyolca talimatlar vermeye başlar ve Odadan çıkarken Natalie de aniden ayağa kalkar ve korumaların silahlarını kılıflarından çıkarıp ona doğrultmalarına neden olur.

"Whoa, whoa, whoa!" Charlie'yle birlikte ayağa kalkıp kollarımızı onun önüne koyarken ben de "Oha!" diyorum.

"Efendim," diye kekeliyor, "Bay, uh, Viper, ya da size her ne demem gerekiyorsa. Doğru mu duydum? Karınız hamile ve düştü mü?"

Oğlunun omzunu tutarken hiçbir şey söylemiyor, yüzü kızgın.

Natalie, şimdi hepimizi öldürmelerini emredebilir ve yapabileceğim çok az şey var.

"Lütfen. Ben bir hemşireyim. Bırakın ona yardım edeyim." "Hayır," diyor sertçe uzaklaşarak.

"Bekle! Hayır!"

"Natalie, bırak gitsin," diyorum usulca.

"Bir hata yapıyorsunuz! Bırakın ona yardım edeyim!"

"Sizi tanımıyorum, bayan! Hiçbirinizi!" diye tersliyor.

"Oh, Tanrı aşkına, bunun onunla hiçbir ilgisi yok seni inatçı pislik!" diye tersliyor ve ben nefes almayı kesiyorum.

Ona ters ters bakıyor.

"Hiç bebek doğurttun mu?" Öfkeli bir şekilde soruyor. "Çünkü ben yaptım. Neredeyse yarım on yıldır hemşireyim. Acil serviste, yoğun bakımda çalıştım ve lanet olası bir özel ev muayenahanem vardı. Ve sen tüm bunları zaten biliyor olmalısın, ama yine de karına yardım etmeme izin vermeyi reddediyorsun!" diye bağırıyor öfkeyle.

Lanet olsun.

Engerek kapı aralığından ona dik dik bakmaya devam ediyor ama yüzünden onun haklı olduğunu bildiği ve buradaki konumunun tamamen dışında olduğu anlaşılıyor.

"Lütfen," diyor, sesi bu kez daha yumuşak, kendisine doğrultulan silahları cesurca görmezden gelerek ona doğru ilerliyor. "Aramızdaki dramı şimdilik unutun. Oğlunuz kan gördüğünü söyledi. Eğer üçüncü trimesterde düşerse ve kan varsa, plasenta dekolmanı olabilir. Bu da ölümcül olabilir."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyor Engerek, ona dönüp bakarak, "ama doktorumuzun buraya gelmesinin bir dakika süreceğini biliyorum, o yüzden... tamam."

"Charlie, arabadaki tıbbi çantama ihtiyacım olacak!" diyor hiç vakit kaybetmeden.

Neredeyse Engerek'le birlikte odadan çıkacaktı ki aniden durdu, arkasını döndü ve beni öpmek için geri koştu.

Bekle, şu anda neler oluyor?!

Charlie gitmek için ayağa kalkar ancak Engerek'e bakmak için dönen korumanın eli tarafından durdurulur.

Korumaya "Bırak gitsin," diyor, sonra bana dönüyor. "Beni takip edin," diyerek odadan çıktı.

Ayağa kalkıyorum, ceketimi düzeltiyorum ve Natalie ile Engerek arasındaki hızlı konuşmaya ayak uydurmaya çalışarak onları odadan çıkarken takip ediyorum.

"Kaç aylık?"

"Otuz sekiz hafta," diyor Engerek, "ama son bir haftadır zor zamanlar geçiriyor."

"Eşinizin bilmem gereken herhangi bir rahatsızlığı var mı? Anemi? Kan basıncı sorunları? Şeker hastalığı? Ve kadın doğum uzmanı herhangi bir endişesini dile getirdi mi?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Ama emin değilim," diye cevap veriyor Engerek, sesindeki endişeyi belli ederek.

Tekrar ediyorum... Şu anda ne halılar dönüyor?

Bir kez daha fuayeye giriyoruz ve Charlie arabaya doğru dışarı fırlıyor. Engerek duruyor, bize arkasını dönüyor ve iç çekerek çenesini ovuşturuyor. Bu durumla mücadele ettiğini söyleyebilirim.

Birden üst kattan bir kadın çığlığı yankılanır ve yüzünde panik ifadesi belirir.

Natalie, "Bu bana doğum sancısı gibi geliyor," dedi, "doktorunuz çoktan arandı ve yolda mı?"

"Evet." Charlie'nin içeri koştuğunu görmek için dönüyor.

Natalie çantayı Charlie'den alır ve merdivenlere doğru adım atar, Engerek de arkasından onu takip eder.

Ama onu durdurmak için geri döner, "Bayım..." diye çırpınır.

Boğazını temizliyor, ceketini beceriksizce düzeltiyor.
"Gabriel." Diyor, yumuşak bir sesle.

Halüsinasyon mu görüyorum yoksa Engerek Natalie'ye gerçek adını mı verdi?!

"İnan bana, burası bir erkeğe göre bir yer değil." "Lütfen... sadece..." sesi kesilir.

Natalie başını sallar.

"Elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Natalie çantasıyla birlikte merdivenlerden yukarı fırlarken, fuayede daha fazla çığlık yankılanır.

Engerek bir an için dudağını ısırды ve elini kelinde gezdirdi.

Kafa.

"Mierda," diye İspanyolca iç geçirdikten sonra bana döndü, "şey, madem

Bunların hiçbiri planladığım gibi gitmedi. Siktir et. Hadi bir şeyler içelim."

OceanofPDF.com

Bölüm 13

NATALIE

"Pekala, Sofia, taçlandırıyorsun! Neredeyse vardın, kızım! Bir büyük itiş daha!" Sertçe söylüyorum.

"ARRGHH!" Sofia bağılıyor, tüm gücüyle ıkınıyor ve itiyor. Birkaç dakika sonra güzel kız bebeği doğar ve Sofia gözyaşlarına boğulurken minik çığlıkları odada yankılanır.

Engerek ya da 'Gabriel' odaya dalıyor ve bu akşam ilk kez yüzünde gerçek bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum.

Karısını öpen ve küçük kızına sevgiyle bakan bu adamı izlerken, daha birkaç saat önce bizi öldürmekle tehdit eden korkunç kartel patronundan çok farklı göründüğünü düşünmeden edemiyorum.

Doktor kordonu kestikten ve hayati değerlerini kontrol ettikten sonra onu temizleyip annesinin göğsüne götürüyorum. Onu yatırırken Sofia'nın eli benimkine değiyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor çekingen bir sesle, "kim olduğunuzu ya da nereden geldiğinizi bilmiyorum ama Tanrı'nın bir lütfusunuz."

Her şey çok hızlı geliştiği için, odaya girdiğimden beri bana söylediği ilk gerçek cümle bu oldu.

Sofia'yı kazara düşmesi sonucu erken doğum yaparken buldum. Kasılmaları düzenli hale geldi, bu yüzden başka belirgin bir komplikasyon olmadığını teyit ettikten sonra daha rahat bir pozisyona geçmesine yardım ettim. Görünüşe göre doktor trafiğe takılmıştı ve gelmesi bir saatten fazla sürdü, ama neyse ki tam da doğum ilerlerken geldi.

"Evet," diyor Gabriel, gözleri benimkileri bulduğunda, "teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Onları biraz yalnız bırakmak için izin almadan önce sessizce söylüyorum.

Koridorun karşısındaki banyoda temizleniyorum ve tıbbi çantamda sakladığım yedek önlüklerimi giyiyorum.

Başım hâlâ dönerken, bu evin bir yerlerinde hâlâ hayatta olduğunu umduğum erkek arkadaşımı bulmak için dev merdivenlerden iniyorum. Ancak önce Charlie'ye rastlıyorum ve onu kamuflaj pantolonlu korkunç adam ve üç korumayla birlikte köşedeki bir masada oturmuş poker oynarken buluyorum.

"Bayan Tyler!" Charlie odaya girdiğimi görünce elindeki kartları yere atarak bağırıyor. "Dönmüşsünüz!"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

Ben gittiğimden beri ne oldu?

Yukarıya koştuğumda çok gergin bir ortam vardı. Üçümüzün içinde bulunduğu yakın tehlikeden dehşete düşmüştüm ve Sofia'nın doğumuna yardım etmeye odaklanmak için bunu fiziksel olarak zihnimden uzaklaştırmak zorundaydım.

Ancak tüm endişelerim boşunaymış gibi görünüyor, çünkü benden önce odadaki herkes sakin ve rahat görünüyor.

"O burada mı?" Rico, camo pantolonlu adam soruyor. "Küçük olan mı?"

"Evet," diyorum usulca, kibarca gülümseyerek, "o burada ve kesinlikle çok güzel."

Gabriel'in adamları tezahürat yapıyor ve oda öncekinden daha az gergin olsa da, bu adamdan sadece birkaç saat önce ne kadar nefret ettiğimi düşününce endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Gözlerim hemen odayı tarayıp Jaxon'ı arıyor ve onu oturma odasındaki cam kapıdan dışarıda, verandada puro içerken gördüğümde rahat bir nefes alıyorum.

"Jaxon?" Dışarı çıkarken soruyorum, hâlâ kafam son derece karışık. Gülümseyerek bana doğru döndü.

"Tatlım!"

Purosunu kül tablasına bırakıyor ve hızlı adımlarla bana doğru yürüyüp yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Nasılsınız? Anne ve bebek nasıl?"

"Ben iyiyim, herkes iyi," diyorum inanamayarak başımı sallayarak, "ama... kafam çok karışık."

Jaxon alnımdan öpüyor ve gülümsüyor.

"Seni terk ettiğimde, gerginlik boğucuydu. Şimdi puro içiyorsun ve sanki parti veriyormuşsun gibi kağıt oynuyorsun."

Jaxon yüzümdeki bir saç telini fırçalayarak, "Parti veriyorduk sayılır," dedi, "ve bu, canım, tamamen senin sayende *oldu*."

"Ne?"

Jaxon parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Karisına yardım etmek için araya girdiğin anda her şey değişti ve Engerek gardını indirdi. Bu hayatta geçirdiğim onca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmedim."

Vay anasını.

"Bu inanılmaz."

"İnanılmazsın," diyor Jaxon, elleri kalçalarımda tehlikeli bir şekilde alçalırken sesi alçak çıkıyor, "Eve döndüğümüzde seni inanılmaz *hissettirmek* için sabırsızlanıyorum."

Onun benimle bu şekilde konuştuğunu duyduğumda dünyanın geri kalanı eriyor ve kanım damarlarımda tutuşuyor, nabzım hızlanıyor.

Bunu bana nasıl yapar?

Beni derinden öpüyor ve hemen uzuvlarım karıncalanmaya başlıyor. "Bir çeşit sihir." Dudaklarıma doğru fısıldıyor, bir gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyordu.

Avlu kapısının tekrar açıldığını duyduğumda elimi göğsüne koymuş, diğer elimi de saçlarının arasından geçiriyordum. Jaxon kolunu belime doladığında, Gabriel'in bize katılmak için dışarı çıktığını görmek için dönüyorum.

"Beni takip edin." Verandasında kanepeler ve yanan bir ateş çukuru bulunan bir alana doğru yürüdüğünü söylüyor.

Üçümüz de oturuyoruz.

"Bayan Tyler," diyor usulca, "size bir özür borçluyum... ve minnettarlığımı."

Bacağını çaprazlıyor ve yüzündeki ciddiyetin alevlere yansıdığını görebiliyorum.

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

diye fısıldar. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Yumuşakça söylüyorum.

"Onun hayatını kurtardın," diyor gözleri benimkileri bularak, "ve doğmamış kızımın hayatını."

Kibarca gülümseyerek kızardım.

"Bütün işi karınız yaptı, sizi temin ederim efendim."

"Hayır," diyor, gözleri gözlerimi tutuyor, "yukarıdaki doktor az önce bana eğer sen burada olmasaydın ve ne yapacağımı tam olarak bilmeseydin

ikisini de kaybettik."

Vay be.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sertçe yutkunuyor.

"Bu gece bana asla ödeyemeyeceğim bir hediye verdiniz. Sana saygı duyuyorum. Bu da hayatta çok az insanın söyleyebileceği bir şey." Gözlerindeki bakış, sıcak Florida gecesinde bile beni ürpertiyor.

Ben ona yaslanırken Jaxon sırtımı nazikçe okşuyor.

"Ancak, peşinizde olan bu iki kişiye neler olduğunu konuşmamız gerekiyor. Adları ne demiştin?" diye sorar Jaxon.

"Michael ve Rachel Valentine," diye yanıtlıyor Jaxon, sesi alçak, "onlar kardeş."

Gabriel yavaşça, "Anladığımı biliyorum," dedi, "barışı korumak zorundayız. Burada sorun yaratmaya devam etmelerine izin veremem."

"Elbette," diyor Jaxon kolumu nazikçe okşayarak, "son dört haftadır onları izliyoruz. Bulundukları yeri tespit etmeye çalışıyoruz."

"Peki o zaman planın nedir?"

Jaxon tereddüt eder.

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyorum."

Bekle... Ne?

Gabriel de şu anda benim kadar şaşkın görünüyor.

Jaxon derin derin iç çekiyor.

"Michael, şiddet eğilimli sosyopatik eğilimleri olan kaçak bir akıl hastası. Ne olursa olsun hayatı eninde sonunda bir kurşunla son bulacak ama Rachel... çocuğumun annesi."

Bu da ne demek oluyor?

Belki de çok yorgunum, ama bunu söylediğinde ona dönüyorum, çenem neredeyse açık kalıyor.

"Yani," diyor Gabriel, yavaşça, "bunun yüzünden ikisini de infaz etmeyi planlamıyor musunuz?"

Kollarımı kavuşturarak Jaxon'a dönüyorum.

"Michael, idamla ilgili bir sorunum yok. Ona zaten bir sanatoryuma girdiğinde devlet tarafından idam edilmekten kurtuldu. Fakat

Rachel... şey, buna tam olarak karar vermedim." Jaxon, Gabriel'in sorusunu yanıtlıyor. Gözleri benimkileri buluyor.

"Önce onunla konuşmak için bir şansa ihtiyacım var."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın..." Küçümsememi daha fazla kontrol edemeyerek başka tarafa bakarken nefesimin altından fısıldıyorum.

Jaxon boğazını temizliyor, şu anda otoritesini sorgulamamdan rahatsız olduğu belli.

Ama umurumda değil.

Otoritesini sikeyim. Hepsinin canı cehenneme. Konuştuğumuz şey bu değildi!

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Sessizce koltukta ilerliyorum, Jaxon'ın bana dokunmaya devam etmesine izin vermek istemiyorum.

"Soruyorum çünkü erkeklerim kadınların birincil yer." Gabriel purosunu yakarak şöyle dedi. "Ve burada her şey Bayan Tyler'a odaklanmış gibi görüldüğünden, Rachel'la ilgili herhangi bir... *hamle* yapmadan önce ilişkiyi belirlemek için onunla konuşmak istedim."

"Ortada bir ilişki yok," diye çıkışıyorum, "o kaltak beni öldürmeye çalıştı. Arabamı, evimi, kariyerimi ve güvenliğimi yok etti. Niyetinin ne olduğunu anlamak için 'onunla konuşma fırsatına' ihtiyacım yok." Alaycı bir tavırla, meydan okurcasına bana şaşkın şaşkın bakan Jaxon'a bakarak söylüyorum.

Gabriel'in derin nefes aldığını duyuyorum.

"Bunun ikiniz için de hassas bir konu olduğunu görebiliyorum, ancak burada bir çözüm bulmamız gerekiyor."

Jaxon bana daha yakın olan koltukta öne doğru eğiliyor, ama ben ayağa kalkıp verandadaki parmaklıklara doğru yürüyorum.

"Anladığınızdan eminim, bunun devam etmesine izin veremeyiz, çok fazla kaosa neden oluyorlar." diyor öne doğru eğilerek ve ellerini birbirine sürterek. "Şimdi, normalde bu durumda size danışma zahmetine girmezdik. Sadece tehdidi tamamen ortadan kaldırırdık. Ama dediğim gibi, saygımı kazandınız ve şu andan itibaren size borçluyum."

Korkulukları sıkıca kavırıyor, bana borcunu ödemek istiyorsa onu ortadan kaldıracığına dair küstahça bir şeyler söylememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu halletmeniz için size kırk sekiz saat veriyorum, yoksa biz devreye girip halletmek zorunda kalacağız."

"Ben hallederim." Jaxon ona bakar, çenesi gerilmiştir.

Gabriel ona bakar.

"Sanırım bu en iyisi olur. Ancak herhangi bir nedenle önümüzdeki kırk sekiz saat içinde işleri halledemezseniz, hepinizin Miami'yi terk etmesini isteyeceğim. En azından *ruido* yatışana kadar."

Ne?

"Üzerimizde zaten var olan baskının daha da artmasına izin veremem ve burada olan her şey bize kötü yansır."

Vay anasını... Adam ciddi!

"Özür dilerim ama yürütmem gereken bir işim var." "Hayır, anlıyorum." Jaxon öyle diyor.

Gabriel başını sallayarak bir süre daha Jaxon'a baktıktan sonra ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor.

"Eminim ikiniz de eve dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur," dedi bana bakarak, "sizi çok uzun süre esir tuttum. Ve benim de tutmam gereken bir kızım var."

"Seni tutmayacağız." Boyalı bir gülümsemeyle ayağa kalkıyorum ve bu kez Jaxon'ı beklemeden hızla kapıya yöneliyorum.

Eminim buna da kızacaktır. Güzel.

Şu anda Jaxon Pace'ten olabildiğince uzakta olmak istiyorum çünkü onu boğmaktan korkuyorum.

Eve geri döndüğüm anda Charlie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve neyse ki bir bakışla gideceğimizi anlıyor. Hemen elindeki kartları bırakıp ön kapıyı açmaya koşuyor, Jaxon da ona yetişmeye çalışıyor.

Kemerli geçitte duruyorum ve son bir kez Gabriel'e dönüyorum.

"Sizinle tanıştığımı memnun oldum." Elimi uzatarak söylüyorum.

Bu konuda fazla seçeneğim olmamasına rağmen.

"Sofia ve küçük Alessa'ya selamlarımı iletin."

Bana bakıyor, sanırım şu anda karmaşık bir duygu karmaşası içinde olduğumu anlıyor ve nazıkçe elimi tutuyor. Ama sıkmak yerine saygıyla öpüyor.

"Gracias, Chica." diyor yumuşak bir sesle.

Korkutucu ve soğuk kişiliğine rağmen gözlerinin ardındaki samimiyeti hissedebiliyorum. Başımı sallayıp kibarca gülümsedim, sonra dönüp hızla

Merdivenlerden aşağı inin.

Jaxon arkamdan aceleyle vedalaşırken, Range Rover'ın arka koltuğuna geçip kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Jaxon sert adımlarla arabaya doğru yürüyor, onsuz aniden çıkmam karşısında gözle görülür bir şaşkınlık yaşıyor. Ama kapıyı kilitlediğimi fark ettiğinde, kilitli kolu çekiştirirken renkli camdan bana sinir bozucu bir bakış attığını görüyorum.

"Natalie." Diyor, sessizce.

Ama kapıyı açmak için bir hamle yapmadım.

Bırakın yanına oturmayı, şu anda ona bakmak bile istemiyorum.

Bir süre daha bekliyor, kapıyı amayacağımı anlamadan önce kolu bir kez daha çekiştiriyor. Arabanın diğer tarafına doğru yürürken nefesinin altından kfrettiğini duyuyorum. Ancak, tam arka koltuğun diğer tarafına tırmanmaya başladığında, kapımı açıyorum ve arabanın yolcu koltuğuna biniyorum.

Jaxon olanları izler ama kapısını çarparken hiçbir şey söylemez. Kapa eneni.

"Bizi eve götür, Charlie," diye tersledi.

Güzel. şimdi ikimiz de kızdık.

Kollarımı göğsümde kavuşturup pencereden dışarı bakıyorum, iim içimi yiyor, birden antamdaki telefonum çalıyor.

Jaxon

10:12: zgn olmanı anlıyorum, ama bu gösteri gerçekten gerekli mi, Natalie?!

Evet, Jaxon, seni lanet embesil!

Cevap vermeden telefonu çantama geri koyuyorum ve arkamı dönüp Charlie'nin önünde ona ağzının payını vermek için içimdeki tüm dürtüyle savaşıyorum. Ama açıkçası şu anda bağıramayacak kadar kızgınım... ya da incinmiş durumdayım.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak alt dudağımı ısırıyorum.

Belki de onu öldürmek istemiyordur çünkü bana söylediklerine rağmen onunla gerçekten birlikte olmak istiyordur.

Bu kötü düşünce beynime giriyor, en iyi savunmalarıma ve mantığıma rağmen oraya fırlatılmış zihinsel bir el bombası. Ve ağlamamak için tüm abalarımaya rağmen, Charlie Viper'ın garaj yolundan çıkarken yüzümden akan sıcak gözyaşlarına engel olamıyorum.

Jaxon'ın evinin garaj yoluna girdiğimizde, arabadan atlamadan önce Charlie'nin arabayı kapatmasını beklemiyorum.

"Nat, bekle." Kapıyı arkamdan çarparken Jaxon'ın dediğini duydum.

"Natalie!" diye arkamdan tekrar bağılıyor, belli ki artık arabadan da inmiş, ama ben çoktan merdivenleri çıktım.

"İyi akşamlar, Bayan Tyler." Eve girerken Ethan bana "İyi akşamlar, Bayan Tyler" diyor ama ben hemen onun yanından geçip üst kata çıkıyorum.

Jaxon'la konuşmak zorunda kalacağım ana yatak odasına gitmek yerine, koridorun sonunda boş bir yatak odası bulmayı tercih ediyorum. Kapıyı arkamdan kilitleyerek içeri giriyorum.

Boş yatak odasına güvenli bir şekilde kilitlenir kilitlenmez. Tökezleyerek yatağa uzandım ve yere yığılarak hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladım.

Her şey bir anda aklıma geldi.

Arkadaşım Walter'ı kaybettiğim için ağlıyorum. Evimi kaybettiğim için ağlıyorum.

Akıl sağlığını kaybettiğim için ağlıyorum.

Ve tüm bunların büyük bir hata olup olmadığını merak ediyorum.

"Natalie." Jaxon'ın kapının dışında usulca adımı söylediğini duyuyorum ve ona doğru bakıyorum.

"Git buradan!" Kapıya doğru bağııyorum.

"Bunu yapmayacağım Natalie," dedi kararlı bir şekilde, "lütfen kapıyı açıp benimle konuşur musun?"

"Seninle konuşmak istemiyorum. Beni rahat bırak!" Tekrar bağııyorum.

"Bunu yapmayacağım. Kapıyı aç. Bunu konuşarak halletmeliyiz." diyor, bu sefer daha yüksek sesle.

"Konuşacak bir şey yok! Konuşmak istiyorsan, git o manyak mafya eski kız arkadaşını bul ve onunla 'konuş'. Ben sabah gidiyorum!"

"Natalie, hiçbir yere gitmiyorsun. Şimdi şu lanet kapıyı aç da yetişkinler gibi konuşalım."

"Beni rahat bırak, Jaxon!"

"Natalie, aç şu lanet kapıyı!" Bana bağılıyor.

"SIKTIR GIT, JAXON!" Yüksek sesle bağııyorum, kendimi tutamıyorum.

daha uzun.

"Natalie-" diye bağırdığını duyuyorum, sonra cümlesinin ortasında durduğunu duyuyorum, "Hayır! Ben iyiyim, Ethan! Hallettim... yani bir dakika içinde halledeceğim.

İyi geceler, Ethan! İYİ GECELER DEDİM!" diye koridorda gürlüyor.

Şimdi de Ethan'a bağılıyor, muhtemelen tüm bu kargaşanın nedenini görmeye gelmiş.

Kahretsin, bu tüm ev halkını rahatsız ettiğimiz anlamına geliyor.

Olay çıkarmamak için çok fazla. Şimdi biraz çocukça hissediyorum.

"NATALIE AÇ ŞU LANET KAPIYI YOKSA TANRI YARDIMCIMSUN, KIRARIM!!"

Ona ne kadar kızgın olsam da, benim yüzümden adamlarını terslemesi, hatta bağıırıp çağırarak Jessica'yı uyandırma ihtimali hoşuma gitmiyor.

Ona kızgınlım ama kesinlikle ondan korkmuyorum. "S.KTİR ET!" diye bağııyor, "Kırıyorum!"

Kapının kilidini açıyorum ama tesadüfe bakın ki bunu tam da Jaxon'ın kapıyı çarparak açmaya çalıştığı sırada yapıyorum. Bu da onun odaya çarparak düşmesine, masalardaki lambaları sallamasına ve ciğerlerindeki tüm rüzgârı savurmasına neden oluyor.

Hak ettiğini buldu.

Orada nefes nefese yatarken, koridorda hâlâ oyalanmakta olan Ethan'ı fark etmeden önce ona ters ters bakıyorum. Dönüp uzaklaşmadan önce bana sırtıyor.

Görünüşe göre, Jaxon'la başa çıkabileceğim konusunda da endişeli değil.

"Bu ne lan Natalie?" Jaxon hâlâ nefesini tutmaya çalıştığını ve yerde sürünürken yüzünü buruşturduğunu söylüyor.

"Yalnız kalmak istediğimi söyledim!" "Evin efendisinin kulaklarını temizletmesi benim suçum değil!" diye çıktım.

"Seni yalnız bırakmayacağım," diyor boynunu kırmaya çalışarak, "bu işler böyle yürümüyor."

"Ne zamandan beri ilişkiler konusunda uzmansın?!"

"Değilim ama en azından bir sorunumuz varsa bunu *birlikte* çözmenin bir yolunu bulmamız gerektiğini biliyorum."

"Birlikte mi?! Rachel'ı bağışlamaya karar vermenizin neresi birlikte karar veriyormuşuz gibi hissettiriyor?!"

"Natalie..."

"Jaxon, o benim hayatımı bir hafta içinde mahvetti! Arkadaşımı öldürdü ve bir ay önce beni kaçırıp gerçekten öldürmeye çalıştı!" Ona bağıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, "ama belli ki bunların hiçbirisi senin için önemli değil!"

"TABİİ Kİ BU BENİM İÇİN ÖNEMLİ! NASIL BÖYLE Mİ DÜŞÜNÜYORSUN?!" Jaxon yüzünde şaşkınlık ve acı ifadesiyle bana gürlüyor, sonra da iç çekerek, "Tanrım, bunun çok açık olduğunu sanıyordum!" diye fısıldıyor.

Sözleri beni şaşkına çeviriyor ve odada volta atarken nefesinin altından küfrediyor. Şifonyere yaslanıyor ve aramızda geçen uzun bir an boyunca sessizce başını sallıyor.

"Natalie, sen benim için her şeydin... kızım için de öyle," diye iç geçirdi, "benden nefret etmen gerekiyorsa et, ama onu kasten öldürteceğime açıkça ikna olmuş olan annesini öldürmeden önce, sadece NEDENİNİ anlamaya çalışmak istiyorum! Hepsi bu!"

Sertçe yutkunuyorum, bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim.

"Ama Jaxon," diyorum gözlerimi silerek, "bana danışmadın bile. Açıkça aynı fikirde olduğumuzu düşünüyordum ama sen Engerek'in önünde halıyı altımdan çekip aldın ve sanki onunla bir kafede buluşup sohbet etmek istiyormuşsun gibi davrandın." Yatağın kenarına oturarak söyledim.

Jaxon iç çekiyor.

"Natalie, bana bundan daha fazla güvendiğini sanıyordum." "Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum."

"Şimdiye kadar kimsenin sana zarar vermesine ya da saygısızlık etmesine ve bunun yanına kâr kalmasına asla izin vermeyeceğimin açık olduğunu sanıyordum."

"Ama o yaptı! Tekrar ve tekrar!"

"Size yaptıklarının korkunç olduğunu biliyorum, ama bunun için adalete teslim edileceğine dair size söz verdim ve bunda hala ciddiyim. Onun cezasız kalmasına izin vermeye hiç niyetim yok." Yatakta yanıma oturmak için hareket ederken söylüyor.

"O zaman neden Michael'ı öldürmekte bir sorun görmeyeceğini ama Rachel'ı bağışlayacağını söyledin? çocuk?"

Jaxon başını sallıyor.

"Ona söylediğim buydu ama kastettiğim bu değildi. Bu gece KENDİ adaletimizi korumak için söylemem gereken şeyi söyledim."

"Ne?"

"Bakın, Engerek bu akşam karısına yardım ettiğiniz için dostumuz olmuş olabilir ama o *hala* bir çete patronu. Değişkenlikleriyle ünlüdürler ve bu sorunu kendi başımıza halletmemiz için bize zaman ve alan tanıma sözü konusunda fikrini değiştirebilir. Ona Rachel'ın Jessica'nın annesi olduğunu söyledim çünkü bunun ona aceleci davranmaması için daha fazla sebep vereceğini umuyordum."

İç çekiyorum, hiçbir şey söylemiyorum ama ona kısa bir süre bakıyorum.

"Michael ve Rachel kardeş olmalarına rağmen aynı kumaştan kesilmemişlerdir. Michael delirdi ve sayısız cinayet ve vahşet işledi, bu yüzden de hapse atıldı. Rachel ise kıskanç, adi ve kötü niyetli olmasına rağmen henüz şiddete başvurmadı."

Kollarımı kavuşturuyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Şu anda ciddi mi?

"Karnında aksini söyleyen bir yara izi var." Nefesimin altında söylüyorum.

"Tünellerdeki o geceyi bir kenara bırakırsak," diyor, "ve son olarak, idam cezalarının vicdanınız üzerinde ağır bir etkisi olduğunu ilk elden biliyorum, ve neredeyse her zaman en azından bir miktar suçluluk yüküyle birlikte gelir. Hayatınızın geri kalanında hangi yükleri taşımak istediğinizi seçmek önemlidir."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama ifadelerindeki gerçekliği ve samimiyeti kabul ediyorum.

"Lütfen anlayın, size yaptıkları için Michael'ı öldüreceğim ve bunun için hiç uyumayacağım."

Mavi empyrean gözleri benimkileri buluyor ve beni yerimde tutuyor.

"Ama Rachel'la..." diye sustu, bakışlarını yere indirdi ve boğazını temizledi.

Kalbim yere çakıldı.

"Onu hala seviyorsun, değil mi?"

Gözleri hemen tekrar benimkileri buluyor ve başını sallıyor. "Hayır!

Öyle bir şey değil," diyor ve iç çekerek elimi tutuyor.

"Rachel hakkında ne hissettiğime gelince, sadece ondan çaldığım hayat için suçluluk duyuyorum. Onu zorladığım sınırlar için pişmanlık duyuyorum. ona yaşattıklarım yüzünden oldu."

Oh...

"Ve başka birinin de aynı şeyi yaptığını düşünüyorum, sadece bu sefer daha şiddetli ve sadist bir şekilde onun iplerini çekiyor. Kendimi kısmen sorumlu hissediyorum ve tek istediğim Jessica'nın iyiliği için onun kurtarılmaya değer bir yanının olmadığından emin olmak."

Kahretsin... Şimdi kendimi biraz pislik gibi hissediyorum.

"Natalie," dedi elimi dudaklarına götürüp kalbinin üzerine koyarak, "bu senin, BAŞKASININ DEĞİL. Rachel'a karşı romantik bir ilgim yok. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum."

Yanaklarım kızarıyor ve bir başka karmaşık duygu dalgasının beni yeniden vurduğunu hissediyorum.

"Ama... bu başka bir soruyu gündeme getiriyor: neden? Neden *benimle* birlikte olmak istiyorsun?" "Gerçekçi olmak gerekirse, Jaxon, beş gündür hayatımdasın ve neredeyse her birinde kavga ettik."

Jaxon gülümsüyor, bakışları ellerimize düşüyor.

"Natalie, anlamıyorum ama nedense bu seni daha çok istememe neden oluyor."

"Gerçekten mazoşist olmalısın." Alay ettim.

"Belki de." Kıkırdıyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve onları yakıcı bir yoğunlukla tutuyor.

"Ya da belki de olağanüstü bulduğum anı bilecek kadar sıradanlık yaşadım" diyor.

Kendi kendine gülerek yere bakar.

"Ve hayatımda ilk kez bir kavgadan sonra ayrı bir odada yatma fikrine katlanamıyorum."

Kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyor ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Yavaşça tekrar bana bakıyor.

"Seninle sadece bebek için ya da Chicago'da geçirdiğim adrenalini dolu bir hafta için birlikte olmak istemiyorum. Seninle olmak istiyorum çünkü beni daha iyi bir adam olmaya itiyorsun. Hak ettiğin türden bir adam. Ve İnan bana, benden daha iyisini ve kapından içeri girdiğimden beri uğraşmak zorunda kaldığın her şeyden daha iyisini hak ettiğini biliyorum."

"Bazen kelimenin tam anlamıyla." Göz kırparak söylüyorum.

Kıkırdıyor, "Ama ben..." benden uzaklaşırken sesi kesiliyor, neredeyse utangaç bir ifadeyle, "Bence sen hayatımda gördüğüm en inanılmaz kadınsın."

ve... sanırım sana *aşık* olduğum gerçeğini kabullenmem gerekiyor."

Vay anasını.

Nefes almayı bıraktığımı biliyorum ama hâlâ yanaklarımın sıcaklıktan kızardığını hissedebiliyorum.

"Jaxon..." Fısıldıyorum, kelimelerim tamamen ağzımdan kaçıyor.

Ama birden eliyle yüzümü kavradı, beni usulca ama tutkuyla öptü.

"Bunu bana geri söylemene ihtiyacım yok, özellikle de bu gece," diye fısıldıyor dudaklarıma, "sadece benimle yatağa gelmene ihtiyacım var."

"Zaten yatakta değil miyiz?" Omuz silkiyorum, etrafımıza bakıyorum ve dudağımı ısırıyorum.

"Hayır, *Αγαπημένη*," diye fısıldıyor, alt dudağımı öpüyor ve hafifçe emiyor, "Yatağımıza geri dönmeni istiyorum, çünkü Seni seviyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 14

JAXON

Bana bakıyor ve tekrar dudaklarıma baktığını görüyorum, ben de benimkini onunkine yapıştırıyorum.

Geri çekildiğimde ağır ağır nefes aldığını görebiliyorum ve onu tekrar öpmek için eğiliyorum.

"Ama Jaxon..." diye sorarak beni olduğum yerde durdurdu. "Ya tam olarak *sevişme* havasında değilsem?"

Duraklıyorum, öfkeli şehvetimi dizginlemeye ve söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Peki," diyorum yavaşça, "sorun değil, biz-"

"Ya," diyor, yatakta öne doğru eğilip elini kalçama koyarak, "*diğer* türlü istersem?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya bu gece sert olsun istersem?"

Kanın başıma hücum ettiğini hissediyorum, ama omuzlarımın arasına değil. Pantolonumun dışını okşadıkça sikim kabarıyor ve nefes alışverişim artıyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama durmasını istemediğimi biliyorum.

"Kızım," diye homurdanıyorum ama elimle yüzünü hafifçe kavırıyorum, "Senden hiçbir şeyi esirgemeyeceğimi söylemiştim."

Elini sikimden çekmeye çalışıyor ama ben elini yakalayıp tekrar bana bastırıyorum. Sonra elini sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettiriyor ve utangaç bir şekilde bana bakıyor.

Gözleri benimkileri bulduğunda, aniden bu anda kontrolün onda olmasını istediğini ama bunu nasıl yapacağını bilmediğini anlıyorum.

Ama bununla çalışabilirim.

"Sana yardım etmeme izin ver." Dedim ve yavaşça uzanıp kemerimi çözdüm, sonra durup gözlerinin içine baktım.

Pantolonumun fermuarını açıp beni tekrar okşamak için uzanırken çenesini kavrayıp tutkuyla öpüyorum.

"Bu harika." Onu cesaretlendirerek inliyorum, uzun ince parmaklarını bacağımin üzerinde gezdirdiğini hissediyorum.

Acele etmiyor, giysilerimin üzerinden beni okşuyor ve eliyle sıkıyor. Beni iç çamaşırından kurtarmak için cesaretini toplayıp eliyle çekerek çıkardığında kaya gibi sertleşmişim.

"Tanrım," diyor iç çekerek, "*çok büyüksün.*"

"Bana bunu yapıyorsun Natalie." İnliyorum.

"Sana bunu yapmamdan hoşlandığını mı söylüyorsun?" diyor, bu sefer gülümseyerek ve beni daha sert sıkarak.

"Bana dokunmanı hep sevmişimdir."

Ayağa kalkıp bacaklarımın arasına giriyor ve beni sertçe öpüyor. Dudaklarını emiyorum, onun tatlı tadının tadını çıkarıyorum.

"Peki ya sana... *dudaklarımla* dokunduğumda?" diye soruyor, çenemi öpüyor ve yavaşça boynuma iniyor.

Yüce İsa.

Parmakları gömleğimin her bir düğmesini yavaşça açıyor, açtığı her düğmenin yerini öpüyor.

Sonuncusuna ulaştığında kalbim göğsümde güm güm atıyor ve elini göğsüme bastırıyor.

"Yatağa uzan, Jaxon." "Peki, hanımefendi." Mecburum.

O bacaklarımın arasında durup eliyle göğsümü okşarken ben yatağa yerleşiyorum.

"Bazen sana sinirleniyor olabilirim ama vücuduna bayılıyorum," diyor usulca, "seni her çıplak gördüğümde dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum." Bunu söylerken tekrar karnımı öpüyor, göbek deliğimin altını öperken takibini yavaşlatıyor.

"Bu iki şekilde de geçerli tatlım," diyorum, "açıkça." Havada dimdik duran taş gibi sert sikimi gösteriyorum. "Ve *bunu* yapması için çıplak olmana bile gerek yok."

Gülümsüyor ve sikimi avucunun içine alıyor, ben de yardım edemiyorum ama onun dokunuşuyla inliyorum. Vücudumu öpücük yağmuruna tutmaya devam ediyor.

Ta ki ağzını sikimin dibinde hissedene kadar.

Vay anasını.

Birden dudaklarını başın etrafına doluyor.

"Siktir!" Nefes veriyorum, dilinin etrafımda dolaştığı hissiyle çığına dönüyorum.

Beni boğazının derinliklerine kadar yutuyor, tüm vücudumu sıkıyor, sonra eliyle uzunluğumu okşamaya devam ederken dilini ucumun etrafında döndürüyor. Gözlerimin içine bakıp beni çıldırtırken bu işlemi durmaksızın tekrar tekrar sürdürüyor.

Bu inanılmaz.

Ama bu gece ona tapması gereken kişi benim, bu yüzden ne kadar iyi hissettirse de kontrolü ele almanın zamanı geldi.

"Islak mısın, bebeğim?" Hemen elimi bacaklarının arasına uzatıp amını sıkarak inlemesini sağlıyorum.

"Ah evet, öylesin," diyorum hınzırca, arzumun yeniden hızlandığını hissederek, "çıkart şunu."

"Kıyafetlerim mi?" O soruyor.

"Evet. Çıkart şunu," diye homurdandım, "hepsini."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan gömleğine uzanıyor, onu yukarı ve başının üzerine çekiyor.

Sütyeni ve külotuyla önümde durana kadar pantolonunu yavaşça vücudundan sıyrıyor. Arkasına uzanıp sütyenini açarak muhteşem göğüslerini serbest bırakırken gözleri benimkileri tutuyor.

Ama eli külotuna uzandığında bileğini kavrayıp durduruyorum.

On

u. "Önce arkanı dön."

Dönüyor, parmaklarını külotuna geçirip aşağı çekiyor. yavaşça. Onları çıkarmak için eğildiğinde, kıvrımlı, şımarık kıcının muhteşem bir görüntüsünü alıyorum.

Oh, Bayan Tyler, bu gece sizi çok sert boşaltacağım.

"Manzarayı beğendin mi?" Titrek ama sevimli bir şekilde kendinden emin görünmeye çalışarak fısıldıyor.

"Hiçbir fikrin yok." Dudağımı ısırarak homurdanıyorum.

Ayağa kalkıp pantolonumu tamamen çıkarıyorum, sonra tekrar yatağın kenarına oturuyorum.

"Buraya gel kızım. Seni kucağımda istiyorum." "Ne?"

"Kucağımda." Tekrar söylüyorum, bana doğru gelmesini işaret ediyorum. Tereddüt ediyor, bana endişeyle bakıyor.

"Beni duyduğunuzu biliyorum, Bayan Tyler."

"Bana... şaplak mı atacaksın?" Bir adım öne çıkarak soruyor.

"Ancak sana üçüncü kez sormak zorunda kalırsam." Hınzırca gülümsüyorum,

onun muhteşem kıvrımlarını inceliyor.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirmeden önce bana bakıyor.

Kahretsin... Bunu düşünüyor. Şaplak yemek istiyor.

Bileğini kavıyorum, onu bacaklarımın arasına çekiyorum ve ellerimi kalçalarında ve mükemmel vücudunda gezdiriyorum.

Mükemmel göğüslerinin her birini öpüyorum ve boynuna doğru ilerleyip onu derinden öpmeden önce şımarık meme uçlarını nazikçe kemiriyorum. İpliklerimi Parmaklarımı saçlarının derinliklerine sokup sertçe kavıyorum ve güzel boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye doğru çekerken nefesini kesiyorum.

"Yaramaz kız." Homurdanıyorum, boynunu emiyorum, teninin tuzluluğunun ve parfümünün birbirine karışan kokusunun tadını çıkarıyorum. Diğer elimi kalçalarının arasına sokuyorum, beklentisinin sıcaklığını hissediyorum.

"Aman Tanrım..." Kuku dudaklarını dudaklarımın arasına sıkıştırırken inliyor.

Parmak

lar. Saçlarını tutmayı bırakıyorum ve dudaklarını kendime çekiyorum.

"Şimdi eğil," diye fısıldıyorum kulağına karanlık bir şekilde, "lanet olası

Böylece sana açıkça *istediğin* şeyi verebilirim."

Dudağını ısıyor ama yavaşça itaat ederek kucağıma uzanıyor.

Kıçının kıvrımlarını okşarken nefes alışının kesildiğini duyabiliyor, elimi yavaşça uyluklarının iç kısmına götürüp başparmağımla girişiyle alay ederken titrediğini hissedebiliyorum.

"İtiraf etmeliyim ki" diyorum, kalçasının iç kısmını arkadan nazikçe okşarken teninde oluşan tüyleri izliyorum, "kimsenin beklediği gibi değilsiniz, değil mi Bayan Tyler?"

"Ne... Ne demek istiyorsun...?" Parmaklarımı yavaşça ve kasıtlı olarak klitorisine tekrar sürdüğümde nefesi kesilerek fısıldıyor.

"Bana öyle geliyor ki, insanlar senin utangaç, masum, narin küçük bir şey olduğunu düşünerek hata yapıyor." Kıçının her bir yanağını sıkarak söylüyorum.

"ve işte buradasın: silah kullanan, patron azarlayan, küçük belalı... sessizce şaplak yemek *isteyen* biri."

Sol kık yanağına hafifçe vurduğumda sıcıyor, acının bir kısmını ovmak için duraklıyor.

"Bu da gösteriyor ki... ahh!" diye inliyor, aynı şeyi sağ yanağına yaptığımda, "bir kitabı asla kapağına göre yargılayamazsın."

"Çok haklısın," diyorum parmaklarımı yalayarak, "sadece *içindekine* bakarak karar verebilirsin."

Bunu söylerken, hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağımı endişeli amının derinliklerine sokuyorum.

"Lanet olsun!" diye haykırıyor zevkle, altımda kıvranıyor ve çaresizce bu pozisyonda sıkışmış.

Lanet olsun, haklısın.

Şimdiden o kadar ıslak ki, düşüncelerimi bir arada tutmakta zorlanıyorum. I

Parmaklarımı yukarı doğru kıvrıp yavaşça içinde döndürüyorum. Onları geri çekmeye başlıyorum, sadece tekrar içeri sokmak için, inlemesini ve kıvranmasını dinliyorum.

"Mmm, ve biliyor musun? Sanırım içindekinden hoşlandım," diyorum sinsice, omurgası boyunca sırtını öpüyor ve parmaklarımı metodik bir şekilde gezdiriyorum. "Bunu tekrar yapalım, olur mu? Yaramaz Kız?"

Nefes nefese kalıyor ve parmaklarımı agresif bir şekilde tekrar içine sokmadan önce bu sefer her iki yanağına iki kez şaplak atıyorum.

"Aman Tanrım, Jaxon!"

"Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim?" Elimin ve parmaklarımın ritmini artırarak söylüyorum.

"Evet! Siktir!"

Bu işlemi birkaç kez tekrarladıktan sonra sırlıklam parmaklarımı onun içinden çıkarıp dudaklarıma götürerek tadına bakıyorum. "Kahretsin, tadın

Güzel," diyorum, "bir çentik daha atmaya ne dersin?" şimdi kiraz kırmızısı olan kık yanaklarını okşarken.

Böyle devam ederse onu bunaltabileceğimi biliyorum. Natalie bunu istediğini kabul etse de ne kadar agresif olabileceğimi biliyorum.

Ama hiçbir şekilde Natalie'yi *incitmek* istemiyorum, özellikle de muhtemelen ilk kez "sert" olmasını istediği için.

...belki de hiç.

Bu yüzden, bunu biraz değiştirmeye ve farklı bir kart oynamaya karar verdim.

"Nasıl?" Titreyerek soruyor.

Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum ve tekrar inliyor.

"AHH! JAXON!"

"Hayır," diyorum agresif bir şekilde, o haykırırken parmaklarımı tekrar içinde döndürüyorum, "bana olduğun gibi yaramaz bir kız gibi sor."

"Nasıl... *Baba*?" diye yüksek sesle inliyor.

Vay anasını! Gerçekten bunu mu söyledi?!

Daha önce kimse seks sırasında bana "baba" dememişti. Ve bunun Natalie olduğunu düşünürsek, tamamen hazırlıksız yakalandım. Sertçe yutkundum,

Beklenmedik bir şekilde boğazımın kuruduğunu hissediyorum. İlkel bir arzu dalgasının damarlarıma çarparak sikimin daha da sert zonklamasına neden olduğunu inkar edemem.

Parmaklarımı içinden çekerken kendime gelmeye çalışıyorum ve onun nefesini tutuşunu dinliyorum. Ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum.

"Otur," diye emrediyorum, onu kendime doğru çekerek, "bacaklarını benimkilerin iki yanına koy."

"Tamam." diyor ve geri çekilmeye başlıyor.

"Hayır." Yavaşça söylüyorum, kalçalarını tutarak onu durduruyorum. Elimi hızla tekrar kalçalarının arasına sokarak hassasiyetten inlemesini sağlıyorum.

"Bu gece sert olmasını istedin. Yaramaz bir kız olmak istedin. O yüzden yaramaz bir kız gibi söyle." Şişmiş klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırıp ovuşturarak iki büklüm olmasını izliyorum.

"Evet, *baba*." Şehvetle inliyor.

Aman Tanrım! Neden bu kadar seksi?!

"Aferin kızıma," diye homurdanıyorum, arkasından öperek, "şimdi oturabilirsin."

Hemen itaat ediyor, bir bacağına benimkinin iki yanına koyuyor. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, memelerini avuçlarımda sıkıyorum ve boynunu usulca ısııyorum, titrediğini hissediyorum.

"Bunu hissediyor musun bebeğim?" Ellerimi kalçalarına dolayarak ve kalçalarımı yukarı doğru iterek soruyorum, böylece şişmiş ve zonklayan

horoz kık yanaklarının arasında hareket ediyor, bir yandan da boynuna nefes alıyor ve tatlı tenini öpüyor.

"Evet." diye nefes alıyor ve başını göğsüme yaslıyor.

Yavaşça bacaklarımı açtım ve bu süreçte onu daha da geniş açtım. Bacaklarının arasına uzanıyorum ve parmaklarımla klitorisini okşuyorum,

Bacaklarını kapatamayıp haykırırken şimdi benimkiler tarafından iyice açılmıştı. "Siktir!" diye bağıyor.

"Henüz değil, ama yakında," diye homurdanıyorum boynuna karşı, "ben söyleyene kadar gelmene izin yok." Yanağından öperken fısıldıyorum.

"Evet... *Baba*." diye nefes nefese inliyor ve beni ürpertiyor.

Saçlarını yana doğru çekiyorum ve vücudunda en sevdiğim yerlerden biri olan ensesini öpüyorum.

"Öne eğil," diyorum, belinden tutup sırtına bastırarak, "dirseklerinin üzerine yere çökmeni istiyorum."

"Aşağı inmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Tereddüt ediyor, ama sonra yavaşça bacaklarımın arasından aşağı doğru eğiliyor ve bana en hassas bölgelerinin en seksi görüntüsü veriliyor. Güzel amcığı şimdi kucağımda sergileniyor, minik düğmeli göt deliği ile birlikte, bacakları benimkiler tarafından genişçe açıldı.

"Jaxon!" diye inliyor, dirsekleri artık yerde, "Bunu bilmiyorum..." Natalie belli ki bu yeni pozisyonda ne kadar savunmasız olduğunu anlamış.

"Rahatsız mı oldun?" Ellerimi kışının yanaklarına koyup başparmaklarımın arasında küçük klitorisini ovuştururken, alaycı bir şekilde soruyorum altımda tutuyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor. "BILMIYORUM EĞER BEN-"

Kışına bir tokat daha atıyorum. "Yapabilirsin," diyorum elimle vurduğum yeri yoğurarak, tekrar inlerken, "ve sesini alçaltman gerekiyor, Bebek Kız."

"Ama... bu pozisyon..."

"...Lanet olası mükemmellik." Parmaklarımla kedi dudaklarını okşayarak homurdanıyorum. "Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Sanırım seni tam burada, bu nefis açık pozisyonda tutacağım ve seni çıldırtacağım. Sonra da seni bu gece olmak istediğin Yaramaz Kız gibi becereceğim."

"Aman Tanrım..." diye inliyor.

Altımda kıvranırken parmağımla girişini kızdırıyorum. Parmağımlı onun içine sokarken, diğer elimle öfkeli sert horozumu okşuyorum.

"Kahretsin, çok güzelsin." İki parmağımlı içine sokarak, G noktasına bastırarak ve altımda inlemesini dinleyerek söylüyorum. "Bu güzel küçük amcığa bakmaya bayılıyorum."

Klitorisini başparmağımın altına alıp döndürürken sikim zonkluyor. etrafta.

"EVET." diye haykırıyor, amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Acımasızca devam ediyorum, tekrar tekrar, ıslandığını hissediyorum ve

titremeye başlayana kadar daha da ıslanıyor.

"Hayır, hayır. Henüz boşalmana izin yok," diyorum, kıcının yanağına tekrar vurarak, "ben söyleyene kadar olmaz."

"Jaxon... Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Bu sana bağlı değil, unuttun mu?" Homurdanıyorum, parmaklarımı tekrar içeri sokuyorum ve yanıt olarak inlediğini duyuyorum. "Bu benim güzel küçük amım demiştin, değil mi?" Parmaklarımı hızla içine ve dışına çekerek, acımasızca onunla alay ettiğimi söylüyorum.

"Evet," diye inliyor, titreyerek, "o senin."

Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum ve tekrar çığlık atıyor.

Tanrım, bu çok seksi.

"Bu da benim" diyorum, kendimi tutamayarak, aniden diğer elimin başparmağıyla onun daracık küçük göt deliğini okşuyorum.

"Aman Tanrım, Jaxon!" diye haykırıyor, şaşkınlıkla altımda çırpınıyor ama hareket edemiyordu. "Ne yapıyorsun?!"

"Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim?"

"Hayır... şey... oh lanet olsun!" diye inliyor. "Ben... bilmiyorum."

"Bu kimin, Natalie?" Başparmağımı onun etrafında döndürerek soruyorum.

Diğer parmaklarımı onun içinde daha sert ve daha derin çalıştırırken yine göt deliği.

"Jax!" Altımda coşkuyla inliyor.

"Bana cevap verecek misin, yoksa *içeri girmem* mi gerekiyor?"

Başparmağımla sıkıca bastırarak soruyorum, her an içine itecekmişim gibi davranıyorum.

"Lanet olsun! Hayır, hayır! O senin!" diye bağırıyor ve "Hepsi senin Jaxon!" dedi.

Ben de bunu duymak istiyordum. Onu çürütme zamanı.

Kalçalarını sıkıca tutarak ayağa kalkıyorum ve ayaklarımdan birini kullanarak karyola iskeletini geriye doğru itiyorum, böylece yere diz çökmek için yeterli alan kazanıyorum ve sikimi onun içine soktum.

Natalie şaşkınlıkla haykııyor ve ben ona tekrar tekrar vururken, sikimin onun içinde büyüdüğünü hissederken, amının suyunun bacağımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum.

"Şimdi," diye agresifçe homurdanıyorum, kalçalarını kavıyor ve acımasızca içine giriyorum, "boşalabilirsin, Bebek Kız."

Daha derine soktuğumda çığlık atıyor ve diğer elimle başparmağımlı tekrar yasak göt deliğinin dışına bastırıyorum. Bu onu uçurumun kenarına yuvarlıyor.

"Jaxon!" diye bağııyor.

Neredeyse emir almış gibi, doruk noktası vücudunu sallıyor ve amının sikimin etrafında kasılma hissi, aynı anda içinde patlamamı sağlıyor.

İkimiz de halının üzerine çöktük.

"Yanılmışım," diyorum, nihayet yeniden nefes alabildiğimde, onu bedenime doğru çekerek ve kollarımla sıkıca sararak.

"Sana aşık *olmuyorum*... Zaten oldum. Seni seviyorum, Natalie Tyler."

Bölüm 15

NATALIE

'Yatak odamıza' geri döndükten sonra, Jaxon ve ben birlikte duş almaya karar verdik. Misafir yatak odasındaki boğuşmamızdan iyice yorulmuş ve rahatlama bir şekilde duş rahatlatıcı ve eğlenceli. Ancak, şampuan şişesine uzandığımda, Jaxon onu elimden nazikçe alıyor.

Yavaşça ve sessizce, nazikçe saçlarımı yıkamaya başlıyor. İtiraf etmeliyim ki onun ellerini üzerimde hissetmeyi her haliyle seviyorum ama saçlarımda gezinirken hissettiğim duygu hızla şehvete dönüşüyor ve uzuvlarımdan nefesimi kesecek şekilde karıncalanmasına neden oluyor.

Jaxon'ın *diğer* sevgi dilinin kesinlikle fiziksel dokunuş olduğunu anlamaya başlıyorum. Ve eğer herhangi bir şüphem varsa, oturup saçını da yıkamama izin vermesini istediğimde ne kadar güçlü bir şekilde karşılık verdiğini izlediğimde siliniyor. Yüzümü ona dönerek kucağına oturuyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek kafa derisine masaj yapıyorum.

Kendimi yüzünü incelerken buluyorum, çenesinin güçlü çizgileri ve kıvrımları şimdi bile beni büyülüyor. Belki de birkaç tane daha kullanabilir diye düşünüyorum.

ama o gözlerini kapatıp dokunuşuma teslim olurken ben de gülümsüyorum.

Karmaşık ve zaman zaman da soğuk milyarder hayretle izliyorum.

Mafya Don ellerimde macuna dönüşür.

"Bu harika." diye fısıldıyor, kollarını çıplak bedenime dolayarak.

Ellerini yavaşça ve kasıtlı olarak kalçalarımın yukarı, sırtıma ve tekrar saçlarıma götürüyor ve sıcak duşa titrememe neden oluyor.

"İnanılmazsın."

Beni sertçe öpüyor, dudağımı emiyor.

Bu adam beni sevdiğini söyledi.

Bu ifade beynime kazınmış, her düşünceme nüfuz ediyor. Dudaklarımı nazikçe onunkilere bastırıyorum, onu tekrar öpüyorum ve boynumu yavaşça öperken nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Ancak birkaç dakika sonra benim de gözlerimi kapattığımı ve ona yanıt vermeyi ihmal ettiğimi, bu coşkulu deneyimin içinde tamamen kaybolduğumu fark ediyorum.

Oops.

Ürperiyorum ve hiçbir şeyden pişman olmasam da bana gülümsediğini yakalayarak utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Saçların temiz... *Baba.*" Ayağa kalkıp son bir kez durularken şakacı bir şekilde ona göz kırparak fısıldıyorum.

Ayağa kalkarken içtenlikle gülüyor.

"Aman Tanrım," diyor, duşu kapatıp bana bir havlu uzatarak, "*bu da* neydi?" diye soruyor, gülümsemesi parlak ve eğlenceli.

"Ne neydi?" Sırıtarak soruyorum.

"BU." Havluyu beline sararak, "Bunun ne kadar..." diyor. Başını sallıyor, elini saçlarında gezdirirken kendi kendine kıkırdıyor. "Sadece şunu söyleyeyim, eğer sikilmek istemiyorsan *bunu* benim yanımda söyleme... Sertçe."

Gözlerinin ardındaki yoğunluk ve sesindeki hırıltı kanımın damarlarımda ısınmasına neden oluyor.

Aman Tanrım! Bununla kesinlikle sinirlerime dokundum.

"Seni gerçekten tahrik etti, değil mi?" Saçımı tararken kendi kendime kıkırdıyorum.

"Şaşırtıcı bir şekilde öyle." Kısa bir anıyı hatırladıktan sonra gözle görülür bir şekilde titrediğini söylüyor.

Kendimi kıkırdamaktan alıkoyamıyorum.

"Nereden geldiğini gerçekten bilmiyorum," yanaklarım kızardı ve diş fırçamı aldım, "Daha önce hiç böyle bir şey söylememiştim, sadece çok... bilirsin işte. Açıkçası, kendimi o ana kaptırmıştım." İpek geceliğimi giyerken söyledim.

"Utanma bebeğim," diyor ellerini belime dolayarak. Boynumun arkasına bir öpücük daha kondururken kıkırdıyorum. "Bu *benim* için de kesinlikle bir ilkti."

Dönüp yatak odasına gidiyor, şömine hariç tüm ışıkları kapatıyor ve yatağa giriyor.

Vay anasını! Bunu gerçekten söyledi mi?

Ağzımı çalkalıyorum ve hızla onu takip ediyorum.

"Bir dakika," diyorum, yorganı geri çekip onunla birlikte yatağa girerken, yüzümde bir gülümseme oluşuyor, "bu şu anlama mı geliyor? Şimdi de ilklerin mi var?"

Parmaklarını saçlarında gezdirmeyi bırakıyor ve dirseğinin üzerine oturup çenemi hafifçe kavramadan önce için için yanan bir yoğunlukla bana bakıyor.

"Evet," diyor kulağımın arkasına bir saç teli sıkıştırarak, "seni sevdiğimi itiraf etmemle birlikte."

Kalbim durdu.

Ben de karşılık vermek istiyorum ama prensip olarak bunun çok erken olabileceğini düşünüyorum. Ne de olsa Colton'la çıkmaya başladığımızda bunu ona söylemem üç ayımı almıştı ve bundan önce en az altı yıldır birbirimizin hayatındaydık.

Jaxon ve ben birbirimizi ancak bir aydır tanıyoruz ve bunun yarısından daha az bir süredir birlikteyiz.

"Jaxon," diyorum yanaklarım kızarak, "ben de seni çok önemsiyorum, derinden ve bunu sana geri söylemek istiyorum ama..."

Yumuşak ve nazik bir öpücükle beni durduruyor.

"Natalie, senin bunu yapıp yapmamanın benim için doğru olup olmadığı konusunda hiçbir etkisi yok. Bu da sonunda anladığım bir şey. Bunu bana geri söylemene *ihtiyacım* yok."

Yastıkların üzerine uzandı ve kollarını bana açtı.

"İstemiyor musun?" Omzundaki en sevdiğim köşeye yerleşerek ama hâlâ gözlerinin içine bakarak soruyorum. "Sen... üzgün değil misin?"

"Tabii ki hayır. Popüler inanışın aksine, herkes aynı anda sevmek. Sorun değil. Seni sevdiğimi söyledim çünkü böyle hissediyordum ve bunu bilmeni istedim."

Alnımdan öpüyor ve beni kendine çekiyor.

"Sırf sana söylediğim için beni sevdiğini söylemeni istemiyorum. Bunu hissettiğinde söylemeni tercih ederim. O zaman bunu gerçekten kalbinden geçirdiğini bileceğim."

Dudakları dudaklarımı buluyor ve beni tekrar

öpüyor. "İyi geceler, Αγαπημένη."

"İyi geceler, Jaxon." Hala sersemlemiş bir halde fısıldıyorum.

Birkaç dakika içinde nefes alışının yavaşladığını hissediyorum ve çoktan uykuya daldığını anlıyorum.

Başımı koluna yaslayıp uzanırken, parmağımı şefkatle yanağında gezdiriyorum.

Ne kadar tuhaf olsa da, benden anında bir karşılık beklemediğini söylediğini duymak, ona karşı hissettiklerimle ilgili endişelerimin bir kısmını anında ortadan kaldırıyor. Bir şekilde bu güzel, karmaşık ama inanılmaz adam hem beni yakınında tutuyor hem de şu anda ihtiyacım olan nefes alma alanını bana verebiliyor. Bu da daha önce hiçbir sevgilimle yaşamadığım bir şey.

Benim neyim var böyle?

Jaxon beni onunla birlikte olmaya zorlamıyor. Onu sevmem için beni zorlamıyor. Beni sadece istediği için seviyor.

Ancak gözlerim uykulu bir şekilde yakışıklı mafya babamı tararken, göğsünün sıcaklığını ve kollarının rahatlığını hissederken, bunu ona geri söylemek istiyorum.

Çünkü içten içe, tüm mantığa ve akla rağmen ve bunu yüksek sesle söylemeye hazır olmasam da, bunun doğru olduğunu biliyorum.

Onu seviyorum.

Ama bunu ona söylemeye hazır olup olmadığımı tartışırken, uyumasına izin vermeye ve burada, BİZİM yatağımızda bedenlerimizin iç içe geçtiği hissinin tadını çıkarmaya karar veriyorum.

Doğuya bakan pencerelerdeki panjurların arasından sızan şafakla ve Jaxon'ın bana dolanmış koluyla uyanıyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve o da beni kendine doğru çekerek uykulu bir şekilde alnımdan öpüyor.

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, yumuşak tenini tenimde hissediyorum, kokusunun ve beni ona bastıran kollarının gücünün tadını çıkarıyorum.

Tanrım, böyle çok güzel görünüyor.

Ona gerçekten onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama çok erken.

Yani, öyle olmalı... değil mi?

Sadece bir aydır tanıdığım bir adamı nasıl sevebilirim? Ve böyle hissetmemin tek sebebi onun çocuğuna hamile olmam ve benim

hormonların mı bozuluyor?

Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda hamile *olduğum* gerçeğini pek düşünmedim çünkü hala çok gerçeküstü geliyor.

Bir bebek. Bizim bebeğimiz.

Böyle olacağını hayal etmemiştim.

Her zaman bir şeyleri 'yapmam gerektiği' gibi yaparsam, her şeyin olması gerektiği gibi sonuçlanacağını düşündüm.

Doğru yoldan.

Ancak Steph'in geçen ayki bekârlığa veda brunch'ında açıkça belirttiği gibi, tüm çabalarım rağmen Colton'la hiçbir şey plana uygun gitmemişti.

Ne de olsa ben Colton'ın bana evlenme teklif etmesi için o kadar uzun süre bekledim, o ise bunu ertelemek için her zaman bir bahane buldu. Birlikte olduğumuz süre boyunca en az yedi farklı ilişki yaşadım, ancak tüm bu süre boyunca sadık, sevgi dolu ve destekleyici kaldım. Sonunda, her şeyi 'doğru şekilde' yaptıktan sonra, *yine* de kalbimi kırdı.

Colton'ın bana yaptıkları için bilinçaltımda Jaxon'ı mı cezalandırıyorum?

Çünkü Jaxon hayatıma bir yıkım topu gibi girerken, beni dünyasının merkezi haline getirdi. Beni korudu, beni savundu, beni destekledi ve korkularını ve yüklerini bir kenara bırakarak benim hakkımda ne hissettiğini sürekli *olarak* bilmemi sağladı.

Dahası, kalbini bana özgürce, hiçbir beklenti olmadan vermesi.

Öne doğru eğilip onu uyandırmamak için dudaklarından hafifçe öpüyorum. Sonra sessizce yataktan çıkıp dolaba doğru yürüyorum.

Bu dolap bile onun bana olan bağlılığının bir kanıtı.

Evdeki yangında sahip olduğum her giysiyi kaybettiğimi ve yeni kredi kartımı kendime giysi almak için kullanma konusunda başarısız olacağımı bilen Jaxon, Marta'ya dolabını yepyeni bir hemen ertesi gün benim için gardırop.

Çünkü o böyle bir adam.

Beni rahat ettirmek için ne kadar ileri gidebileceğine hayret ederek devasa dolabın içinde dolaşıyorum. Kotlar, atletler, tişörtler, kazaklar, elbiseler, iç çamaşırları, Spor kıyafetleri ve bir mağazadan çok daha fazla sayıda yeni tasarım ayakkabı, duvarları ve rafları kaplıyor. Rafları incelerken, soluk pembe ipek bir elbise buldum.

Şu anki geceliğime uyan bornozu omuzlarıma atmaktan kendimi alamıyorum ve yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

Yavaşça etrafımda dönüyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Beğendin mi?" Jaxon'ın sesi beni ürkütüyor, çünkü aniden kapıda beliriyor ve Yunan tanrısı gibi görünüyor.

Sadece eşofman giymiş, yontulmuş karın kasları ve kaslı kolları anında nefesimi kesiyor.

"Marta'ya senin için bir bornoz bulmasını söyledim, çünkü benimkini çalıp durduğunu fark ettim."

"Çok yumuşak," diyorum kollarımı kendime sararak, "ama bilgin olsun, seninkini çalmamın *nedeni* bu değildi." Dudağımı ısırarak, utangaç bir şekilde kıkırdıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, yüzünde hınzır bir sırıtış beliriyor. "Neydi o zaman?"

"Senin gibi kokuyordu." Yanaklarım kırmızının parlak bir tonuna dönüştü. Utancımı görmemesi için hızla arkamı dönüyorum.

"Pembe gerçekten benim rengim değil ama sanırım istediğin şey *kokumsa*, bunu nasıl gerçekleştirebileceğimize dair birkaç fikrim var." Homurdanıyor, ellerini arkadan kalçalarıma doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

Kalp atışlarım roket gibi hızlanıyor.

Bu adam beni deli ediyor.

Yavaşça atletimin askısını omzumdan çekmeye başlıyor, beni tam burada dolapta çözmekle tehdit ediyor, o sırada yatak odasının kapısının çalındığını duyuyoruz.

"Efendim, kahvaltınızı getirdim." Marta'nın sesi odada yankılanıyor.

Jaxon bana göz kırpmıyor, kendi bornozunu kapıyor ve yatak odasına doğru yürümeden önce hızla beline bağlıyor. Ben de onu takip ediyorum, Marta'nın kahvaltıyı hazırladığı güneşlenme odasında ona katılmadan önce saçımı biraz düzeltiyorum.

Altıgen şeklindeki küçük güneşlenme odası, temelde ana yatak odasının balkonuna bitişik, perdeli ve kısmen gölgeli bir oturma alanı. Şu anda Miami'deki evinin en sevdiğim bölümü.

"Marta." Jaxon, Marta'nın dosyaları bıraktığını söylüyor.

Marta kısa bir süre başını sallayıp benimle göz teması kurduktan sonra Uzakta.

Masada doğrudan güneş ışığına bakan sandalyeyi seçiyorum.
"Efendim," diyor Marta usulca, "sizinle konuşmam gereken bir şey var.

hakkın

da." Jaxon sertleşir ama başını sallar, her zamanki sabahını gözden
geçirmeye devam eder
evrak işi.

"İsterdim," diyor rahatsız bir şekilde, "aslında birkaç gün izin almam
gerekiyor."

"Hasta mısın?" diye sorar, hızlıca, başını kaldırıp ona bakmadan.

"Hayır," diye yanıtlıyor gergin bir şekilde, "sadece halletmem
gereken bazı kişisel işlerim var."

"Anlıyorum. Peki bu izni ne zaman almanız gerekiyor?"

"Bugün, efendim," diyor, gözleri yere düşüyor, "eğer mümkünse."

"Bu fazla bir uyarı değil." Jaxon diyor ki.

"Biliyorum, özür dilerim." diyor yüzü kızararak.

Tanrım, çok rahatsız.

"Ne kadar süreye ihtiyacın
var?" "Sanırım bir hafta."

"Düşünüyor musun yoksa
biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Ayrıca burada biraz yüksek alarm durumunda olduğumuzu ve
Miami'de siz yokken sorumluluklarınızı yerine getirebilecek kimsenin
olmadığını anlıyor ve kabul ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet efendim," diye fısıldıyor, "istemezdim ama biraz acil bir durum."

"Acil bir durum mu?" Jaxon sonunda başını kaldırıp ona bakıyor. "Ne
tür bir acil durum?"

Tereddüt ediyor ve detaylara girmek istemediğini anlayabiliyorum ama
bu garip konuşmaya daha fazla dayanamıyorum.

"Jaxon..." Ses tonum yumuşak ama yine de kararlı bir şekilde, "Ona
biraz zaman verin.

Belli ki buna ihtiyacı var ve eminim bunu hak etmiştir."

Jaxon bana şaşkınlıkla baktı.

"Sorun değil," diye kekeliyor, yüzü kıpkırmızı olmuş, ellerini
birbirine doluyor, "Çok şey olduğunu ve kimsenin beni koruyamayacağını
biliyorum, o yüzden sadece-"

"Hayır, zamana ihtiyacın varsa almalısın." Ben de öyle dedim.

Marta bana bakıyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. Benden hâlâ nefret ettiğini biliyorum ama gerçekten gitmesi gerektiğini de söyleyebilirim.

"Sorun yok-"

"Bırak ben yapayım." Elimi Jaxon'ın elinin üzerine koyarak söylüyorum. "O yokken sorumluluklarını bana bırakın. Artık zamanım var. çalışıyor."

"Oh, Bayan Tyler, sizden bunu yapmanızı isteyemezdim."

"Sen sormuyorsun," diyorum sertçe, "ben teklif ediyorum."

Jaxon bana bakıyor, yüzü boş ve ciddi. Sonra başını salladı ve Marta'ya baktı.

"İhtiyacınız olan zamanı ayırın," diyor kahvaltısına geri dönerken, "sadece personelin sizin yokluğunuzda Bayan Tyler'a rapor vereceklerini ve ihtiyacı olan her konuda yardımcı olacaklarını bildiklerinden emin olun."

Marta başını sallıyor, yüzünde kısa süreli bir rahatlama ifadesi beliriyor. Ona gülümsüyorum ama artık aynı takımdaymışız gibi hissetmek yerine arkasını dönüp hızla uzaklaşıyor.

Odanın kapısını kapatırken Jaxon'a dönüyorum. "O da neydi öyle?" Sinirli bir şekilde ona soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona bunu nasıl yapabildin? Çok üşümüştün!" "Natalie, sen neden bahsediyorsun?" diye sorar, kafası karışmış bir halde Çatalını indirdi.

"Belli ki senden izin almak için çabalıyordu, ama acil bir durumu vardı ve sen hiç umurunda değilmiş gibi davrandın!"

"Natalie, bu doğru değil," diyor kahvesini doldururken, "bana geldi ve son dakikada izin istedi, ama nedenini açıklamayı reddetti. durum." diyor açıkça.

"Belki de kişisel bir şeydi. Acil bir durum olduğunu söyledi."

"Onun kişisel zamanı yok. Bana sadakat yemini etti."

"Ama sen onun özel hayatında olup bitenlerden daha önemli olamazsın!"

"Yapabilirim ve *yapıyorum*," diyor açıkça, çenem açık kalırken.

"Ama..." Bana karşı her zaman olduğu gibi düşünceli ve nazik bir adamdan çok uzak görünen bu kibirli tavrı karşısında şoke olmuş bir şekilde, "Bu adam bana karşı her zaman nazik ve düşünceli olmuştur" diyorum.

"Onun nelerle uğraştığını bilmiyorsunuz ve ona sadece izin verebilir ve en azından biraz şefkat gösterebilirdiniz."

"Natalie," diyor Jaxon elimi tutarak, "bunu anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama çalışanlarımızın 'izin' hakkı yok. Ve özel hayatlarında olanlar buradaki görevlerini etkilememeli. *Etkileyemez*. Ben de buna karışamam. Birisi bu aileye katıldığında, bu kabul ettiklerinin bir parçasıdır. Ekibimdeki herkesin sorumlulukları var ve onların yokluğunda pek çok top düşebilir. Akış bozulabilir."

"Sen ve senin lanet ekosistemin." Nefesimin altında mırıldanıyorum. "Tanrı korusun, bir gün bile rahatsızlık vermesin."

"Bu sadece uygunsuz bir durum değil, Nat, tehlikeli de olabilir. Güvenebileceğim insanlar olmalı. Marta o insanlardan biri ve bunu biliyor. Benim için bu evi ve Jessica'yı yönetiyor, o bu aile için vazgeçilmezdir."

"Bunu anlıyorum Jaxon," diyorum sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak, "ama en son ne zaman ona böyle *hissettirdin?*"

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde, "ona ne hissettirdin?"

"Geçen gece insanları neyin motive ettiğini çok iyi anlamanız gerektiğini söylediniz."

"Doğru..."

"Peki, onlardan biri size ihtiyaç içinde geldiğinde, neden bunun için kendilerini bu kadar suçlu hissetmelerine neden oluyorsunuz?"

"Natalie, sanırım az önce olanları yanlış anlıyorsun. Bu aile bir iş ve herkes sürecin bir parçası. Ondan sadece beklenmedik bir şekilde izin almasının nedenini ve yokluğunun benim üzerimdeki ağırlığını düşünmesini istedim. Onun DON'u."

Sanırım bu adil.

"Yaptığın şey çok nazikçeydi," diyor usulca, kahvesini yudumlarken, "ama bu evde çok iş var."

"Pek çok karmaşık durumun ve insanın üstesinden geldim, Jaxon." Sonunda kahvemi alıp, "Sanırım üstesinden gelebilirim," diyorum.

"Kendime güvenim tam." diyor başını sallayarak.

İçimi çekiyorum ve haklı olup olmadığımı ya da aşırı hassas olup olmadığımı sorgulayarak sessizce bir parça tost kemiriyorum.

Jaxon iç çekerek dosyasını yere bırakır.

"Benim kalpsiz olduğumu düşünüyorsun." diyor suya bakarak.

"Hayır," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak, "senin bir kalbin olduğunu biliyorum.

Bana karşı inanılmaz nazik ve düşüncelisiniz. Sanırım personelinizle aranızdaki ilişkiyi anlayamıyorum. Bana biraz soğuk ve duygusuz geldi, hepsi bu."

"Ama bu benim işim. Onlara karşı duygusal davranmam."

İç çekiyorum ve beni elimden tutup kucağına oturtuyor, ben de ona katılıyorum ve kolumu omzuna doluyorum.

Köprücük kemiğimi hafifçe öpüyor ve sonra derin bir iç çekiyor.

"Söz konusu bana hizmet eden kadın ve erkekler olduğunda, duygulara yer veremem. Onların sonsuz sadakatine ve güvenine hükmetmeliyim. İçinde bulunduğumuz pek çok durumda hayatlarımız, itibarımız ve ailelerimiz tehlikeye girebilir. Birbirimizi koruyoruz ve onlar da bana hizmet ediyor ama günün sonunda bir Don kendisine hizmet edenlerden *sorumludur*. Ancak benim işimi verimli bir şekilde yapabilmem için, kendi işlerini yapabilecek insanlara sahip olmam gerekir ve herhangi bir eksiklik herkese bir stres seviyesi ekler."

"Haklısın," diye usulca iç geçirdim, bakışlarının bana döndüğünü hissederek, "Sanırım bu mafya hayatını anlamıyorum." Diyorum.

"Kabullenmenin zor olduğunu biliyorum," diyor eliyle sırtımı sıvazlarken, "ama zamanla alışacaksın."

"Bundan emin misin?" Alay ettim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bazen gerçekten inatçı olabiliyorum. Özellikle de yeni şeyler söz konusu olduğunda."

Gülüyor, beni kendine doğru çekiyor ve derin derin nefes alıyor. "Sen mi? İnatçı mı? Hayır." Göz kırpmıyor.

Kendi kendime kıkırdıyorum ama elinin sırtıma masaj yaptığını hissedince rahatlamaya başlıyorum.

"Biliyor musun, eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, annem de bana başlangıçta zorlandığını söylemişti."

Mavi gözlerine bakıyorum.

"Gerçekten mi? Onun da sizin dünyanızda büyüdüğünü sanıyordum."

"Hayır, o bir yabancıydı. Tıpkı senin gibi. Şehir için çalışan bir kütüphaneciydi." Jaxon yüzünde uzaklara dalan bir ifade belirliyor, gözleri parlıyor.

"Annem babamla ilk tanıştığında onun bir pislik olduğunu düşündüğünü söyledi. Kendini beğenmiş tavırları ve bir avuç korumasıyla bu iri yarı, korkutucu adamın neden sürekli kütüphaneye gelip onu rahatsız ettiğini anlayamamış. Onu rahat bırakmıyordu."

Gülümsüyorum, anılarını hatırlamasını izliyorum.

Hmm. Bu nedense belli belirsiz tanıdık geliyor.

"Sonunda babamla çıkmayı kabul etti, ondan sonra ayrılmaz oldular." diye gülümsüyor.

"Vay canına. Peki nasıl başa çıktı?"

diye sordum. Jaxon bir an düşündü.

"Aslında emin değilim. Sanırım her seferinde bir gün yaşadı," diye omuz silkiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi yüzünün iki yanına koyarak onu derinden öpüyorum.

"Tamam. Ben de öyle yapacağım. Her seferinde bir gün." Dudaklarına karşı usulca söyledim.

"Lafı açılmışken," diyor Jaxon, ben kalkıp yerime dönerken, "Engerek bu öğleden sonra kızının gelişini kutlamak için bir parti düzenlemeye karar vermiş ve biz de davetliyiz."

"Davetli mi?"

"Daha çok beklediğim gibi." Jaxon iç çekerek söylüyor.

"İlk mafya partim mi?" Gösterişli davranarak söylüyorum. "Ne giymeliyim?"

Eğer biri bana bir ay önce Orta Batı'nın en tehlikeli Mafya Babalarından biriyle çıkacağımı söyleseydi gülerdim. Ve eğer biri bana, Natalie Tyler'ın, söz konusu Mafya Babasının Güneydoğu'daki en tehlikeli Kartel Patronlarından birine yakınlaşmasının nedeni olacağımı söyleseydi, daha da çok gülerdim.

Ama bu gerçeği ne kadar komik bulursam bulayım, yine de *kendimi* bu sıcak Miami gününde bir arka bahçe çadırının gölgesi altında, suçlular ve suç patronlarının arasına karışmış, Engerek'in bebek kızının gelişini kutlarken bulacaktım.

Doğal olarak Jaxon bu tür sosyal etkinliklerde benden daha becerikli. Her zamanki soğuk ve hesapçı kişiliği yerine, nazik ve çekici davranıyor ve öğleden sonranın büyük bir bölümünü diğer konuklarla kaynaşarak geçiriyor.

Ancak gerçek parti sona erdikten ve kadınlar kavurucu güneşten malikaneye çekildikten sonra ve erkekler dışarıda kalıp

puro içip 'iş konuşurken', yine kendi alanımın dışında olduğumu fark ediyorum.

Gabriel'in karısı Sofia, bir kartel karısını hayal ettiğimden daha utangaç ve çekingen. Ancak baldızı, arkadaşları ve kartelin diğer eşleri hiç de utangaç değil. Onlar da bu serbestlikten yararlandılar.

yeni bir sarhoşluk ve iğrençlik seviyesine ulaştı. Sofia yeni doğan bebeğini emzirmek için kütüphaneye kaçtığı anda ona yardım etmeyi teklif ettim.

"Özür dilerim," diye iç geçiriyor yalnız kaldığımız anda, "biraz saçmalayabiliyorlar. Özellikle de tekila ortaya çıktığında."

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum.

"Ben büyük bir aileden geliyorum. Buna alışkınım." Gülümsüyor.

"Geçen gece için size tekrar teşekkür etmek istiyorum, gerçekten Santa Muerte'nin bir hediyesiydiniz."

Yani... kocanız burada olmamı emretti, ama tamam.

"Önemli bir şey değildi, bütün işi sen yaptın. Küçük Alessa kesinlikle çok güzel."

"Sürpriz oldu," diyor göğsünde emzirdiği tatlı küçük kıza bakarak, "İkinci oğlumda gerçekten zor bir doğum yaptım, bu yüzden tekrar denemeye başladığımızda doktor bunun olası olmadığını söyledi."

"Bunu anlıyorum," diyorum kıkırdarak, "bazen tamamen kontrolünüz dışında oluyor."

"Ee... ne kadar ilerledin?" diye soruyor, yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor.

Şok içinde ona baktım. "Nasıl...?"

"Bilinçaltında midenize dokunmaya devam ediyorsunuz ve bilinçli olarak tekilaya dokunmuyorsunuz."

Gülüyorum. "Çok anlayışlısın. Yaklaşık beş haftalık hamileyim," diyorum utangaç bir ifadeyle, "bu benim ilk hamileliğim."

"Merak etme, iyi olacaksın" diyor. "Ama eminim tüm yeni anneler gibi sen de bununla nasıl başa çıkacağın konusunda endişeleniyorsundur."

Çok, çok, anlayışlı.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Pencereden dışarı, artık sessiz ve ıssız olan arka bahçeye bakarak söylüyorum.

Jaxon, Engerek'le birlikte oturmuş puro içmektedir ve etrafları iki koruma grubuyla çevrilidir.

"O da iyi olacak," diyor sessizce yanıma yaklaşıp kucağında emzirdiği bebeği sallayarak, "o zaten gururlu bir baba."

"Öyle." Pencere çerçevesine dokunarak gülümsedim. "Ve belli ki sana sırlıslıkla aşık."

Dönüp ona bakıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Kızım, bu çok açık. Adam gözlerini senden alamıyor," diye gülümsüyor bana, "ve kocamın söylediğine göre, senden ayrılmaktansa tüm şehri ateşe vermeyi tercih edermiş."

Gülümsüyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Evet, ne yazık ki şehir için bunun doğru olduğunu düşünüyorum."

"Bunu sana söyleyebileceğimi ve senin de anlayacağını hissediyorum," diyor odanın ortasında karşılıklı duran iki koltuktan birine oturarak. "Bizimki gibi erkeklerin iki hızı vardır: hızlı ve daha hızlı."

Karşısındaki kanepeye oturduğumda gözlerini deviriyor.

"İstedikleri her şeyin peşinden sanki bir anda yok olacakmış gibi giderler. Çünkü onlara göre, yok *olabilir*."

Sofia'ya açılmayı düşünürken, "Sanırım," diyorum, "ben buna alışık değilim. Son ilişkim daha çok yavaş bir yürüyüş gibiydi."

"Benimki de öyleydi," diyor kucağında uyuyan bebeğinin yanağını okşayarak, "Gabriel için hiç hazırlıklı değildim."

"Nasıl tanıştınız?" Gerçekten merak ederek sordum.

Uzun bir süre bana bakıyor, belli ki bana aynı şekilde güvenip güvenemeyeceğine karar veriyor, sonra gülümsüyor.

"Kocam," diyor iç çekerek, "birçok şeydir ve her zaman HEPSİ olmuştur."

"Yani o da... bu *hayatın* içinde mi büyüdü?" Onu kırmamak için özellikle 'suç' kelimesini kullanmamaya çalışarak soruyorum.

"Jaxon gibi mi?"

Başını sallıyor. "Onunla on yıldan fazla bir süre önce tanıştım. O zamanki nişanlım Julio, Gabriel'in yanında çalışan bir satıcıydı."

Kanepenin arkasındaki battaniyeyle boğuştuğunu fark ediyorum ve uyuyan bebeğini bir süreliğine yatırabilmesi için battaniyeyi düzenlemesine yardım etmek üzere ayağa kalkıyorum. Sonra yerime dönüyorum.

"Gabriel için yaklaşık iki yıl çalıştı, bir gün gece yarısı silahlı adamlar evimize girdi ve onu bir sandalyeye bağladı. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüler ve sonra Gabriel içeri girdi."

Julio'yu aylarca kazancından para aşırarak suçladı ve Julio da itiraf etti. Ama açıklaması, bunu hamile olduğum için yaptığıydı ve iki yakamız bir araya zor geliyordu. Gabriel Julio'ya yalancı dedi ve onu benim önümde vurdu, ama ödeme olarak beni kaçırıp buraya, malikaneye esir olarak getirmeden önce değil."

Başımı sallıyorum, çenemin yere düşmemesi için inanılmaz bir çaba sarf ediyorum. "O...?"

"Hayır, bana hiç dokunmadı," diyor Sofia usulca, yere bakarak, "bunun yerine bana Julio'nun ondan çaldığı parayla *fahişelere* ödeme yaptığına dair kanıtlar sundu."

"Aman Tanrım. Bununla nasıl başa çıktın?"

"Başta pek iyi değildi. Buna inanamadım. Çift doz kalp kırıklığı gibi hissettim. Kızgındım ve hala teknik olarak bir mahkumdum. Ben sadece ölen nişanlımın borcunu ödüyordum. Haftalarca odamda kilitli kaldım."

Uyuyan yeni doğmuş bebeğe sevgiyle bakıyor.

"Ama Gabriel," diye fısıldıyor, "tutsak olmamı istemedi. Benimle birlikte *olmak* istedi. Ve beni kazanmaya çalışmaktan vazgeçmedi."

Derin bir nefes alıyor, sonra devam ediyor.

"Anlayamadım. Tehlikeli bir hayat yaşayan, vahşi ve tehlikeli bir adam bana karşı nasıl bu kadar nazik ve kibar olabilirdi? Ve neden kendisine ihanet eden bir adamın çocuğuna hamile olan bir kadını seçti?"

"O seni sevdi. Ve aşk her zaman mantıklı değildir." Başını salladı.

"O beni seviyordu, her ne kadar ben onun için aynı şeyleri hissetmesem de.

önce."

"Ne değişti?"

"Yavaş yavaş ona tahammül etmeye başladım. Sonra ona güvenmeye başladım. Başladım

onun arkadaşlığından zevk almak ve o yokken onu özlemek için. Ama ben doğuma girdiğimde Gabriel yanımdan ayrılmayı reddetti. O olmasaydı bunu başarabilir miydim bilmiyorum. Daha sonra oğlumu evlat edindi ve onu kendi çocuğu gibi yetiştirdi. İşte o zaman anladım ki, doğru, yanlış ya da deli, ben de onu seviyordum."

Şaşırdım kaldım.

"Biliyor musun," diyorum yavaşça, "bir zamanlar biri bana 'seni sevmesi gereken kalp, senin için savaşmaktan asla vazgeçmez' demişti."

"Kim söyledi bunu?"

"Benim için çok şey ifade eden biri." Walter'ı düşündüğümde boğazımda yükselen duyguları bastırmaya çalışarak söylüyorum.

"Bunu sevdim," diye gülümsüyor, "Gabriel'le geçirdiğim son on yılı asla hayal edemezdin. Ama şimdi onlara sahip olduğuma göre, onları başka biriyle geçirmek istemezdin."

Hikayesini biraz şok edici bulsam da, Sofia'nın bunu söylerken yüzünde beliren gülümseme bana söylediklerinde ciddi olduğunu gösteriyor.

"O adamın seni sevdiğini söylediğimde bana güven, kızım." Kanepede beceriksizce kayıyorum.

"Bunun çok erken olduğunu düşünmüyor musun?" Fısıldıyorum.

"Sanırım bizimkiler gibi erkekler için böyle bir şey yok," diye gülümsüyor, "ne de olsa kuralları koyan erkekler onlar."

"Hızlı ve daha hızlı, değil mi?" Sırıtarak söylüyorum. "Doğru, yanlış ya da deli."

Omuz silkiyor.

Tam bu sırada çalışma odasının kapıları açılır ve içeri kural koyucu beyefendilerimiz girer.

Sofia ve ben birbirimize şöyle bir baktık ve uyuyan bebeği uyandırmamak için umutsuzca çabalayarak kıkırdamaya başladık.

"Siz ikiniz ne planlıyorsunuz, ha?" Engerek ya da benim tanıdığım adıyla *Gabriel*, Sofia'nın arkasından yürüyüp başının üstünü öperek şöyle diyor

"Oh, bilirsin, iyi bir Katolik çocuğu yapacak her şey allık."

"Hmmm," diyor kulağına fısıldayarak, "iyi ki ben bir iyi Katolik çocuk, anne."

"Ay Dios mio." Sofia gözlerini devirerek söylüyor.

Jaxon'ın elini omzumda hissediyorum ve elimi onun kine doğru kaldırıp ona bakıyorum.

"Gitmeye hazır mısın canım?" diye soruyor gülümseyerek.

Ne kadar yakışıklı görüldüğüne bakarak başımı sallıyorum.

Neden bilmiyorum ama kolları kıvrılmış elbise gömleğiyle onu gerçekten seviyorum. Göz kırptığını ve sonra gözlerini bana diktiğini görüyorum ve o zaman dudağımı ısırığımı, hafifçe salyalarımın aktığını fark ediyorum.

Oops!

Gabriel ve Sofia'ya daha az aceleyle veda ediyoruz, ancak Sofia ve ben numaralarımızı değış tokuş ettikten sonra.

Garaj yolundan çıkarken, Jaxon beni arka koltukta kendine doğru çekiyor, çenemi kaldırıyor ve beni tutkuyla öpüyor, dilini ağzımın derinliklerine sokuyor.

"Özür dilerim, bütün gün bunu yapmak istiyordum."

"Özür dilemek yok, unuttun mu?" "Ayrıca, bundan daha fazlasını istiyorum." diyorum. Elimi saçlarına götürüp onu kendime çekiyorum, o da kolunu belime dolayıp boynumu öpüyor.

Nefes nefese geri çekiliyor, belli ki şoförlü arabamızın arka koltuğunda kıyafetlerimizi yırtmaya başlamadan önce kendine gelmek istiyor.

"Bugünün biraz alışılmadık olduğunu biliyorum..." diyor kulağımın arkasındaki saçlarımı okşayarak.

"Jaxon, seninle her gün biraz alışılmadık." Gülüyorum.

"Seni tetikte tutmak lazım," diyor hınzır bir sırıtışla, "ama iyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor usulca.

"Yaptım," diyorum gülümseyerek, "doğru, yanlış... ya da deli."

Bölüm 16

JAXON

"Engerek'e göre, Rachel'ın sığınağı şiddet görmüş kadınlar için bir sığınakmış." Yere bakarak, "Ne kadar uygun." diyorum.

İtiraf etmeliyim ki, mükemmel bir kapak.

"Onları kalkan olarak kullanıyor." Ethan, Levi'nin sığınakla ilgili verdiği raporu gözden geçirdiğini söylüyor. "Buranın kendi güvenliği var ve hiç *kimse* ön kapıya üç metreden fazla yaklaşamaz."

"O zaman gittiğinde onu yakalamalısın," diyorum ciddiyetle, "Onu takip edecek bir Beta ekibini denetleyin. HER YERDE. Bunu bugün çözmeliyiz."

"Peki ya Michael?" Ethan sorar.

"Gerekirse onu ortadan kaldırın. Onun için elimden geleni yaptım ve burada insanları katletmesine izin veremem."

"Burada olduğundan bile emin değiliz."

"O burada. Yaşlı adamı öldürdü, hatırladın mı?"

Ethan temkinli bir ifadeyle, "O olduğundan emin değiliz," diyor, "Brasado cinayetinden önce ya da sonra Miami'de olduğuna dair gerçek bir kanıtımız yok."

"Natalie onu vurdu."

"Natalie birini vurdu ama *onu* vurduğunu bilmiyoruz," diyor Ethan çenesini ovuşturarak, "bu herhangi biri olabilir."

"Ne demek istiyorsun? Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Demek istediğim," diyor Ethan yavaşça, "ya yaşlı adamı öldüren Michael değilse? Ya *Rachel'sa*?"

Ona bakıyorum ve alaycı bir şekilde gülüyorum. "Bu imkansız."

"Öyle mi?"

"Ethan. O yapamazdı..."

"Bence en azından bu ihtimali göz önünde bulundurmalısınız."

"Michael bu tür bir cinayeti işleyebilir, Ethan," diyorum, içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor, "Rachel yapamaz."

"Bunu bilemezsin."

"Yaşlı adamın kanını lanet resimleri boyamak için kullandı. Bu Michael. Onun işi bu."

"Tamam iyi, ama ne olursa olsun, burada kendinden çok eminsin ve dikkatli olman gerekiyor. Onu tanımadığını unutuyorsun. artık."

"Sanırım onu yeterince iyi tanıyorum."

"Sanırım eskiden öyleydin," diyor Ethan iç çekerek. "Ethan..."

"SENİ VURDU!" Aniden ellerini havaya kaldırarak bağırır. "Neredeyse seni öldürüyordu, Jaxon."

Duraksadım, hiçbir şey söyleyemedim, onun patlaması karşısında afalladım.

"Bunu kurtarabileceğine ve onu bir şekilde geri getirebileceğine inanmak istediğini biliyorum, ama iki şey var göz ardı ettiğiniz önemli faktörler var. Birincisi, son beş yılını saklanarak geçirmeyi *seçmiş* olması."

"Bunu görmezden gelmiyorum Ethan," diye homurdanıyorum. "Yani. İzle. Senin. Tonunu. Ben bunu yaşadım, tamam mı? Yara izim var ve kesinlikle hatırlatılmaya ihtiyacım yok."

"Ve ikincisi," diye devam ediyor, beni görmezden gelerek, "bu süre içinde Görünüşe göre sana karşı intikam planları yapıyordu... Black'le birlikte. Şu anda onun iplerini elinde tutan kişi o."

Ethan kapıya doğru yürüyor ve durup bana bakıyor.

"Onun *neler* yapabileceğini biliyorsun. Michael'a ne yaptığına bir baksana."

"Rachel o kadar da ileri gitmiş değil," diyorum, ama istediğimden daha az kesin bir ifadeyle, "*bu* olasılığı da göz önünde bulundurmalıyız."

"Sadece sana göz kulak olmaya çalışıyorum, evlat."

"Evet, ama sana bunu yapmanı emretmiyorum, Ethan!" Hayal kırıklığım taşarcasına bağırdım. "O yüzden, lanet olası direktiflere sadık kal! Sadece onu bulmanı istiyorum! Bu gece!"

Ethan bir süre daha bana bakıyor, şüphesiz benimle tartışmayı tartışıyor, sonra buna karşı karar veriyor ve sessizce ayrılıyor.

Gitmesini izliyorum, arkasından bakıyorum, düşüncelerim hızla akıyor ve Ethan'ın sözleri o evden ayrıldıktan çok sonra bile kafamda çınlıyor.

"Onu artık tanımıyorsun."

Rachel'ı anılarım olduğu sürece tanıdığımı düşünürsek, bu rahatsız edici bir düşünce.

Ama Ethan haklı mı?

Tanıdığım Rachel o yangında mı öldü? Ve eğer bu doğruysa... o zaman bu kişi kim?

"Dadddddy!" Jessica koşarak ofisime girdiğinde kafamı kaldırıyorum, hemen ardından Natalie geliyor.

"Merhaba Jessibear," diyorum kucağıma tırmanırken yanağından öperek, "günün nasıl geçti?"

"İyiymi, Nan'in çiçek dikmesine yardım ettim." Hemen kalemimi kapıp önümdeki raporun üzerine bir şeyler karalamadan önce mutlu bir şekilde söylüyor.

Başımı kaldırıp kapının pervazına yaslanmış, kollarını vücudunda kavuşturmuş, yüzünde nazik bir gülümseme olan Natalie'ye bakıyorum.

"Gerçekten de öylesin," diyorum, gözlerim onun üzerinde gezinirken. "Neyim ben?" diye soruyor, şakacı bir şekilde gözlerini kısarak bana bakarak.

"Yürek parçalayacak kadar güzel," diyorum usulca, "tıpkı düğün gecesi çatı katımda sana söylediğim gibi... kesintiye uğradı."

"O geceyi hatırlıyorum. Canlı bir şekilde." Kıkırdıyor ve ben de gözlerindeki mutluluğun tadını çıkarıyorum.

"Dondurma istiyoruz!" Jessica heyecanla bana dönüyor. "Biz mi?" Ben de ona soruyorum.

"Şey," diyor *kıkırdarak*, "dondurma istiyorum!"

Kıkırdıyorum, sonra başımı sallıyorum.

"Yemekten önce olmaz. Kuralları biliyorsun, küçük hanım."

"Ama ninem bana dondurmanın süttten yapıldığını ve süütün senin için iyi olduğunu ve kemiklerini güçlendirdiğini söyledi!" diye itiraz ediyor, gözlerindeki masumiyet beni daha çok güldürüyor.

Ama bu bana bir fikir verdi.

"Bu akşam yemeğe çıkalım," diyorum Natalie'ye bakarak, "sanırım hepimiz temiz hava alabiliriz."

Miami şehir merkezindeki caddelerde vitrinlere bakarken bir kolumda kızımı taşıyorum, diğer kolumla da Natalie'nin beline sarılıyorum. Tehdit bu kadar yüksekken, Charlie, Josiah, Levi ve Max hala arkamızda, ancak dikkat çekmemek için biraz daha az belirgin bir mesafede.

Jessica bir oyuncak gördüğünde nerede yemek yememiz gerektiğini tartışıyorduk.

ve içeri girmek için can atıyor. Büyük kafalı konuşan bebeklerin sergilendiği bir vitrin onu anında büyülüyor, ama biz orada durup onu izlerken Ekranı bakıp kıkırdarken gözümde başka bir şey çarpıyor ve onu elime alıyorum. "Nedir o?" Natalie benden alarak soruyor. "Doldurulmuş bir baykuş.

Ama Jaxon, mafya gangsterlerinin doldurulmuş hayvanlarla oynamasına *izin* veriliyor mu?" diye şakacı bir şekilde fısıldıyor bana.

"İstedğimiz her şeyi yapmaya iznimiz var," diye fısıldıyorum sırtıtarak. "Ama bu sadece çocukken sahip olduğum bir şeyi hatırlatıyor. Akrabalarımından biri benim için bu küçük baykuşu örmüştü. O şeyi yıllarca neredeyse her yere götürdüm."

"Bu aslında... çok sevimli." Natalie fişkırıyor. "Onu alacağım." Gülümseyerek söylüyorum.

"Gizli koleksiyonun için mi?" diye alay ediyor.

"Hayır, benim için değil. Sadece düşündüm ki belki..." Sesim kesiliyor ve gözlerim onunkileri bulmadan önce karnına bakıyorum.

Yanaklarının kızardığını ve alt dudağını ısırıldığını fark ediyorum. Başını sallıyor, ben baykuşun parasını öderken bana doğru yaklaşıyor ve beni nazikçe öpüyor.

Telefonum aniden cebimde titriyor ve onu çıkarıyorum.

Ethan

17:37: Rachel görüş alanımızda. Takip edeceğiz.

Güzel. En azından ana direktife odaklanıyor.

"Biliyor musun," diyor dükkândan çıkarken Jessica'nın elini kendi elinin içine alarak. "Seni asla tam olarak anlayamıyorum, Jaxon Pace."

"Nedenmiş o?" Alay ediyorum, alışkanlıktan çevreyi tarıyorum.

"Bilemiyorum. Çoğu zaman sert bir adamsın ama ara sıra gardını indirip bana yumuşak tarafını gösteriyorsun. Yumuşak, yumuşacık bir merkezin olup olmadığını merak ediyorum."

Gülüyorum. "Öyle mi?" Adamlarımdan hiçbirinin bana bakmadığını kontrol ediyorum.

Dudaklarımla kulak memesini sıyrırken kıçını sıkıca kavrayıp sıkmadan önce.

"Şey, buna sahip olamam. Sanırım bu, sana daha sonra *sert* tarafımı göstereceğim anlamına geliyor." Karanlık bir şekilde fısıldıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve onun titrediğini hissederek sikim kabarıyor.

"Buna kesinlikle karşı değilim. Ama şu anda 'Bebek Anneniz' aç ve akşam yemeğiyle ilgileniyor."

"Hanımefendi ne isterse." Gülüyorum, caddenin karşısındaki restoranı işaret ediyorum.

Natalie ve Jessica ile sıradan bir restoranda, sıradan insanlarla yemek yemek garip bir şekilde yabancı hissettiriyor...

Normalde yaşadığımız hızlı tempolu ve lüks hayatın aksine, bu akşam birkaç dakikalığına sanki normal bir aileymişiz ve birlikte yemek yiyormuşuz gibi hissediyoruz.

Nat ve Jess arasında gelişen bağı fark etmemek için kör olmak gerekir.

Eskiden ne zaman dışarı çıksak Jessica bana yapışırdı. Ama şimdi, yerim değişmiş gibi görünüyor. Boyama yapmadığı, tavuk parmaklarını tabağında dans ettirmediği ya da Cyclops'a olan aşkından bahsetmediği zamanlarda tek yapmak istediği Natalie'nin kucağına oturmak.

Neyse ki Natalie, Jessica'nın üzerine tırmanmasına aldırıyor gibi görünüyor ve kızımın bir kadının dokunuşuna daha önce hiç görmediğim bir coşkuyla tepki verdiğini görmek beni hayrete düşürüyor.

Şu anda, dün gece Natalie'ye söylediklerimin doğru olduğunu fark ediyorum. Onu seviyorum. Ve bu, onun benim çocuğuma hamile olmasından çok daha fazlası.

Bu doğru hissettiriyor.

Bunu istiyorum. Daha fazlasını. Her zaman. Her zaman.

Benim gibi hayatının son beş yılını kendi kendini tecrit ederek geçirmiş biri için, şu anda sanki başka birinin hayatını yaşıyormuşum gibi geliyor. Daha önce hiç böyle bir özgürlük hissetmemiştim.

Bu sadece geçici bir romantizm değil. Bundan çok daha derin. Ethan "yaptığımız karanlık işin dışında bir hayata" ihtiyacım olduğunu söylerken bunu kastediyordu. Bu bir aile ve benim istediğim aile bu.

Ve bunu *onunla* istiyorum.

Natalie Tyler sadece dünyanın *görmesi* için kolumda olmasını istediğim kız değil. O her gece yatağında olmasını istediğim kız, çünkü o benim dünyam.

Yemekten sonra Jess'e dünyada en sevdiği şeyi, yani dondurma almayı ihmal etmiyoruz. Sahilde bir bank buluyoruz ve birlikte tatlımızın tadını çıkarıyoruz. Ancak çocuğun yatma vakti yaklaşıyor ve esnemeye başlaması uzun sürmüyor, bu yüzden eve gitmeye karar veriyoruz.

Arabalara geri dönüyoruz ve Natalie neredeyse uyumak üzere olan Jessica'nın araba koltuğuna oturmasına yardım ederken, bizi ayrı ayrı götürdüğümde taktığım kulaklığı takıyorum.

"Efendim!" Kulağıma takar takmaz Levi'nin dediğini duydum. "Şu FBI Ajanı, Adam Westwood, az önce köşede bir Sedan'dan indi ve bulunduğunuz yere yaklaşıyor!"

"Levi, gözden uzak dur." Natalie konuşmaya kulak misafiri olarak bana döndüğünde hızlıca söylüyorum. "Seni tanıması riskini almak istemiyorum."

"Ne oldu?" diye soruyor, arabanın arka kapısını

kapatırken. Yanından geçip ona yolcu kapısını açıyorum.

"Önemli bir şey değil. Sadece çok hızlı bir şekilde bir şeyi halletmem gerekiyor." "Jaxon..."

"Hemen döneceğim." Çenesini okşayarak ve Gözleri bize yaklaşan adama değil, bana sabitlenmişti. "İçeri gir, kapıları kilitle ve burada kal."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum. "Her şey yolunda. Dediğimi yap, tamam mı?"

Başını sallıyor ve araca biniyor.

"AFFEDERSİNİZ EFENDİM!" Tam Natalie'nin kapısını kapatırken Charlie'nin arkamdan bağırdığını duyuyorum. "DURDUĞUN YERDE DURMANI İSTİYORUM. ARE!"

Elini kalçasına koyuyor ve önüme geçiyor, hemen arkasından da sessiz bir şekilde yükselen Josiah geliyor.

Ajan Westwood olduğu yerde durur ve ellerini yukarı kaldırır.

Kafa.

"Özür dilerim beyler. Kimseyi korkutmak istememiştim."

"Teşekkür ederim," diye sordu Charlie, sesi artık daha makul bir tondaydı, "size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Hiçbir şey. Ama belki patronun yapabilir.

"Özür dilerim ama Bay Pace ailesiyle özel zaman geçiriyor." Charlie kararlı bir şekilde söyledi.

"Eğer onunla görüşmek isterseniz, ofisiyle irtibata geçip randevu almanız gerekiyor."

"Bunu zaten denedim ama reddedildim. Bana öyle geliyor ki Bay Pace yüzleşmeyi sevmiyor." diyor alaycı bir şekilde.

"Tam tersine," diye homurdanarak Charlie'nin arkasından çıkıyorum, "*en sevdiğim* eğlencelerden biri."

Bir elimi cebime sokuyorum, diğer elimi de takım elbise ceketimin içine, silahıma yaklaşıyorum.

Ajan Westwood beni fark ediyor ve dikkatle değerlendiriyor ama sessizce bana bakıyor.

"Eee? Dikkatimi çekmek istedin." Sinirli bir şekilde, "Şimdi sende. Sen de kimsin ve neden bu akşam bana ve aileme saldırıyorsun?"

"Benim adım Ajan Westwood," diyor, "FBI."

"Ofisimin zaten belirttiğinden emin olduğum gibi, sizinle ya da FBI ile bir işim yok." Kүçümseyerek arabaya doğru döndüm.

"Aslında," diye arkamdan sesleniyor, "konuşmam gereken kişi Bayan Tyler ile."

İzlerimde durdum.

"Affedersiniz, benimle konuşmak istediğinizi söylediğinizi sanıyordum?" Dedim,

Gözlerimi ona diktim. "Yoksa yanlış mı duydum?"

"Bay Pace, anladığım kadarıyla sizin izniniz olmadan kimsenin Bayan Tyler'ın yanına yaklaşmasına izin verilmiyor." diye cevap verdi, sesinde kızgınlık vardı.

"İşte bu doğru." Karanlık bir şekilde gülümsüyorum.

"Bayan Tyler'la konuşmam gerekiyor." diyor, kollarını göğsünde çaprazlayarak kendini beğenmiş bir şekilde. "Tercihen yalnız."

"Öyle bir şey olmayacak." Hala gülümseyerek söylüyorum.

"Korkarım ki tek seçeneğiniz benim." Ellerimi açarak söylüyorum.

Ellerini ceplerine sokarken hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Sanırım evindeki yangını konuşmak için buradasınız?" Ajan Westwood homurdanır.

"Belki de beni yanlış duydunuz, Bay Pace, ben FBI'danım," diye yanıtlıyor sinirli bir şekilde, "yerel polis değil."

"Oh, sizi gayet iyi duydum," diyorum sert bir şekilde, "siz takım elbiseliler benim için hep aynısınız."

Dudağı öfkeyle kıvrılıyor ve başını kaşıyor.

"Sadece Bayan Tyler ile konuşmak istiyorum."

"Ne istediğin umurumda bile değil." Alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Yetkililere çoktan ifade verdi."

"Bunun bunlarla bir ilgisi yok-"

"O zaman neden vaktimi harcıyorsun?"

"Çünkü onunla konuşmamı engelliyorsun!" diyor yüksek sesle alay ederek ve beni işaret ederek.

"Bay Pace, ne yapmayı planladığımı düşündüğünüzü

bilmiyorum ama-" "Diyelim ki çok güzel bir kız arkadaşım ve çok canlı bir

hayal gücü." Kollarımı kavuşturup yüzüne doğru yürüdüm. "Bayan Tyler zaten çok şey yaşadı. Siz *sırtlanlardan* hiçbirinizin temsil edilmeden onunla yalnız kalmasına izin vermeyeceğim."

"Jaxon?" Birden Natalie'nin sesini duyuyorum.

Aracın ön koltuğundan benimle konuşamayacak kadar yakın olduğunu hemen fark ediyorum... orada kalması için açık talimatlar verdiğimden eminim.

Lanet olsun, Nat.

"Bayan Tyler-" Ajan Westwood heyecanla etrafımdan dolaşmaya çalıştı, ama onu durdurmak için elimi uzattım.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım." Tehditkâr bir şekilde homurdandım ve ajan akıllıca durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor yanıma yaklaşarak. Gülümsüyorum ve hemen kolumu beline doluyorum.

"Evet, tatlım. Her şey yolunda." Ajan'a keskin bir gülümsemeyle "Her şey yolunda," dedim.

"Bayan Tyler," diyor Westwood yavaşça, bana bakarak, "Ben de tam erkek arkadaşınıza sizinle konuşmak istediğimi söylüyordum." diyor bana endişeli bir bakış atarak. "Mümkünse yalnız."

"VE sana zaten söyledim orospu çocuğu-" diye homurdanarak ona doğru bir adım attım. Ancak Natalie'nin göğsüme bastırdığı eli beni durduruyor ve nefesimin altında adımı fısıldıyor.

"Bağışlayın beni Ajan Westwood," diyor ajana kibarca gülümseyerek, "erkek arkadaşım sadece korumacıdır." Bana sitemkâr bir ifadeyle baktı. "Çok korumacı."

Ara sıra onu dinleseydiniz bu çok daha kolay olurdu!

"Ama o haklı, tartışmak istediğiniz her şeyi onun önünde yapabilirsiniz. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ajan Westwood devam etmeden önce benimle Natalie'nin arasına bakıyor. "Bayan Tyler, hiç 'İki-' diye bir şey duydunuz mu? Başlı Ejderha?"

Sikeyim.

"Hayır," diye masumca yalan söylüyor Natalie.

"Neymiş o?" Tekrar duraklar.

"Onlar bir terör şebekesi. Chicago şehrinde aktif olan ve yeraltı suç ve mafya sendikasında daha aktif hale gelen bir çete."

"Aman Tanrım." Nefes nefese kaldı.

"Bunun onunla ne ilgisi var?" Şak diye söyledim.

"Üç hafta önce, bu örgütte gizli olarak çalışan adamlarımızdan biri bir tünel çökmesi sonucu kayboldu. Ne yazık ki onun öldüğüne inanıyoruz."

"Bu korkunç, çok üzgünüm." Natalie cevap verir.

"Gerçekten de," diye yanıtlıyor, "bazı ana karakterler hakkında ipucu bulduk, ama şu ana kadar tüm izlerimiz kayboldu."

"Yanıtlıyor olabilirim," diye alay ediyorum, "ama senin sorunun bu gibi görünüyor."

Onun değil."

"Yani... eviniz yanana kadar." dikkatini tekrar Natalie'ye çevirmeden önce bana ters ters baktı.

"Ne?" Şaşkınlığı bu kez samimiydi.

"Oh, hadi ama. Bunların onunla ne ilgisi var?"

Ajan Westwood Natalie'ye bir zarf uzatıyor, ama ben zarfı ondan kapıyorum ve onunla göz temasını kesmeden açıyorum.

"Koruyucu haklı." diye mırıldanıyor alaycı bir şekilde. Ama gördüğüm şey içimi burkuyor.

Zarfin içinde Natalie'nin fotoğrafları var. Steph'le sokak köşesinde çekilmiş fotoğrafları, Altın Lotus'a girerken çekilmiş bir başka fotoğrafı, bir de

Bekarlığa veda gecesi Chicago'daki bardan ayrılırken ve Jefferson Hotel'in lobisinde Colton'a bağıırken.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağııyor, "bunları kim aldı? Nereden buldun bunları?"

"Fotoğrafları kimin çektiğinden tam olarak emin değiliz, Hanımefendi. Çökmüş tüneli kazmaya çalışırken bulundu. Ancak ne yazık ki daha fazla ilerleme kaydedemedik çünkü her şey bir anda yasal anlaşmazlıklara bağlandı."

Tanrı'ya şükürler olsun ki anlaşmazlıklar yeniden ele alınıyor.

Natalie fotoğraflara tekrar bakarak, "Bu çok korkunç," diyor, "yani biri beni takip mi ediyor? Ama hala anlamıyorum, bunun evimi yok eden yangınla ne ilgisi var?"

"Birbirleriyle bağlantılı olup olmadıklarını merak ediyoruz." diyor ona bakarak.

"Yani, beni takip eden ve bu fotoğrafları çeken kişinin yangını başlattığını mı düşünüyorsunuz?" Şaşırmış gibi yaparak soruyor.

Ve bunu çok iyi yapıyor.

"Bu mümkün. Bayan Tyler'a sormak zorundayım, bir yeraltı suç örgütünün *sizi* NEDEN takip ettiğine dair bir fikriniz var mı?"

Natalie başını sallar.

"Sizi temin ederim Ajan, hayatım oldukça olaysız geçiyor." Ajan Westwood bir an emin olamadan ona baktı. "*Bu* haftayı saymazsak, doğru mu?"

Az önce ne dedi?

"Özür dilerim mi?" Natalie gerçekten şaşırmış bir halde sorar.

"Bağışlayın beni," diye yanıtlıyor Ajan Dickhead, "sadece bariz olanı söylüyorum.

Sizin için gerçekten de çok hareketli bir hafta oldu, değil mi?"

"Kafam karıştı, başım belada mı?"

"Sadece işbirliğinizi bekliyoruz." "Pekâlâ, sanırım burada işimiz bitti." Şak diye söyledim. "Buna *hanımefendinin* karar vereceğine eminim."

"İşte burada yanılıyorsun dostum." Homurdanıyorum, ona doğru bir adım daha atıyorum ve geri çekilmesini izliyorum. Sonunda boğazını temizledi ve elini cebine attı.

"Aklınıza bir şey gelirse ya da bu soruşturmada bizimle işbirliği yapmak isterseniz, işte kartım."

Ona vermeye çalışıyor ama yine önce ben kapıyorum.

"Tatlım, neden arabaya binmiyorsun? Ben hemen arkada olacağım." Ona bunu söylüyorum ama gözlerimi Ajan Dickhead'den ayırmadan kartını gösteriyorum.

Natalie bana bakıyor ve sonra başını sallıyor.

"İyi geceler Bay Westwood." diyor biraz soğuk bir şekilde.

Natalie'nin kapısının açılıp kapandığını duyana kadar Ajan'a dik dik bakıyor, dilini kafatasından söküp atmaktan vazgeçirmeye çalışıyorum kendimi.

"Şimdi buraya bak, seni küçük kağıt iten küçük pislik." Şak diye söyledim.

"Burada hangi tavşanı kovaladığınızı sanıyorsunuz bilmiyorum ama o tavşan o değil," diye hırlıyorum, "kız arkadaşım sadece masum bir kurban."

"Ben sadece kız arkadaşınız Bay Pace'in son bir hafta içinde çok fazla dikkat çektiğini belirtmek istedim. Ve sadece polisin değil. Dikkatli olmalı. *Siz de* öyle."

"Affedersiniz?" Tışlıyorum.

"Bağışlayın ama sizin gibi tanınmış bir işadamı için bu işlerin içinde olmak pek hayra alamet değil, değil mi?"

Kıkırdıyorum.

"Endişeni takdir ediyorum, tatlım. Ancak, ben büyük bir çocuğum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Her zaman böyle hoş musun?" diye alaycı bir şekilde tersliyor.

"Hayır, beni iyi bir ruh halinde yakaladın," diyorum, ona doğru bir adım atıp fısıldayarak, "ama onunla uğraşmaya devam edersen, söz veriyorum, ne kadar *tatsız* olabileceğimi göreceksin."

"Bu bir tehdit mi, Bay Pace?"

"Ben tehdit etmem. Söz veririm. Onu rahat bırak."

Bir süre daha bana bakıyor, gülümseyip başını sallamadan önce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Belki de haklısınız. Belki de o gerçekten masumdur." Çenesini ovuşturur ve uzaklaşmak için döner.

Ne kadar küçük bir pislik.

"Ama..." diyor aniden, olduğu yerde durup yüzüme dönerek, "bana ters gelen *bir şey* var."

"Hangisi?" Gözlerimi devirerek söylüyorum.

"Masum bir kurbanın *yalan söylemesi* için ne gibi bir neden olduğunu anlamıyorum.

polise?"

"Ne?" Ben soruyorum.

Ajan Sikkafa gülümsüyor.

"Biliyor musun, küçükken hep polis memuru olmak istemiştim. küçük çocuk," diyor ellerini tekrar ceplerine sokup bana doğru yürürken. "Ancak babam da bir polis olup görev başında ölene kadar öyleydi. Rutin bir trafik çevirmesinde, elinde silah olan çılgın bir kartel üyesiyle karşılaştı."

"Sizin için ne talihsizlik."

"Öyleydi," diyor dudaklarını büzerek ve başını sallayarak, "ve o zaman anladım ki polisler televizyonda gördüğünüz gibi kötü adamları kovalamakla ya da suçu devirmekle ilgilenmiyorlar. Çoğu sadece geçinecek kadar iş yapmak ve günün sonunda ailelerine sağ salim dönmek istiyor."

"Bağışlayın ama bu iç açıcı yansımanızın yakın gelecekte bir bitiş tarihi var mı?" Alaycı bir şekilde tersliyorum.

"Sanırım polislerin şuradaki 'masum' kız arkadaşınızın Walter Brasado'nun evine Pazartesi akşamı saat 6'ya kadar gelmediğini söylediğini gerçeğini gözden kaçırmalarına şaşırmadım."

"Yani?"

Kollarını kavuşturur, yüzünde zehirli bir gülümseme vardır.

"Peki, eğer bu doğruysa postacı neden Mr.

Brasado'nun Natalie'ye postası saat 14:00'te onun güzergahı üzerinde mi?"

Lanet olsun. Lanet postacıyı kaçırdık!

"Görüyorsunuz ya," diyor gözlerini kısarak ve bana yaklaşıarak, "işte böyle şeyler beni geceleri uyutmuyor."

Bunu görmezden gelmeliyim. Bunun beni rahatsız ettiğini görmesine izin veremem.

"Ajan Westwood, eğer geceleri *sizi* uyutmayan şey buysa, belki de bir kız arkadaşına ihtiyacınız vardır." Hınzır bir gülümsemeyle söylüyorum.

Hiçbir şey söylemeden kıkırdıyor.

"Ama seni tekrar uyarıyorum, *benimkinden* uzak dur." Dönüp arabama doğru yürümeye başlamadan önce onunla gözlerimi kilitliyorum.

Nat'le tırmandığımda Ajan Dickhead gitmişti. "Ne dedi o?"

Natalie sordu.

"İyi bir şey değil." Ben de öyle dedim.

"O bir sorun olacak, değil mi?" Elini

kendi elime aldım.

"Sanırım onu da listeye eklememiz gerekecek."

Tugayımızın ilk arabası olan Charlie ve Josiah'ya eve daha az direkt bir yoldan gitmelerini söyledim. Bu bizi daha çok Miami'nin dışındaki az nüfuslu gecekondu mahallelerine götürüyor. Normalde arabada kadınlar ve çocuklar varken böyle bir rota izleme riskini almazdım ama Miami'de araç trafiği az olduğu için

Max ve Levi'nin bizi takip eden biri olup olmadığını görmesini kolaylaştırır.

Arabayı sürerken Natalie'ye Ajan Westwood'la yaptığım konuşmayı anlatıyorum.

"Kahretsin!" diyor pencereden dışarı bakarak, "postayı nasıl unutabilirim?"

"Endişelenmeyin, bu bilgiyi kullanmakla ilgilendiğini sanmıyorum, bunu *yapabileceğini* bize bildirmekle ilgilendiği kadar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nedense yardımımızı istediğini hissediyorum." "Ne konuda?"

"İki Başlı Ejder'in izini sürerken."

"Michael ve Rachel İki Başlı Ejderha değil mi?" Natalie soruyor.

"Neden işbirliği yapıp bildiklerimizi onlara anlatmıyoruz? Tutuklanırlar ve tüm sorunlarımız çözülür!"

"Ne yazık ki bu o kadar basit değil." İç çekiyorum. "Bu İki Başlı Ejderha sadece Michael ve Rachel'dan ibaret değil. Onların Black'le bir ilişkisi var ve Black ölürse, bizi de yanında götürmeye çalışacağına inansan iyi edersin."

"Bu muhteşem." Natalie alaycı bir tavırla kollarını kavuşturarak şöyle diyor. "Yani, temelde, hepsi dokunulmaz."

"Hayır, aşkım, değiller," diyorum, elini tutup öpüyorum, "sadece bunu *kendi* yöntemimizle yapmalıyız."

"Bu sinir bozucu olmanın da ötesinde." diyor, gözlerini pencereden dışarı dikerken uzaklaşmaya çalışıyor.

"Bunu halledeceğime dair sana söz vermiştim. Şimdiye kadar sana verdiğim sözü tutmadım mı?" Elini sıkıca elimde tutarak söylüyorum.

"Evet," diyor iç geçirerek ve bana dönerek, "var." "Sadece bana güvenmek zorundasın."

"Sana güveniyorum, Jaxon." diyor yumuşak bir sesle. "Sadece başka kimseye güvenmiyorum ve sabırsızlanmaya başladım."

"İşte bu," diyorum elimi kalçasına kaydırarak. "Tamamen anlıyorum."

"Jaxon..." diye nefes nefese kalıyor, gözlerini deviriyor.

"Evet, bebeğim?" Homurdanıyorum, elimi bacağından yukarı ve sundress'inin altına doğru hareket ettiriyorum.

"Şu anda bunu nasıl düşünebiliyorsun?"

"Natalie, hep bunu düşünüyorum." Elimini kalçasında yukarı doğru hareket ettirerek söylüyorum.

"Ama..." arka koltukta horlayan Jessica'ya bakıyor yumuşakça..

"*Bunu* düşünmek için sabırsızlanıyordum," diyorum, klitorisini okşayarak parmağımla külotunun dışını okşadım, "bütün gün."

Dokunuşumun altında kıvranıyor. Umutsuzca sessiz kalmaya çalışırken çıkardığı ses heyecan verici. Ama tam eğlenmeye başlamışken Charlie'nin önümüzde frene bastığını görüyorum ve ben de aynısını yapmak zorunda kalıyorum.

"Ne oluyor be?!" Kolumu Natalie'nin göğsüne atarak bağırıyorum ve öndeki arabayı kıl payı ıskalıyorum. Arkamızda Max direksiyonu kırarak bize de çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Tam o sırada ileride yolu kapatan bir kamyonet olduğunu görüyorum. "Efendim! Bu minibüs az önce önümüze çıktı!"

Charlie söyledi.

Tam kapı koluna uzanıyordum ki, etrafımızdaki dar sokakta park etmiş arabaların arasından en az bir düzine adamın çıktığını gördüm. Ve minibüsün arkasından dolanan Rachel'dı.

"Patron. O burada." Josiah kulaklığa söylüyor.

Yavaşça arabama doğru yürüyor, tam önünde duruyor ve kollarını vücudunda kavuşturuyor.

"Merhaba Jaxon," diye sesleniyor hırçınca, "bir dakikanı alabilir miyim?"

Ama kimse hareket etmiyor.

Adamlarım ne yapacağını görmek için bekliyorlar.

"Aman Tanrım..." Natalie'nin yüzündeki dehşet ifadesiyle mırıldandığını duyuyorum. "Ne haltlar dönüyor?"

"Natalie," diye fısıldıyorum ona, kıpırdamadan ve gözlerimi Rachel'dan ayırmadan, "silahını getirdin mi?"

"Hayır, sadece dondurma almak için getirmem gerektiğini düşünmedim!" diyor dişlerini sıkarak.

"Torpido gözünü aç," diyorum hızlıca, "ama bunu yavaşça ve dikkat çekmeden yap."

"Bir kızı bekletmek kabalıktır, bilirsin." Rachel yüzünde kötü bir gülümsemeyle yüksek sesle kışkırtıyor.

Dikiz aynasına bakıyorum ve Jessica'nın kulaklığı takılı halde araba koltuğunda sızmış olduğunu görüyorum. Eğilip Natalie'nin yüzünü avucumun içine alıyorum ve onu sertçe öpüyorum.

"Tanrı aşkına, Natalie, sakın bu lanet arabadan inme." Dudaklarına sertçe fısıldıyorum.

"Jaxon! Gerçekten oraya gitmiyor musun?! Geçen sefer seni öldürmeye çalışmıştı!"

"Bana güvenmelisin," diyorum zorla, yüzünde bir sırtışla duran Rachel'a dönerek, "ve başladığında yere yat ve yerde kal."

"*Ne ne* zaman başlıyor?!"

Rachel arabadan çıkmamı istiyor, çünkü bu arabaların camları dahil tamamen kurşun geçirmez olduğunu biliyor. Ama sayıca 3'e 1 üstün olan adamlarımla pazarlık yapmayacağım.

Öncelikle oyun alanını eşitlememiz gerekiyor.

Kornaya basıyorum ve Rachel da dahil olmak üzere dışarıda duran herkesi bir anlığına sersemletiyorum.

"Şimdi!" Kulaklıktan bağıryorum. Bir anda ben ve tüm adamlarım arabamızın kapılarını açtık ve dışarıda duran adamlara ateş açtık.

Kurşun geçirmez kapıyı kalkan olarak kullanarak her yere kurşunlar yağdırdık ve birkaç saniye içinde onunla birlikte neredeyse tüm adamları öldürdük ve geri kalanları yaralı ya da kanlar içinde sokakta bıraktık.

"YETER!" Rachel öfkeyle bana bakarak bağıryor.

"Oh, özür dilerim. Son baktığımda bu kavgayı sen başlatmıştın!" Hala etrafımı kontrol ederek alaycı bir şekilde bağıryorum. "Şimdi yetti mi?!" Gülüyorum.

"Buraya geldim çünkü isteyeceğin bilgilere sahibim." Rachel tersledi.

Rachel'a bakıyorum ve duraklıyorum, bunun bir yalan olabileceğini çok iyi biliyorum. Ama sonuçta, bunu barışçıl bir şekilde sonlandırmak için herhangi bir umut varsa onunla *konuşmam* gerektiğini biliyorum, bu yüzden arabadan çıkmayı seçiyorum.

"Jaxon!" Kapıyı arkamdan kapatırken Natalie itiraz ediyor.

"En azından bir kısmının aynı kişi olduğunu gördüğüme sevindim," diye alay ediyor bana, "ve hala hayatındaki kadınları aktif olarak görmezden geliyorsun."

"Komik," diye karşılık verdim, "ben de tam senin nasıl eskiden tanıdığım kişi." Etrafımdaki tüm ölü ve ölmekte olan adamlara bakıyorum. "Çünkü o böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. kan dökülür."

"Oh, siktir git, Jaxon. Dönüştüğüm kişiden utanmıyorum. İnsanların hayatta kalmak için ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

"BU MU?!" Etrafımdaki katliamı göstererek bağıyorum. "Yapmak zorunda olduğun şey bu mu? Senin ve bu hayali intikam haçlı seferin için bir düzine adamın ölmesine izin vermek mi?! Şuna bir bak!"

"BUNU BEN YAPMADIM, SEN YAPTIN!" O da bağıyor. "Buradaki canavar sensin! Beni öldürmeye çalıştın!"

"Eğer bu doğruysa neden şimdi ölmedin?!" Bağıyorum. "Hmm?! Dört keskin nişancım ve belimde bir tabancam var. İnan bana, ölmeni isteseydim, Rachel, çoktan ölmüş olurdun. Neden burada olduğunu bilmek istiyor musun?"

Değil mi? Çünkü ben bir canavar DEĞİLİM ve size yalan söylemiyorum."

"Saçmalık! O yangında Ryan'ı öldürdüğünü biliyorum ve beni de öldürebilirdin!" Başını sallıyor ama sesinin çatladığını duyuyorum.

Birden yüzünü ellerinin arasına gömüp ağlamaya başlıyor.

"Rachel, sana sürekli söylüyorum, ben öyle bir şey yapmadım!" Sempatik bir şekilde, silahımı yavaşça kılıfına geri koyarak durumu yatıştırmak.

Ona doğru bir adım attım.

"Açıklamama izin vererseniz, ben-"

"Jaxon, YAPMA!" Birden Natalie'nin bağırdığını duydum.

Arkamı döndüğümde Nat'in arabanın kapısının hemen dışında durduğunu ve yedek silahını bize doğru kaldırdığını görüyorum. Ama bir şey söylemek için ağzımı açmadan, aniden Rachel'in silahımı kalçamdan tutup bana doğru çektiğini hissediyorum.

"Buna kandığına inanamıyorum," dedi bana doğru bir adım atarak, "yeni kız arkadaşın pek iyi dinlemiyor, değil mi?"

"Üzerinde çalışıyoruz," diyorum alaycı bir tavırla, ellerimi havaya kaldırarak, "ne istiyorsun lan Rachel?"

"Kızım." Bana doğru adım attı.

"Affedersiniz? Kızınız mı?" Gülüyorum. "Herhalde Beş yıl önce kalpsizce terk ettiğin kızını, yapabilir misin? Evet,

Tekrar dene. Senin kim olduğunu bile bilmiyor Rachel."

"Sorun da bu zaten," diye hırlıyor bana, "beni o kaltakla değiştirebileceğini sanıyorsun! Tekrar dene, çünkü bu asla olmayacak."

"Kimse senin yerini almaya çalışmıyor!"

"Seni gördüm, Jaxon!" Bana bağıyor. "Sahte küçük ailenle yemekte sarmaş dolaştın! Sanki ben hiç var olmamışım gibi!"

"Sen ciddi misin? Gitmeyi seçen sendin!" Ona bağıyorum. "Ve onun hayatına öylece geri dönüp onun bir parçası olmayı bekleyemezsin!"

"Gerçekten mi, orospu çocuğu? Ne istersem yapabileceğimi düşünüyorum!" Dedi ve silahı kaburgalarımaya dayadı.

Kıkırdıyorum.

"Bağışlayın, deya vu yaşıyorum," diye gülüyorum alaycı bir şekilde, "ve

beni öldürmen Jessica'nın velayetini sana vermeyecek. Belli ki bunu önlemek için bir acil durum planı var."

"Sanırım Ethan'dan bahsediyorsun," diye alay ediyor Rachel.

"Söylesene Jaxon, Ethan bu gece nerede? Doğru ya, şu anda yanlışlıkla ben sandığı küçük, güzel bir esmerin peşinde."

Yüzümdeki gülümseme anında kayboluyor ve kanım donuyor.

Damarlar.

Lanet olsun. Ethan'ı ve mesajını unutmuşum.

"Şiddete uğramış kadın sığınma evlerinde çok sayıda güzel esmer bulmak şaşırtıcı derecede kolay, ancak şaşırtıcı olmayan şey, fazladan bir iki dolar kazanmaya ne kadar hevesli oldukları. Merak etmeyin, biz konuşurken Michael sizin küçük 'beklenmedik durumunuzla' ilgileniyor."

Haklıymışım. Michael burada.

"Silahını bırak!" Charlie, arabanın arka tarafına gizlice sokulmuş olan silahını kaldırarak bağıırır.

"Daha fazla yaklaşma yoksa beynini dağıtırım!" Rachel silahı boğazıma dayayarak Charlie'ye bağıırıyor.

"HAYIR!" Natalie bağıırır, sesi paniklidir.

"Efendim, atışı yapabiliriz." Levi kulağıma söyledi.

"Yapmasa iyi olur," diye fısıldıyor Rachel, kulak misafiri olurken sesi panik içinde, "yoksa bu sırada silahın tetiğine basabilirim."

"ATEŞ ETMEYİN!" Adamlarıma bağıyorum. "Natalie, sakın ol ve lanet arabaya geri dön!"

"Hah!" Rachel gülüyor. "Sanki sen itaatkâr bir bir tane."

"Rachel," diyorum sakince, nasıl bir koz elde edebileceğimi anlamaya çalışarak

"Seni temin ederim, bunu yetişkinler gibi konuşarak halledebiliriz. Black'in kafana soktuğu saçmalıkları çözmene yardımcı olabilirim."

"PARDON?! KİMSE KAFAMA BİR ŞEY SOKAMAZ!"

Kulağıma bağıyor. "BİLİYORUM-"

İşte bu.

Dikkati dağılmışken, fırsatımı değerlendirip bileğini yakaladım, silahı izole ettim ve onu sokağın ortasında sırt üstü çevirmek için ağırlığını yeniden yönlendirdim.

"Buna kandiğine inanamıyorum." Nefesini geri almaya çalışırken yüzünü buruşturmasını izleyerek söylüyorum. "Şimdi hepimiz iyi oynadığımıza göre, sanırım hepimiz -"

Ona yardım etmek için uzanmak üzereydim ki, küçük bir anahtar çıkarıp üzerindeki tek düğmeye bastığını gördüm.

BOOM!!

Arkamda yolu kapatmış olan minibüs havaya uçarak patlıyor ve içgüdüsel olarak dönüp bakıyorum.

"Efendim!" Josiah sağ tarafı işaret ederek bağıyor; bakıyorum ve Rachel'ın patlamayı dikkat dağıtmak için kullanıp ara sokaklardan birine girdiğini görüyorum.

Allah kahretsin!

"Takip ediyor muyuz?" Josiah bana bağıyor.

"Hayır," diyorum hemen, "ama Charlie, Ethan'ı hemen telefona bağla! Onlara takip etmemelerini söyle! Sanırım bir tuzağa doğru yürüyor!"

Bölüm 17

NATALIE

"Natalie, üzgünüm ama Charlie ve Jessica ile birlikte eve dönmen gerekiyor!"

"Bekle, gelmiyor musun?" Nefesim boğazımda düğümlenerek soruyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Muhtemelen cehenneme," dedi dişlerini sıkarak, "ama hemen Ethan'ı bulmalıyım. Rachel az önce bana Michael'ın onu ve ekibini bir tuzağa sürüklediğini söyledi."

"Aman Tanrım..."

"Biliyorum bebeğim, ben sadece-" demeye başladı ama dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onu sertçe öperek sözünü kestim.

Kalbim çarpmaya başlıyor ve Ethan'ın peşinden gitmek için hayatını riske atacağını bildiğim için gözlerimden yaşlar aktığını hissedebiliyorum.

"Sorun yok. Biliyorum," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine bastırarak,

"Biliyorum.

Gitmek zorundasın."

Nefes alış veriş ağır ve mücadele ettiğini biliyorum, aramızda paylaşılan enerjide bunu hissedebiliyorum. Onu yanımda tutmak için duyduğum bencilce arzuya rağmen, gitmesi gerektiğini biliyorum ve benim için endişelenerek dikkatinin dağılmasını istemiyorum.

"Biz iyi olacağız. Charlie ve ben Jessica'yı ve ev halkının geri kalanını güvende tutacağız. Ama bir şeyi bilmeni istiyorum, Jaxon Pace." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim, "Geçen gece beni sevdiğini söylediğinde tereddüt ettiğimi biliyorum. Bunu sadece çok erken olduğunu düşündüğüm için yaptım."

Buz mavisi gözleri benimkilere gömülüyor ve yavaşça başını sallıyor. "Biliyorum." Diyor yumuşakça.

"Ama seviyorum. Seni seviyorum," diyorum yüzünü ellerimin arasına alarak, "Seni deli gibi seviyorum, Jaxon Pace, doğru, yanlış ya da deli."

"...Gerçekten mi?" Fısıldıyor.

"Bu yüzden bana geri döneceğine söz vermeni istiyorum. Çünkü sana ihtiyacım var. Bizim sana ihtiyacımız var. *Üçümüzün* de sana ihtiyacı var."

Sözlerimin gözlerinde yer etmesini ve dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirmesini izliyorum. Anında elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor. Diğer elini buklelerimin arasından geçiriyor ve dudaklarıma öyle tutkulu bir öpücük konduruyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor uzaklaşırken, saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ve sana yemin ederim bebeğim, cehennemin kendisi bile beni sana geri dönmekten alıkoyamaz." Hırlıyor.

Kendini benden ayırmadan önce beni bir kez daha öpüyor, yüzündeki acı dolu ifade hafızama kazınıyor.

"Bayan Tyler?" Charlie endişeli bir şekilde, uzaklaşmalarını izlerken söylüyor. "Gitmemiz gerek!"

Uzaktan siren seslerini duyabiliyorum, muhtemelen bu şiddetli araba yangınını söndürmeye gidiyorlar. Arabamın kapısı kapandığı anda Charlie gaza basıyor ve hızla uzaklaşıyor.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve titremesini engellemek için dudakımı ısırıyorum.

Charlie arkamıza bakıyor.

"Eve yaklaştık, birazdan orada oluruz." Hiçbir şey söyleyemeden başımı salladım.

"Merak etme," dedi yumuşak bir sesle, "iyi olacak."

Bana geri dön, Jaxon.

"Bundan nefret ediyorum, Charlie." Gözlerimi silerek söylüyorum. "Ben evde onu beklemek zorundayken, onun yine tehlikeye doğru koşmasından nefret ediyorum."

"Bayan Tyler, sırf size kavuşmak için ölümle savaşıyor bir adam gördüm.

O size geri dönecektir."

Gözlerimi kapatıyorum, Charlie'nin sözlerine odaklanmaya ve duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Ne yapmam gerekiyor? Nasıl başa çıkabilirim?"

Charlie sessizce iç geçirmeden önce uzun bir süre sessiz kalır.

"Emin değilim. Bence devam etmelisiniz Bayan Tyler," diye yanıtlıyor, "yapabileceğiniz tek şey bu ve sizi umutsuzluktan koruyacak tek şey de bu."

Başımı sallıyorum ve boğazımda yükselen korkuyu yutarken Charlie'nin elini bir kez sıkıyorum. Kollarımı titreyen bedenime sarmadan ve Charlie'nin haklı olması için dua etmeden önce.

Sonunda garaj yoluna giriyoruz ve nihayet rahat bir nefes alıyorum. Gözlerimi siliyorum ve uykulu altı yaşındaki çocuğu nazıkçe uyandırıp araba koltuğundan kalkmasına yardım ediyorum.

"Bayan Natalie, babam nerede?" Biz içeri girerken etrafına bakınarak soruyor.

"Um..." Anında bir şeyler bulmaya çalışarak söylüyorum.

"İşe gitmesi mi gerekiyordu?"

"Evet, tatlım," diye rahatlayarak iç geçiriyorum, Jaxon'ın bu anormal durumları onun için normalleştirme çabalarının açıkça başarılı olduğunu fark ediyorum.

"O yaptı."

"Neyse," diye umursamazca omuz silkiyor, "daha sonra dönecek. Yatmadan önce gidip Cyclops'la biraz oynayabilir miyim?"

Yaşlı nine bizi kapıda karşılar "Elbette," diye gülümsüyorum, "birazdan gelip sana bir hikaye okuyacağım, tamam mı?"

Heyecanla başını sallıyor ve peşinde yaşlı dadısıyla birlikte merdivenleri tırmanmaya başlıyor.

Telefonumun çaldığını duyuyorum ve çantamdan çıkarmak için çabalıyorum. Bunu yaparken, bir mesaj aldığımı görüyorum.

Jaxon

18:45: Tekrar söyle...

Antredeki sandalyelerden birine otururken yine duygularımla boğuşarak gülümsüyorum.

Ben

18:48: Seni seviyorum. Eve, bana gel.

Gönder tuşuna bastım, derin bir iç geçirdim ve midemdeki ağır kayanın dağılmasını diledim.

Birden Charlie'nin koridordan komuta merkezine doğru koştuğunu gördüm.

"Kesinlikle olmaz!" Boynunda bir kulaklıkla duran Levi'nin Beta komutanı Alexi'ye kararlı bir şekilde "Kesinlikle olmaz" diyor.

"Hiçbir koşul altında buna izin veremeyiz. Ama Bay Pace'in burada olmadığını bilmesine izin vermeyin."

Oh hayır, şimdi ne olacak?

"Charlie, neler oluyor?" Ona doğru yürürken sordum.

"Bayan Tyler, görünüşe göre," diyor başını ovuşturarak, "Engerek burada... ön kapıda Bay Pace ile konuşmak istiyor."

Vay anasını.

"Neden?"

"Bilmiyoruz hanımefendi. Söylemedi."

Engerek'in neden habersizce ortaya çıktığından emin değilim, ama bu lanet adamdan neredeyse bıktım. Ancak onun hafife almak ya da gücendirmek isteyeceğim bir adam olmadığını da biliyorum.

"Onu içeri alın." Beynim yavaş yavaş konuşmaya yetişirken söylüyorum.

"Ne?" Charlie gözlerini kocaman açarak sorar.

"Bırak girsin," diyorum omuzlarımı dikleştirerek, "Engerek kovabileceğin biri değil, Charlie. Bırak girsin. Jaxon'ın adına onunla ben konuşacağım."

"Bayan Tyler, kusura bakmayın ama Viper çok tehlikeli bir adam ve bu gece bombalı araçla ilgili olanlardan memnun olamaz."

"Charlie..."

"Benim işim sizi korumak," diyor sertçe yutkunarak, "ve siz benden Miami kartelinin başını bu eve *almamı* istiyorsunuz."

"Evet, öyleyim Charlie. Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama Engerek'in saygıya değer verdiğini biliyorum. Ona saygısızlık ederek ve onu geri çevirerek daha fazla zarar verme riskini alıyoruz." Derin bir nefes alıyorum, "onu içeri al. Onu göreceğim."

Bronz tenli ve simsiyah saçlı, sessiz ama yakışıklı bir genç adam olan Alexi sesli bir şekilde yutkunuyor ve endişeyle Charlie'ye bakıyor.

Charlie uzun bir süre bana baktıktan sonra iç çekerek Alexi.

"Eee? Ne bekliyorsunuz? Bayanı duydunuz."

"Emredersiniz efendim!" Alexi cevap veriyor, kulaklığını hızla tekrar takıyor

kulakları. "Onu içeri alın!" Komuta odasına doğru koşarken bağılıyor.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, Bayan Tyler."

"Ben de Charlie," diyorum boğazımı temizleyerek, "ben de."

"Onu nerede kabul etmek istersin?" Charlie soruyor.

Kahretsin, uygun olan ne?

"Jaxon'ın çalışma odasına gidelim." Ben de öyle dedim. "Burada bir protokol olup olmadığından tam olarak emin değilim ama en azından evin geri kalanının merkezinde ve adamların geri kalanı da koridorun karşısındaki komuta merkezinde."

Umarım bir oda dolusu tetikçi onu düşüncesizce bir şey yapmaktan vazgeçirir.

Charlie başını sallar.

"Onu içeri alın ve bir içki ikram edin. Ben yukarı çıkıp hemen üstümü değiştireceğim ve Nan'a neler olduğunu haber vereceğim."

Merdivenlerden çıkarken kalbim küt küt atıyor.

Az önce uyuyan Jessica'yı yatağına yatıran Nan'i kontrol etmek için uğradım. Durumu kısaca açıkladım ve bir sonraki emre kadar Jessica'nın yanında, güvenli bir şekilde yatak odasında kalmasını istedim.

Sonra hızla ana yatak odasına gidiyor ve gündelik güneş elbisemi çıkarıp tek parça siyah bir tulum giyiyorum.

Saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve bir çift altın halka küpe ile askılı topuklu ayakkabı giyiyorum.

Güçlü bir hareket için güçlü bir kıyafet.

Makyajımı tazeledikten ve iki dakikalık makyajımdan memnun kaldığımı hissettikten sonra derin bir nefes alıp kapıyı kapatıyorum.

Ben merdivenin tepesine ulaştığımda Engerek de Rico'yla birlikte eve giriyordu. Sahip olduğum tüm cesareti topluyorum ve tırabzanı sıkıca kavriyorum.

"Beyler," diyorum yavaşça aşağı inerken, "ne hoş bir sürpriz. Özür dilerim ama Bay Pace şu anda evde değil. Yine de sizi geri çevirmeye dayanamazdım."

Engerek ve Rico bana yoğun bir şekilde bakıyor, bu da cesaretimin neredeyse kırılmasına neden oluyor, ama sonra Engerek'in yüzünde bir sırıtış görüyorum.

"Gracias, Chica."

"Lütfen," diye gülümsüyorum, "beni takip edin."

Jaxon'ın ofisinin kapısını açarken bacaklarım titriyor, kokusu burun deliklerime çarptığında kısa bir süre bocalıyorum.

Tanrım, umarım şu anda her neredeyse iyidir.

Jaxon'ın sandalyesine otururken Viper, Rico ve Charlie de beni odaya kadar takip ediyor. Parmaklarımın altındaki deriyi sıkıyorum, umuyorum ki

kalıcı varlığı beni ayakta tutacak.

"Bizi kabul ettiğin için teşekkürler, Chica." Engerek bacak bacak üstüne atıp sigarasını çıkardı. "Sigara içmemin sakıncası var mı?"

Bu adama hayır deme düşüncesi midemi bulandırıyor ama kendimi tutuyorum.

"Evet, aslında," diyorum gülümseyerek, "görüyorsunuz, hamileyim." "Bu doğru, lo siento, anne." Başını sallayarak söylüyor.

Vay be.

"Peki, sizin için ne yapabilirim beyler?"

"Şey, anne," diyor Engerek, yumuşak bir sesle, "ne yazık ki, ziyaretim en iyi sebepler için değil."

Boğazım kuruyor ama ellerimi masanın üzerinde birleştirip devam etmesi için başımı sallıyorum.

"Kısa bir süre önce bazı mahalle sakinleri mahallelerimizden birinde silah sesleri ve bomba yüklü bir araç olduğunu bildirdi."

Lanet olsun. Korktuğum gibi oldu.

Onu eve davet ederek büyük bir hata yaptığımı hemen anlıyorum.

Kalbim anında çarpmaya başlıyor ve ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Yalan söyleyip hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi davranmalıyım? Kabul etmeli ve beni oturduğum yerde öldürmemesini mi ummalıyım?

"Evet," diyorum zorlukla yutkunarak, "farkındayız."

"Bu olay nedeniyle o bölgenin şu anda polis kaydığını ve olayın nedenini belirlemeye çalıştığını da biliyor musunuz?"

Sikeyim.

"Değildim." Yumuşak bir sesle söyledim. Gözleri odadaki artan gerilimi yansıtan Charlie'ye bakıyorum.

"Evet, biraz dağınık."

"Bu akşam eve dönerken saldırıya uğradık. Kayıplar için üzgünüz ama başka seçeneğimiz yoktu."

Engerek bana dikkatle bakıyor, gözlerini dikmiş beni süzüyor. "Hiç kayıp rapor edilmedi."

"Oh..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak söylüyorum.

Polis gelmeden önce biri onları toplamış olmalı.

"Ancak Bay Pace şu anda biz konuşurken sorumluları bulmaya alışıyor. Durumu düzeltmeye alışıyor."

İ ekiyor. "Korkarım bu yeterince iyi olmayacak anne." Masanın üzerinde öne doğru eğilerek söylüyor.

Damarlarımdaki kan titriyor.

"Geçen gece de söylediğim gibi, bu olay büyük bir kaosa neden oldu. Olay yeri nedeniyle polis bölgedeki insanların evlerinde arama yapıyor.

Onları korumamız için *bize* para ödeyen insanlar," diyor, "böyle bir şey olamaz." "Anlıyorum." Kalp atışlarını kulaklarımda duyarak söylüyorum.

"O zaman ne yapılması gerektiğini anlıyorsun?" Kaşlarını kaldırıp bana bakarken yüzü soğuk ve karanlık.

Tanrım, ne yapılması gerekiyor?

İntikam olarak beni öldürecek mi?

Charlie'yi, Jessica'yı ve bu evdeki herkesi öldürecek mi?

"Ben... ben... bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda, "ama," diyorum yavaşça, zorlukla yutkunarak ve ellerimi birbirine kenetleyerek, "onlar benim peşimdeydi, bu yüzden, eğer bu suçlar için kan talep ediyorsanız, bırakın benim olsun."

"Bayan Tyler." Charlie öne doğru bir adım attı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Hayır Charlie," diyorum yavaşça, "Michael ve Rachel zaten beni öldürmeye kararlı görünüyorlar, o yüzden birinin ölmesi gerekiyorsa bu ben olmalıyım. Belki o zaman Jaxon ve Jessica'yı rahat bırakırlar."

Oda lm sessizliğinde.

Engerek aniden kakhahalara boğulur ve hemen ardından Rico şakayla karışık göğsüne bir tokat atar.

"İOrale! O ciddi!" Haykırıyor. "Esta Mujer esta loca!"

Ne?

"Pardon?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, azıcık İspanyolcamı çözmeye çalışıyorum. olabilir. "Neden *delirdim*, Viper?"

"Anne, ben *Gabriel*, unuttun mu?" diyor kakhahasını bastırarak, "Ve buraya kimseyi öldürmeye gelmedim, sadece daha önce konuştuğumuz gibi şehri terk etmen gerektiğini söylemeye geldim."

Tekrar kakhahalara boğulurlarken ikisine de bakıyorum.

"Ama... müşterileriniz?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. "Ne olmuş onlara?" Rico homurdanıyor ve Gabriel yine kıkırdıyor.

"Siktir et onları!" Elini sallayarak hâlâ güldüğünü söylüyor.

"Peki ya polis?"

"Anne, polise para öduyoruz. Cesetleri kaldıran bizdik ve soruşturmalarının yarım yamalak kalmasını sağlayabiliriz." Gözlerini silerek söylüyor.

"Ama bu yine de senin için fazladan bir iş mi?"

"Erkek arkadaşın ve ben artık iş ortağıyız. Eminim bunu telafi etmenin bir yolunu bulabilir."

Az önce ne oldu öyle?

"Ve ayrıca," diyor soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışarak, "karım senden hoşlanıyor. Belki de çoğu arkadaşından daha çok. Bebeğiniz için dualar ediyor. Seni öldürürsem başım belaya girer."

Gülümsüyorum, şu anda kızardığım gerçeğini saklamaya çalışıyorum.

"Ancak, tüm ciddiyetimle söylüyorum, şehri terk etmene ihtiyacımız var. En azından birkaç aylığına, ortalık sakinleşene kadar." İç çekerek şöyle diyor. "Daha önce de açıkladığım gibi, durumu şimdilik kontrol altına alabiliriz, ancak üzerimizde fazladan ısıya ihtiyacımız yok. Bu iş için kötü olur."

"Anlıyorum." Başımı sallayarak söylüyorum.

"Ayrılmanız için size yarın öğlene kadar süre verebilirim." Dedi, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ve size bunu da verebilirim." Cebinden küçük bir zarf çıkarıyor.

Charlie bir adım öne çıkıyor, kapıyı benim için açmaya niyetleniyor ama ben başımı sallıyorum, artık Gabriel'in beni öldüreceğinden endişelenmiyorum.

Zarfı açtığımda bir telefon numarası olduğunu görüyorum ve merakla ona bakıyorum.

"Rachel'ın kaldığı Kadın Evi'nde bir bağlantım var. Görünüşe göre oda için başvurduğunda bu numarayı vermiş. İşinize yarayıp yaramayacağından emin değilim ama yine de iletayım dedim."

"Teşekkür ederim." Numaraya bakarak, son beş dakikayı aklımdan çıkaramadığımı söylüyorum.

"Şey," diyor ayağa kalkarak, "teşekkür ederim anne. Gülmeye ihtiyacım vardı. Ancak, sanırım şimdi yapman gereken bazı seyahat düzenlemeleri var, o yüzden gidiyoruz."

Başımı sallıyorum ve ikisini de kapıya kadar geçirip elimi uzatıyorum. "Kendine iyi bak," diyor ve elimi tutup kibarca öpüyor.

Gülümsüyor.

"Biliyor musun, senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum." "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü anne, sende tanıdığım tüm kadınlardan daha büyük *taşaklar* var," diye eğilip gülümseyerek bana fısıldadı, "Ve bence erkek arkadaşının böyle bir kadına *ihtiyacı* var."

Ve böylece Engerek merdivenlerden inip oradan ayrılır.

Vay anasını. Bu az önce oldu.

Kapıyı kapatıyorum ve arkamı dönmeye çalışıyorum. Ancak bunu yaparken, az önce olan her şeyin tüm ağırlığını aniden hissediyorum ve aynı anda hem yüzüm hem de gücüm kayboluyor. Bir anda bacaklarım altımdan kayıp gidiyor.

"Bayan Tyler!" Charlie nefes nefese, neyse ki beni yakalıyor ve yere düşmemi engelliyor.

"Ben iyiyim Charlie," diyorum güven verici bir şekilde, fuayedeki sandalyeye geri oturmama yardım ederken, "Ben iyiyim. Bu sadece... yoğundu."

"Bayan Tyler'a bir bardak su getirin! ŞİMDİ!" Charlie Alexi'ye söylüyor ve çocuk mutfağa doğru koşuyor.

"Öyleydi ama sen..." diyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle önümde diz çökerek, "harikaydın."

"Bizi öldüreceklerini sanmıştım," diyorum başımı sallayarak, "bundan emindim."

Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Sakinleşmek için derin nefesler alarak tüm konuşmayı kafamda tekrar ediyorum.

"Bayan Tyler, neden yukarı çıkmıyorsunuz? Size yardım edebilirim ve siz de Bay Pace eve gelene kadar dinlenebilirsiniz."

Alexi'den bir bardak su alarak başımı sallıyorum.

"Yapamam, Charlie, hatırladın mı?" İçimi çekerek söylüyorum.

"Şehirden ayrılmak için yarın öğlene kadar vaktimiz var."

Charlie'nin gözlerinde bunu görüyorum.

"Toplanıp gitmek için yarım günden az vaktimiz var. Ne yazık ki bu, bu geceki işimizin daha yeni başladığı anlamına geliyor."

Bölüm 18

JAXON

"Lanet olsun!" Elimi direksiyona vurarak bağıyorum.
"Ethan hangi cehennemde?! Neden telefonuna cevap vermiyor?! Onları dışarı çıkarmalıyız, ŞİMDİ!"

"Efendim, o ekipten hiç kimseye ulaşamıyoruz. Kimse telefonlarına cevap vermiyor." Josiah, şu anda en kötü korkularımı doğrulayarak söylüyor.
Çok geç kaldım.

Mükemmel hazırlanmış bir tuzağa doğru yürüdüler.

...ve bu tamamen benim hatam.

"Bana ne bildiğimizi söyle," diye çıktım. "NEREDELER?!"

"Efendim, yerlerini tespit ettim!" Levi hızlıca kulağıma söyledi. "Max, 10 çıkış daha var."

Max'in beni soldan geçmesine izin veriyorum, otoyola girdiğimizde hızını kendiminkiyle eşleştiriyorum ve hız göstergem saatte 100 mil hıza ulaşıyor.

Uzun zamandır ilk defa bir savaşa girerken korkuyorum. Düşmanımdan değil, düşmanımın adamlarıma yaptıklarından.

Özellikle Ethan.

Ethan yüzlerce kez kıcıımı kurtardı ve eğer bu tuzağa düşmesini isteyip sonra da onu kurtaramazsam kendimi asla affetmeyeceğim. Ona ulaşmalıyım.

Beynimin bunaldığını söylemek hafif kalır.

Aynı anda hem Ethan, Natalie ve Jessica için endişeleniyorum hem de Rachel'in böyle bir kanlı görevde psikopat kardeşiyle aynı safta yer almasına neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ethan haklıydı, her zamanki gibi.

Onu artık tanımıyorum.

Bu akşam bu kadar rahat izlediği şiddeti hazmedebildiğini hiç görmemiştim. Onun için ölen yarım düzine adamı izlerken gözünü bile kırpmadı. Her kime dönüştüyse, bu yeni bir şey.

Ama Ethan'a bunu yaptığına inanamıyorum.

Biz çıkarken Ethan Rachel'a hep iyi davranırdı. Jessica konusunda ona yardım etti ve hatta bizi bir arada tutmak için benim adıma araya girdi. Michael'ın kan ve şiddet arzusu olan dengesiz bir psikopat olduğunu anlıyorum ama Rachel'ın neden bunu kabul edip Ethan'ı tuzağa düşürdüğünü bir türlü anlayamıyorum.

Ethan'a son ulaşma girişimimle Max'in Range Rover'ı Miami'nin kenar mahallelerinden birinde devasa bir kanal boyunca uzanan yıpranmış bir apartmanın önünde durdurması arasında on acı verici dakika geçiyor. Binanın yıkılmasına ya da kanala düşmesine saniyeler kalmış gibi görünse de, birkaç pencereden ışıkların yanıp söndüğünü görebiliyorum.

Park ettiğimizde, arabalarımızın ışıkları, daha önce yangından zarar görmüş çevredeki binalardan birinde kalan bir grup genci ürkütüyor. Pencerelelerden ve kapılardan dışarı fırlıyorlar, pipolarını ve viski şişelerini kâğıt torbalarda taşıyorlar.

Ethan'ın telefonunu tekrar arıyorum ama şimdi sesli mesaja düştüğünü görüyorum ve içim burkuluyor.

"Herkes maskesini taksın," diye kulaklığa hızlıca sesleniyorum, "burada kimliğimizin tespit edilmesi riskini göze alamayız."

Silahıma yeni bir şarjör takıyorum, daha önce Rachel'la olan çatışmada şarjörüm bitmişti. Torpido gözündeki yedek şarjörü de çıkarıp Josiah'a veriyorum.

"Neye bakıyoruz Levi?" Levi önümüzde duran arabada teknoloji sihrini konuştururken soruyorum.

"Efendim, son denemeden sonra sinyali kaybettik," diyor aceleyle klavyeye dokunarak, "ama cep telefonundan gelen son ping'in bu binadan geldiğine oldukça eminim."

"Kaç sivil var?" Ben soruyorum.

"Efendim, şu anda bir liste hazırlamaya çalışıyorum." Levi diyor ki.

"Anladığım kadarıyla dört katlı bir bina ve bitişiğinde bir depo var."

"Ekli depolama alanı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Efendim, Florida'da bodrumda depolama yapmak neredeyse imkansız, zemin bunu destekleyecek kadar sağlam değil. Anladığım kadarıyla birinci katın sol tarafında posta odası, sağ tarafında ise depo var."

"Binada son altı ay içinde çok sayıda kod ihlali yaşandı. İkinci, üçüncü ve dördüncü katlarda toplam sekiz birim bulunuyor ancak şu anda sadece dört birim dolu. İlçeye kayıtlı dokuz yetişkinin bu adresi birincil ikametgahları olarak bildirdiğini görüyorum, ancak daha fazlası da olabilir."

Geçen her saniyenin yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebileceğinin bilinciyle verdiği bilgileri dinlerken, apartmanın merdivenlerinde parlak pembe bir üç tekerlekli bisikletin ve bitişikteki otoparkta yırtık fileli bir basketbol potasının durduğunu fark ediyorum.

"Çocuklar var mı?"

"Bu mümkün, ancak uzaktan doğrulamak için bir yolum yok."

"Hadi gidelim." Kapının kolunu çekerek açtım ve sıcak Miami havasına adım attım.

"Dört adamımız kayıp, artı Ethan. Josiah ve ben Sen üçüncü ve dördüncü katları al. Max, ikinci katı al, Levi sen de depoyu al. Dolu dairelere giremeyiz ama diğer her yeri temizleyin. Yani her dolabı, dolabı ve merdiven boşluğunu. Eğer bir şey görürseniz, destek çağırana kadar harekete geçmeyin." Maskemi takarak söylüyorum.

Apartmanın kapısına ulaştık ama ben bir kez daha adamlarıma döndüm.

"Bunu SESSİZCE yapıyoruz. Sivil kayıp yok. Kayıp yok." Adamlarım başlarını salladı ve binaya girdik.

Silahlarımızı çekip birinci katı temizledikten sonra Levi'yi depo odasını temizlemesi için bırakıp merdiven boşluğuna giriyoruz. Max gruptan ayrılıyor ve ikinci kata çıkıyor. Josiah'a üçüncü katı temizlemesini işaret ediyorum.

Üst katı temizlemem için.

Belki de hayatımın yarısından fazlasını böyle şeylerle geçirdiğim içindir, ama dördüncü katın koridoruna adımımı attığım anda bir şeyler farklı geliyor. Bir *gariplik* var. Ethan'ın burada olduğunu biliyorum ve yalnız olması pek mümkün değil.

Adamlarımı çağırmak için parmağımı kulaklığıma götürüyordum ki, önce Levi'nin sesi kulağımda çınladı.

"Efendim, ekibi buldum," diyor, sesi alçak ve ciddi.

Donup kaldım.

"Onlar... onlar öldü, efendim. Hepsi... *öldü*." "Ne?"

Nefesim ciğerlerimde kalarak boğuldum.

"Burada çöp torbaları var efendim. Dört tane." Levi, sesindeki tiksinti ve öfkenin belirgin olduğunu söylüyor.

"Oh Tanrım! SIKTIR! Bunlar bizim adamlarımız.

Beta ekibimiz." "Ethan mı?" Otomatik olarak sordum.

"Hayır, efendim," diye yanıtlıyor Levi öğürerek, "burada değil."

Tabii ki hayır. Ona ihtiyaçları vardı, koz olarak.

"Burada ondan hiçbir iz yok efendim," diyor Levi, "depo temiz."

Koridorda ilerliyorum, boş dairenin kapısına gitmeden önce sessizce bir dolabı kontrol ediyorum.

"İkinci kat temiz efendim," diyor Max, "dolu daireler dışında burada hiçbir şey yok."

"Sence gittiler mi?" Levi soruyor.

Tam o anda, *diğer* dairenin hemen dışındaki yıpranmış koridor halı yolluklarında en ufak bir kırıksıklık fark ediyorum.

Bu daire kanala bakıyor ve dolu olması gerekiyor, ancak kapının dışındaki isim kazınmış ve kapının önüne bantlanmış bir tahliye bildirimi var.

Zaman geçiyor, iki daireyi de temizleyecek zamanım olmayacak. Bir seçim yapmalıyım.

Sonra gördüm.

Önümdeki kapının pervazında en ufak bir kan izi var.

Dokunduğumda parmağımı lekeliyor ve bana taze olduğunu söylüyor.

...ve muhtemelen Ethan'a ait.

Tüm bunlar tasarım gereği. Her hareketi önceden tahmin ettiler.

Adamlarımı buradan çıkarmalıyım.

"Levi, Max, Josiah," diye fısıldıyorum kulaklığa. "Onu buldum.

Adamlarımızın cesetlerini arabaya götürün ve üsle iletişim kurun. Eğer beş dakika içinde dönmezsem, siktir git buradan. Josiah, projeyi başlat.

Phoenix."

"Efendim..." Josiah itiraz ediyor. "Desteğe ihtiyacın var-" "Bu bir emirdir, Josiah." Homurdanıyorum.

Dairenin kapısının altından ışık gelmediğini görüyorum ve kendimi daha az kolay bir hedef haline getirmeyi umarak koridorun ışık düğmesini arayıp kapatıyorum.

Etrafıma karanlık çökerken, kaosu kucaklamak ve kalp atışlarımı kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum. Her kararımda ve her *kurşunda* hassas olmalıyım. Yavaşça kapının tokmağını çeviriyorum ve açık olduğunu görüyorum.

Kapıyı iterek açtım, ay ışığında hemen berrak. Terk edilmiş dairenin kirli oturma odasının ortasında sandalyeye bağlı bir adam silueti.

Sırtımı duvara dayayarak odaya giriyorum, ışık düğmesine basıyorum ve oda canlanıyor. Ama aynı anda bir silahın namlusunun şakağıma dayandığını hissediyor ve horozun geri teptiğini duyuyorum.

"Bize katılman ne güzel, Jaxon." Uzun boylu, sıska ve ağır dövmele bir adam odanın ortasından sesleniyor.

Ethan'ın arkasında durur, başı kucağında asılıdır ve belli ki fena halde dayak yemiştir. Kucağında, geri sayımında dokuz dakika kalan dijital bir çalar saat durmaktadır.

Bir bomba daha.

"Jaxon... gelmemeliydin..." Ethan başını kaldırmadan mırıldanıyor, ağzından kan damlıyor.

"Evet, şey," diyorum, silahımı yavaşça mutfak tezgahına bırakarak, "Dinlemediğimi biliyorsun."

Kafama silah dayayan adam beni ileri doğru iterken dövmele adam kıkırdıyor.

"Üç..." Ethan mırıldanıyor.

Bu bizim kodumuz. Ethan bana odada üç saldırgan olduğunu söylüyor.

"...Banyo." Ethan mırıldanarak üçüncü adamın nereden geleceğini söylüyor.

Bana silah doğrultan cılız adama dirsek atıp onu etkisiz hale getiriyorum, ardından açık banyo kapısından üzerime kurşunlar yağmaya başladığında vücudunu kalkan olarak kullanıyorum. Silahımı kaptığım gibi banyodaki adamın kafasına ve boynuna iki kurşun sıkıyorum ve adamın geri geri duvardaki aynaya çarparak her yeri paramparça etmesine neden oluyorum.

İkisi gitti, biri kaldı. Ama daha hızlı hareket etmeliyim, Ethan zor durumda.

Oturma odasında kalan adam bana ateş açıyor ve ben mutfak adasının arkasına siper alıyorum, üzerimizdeki ışığı vurarak bizi karanlığa geri gönderiyor.

"Michael nerede?" Bağırıyorum, yavaşça ve sessizce koridora doğru ilerliyorum. "Kirlili işlerini yaptırmak için seni gönderdiğini görüyorum. Kız arkadaşım karnına bir ya da iki kurşun sıktığı için mi?"

"Oh, bunun için gönüllü oldum." Adam oturma odasından bağırıyor. "Bir ay önce tünellerde arkadaşımı öldürdün Jaxon; ona on iki kurşun sıktın. Ben de aynısını *seninkine* yapmayı planlıyorum. Buna adalet diyebilirsin."

"Senin için asla aynı şeyi yapmayacak bir psikopat için öleceksin," diyorum alaycı bir şekilde, "ben buna *aptallık* derdim."

"Burada ölecek olan sadece sizsiniz." "Bunu bombanın üzerinden ateş eden adam söylüyor." Şak diye söyledim.

"Umurumda bile değil." Diyor ama sesinde belli belirsiz bir panik duyuyorum ve tam beklediğim gibi, söylediklerimin gerçekliği devreye giriyor ve aniden kapıya doğru koşmaya başlıyor.

Ama tam mutfağın önünden geçip silahını bana doğrulttuğu sırada iki el silah sesi duyuyorum ve aniden geri çekilerek oturma odasına düşüyor.

Bu da ne...?

"İyi misiniz, efendim?!"

"Josiah!"

Josiah koşarak yanıma geliyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Sana söylemiştim-"

"Evet, iyi ki ben de dinlemiyorum." Sırıttıyor.

Üç adamı da yere serdikten sonra dikkatimi Ethan'a ve beş dakikadan az bir süre kalan bombaya yöneltiyorum.

Hemen ellerini arkadan bağlayan fermuarları kestim ve cansız bir şekilde öne doğru yığıldı. Ta ki ben kucağındaki bombaya dokunmak için hamle yapana ve elleri benimkileri kuvvetle kavrayana kadar.

"Jaxon," diyor, yüzü şişmiş ve dövülmüş bir halde bana bakarak, "gitmen gerekiyor. ŞİMDİ!"

"Hayır, seni buradan çıkaracağım."

"Çıkaramazsın. Bomba var."

"Levi, ihtiyacım var-" diyorum elimi kulağıma götürerek.

"JAXON HEMEN GITMEN GEREK!" Ethan bağırır.

"Efendim," diyor Josiah, bombayı işaret ederek.

O zaman bombanın Ethan'ın midesine çakıldığını fark ediyorum.

Ona bağlı.

Ve dört dakika kala, onu etkisiz hale getirecek zaman yok.

Ethan, "Jaxon, hayatında bir kez olsun beni dinle," diye mırıldandı, "hâlâ vakit varken buradan hemen git."

Ellerimi bombanın üzerine koyuyorum ve bu hasta heriflerin bombayı ona bağlamak için çivi tabancası kullandıklarını fark ediyorum. Bunun çarpık doğasını anlayacak zamanım yok. Tek anladığım, Ethan'ın karnına gömülmüş, bombayı sıkıca yerinde tutan ama aynı zamanda kan kaybından ölmesini engelleyen iki, üç inçlik çiviler olduğu.

3 dakika.

Arkamdaki yerden gelen gergin kahkahaları duyuyorum ve dövme adamın güldüğünü, yavaş yavaş ciğerlerine dolan kendi kanında boğulduğunu görüyorum.

"Faydası yok. Eğer onları çıkarırsan... ölecek." Eğlenerek öksürür. "Her iki şekilde de ölecek. Dediğim gibi... *adalet*."

"KAPA ŞU LANET ÇENENI!" Bağırıyorum.

Ayağa kalkıyorum, volta atıyorum, duruma yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyorum. Odada çok az şey var, sadece bir tekerlekli sandalye, biraz çöp ve tezgahın üzerinde duran çivi tabancası.

Aklıma bir fikir geliyor.

Hemen balkonu kontrol ettim.

Ethan güven verici bir şekilde, "Sorun değil," der, "elinden geleni yaptın Jaxon."

Ama lütfen git buradan, beni kurtaramazsın."

"Boş ver Ethan, denemek zorundayım!"

Yerde can çekişen dövme adama doğru yürüyorum, kan öksürmeye devam ederken onu sürükleyip odanın köşesinde duran tekerlekli sandalyeye kaldırıyorum. Ethan bana şaşkın şaşkın bakıyor.

90 saniye

"Josiah, sana söylediğimde, onu elinden geldiğince hızlı bir şekilde çekmeni istiyorum, sonra da bağırsağındaki kanamayı durdurmak için olabildiğince sert bastır."

"Efendim..."

"Jaxon, beni dinle. Kan kaybından öleceğim."

"Böyle bir şey olmayacak."

"Hayatını bir hiç uğruna riske atıyorsun!"

"Sen hiçbir şey değilsin!" Ona bağıyorum. "Ve evet, kan kaybından ölme riskin var, ama en azından bu riski almaya çalışmazsam, kesinlikle öleceksin ve bunu kabul etmeye niyetim yok. Bugün değil."

"Jaxon..."

"Ve bu binadaki tüm masum siviller de öyle olacak."

32 saniye.

"YAP ŞUNU JOSIAH!"

Josiah bana bakıyor, sonra bombayı Ethan'ın etinden çekip alıyor. Ethan, üç inçlik çiviler derisinden çekilirken çığlık atıyor ve Josiah ona sertçe bastırıp kanamayı elinden geldiğince durdurmaya çalışırken yaralardan kan akmaya başlıyor.

25 saniye.

"VER ONU BANA!" Bana uzatırken bağıyorum.

Tezgâhtan çivi tabancasını aldım ve ölmekte olan pisliğimize yaklaştım. Hiç tereddüt etmeden etine iki çivi çakarak bombayı şimdi acı içinde çığlık atan yeni sahibine yeniden bağladım.

"SIKTIR GIT ADAMIM!" Bana kan tükürerek bağıyor. "SEN... CEHENNEME GİDEBİLİRSİN!"

10 saniye.

"ÖNCE SEN!" Küçümsedim.

Sonra çivi tabancasını kafatasına dayadım ve onu balkondan aşağıdaki kanala itmeden önce beynine son bir çivi daha çaktım.

Cansız bedeni, bomba kanalda patlayıp etrafımıza şok dalgaları gönderirken suyun altına batıyor. Josiah ve Ethan'a dönmeden önce kendimi parmaklıklara sabitliyorum.

"ONU HEMEN ARABAYA GÖTÜRÜN!"

"Natalie," diyorum ahizeye, "Ethan... onu yakaladık ama çok kan kaybetti ve-"

Arabadaki hat kesildi.

SİNYAL KAYBI.

"S.KTİR!" Ethan'ın yaralarına daha sert bastırarak bağıyorum. "MAX ÜSTÜNE BAS!"

Yirmi dakika sonra neredeyse eve varmıştık ve Ethan bana Rachel ve Michael'ın ona kurduğu tuzakla ilgili her şeyi anlattı.

Rachel takip edildiğini biliyordu ve Ethan ile ekibini şehir boyunca boş bir kovalamacaya sürüklemesi için bir dublör tuttu. Bu kovalamacaya, dublörün sonunda kanaldaki apartmanlara ulaşmasıyla son buldu. İçeri girdikten sonra Ethan, ekibinin dövme adam tarafından gözleri önünde pusuya düşürülüp öldürülmesini çaresizce izledi ve ardından kendisi de dövülüp işkence edilmek üzere üst kata çıkarıldı.

Binanın önünden geçerken gördüğümüz çocuklara gözcülük yapmaları için para ödenmişti ve geldiğimiz anda dövmeciye haber vermişlerdi. Bölgede olduğumuzu öğrenir öğrenmez Ethan'ı patlayıcı donanımıyla donattı ve bombayı etkinleştirdi.

"Jaxon..." Ethan mırıldanıyor, buz gibi soğuk eli karnına bastıran benimkine dokunuyor. "İyi iş çıkardın, evlat."

"Ethan," diyorum duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak kararlılıkla.

"Ben senden vazgeçmedim, senin de benden vazgeçmeye hakkın yok. Bu işler böyle yürür, değil mi? BENİMLE KALACAKSIN, DUYDUN MU BENİ?!"

BU BİR EMİRDİR!"

"Bana hâlâ emir verebileceğini düşünmene bayılıyorum." Ethan'ın gözleri benimkileri buluyor ve gülümsüyor, ama sonra gözlerinin aniden kafasının içine geri döndüğünü izliyorum.

"MAX!"

"Geldik efendim!" Charlie ve Travis'in neyse ki bir taşıma sedyesiyle dışarıda beklediği yere doğru kışımızı kaldırırken bağıyor.

Natalie de bekliyor ve kendini bana doğru atarak beni sertçe öpüyor. Ancak kan lekeli Ethan'ın arabadan çıkarıldığını görünce rahatlama kısa sürdü.

"Natalie... Ethan," kelimeler boğazımda düğümleniyor, "çok kan kaybetti, ne yapacağımı bilmiyorum. Dr. Franklyn-"

"Çoktan yola çıktı." "Ne?"

"Onu birinci kattaki misafir yatak odasına getirin, orayı hazırlıyoruz!" Adamlarıma bağıyor.

"Evet, Hanımefendi!" Ethan'ı içeri taşımaya yardım ederken cevap veriyorlar. Natalie bana döndü.

"Sinyaliniz kesildikten hemen sonra Charlie'ye onunla temasa geçmesini söyledim. Her an jetinize binebilir," diyor, biz eşikten geçerken saatine bakarak, "eğer henüz gelmediyse. İki saat içinde burada olur."

"Ne?" Ağzından çıkan kelimeleri hâlâ anlayamadığım için tekrarlıyorum.

Tanımadığım bir adam evimin antresine adım attığında hemen dikkatim dağılıyor.

"Bayan Tyler, sanırım her şey hazır-" demeye başladı ama silahımı çekip anında alnına dayadığımda durdu.

"SEN DE KIMSİN LAN?!" Şimdi ellerini havaya kaldıran adama bağıyorum. "VE EVİMDE NE HALT EDİYORSUN?!"

"JAXON!" Natalie silahımı iterek bağıyor. "Bu Dr. Abbott! O Los Serpientes'in doktoru!"

"Ne?" Bunu beş dakika içinde üç kez söylediğimin farkında olarak söylüyorum. "Nasıl?"

"İnsanlara silah çekmeye başlamadan önce açıklamama izin verirsiniz!" diye alaycı bir şekilde tersledi. "Yaptığım ikinci arama Sofia'ya idi.

Onu hatırlıyor musun, Gabriel'in karısı? Durumumuzu anlattım ve sağduyulu, güvenilir birini tavsiye edip edemeyeceğini sordum. Dr. Abbott'u bize gönderen oydu."

Vay anasını.

"Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Los Serpientes'in ve benim gazabıma uğramak istemiyorsanız, belki biraz daha nazik davranıp *konuğumuzdan* hemen özür dileyebilirsiniz," diye devam etti.

Doktora dönmeden önce Natalie'ye bakıyorum, onun parlaklığı karşısında bir an için afallıyorum.

"Özür dilerim Dr. Abbott," diyorum silahımı kaldırarak, "çok kötü bir gece geçirdim. Bağışlayın beni. Gelip benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. adam."

"Kafamı uçurmadığın için teşekkür ederim." Boğazını temizleyerek yumuşak bir İngiliz aksanıyla konuşuyor. "Ama endişelenmeyin, bunu kendi

İşiniz gereği, birinin size silah çekmesi oldukça standart bir giriş."

Koridora doğru başını sallamadan önce bana hafifçe güven verici bir gülümseme veriyor.

"Ancak, hızlı hareket etmemiz gerekiyor."

"İhtiyacınız olan her konuda yardımcı olabilirim." Dördümüz misafir yatak odasına doğru yürürken Natalie saçlarını geriye doğru çekerek şöyle diyor.

"Kalbi hâlâ atıyor ama nabızı zayıf," diyor Ethan'ı hızla muayene ederek, "Onu tekrar bir araya getirmek için çalışmaya başlayabilirim ama muhtemelen kan nakli gerekecek."

"Bu da ne?"

"Kan nakli," diyor Natalie, "bir donörden. Bilinci yerinde olmadığına göre, kan grubunu biliyor musunuz? Eğer şanslıysak belki adamlarınızdan biri donör olabilir?"

"Hayır," diyorum endişeyle, "bu daha önce yaptığımız bir şey değil."

"Ben biliyorum!" Levi aniden kapı aralığında arkamızdan araya giriyor. "Onun kan grubunu biliyorum! Aslında hepinizin kan grubunu biliyorum!"

Bütün gözler ona dönüyor, hepimiz şaşkına dönüyoruz.

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde sorar. "Tüm dosyalarınızda var.

Doktor'un

Franklyn saklıyor. Bunlara erişimim var."

"Yani... kan grubumu biliyor musun?" Charlie şaşkınlık ve kafa karışıklığı yüzüne yansiyarak soruyor. "Ben *kendi* kan grubumu bile bilmiyorum, dostum."

Levi gözlerini devirmeden önce herkes bir an sessiz kalır.

"Bana öyle bakma, onu yatma zamanı için kullanmıyorum. okuyorum!" Herkes ona bakmaya devam ederken Levi hafifçe telaşlanarak şöyle diyor. "Benim işim İSTİHBARAT, millet! Yaptığım şey bu!"

"Levi, burada uygun donör olup olamayacağını öğrenebilir misin? Hastaneden almaya çalışmaktan daha hızlı ve çok daha az acı verici olacaktır, özellikle de bu koşullar altında." Natalie diyor ki.

Levi başıyla onaylıyor ve adamlarıyla birlikte hızla koridordan komuta merkezine doğru koşmaya başlıyor. Ben kapı aralığında durmuş, önümdeki yatakta hareketsiz yatan Ethan'ın etrafında çalışan Dr. Abbott ve Natalie'yi izliyorum.

Böyle mi hissetti? Orada baygın yatan ben olduğumda? Bu korkunç bir şey.

"Jaxon," Natalie'nin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor, "endişelenme, Ethan iyi olacak. Bırak bunu biz halledelim, tamam mı?" Temkinli bir gülümsemeyle söylüyor.

Ona bakıyorum, Ethan'ın hayatını kurtarmada fark yaratabilecek düşüncesizce attığı adımlar karşısında hâlâ şaşkınlık içindeyim.

Kendime engel olamıyorum ve anında onu kendime çekerek dudaklarına agresif bir öpücük konduruyorum.

Yavaşça çekilmeden önce bir an oyalanıyorum, alnımı hafifçe onunkine bastırıyorum.

"Sen bir dahisin Natalie ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Jaxon," diyor elini yanağıma koyarak, "sözünü tuttun, bana geri döndün ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Her zaman, canım." Yumuşak bir sesle onu tekrar öptüğümü söylüyorum. "Her zaman." "Şimdi," diyor sırtarak, "bırak da işimi yapayım."

OceanofPDF.com

Bölüm 19

NATALIE

Dr. Abbott ve ben Ethan'ı stabilize etmek için birlikte çalıştık, ancak kısa sürede vücudunun Ethan'ı stabilize edebilmesi için kan transfüzyonuna ihtiyaç *olduğu* belirlendi. toparlanmaya devam edecektir.

"Ethan'ın kan grubu O-Pozitif." Levi misafir odasındaki sandalyede otururken bilgisayarını hızla taradığını söylüyor. "Ve söyleyebileceğim kadarıyla batı yarımkürede bu kana sahip iki aktif adamımız var yazın."

"Bu iyi, değil mi?" Jaxon soruyor.

"Şey," diye duraksıyor Levi, gözleri yere düşüyor, "ne yazık ki onlardan biri bu akşam öldü... apartmanda."

Jaxon gözlerini kapatır ve çenesi gerilir.

Dört adamının kaybının zihninde hâlâ taze olduğunu ve Ethan'ı kaybetme korkusunun yüzüne kazındığını biliyorum.

"Peki ya diğeri?" Diye soruyor, sesi boğuk ve alçak.

"Alaska'daki otelimizde görev yapıyor."

"Buraya gelmesi ne kadar sürer?" Dr. Abbott soruyor.

"Yılın bu zamanında," diye düşünüyor Jaxon derin bir iç çekerek, "en azından yarım gün."

"O kadar vaktimiz olmayacak." Dr. Abbott sessizce söylüyor.

"O zaman hastaneye soralım," diye araya girdim, "Montresa'ya ulaşabilirim, belki bir tür torpili vardır-"

"O-Negatif olup olmadığını kontrol ettiniz mi?" Dr. Abbott, Ethan'ın boynundaki korkunç kesiklerden birini dikerken gözlerini büyüteçli gözlüklerine gömüp soruyor. "Bunu kontrol ettiniz mi?"

"Doktor, sanırım Levi Ethan'ın *0-Pozitif* olduğunu söyledi?" Jaxon sesinde zoraki bir kibarlık olduğunu söylüyor. "Yoksa yanlış mı duydum?"

"Hayır, söylemediniz," diyorum Dr. Abbott'un ne demek istediğini anlayarak, "ama O-Negatif evrensel kan grubudur. O-Pozitif kanı olan biri de dahil olmak üzere *herkese* verilebilir. Ethan gibi."

"Düşük bir ihtimal," diyor Dr. Abbott, "inanılmaz derecede nadirdir, ama madem dosyaları kontrol ediyorsunuz, bunu da kontrol edebilirsiniz."

Levi başını sallıyor, daha hızlı yazıyor.

Jaxon'ın iç çektiğini duyuyorum, bir kolu vücudunun üzerinde çapraz duruyor, diğeri çenesini okşuyor. Gözlerindeki endişe kalbimi parçalıyor.

"Bununla birlikte, muhtemelen hastanedeki bağlantınıza ulaşmalısınız," diyor Dr. Abbott bana, "Ben bile-"

"Vay anasını!" Levi nefes alıyor, "Bir tane var!"

"Kim?!" Jaxon hızla geçip Levi'nin bilgisayar ekranına bakarak soruyor. "Peki buralı mı?"

"Sanırım öyle... Sizsiniz, efendim."

Odadaki tüm gözler bilgisayar ekranına dikkatle bakan Jaxon'a döndüğünde zaman sanki durmuş gibi hissediyor.

"Bekle, yani *sen* O-Negatif misin?" Dr. Abbott soruyor. "Bu kan grubunun ne kadar nadir olduğunun farkında mısın? Neredeyse sıvı altın. Sadece yüzde yedisi tüm nüfus O-Negatiftir."

"Ama işe yarayacağını söylemiştin?"

Jaxon soruyor. "Evet."

"O zaman neyi bekliyoruz?" Jaxon ceketini çıkarıp kollarını sıvayarak soruyor. "Hadi yapalım şu işi."

Birkaç saat sonra, Jaxon Ethan'a bir litre kan ve Dr. Abbott'un tavsiyesi üzerine, ihtiyaç duyması halinde yedek olarak ikinci bir litre kan vermiştir. Ayrıca Jaxon'a, 'sihirli kanının' herkese *verilebileceğini*, ancak Jaxon'ın sadece kendi kan grubundan bir bağış *alabileceğini* açıkladı. Bu da Jaxon'ın her zaman yanında biraz kan bulundurması gerektiği anlamına geliyor.

Tesadüfen Dr. Franklyn'in gelişinden sonra Jaxon'ın da vurulduktan sonra o kadar çok kan kaybettiğini ve kan nakline ihtiyaç duyduğunu öğrendim. Dr. Franklyn'in elinde mucizevi bir şekilde Jaxon'ın *kendi* kanından iki pint vardı ve bu kan son teknoloji ürünü bir prosedür kullanılarak dondurulmuştu. Bu prosedür nihayetinde Jaxon'ın hayatını kurtardı, çünkü O-

Negatifler çok azdı ve geleneksel kan saklama yöntemleri, hastanelerin kanı en iyi ihtimalle sadece birkaç hafta ellerinde tutabileceği anlamına geliyordu.

Ancak bu habere rağmen, Ethan'ın yatağının başında dururken üzerime çöken korku hissine engel olamıyorum. Şu anda durumu stabil olan ama tüm bu tüplerin altında hala bilinci kapalı olan zavallı adama bakıyor ve Jaxon'un bir ay önce *tam olarak* bu durumda olduğunu biliyorum.

Bunların hiçbirisi erkek arkadaşımın yaşadığı tehlikeli hayatla ilgili endişelerimi gidermiyor.

Şimdiye kadar bu şiddetli kıyasıya dövüşlerden kaç tanesini kıl payı atlatmışlardı? Ve daha kaç tane olacaktı?

Ne kolay ne de hoş bir konuşma olmuştu ama Jaxon sonunda bana Ethan'a ne olduğu ve bu gece apartman kompleksinde ne buldukları hakkındaki gerçeği anlattı.

Dürüstlüğünü takdir etsem de ve bunu asla kabul etmeyecek olsam da, bu gece "cehalet mutluluktur" sözünün arkasındaki anlamı anladım.

Ethan'ın son yaralarını dikip kapatıyordum ki Jaxon'ın dört adamının cesetleriyle dolu çöp torbalarını getirdiklerini gördüm. Dr. Franklyn Ethan'ın durumunun stabil olduğunu doğruladıktan sonra, yemek odasında Jaxon'a katılarak ölen adamlarının cenaze töreninde kadeh kaldırıyorum. Ardından, geldikleri kadar hızlı bir şekilde cesetler kaldırıldı ve imha edilmek üzere başka bir yere götürüldü.

Tüm bunlar tek başına yeterince ağır değilse, Charlie ve ben Jaxon'a Gabriel'in bu akşamki hazırlıksız ziyaretini ve öğlene kadar şehirden ayrılmamız yönündeki pazarlığa açık olmayan talebini anlatmalıyız Yarın. Jaxon neredeyse öfkeden deliye dönüp yeni bir çete savaşı başlatmak üzereydi ki ben akşamı ev halkını hazırlamakla geçirdiğimi ve Ethan'ın taşınabilecek kadar dengeli *olduğunu*, bunun hepimiz için en iyi karar *olduğunu* açıkladım.

Rachel ve Michael'ın durumu yönetilebilir olanın çok ötesinde tırmandırmasıyla, Mel, Landon, Montresa ve önemsedığım diğer herkesi onların ardından gelen başka bir zayıf olmaktan korumak için görebildiğim tek yol da bu.

Kurşunlar, kan dökülmesi... ve bombalar.

Koridora çıktığımda, bitkin bir halde olan Jaxon, görevi resmen Dr. Franklyn'e devretmiş olan Dr. Abbott'un elini sıkıyor. İlk tanışmaları sarsıcı olsa da Jaxon, Ethan'ı kurtarma çabalarından dolayı Dr. Abbott'a minnettar ve ona silah çektiği için tekrar özür diliyor.

Kapıyı kapatıyor, ellerini ceplerine sokarken bana doğru dönüyor.

"O kötü bir adam değil." Omuz silkerek söylüyor.

"Bu seni şaşırtabilir ama insanlara arada bir şans verersen bunları bulabilirsin." Sırıtarak söylüyorum.

"Bu konuda pek iyi değilim. Bu pek benim tarzım değil."

"Oh, farkındayım. Ama belki biraz daha cana yakın olmaya çalışabilirsin."

"Ben ulaşılabilirim." Ellerini havaya kaldırıp yüzünü inanmaz bir şekilde buruşturarak alay ediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum.

Biraz ironik bir şekilde, bunu kanla kaplı bir gömlekle dururken söylüyor.

"Ve başka kimseye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan tüm insanlara sahibim." Jaxon yanıma geçip ellerini kalçalarımın altına koyarak şöyle diyor. "Ben doluyum. Hiç boş yerim yok."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve onu usulca öpüyorum.

Oh, Jaxon Pace, seninle ne yapacağım ben?

"Efendim," diyor Charlie odaya girerken, ama bizi kucaklaşırken görünce hemen gözlerini tavana çeviriyor. "Bölmek istememiştim, sadece Ethan'ın uyandığını bilmenizi istedim."

İkimize de iki kez söylemesine gerek yok ve hızlıca birinci kattaki misafir yatak odasına gidiyoruz.

Ethan'ın hareketleri yavaş ve gözleri ağır, ama gerçekten uyanık.

"Merhaba, Bayan Tyler," diyor halsiz bir şekilde, ben serumuna yaklaşıp çanta bağlantılarını kontrol ederken, "sizi görmek her zamanki gibi çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim Ethan." Gülümseyerek söylüyorum.

"Öte yandan sen," diyor başını Jaxon'ın elleri kalçalarında durduğu yatağın diğer tarafına çevirerek, "bok gibi görünüyorsun."

Jaxon gülümseyerek alay ediyor.

"Sanırım bu sefer gerçekten sensin."

Ethan kıkırdıyor, belli ki içeriden gelen bir şakayla eğleniyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Jaxon usulca sorar.

"Patlayıcı." Ethan bana bakarak sessizce cevap veriyor.

"Sorun değil," diyor Jaxon, gözlerini bana kilitleyerek, "o biliyor." Ethan gözlerini ellerine indiriyor ama gülümsediğini görüyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Kesinlikle olmaz.

Jaxon hiçbir şey söylemiyor ama boğazını temizliyor ve başını kapıyı açıyor, görünüşe göre odada kalan diğer adamlara gitmelerini istediğini işaret ediyor. Hemen.

Muhtemelen Ethan'ın bu şekilde gayri resmi olduğunu duymalarını istemediği içindir.

"Ağrın nasıl?" diye sordum.

"Kendimi iyi hissediyorum," diyor Ethan, "karnıma altı inçlik bir çivi saplandığını düşünürsek."

"Ayrıca şu anda vücudunuzda çok fazla ağrı kesici ilaç var. Eminim önümüzdeki birkaç gün içinde etkilerini hissedeceksin." Elimi alnına koyarak söylüyorum. "Ama biraz sıcak hissediyorsun, bu yüzden sana bir antibiyotik vermek için Dr. Franklyn'e danışmaya gidiyorum. Hemen döneceğim."

Sessizce izin isteyip koridora çıkıyorum.

Aslında Ethan'ın alnı gayet iyiydi ve Dr. Franklyn birkaç saat önce Ethan'a bir antibiyotik vermeye başlamıştı bile.

Ama kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Jaxon'ın bu geceki tepkilerinin her birinin gösterdiği gibi Ethan Jaxon için çok şey ifade ediyor. Ethan birçok açıdan Jaxon'ın ahlaki pusulası ve muhtemelen bunu asla kabul etmeyecek olsa da, onsuz kaybolurdu.

Bu gece Ethan'ı kaybetmeye ne kadar yaklaştığı hakkında hiçbir fikri yok, çünkü ona asla söyleyemedim. Jaxon bana bu gece olanları anlatmış olsa da, eminim benim de Jaxon'ı kaybetmeye ne kadar yaklaştığım konusunda hiçbir fikrim yok.

İşte bu düşünce beni uçurumun kenarına itiyor.

Kendimi üst kata ve yatağın ucuna oturduğum ana yatak odasına götürüyorum, sonunda stres ve gözyaşlarımı serbest bırakıyorum.

son birkaç saattir içime atılmıştı.

Sadece birkaç dakika sonra kapının açıldığını ve Jaxon'ın içeri girdiğini duyuyorum.

Ona gülümseyerek hızla gözlerimi siliyorum.

"Natalie, iyi misin?" Odaya girerek sorar.

"Evet, sadece biraz midem bulanıyordu, hepsi bu." Boğazımı temizleyerek söyledim.

Bana yaklaşarak beni değerlendirirken yüzü sertleşiyor.

"Biliyorsun," diyor usulca, gözleri yere düşüyor, "birkaç gece önce benden sana yalan söylemememi istemiştin. Ne olursa olsun."

Rats... Bunu söyledim.

"Benden sana karşı her zaman dürüst olmamı istedin," diye fısıldıyor yatağın kenarına oturarak, "Ben de kabul ettim ama senin de bana karşı aynı şeyi yapmanı istiyorum. Her zaman."

"BEN... BEN..." Gözlerime dolan yaşlarla savaşırken kelimelerimi bulmaya çalışarak tökezliyorum.

"Nat. Her şey yolunda. Sadece konuş benimle, bebeğim." Elimi tutarak fısıldıyor.

Daha fazla mücadele edemem.

"Sadece bununla mücadele ediyorum, Jaxon," diyorum, sesim çatlayarak, "Keşke sevdiğim adam ve onu seven TÜM erkekler sürekli olarak çöp torbasındaki bir başka ceset olma riski altında olmasaydı!" Hıçkırarak ağlıyorum, ellerimi onunkilerden çekip yüzümü kapatıyorum.

Vay anasını. Ben söyledim.

"Seni seviyorum, Jaxon." Ayağa kalkıp nefesimi toplamaya çalışarak söylüyorum. "Bir daha birini sevebileceğimi bilmiyordum, hele bu kadar çok sevebileceğimi hiç. Ethan'ı, Charlie'yi, Levi'yi, Max'i ve Josiah'ı da seviyorum. Hiçbirini kaybetmeyi ya da onları bir yemek masasının üzerine serilmiş görmeyi hayal bile edemiyorum!"

Ben göğsüne yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken o hemen ayağa kalkıp beni kollarına alıyor.

"Biliyorum," diyor kulağıma fısıldayarak, "ben de yapamam."

"Sadece sizi kaybetmek istemiyorum. Herhangi birinizi."

Gözyaşlarımın arasında sızlanıyorum. "Ve bu korku hiç geçmiyor."

"Biliyorum Natalie. İnan bana, biliyorum," diyor başımın üstünü öperek, "bu hayat bazen cehennem gibi."

"Nasıl başa çıkabilirim?" Yüzümü silerek soruyorum. "Buradayım çünkü seninle olmak istiyorum, ama evden her çıkışında hissetmeye başladığım bu yaklaşan kıyamet duygusunu nasıl engelleyebilirim? Özellikle de senin bir kez daha yaşam savaşı verdiğini gördüğümde?"

Saçlarımı arkama sıkıştırmadan önce gözlerimin içine bakarak iç geçiriyor.

Kulak.

"Bilmiyorum. Sana yardım etmek için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Özellikle. Sadece nasıl atlattığımı biliyorum. Ama benim için farklı olduğunu biliyorum çünkü ben bunun içinde doğdum. Seçme şansım yoktu."

Gözlerimi siliyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak iç çekiyorum. "Bu hayatın kayıp ve acı demek olduğunu biliyorum. Ama bu şeyler kaçınılmazdır. Herkes için, hatta normal insanlar için bile."

"Doğru ama normal insanlar bu kadar risk almaz Jaxon."

"Haklısın, yok," diye iç geçirdi, "ama hayatta ne kadar dikkatli olurlarsa olsunlar, bu onların incinmelerini de engellemez. Michael gibi biriyle karşılaşmalarını engelleyemez." Gözlerimin içine bakabilmek için benden uzaklaşıyor.

"...Ya da Rachel." Onunla gözlerimi kilitleyerek söylüyorum.

"Ya da Rachel." Gözlerini yere indirerek tekrarlıyor.

"Onu Michael'ı düşündüğün gibi düşünmekten hoşlanmadığını biliyorum." Yumuşakça söyledim. "Ama Jaxon, o seni vurdu. Evimi yaktı, arabamı havaya uçurdu ve en azından Walter'ın ölümüyle ve bu gece Ethan'a olanlarla ilişkiliydi."

"Biliyorum," diyor başını sallayarak, "onun yaptıklarına inanamıyorum. İkisinin de yaptıklarına."

"Kime zarar verdikleri umurlarında değil ve yollarına çıkan herkese zarar verecekleri de açık."

"İşte bu yüzden benim gibi insanlar var. Bizler *iyi* insanlar değiliz. Bir sürü kötülük yapıyoruz ama masumları kötülerden korumak için elimizden geleni yapıyoruz.

daha büyük kötülükler."

"Beni bağışlayın ama erkek arkadaşımın herkesi koruması ve buradaki tüm riskleri üstlenmesi fikrinden bencilce nefret ediyorum."

Eğilip alnımdan öpmeden önce bana bakıyor.

"Seni hak etmiyorum," diyor başını sallayarak, "hayatıma nasıl ve neden girdiğini bilmiyorum ama girdiğin için yıldızlarıma teşekkür etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Sen dünyadaki en inanılmaz yaratıksın ve seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve sen iyi bir adamsın, Jaxon." Sertçe yutkunarak söyledim. "Benim için öylesin. Ve şimdi nihayet seni bulduğuma göre, bize verilen zamanı evden her çıkışında endişelenerek geçirmek istemiyorum."

Jaxon kendi kendine kıkırdayarak gülümser.

"Bu gerçekten anladığım bir şey, çünkü senin için sürekli endişeleniyorum."

"Bence bu bir sevgi belirtisi."

Gülümsüyor ve beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ben de onu öpüyorum, dili içeri girerken ağzımı açıyorum ve saçlarının arkasını kavıyorum.

"*Sevgiden* bahsetmişken," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı, "bu akşam benim için yaptığın her şey için sana doğru dürüst teşekkür etmedim. O yüzden ben duş alacağım, sen de bana katılacaksın, sonra da söz veriyorum sana defalarca teşekkür edeceğim, ta ki sen derin bir uykuya dalana kadar. yorgunluk."

Bölüm 20

JAXON

"Dr. Abbott'u bize gönderdiğiniz için tekrar teşekkür ederim, kendisi Komutanım Viper'ın hayatını kurtardı."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor? *Adım Gabriel*. Bir şey değil dostum," diye yanıtıyor. "Gerçi benim bu olayla çok az ilgim var, Sofia ve Bayan Tyler'ın işi."

Kıkırdıyorum, Engerek'in benden 'arkadaşı' olarak bahsetmesine nispeten şaşırmıştım.

"Sanırım aynı fikirdeyim, iyi anlaşmış görünüyorlar. Lütfen karınıza benim için teşekkür edin."

"Lafı açılmışken," diyor, "senin adam sana kız arkadaşınla yaptığım konuşmadan bahsetti mi?"

"Hangi adam?"

"Koruması."

"Hayır...o

yapmadı."

"Ona sormalısın."

Neden bahsediyor bu?

"İyi seçim yaptın Ese," diyor Gabriel, sesinde belirgin bir sırıtışla, "o senin eşin."

Samimi davranıyor. Kahretsin, bazen onu okumak çok zor oluyor.

"Sanırım ben de buna katılmak zorundayım."

"Daha fazla zamana ihtiyacın varsa," diyor yavaşça, "sana veririm. Komutanınla olanlara dayanarak."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama sanırım zamanlama konusunda anlaştık."

Natalie bundan emin oldu.

"Tamam."

"Ancak," diyorum, aklıma bir fikir geliyor, "belki *de* Bana yardım edebileceğin başka bir şey..."

Gabriel ile sabah erken saatlerde yaptığım görüşmenin ardından ofisten çıktığımda şafak sökmek üzereydi. Natalie'yi uyandırmak için yukarı çıkmayı düşünüyorum ama uyumasına izin vermeye karar veriyorum.

Çok yorulmuş olmalı. Dün çok çalıştı.

Mutfağa girip kahve ararken Charlie'nin verandada kıyı şeridine doğru baktığını fark ediyorum.

Unutmadan Gabriel'in söylediklerini ona sormalıyım.

Ona katılmak için verandaya çıktım.

"Charlie." Yaklaşırken söyledim.

"Günaydın, efendim." Beni onayladıktan sonra güneşin tüm ihtişamıyla doğduğu kıyı şeridine doğru dönüyor. En azından ben öyle baktığını varsayıyorum, ta ki aşağıda, sahilde kız arkadaşımın dizlerini tutarak oturduğunu görene kadar.

Güneşin doğuşunu izlemiyor. Onu izliyor. Tam da ondan istediğim gibi.

Kendi kendime gülümsüyorum ve onu birincil koruması olarak terfi ettirmenin son zamanlarda verdiğim en iyi kararlardan biri olabileceğini fark ediyorum. Charlie sadık ve kendini adanmış bir koruyucu. Gün doğumunun tadını huzur ve mahremiyet içinde çıkarabilmesini sağlamak için şafak vakti onunla birlikte uyanıyor.

Natalie hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da Charlie'nin ona verdiği özgürlüğe ve alana ihtiyacı olduğudur.

"Az önce Engerek'le konuştum," diyorum sessizce, Natalie'nin ardından bakarak, "bana dün onunla yaptığı konuşmayı *sana* sormam gerektiğini söyledi. Senin tanık olduğun konuşmayı."

"Efendim?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Bağışlayın ama Bayan Tyler'ın tüm bunları zaten açıkladığını sanıyordum. Dün biz şehir merkezinden eve döndükten sonra beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı ve bize şehri terk etmek için yirmi dört saatimiz olduğunu söyledi."

"Evet, ne dediğini biliyorum," diyorum ona dönerek, "ama Engerek'in kastettiği şeyin bu olmadığı izlenimine kapıldım."

Charlie'nin yüzünü inceliyorum, farkına varıyor ve gözlerinde anlayışlı bir ifade belirliyor. Başını sallayarak yüzünü yere çeviriyor.

Natalie bana her şeyi anlatmadı.

Dahası da var.

"Efendim, Engerek dün hiçbir uyarıda bulunmadan geldiğinde, Bayan Tyler bir seçim yapması gerektiğini hemen anladı."

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum.

"Bunun saygısızlık gibi görünebileceğinden endişelendi ve olayın kan banyosuna dönüşmesinden korktuğu için onu geri çevirmek istemedi. Onu ve Rico'yu çalışma odanızda kabul etti ama benim de onlara katılmama izin verdi. Belli ki mahallelerine çektiğimiz ilgiden memnun değildi ve konuşma şekli de... sanki Rachel'la arabasına *konan* bomba için *kan bedeli* istiyor gibiydi."

Charlie tekrar kumsaldan Natalie'ye doğru bakar.

"Bayan Tyler kendini feda etmeyi teklif etti," diyor zorlukla yutkunarak, "eğer istediği kan ise, kendi kanını alabileceğini söyledi. Sizi, Bay Pace'i ve ev halkını, hatta... *erkekleri* kurtarmak için ölmeye hazırdı."

Vay anasını.

Sersemlemiş durumdayım, cevap veremiyorum.

"Ama söz veriyorum, bunun olmasına asla izin vermezdim, efendim." Charlie ceketini düzelterek söylüyor.

"Hiçbirimiz bunun olmasına izin vermezdik, efendim." Josiah'nın sesi aniden arkamda duyuldu ve ona doğru döndüm.

Tam o sırada Travis'in üstümdeki merdivenlerde oturup etrafı dikkatle taradığını ve Levi'nin de altımdaki verandada olduğunu fark ediyorum. Gizlice kahve içiyor ama Natalie'ye göz kulak oluyor, silahı belinde.

Bütün adamlarım burada, ona göz kulak oluyorlar.

Şu anki duygularımı açıklayamıyorum ama bir şeyin farkına vardım - Viper haklıydı, iyi seçim yapmışım. Natalie Tyler gerçekten benim eşim.

Adamlarımın saygısını *kazandığı* artık benim için çok açık. Bunu talep ederek ya da bekleyerek değil, onları savunarak, onlara değer vererek ve hatta onlar için ölmeye hazır olarak.

Artık onu benim hatırım için ya da onlara emrettiğim için bile korumuyorlar.

Onu koruyorlar çünkü bunu istiyorlar.

Ona sadece saygı duymuyorlar. Onu seviyorlar.

Kollarımı sıvıyorum ve sahilde ona doğru ilerlemeden önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Arkasına oturduğumda yakıcı güneş suyun üstünden yeni yükselmişti.

Onu göğsüme doğru çektim.

"Günaydın," diye homurdanıyorum kulağına, kulak memesini öpüyorum ve kıkırdadığını duyuyorum, bana sokuluyor, "erken kalkmışsın."

"Sadece son bir kez sahilde güneşin doğuşunu görmek istedim," diyor iç çekerek, "Burayı özleyeceğim."

"Geri döneceğiz, biliyorsun." Kollarımı ona daha sıkı sararak söylüyorum. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Biliyorum, ama bu sefer farklı." "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya bir kaçış için geldim," diyor gülümseyerek, "ve sonunda buraya aşık oldum ve macera buldum."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor.

"Benim yüzümden her şeyi bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Kollarımın arasında dönüp bana baktı.

"Bu doğru olabilir," diyor, "ama ben üzgün değilim."

Bir an duraksıyor, elini yüzüme götürürken yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Miami hayatımın o anında başıma gelebilecek en iyi şeydi. Kendi başıma olmayı ve kendi hayatımın ana karakteri olmayı öğrenmem gerekiyordu. Bu bana hiç sahip olamayacağım kadar güç verdi. hayal ettim."

Gözlerini benimkilerden ayırıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Ama düşündüğümde, tüm bunların beni sana getirdiğini fark ediyorum. Ve senin sayende artık korkmuyorum. Çılgınca ama sonunda kendimi bir sonraki maceram için hazır hissediyorum... seninle."

"Ben de öyle, Αγαπημένη," diyorum, güzel yüzünü avucumun içine alıp alnımı onunkine bastırarak, "ben de öyle."

Sabah tahmin edebileceğimden daha hızlı geçti ve çok geçmeden araçlara doluşup havaalanına doğru yola çıktık. Evet, Ethan ve tugayımın geri kalanı havaalanına doğru yola çıktı. Ancak, ben Natalie ve Jessica'yı Charlie ve Josiah'ın da bulunduğu küçük bir gezintiye çıkarır. "Jaxon, nereye gidiyoruz?" Natalie etrafına bakınarak şöyle diyor. "Bu

neredeyse gidiyormuşuz gibi görünüyor-"

"Evinin önünden." Önde durduğumuzda gülümseyerek söyledim. "Aman Tanrım!" Nefes nefese kaldı.

Ethan'ın süreci hızlandırmak için gösterdiği çabalar sayesinde işçiler molozları temizlemeye başladılar bile.

"Evimi... yeniden mi inşa ediyorlar?" Bana soruyor.

"Yapıyorlar."

"Ama nasıl? Ve neden? Seninle geri mi dönüyorum?" Gülümsüyorum, elini tutup öpüyorum.

"Çünkü Natalie, burası *senin* evindi" dedim, "ve inşa edildikten sonra ne yapmaya karar verirsen ver, hala geri almayı hak ediyor."

Gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görüyorum ve bana attığı bakış, bunun doğru bir karar olduğuna dair ihtiyacım olan tek onay.

Ekibin geri kalanıyla havaalanında buluşmak üzere onun sokağından uzaklaşırken Natalie elimi tutuyor.

Onun kendi evinde kalması fikrini sevmesem de, çünkü benimle *birlikte* olmasını istiyorum, Ethan bunun benim kararım olamayacağı konusunda açık konuştu. Natalie'yi baskı altında ya da kapana kısılmış hissettirme riskini almak istemiyorsam, ona ne yapacağına kendi başına karar vermesi için alan tanımam gerektiğini söyledim.

Sonunda, onun ısrarı beni kazandı.

Haklıydı. Her zamanki gibi.

Ethan'dan bahsetmişken, çenesi çatlamış, kırk yedi dikiş atılmış ve karnında iki büyük yara açılmış birine göre oldukça iyi durumda olduğunu görüyorum.

Sonunda uçağa bindiğimizde, uyanıktı ve hatta Dr. Franklyn'i zencefilli gazozuna biraz burbon koymasına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordu.

"Hadi ama, sadece birazcık," diye yalvarıyor sert ve acımasız Dr.'a. Franklyn.

Jessica'yı yatağının yanından geçirip kemerini bağlamasına yardım ederken gülüyorum.

"Pes etme Doktor," diyorum gülümseyerek, "bırakmaya çalışıyor, unuttun mu?"

Nefesinin altında küfreden Ethan'a göz kırpıyorum.

Natalie, iPad'inden bir film seçmesine yardım etmek için Jessica'nın yanına gidiyor ve o uzaklaşır uzaklaşmaz Charlie bana doğru yürüyor.

"Efendim, her şey hazır. Malikanede bekliyor olacak."

"Mükemmel." Natalie'ye koltuklarımızda katılmadan önce başımı salladım.

Karşısına oturuyorum, pencereden dışarı bakmasını izliyorum ve Jessica'ya uçağın kanatlarını anlatıyorum. Acaba daha önce bir kadını benim onu bulduğum kadar güzel bulmuş muydum? Natalie muhteşem bir kadın, bunu inkar etmek mümkün değil, ancak sanki bu gibi basit anlarda onu *daha* çekici buluyorum.

Daha önce hiç ilişkim olmadığını fark ettim.

Elbette Rachel'la zehirli bir ileri geri ilişkim oldu ama asla kendimi adamadım. Kolumda güzellik kraliçeleri vardı ve Chicago'nun seçkin zengin sosyetik kadınlarının yarısını becerdim ve neredeyse kendilerini ayaklarıma atmalarını sağladım.

Yine de bir şekilde, *bu* kadına diğerlerinden daha fazla ilgi duyuyorum.

Sade yaşayan ve zamanını hastalara, yaşlılara ve ara sıra mafya gangsterlerine bakarak geçiren bir kadın. Meydan okumalardan asla geri adım atmayan bir kadın... bu meydan okuma ben olsam bile.

Jessica'ya gülümserken yüzünün aydınlanışına, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışına ve önümde çapraz duran bacaklarının zarif kıvrımlarına hayran oluyorum.

O sadece... çarpıcı.

"Jaxon?" Sesi transımı bozuyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama gerçek şu ki onu sandalyenin arkasına yatırıp daha önce pek çok kadınla yaptığım gibi çürümüş bir şekilde becermek istiyorum. Ona benim olduğunu hatırlatmak.

Ama Natalie'nin sahip olunacak biri olmadığını biliyorum. O benim sahiplenmeyi ya da kontrol etmeyi umabileceğim bir varlık değil. Kendini bana özgürce, kendi arzusuyla verdi ve bunu yaparken benim karanlığıma ışık oldu.

O benim çünkü benim olmak istiyor.

Elini kendi elime aldım.

"Ben mükemmelim."

Uçuşumuzdan kısa bir süre sonra Jessica uykuya dalıyor ve ekibim Ethan'ın yatağının etrafında toplanarak son durumu öğreniyor.

Onun da uyumasına izin vermeye çalıştık ama inatçı ihtiyar güncellemenin bir parçası olmakta ısrar etti.

"Viper'ın adamları Rachel'ın kaldığı şiddet görmüş kadın sığınma evini izliyorlardı. Sahadaki adamlarına göre, dün gece eski bir bordo minibüsle şehir dışına çıkmış. Geri dönmemiş." Charlie diyor ki.

"Plaka numaralarımız var mı?"

"Bundan daha fazlasına sahibiz," diyor Charlie sırtarak, "şehirden ayrılmadan önce minibüse bir takip cihazı yerleştirmeyi başardık."

"Nasıl?" Ethan sorar.

"Evsizler ağıyla hâlâ bazı bağlantılarım var." Charlie boğazını temizleyerek söylüyor. "Bazıları, benim gibi, Los Serpientes'e ufak tefek işlerde ve bunun gibi istihbaratta yardımcı olurdu. Daha az fark edilirler ve çok etkili olabilirler."

"İşe yarıyor mu?"

"Kuzeye doğru gidiyor." Levi, bilgisayarının ekranındaki haritada bip sesi çıkaran küçük kırmızı bir noktayı bana göstermek için bilgisayarı çevirerek şöyle diyor. "Görünüşe göre senin Chicago'ya geri döndüğünün farkında ve birlikte."

"Sorun değil," diye homurdandım, "orası bizim alanımız. En azından orada istediğimiz gibi hareket edebilir ve nefes alabiliriz."

"Peki ya Michael?" Ethan sorar. "Nerede olduğu hakkında bir şey biliyor muyuz?"

Charlie başını sallar. "Henüz değil."

"Ama muhtemelen kız kardeşiyle seyahat ediyordur, değil mi?" Max soruyor.

Charlie bana bakarak, "Belki," dedi, "ama henüz bir varsayımda bulunabileceğimizi sanmıyorum."

"Her ikisinin de yerini tespit edene kadar herkes yüksek alarmda kalacak." Konferansı bitirdiğimi söylüyorum.

"Efendim," diyor Charlie bana özel olarak yaklaşarak, "Fed'i takip eden bazı arkadaşlarım da var."

"Bu iyi, bir şey görmüşler mi?"

"Görünüşe göre bu sabah Ethan'ın dün gece tutulduğu apartman kompleksinin dışında dolaşıyormuş."

Bu çok ilginç.

"Ayrıca birkaçının tekne de olduğunu ve nehirde bir şeyler aramaya çalıştıklarını söylediler."

"Bir şey buldular mı?"

"Bilmiyorum." Charlie başını sallar.

"Beni haberdar et."

Derin bir iç çektim.

"Leila, bana buzlu bir viski getirir misin?" Hostese bir içki için işaret ettikten sonra gözlerini bir kitaba gömmüş olan Natalie'nin yanına oturuyorum.

"İçecek bir şey ister misin, sevgilim?" Omzunu okşayarak soruyorum.

"Ben hazırım," diyor Natalie, içkimi uzatırken gülümseyen hostese bakarak, "İhtiyacım olan her şey var."

Leila, Natalie'ye bakar ve hızla uzaklaşmadan önce utangaç bir şekilde kızarır.

"Hepsi sana böyle mi bakıyor?" Sırıtarak soruyor.

"Ne gibi?" Boğazımı rahatsız edici bir şekilde temizleyerek soruyorum, Leila'yı kesinlikle çıplak gördüğümü biliyorum - birden fazla kez.

"Uh huh," diyor Natalie, onun tekrar geçişini izliyor ve bana doğru bir bakış daha atıyor, "sen nasıl istersen, *Kazanova*."

"Bana bakmaları bence daha az önemli, çünkü benim gözlerim sadece seni görüyor bebeğim." Kulağına tehlikeli bir şekilde fısıldıyorum.

İç çekiyor, gözlerini deviriyor, geri çekiliyor ve sertleşiyor.

Oh, hayır.

"Hayır." Onu elinden tutup hemen kendimle birlikte yukarı çekiyorum. "*Bunu* yapmayacağım."

"Jaxon!" Onu kollarıma aldığımda nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?" Gülüyor, yüzündeki şok belli oluyor.

Onu uçağın arka tarafına, adamlarımın yanından geçirdim ve içinde büyük boy bir yatak bulunan yatak odasına götürdüm. Onu yere yatırdım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Jaxon!" Dedi, yanakları pembe pembe. "Bunu herkesin önünde yaptığına inanamıyorum."

"Ve ben de senin lanet bir kadını kıskandığına inanamıyorum. Hostes," diyorum ceketimi yırtarak ve kravatımı hızla çözerek. "Bunu kabul edemem. Bu yüzden, kim olduğun ve benim için tam olarak ne anlama geldiğin sana iyice ve doğru bir şekilde hatırlatılana kadar suratıma oturacaksın."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor ve yanımdaki yatağa çöküyor, "bana daha sık kıskanmam gerektiğini hatırlat."

Kendi kendime kıkırdıyorum, bir elimi başımın arkasına atıyorum ve diğer elimi ona sararak onu kendime doğru çekiyorum.

"Bu konuda bu kadar iyi olman biraz haksızlık." Gülüyor, göğsüme doğru kıkırdıyor.

"Sadece seninle." Alnından öptüğümü söylüyorum.

"O," diyor aniden doğrulup bana bakarak.

Gözlerini bana dikerken göğsüme bastırıyor. "Böyle şeyler söylediğinde kulağa sevimsiz ve bariz bir şekilde inanılmaz."

"Sevimsiz mi?!" Şaşkınlıkla kıkırdıyorum.

"Aslında kastettiğim bu değildi," diye gülüyor, utanarak, "Bilmiyorum, gerçek olamayacak kadar iyi geliyor, Jaxon."

Ona bakıyorum, birkaç dakika önce emdiğim için hafifçe şişmiş olan alt dudaklarını ısırmasını izliyorum.

"Neden? Sana gerçek hislerimi söylememe izin yok mu?"

"Bunun nasıl gerçek olabileceğini anlamıyorum," diye gülüyor, "nasıl şimdiye kadar sahip olduğun en iyisi olabilirim? Bu konuda benden çok daha fazla deneyime sahip olduğunuzu kendiniz itiraf ettiniz."

"*Sikişme* konusunda deneyimim var Nat, evet." Gülümsüyorum, alnından tekrar öpmek için öne doğru eğiliyorum. "Ama bu sevişme değildi. Ve sanırım sana yalan söylemeyeceğime de söz verdim, değil mi?"

Yüzünde inanılmaz bir gülümseme belirliyor ve yüzümü kavrayarak beni yavaşça öpüyor.

"Tatlım, bunun yatakta ne kadar deneyimli olduğunla bir ilgisi yok," diyorum sertçe yutkunarak, "bu aramızdaki bağla ilgili ve nasıl

Bu deneyimden çok keyif alıyorsun. Ve ilk kez *seninle* birlikte, *senin* deneyimini kendi bencil arzularımdan daha fazla önemsiyorum."

"O zaman sanırım *senin* arzularını önemsemem iyi bir şey." Fısıldıyor, utangaç bir şekilde bana yaklaşıyor.

"Bu da onu inanılmaz yapan şeylerden biri." Parmaklarımı yanağında gezdirerek söylüyorum. "Birbirimize göz kulak oluruz. Ama asla şüphe etmene gerek yok

"Sana söylediğim şeyler, aşkım."

Beni tekrar öpüyor, sonra göğsüme yerleşiyor, ancak aniden yüz ifadesinin daha ciddi bir ifadeye dönüştüğünü fark ediyorum.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bunun aptalca bir zamanlama olduğunu biliyorum ama arkadaşlar." İç çekerek söylüyor. "Biz gittiğimize göre artık güvende olduklarını düşünüyor musun? Ya Michael ya da Rachel bir dahaki sefere onları hedef almaya çalışırsa? Bilirsin, bana zarar vermeye çalışırsa?"

Kendi kendime gülümseyerek başının üstünü öpüyorum. "Şu anda Miami'deki herkesten daha güvendeler." Bana bakmak için doğruluyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Endişeleneceğini biliyordum," diye açıkladım saçlarını okşayarak, "bu yüzden Engerek'ten bir iyilik istedim. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, en azından Michael ve Rachel'ın yerini öğrenene kadar onları izleyecek. Adamları onları gözetim altında tutacak. onlara göz kulak ol."

Natalie'nin gözleri birden yaşlarla doluyor ve bir şeyler söylemeye çalışıyor ama sesi çatlıyor ve bunun yerine ağlamaya başlarken yüzünü göğsüme gömüyor.

"Hey," dedim, yan döndüm ve bana bakması için çenesini hafifçe yukarı ittim, "sorun nedir? Tüm bunlardan sonra seni daha iyi hissettirmeyi umuyordum..." Kıkırdayarak yatağı işaret ediyorum.

"Yaptın, yemin ederim," diyor gözlerindeki yaşları silerek, "sen sadece bana çok iyi bakıyorsun, Jaxon. Benim ve sevdiğim insanlar için yaptıkların için sana nasıl teşekkür edebilirim bilmiyorum."

"*Sen* benim sevdiğim insansın, *Αγαπημένη*," diyorum başparmağımla gözyaşını silerek, "bu yüzden bu benim işim. Tek istediğim *senin* mutlu olman. İhtiyacım olan tek minnettarlık bu."

"Ben de seni seviyorum, Jaxon. Ve ben-"

"EFENDİM, BURADA BİR SORUNUMUZ VAR!" Natalie Charlie'nin kapıya iki kez vurmasıyla kesildi.

"Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında.

Şimdi ne olacak?!

OceanofPDF.com

Bölüm 21

NATALIE

Jaxon ve ben giyinmek için yataktan fırladık. Özellikle de silahını pantolonunun içine soktuğunda aklım başımdan gidiyor. Hemen Jessica ya da Ethan'a bir şey olmasından endişeleniyorum ve Jaxon'ın ne kadar çabuk giyinip odadan fırladığına bakılırsa onun korkusunun da aynı olduğunu varsayalım.

Her ne ise, iyi bir şey olmadığını biliyorum. Jaxon'ın adamları mahremiyetimize her zaman son derece saygılı davrandılar ve acil bir durum olmadığı sürece bizi rahatsız etmemek için ellerinden geleni yaptılar.

Ama 35,000 fitte ne gibi bir acil durumumuz olabilir ki?

Mutfaktaki durumun daha önemli olduğuna karar vererek saçlarımı açık bırakıyorum. Yatak odasından çıkarken, bir de ne göreyim, rahat bir nefes alıyorum.

Jessica hâlâ sandalyesinde sızmış durumdadır ve Ethan uyanıktır ama hâlâ yatağına mahkûmdur.

"Ne oldu?" Ethan'a sordum.

"Emin değilim," diyor arkasını dönmek için elinden geleni yaparak.

"Ama sanırım hostesle aramızda bir şeyler oldu." Birden irkildi, kendini çok fazla zorlamıştı.

"Hey şimdi, çok zorlama," diyorum usulca, yatağa geri yerleşmesine yardım ederek. "İyileşmen gerek. Gidip ne olduğuna bakacağım."

Mutfağa doğru hızlıca yürüyorum.

Adamların mutfağın etrafında toplandığını görüyorum ve geçmeme izin vermek için ayrılıyorlar. Onlar bunu yaparken ben de yerde yatan ve ağzından köpükler saçan Leila'yı görüyorum. Kırık bir bardak, içinde birkaç damla kalmış gibi görünen bir şey.

onun yanında yere atılmış yatıyor. Jaxon ve Dr. Franklyn onu hayata döndürmeye çalışmaktadır.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve Jaxon bana döndü.

"Ne oldu?" "Emin değilim," diyor Charlie. "Boğulduğunu duydum ve sonra

cam kırılma sesi duydum, ama buraya geldiğimde çoktan yerde kıvranmaya başlamıştı..."

Dr. Franklyn bir şişeden sıvı çekerken, "Zehirli bir şey yutmuş," diyor. "Nöbeti durdurmak için ona bir anti-epileptik veriyorum."

Eğildim ve kırık camı aldım.

Josiah yumuşak bir sesle, "Bayan Tyler, lütfen dikkatli olun," diye uyardı. "Buna neyin sebep olduğunu bilmiyoruz."

Uçağın mutfağındaki tezgâha bakıyorum ve yeni açılmış bir şişe Reserve Caol Ila viskinin tezgâhın üzerinde durduğunu görüyorum. Aslında tezgâhtaki tek alkol o, çünkü bu uçakta içki sipariş eden tek bir kişi var... *Jaxon.*

"Zehir," diyorum, kalbim mideme inerken kelimeler ağzımdan kaçıyor.

Jaxon yüzünü bana döndü.

"Viski zehirliydi," diyorum, kalbim küt küt atıyor. "*Senin* viskin, Jaxon."

"Ne?" Jaxon soruyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra cama düşüyor.

Elimi. "Ama... nasıl?"

"Bir içki sipariş ettin ama içmeye fırsatın olmadı," diyorum ve bardağı eldivenli Levi'ye uzatıyorum.

"Belki de Leila denemeye karar vermiştir," diyor Charlie.

"Hep aynı şeyi içiyorsun," diyorum Jaxon elini saçlarında gezdirirken, gözlerinde öfke belirliyor. "Biri bunu biliyordu ve şişeyi bozuk bir şişeyle değiştirmiş olmalı."

Vücudum titriyor, erkek arkadaşımın gözümün önünde zehirlenmeye ne kadar yaklaştığını kabul ediyorum.

Jaxon sessiz, nefes alış veriş ağır.

"Kim?" diye fısıldıyor. "Bunu kim yapabilir?"

Max başını sallayarak, "Kısa süre önce haber verdiğimiz için, Bayan Nakamura o gün için elimizdeki tek uçuş personeliydi," diyor. "Ama bu diğer hangar personelinden herhangi biri olabilirdi."

"Siktir!" Jaxon nefesinin altında küfrediyor.

"Hâlâ nefes alıyor, onu henüz kaybetmedik," diyor Dr. Franklyn.
"Karaya inene kadar ne kadar vaktimiz var?"

"Yarım saat içinde yerde oluruz," diyor Josiah, pilotla teyitleştikten sonra kokpitin kapısını kapatırken.

"Aktif kömürünüz var mı?" diye sordum. "Onu hastaneye götürene kadar suyla karıştırmayı deneyebiliriz."

"Bu harika bir fikir," diye başını sallıyor Dr. Franklyn.

Jaxon ona bakıp başını sallayarak, "Onu şimdilik yatak odasına götürelim," dedi. "En azından orada daha rahat edecektir."

Josiah ve Charlie Leila'yı yatak odasına götürüyorlar ve Dr. Franklyn uçuşun geri kalanında Leila'nın hayati değerlerini takip ediyor. Jaxon'ın yanına oturdum ve elini tuttum. Ama o düşüncelerinde kaybolmuştu.

Neyse ki Leila Chicago'ya inmeden hemen önce kendine gelmeye başlıyor ve yere indiğimizde karaya ilk çıkan Dr. Franklyn oluyor. Onu değerlendirilmek üzere hastaneye götürüyor, Max de refakatçi olarak eşlik ediyor.

Chicago'da hava Miami'den çok daha serin olduğu için hazırlıklı gelmemiz gerekiyordu. Jessica hayali arkadaşından bahsederken, Jaxon'ın dikkati dağılmış bir şekilde Jessica'ya ceketini giydirmesini izliyorum. Ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de öyle düşünüyorum.

Şu anda ölmüş olabilirdi.

Daha ileri testler için göndermeden içkideki zehrin ne kadar güçlü olduğunu bilmemizin bir yolu yok, ancak her iki durumda da bir açıklama yapmak gerekiyordu: Jaxon güvende değil.

Hiçbirimiz değiliz.

Bizi kendisi götürmek yerine, genellikle şu durumlarda tercih ettiği gibi Jessica bizimle birlikte, Jaxon bizi hangarda bir SUV limuzinle karşılıyor ve sedyedeki Ethan da dahil olmak üzere hepimiz içeri doluşuyoruz.

Charlie ve Josiah şoförün görevlerini hafifletirken, Levi ve Travis Range Rover'da bizi takip ediyor. Jaxon'ın Alfa Ekibi dışındakilere güvenmek istemediği anlaşılıyor. Limuzine bindikten sonra Ethan'ı kontrol ediyorum.

"Ağrın nasıl?" Karnındaki dikişlere bakmak için gömleğini nazikçe kaldırarak söylüyorum.

Ön taraftaki Jaxon'ı işaret etmeden önce yumuşak bir sesle, "İdare edilebilir," diyor. "O nasıl?"

"Sessiz ol," diyorum, Jessica'ya iPad'inde yardım eden Jaxon'a bakarak.

Ethan başını sallıyor, iç geçiriyor ve yatağına yaslanıyor. Ama tam huzur içinde dinlenmesine izin verip limuzinin önüne dönmeyi planlarken, Ethan nazikçe elimi tutuyor.

"Bunların en zor koşullar olduğunu biliyorum" diyor, sesi alçak. "Ve bu yükün hiçbirini taşımak zorunda olmamanız gerektiğini de biliyorum, ama burada olmanıza sevindim Bayan Tyler. Size ihtiyacı var."

Ethan'a gülümsüyorum.

"Bunu söylemen çok hoş ama sanırım sana katılmamam gerekiyor Ethan," diyorum usulca. "Jaxon her zaman benden on adım önde görünüyor. *Bana* her zaman mükemmel bir şekilde bakıyor."

"Sen de onun için aynısını yapıyorsun," diyor gülümseyerek. "Farkında bile olmadan. O... siz olmadan kaybolmuştu, Bayan Tyler."

Ne?

"Konfor alanının dışına çıkıyor," diyor Ethan. "Tıpkı senin gibi ve bu asla kolay değildir."

Sertçe yutkunuyorum, kendime bir hafta içinde onun yanına taşındığımı ve şimdi de ülkenin öbür ucuna taşındığımı hatırlatıyorum.

"Biraz korktuğumu söylesem hakkımda daha az mı düşünürsün?" Ethan gülümsüyor, sonra eliyle elimi okşuyor.

"Hayır. Hiç de bile. Öyle olmasaydın endişelenirdim." Biraz nefes veriyorum.

"Jaxon da korkuyor. Güven konusunda hep zor zamanlar geçirmiştir. Babasıyla, Samuel'le ve şimdi de Rachel'la olanlar arasında kendini biraz başıboş hissedecek. Ama sen," diye fısıldıyor, "onu ayakları üzerinde tutuyorsun."

Ve buna ihtiyacı olacak."

"Her şey yolunda mı?" Jaxon soruyor ve başımı kaldırdığımda bize doğru geldiğini ve merakla bize baktığını görüyorum.

"Evet," diye bağırır Ethan, yüzü limuzinin arkasına dönük olduğu için dönüp Jaxon'a bakamaz. "Bayan Tyler'ın bana istediğim bir bardak burbonu getirip getiremeyeceğini öğrenmeye çalışıyordum."

"Bu komik bile değil," diyor Jaxon, ağır bir iç çekişle bize daha yakın olmak için yana kayarak. "Bunun hakkında konuşmak bile istemiyorum."

"Hayır," diyor Ethan, ellerini kucağında birleştirip sadece benim görebildiğim bir göz kırpışı atarak. "Ama yapmalıyız."

Jaxon parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve öne doğru eğiliyor. Dizler.

"Hangar personeli değildi," diyor Ethan, sesi alçak.

Jaxon aniden başını kaldırıp bana bakıyor, ben de Ethan'a bakıyorum. "O uçak dün gece geldi ve yakıt ikmali yapıldı, ama

Bu öğleden sonra gemiye binene kadar dokunulmamıştı."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jaxon tamamen şaşkın bir şekilde sorar. "Bunca zamandır burada yatakta bağlıydın."

Ethan cebinden telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor.

"Yaralıyım," diye sırtıyor bana. "Ölü değilsin."

Jaxon alay eder ve başını sallar.

"Pekâlâ, ne biliyorsun?"

Ethan, "Sana az önce söylediğimden çok daha fazlası değil," dedi.

"Ama ben burada işe yaramaz halde yatarken Levi'den sabahki hangar görüntülerini incelemem için bana göndermesini istedim. Kimsenin dokunmadığını bu şekilde biliyorum. Ve sağlık müfettişlerinden ihlal istemediğimiz için, hangarda dururken uçakta içeceklerin kalmasına asla izin vermiyoruz."

"Yani," diyorum, parçaları yavaşça bir araya getirerek.

"Demek ki o şeyi uçakta başka biri getirmiş olmalı."

"Uçağa binen biri... bizimle birlikte." Jaxon araya giriyor, gözleri benimkileri buluyor. "Bu da demek oluyor ki..."

Ethan bana bakarak, "Bir köstebeğimiz var," diyor. "Alfa Ekibi'nden biri İki Başlı Ejderha ile çalışıyor."

Sonunda Malikâneye vardığımızda duygu yüklü araba yolculuğu sona eriyor. Jaxon sessizce Jessica ve benim arabadan inmemize yardım ediyor ama duruşu sert ve gözleri öfke dolu.

Onu suçladığımdan değil.

Yine en güvendiği adamlarından biri, büyük olasılıkla Ethan limuzinden indirilirken etrafta duran adamlardan biri, bir haindir... ve az önce onu öldürmeye çalışmıştır.

"Onu doğu kanadına yerleştirin," diye emrediyor Jaxon, sesi bir şekilde ceketimin içine girip beni iliklerime kadar uşuten esintiden daha soğuk. "Tekrar ayağa kalkana kadar burada kalacak."

"Jaxon, benim kendime ait bir evim var-"

"Bu bir rica değil," diyor kararlı bir şekilde, Ethan'la göz göze gelerek.

Ethan'ı yakınında tutmak istiyor.

Ethan'ın sedyesinin arkasına dizilen diğer adamlara, "Sizinle içeride buluşacağım," der.

Ethan arabada, Charlie ve Josiah dışında Jaxon'ın kime tam olarak gvenebileceğinden emin olmadığını açıkladı. Travis Alfa'ya en yeni katılan kişi ydi, yani liyakati ve güvenilirliği hâlâ test ediliyordu. Max sessiz ve her zaman uyumlu biriydi ama görevinin doğası gereği adamları ve bölgelerinin en karanlık köşelerini takip etmek zorundaydı. Bu da onu sürekli *olarak* bölgelerinin en karanlık köşelerine götürüyordu ki buralar genellikle tatlı dilli düşmanlarla doluydu.

Ethan'ın içgüdüleri Levi'ye güvenilebileceğini söylese de, geçmişinde gizlice çalışıp istihbarat toplaması, Jaxon'a sırt çevirmesi durumunda onu çok sorunlu hale getirebilirdi.

"Gel," diyor Jaxon usulca, elini bana uzatarak. "Sana göstermek istediğim birkaç şey var."

"Jaxon," diyorum elini tutarak. "Sen iyi misin?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Natalie, buraya gelmene neden olan koşullar altında bile, burada olmana çok sevindim."

Sorumu daha da ilerletmek istiyorum ama güvenliğindeki boşluğu tartışmaya hazır olmadığı izlenimini edindim.

Bunun yerine, onunla birlikte sessizce garaj yolunun hemen dışında bulunan devasa bir binaya doğru yürüyorum. Tuş takımına bir kod giriyor ve yan kapıyı açarak beni en az bir düzine güzel lüks arabayla dolu bir garaja götürüyor.

"Vay anasını!" Kendi kendime sessizce bu garajın evimden daha büyük olduğunu söylüyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor, gökyüzündeki buluşmamızdan bu yana ilk gerçek gülümseme si güzel yüzünde geziniyor.

"Gz kamaştırıcılar," diye gülümsüyorum, parmağımı yeni cilalanmış ve kesinlikle muhteşem kırmızı bir Ferrari st açık arabanın üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

"Ne zaman bir tur atmak istersen, çekinme." Ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

"Şaka yapıyorsun."

"Ben olsam kışın spor arabalardan kaçınırdım. Chicago berbat kışlarıyla ünlüdür ve kar yağmaya başladığında yollar siyah buzla inanılmaz derecede kayganlaşabilir," diyor ellerini arkasına koyup gülümseyerek bana bakarak. "Ama sen bunu biliyorsun, ne de olsa orta batıda büyüdün."

Yüksek sesle gülüyorum.

"Evet, ama Jaxon, senin arabalarından birini asla öylece gezmeye çıkaramam," diyorum alaycı bir şekilde. "Özellikle de tüm evimden daha değerli olanını."

Yavaşça bana doğru yürümeden önce bana bakıyor.

"Kesinlikle yapabilirsin," diyor, için için yanan bakışları beni yerimde tutarak. "Benim olan her şey senindir Natalie."

Yavaşça bana doğru uzanıyor ve yüzümdeki saçları fırçalıyor. "Her şeyi."

Aman Tanrım.

Eğilip beni öperken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Önce yumuşakça, ama ellerim saçlarına dolanıp onu kendime çektiğimde, dili ağzımı işgal ediyor ve öpücük derinleşerek daha şehvetli bir hal alıyor.

"Ama," diyor, nefesi sonbaharın keskin havasında görünür bir şekilde uzaklaşarak. "Bu tamamen *senin*."

Önümden geçip arkamızdaki arabanın üzerindeki büyük siyah örtüyü yavaşça kaldırıyor ve ortaya güzel beyaz bir Range Rover çıkıyor.

"Ne?" diye soruyorum, nefesim göğsümde donuyor.

"Bu senin," diyor gülümseyerek.

"Ciddi olamazsın."

"Ne zaman ciddi değilim Natalie?"

"Aman Tanrım, Jaxon!" Nefes nefese kaldım. "Bunu yapmak zorunda değildin!" Gözlerim güzel arabayı tarayarak söylüyorum.

"Evet, yaptım."

"Hayır, yapmadın! Sen-"

Birden yüzümü kapatıp beni anında susturdu.

"İstedim," diyor kararlı bir şekilde. "Chicago'yu evin yapmak için 1.300 mil yol kat ettin, en azından buranın gerçekten evin *olduğunu* hissetmeni sağlayabilirim."

Bunu yaptığına inanamıyorum! Aslında, belki biraz inanabilirim.

Jaxon benden uzaklaşıp arabanın sürücü tarafına geçiyor ve gösterge panelinden bir dizi anahtar çıkarıyor.

"Özgürlüğüne ne kadar değer verdiğini biliyorum Natalie ve bu hayatın zor olduğunu ve alışmanın biraz zaman alacağını da biliyorum. Bu yüzden, bu araba senin. Senin adına ve parası tamamen ödendi. Keşfetmek, gezmek için senin." Gözleri elindeki anahtarlara kayıyor ve boğazını temizliyor. "...ara sıra *kaçmak* için. İhtiyacınız olursa."

Gözlerimden daha fazla yaş akarken nefesimi tutuyorum ve hemen aramızdaki boşluğu geçerek onu sertçe öpüyorum.

"Teşekkür ederim Jaxon," diyorum sesim çatlayarak. "Bu inanılmaz ve ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Alnımı öpüyor, sonra kendi alnını benimkine bastırıyor ve keskin bir nefes alıyor.

"Ne kadar uzağa gidersen git, her zaman *geri döneceğine* dair bana söz ver" diye fısıldıyor, neredeyse bir yalvarış gibi ve o anda bunun onun için gerçekten zor olduğunu fark ediyorum. Onu terk etmemle ilgili güvensizliği konusunda açık ve savunmasız davranıyor.

"Söz veriyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı. "Kalbim senin, Jaxon Pace, ve sadece senin. Bunu sana özgürce veriyorum, tıpkı senin bana verdiğin gibi. Ve sen benimkini koruduğun sürece, ben de seni korumaktan asla vazgeçmeyeceğim. senin."

Dudaklarını usulca öpüyorum ve geri çekildiğimde gülümseyerek anahtarları bana uzatıyor.

"Sizinle bir test sürüşüne çıkmayı teklif ederdim ama önce size bir sürprizim daha var."

"Jaxon," diyorum sitemle. "Başka bir şeye ihtiyacım yok. Açıkçası bunların hepsi çok fazla."

"Bu *sadece* senin için değil," diye gülümseyerek elimi öpüyor ve garajdan çıkıp ana eve doğru yürürken beni kendine çekiyor.

Ha? Bu da ne demek oluyor?

Kapıdan içeri girdiğimizde, birden ne kadar karanlık ve soğuk olduğunu fark ettim. malikane hissediyor. Evin ön tarafındaki şömine yanmıyor ve

Evdeki diğer ışıkların hiçbirisi yanmıyor. Jaxon'ın sadece bir hafta önce burada olduğunu biliyorum ama ev sanki burada kimse yaşamıyormuş ve yıllardır kapalı kalmış gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor.

Malikâneye ilk geldiğim zamanı hatırlıyorum, Jaxon'ın rıhtımdaki çatışmasından hemen sonra. O zaman bile ev en azından sıcak ve davetkâr geliyordu, oysa şimdi yalnız ve ıssız geliyor.

"Siz olmadan kaybolmuştu, Bayan Tyler."

Arabadayken Ethan'ın sözleri aklıma geliyor ve bir anda kemiklerime bir ürperti doluyor. Jaxon'ın komadan çıktıktan sonra çok karanlık bir yerde olduğu belliydi. Eski evin cereyanını hissedince ve tekrar 'kullanmak' istediğini nasıl itiraf ettiğini hatırlayınca, zihinsel boşluğunun ne kadar karanlık olduğunu anlıyorum.

"İyi günler Bay Pace," diyor Marta, kıbarca gülümseyip başıyla beni işaret ederek. "Bayan Tyler."

Ancak montlarımızı bizden alırken gözlerinin altındaki torbaları fark etmeden edemiyorum. Zavallı Marta sanki günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

"Bayan Pace mutfakta bir şeyler atıştırıyor. Size bir şey getireyim mi? Belki biraz kahve ya da şarap?"

Jaxon başını sallıyor ama ben boğazımı usulca temizliyorum. "Bir fincan çay alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Evet, tabii ki," diyor gülümseyerek. "Ne tür?"

"Varsa yeşil, yoksa da her şey olur. Sadece kemikleri ısıtacak bir şey."

"Kesinlikle."

Jaxon biraz soğuk bir şekilde "Yukarı getirin" dedi ve Marta'nın kısa bir süre

Başını sallayıp gözlerini indirirken gülümsemesi soluyor ve hızla mutfığa doğru uzaklaşıyor.

Kahretsin, Jaxon! Sonunda onunla aramızdaki buzları eritmeye çok yaklaştım!

İçimden onu azarlıyorum ve personeline verdiği soğuk tepkileri daha sonra onunla paylaşmanın bir yolunu bulmaya karar veriyorum.

Beni merdivenlerden yukarı çekerken elini tutuyorum.

"Sadece senin için değil" yorumunun cinsel bir şey olup olmadığını sessizce merak ediyorum çünkü beni ebeveyn yatak odasına götürüyor gibi görünüyor. Ta ki odayı tamamen atlayıp koridorun aynı tarafındaki bir sonraki kapıya doğru yürüyene kadar.

Yavaşça kolu çeviriyor ve kapıyı açtığında, körfeze bakan, gömme minderli bir bankla tamamlanmış devasa bir cumbalı penceresi olan geniş bir odaya adım atıyorum.

Jaxon elleri cebinde, kapı aralığında duruyor.

"İstedığınızı seçebilmeniz için mobilyaları kaldırttım, ancak yerleşimi göz önüne alındığında ideal olduğunu düşündüm."

"Ne için ideal?" Yüzümü ona dönerek soruyorum.

"Şey, bilirsiniz, şey için," diyor beceriksizce, boğazını temizleyerek. "Bir çocuk odası."

Kalbim göğsümde patlıyor.

Bunu gerçekten söyledi.

"Beğendiniz mi? Her zaman buraya bir müteahhit getirip direğe bir kapı açtırabiliriz diye düşündüm-"

Ona doğru koşuyorum, kendimi kollarına atıyorum ve onu her zamankinden daha sert öpüyorum.

"Mükemmel ve onu seviyorum, Jaxon. Ama ben *seni* daha çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum, *Αγαπημένη. Evine* hoş geldin."

OceanofPDF.com

Bölüm 22

JAXON

Uyanık bir şekilde yatıp tavana bakarken saat gece yarısını çoktan geçmişti. Natalie yanımda huzur içinde uyuyor, eli göğsümde hafifçe sallanıyor. Ama huzur bu gece hissettiğim bir şey değil.

Alfa Takımında bir fare var.

Beni bir şişe viskiyle zehirlemeye çalışacak kadar ileri gidebilecek biri.

Burada, benim için buraya taşınan ve onu korumam için bana güvenen Natalie'nin yanında yatarken tek düşünebildiğim bu.

Sonunda kıpırdanıp diğer tarafa doğru yuvarlandığında, bunun yataktan kalkmak için bir fırsat olduğuna karar veriyorum. Sessizce üzerime bir çift

eşofman ve tişört giyip çekmecedeki son sigara paketimi aldım.

Birkaç dakika içinde kendimi alt kata inerken ve Ethan'ın yatak odasının kapısını çalarken buluyorum.

"Uyuyorum," diye sesleniyor.

Gözlerimi deviriyorum, yine de kapıyı açıyorum. Ethan'ın sadece ben olduğumu fark etmeden önce içgüdüsel olarak silahına uzandığını görüyorum.

"Tanrım, Jaxon!" diye iç geçiriyor ve onu yerine koyuyor.

"Biliyorsun," diyorum odaya girip kapıyı arkamdan kapatırken.

"Uyuyan hiç kimse 'Uyuyorum' diye bağırmasın."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor alaycı bir tavırla, okuma gözlüğünün kenarından bana bakarak. "Görünüşe göre sen de artık neredeyse hiç uyumuyorsun."

İç çekerek başımı sallıyorum ve şezlonglardan birini ona bakacak şekilde çeviriyorum.

"Bilmiyorum. Ve bu gece aklımda çok fazla şey var."

Başını sallıyor, iç çekerek kitabını yere bırakıyor.

"Seni burada ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

"Bir sorunumuz var," diyorum dizlerimin üzerinde öne doğru eğilirken. "Görünüşe göre bunlardan çok var," diye katılıyor Ethan.

"Black ve Michael'la kavga etmek," diyorum başımı sallayarak.

"Bunu anlıyorum. Rachel'ı bile anlıyorum."

Ellerime bakıyorum.

"Ama Alfa'da bir hain," diyorum ona bakarak. "Alfa'da *başka bir* hain. Bunu anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?"

"Bu adamlar için elimden gelen her şeyi yaptım. Ben onlar için kan döktüm, onlar da benim için. İçlerinden birinin bana bu şekilde ihanet etmesine ve aileme *tekrar* zarar vermesine neden olacak ne yapmış olabilirim?"

Ethan bana bakarak iç geçiriyor.

"Yani en azından Samuel'inki uyuşturucuyla ilgiliydi. Bir sebebi vardı. Zihnini bozan, mantığını ve hayatını ele geçiren bir dış bileşen."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve sandalyeye geri oturuyorum. "Burada da durum aynı," diyor Ethan sessizce.

"Olamaz Ethan," diye başımı sallıyorum. "Uyuşturucu olsaydı bilirdik, artık hepsi düzenli olarak test ediliyor."

"Özellikle uyuşturucuyu kastetmedim," diyor Ethan. "Hala bir 'dış bileşen' olduğunu kastettim. Ne olduğunu bulmanız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağım? Özellikle de güvenliğimden sorumlu ekibin yarısına güvenmediğim şu anda."

Ethan sessizce, "İçlerinden sadece biri hain, Jaxon," dedi.

"Bunu bilemezsin," diyorum, sesimde kendi hayal kırıklığımı duyuyorum. "Bunu ben bile bilmiyorum, yani senin bunu bilmene imkân yok."

"Bir düşün Jaxon. Eğer Alfa Ekibinin *yarısı* gerçekten çürümüş olsaydı, çoktan ölmüş olurdun."

Haklı olduğu bir nokta var ama bu nokta endişemi yatıştırmıyor.

"Haklısın, halletmen gereken çok şey var ve bunu sessizce yapmalısın. Ve hızlıca. Yarın olduğu gibi," diyor Ethan saatini kontrol ederek. "Ya da daha doğrusu *bugün*."

Kendi kendime alaycı bir şekilde kıkırdıyorum.

"İyi içgüdülerin var evlat," diyor. "Onlara güven."

"*Evlâ*," diyorum kendi kendime kıkırdarak. "Bunca yıldan sonra bana hâlâ öyle diyorsun. Aslında hepimize öyle diyorsun."

"Benimki gibi beyaz saçların olana kadar hâlâ çocuksun."

"Eğer işler bu şekilde devam ederse, lanet olası haftanın sonuna kadar elimde olacaklar."

Ethan kıkırdar ama sonra oda sessizliğe gömülür.

Ethan sessizce, "Seçenekleri daralt," dedi. "Ne yapman gerekiyorsa yap ama daralt."

Başımı sallıyorum, zihnim hâlâ koşturuyor.

"Dinlenmen gerek," diyorum sonunda ayağa kalkarak. "Ben yatağa dönmeye çalışacağım."

Kapıya doğru yürüyorum.

"Eğer bu doğruysa, o zaman cebindeki sigaraları bana ver," dedi Ethan arkamdan sesleniyor. "Yatakta onlara ihtiyacın olmayacak, ne de olsa bırakmaya çalışıyorsun."

Tam olarak ne demek istediğimi bildiği için eğlenerek durdum. *aslında* yapacaksın.

"Sahip olduğumu düşündüren ne-"

Ethan alaycı bir tavırla, "Tanrım, kokularını buradan alabiliyorum," diyor. "Bırakmaya çalışsan tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Homurdanıyorum ve cebimden çıkarıyorum.

"Sana bunları versem bile, istersem daha fazlasını alabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

Ethan kollarını kavuşturarak, "Belki," der. "Ama sen yapmayacaksın." "Neden olmasın ki?"

"Çünkü seninle birlikte olmak için ülkenin öbür ucuna taşınan üst kattaki kıza işi bırakacağına dair söz verdin."

Lanet olsun.

"Natalie sana bir şans verdi çünkü seni seviyor ve olabileceğin en iyi baba olduğunu görmek istiyor," diyor Ethan kararlı bir şekilde. "Ve eğer küçük şeylerle ilgili sözlerini tutamazsan, seninle evlenmek gibi büyük şeylere bağlı kalabileceğine onu asla ikna edemezsin, Jaxon."

Sözleri sıcak bir bıçak gibi göğsümü kesiyor ve Ethan bana başını sallarken başka bir şey söylemeden sigaraları sessizce yatağa fırlatıyorum.

Dönüp odadan çıkıyorum. Sözleri kafamda çınlarken sessizce yukarı çıkıyorum ve Natalie'nin yatağına geri dönüyorum. Arkasına kıvrılıyorum, kollarımı ona doluyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Ethan haklı. O burada. Beni seçti. Bana inandı ve güvendi.

Bu şeylere layık bir adam olmayı kıza borçluyum.

Ertesi sabah, gerçekten de birkaç saat dinlendirici bir uyku çekmiş olarak uyanıyorum. Döndüğümde Natalie'nin de uyanık olduğunu fark ediyorum ve uykulu bir şekilde gözlerini ovuşturduğunu görüyorum.

"Günaydın güzelim," diyorum dağınık yatak başına hayranlıkla bakarak. "Nasıl uyudun?"

"Mışıl mışıl," diye esniyor, uzuvlarını geriyor ve göğsüme sarılıyor. "Sen mi?"

Alnından öperim.

"İyi uyudum," diyorum, onu kendime doğru sıkıca bastırarak.

Ancak onun sıcak teninin benimkine değdiğini hissettiğim an kalp atışlarım hızlanıyor.

Oh lanet olsun. Gömleğinin altını, o mükemmel göğüslerini görebiliyorum.

Üzerindeki ince ipek gecelik vücudundan gevşekçe sarkıyor ve aniden onu şişkin ereksiyonumun üstünde görmek düşünebildiğim tek şey.

Yüzünü bana doğru eğiyorum ve dudaklarını öpüyorum, nefes aldığını ve aramızdaki öpücüğü derinleştirdiğini hissediyorum.

O da istiyor.

Parmaklarını karnımda gezdiriyor, Rachel'ın kurşununun bıraktığı iz üzerinde kısa bir süre duruyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Hafifçe dönüyorum, diğer elimi kalçasına koyup onu tekrar öpüyorum, kendimi onun derinliklerine gömmeye hazırım.

Ama birden nefesi kesildi.

"Jaxon! Telefon numarası!"

Kafam tamamen karışmış bir şekilde ona bakıyorum, hala tahrik olmuş durumdayım ama 'telefon numarasının' yaptığımız şeyle nasıl bir ilgisi olduğunu merak ediyorum.

"Hangi telefon numarası?" Elimi kışına doğru kaydırarak soruyorum, peşime düşmeye niyetliyim.

"Her şey çok kaotikti," diyor gözleri kocaman açılmış bir halde. "Ama yarana dokunduğum anda telefon numarasını hatırladım!"

"Nat, sen neden bahsediyorsun?" Başparmağımla yüzünü hafifçe okşayarak söylüyorum.

"Engerek, yani Gabriel bana Rachel'ın telefon numarasını verdi!" Natalie yataktan fırlayarak söylüyor.

"Ne?" Dedim, ereksiyonum hemen kayboldu.

Odanın diğer ucuna, sağlık çantasının durduğu sandalyeye doğru koşar ve çantayı karıştırmaya başlar.

"Gerçek bir numara olup olmadığını bilmiyorum ama eve geldiğinde, kadının kaldığı sığınma evinde çalışan tanıdıklarından birinin onlara bu numarayı verdiğini söyledi."

Vay canına. Kahretsin.

Yataktan kendim çıktım, alnımı ovuşturdum ve kıyafetlerimi geri attım. O kadar şaşkınım ki ne diyeceğimi bilemiyorum.

Natalie hızla yanıma geliyor ve bana katlanmış sarı bir kâğıt uzatıyor.

"Rachel Valentino," diyorum yüksek sesle okuyarak. "Hâlâ bir takma ad ama 'Valentine'a inanılmaz derecede yakın. Sahtesini yapmanın kolay olduğuna eminim."

"Çok özür dilerim," diye soluk soluğa ellerini birbirine vuruyor. "O gece eve gelir gelmez sana vermek istemiştım ama sen eve Ethan'la geldin ve Ethan'ın durumu... Tamamen unutmuşum!"

Birden aklıma bir fikir geliyor, Ethan'ın dün geceki sözleri aklıma geliyor.

"Daraltın."

Nefesinin kesildiğini duyuyorum ve ağlamak üzere olduğunu fark ediyorum.

"Bebeğim, bebeğim, bebeğim," diyorum, onu hızla göğsüme çekiyorum ve başını okşuyorum. "Nefes al, her şey yolunda. Önemli bir şey değil."

"Her şey büyük bir mesele," diye fısıldıyor bana doğru. "Küçük bir şey ters giderse..." diye korkunç bir korkum var.

Onun da benim gibi hissettiğini bilmek beni öldürüyor ve bunu düzeltmem gerektiğini biliyorum. Her gün korku içinde yaşamasına izin veremem.

Alnının üst kısmını öpüyorum, sonra gözlerinin içine bakabilmek için yavaşça geri çekiliyorum.

"Bakın, son zamanlarda çok darbe aldığımızı biliyorum," diyorum derin bir nefes alarak. "Ama o günler *geride* kaldı."

Omuzlarını nazikçe okşadım.

"Ayakkabı şimdi diğer ayağın üzerinde. Burası bizim sahamız. Bunu sineye çekmeyeceğiz. Korku içinde sinmeyeceğiz. Çünkü biz o insanlar değiliz Natalie. Biz savaşıyoruz. Ve yapacağımız şey de tam olarak bu."

Yavaş ama emin adımlarla gözlerindeki ateşin parladığını görüyorum. "Tamam," diyor kararlı bir şekilde. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Geri döndüğümüz ilk gün oldukça yoğun geçiyor çünkü halledilmesi gereken pek çok işimiz var. Natalie ve Charlie'yi yerleşmeleri için evde bırakıp önce otele gidiyorum.

Josiah bana gelişmeleri aktarıyor ama Ethan'ın yokluğu beni tuhaf bir şekilde şaşırtıyor. Bana Josiah ve Charlie'ye güvenebileceğimi söylemiş olsa da, en güvendiğim adamlardan biri değil ikisi bana ihanet etmeyi seçtiğinde bunu söylemek yapmaktan çok daha kolay.

Ama başka seçeneğim yok.

Ethan iyileşme sürecinde ve eğer ekibime tekrar güvenmeyi umuyorsam bugünün sonuna kadar hainimin kökünü kazımalıyım. Ethan'ın Bir planın başlangıcı oluştu, ancak henüz tamamlanmış gibi hissettirmiyor.

İlerleme raporlarımı almak için erkeklerle tek tek görüşüyorum ve davranışlarını dikkatle gözlemliyorum.

Travis bana belediye başkanına ve kampanyasına verdiğim sözler hakkında bilgi veriyor. Ardından Max bana tünel kazısı ve şehirdeki çeşitli yatırımlarımız hakkında bilgi veriyor. Ve son olarak Levi, Rachel'in minibüsündeki takip cihazı hakkında bilgi vermek için geliyor.

"Efendim, minibüs," diyor rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Cleveland'ın hemen güneyinde bozuldu."

"Cleveland mı?" Masamdaki evrak işlerinden başımı kaldırıp sonunda düşüncelerimden sıyrıldım. "Ne oluyor be? Neden Cleveland'da Cleveland mı?"

Levi iç geçiriyor, "Muhtemelen ya nakil araçlarını değiştirdi... ya da izleyicimiz keşfedildi."

Ya da biri ona haber verdi.

Ona bakıyorum, içimde öfke birikiyor.

"Şu anda hokkabazlık yaptığım tüm dönen tabaklar arasında en önemlisi buydu," diyorum ayağa kalkarak. "O tehlikeli, o bir katil ve şu an itibariyle izini kaybettik ve her yerde olabilir!" Ona bağıyorum, öfkemle masanın üstündeki pislikleri deviriyorum ve ona doğru hışımla ilerliyorum.

"Evet efendim," diyor zorlukla yutkunarak.

Ama kör edici öfkeme rağmen, o anda Levi hakkında muazzam bir şey fark ediyorum: benden korkmuyor.

Ofisime girip bana kesinlikle duymak istemediğimi bildiği bir haber vereceğini biliyordu... ama yine de yaptı.

Çünkü o böyle biri.

Olasılıklar ne olursa olsun, hatta benim öfkeye olan eğilimim ne olursa olsun, Levi sadıktır.

Sayıcı az olduğumuz depoda arkamı kolladı ve Natalie'nin kaçırıldığı gece, ben hepsini dolu bir silahla tehdit ettikten sonra bile *ilk* konuşan o oldu.

Levi Judas değil. O aileden biri. Ve ona hayatım pahasına güveniyorum.

"Onu bulmamız gerek," diyorum, bu kez iç çekerek sessizce, masama dönüyorum. "Ve Michael'ı."

"Evet, efendim," diyor Levi, ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken. "Levi," diye arkasından sesleniyorum.

Bana geri dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden ofisimden çıktı.

Biri gitti. Bir tane daha kaldı.

Ancak gün sona ererken ve güneş batmaya başlarken, farenin kökünü kazımaya yaklaşmadım.

Josiah ile araçta sessizce oturuyor, Ethan'ın tavsiyesiyle sigarayı bırakma kararına lanet ediyor ve bu cadı avını bir gün daha sürdürmenin sonuçlarını merak ediyordum ki aniden araç telefonu çaldı

Dr. Franklyn'den gelen bir telefonla çalıyor.

"Devam et," diyorum çenemi ovuşturarak.

"Bay Pace, size Leila hakkında bilgi vermek istedim," diyor hoparlörden.

"O... şey, o öldü, efendim."

Anında donup kaldım.

"Öldü mü?" Bir an için afallayarak sordum. "İyileştiğini sanıyordum? Dün konuştuğumuzda durumunun stabil olduğunu söylemiştiniz?"

"Evet, efendim. Onu hastaneye bıraktığımda durumu gerçekten de stabildi. Aldığı zehri başarılı bir şekilde etkisiz hale getirmeyi başardık, sakinleştirici verildi ve ağrıları için düşük doz morfin serumuna bağlandı."

"Pekâlâ," dedim, kafam karışmıştı. "Sorun neydi?"

"Tam olarak bilmiyoruz efendim. Hala toksikolojinin doğrulamasını bekliyoruz, ancak genel varsayım, morfin serumunun arızalandığı ve aslında ona ölümcül bir doz verildiği yönünde."

Nedense ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve bu senaryoda bir şeylerin tamamen yanlış gittiği hissinden kurtulamıyorum.

"Talihsiz bir kaza gibi görünüyor."

Kafamı sallıyorum, bunu aklım almıyor.

"Dr. Franklyn, Leila dün size bir şey söyledi mi?" Normalde sessiz olan Josiah birden yanımda konuşmaya başladı. "Uçakta şişeyi kimin getirdiğini görüp görmediğini size söyledi mi?"

"Hayır, ne yazık ki zehir yüzünden boğazı ciddi şekilde yanmıştı ve hiç konuşamıyordu."

"Teşekkür ederim Dr. Franklyn," diyorum yavaşça, beynim daireler çiziyor. "Başka bir şey duyarsanız lütfen beni hemen bilgilendirin."

Aramayı sonlandırıyorum.

Burada bir terslik var.

"Ne düşünüyorsunuz, efendim?" Josiah sessizce sorar.

"Bilmiyorum Josiah," diyorum. "Ama bu gece bu işin aslını öğreneceğiz."

Ethan kararlı bir şekilde, "Seninle geliyorum," der ve yavaşça odanın karşısına geçip şifonyerden silahını alır.

"Cehennem gibi."

Ethan ceketini giyip yüzünün buruştuğunu gizlemeye çalışarak, "Seni sayıca az bırakmayacağım," diyor.

"Bu bir yangın savaşı olmayacak Ethan," diyorum güven verici bir şekilde. "Ve sayıca az değilim, Charlie, Josiah ve Levi yanımda olacak."

"Gözlerinde o çılgın bakış var."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama hayır. Sen daha yeni ayağa kalktın, bu yüzden geride kalıyorsun."

"En son seni dinleyip geride kaldığımda, sadece Charlie ve Josiah'ın desteğiyle bir tünel sistemine dalıp kendini vurdurmuştun."

"Bu farklıydı."

"Kalbin atmayı bıraktı."

"Ethan..."

"SENİNLE GELİYORUM LANET OLASI!" Bana meydan okurcasına bağıırıyor, bana ters ters bakıyor.

Israrına biraz şaşırarak hiçbir şey söylemiyorum.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra ellerini kalçalarının üzerine koyup sinirli bir şekilde iç çekti.

"Sanırım asıl soru şu," diyor yavaşça, yere bakarak. "Neden seninle gelmemi istemiyorsun?"

Yavaşça bana bakıyor.

"Bilirsin, eğer bir yangın savaşı olmayacaksa."

Beni yakaladı... Ona söyleyeyim mi?

Devam etmeden önce uzun bir süre ona bakıyorum.

"Çünkü bundan hoşlanmayacaksın."

"Yeni olan başka ne var?"

Kendi kendime kıkırdıyorum ve kollarımı vücudumda kavuşturuyorum.

"Gelmenize izin verirsem, ne olursa olsun dediğimi yapacağınıza ve müdahale etmeyeceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

"Ben-"

"Ve evden çıkmadan önce buna ihtiyacım olacak."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra iç çekerek son birkaç gündür kapalı kaldığı yatağa bakıyor.

"Pekala."

Bir saat sonra Natalie'ye veda öpücüğü veriyorum ve Ethan'la birlikte arabaya binip depoma doğru yola çıkıyorum.

Talimatımla, adamlarım protokolü çiğneyip benden önce depoya girdiler, Ethan da dahil.

Bana gelince, geride duruyorum, aceleyle hazırladığım planın kalıntıları üzerinde çalışıyorum ve kendime bunun işe yarayacağını söylüyorum.

Olmak zorunda.

Şu anda aklımdaki tüm sorular arasında bildiğim tek gerçek, bu gece depodan ayrıldığımda bunu güvenebileceğim adamlarla yapmam gerektiği, yoksa Siyah'la olan savaşı kesinlikle kaybedeceğimiz.

Kapılardan içeri girdiğimde, talep ettiğim masayı ve birkaç eşyayı ana yanaşma salonunda hazır buldum ve emirlerim doğrultusunda Depo personeli binadan çıktı. İçeri girdiğimde, ceketimi çıkardığımda ve ellerim arkamda onlara döndüğümde adamlarım etrafta durmuş beni bekliyorlar.

"Beyler, telefonlarınıza ve silahlarınıza ihtiyacım olacak." Charlie'ye başıyla bir selam vererek herkesten bunları toplamaya başlar.

Hepsini aldıktan sonra önümüzdeki masanın üzerine koydu ve ben de yanlarına gidip tüm silahların şarjörlerini boşaltmaya başladım.

Teker teker boş bir şarjör alıp içine tek bir mermi yerleştirdikten sonra şarjörleri tekrar silahlara takıp masanın üzerine koyuyorum.

Sonra masanın diğer tarafına geçiyorum.

"Eminim hepiniz sizi buraya neden getirdiğimi merak ediyorsunuzdur. Akşam," diyorum ellerimi yavaşça tekrar arkama koyarak. "Ve ne yazık ki en iyi nedenlerden dolayı değil."

Önlerinde yavaşça yürüyorum.

"Leila Nakamura'yı zehirleyen viski şişesini uçağa içinizden biri getirdi," diyorum yüzlerini tek tek inceleyerek. "A sadece benim için olan bir şişe. Bu da içinizden birinin hain olduğu anlamına geliyor."

Birbirlerine endişeyle bakmalarını izliyorum.

"İçinizden biri, yakın zamana kadar yanımda savaşmış, arkamı kollamış ve masamda saygı duyulan bir koltukta oturmuş bir adam... şimdi Gölgeerde saklanıyor, düşmanlarımla işbirliği yapıyor ve benim ölmemi istiyor." Duraksıyorum, sözlerimin iyice yerleşmesine izin veriyorum.

"Bu yüzden size bu fırsatı vereceğim," diyorum karanlık bir şekilde. "Hepinize bu fırsatı vereceğim."

Ethan'a bir bakış fırlatıyorum, gözleri endişeyle benimkileri yakalıyor ama neyse ki sessizliğini koruyor.

Masaya dönüp silahlarını topluyorum ve sessizce duran adamlarıma teker teker dağıtmaya başlıyorum.

"Belki politikalarımıza katılmıyorsunuz. Belki de çok sert davrandığımı düşünüyorsunuz. Ya da belki de bu aileye liderlik etme konusunda benden daha iyi bir iş çıkarabileceğinizi düşünüyorsunuz," diyorum son silahı uzatırken. "Gerekçeniz ne olursa olsun, bu silahların her birinin şarjöründe tek mermi var. Bu da görevinizi yerine getirmek için tek bir şansınız olduğu anlamına geliyor."

Onların önünde durmak için geri dönüyorum.

"Her birinize bir mermi verildi. Tüm alacağınız bu. Bir serbest atış."

Oyunlar başlasın.

"Silahlarınızı kaldırın."

Kimse hareket etmiyor.

"Silahlarınızı kaldırın," diyorum tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Bu kez adamlarımın gözlerinin beni bulmaya başladığını izliyorum, endişeyle birbirlerine bakmadan önce ciddi olup olmadığını açıkça merak ediyorlar.

"Silahlarınızı kaldırın dedim!" Daha yüksek sesle bağıryorum, kanım Isıtma.

"Efendim..." Charlie yavaşça itiraz eder.

"BEN SİZİN YÜCE LİDERİNİZİM VE SİZE SİLAHLARINIZI KALDIRMANIZI EMREDİYORUM!"

Yavaşça, adamlarım teker teker silahlarını kaldırıyor.

"Üç kadar saydığımda, silahlarınızı ateşlemenizi istiyorum."

"Efendim..." Levi itiraz ediyor.

"BU BİR EMİRDİR, KOMUTAN!" Ben de bağıryorum. "EĞER REDDEDERSENİZ. DOĞRUDAN BİR EMRE KARŞI GELMİŞ OLURSUNUZ! ANLAŞILDI MI?!"

Ethan'la gözlerimi kilitliyorum ve eğer gözleri konuşabilseydi, bu sadist Rus Ruleti oyununu bırakmam için bana bağıracaklarını fark ediyorum.

Ama yapamam. İş bitene kadar olmaz. "Bir..."

"Jaxon." Ethan kendini daha fazla tutamaz.

"BENİ ÖLDÜRMEK MI İSTİYORSUN, OROSPU ÇOCUĞU?! BU SENİN

FIRSAT! ATIŞI YAPIN!" Öfkeyle bağıyorum, odanın içinde silahlarını bana doğru doğrultmuş, yüzleri endişe ve şaşkınlıkla dolu adamlarıma bakıyorum.

"İki..."

"Jaxon! Yeter!"

"ATIŞI YAP!" Bağıyorum.

"JAXON!"

"AL ONU!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum, yüzüm yanıyor.

"ŞİMDİ AL! AL ŞU LANET İGNEYİ!"

BANG!

Bir el silah sesi duyuldu. Sadece bir el.

Diğer beş adam bana ateş etmektense itaatsizliği göze alabilirlerdi.

Tek bir el ateş edildi... *Max'in* silahından.

Ama ben vurulmadım. Kimse de vurulmadı.

Çünkü silahındaki mermi kurusıkıydı.

Siktiğimin MAX'i.

Odadaki diğer adamlar hemen onun etrafında çember oluşturuyor. En azından şimdi, çok kızgın Ethan da dahil olmak üzere hepsi bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlıyor.

Max kendi kendine kıkırdar, dudağını ısırır, teslim olduğunu ve kendini ifşa ettiğini bilmektedir ve şimdi ne kadar sikik olduğunu bilmektedir.

Ona doğru yavaşça yürüyorum. Attığım her adım son yedi adımı tekrarlıyor.

Max'in yıllarca yanımda hizmet etmesi ve tüm bunların bu gece sona ereceğini bilmek.

"Max," diyorum önünde durarak. "Ne oldu?"

"Sanırım elim kaydı, efendim," diyor, zar zor numara yapmaya çalışarak. "Bu bir kazaydı."

"Bir kaza," diyorum çenemi ovuşturarak. "Söylesene, Leyla'nın aşırı doz alması da bir kaza mıydı?"

"Efendim?" diye bana bakıyor ama gözleri bana bu odaya girerken zaten bildiğim ama inanmak istemediğim şeyi söylüyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bence biliyorsun. Onunla birlikte hastaneye gitmeye gönüllü oldunuz çünkü bilinci yerine gelirse

uçağa zehirli viski şişesini getirenin sen olduğunu söyledi. Sen de onun *yapmadığından* emin oldun."

"Hayır, hayır..." diyor endişeyle. "Bu doğru değil." Ona dik dik bakıyorum.

"Doğru. Tıpkı Samuel'e uyuşturucu satanın *sen* olduğunun doğru olması gibi. Bir süredir bundan şüpheleniyorum. Ve Black için beni gözetliyordun."

"Hayır, efendim, ben-" İtiraz etmeye başladı ama parmağımı dudaklarına götürüp başımı yavaşça sallayarak susmasını söyledim.

"Hayır, Max. Artık yalan yok. Bu gece olmaz," diye fısıldıyorum.

Gözlerimi Ethan'a kilitliyorum, yüzünde okunamayan duygular ve tam bir inançsızlık var.

Bu gece gelmeye ve tüm bunlara tanık olmaya karar verdiği için pişman olup olmadığını sessizce merak ediyorum. Özellikle de az önce ona yaşattığım o acımasız duygusal rollercoaster yolculuğundan sonra.

"*Biliyorum* Max," diyorum, kendimi onun önünde sabitleyerek, gözlerimi kısarak. "Biliyorum."

Yavaşça yüzündeki ifadenin değiştiğini görüyorum. Sahte inançsızlık ve sahte masumiyet ifadesinin nefret ve küçümsemeye dönüşmesini izliyorum.

Aniden bana doğru hamle yaptı ama ben saldırısını önceden sezmiştim ve

öfkeli yumruklarını savuşturuyorum. Hızla yüzüne ve karnına sert bir yumruk indirerek ciğerlerindeki rüzgârı savuruyorum ve ayaklarını altından çekip onu yere düşürüyorum.

Josiah ve Charlie hemen onu yakalar ve kollarını arkaya doğru çekerek dizlerine hapsederler.

"Nedenini... bilmek... ister misin?" diye soruyor sonunda, ben masaya doğru yürürken sırtıma doğru.

Kendi kendime kıkırdıyorum, yığının içinden telefonunu alıyorum.

"Biliyor musun, bir an için gerçekten öyle hissettim Max," diyorum sessizce, hızlıca bir mesaj yazıp gönderirken. Telefonu cebime koyuyorum ve arkamı dönüp ona doğru yürüyorum.

"Seni nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı merak ettim ve bu beni gerçekten senin nasıl bir insan olduğun ve seni neyin motive ettiği konusunda düşünmeye sevk etti."

Konuşurken cebimden yavaşça deri eldivenlerimi çıkarıp teker teker giymeye başlıyorum.

"Çünkü bir Don'un yapması gereken şey gerçekten de budur, biliyorsun," diyorum gülümseyerek. "Senin işin beni korumak."

Parmağımı göğsüne bastırıyorum.

"Ama benim işim sizin istek ve ihtiyaçlarınızın yanı sıra *korkularınızı* da tam olarak anlamak."

Dudaklarından kan tükürerek kendi kendine kıkırdıyor.

"Senin insanlara işkence ettiğini gördüm, Jaxon," diyor sert bir şekilde. "Beni korkutamayacaksın."

Ona gülümsüyorum.

"Dediğim gibi Max," diyorum karanlık bir sesle. "Biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

"Ne bildiğimi bilsen şaşarsın dostum," diyorum kinle. "Sizi neyin motive ettiğini biliyorum. Ve neyin motive etmediğini de biliyorum.

Sizi motive eder. Siyaset umurunuzda değil ve kesinlikle daha fazla paraya ihtiyacınız yok. Alfa Ekibimdeki tüm adamları çok zengin yaptım ve onlara krallığın tüm hazinelerine erişim sağladım... ama bu sen değilsin." Etrafında sessizce duran diğer tüm adamları işaret ederek söylüyorum.

"Ve seni korkutmayacağım, Max. Ya da sana işkence etmeyeceğim. İhanet," diyorum, damarlarımda öfke dolaşırken yüzüme hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Seni *kıracağım*."

Max bir şey söylemiyor, ama yüzünde endişeli bir ifadenin belirdiğini görüyorum.

"Kendime gerçekten sormak zorundaydım, Alfa Ekibimdeki en sadık adamlardan birini alıp da onu ne aşağı çekebilirdi? hayatını, geleceğini ve sadakat yemini ettiği adamı tehlikeye atacak kadar ahlaki bir yozlaşma yoluna girmiştir."

Sertçe yutkunuyor, onu sıkıca tutan Charlie ve Josiah'ya karşı mücadele ediyor.

"Yaptığın şeyleri yapmak için asla para, güç ya da açgözlülükle motive olamazsın," diyorum, eğilip ölümcül bir şekilde fısıldayarak. "Ama *aşk*, diğer yandan, tamamen farklı bir hikaye."

Önünde diz çöktüğümde Max'in yüzü bembeyaz oluyor.

"Rachel'a aşık olduğumu biliyorum, Max," diye fısıldıyorum. "Onunla tam olarak ne zaman sevişmeye başladığından emin değilim ama hayatta olduğunu benden çok daha uzun zamandır bildiğini biliyorum."

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor.

"Gerçekten mi?" Telefonu çıkararak sordum. "O zaman onun numarasına senin telefonundan bir mesaj göndermiş olmamı nasıl açıklıyorsun? Hemen cevap vereyim mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ama nefes alışının arttığını görüyorum.

"Nasıl geçti?" Kıkırdayarak sordum. "Onu karanlık bir sokakta mı buldun? Yoksa bir gün zavallı ve beş parasız bir şekilde kapında belirdi ve sana onu nasıl elde etmeye çalıştığıma dair acıklı bir hikaye mi anlattı? Öldürüldü mü?"

Max bana ters ters bakıyor.

"Bana anlatabilirsin, bu detayları bilmek için *ölüyorum*. Onunla yatakta uzanırken, seni gerçekten önemseydiğini düşündün mü? Onun da seni sevdiğini?"

"Biliyor," diyor meydan okurcasına. "Öyle olduğunu biliyorum." Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tanrım," diye homurdandım. "Buna GERÇEKTEN inanıyorsun." "Beni sevdiğini biliyorum."

"Max," diyorum başımı sallayarak. "O kelimenin anlamını bilmiyor. Seni kullanıyor. Oldukça da başarılı."

"O değil."

"Max, Max, Max..." İçimi çekerek elimi omzuna koyuyorum. "Sen, dostum, onun acil durum planısın."

"Hayır, sahip olduğumuz şey gerçek. Kesinlikle sizin sahip olduğunuz her şeyden daha gerçek!"

"Seni SEÇTİ, Max, çünkü öyle yapması söylendi," diyorum kararlılıkla. "BLACK tarafından. Rachel bir kukla ve ipler onun elinde. Ve seni seçti çünkü çemberimin içinde rapor verecek birine ihtiyacı vardı. Ama aynı zamanda ana planı suya düştüğünde beni ortadan kaldırabilecek birine. Bunların hepsi onun için bir oyun."

Max'in yüzü kıpkırmızı olur, gözlerinde öfke birikir.

"Bu lanet bir YALAN!"

"Öyle değil ve seni öldürmeden *önce* bunu sana kanıtlayacağım," diye hırlıyorum ona. "Hayali küçük dünyanda güvendiğin ve inandığın her şeyi alacağım ve tıpkı bana yaptığın gibi gözünün önünde ezip geçeceğim."

Telefonu kaldırıyorum ve Max'in ağzını bantlayan Levi'ye başımla selam veriyorum. Sonra Rachel'in numarasını çeviriyorum.

Telefon iki kez çaldı.

"Max?" Rachel'in sesi aniden telefonun içinden geliyor. "Her şey yolunda mı? Mesajın beni çok endişelendirdi."

Şuna bak, içgüdülerim doğruymuş.

"Merhaba Rachel," diyorum usulca.

Telefonda ağır ağır nefes aldığını duyuyorum, casusunu keşfettiğimi ve onu kendi oyununda yendiğimi fark ediyorum.

"Özür dilerim ama Max şu anda telefona gelemes," diyorum Max'e bakarak. "Çünkü o *öldü*."

Ben, Max, Ethan ve odadaki tüm erkekler sessizce onun tepkisini bekliyor, varsayımında gerçekten haklı olup olmadığını görmek için bekliyorduk.

Rachel bir an sessiz kalıyor, sonra iç çektiğini duyuyorum.

"Kesinlikle yeterince uzun sürdü," diyor gülerek.

"Erkek arkadaşını öldürdüğüm için özür dilerim," diyorum alaycı bir şekilde. "Biliyorsun, bu sefer gerçekten."

Telefonda yine gülüyor.

"Kendini övme. O benim erkek arkadaşım değildi. Zaten *pek sayılmazdı*," diyor kötü bir kıkırdamayla. "Yine de bize bir sürü bilgi verdi ve en azından aleti iyiydi."

Max'e bakıyorum ve onun yere yığıldığını görüyorum, gözlerinden yaşlar süzülüyor, gerçekten de haklı olduğumu anlıyorum.

"Minibüsteki takip cihazına haber vermek gibi mi?" diye sordum. "Dediğim gibi," diye iğrenç bir şekilde cevap veriyor. "Bir sürü bilgi."

"Ne yazık ki o günler senin için geride kaldı," diye homurdandım. "Ve şimdi, biz ev sahibi avantajına sahip olacak. Bu yüzden adımlarınıza dikkat etseniz iyi olur ve o şişko herife yakında benden haber alacağını söyleyin."

Aramayı sonlandırıp, artık yenilmiş ve kırılmış olan Max'e dönüyorum. dünyası gözlerinin önünde paramparça olmuş, cansız bir şekilde yerde oturmaktadır.

İhaneti için mükemmel bir ceza.

"Kadınlar," diye kötü bir gülümsemeyle omuz silkiyorum. "Haksız mıyım?"

Josiah ağzındaki bandı çıkarıyor ama Max hiçbir şey söylemiyor ve ben de amacıma ulaştığımı anlıyorum.

Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Silahımı çıkarıp horozunu kuruyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum. "Özür dilerim," diyor gözyaşları içinde bana bakarak.

"Dediğim gibi Max, biliyorum." Tetiği çekmeden önce cevap veriyorum.

"Ben

"

Bölüm 23

NATALIE

Neyse ki sonraki birkaç gün Pace Malikanesi'nde sakin geçti. Kendimi tüm mülkle yeniden tanıştırmak için zaman ayırıyorum. Akşamları arazideki bahçelerde dolaşmaktan keyif aldığımı fark ediyorum.

Chicago'ya sonbahar resmen gelmiş ve çiçek tarhları ıssızlaşmış olsa da, ilkbaharda ne kadar muhteşem göründüklerini ancak hayal edebiliyorum. Evin arka tarafındaki solaryumun yanı sıra, muhteşem eski Viktorya dönemi serası da beni kendine çekiyor.

Tesadüfen, Jaxon bir gece otelden döndü ve bana göstermek için ısrar etti.

İçeri girdiğimde duvarlarda asılı bitkileri görüyorum ve Jaxon diğer koridorda yürürken ben de koridorlardan birine giriyorum. Aramızda, odanın ortasında tamamen çiçekler ve çeşitli bitkilerle kaplı devasa bir ahşap masa duruyor.

Ancak içeride sıralanan tatlı yeşil bitkileri gezerken bazı yapraklara dokunuyorum ve aniden balmumu olduklarını fark ediyorum.

"Jaxon," diye sordum. "Bu bitkilerin hepsi *sahte* mi?" Gülümsüyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Evet," diyor yüzünde muzip bir sırıtışla.

"Neden?" Gülüyorum, sahte bitkilerin uzaktan ne kadar gerçekçi görüldüğü beni çok eğlendiriyor. "Tam zamanlı bir bahçıvanın var Jaxon, neden sahte bitkilerle dolu bir seran var?"

Bana gülümsüyor ve seranın karşı tarafındaki koridorda yürürken onu takip etmem için el sallıyor. Onu sonuna kadar takip ediyorum. Karşı duvarda, üzerinde çok inandırıcı bir başka sahte orkide bulunan küçük bir ahşap masa duruyor.

"Çünkü bu sadece bir sera değil," diyor masayı hareket ettirerek kenara çekip altındaki karoya sıkıca bastığında odayı bir vızıltı sesi doldurur.

Sanki Nil'i ikiye ayırıyormuş gibi, devasa masa ikiye ayrılır, yerine yapıştırılmış sahte bitkiler de onunla birlikte hareket eder. Yeraltına inen gizli bir merdiven ortaya çıkıyor.

Ağzım bir karış açık kalıyor ve Jaxon bana eğlenerek bakıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, merdivenlerden aşağı inerken.

"Bazen gizliden gizliye James Bond'la çıkıyormuşum gibi hissediyorum," diye gülüp başımı sallıyorum ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum.

Merdivenlerin dibinde bir kapı var ve Jaxon kapıyı açınca karanlık bir oda ortaya çıkıyor, etrafımızdaki duvarlarda silahlar sıralanıyor.

Ben duvarlardaki silahlara ve uzaktaki hedeflerle kurulmuş üç küçük kabine bakarken, "Burası bir poligon," diyor.

"Silah poligonlarının milyarlar için genellikle sosyal olarak kabul edilebilir mekanlar olmadığını fark ettim, tabii bir politikacının kampanyasında mermi noktası olmak istemiyorsanız. Ben de kendiminkini inşa ettim."

"Vay canına," diyorum usulca, kabine doğru adım atarak. "Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

Omuz silkiyor.

"Artık o kadar sık değil. Ama ben stres atmak için el altında tutuyorum ve generallerim de yeni askerleri eğitmek için kullanıyor."

Kabinin duvarındaki bir kancada asılı duran kulaklığı parmaklıyorum. Chicago'dan ayrıldıktan hemen sonra poligona yaptığım geziler aklıma geldi.

Jaxon'la tanışmadan önce silahlardan ne kadar korkmuş olsam da, onu Chicago'da bıraktıktan sonra, o silahı hedefe ateşlemenin beni tamamen çökmekten alıkoyan tek şey olduğu günler oldu.

Kendimi Jaxon için endişelenirken buldum. Michael ya da Rachel'ın ne zaman gelip beni avlayacağından endişeleniyordum. Gördüklerimden ve yaptıklarımın sonra hayatıma nasıl devam edeceğim konusunda endişeleniyordum.

o berbat tünellerde. Ancak poligonda geçirdiğim zaman yavaş yavaş endişe, korku ve öfkenin bir kısmını atlatmama ve kendimi daha hazır hissetmeme yardımcı oldu.

Sertçe yutkunuyorum ve Jaxon'a dönüyorum.

"Benden sana... öğretmemi istediğini biliyorum," diyor, usulca arkama geçip ellerini kalçalarıma koyarak. "Seni zorlamaya çalışmıyorum."

bunların hiçbirini. Sadece kendi takdirinize bağılı olarak kullanmanız için böyle bir yerin varlığından sizi haberdar edebileceğimi düşündüm. Ve ben buralarda değilsem, Charlie sana yardım edebilir."

Ona gülümsüyorum.

Bir ay önce elime hiç silah almamış olduğumu düşünmek biraz çılgınca geliyor. Ama iş başa düştüğünde Charlie ve Josiah için bir silah ateşledim.

Ve bu konuda çok iyi olmasam da, onları kurtarmak için yeterli olmuştu.

Belki de ihtiyacım olan tek şey budur. Belki de kendimi savunmak için sadece 'yeterli' eğitime ihtiyacım vardır.

"Öğrenmek istiyorum Jaxon," diyorum kararlılıkla.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca, bolca olan boş zamanımın önemli bir kısmını antrenman sahasında geçiriyorum. Jaxon isteyken Charlie bana eşlik ediyor ve nişancılığımın geliştiğini heyecanla bildiriyor.

Chicago'da aşırı kasvetli bir gün olduğunu kanıtlayan eve adım attığımda öğleden sonra ortasıydı. Ancak evin ilk geldiğimiz güne göre çok daha davetkâr olduğunu itiraf etmeliyim.

Döndüğümüzden beri ateşleri yakmaya ve pencereleri açarak güneş ışığının tekrar eve girmesini sağlamaya özen gösterdim. Ayrıca Jaxon'u Marco'nun gün içinde gelip bana muhteşem Fransız tariflerinden bazılarını öğretmesine izin vermeye ikna etti; bu da evin harika kokmasını sağlamanın yanı sıra zamanımın bir kısmını da meşgul etmeme yardımcı oldu.

Ama Jaxon beni bu akşam yemeğe götürmekte ısrar ettiği için Marco bugün gelmeyecek.

Ancak, bu saatlerce sürmeyecek ve şimdi açım, bu yüzden beni oyalayacak küçük bir atıştırma bulmaya karar verdim.

Devasa kilerde kaybolmuşken birden mutfaktan Marta'nın sesini duyuyorum, burada olduğumdan habersiz.

"Ne?!" diye soluk soluğa kalır. "Ama... çok iyi gidiyordu? Ne oldu ki? Bilmiyorum da ne demek?"

Aman Tanrım, neler oluyor?

Kapı aralığından ona bakıyorum.

"Ben size ne diye para ödüyorum?! Size özellikle 24 saat tıbbi bakıma ihtiyacı olduğunu söylemişim! Alo? Alo? Alo?! LANET OLSUN!" Telefonu tezgâha çarparak tersledi.

Hıçkırığını bastırıldığını duyuyorum ve elleriyle yüzünü kapatışını izliyorum ve daha fazla saklı kalamayacağıma karar veriyorum.

Raftan rastgele bir kutu çay bisküvisi alıp kilerden çıkıyorum.

Kapının açıldığını duyar duymaz hemen ayağa fırlar ve gözlerini siler.

"İyi günler, Bayan Tyler," diyor endişeyle. "Merhaba Marta," diyorum sıcak bir şekilde.

Konuşmasına kulak misafiri olduğum gerçeğini dile getirmek için nazik bir yol düşünmeye çalışıyorum ama elimde hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Sadece ona söylemeliyim.

"Marta," diyorum derin bir nefes alarak. "Ben... şey, kilerdeyken konuşmanıza kulak misafiri oldum."

Yüzü bembeyaz olur ve üzerine taş gibi bir soğukluk çöker.

"Özür dilerim," diyor yere bakarak. "Profesyonelce davranmadım."

Ona ulaşmanın bir yolunu bulmak için çaresizce iç çekiyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, hanımefendi," diyor. "Tekrar özür dilerim, bu kadar yüksek sesle konuşmamalıydım. Muhtemelen gitmeliyim-"

"Marta," diyorum sonunda, sesim bu kez daha sert. "Bunların hiçbiri umurumda değil. Belli ki acı çekiyorsun ve ben sadece elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Bana sert bakışlarla bakıyor, ama sonra birden dudağının titrediğini görüyorum ve duraksıyor, kendini tezgâhın üzerinde sabitliyor.

Hiç düşünmeden ona doğru yürüyorum ve sandalyeye oturmasına yardım ediyorum, ardından elektrikli su ısıtıcısını doldurmak için arkamı dönüyorum ve dolaptan iki fincan çıkarıyorum.

"Bayan Tyler, bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Dur," diyorum yüzümü ona dönerek. "Anlıyorum. Sen güçlü bir kadınsın ve güçlü kadınlar için mücadele ettiklerini kabul etmek çok zordur ve o anlarda iyiliği kabul etmek daha da zordur."

Bana sessizce bakıyor.

"Güven bana," diyorum, gözlerim onunkileri bulurken. "Bunu tamamen anlıyorum. Bana kanıtlaman gereken hiçbir şey yok," diyorum usulca.

Uzun bir süre bana baktıktan sonra iç çekerek başını salladı.

Nihayet!

Marta'nın kendisine yaltaklanmama izin verecek bir kadın olmadığını bildiğimden, ona bir kesme tahtası, bıçak ve limon veriyorum ve o da tek kelime etmeden işe koyuluyor.

"Kim o?" Çay poşetlerini çıkarıp fincanlara koyarak soruyorum.

"Yirmi dört saat tıbbi bakım altında tuttuğunuz kişi mi?"

"Annem," diyor, fısıltıyı zorlukla aşarak.

Çayı doldurdum ve yanına oturdum. Bir yudum alıyor ve sonra bana bakıyor.

"Erken başlangıçlı demansı var, bu yüzden son birkaç yıldır uzun süreli bakımda. Özel bir hemşireye para ödüyorum ve eve gelip

"Ben çalışırken ona bak."

"Çok üzgünüm," diyorum iç çekerek. "Sanırım bu yüzden geçen hafta izin istedin?" Başını sallıyor.

"Anlıyorum. Aslında Miami'de baktığım böyle birkaç hastam vardı."

Marta başını sallayarak, "Ama bu yeni hemşirelik şirketi," diyor. Yüzü öfke doluydu. "Neler olduğunu bilmiyorum, ama onlar başladığından beri annem ciddi şekilde hasta ve kimse bana onun nesi olduğuna dair bir cevap veremiyor. Eskiden çok sağlıklı ve duyarlıydı ama şimdi sanki her an kapıdan çıkıp gidecekmiş gibi hissediyorum."

"Öyle görünüyor..."

"Yanlış," diye bitiriyor Marta başını sallayarak. "Ben çok sık buradayım ve kız arkadaşım da-" Bir an duraksıyor, yüzümü ölçüyor. "Eskiden benim için personele göz kulak olurdu ama... şey, artık birlikte değiliz."

Çayımдан bir yudum alıyorum ve o gece verandada duyduğum konuşmayı hatırlıyorum.

Birden aklıma geldi.

Yardım edebilirim. Marta ve annesine gerçekten yardım etmek gibi.

"Paltonu al," diyorum fincanımı yerine koyarken. "İki dakika içinde benimle fuayede buluş. Gidip bir şeyler almam gerekiyor."

"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. "Nereye gidiyoruz?" "Anneni görmeye gidiyoruz."

"Bayan Tyler, soramam-"

"Sen sormuyorsun," diyorum sertçe. "Ben de sormuyorum."

Marta bana bakıyor ama belli ki itiraz etmemeye karar veriyor.

Beş dakika içinde sağlık çantam, Marta ve ben yeni Range Rover'ıma yüklendik. Biraz utanç verici çünkü her şey eski arabamdan farklı ve vitesleri nasıl değiştireceğimi anlamam biraz zaman alıyor. Ama kısa süre sonra temel bilgileri öğrendim ve

Charlie'nin ısrar ettiği kulaklıkla yavaşça garaj yolundan çıkıyorum.

Charlie ayrı bir arabayla arkamızdan geliyor.

Gereksiz görünüyor ama Jaxon'ın aksini duymayacağını biliyorum.

"Gerçekten Bayan Tyler," diyor Marta, koltuğunda rahatsız bir şekilde kayarak. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsiniz."

"Biliyorum," diyorum, ses tonum daha yumuşak. "Ama istiyorum. Denemeye değer ve en azından size gerçekten kötüleşip kötüleşmediğini ya da sağlık personelinin onu yüzüstü bırakıp bırakmadığını kesin olarak söyleyebileceğim. Ve eğer öyleyse, söz veriyorum, bunun bedeli çok ağır olacak."

Arabaları şehrin dışındaki bir çiftlik evinin önüne park ettik.

"Ev şu anda çok temiz değil," diyor Marta biraz utangaç bir ifadeyle. "Sadece şu anda hiçbir şeyle ilgilenecek vaktim olmadı."

"Bunun için endişelenme," diyorum güven verici bir şekilde. "Annene yardım etmek için elinden geleni yapıyorsun. Önemli olan tek şey bu."

Arka kapıdan girdiğimizde televizyonun sesini hemen duyabiliyorum.

Lavabodaki bulaşık yığınının yanından geçerken mikrodalgada pişirilebilen yemek kutuları, oturma odasına adım atıyoruz ve Marta'nın annesinin oturma odasına yerleştirilmiş bir hastane yatağında usulca uyuduğunu görüyoruz.

Ancak eve sessizce girdiğimiz için nöbetçi hemşireye sürpriz yapıyoruz ve onu hiç de nöbetçi değilken buluyoruz. Oturmuş, elektronik sigara içiyor ve telefonuyla mesajlaşıyor.

"Burada ne haltlar dönüyor?!" Marta öfkeyle bağırırken, hemşire pancar kırmızısı bir renge bürünerek ayağa fırlar. "Biliyordum! Onunla hiç ilgilenmiyorsunuz!"

"Hayır, hanımefendi, öyleyim!" Savunmaya geçti. "Sadece ona nefes tedavisi uyguladım ve bezini değiştirdim."

"Ona hangi nefes tedavisini uyguladınız?" diye sordum. "Bu kadının nesi var?"

Kadın önce Marta'ya sonra bana bakıyor ama sessiz kalıyor.

Marta öfkeyle, "Sana bir soru sordu," diye tersledi. "Hangisi Tesadüfe bakın ki haftalardır aynı soruyu soruyorum! "ANNEMİN NESİ VAR?!"

"Albuterol!" Kız kekeliyor. "Sanırım bir tür göğüs enfeksiyonu geçiriyor, solunum tedavisi almazsa çok öksürmeye başlıyor."

Yemek masasının üzerinde duran tıbbi çizelgeyi fark ediyorum ve hemen alıyorum.

"Affedersiniz," diyor hemşire bana doğru bir adım atarak.

"Sen de kimsin be? Bu bizim özel hasta bilgilerimiz!"

Onu benden almak için hamle yaptı ama Charlie kolundan tutup onu yerinde tuttu.

"Geri. Yukarı." Gürlüyor, ona ters ters bakıyor.

"Buna inanamıyorum," diyor Marta, bıkkın bir halde ellerini saçlarında gezdirerek. "Biliyordum. Lanet olsun biliyordum!"

Çizelgeyi hızlıca okudum.

"Sanki zatürreesi varmış gibi görünüyor," diyorum tablolardan başımı kaldırarak. "Bunun için herhangi bir test yaptırdı mı?"

"Bilmiyorum."

"Antibiyotik kullanıyor mu?"

"Ben... Ben emin değilim. Yine de sanmıyorum."

"Nasıl bilmezsin?!" Kendimi durduramayarak bağırdım.

"Bu kadının bakımından siz sorumlusunuz, onun için ne yaptınız?!"

"Bana söylendiği gibi ona sadece nefes tedavisi uyguladım!" Kız çekingen bir şekilde bağıırıyor.

"Sana bu talimatı kim verdi?!"

"Son kız, vardiyasından çıktığında," diyor rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Tek yapmamız gerekenin ona tedavi uygulamak ve kirlenirse altını değiştirmek olduğunu söyledi."

"Bu tabloya hiç *baktın* mı?" Sesim kısık, öfkem artarak soruyorum çünkü cevabı zaten biliyorum. "Yoksa lanet olası işini yapıp bu zavallı kadına yardım edemeyecek kadar telefonunla mı meşguldün?!"

Kız hiçbir şey söylemiyor, gözleri yere düşüyor.

Elimi ona uzatarak, "Bana kimlik kartını ver," dedim.

Gözleri büyür ama hiçbir hareket yapmaz.

"Özür dilerim," diyorum zehirli bir şekilde, ona yaklaşarak. "Beni duymadın mı? Bana rozetini ver, ŞİMDİ."

Bu sefer titreyerek cebinden rozetini çıkarıyor. Gözlerimi ondan ayırmadan rozeti Charlie'ye uzatıyorum, o da fotoğrafını çekiyor, ona geri vermeden önce.

"Bunca yıllık hayatımda hiç bu kadar iğrenmemiştim," diyorum yüzümün kızardığını hissederek. "Bir yemin ettin! Mesleğinizin asil geleneğini onurlandırmak ve hastanızın bakımını ilk düşünceniz yapmak için, ama başarısız oldunuz. Bu kadına bakımevindeymiş gibi davrandınız çünkü TEMBELSİNİZ! Ve kendi ihtiyaçlarını size düzgün bir şekilde iletemediği için oraya gitmiş olabilir! Bir insana sanki tek kullanımlıkmış gibi davrandınız ve kendinizden utanmalısınız!"

Kadın geri çekilir, dudağı titremeye başlar.

"Charlie, Dr. Franklyn'i ara ve acil olduğunu söyle," diyorum ve Charlie hemen bir numara çevirip koridora çıkıyor.

"Ne cüretle kendine hemşire dersin?" diye fısıldadım sertçe. "Gözümün önünden defol git!"

Tembel Hemşire'ye ikinci kez söylenmesine gerek yok, çantasını kaptığı gibi evden kaçıyor.

Tüm bu alışverişte ilk kez Marta'yı fark ediyorum. Oturma odasının ortasında durmuş, şok olmuş gibi görünen bir ifadeyle bana bakıyor.

Onu suçlamıyorum.

Annesi bu korkunç tembel bakım yüzünden ölebilirdi!

"Marta, çok üzgünüm," diyorum başımı sallayarak. "Burada olanları anlatacak kelime bile bulamıyorum. Ama Dr. Franklyn'i buraya getireceğiz ve umarım ona antibiyotik verip-"

Marta aniden bana doğru koşuyor, kollarını ayı gibi sarılıyor, tüm vücudu titriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor sessizce. "Çok teşekkür ederim Bayan Tyler."

Birkaç saat sonra durum sakinleşti.

Dr. Franklyn Marta'nın annesini değerlendirdi ve gerçekten de zatürre olduğunu belirledi ve süreci hızlandırmak ve onu uyuşukluk halinden çıkarmak için hemen antibiyotik ve steroid tedavisine başladı.

Ayrıca Marta başka düzenlemeler bulana kadar çalışacak bir evde bakım hizmetini koordine etmemize yardımcı oldu.

O gittikten sonra Charlie ve ben Marta'nın annesine haftalardır ilk kez düzgün bir banyo yaptırtmasına ve yatak takımını değiştirmesine yardım ettik.

Güneş batmaya başlarken evden ayrılıyorruz ve Marta bana karşı hala biraz çekingen ve sessiz görünse de, onun doğasının yabancılara karşı güvensiz olduğunu anlıyorum ve sanki daha az çalkantılı bir ilişkiye doğru yol alıyormuşuz gibi hissediyorum.

Eve dönerken radyoyu açıyorum ama daha şarkının tamamını bitirmeden arabadaki telefon çalıyor ve ekranda Jaxon'ın adını görüyorum.

"Kahretsin! Nerede şu lanet düğme!" Aniden bağırdım, sadece hoparlörlerden güldüğünü duydum.

"Sanırım buldun," diye kıkırdıyor.

"Özür dilerim," diyorum yanaklarım kızarak. "Bu araba eski Louisa'dan çok daha yüksek teknolojikli."

"Ol' Louisa?" Jaxon sorar.

"Eski arabam," diye gülüyorum. "Sanırım araba isimlendirmenin incelikli uygulaması, bir milyarder olduğunuzda o kadar da ilginç olmuyor. Her yerde düzinelerce var."

"Hepsini hatırlamak çok zor olurdu," diye kıkırdıyor. "Şu anda neredesin?"

"Ben...um," diyorum çekingen bir şekilde. "Aslında... bilmiyorum?"

Doğru, nereye gittiğimize gerçekten dikkat etmemiştim. Buraya gelirken Marta'nın talimatlarını takip etmiştim, şimdi de Charlie'yi eve kadar takip ediyorum.

Jaxon telefonda bir süre sessiz kalır. "Bilmiyor musun?" diye sorar.

"Ben sadece-" diye söze başlıyorum ama sonra hemen duruyorum, kendisi için çalışan kadın ve erkeklerin hayatlarına karışamayacağına ve karışmaması gerektiğine dair konuşmasını hatırlıyorum.

Muhtemelen bugün olanları onaylamazdı.

"Natalie?" diye soruyor, bu kez sesindeki şüphe çok açık. "İyi misin?"
Derin bir nefes alıyorum.

"Bugün bir şeyi halletmem gerekiyordu."

En azından ona yalan söylemiyorum.

"Bana söylemek istemediğin bir şey mi var?" "Pek
değil."

Telefonda yine sessiz, ama bu öyle bir sessizlik ki, sadece varlığıyla
bile gürültülü hissettiriyor.

"Eve dönmene ne kadar var?" diye soruyor ama sesindeki dostça
kıkırdama kaybolmuş.

"Emin değilim," diyorum, bu sefer biraz sinirli bir şekilde. "Nerede
olduğumu gerçekten bilmiyorum. Chicago'da ilk kez araba kullanıyorum."

"Yanında kim var?"

"Nedir bu, yirmi soru mu?" Şimdi biraz sinirlenmiş bir şekilde
soruyorum. "Şu anda yaptığımız şey gerçekten bu mu?"

Tanrım, Natalie, bu da nereden çıktı?

"Natalie," diye iç geçirdiğini duyuyorum, belli ki kendi hayal kırıklığını
kontrol altında tutmaya çalışıyor. "Aradım çünkü evde yoksun ve bir saat
içinde rezervasyonumuz var. Nerede olduğunu sordum, bilmediğini söyledin.
Ne yaptığını sordum, söylemeyi reddettin. Sonra kiminle olduğunu sordum,
soruyu tamamen geçiştirdin."

Hay sikeyim. O böyle söyleyince.

İçimi çekiyorum, şu anda aşırı aktif olan hormonlarımı dizginlemek için
elimden geleni yapıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Haklısın," diyorum usulca. "Sadece hangi cehennemde olduğumu
gerçekten bilmiyorum. Ama Charlie benimle ve onu eve kadar takip edeceğim.
Ne yaptığıma gelince, bunu sana yüz yüze söylemeyi tercih ederim."

İşte. Bu kadar dürüst olabilirim.

"Dört gözle bekliyorum," diyor Jaxon ve görüşmeyi sonlandırıyor.

Kahretsin. Bunu berbat ettim.

Onu geri çağırmayı düşünüyorum ama sonra etrafımdaki her şeyin
tanıdık gelmeye başladığını fark ediyorum ve Charlie'nin Malikânenin
kapısında fren yaptığını görüyorum.

Ama yola çıktığımızda, midemde hissettiğim iğrenç duygudan kaçamıyorum.

Neden ona öyle davrandım?

Arabadan inip yavaşça eve doğru yürürken, ilk tepkim neden bu kadar agresifti diye düşünüyorum. Belki de gerçekten sadece hormonlarımın etkisiyledir. Ya da belki de son iki yıldır nerede olduğumu kimseye 'bildirmek' zorunda kalmadığım gerçeğidir.

Ama içten içe Jaxon'ın Colton gibi art niyetle sormadığını biliyorum. Jaxon önemsedığı için soruyordu.

Charlie yüzünde bir gülümsemeyle bana kapıyı açıyor, ta ki içeride suçlu bir çocuk gibi somurttuğumu görene kadar.

"Bayan Tyler, siz-" diye sormaya başladı, ta ki ikimiz de koridorun solunda duran Jaxon'ı fark edene kadar.

Charlie tek kelime etmeden Jaxon'a başıyla selam veriyor ve bizi yalnız bırakarak odadan çıkıyor.

Jaxon'la yüzleşmek için dönüyorum, kemerli geçitte duruyor, kolları kısmen sıvalı siyah bir elbise gömleğinin içinde hem korkutucu hem de inanılmaz derecede seksi görünüyor ve ifadesi boş.

"Sen," diyorum usulca, zorlukla yutkunarak.

"Sen," diye cevap veriyor, sesi alçak, bana doğru yürüyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Eve geldim," diyorum, sesim yüksek ve nefes nefese. "Belli ki," diyor bana doğru yaklaşarak.

"Jaxon," diyorum hemen, kelimeleri bulmaya çalışarak. "Arabada söylediklerim için özür dilerim. Ya da nasıl söylediğimi. Ya da her ikisi için de, bilmiyorum-"

Sessizce eğiliyor ve saçmalayan ağzımı kendi ağzıyla durduruyor, beni usulca öpüyor ve beynimin bulanıklaşmasına neden oluyor.

"Sorun değil," diyor ve geri çekilip alnımdan öpüyor. "Ama açlıktan ölüyorum. Ve bu akşam için rezervasyonumuz var."

Gülümseyip başımı sallıyorum, kızgın olmasını beklediğim halde sakın tavrı karşısında hâlâ biraz şaşkınım.

"Tamam, gidip üstümü değiştireyim ve tazeleneyim." Gülümseyerek başını sallıyor ama yine de bir şey söylemiyor.

Bir süre daha oyalanıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum, çünkü genellikle son sözü o söylemeyi sever, ama sadece gülümsüyor.

Merdivenleri çıkıyorum, merdivenlerin tepesine ulaştığımda ona bakmak için geri dönüyorum, onu hala orada, bana gülümserken buluyorum.

Garip bir şekilde, hızlıca duş alıp makyajımı yaparken düşünebildiğim tek şey onun sessizliği.

Kızgın mı? Hayal kırıklığına mı uğradı? İncinmiş mi? O iyi ve ben sadece fazla mı düşünüyorum?

Dolaptaki giysiler arasında hızla dolaşırken, eğer o büyüleyici ve gizemli olacaksa, belki benim de öyle olmam gerektiğine karar veriyorum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir, Bay Pace.

Altında çıplak bir kumaş olan, diz hizasında, dar, siyah dantel bir elbise seçiyorum. Dekoltesi ve dantelin altında çıplak olduğum yanılsamasıyla, en azından sessiz bir Jaxon'un dilini tekrar bulmasına yardımcı olacağını varsayıyorum.

Merdivenin başına geldiğimde, Jaxon'ı artık tamamen giyinik bir halde saatini kontrol ederken ve ceketimi tutarken buluyorum.

Ancak, gözleri benimkilerle buluştuğunda, içlerinde yanan anlık ateşin tadını çıkarıyorum.

Tehlikeli bakışlarıyla vücudumu tarıyor ve ben merdivenlerden aşağı yavaşça inerken acele etmiyorum. Kravatını biraz gevşettiğini fark ediyorum ve doğru elbiseyi seçtiğimi anlıyorum.

Benden değişmemi talep etmesini beklemem bile.

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, Αγαπημένη," diyor elimi tutup öperken, için için yanan gözleri benimkileri yakıyor. Jaxon'ın benim için en sevdiği ismin sevgiyle dilinden döküldüğünü duyduğum an kalbim nihayet nefes alıyor.

Çok daha iyi.

Paltomu giymeme yardım ediyor ve Josiah bizim için kapıyı açıyor, Charlie'nin Range Rover'ın yolcu tarafındaki kapısında beklediğini görüyorum. Jaxon ve ben bu gece yalnız araba kullanacağız.

Bu iyi bir şey... *değil mi?*

Bölüm 24

JAXON

Natalie arabadaki ağır sessizliği bozmadan önce kapıya ancak varmıştık.

"Jaxon," diyor yavaşça. "Ben... bugün olanlar hakkında sana karşı dürüst olmalıyım.

"Natalie, bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, istiyorum," diyor derin bir nefes alarak. "İstiyorum."

"Pekâlâ." Sessizce başımı sallıyorum.

"Marta'yla birlikteydim," diye iç geçiriyor ama sonra kelimeler dökülmeye başlıyor. "Ve sen üzülmeden ya da bu işe karışmamam gerektiğini söylemeden önce bilmelisin ki annesi zor durumdaydı ve hiçbir şey-"

"...Hemşirelik şirketi ondan faydalanıyordu, sen de bir patron gibi devreye girdin ve meseleyi hallettin," diye bitiriyorum.

Arabaya tekrar sessizlik çöküyor ve az önce söylediklerimi anladığını hissettiğim için gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ona bakmak için döndüğümde ağzı hafifçe aralık duruyor.

"Yani... biliyordun. Bunca zamandır?" Sırıttıyorum.

"Ama... nasıl?"

"Gerçekten şans," diyorum. "Ethan'ın iyileşmesi hakkında konuşmak için Dr. Franklyn'i aradım ve o da size doğru geliyordu."

"Ama... o zaman neden bana nerede olduğumu sordun?" "Şey, o anda emin değildim."

"Ama..." diyor, hâlâ şaşkın ve anlamlandırmaya çalışıyor. "Bana ne yaptığımı sordun."

Omuz silkiyorum.

"Sanırım," diyorum düşündükten sonra. "Sadece Marta için yaptıklarını bana anlatacak kişinin sen olmasını istedim."

Alay eder ve başını sallar, kollarını vücudunda kavuşturur ve öfkeyle iç çeker.

"Natalie, gerçekçi olalım. Eğer *sana* daha önce ne yaptığını söyleseydim söyleseydim, helikopter sevgilisi olduğumu düşünürdünüz."

"Jaxon, sen bir helikopter sevgilisisin!" Kızgın bir iç çekişle şöyle diyor. "Bu artık haber değeri taşımıyor!"

Gülüyorum.

"UGGGHH!" Başını sallayarak homurdanıyor. "Jax, eve geldiğimden beri bunu takıntı haline getirdim, bana kızgın olup olmadığını merak ettim ve seni terslediğim için kendimi suçlu hissettim!"

"Şey," diye sırtarak omuz silkiyorum. "Beni biraz tersledin."

"ÇÜNKÜ BENİ SORGULADIĞINIZI DÜŞÜNMÜŞTÜM!"

Komik bir şekilde bağırıyor. "BÜTÜN BU ZAMAN BOYUNCA BİLDİĞİN ORTAYA ÇIKTIĞINDA!"

"Kimin suçu bu?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Sen varsaydın." "Aman Tanrım!" Gülüyor.

Kendi kendime kıkırdıyorum ve o da şakacı bir şekilde koluma vuruyor.

Onu kızdırmaya bayılıyorum. Çok tatlı sinirleniyor.

"Sen!" İç geçiriyor, hâlâ kendi kendine kıkırdıyor. Elini tutup nazikçe öpüyorum.

"Ne olursa olsun, bugün yaptığın şey inanılmazdı," diyorum usulca. "Ve eğer Dr. Franklyn bana söylemeseydi, Charlie bana daha sonra söylediğinde ya da Marta'nın e-postasından öğrenecektim."

Göz ucuyla dönüp bana baktığını fark ettim. "Bekle... Ne?"

"Öyle görünüyor ki," diyorum boğazımı temizleyerek ve dikiz aynasını kontrol ederek. "Personelim bağılılığı değişiyor. Hepsi senin suyun üzerinde yürüdüğünü düşünüyor gibi görünüyor."

"Ve uh," diyor başparmağını avucuma sürterek ve kolçağın üzerine eğilirken dudaklarına götürerek. "Yüce efendileri ne düşünüyor?"

Eğildim ve onu derinden öptüm.

"O zaten senin bildiğini *biliyor*," diyorum dudaklarına karşı.

Işık yeşile döndüğünde ve öpüşmemizden uzaklaştığımda, onu gözleri kapalı bir şekilde oyalanırken yakalıyorum.

Hmm. Sanırım bu doğru yaptığım anlamına geliyor.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum, Jaxon Pace," diye fısıldıyor. "Hayır, etmiyorsun."

"Otuz saniye önce sana ne kadar kızgın olduğumu unutturmasından nefret ediyorum."

"Hey şimdi, biz "yüce efendiler" elimizdeki tüm araçları kullanmak zorundayız." Göz kırıyorum.

Arabayı valeye çekip parmaklarımla çenesini kavırıyorum ve adamlar bizim için kapıları açarken onu usulca öpüyorum.

"Özellikle de karşımızda bir tanrıça varken."

Şehrin gözde mekânlarından biri olan restorana girerken, etrafımızdaki sokakları herhangi bir bela işareti var mı diye dikkatle tarıyorum. Yanımda Charlie ve Josiah olmasına rağmen yine de dikkatli olmak zorundayım.

Burası zemin kattaki harika restoranıyla tanınıyor, ancak üst katta, Natalie'yi götürdüğüm 40th katında ultra seçkin bir VIP salonu da var.

Buraya haftada bir gelirdim, ama nadiren bir misafirle ve kesinlikle asla bir kadınla gelmezdim. Birkaç kez otelime davet ettiğimden emin olduğum ama şu anda adını hatırlayamadığım sevimli bir kız olan ev sahibesi kolumdaki Natalie'yi fark ettiğinde şaşkınlığını gizlemek için pek bir şey yapamadı.

"Ah, Bay Pace!" Parlak bir kıpkırmızı renge bürünerek ve kalemmini bırakarak. Göğüsleri daha az görünecek şekilde üstünü ayarlamak için hızla arkasını dönüyor, "Bize katılmanız ne kadar hoş!"

Konuk listesinde adımı görmüş olmalı. Geleceğimi biliyordu.

"Şef heyecanla sizi bekliyor." Kibarca gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Asansörlerin düğmesine basıp saçlarını kulağının arkasına topluyor ama bir kez daha Natalie'ye baktığını fark ediyorum.

Garsonların bir başka üyesi, genç bir adam, paltolarımızı alıyor ve ben de onu kız arkadaşıma bakarken yakalıyorum.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Bu elbiseyle, bu gece tüm gözlerin onun üzerinde olmasına şaşırmadım.

Asansöre bindiğimizde hala üzerindeki tüm ilginin masum bir şekilde farkında değil.

Ama kapılar kapandığı anda, onun üzerinde *ben oluyorum*.

Onu derinden öpüyorum, agresif bir şekilde duvara bastırmadan önce alt dudağını ısıırıyorum.

"Jaxon..." Nefes alışını duyuyorum, sikimin kemerime baskı yaptığını hissediyorum.

Toka.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldıyorum boynunu öperken. "Ama lanet olsun, kadın, bana bir şey yapıyorsun."

"Mmm, *bunu* mu kastediyorsun?" diyor sırtarak, elini uyarılmışlığıma bastırarak. "Heyecanlı mısın... *Baba?*"

Vay anasını!

Açıklanamaz bir şekilde, arzum neredeyse anında bir ateş perdesine ulaşıyor ve yüzümü boynuna geri gömüyorum, dikkatimi dudaklarına geri vermeden önce tatlı parfümünü kokluyorum.

"Ben olsam dikkatli olurum aşkım," diye homurdanıyorum, derin nefes alıyorum ve elimi kalçalarının arasına sokup amını parmaklarımın arasında sıkıyorum. "Bana öyle derseni seni fena becereceğime söz vermiştim."

Bu meydan okuyan ve şeytani derecede seksi kadının bana için için yanan bir ateşle bakmasını izliyorum ve tek kelime etmeden bir sonraki adımda ne söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Korkmuyorum... *Baba*," diyor beni okşayarak.

"Güzel," diyorum asansörün durdurma düğmesine basarak. "Çünkü bu sözü *tutmaya* niyetliyim."

Natalie'nin nefesini duydum, blöfü ortaya çıkmıştı.

Ama ben blöf yapmıyorum.

Bu eğlenceli olacak.

"Bay Pace, lütfen en içten özürlerimizi kabul edin. Asansörde daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı." 40th katındaki mahcup ve şaşkın sunucu kravatını düzelterek garip bir şekilde şöyle diyor. "Herhangi bir sorun için özür dileriz. rahatsızlık."

"Olman gerektiği gibi," diyorum, yüzüm bomboş.

Yine de, benim için inanılmaz derecede uygun oldu.

"Bu taraftan!" Ben kızaran Natalie'ye göz kırparken o bize masamızı göstermek için arkasını dönüyor.

Elimi rahatça sırtına koyuyorum ve onu restoranın içinden geçirerek pencere kenarındaki iki kişilik bir masaya götürüyorum.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye fısıldıyor sandalyesini çekerken.

"Oh, eminim yapabilirsin," diyorum sandalyeyi iterek. Eğilip yanağından öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Geride bıraktıklarımı hâlâ *içinde* hissedebildiğini biliyorum."

"Jax!" Nefes nefese kalmış bir halde etrafına endişeyle bakıyor.

Yerime otururken kendi kendime gülümsüyorum.

Bu çok ateşliydi.

Elbisesini kalçalarından çekiştirdiğim ve asansörde onu agresif bir şekilde duvara yasladığım görüntüler gözlerimin önünden geçiyor ve ona gülümsüyorum.

Garson geldi ve ikimize de birer bardak su doldurdu.

"Yemeğiniz birazdan hazır olur efendim," diyor. "Şef de merhaba demek için dışarı çıkacak."

"Ama... henüz bir şey sipariş etmedik ki?" Natalie, o uzaklaşırken bana şaşkın şaşkın bakarak soruyor.

"Zorunda değiliz," diyorum gülümseyerek.

"Ne?"

"Sadece bana güven. Ve suyunu iç," diye gülümsüyorum. "Eminim *rehidrasyona* ihtiyacın vardır."

Natalie'nin gözleri açılıyor ve bana kahkahalarla gülüyor.

Tam o sırada uzun boylu, siyah saçlı bir adamın odanın diğer ucunda benimle göz teması kurduğunu fark ediyorum ve onu hemen tanıyorum. Beni görür görmez yanındaki güzel kıvılcı saçlıyı anında geride bırakıyor ve masamıza doğru ilerliyor.

Kahretsin.

"Vay anasını! Bu gerçekten sen misin, Jaxon Pace?" diye sorar.

"Burada kanlı canlı! Bir randevuyla!"

"İyi akşamlar, Eamon," diyorum, bu kesintiden duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemek için çok az şey yapıyorum.

Telaşlı ve biraz sinirli görünen kızıl saçlı sonunda bize yetişiyor ve onu sinirli bir şekilde dürtüyor.

"Tatlım," diyor ona dönerek. "Senin için bir ikramım var. İzin ver Sizi ünlü Jaxon Pace ile tanıştırayım. Şehirdeki otellerin yarısının sahibi. Chicago'nun gözde oğlu."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diyorum boş bir gülümsemeyle.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırıyor, sesi yüksek ve cırtlak. "Ben Yasmine. Tanıştığımıza memnun oldum! Sekiz yaşına bastıktan sonra New York'tan buraya taşındım-"

"Bu kadar yeter, Yasmine," diyor Eamon sertçe.

Yasmine dudağını ısırıp yere bakarak, "Özür dilerim," diyor.

Aman Tanrım. Kız onun yarı yaşında. Beşiği soymayı Eamon'a bırak.

"Tanrım," diyor dudağını ısırarak ve gülümseyerek. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu dostum. Dürüst olmak gerekirse, hepimiz sana ne olduğunu merak etmeye başlamıştık."

Eamon'u her gördüğümde, ondan neden nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Gürültücü, iğrenç ve tam bir fahişe.

Chicago'da benden daha kötü olan tek sikik çocuk o olabilir.

Bu da muhtemelen aç gözlerini Natalie'nin üzerinde gördüğüm anda neden kanımın kaynadığını açıklıyor.

"Peki bu kim?!" Elini uzatarak söylüyor.

"Natalie Tyler," diye karşılık veriyor Natalie, elini sıkarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum sen."

"Eamon West. Ve sizi temin ederim ki bu zevk bana ait" diyor, elini öptü ve yine sinsice ona baktı. "Daha önce hiç "Buraya bir randevu getirdiğini gördüm, Jay."

Bu isimden nefret ediyorum. O bunu biliyor. Bu palyaçodan nefret ediyorum.

"Çünkü o bir randevu değil," diyorum onunla göz göze gelerek. "O benim kız arkadaşım."

"Vay canına! Sen mi?! Kız arkadaş mı?! Vay anasını! Tebrik ederim!" Şok içinde Natalie'ye dönüyor.

"Bilmelisin ki, bu ihtiyarı elde etmek çok zor oldu. Deneyen çok kadın tanıyorum, hem de çok. Eminim bu gece şehrin her yerinde kalpler kırılıyor. Belki Jay'in hatırlayabileceği birkaç kişi bile vardır."

"Gerçekten yapmazdım," diye homurdanıyorum.

Bu gece neyi kırmak istediğimi söyleyebilirim, Eamon... Burnunu.

"Pfft!" Elleri bana doğru sallayarak söylüyor. "Oh, hadi ama, eski güzel günleri hatırlıyorsun. Eski uğrak yerleri. Eski *fahişeler*. Belki hepsini değil, bazıları hatırlamak için biraz fazla hızlıydı, eğer ne dediğimi biliyorsan Yani," diyor, kendini beğenmiş bir şekilde gülerek ve Natalie'ye göz kırparak.

Natalie masanın öbür ucundan bana doğru bakmadan önce garip bir şekilde kibarca gülümsüyor.

"İkinizi de tebrik ederim. Yine de aylık poker oyunumuza geldiğinden emin olun, olur mu?" Eamon gülüyor. "Çocuklar bile biraz oynamalı ve gevşemeli, haksız mıyım?"

Bana baktı ve ben de ona bir bakış fırlatarak, sözsüz bir şekilde gitmesini istediğimi söyledim. Şimdi.

Ama Eamon beni utandırmak *istiyor*. Çünkü biz birbirimize hep bunu yaptık ve hep rekabetçi olduk.

Bu gece bununla uğraşmayacağım.

"Eminim gecenize dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur," diyorum buz gibi bir gülümsemeyle. "Sizi tutmayacağız. Yolunuza devam etmenize yardımcı olmak için masanıza bir şişe şarap bile göndereceğim."

Eamon bana gülümsüyor, hınzırca gülümserken gözlerini rahatça kısıyor.

"Eğer yaparsan, o ucuz şeylerden biri olmasa iyi olur, Pace," diye göz kırıyor ve sevgilisine dönüyor. "Hadi tatlım."

O gider gitmez Natalie bana döndü. "Bu da kim?" diye fısıldıyor.

Şaraptan kocaman bir yudum alırken nefesimin altında "Bir hastalık," diye mırıldandım. "Chicago sosyetesinden. Şehirde bir dedikodu dergisinin sahibi. Eskiden birlikte takılır ve parti yapardık."

Eğer "parti" derken içki ve uyuşturucuyla dolu tehlikeli ve çılgın geceleri kastediyorsanız.

Natalie yüzünü buruşturarak, "O... biraz *hıyarın* teki," diyor.

"Kesinlikle," diyorum, arkasından bakıp onu izliyorum, neyse ki bizden uzakta bir masada oturuyordu. "Ama yine de, ben de öyleydim."

Natalie elini masanın üzerine koyarak, "Artık değil," diyor. "O günler geride kaldı."

Ona bakıyorum ve gülümsemesini görüyorum, beni şimdiki zamana geri getiriyor. Haklıydı. Bu farklı bir şey.

"Artık değil," diye tekrarlıyorum, elimi onunkinin üzerine koyarak. "Mösyö Pace!"

Arkasından bu tanıdık ses duyulduğu anda etrafımızdaki enerji değişıyor ve Natalie'nin gözlerinin parladığını görüyorum.

"İyi akşamlar Marco," diyorum gülümseyerek.

"Nasılsınız?"

"Bu muhteşem yaratığı hayatıma geri getirdin," diyor, dikkati artık tamamen Natalie'ye odaklanmış durumda. "Artık her şey mükemmel," diyor bir şef öpücüğüyle.

"Marco!" İki yanağından da öpmeden önce bana gülümsüyor.

"Burada ne yapıyorsun?!"

"Benim için çalışıyor," diyorum gülümseyerek. "İki restoranın da sahibiyim."

Natalie alay eder ve dikkatini tekrar Marco'ya vermeden önce başını sallar.

"C'est si bon de vous voir!" Heyecanla Fransızca söylüyor.

"De meme! Es-tu ici pour rester?" diye soruyor.

Aşçı yardımcılarından biri bana bir kadeh şarap daha doldururken Natalie saçlarını kulağının arkasına atmadan önce mahcup bir ifadeyle bana bakıyor.

"Nous verrons."

Kahretsin, Fransızca öğrenmem lazım.

"Mon cher, il est amoureux! Il ne te laissera pas partir."

Boğazımı temizliyorum ve ikisi de sanki kaba davranan ve özel konuşmalarını bölen benmişim gibi bana bakıyorlar.

Natalie reddedince "Şarap yok mu?" diye sorar.

"Non monsieur," diye fısıldıyor gülümseyerek ve karnına dokunuyor. "Je suis enceinte."

Şimdi anlıyorum.

Natalie ona hamile olduğunu söylemiş.

"Magnifique!" Marco heyecanlı bir fısıltıyla ve ellerini birbirine vurarak haykırıyor.

Endişeyle restoranın etrafına ve özellikle de Yasmine ile konuşmasına dönmeden önce bana kısa bir süre bakan Eamon'a bakıyorum.

"Mais s'il vous plait, soyez discret," diyor yalvararak. "Kesinlikle! Pas un mot," der ve ellerini sıkıyormuş gibi yapar. ağzını birleştirdi, sessizlik yemini ettiği varsayıldı.

Ama emin olmam gerek.

"Marco," diyorum sertçe, sesim karanlık. "Tek kelime etmiyorsun, ha?"

"Tabii ki, tabii ki!" Heyecanla Natalie'ye göz kırpmadan önce güven verici bir şekilde "Elbette!" diyor. "Bunu çoktan hallettik."

Natalie kendi kendine kıkırdar.

"Evet, anlıyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

Natalie'nin gözleri benimkileri bulduğunda Marco mutfağa geri dönüyor.

"Jaxon," diyor dudağını ısırarak. "Ne oldu? Bu konuda mutlu olduğumu sanıyordum..."

"Öyleyim," diyorum, elimi onunkini tutmak için yukarı kaldırıyorum. "İnan bana. Çok heyecanlıyım, aşkım.

Restoranın etrafına tekrar baktım.

"Bu kasabada dedikodular gerçeklerden daha hızlı yayılıyor. Bunların hiçbirinin sana zarar vermesini istemiyorum."

"Jaxon, bu konuda endişelenmene gerek yok. Ben o kadar kırılgan değilim," diye iç geçirir Natalie. "Bir avuç titiz zengin insan seninle bir bebeğimiz olacağını bilse ne olur ki?"

"Eğer o titiz zenginler sizi utandırmak ve bulabildikleri her çöp dergiye, gazeteye ve web sitesine yüzünüzü yapıştırmak isterlerse bunu yapabilirsiniz."

Natalie'nin yüzü kucağına düşüyor ve tesadüfe bakın ki tam da o anda yemeğimiz geliyor. Adam tabaklarımızı önümüze koyarken kibarca gülümsüyor ama adam uzaklaşır uzaklaşmaz bana dönüyor.

"Daha önce de böyle mi oldu?"

Rachel'ı soruyor.

Başımı sallıyorum, hemen Chicago'nun üst sınıfının ona karşı ne kadar aşağılık ve küçük düşürücü davrandığını hatırlıyorum. Gazetelerin durmaksızın onun aşağılayıcı fotoğraflarını nasıl yayınladıklarını ve onun ne kadar kızgın ve incinmiş olduğunu. Neredeyse her zaman.

"Ona karşı çok acımasızlardı," diyorum derin bir iç çekerek. "Bir kez ilgi çekmeye başladığında durdurmak için yapabileceğim çok az şey vardı."

"Ama... denedin mi?"

"Yaptım," diyorum başımı sallayarak. "Ve *sadece* onun için değil."

Şarabımın kalanını bitirip kendime bir bardak daha dolduruyorum.

"Ailem bunu bir skandal olarak gördü. Her şeyi unutturmak ve tabii ki Jessica'yı korumak için çok para ödedik."

"Ah, Jessica," diyor Natalie başını sallayarak. "Bunun onun için nasıl bir şey olacağını düşünmedim bile. Bu korkunç bir şey."

"Spot ışıkları altındaki hayatın kötü yanı bu." İçimi çekip sandalyeme geri oturuyorum.

"Bu yüzden elimden geldiğince dikkatleri üzerime çekmekten kaçınıyorum. *Diğer* nedenlerin yanı sıra."

Natalie sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor ve tüm bunların onu bir sonraki adımımız konusunda aniden tedirgin ettiğini söyleyebilirim.

Masaya doğru eğilip ona elimi uzattım.

"Natalie, eğer bebeğimiz olacağını tüm dünyaya duyurmak istiyorsan, bunu çatıların tepesinden haykırırım. Ya da yarın bir basın toplantısı düzenlerim. Bu işte seninleyim ve sen ne yapmak istiyorsan biz de onu yapacağız."

Gözlerim onunkileri buluyor ve iç çekiyorum.

"Rachel, Michael ve Black'le zaten bir savaş içinde olduğumuzu aklımızdan çıkarmamalıyız," diyorum sessizce. "Ve hâlâ ne olduğunu bilmiyoruz.

FBI'nın bu işin içine nasıl girdiğinden henüz emin değilim. Ya da bizden ne istediklerinden." Başını sallıyor.

"Biliyorum. Daha fazla ilgiye ihtiyacımız yok."

"Ama sana söz veriyorum, seni ve itibarını bu kendini beğenmiş, kötü niyetli, güce aç lemminglerden korumak için her zaman elimden geleni yapacağım. Seni seviyorum Nat ve sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Elini öpüyorum ve sonunda bana gülümsediğini görüyorum.

"Ben de seni seviyorum, Jaxon," diyor. "Ama sana katılıyorum. Elimizden geldiğince tedbirli olmalıyız. En azından olabildiğince uzun süre."

Ona gülümsüyorum.

"Ya da biliyorsun," diyorum, yüzümde hınzır bir sırıtma beliriyor.

"*Yapabiliriz*

her zaman sadece evlen."

"Oh, sadece yemeğini ye," diyor gözlerini devirirken.

Ancak, ilk ısırığını alırken yüzünde beliren gülümsemeyi yakalayabiliyorum.

Endişelenmeyin, Bayan Tyler. İstedğim şeyler konusunda çok ısrarcı olabilirim.

Bölüm 25

NATALIE

"Jaxon, acele etmeliyiz!" Endişeyle saati kontrol ederek söylüyorum. "Yoksa Dr. Townsend'e geç kalacağız."

"Nat," diyor Jaxon eğlenerek, elimi tutarken. "Oraya ulaştığımızda biz de ulaşacağız. Doktor iyi olacak. Söz veriyorum."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Sadece kendimi kötü hissediyorum. Geç kalmaktan ve onu evde bekletmekten nefret ediyorum."

Jaxon homurdanıyor.

"Tatlım, sana kaç kere söylemem gerekiyor, bu işler böyle yürümüyor," diyor alaycı bir şekilde. "Biz kimsenin zaman çizelgesinde değiliz; onlar bizimkinde. Ona iyi para ödüyorum, bu yüzden ne zaman istersem o zaman gelirim.

Lütfen."

"Jaxon..." Ona gözlerimi devirerek iç çektim.

"Zengin ve ünlülerin yaşam tarzları, bebeğim." Bana göz kırpmıyor. "Aman Tanrım," diye kıkırdıyorum kendi kendime.

"Neredeyse ne olduğunu unutuyordum

Bazen hıyar olabiliyorsun." Ona göz kırpmıyorum.

"Bu şaşırtıcı, çünkü az önce sana *sikimi* geri verdim.

Çatı katı," diyor hınzır bir sırıtışla, kalçamın iç kısmını tutarak. "Ve eğer istersen, gecikmemizin nedenini iyi kalpli Doktor'a memnuniyetle açıklayabilirim. *Ayrıntılı olarak.*"

"Aman Tanrım, Jaxon!" Koluna vurarak nefes nefese kaldım.

Küstahça gülüyor ve züppeliğine rağmen kahkahalarını bulaşıcı bulmaktan kendimi alamıyorum.

Arabaya tekrar sessizlik çöktüğünde Jaxon'ın elini sıkıyorum ve derin bir nefes alarak pencereden dışarı, ağaçlardaki güzel sonbahar renklerine bakıyorum.

"Jaxon, gerçekten iki aydır Chicago'da mıyım?" Jaxon gülümseyerek elimi dudaklarına götürüyor.
"Neredeyse üç."

Vay anasını!

Araba kırmızı ışıkta durduğunda gülümsüyorum ve kolçağın üzerine eğilip dudağımı ısııyorum.

"Seni bu kadar uzun süre rahatsız etmeme izin mi verdin?"

"Beni kızdırmama bayılıyorum, Αγαπημένη," diye homurdanıyor ve dudaklarıma derin bir öpücük konduruyor. "Ve senin burada olmanı seviyorum."

"Seni seviyorum," diyorum, onu tekrar öpüyorum ve parmağımı kirli sakallı çenesinde gezdiriyorum.

Bir akşam yemeğinde sırf o günkü beşlik gölgesiyle seksi görüldüğünü söylediğim için, tıraşlar arasında kasıtlı olarak biraz daha uzun süre bırakmasını eğlenceli buluyorum.

Ve belki de libidomun çığırından çıkmasına neden olan azgın hormonlarımdır, ama bence bu onu daha da inanılmaz derecede karşı konulmaz gösteriyor.

Ancak Jaxon'ın da bencilce bunu saklıyor olabileceğini fark ettim çünkü bana oral seks yaptığında her şeyin nasıl daha hassas hissettirdiğini itiraf ettim.

Yani, yarım saat önce çatı katındayken kesinlikle öyleydi.

Mükemmel silüetine ve yontulmuş elmacık kemiklerine bakıyorum ve Jaxon'ın çatı katına geri adım attığımız anda söylediklerini hatırlayarak ürperiyorum.

"Geçen sefer burada birlikte olduğumuzda seni tadacağımı söylemiştim Natalie. Ama hiç fırsatım olmadı. Şimdi yapacağım şey de bu."

Yaşadığım erotik deneyimi hatırlayarak kendi kendime kısa bir süre ürperiyorum ve güzelliğini seyrederek ona bakıyorum. Bugün her zamanki takım elbisesi ve kravatından vazgeçmiş, bunun yerine lacivert boğazlı elbisemi aynı renkte uzun kollu bir kazakla eşleştirmeyi tercih etmişti.

Kendini işine adanmış ve cefakâr ön büro müdürü Sally bile bugün geldiğimizde ona 'yakışıklı' görüldüğünü söyledi. Bu iltifatı şaşırtıcı bir şekilde kabul etti.

"Heyecanlı mısın?" Beni küçük tavşan deliğimden çıkarıp bugünün ikimiz için de çok büyük bir gün olduğunu hatırlatarak soruyor.

Bugün bebeğimizin cinsiyetini öğreneceğimiz gün.

"Çok," diyorum ısıtılmalı koltuğumun ısınısını yükselterek. "Buraya gelebilmemiz çok gerçeküstü görünüyor. İlk başta çok şaşırdım ve sanki çok uzak bir ihtimalmiş gibi geldi."

"Ama," diyor Jaxon, aynalara bakarken, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Başardık."

"Heyecanlı mısın?" Soruyorum ama cevabını zaten biliyorum.

Jaxon yüzünü buruşturuyor ve sanki ona saçma bir şey sormuşum gibi bana bakıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Alay ederek soruyor. "Natalie, bana hamile olduğunu söylediğin günden beri ne doğuracağımızı öğrenmek için can attığımı biliyorsun."

Bu doğru.

Jaxon başından beri inanılmaz derecede coşkulu ve destekleyiciydi. Ama aynı zamanda inanılmaz *sabırsız* bir baba oldu. Bana neredeyse yüzlerce kez ne düşündüğümü sordu. Haftalardır takvimde o günü işaretlediğinden bahsetmiyorum bile.

Zaman zaman biraz eski moda olabilen bir adam için komik derecede şaşırtıcı.

Ancak cinsiyetini öğrenmek için beklemek istemediği için minnettarım. Bir, çünkü kreş tadilatını bitirmek için can atıyorum, ama aynı zamanda sonunda aileme söyleyebileceğiz. Düşük yapma riskinin çok yüksek olduğunu bildiğimizden, bu özel dönüm noktasına ulaşana kadar beklemeye karar verdik.

Ama bugünden sonra nihayet *gerçek* olacak.

"Birini diğerine tercih mi ediyorsun?" diye soruyorum. Jaxon kıkırdıyor.

"Öyle *misin*?"

"Pek sayılmaz," diyorum dürüstçe. "Ama sanırım dürüst olursam, her zaman önce bir kızım olmasının eğlenceli olacağını düşünmüşümdür. Ancak şu anda hayatımda Jessica olduğu için çok şanslıyım, neyse ki onunla kızlara özgü şeyler yapmak istememi hoşgörüyü karşılıyor." Gülüyorum.

Jaxon sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Sana tahammül etmekten fazlasını yapıyor Natalie. Jessica seni seviyor," diyerek sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Sen ona sahip olmadığı bir şey verdin. Benim ona asla veremeyeceğim bir şey."

"Nedir o?" "Bir
anne."

Vay anasını.

Sözleri beni derinden sarsıyor ve ona gülümsememe rağmen hormonlarımın o anda beni ele geçirip gözlerimden yaşlar akmasına engel olamıyorum.

"Şey," diyorum sessizce, duygularım dalga dalga üzerime gelirken gözlerimi siliyorum. "*Bu unvana* layık olduğumdan tam olarak emin değilim."

"Öylesin," diyor sessizce. "Bu konuda bana güven." Bunun bana nasıl hissettirdiğini tarif edemem.

Son birkaç ayda Jessica ile inanılmaz derecede yakınlaştığımız ve zaman zaman onun hayatındaki bu role adım atmaya başladığımı hissettiğim doğru.

Ve her dakikasını çok sevdim. Jaxon ve ben, eğer gerçekten evlenirsek Jessica'yı resmi olarak evlat edinme olasılığını da tartıştık.

Tüm bunlara rağmen, içimde hala küçük bir parça, Jaxon'ın bana böyle bir şey söylemesi için çok erken olduğunu söyleyerek, hızlı tempolu romantizmimizle ilgili her zamanki kırmızı bayraklarını atmak istiyor.

Ama aynı anda kafamın içinde Sofia'nın sesini duyuyorum. Son birkaç haftadır sık sık yaptığı gibi, bana Jaxon ve benim normal bir çift zaman çizelgesine bağlı kalamayacağımı söylüyor. Çünkü biz *normal* bir çift değiliz.

Yolculuğumuz bize ait. Doğru, yanlış ya da delice. Ve sonuçta, bunu kendisi söyledi:

"Başka kimsenin zaman çizelgesinde değiliz."

"Soruma hiç cevap vermedin," diyorum kendi kendime gülümseyerek, bir yandan da elbisemin altındaki küçük bebeğimin karnını okşuyorum. "Bir tercihin var mı? Kız mı erkek mi?"

Gülümsüyor ve dudağını ısıırıyor.

"Peki," diyor Manor kapısından önceki son köşeyi dönerken. "Sanırım kayıtlara geçmesi açısından, sağlıklı olmakla yetineceğim."

El izini okutuyor ve devasa demir kapı açılıyor.

"Ama *dürüst* olmamı istiyorsan," diyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, dudaklarında bir sırıtış.

"Her zaman," diyorum gülümseyerek.

"Bir erkek çocuk isterdim," diyor sessizce.

İşte benim eski moda mafya dostum.

"Biliyordum," diye kıkırdıyorum kendi kendime.

"Biliyorum, biliyorum," diyor park ederken ve bize eşlik eden adamlar etrafımıza park ederken. "Belki de bu sadece erkeklere özgü bir şeydir."

"İçimde bir his var," diyorum ona gülümseyerek. "Ama bunu ilk ve son kez öğrenmeye ne dersin?"

"Sen hazır olduğunda, Αγαπημένη."

Bir saat sonra muayenem tamamlandı ve tüm standart testlerden ve kan tahlillerinden geçtim.

Bebeğimizi doğurtmak istediğimiz doktoru bulur bulmaz, Jaxon hemen Pace Manor'daki yirmi iki misafir odasından birini mini-doğum uzmanı ofisi olarak donattı.

Bu kısmen benim rahatlığım ve konforum içindi, ama aynı zamanda paparazzilerin meraklı gözlerinden kaçınmak içindi. Onlar biraz Chicago'nun en gözde bekarının piyasadan çekildiği haberi yayıldığından beri dayanılmaz bir hal aldı. Hamileliğimizi sonsuza kadar gizli tutamayacağımızı anlasak da, amacımız en azından aileme söyleme şansım olana kadar gizli tutmak.

Jaxon bana bir bardak su veriyor ve Dr. Townsend ultrason makinesini tararken elimi iki elinin arasına alıyor.

Dr. Townsend "Güçlü kalp atışı" dedi. "Her zamanki gibi."

"Bu iyi," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Aman Tanrım. İşte bu kadar. Beklediğimiz an geldi.

"Tebrikler anne ve baba," diyor Dr. Townsend gülümseyerek. "Bana öyle geliyor ki bir erkek çocuğunuz olacak."

"Gerçekten mi?!" Heyecanla ellerimle yüzümü kapatarak söylüyorum, Jaxon'a bakmak için döndüğümde gözlerim yaşlarla doluyor.

"Bir çocuk mu?" diye soruyor, sesi fısıltıyı zor geçiyor, yüzünü bir şok ifadesi kaplıyor.

"Evet, Bay Pace," diyor Dr. Townsend gülümseyerek. "Sizde bir çocuk."

Jaxon'ın yüzündeki sırtıma heyecan verici. Bana bakmak için döndüğünde, gözlerinin gerçek bir masumiyet ve heyecanla dolduğunu görüyorum.

"Bir çocuk," diye fısıldıyor.

"Bir oğlan, Jaxon," diyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

"Bir oğlumuz olacak," diyor, eğilip yüzümü avuçluyor. "Natalie, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Bana bir *oğul* veriyorsun."

Birkaç saat sonra annem telefonda heyecanla, "Tatlım, bu yıl Şükran Günü'ne gelecek misin?" dedi.

Hay aksi! Gerçekten Şükran Günü mü?

Henüz Jaxon'la bunları konuşmadığımı bildiğim için donup kalıyorum.

"Maalesef emin değilim anne. Jaxon ve ben hala henüz planlarımızı kesinleştirmedik."

"Anlıyorum," diyor, iyimserlik numarası yapmaya çalışarak, ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Anlıyorum."

"Söz veriyorum bu... *önceki* gibi değil," diyorum dikkatle. "Gelmek istemediğimden değil, sadece bunu konuşmamıştık bile."

"Elbette tatlım," diyor güven verici bir şekilde.

"Onunla bu gece konuşacağım ve yarın sana her iki şekilde de haber vereceğim. Tamam mı?"

"Elbette! Kulağa çok hoş geliyor!"

Bizim katılma ihtimalimiz karşısında sesindeki anlık farkı duyunca neredeyse kendimi kötü hissedeceğim. Ama anlıyorum. Eğer gitmezsem bu ailemle geçiremediğim üçüncü Şükran Günü olacak.

"Erkeğinle aranız nasıl?" diye soruyor, sesinde artık belirginleşen bir gülümsemeyle. "Hâlâ deliler gibi aşık mısınız?"

Gülüyorum.

"Evet, öyleyiz. Ve her şey yolunda. Gerçekten, GERÇEKTEN iyi."

"Oh, bu çok harika, canım. Sizin adınıza çok sevindim. Her ikisi de sen."

"Teşekkürler anne."

Ona hemen şimdi söylemeyi çok istiyorum. Ona gerçeği söylemek istiyorum.

Büyükanne olacak, böylece ben de onun bayılmasını dinleyebileceğim.

Heyecan. Ama aynı zamanda bunu ona yüz yüze söylemenin çok daha iyi olacağını da biliyorum.

"Her şey yolunda mı Nat?" diye soruyor annem aniden ve beni hayal dünyasından çıkarıp günümüze geri getiriyor. "Bu gece sessiz görünüyorsun, tatlım. Kendini iyi hissediyor musun?"

"Oh, sadece biraz yorgunum," diyorum karnımı hafifçe okşayarak. "Çok hareketli bir gün oldu."

"Peki o zaman, seni tutmayacağım. Biraz dinlen. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne," diyorum ve bunu söylerken garip bir şekilde duygularımın kabardığını hissediyorum.

Gözlerimdeki yaşları silerek telefonu kapattım.

Tanrım, benim neyim var?

Belki de şimdi bu hamilelik gerçekten GERÇEK gibi hissettirdiği için annemin tavsiyesini ve desteğini ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Ya da belki de neredeyse üç yıldır ilk kez ailemle vakit geçirmeyi gerçekten özlüyor muyum?

Koridorda belli belirsiz bir gürültü duyuyorum. Yaklaşıyorum, birinin duvarlara vurduğunu ve içten bir kahkaha attığını duyuyorum. Ama ben kapıya ulaşmadan kapı açılıyor ve Jaxon tökezleyerek içeri giriyor, o da hemen kendi ayağına takılıp odanın içine düşüyor.

"Natalie!" Yüksek sesle gülüyor.

Aman Tanrım... Jaxon açıkça sarhoş.

Birden Ethan ve Charlie kapıda beliriyor, gülümseyen yüzleri anında utanca dönüşüyor ve Jaxon'ın hala önümde yerde güldüğünü fark ediyorlar.

"Bayan Tyler," der Ethan, tamamen utanmış bir halde. "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Özellikle de bu şekilde. Sanırım Bay Pace içkiyi fazla kaçırdı."

"Daha çok *on* içki fazla gibi," diye homurdanıyor Charlie, Ethan karnına bir şaplak atıp ona ters ters bakmadan önce. "Benim hatam." Hıçkırır.

Lanet olsun, hepsi biraz çakırkeyif!

Gülmemek için kendimi zor tutarak dudağımı ısırıyorum.

Chicago'nun en korkunç üç adamı, korkunç mafyatik kişiliklerinden çok, şu anda karakersiz bir şekilde Üç Yardakçı'ya benziyor.

"Bir oğlum var," diyor Jaxon, sırt üstü dönüp tavana gülümseyerek. "Vay anasını. Benim de bir oğlum var."

Kendimi tutamayıp kahkahalarla gülüyorum ve Charlie de bir anlığına bana katılıyor, sonra Ethan tarafından tekrar tokatlanıyorum.

Ethan, Jaxon'ın yerden kalkmasına yardım etmek için ona, "Hadi," diye bağırır. "DON'una yardım et."

"Onu yatağa koy," diye kıkırdıyorum. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Onu yerleştirdiklerinde bara doğru yürüyorum ve üç su şişesi çıkarıyorum, yatak odasından çıkmadan önce Charlie ve Ethan'a birer tane veriyorum.

"İç şunları," diyorum Ethan'a gülümseyerek. "Yoksa sabah hepiniz akşamdan kalma olacaksınız. Bana sonra teşekkür edersiniz."

"Teşekkür ederim," diyor Ethan, boşu boşuna eğlencesini bastırmaya çalışarak. "Bunun için özür dilerim, o sadece..."

"Kutluyoruz," diyorum gülümseyerek. "Ve sorun değil, bence muhtemelen buna ihtiyacı vardı. *Hepinizin* vardı."

"Evet," diye gülümsüyor. "Bu muhtemelen doğru."

"Ama" diyorum, Charlie'yle de göz göze geldiğimde ses tonum sertleşiyor. "Bu akşam kimsenin eve arabayla dönmeyeceğinden emin olacağınıza söz verin. Kalabilecekleri bir sürü misafir odası var ve bunu yapmalarını ve riske atmamalarını bekliyorum."

"Evet, Bayan Tyler," diye başını salladı Charlie, "halledilecek."

Ethan bir an için bana gülümsüyor, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama buna karar vermiyor ve bunun yerine dönüp koridorda geri yürümeden önce başını sallıyor.

Başımı iki yana sallayıp merdivenlerin köşesinden dönmelerini izledikten sonra yatakta uyuklamaya başlamış olan çakırkeyif erkek arkadaşına dönüyorum.

Gülümsüyorum.

Oh, Jaxon Pace, seninle ne yapacağım ben?

Ayakkabılarını çıkarmakla başlamam gerektiğine karar verdim. Bunu başardıktan sonra, üçüncü su şişesini ve içinde iki Ibuprofen bulunan bir tepsiyi yatağın onun tarafına koydum, uyandığında ilk isteyeceği şeyin bu olacağını biliyordum.

Saati kontrol ediyorum.

9:43.

Playboy Jaxon'ın saat 22:00'yi bile geçemediğini fark ederek kendi kendime kıkırdıyorum.

Ama ben de oldukça yorgun olduğum için onu diğer kıyafetleriyle bırakmaya ve yanına uzanmaya karar verdim. Uykulu ve sarhoş bile olsam, Jaxon yanına kıvrıldığımı hissettiği anda beni sıcak bedenine doğru çekiyor ve güçlü, kaslı kollarını etrafıma sarıyor.

Nefes alışının sabit ritmiyle benim de uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Ancak birkaç saat sonra karanlıkta uyandığımda kolunun artık bana sarılmadığını ve üşüdüğümü fark ediyorum.

Sabah 3:24.

Jaxon'ı bulmayı umarak yuvarlanıyorum ama yatakta benimle olmadığını fark edince doğruluyorum.

"Jaxon?" Gözlerimi ovuşturarak sesleniyorum.

"Buradayım aşkım," diye sesleniyor boğuk sesi odanın öbür ucundan. Onu şöminenin yanındaki şezlonglardan birinde otururken görüyorum, gömleğinin düğmeleri açık, geniş omuzlarında gevşekçe sallanıyor.

Yavaşça kendimi yataktan çekip bornozumu üzerime sarıyorum. Titreyen sıcak ateşe doğru yürüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve parmaklarımı yavaşça açıkta kalan göğsünde gezdiriyorum.

Bir elini kaldırıyor ve kolumu nazikçe okşuyor.

"Kalkmana gerek yoktu, Αγαπημένη," diyor, ben onun önünde dolaşırken. "Umarım seni uyandırmamışımdır?"

Gülümsüyorum ve kucağına oturuyorum.

"Aslında beni uyandıran senin yokluğundu," diyorum, kollarını bana sararken göz kırparak. "Üşüdüm."

Gülümsüyor ve sessizce gözlerimin içine bakarken bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Tanrım, o muhteşem.

Ateş ışığı belirgin elmacık kemiklerine gölge düşürüyor ve gözlerindeki ateş teninin sıcaklığıyla eşleşerek kemiklerimi ısıtıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Şaşırtıcı derecede iyi," diyor rahat bir sırıtışla. "Ama bu Çünkü birisi akşamdan kalmalığımı tahmin etti ve bunu benim için kolaylaştırdı." Eğilip beni öpüyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Eğer ben..." diyor, gözleri yere düşüyor.

"Jaxon," diyorum nazikçe, yüzünü tekrar bana çevirerek. "Kes şunu. Bu gece birkaç dakikalığına, her zaman olman *gereken* her şey değildin. ve sen sadece arkadaşlarıyla kutlama yapan heyecanlı bir baba adayı olmalısın. Bunun için özür dileme."

Yüzümü avuçlarının arasına alıp başparmağıyla yanağımı okşamadan önce gözleri sessizce benimkileri tutuyor, içinde için için yanan bir ateş var.

"Seni seviyorum Natalie," diyor yutkunarak. "Sensiz bu kadar uzun süre nasıl yaşayabildim bilmiyorum."

Gözlerindeki samimiyet neredeyse nefesimi kesiyor ve ağlamaktan korkarak onu geri öpüyorum.

"Ben de seni seviyorum, Jaxon," diye fısıldıyorum.

Elini karnıma koymadan önce alnıma hafifçe bir öpücük konduruyor ve yüzüne yavaşça yayılan gülümsemeyi izliyorum.

"Bir erkek bebek," diye fısıldıyor, kemiklerimi ısıtan bir hürmetle. "Buna hâlâ inanamıyorum. Bunun için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Teşekkür mü?" Kıkırdıyorum. "Jaxon, bir bebek bana teşekkür etmen gereken bir 'şey' değil, o bizim *çocuğumuz*. Ve bilgin olsun, beni zaten her fırsatta şımartıyorsun."

Başını sallıyor. "Bu farklı." "Jaxon, bu-"

"Natalie," diyor sandalyede dik oturup gözlerimin içine bakarak. "Bu dünyaya bir hayat getireceksin. Bizim yarattığımız bir hayat. Sen, aşkım, harikasın."

Sözleri karşısında afallamış bir halde ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diyor boğazını temizleyerek ve biraz utandığı belli. "Beni affedin, sanırım kendimi kaptırdım."

Bu anın güzelliği ve nadirliği benim için kayıp değil. Bu, normalde sert ve korkutucu olan Jaxon Pace'in herkesin görebileceği bir yönü değil.

Hatta hiç görmediği bir taraf bile olabilir.

Ve çok güzel.

Parmaklarımı yavaşça kestane rengi saçlarının arasından geçiriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve iç çekişini duyuyorum. Dilimi iterken

Aramızdaki tutkuya teslim olurken gerildiğini hissediyorum ve neredeyse anında altımdaki uyarılmışlığını hissedebiliyorum.

"Nat..." diye nefes alıyor. "Beni böyle öpmeye devam edersen, sana sahip olmak zorunda kalacağım."

"Güzel," diye fısıldıyorum, dilimi tekrar ağzına sokarak. "Ben de bunu umuyordum Bay Pace."

Alt dudağını ısıyorum ve dudaklarıma karşı kıkırdıyor.

"İşte benim iyi kızım," diye homurdanıyor.

Aman Tanrım.

Bana "*İyi Kız*" dediğinde vücudumda şehvetli ve sinsi bir şeyler olduğunu fark ediyorum ve damarlarım içten içe ısınırken kemiklerimde bir karıncalanma hissediyorum.

Ona 'baba' dediğimde böyle mi hissediyor?

Saniyeler içinde şöminenin önünde yere uzandık ve gömleğini çıkarıp güzel göğsünü ortaya çıkarırken boynumu ve köprücük kemiğimi öpüyor.

Geceliğimi yukarı çekiyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan ağzı amımın üzerinde, dili hemen klitorisime bastırıyor ve beni acımasızca kızdırıyor.

"Aman Tanrım! Jaxon!" Haykırdım. "Siktir!"

Pantolonunu çıkarıp bana ereksiyonunu gösterirken beni nefessiz bırakarak geri çekiliyor.

"Size söylemeliyim, Bayan Tyler," diyor, bacağına havaya kaldırıyor ve bileğimi yavaşça öpüyor. "Adımı dudaklarınızda duymaya bayılıyorum."

Baldırlarımdan aşağı, uyluğumun iç kısmına doğru öpücükler konduruyor ve beni beklentiyle titretiyor.

"Tekrar söyle," diyor yavaşça ve karanlık bir şekilde tenime karşı.

Bunu söylerken parmaklarını içime sokuyor ve elimde olmadan adını tekrar haykırıyorum.

"Jaxon!"

"Tekrar," diyor, onları bir yaklaşma hareketiyle hareket ettiriyor ve vücudumun sarsılmasına neden oluyor.

"Jaxon!" Tekrar bağıriyorum, beni ritmik bir şekilde kenara yaklaştırırken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Aman Tanrım," diyor parmaklarını içimden çekerek. "Çok ıslaksın, bebeğim
Kızım."

Sonra parmaklarını tekrar içime sokuyor ve ritmine devam ediyor, uzun parmakları metodik olarak G noktama bastırıyor ve klitorisimin karıncalanmasına neden oluyor.

Ben nefes nefese otururken onları geri çekiyor ve sinsice gülümsüyor. Dudaklarıma götürüyor.

"Ağzını aç," diyor emrederek, "tadının ne kadar güzel olduğunu görmeni istiyorum."

Vay anasını!

Gergin olsam da itaat ediyorum çünkü Jaxon'ı görmezden gelmek imkânsız. Dudaklarımı güvenle parmaklarına doluyor, karanlık ve tehlikeli gözlerine bakarken *kendimi* ona bırakıyorum.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor.

"Benim sıram," diye homurdanıyor, vücudunu benimkine bastırıyor ve sikini içime sokuyor, beni dünyayı sarsan bir coşkuyla uçurumun kenarına gönderiyor.

"Jaxon!" Vücudumun onun etrafında kenetlendiğini hissederek ağlıyorum.

"Lanet olsun, Natalie, harika hissediyorsun," diye nefes alıyor ve bana sürtünüyor.

Parmaklarımı sırtına geçiriyorum, her itişinin orgazmımı artırdığını hissediyorum. Parmaklarımı saçlarına geçirip gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Bu," diye fısıldıyorum, zorlukla yutkunarak, "bana yaptığın şey bu, Jaxon Pace."

"Sen benimsin," diye hırlıyor kulağıma

"Evet," diye nefes alıyorum, kalçalarımı daha sert sıkıp boynumu emerken ikinci orgazmımın hızla yaklaştığını hissediyorum.

"Nat boşalacağım..." diye nefes alıyor.

"Yap şunu," diyorum, her kelimeyi onun itişleriyle vurgulayarak. "Ben seninim, Jaxon. Tamamen seninim. Bana *her* şeyini ver. Amının içine gel."

İkinci orgazmım bedenimi sarıyor ve bedenim onun etrafında sarsılırken Jaxon'ın sendelediğini, kendini yere bıraktığını hissediyorum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldıyorum, aksi yöndeki iddialarına rağmen *daha iyi bir* adamla tanışmadığıma ikna oluyorum.

"Ciddi miydin?" Jaxon ve ben kısa bir süre sonra yatakta birbirimize sarılırken soruyorum. "Hani bana teşekkür etmek istemen konusunda?"

"Elbette," diyor usulca. "Neden sordunuz?" "Ben... şey, nasıl yapabileceğinize dair bir fikrim olabilir?"
"Kulağım sende, Αγαπημένη," diye nefes alıyor ve parmaklarını
Kol. parmaklarımın arasında gezdiriyor.

"Aileme anlatmak istiyorum," diyorum, içimdeki gerçeği gizlemeye çalışarak.
kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Bunu Şükran Günü'nde, ailemin evinde yapmayı düşünüyordum."

İşte, söyledim.

Jaxon'ın parmakları hareketsiz ve uzun bir süre sessiz kalıyor.
"Seni asla reddedemem Natalie," diye fısıldıyor. "Ama bunu benimle geçirmek istemediğine emin misin?"
"Ne? Hayır!" Hemen dirseğimin üzerine oturarak söylüyorum. "Ciddi misin sen?"
Bana bakıyor, kaşları tamamen çatılmış ve o zaman fark ediyorum.
"Jaxon," diyorum onun kalbi kırık masumiyetine gülümseyerek.
"Senden benimle gelmeni istiyorum."

Gözleri göğsündeki elime düşene kadar benimkileri tutuyor ve sonunda nefes verdiğini hissediyorum.
"En az benim kadar gururum okşandı," diyerek elimi sıkıyor ve tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Benim Jessica'm var."
"Hayır, Jessica var," diyorum kararlı bir şekilde, yatakta doğrulup yüzümü ona dönerek. "Ve tabii ki o da geliyor. Kuzenlerimden bazılarının onun yaşında çocukları var, eminim çok eğlenecektir."
"Daha önce hiç başka çocukların yanında bulunmadı," diyor, yüzü endişeli. "Bunun nasıl gideceğinden emin değilim."

"O akıllı küçük bir kız, eminim bir yolunu bulacaktır," diye gülümsüyorum ona. "Ama her halükarda her seferinde bir adım atacağız."

"Tamam," diye başını sallıyor ama yüzü endişeyle dolu.

Elini kendime doğru çekiyorum ve gözlerinin içine bakarken öpüyorum.

"Bunun farklı ve biraz rahatsız edici olacağını biliyorum. Güven bana, anlıyorum," diyorum parmaklarına bakarak. "Yani, hayatımın son iki yılını ailemle arama mesafe koyarak geçirdim, bu yüzden ben de gerginim."

Parmaklarımı nazikçe okşuyor.

"Ve inan bana, Jaxon, burada seninle ve Jessica ile mutluyum ve *bizim* küçük ailemiz. Ama bu küçük aile biraz daha büyümek üzere.

kişi ve, şey..."

Onun için için yanan gözlerine bakıyorum, saçlarını sinirli bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırırken yüzümün anında ısındığını hissediyorum.

"Eğer geleceğimizi birlikte dşneceksek, hani şu konuştuğumuz? TÜM ailemi tek bir yerde toplayabileceğimi ve seçim yapmak zorunda kalmayacağımı hissetmek benim için gerçekten çok önemli."

Her nasılsa, bu onun yüzüne biraz sıcaklık getiren şey oluyor ve anında gülümseyerek ne eğilip alt dudağımı öpüyor.

"Natalie, tabii ki," diye fısıldıyor.

"Gerçekten mi?!" Heyecanla söylüyorum.

Kıkırdıyor.

"Her zamanki gibi, aşkım, tatmin olmayı hedefliyorum," diye homurdanıyor ve beni tekrar öpüyor.

Birden beni sırt üstü çevirdi.

"şimdi bana küçük ailemizden ve birlikte olacağımız gelecekten biraz daha bahset," diyerek geceliğimin askısını indiriyor ve hemen dudaklarını göğüs ucuma dolayarak beni nefessiz bırakıyor.

"Etrafta koşuşturan bir sürü küçük ocuk olan mı?"

"Bir demet mi?!" Gözlerimi kocaman açarak gülüyorum. "nce birincisine odaklansak nasıl olur Bay Pace? Biraz pratik yapalım."

"Hmm, belki de haklısınız Bayan Tyler," diyor ve yorganı ikimizin de başının üzerine çekerken sinsi bir sırıtışla bana bakıyor. "*Pratik* yapmak mkemmellesişir."

Bölüm 26

JAXON

"Müzedeki soygunla ilgili elimizde ne var?" Oteldeki ofisimde erkenden buluştuğumuzda ekibime soruyorum. "Peki ya Robert'ın cinayeti?"

Yaklaşık üç ay sonra, Troy Safirleri'ne yapılan hırsızlık ve soygun, giderek artan sorunlar listemde durgun bir şekilde yer aldı.

Ethan ellerini birbirine sürterek, "Bildığınız gibi Robert'ın yaşayan bir ailesi yoktu," dedi. "Ve polis soruşturmasını ama hiçbir hareket yok çünkü devam edecek bir şeyimiz yok."

"Binanın her yerinde kameralar ve sözleşmeye göre sürekli gözetim altında tutulması gereken yüzlerce paha biçilmez eser var," diyorum Levi'ye doğru bakarak. "Bana hiçbir şey göremediğimizi mi söylüyorsun?"

Levi ekrana doğru başını sallayarak, "Ne yazık ki evet," dedi. "Grek sergisinde ve çevresindeki koridorlarda bulunanlar hariç tüm güvenlik kameraları çalışır durumda."

"Ama?"

"Söz konusu kameranın görüntüleri kayıp." "Bu durum, katilin aynı zamanda

Safirler, hamlenin muhtemelen kasıtlı olduğu ve Siyahın işin içinde olduğu anlamına gelir," diye bitiriyor Charlie.

"Ek olarak," diyor Levi, fotoğraflara tıklayarak. "Bizim Sahadaki insanlar Black'in diğer klan liderleriyle toplantılarına devam ettiğini söylüyor."

Ekrandaki fotoğraflar Black'in Güney Afrikalı klan lideri ve hafif silah tüccarı Dakari Nam ile buluşmasını gösteriyor. Xiang Xiang, Çin Mahallesi'nden sorumlu klan lideri ve gizli afyon kralı. Ve Antonio Luca, Chicago'nun İtalyan mafyasıyla bağlantısı ve karaborsa ticaretinin patronu.

Çenemi ovuyorum, içimi rahatsız edici bir his kaplıyor.

Şu anda bu klanların hiçbirisi tek başına tehdit oluşturacak kadar güçlü değil. Ancak, Black'in önemli gücüyle birleştğinde ve 'İki Başlı Ejderha' kisvesi altında kaosu kolaylaştırdığı gerçeği göz önüne alındığında, bir endişe kaynağı olabilirler.

"Hiç kimse sadakatsizlik etmedi, safları bozmadı ya da bir haracı kaçırmadı ödeme," diyor Ethan, adeta aklımı okuyarak. "Ve Black'in hisseleri Sizin uyguladığınız ambargo nedeniyle uyuşturucularını şehre sokmakta zorlandığı için değeri düşüyor."

"Bu da onun daha zayıf olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Travis araya girer.

"Hayır. Bu onu daha büyük bir tehdit haline getiriyor," diyorum fotoğraflara bakarak. "Black yaralı bir hayvan gibi. Ne kadar sıkıştırılır ve köşeye sıkıştırılırsa o kadar hırçınlaşacaktır."

Josiah, "Ve şu anda bunu kanıtlayamasak da, ayakta kalmasının tek yolunun Xiang'ın üzerinde anlaşılan afyondan *daha fazlasını* ithal etmesini sağlamak olması da muhtemel," diyor.

"O zaman birisi *gerçekten* de sadakatsizlik etmiş," diye hırslıyorum dişlerimi sıkarak. "Bunun sonuçları olacaktır."

Ethan, Josiah'ya "Teyide ihtiyacımız var," diyor. "Şehre ne getirdiklerine ve nasıl getirdiklerine dair belgelenmiş kanıtlar."

"Eğer durum buysa," diyor Charlie. "Sokak satıcılarını ve evsiz ağlarını kullanmalısınız. Şehrin her yerinde gözleri ve kulakları var ve çoğu bu bilgileri biraz nakit para veya sıcak bir yemek karşılığında takas etmeye istekli olacaktır."

Başımı salladım.

"Josiah, neden bunu sen denetlemiyorsun, Wesley de yardımcı olabilir."

Max'in ayrılmasından sonra Alfa Ekibi'ne katılan en yeni üye olan Wesley hızla ayağa kalkar, ancak Josiah onu eliyle aşağı indirir.

En azından hevesli.

"Efendim, sanırım çalınan mücevherler ve güvenlik kayıtları açısından Antonio Luca ve generallerinin faaliyetlerini araştırmaya başlayabilirim. Bakalım müzayede ya da satışla ilgili bir şey var mı?"

Ailemin yüzlerce yıllık yadigârı olan Truva Safirleri'nin karaborsada açık artırmaya çıkarılması fikri anında midemi bulandırıyor. Mücevherlerin Jessica'ya geçmesi gerekiyordu.

Tabii ki eşim düğünümüzde bunları giydikten sonra.

Ama Natalie *henüz* benimle evlenmeyi kabul etmediği için şu anda en büyük endişem bu değil.

"Taşları bulmamız gerek." Kararlı bir şekilde söylüyorum.

Bir saat sonra ofisimde oturmuş evrakları gözden geçirirken kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum ve başımı kaldırdığımda Natalie'nin elinde bir tepsiyle kapıda durduğunu görüyorum.

"Merhaba."

"Acıkmış olabileceğini düşündüm," diyor gülümseyerek ve masaya doğru yürüyor. "Ben de dikkatini dağıtıp yaptığım dönerleri gösterebileceğimi düşündüm. Marco en sevdiğin yemek olduğunu söyledi."

Tepsinin kapağını kaldırıyor ve ortaya güzelce hazırlanmış iki pide sandviç, salatalar, humus ve sebzeler çıkıyor.

"Marco haklı," diyorum, elimdeki evrakları bir kenara bırakıp masayı toplayarak. "Ve beni dikkati dağılmış olarak düşünün."

Öğle yemeği için masama yerleşiyoruz ve Natalie bana Marta'nın annesinde gördüğü gelişmeleri anlatmaya başlıyor. Görünüşe göre, bakımının gözetimini bizzat üstlendikten sonra, yaşlı kadın gelişmeye ve alıngan kişiliğine geri dönmüş ve Marta'nın daha fazla Gündüz çalışan yeni hemşire kadrosuna güven.

"Eski şirkete ne oldu?" diye soruyor, bir içki alarak. "Bana halledeceğini söylemiştin."

"Gittiler," diyorum, bir ısırik daha alarak.

"Bunu biliyorum," diyor Natalie. "Ama ne oldu? Hemşireleri müdürlerine şikâyet ettiniz mi?"

"Hayır, şirketi satın aldım ve sonra tasfiye ettim," diyorum sırtarak. "Şirket artık yok ve muhtemelen çalışanları da dağılmış durumda."

"Vay canına..." diyor ve bana bakarken gözlerinin nasıl genişlediğini fark etmeden edemiyorum. "Sanırım bu kesinlikle başa çıkmanın bir yolu."

"Onaylamıyor musun?" Bir ısırik daha alarak soruyorum.

Lanet olsun, bu güzel bir sandviç.

"Aslında," diyor, gözlerini bana dikip burnunu kıvrarak. "Siktir et onları."

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve o da bana katılıyor.

Ne olduğunu anlamadan, kendimi pencereden gelen güneş ışığının onun mükemmel cildini nasıl yıkadığına ve onu daha da olağanüstü güzel gösterdiğine bakarken buluyorum.

"Bu sabah annemle konuştum," diyor sessizce. "Ve?"

Natalie gülümseyerek, "Yarın geleceğimiz için çok heyecanlı," diyor. "Ve Jessica'yla tanışmak için sabırsızlanıyor."

Bu yine de Jessica'nın bu takastan heyecan duyacağı anlamına gelmiyor.

Natalie şakacı bir tavırla, "Gece kalmak istersek üst kattaki eski yatağında *birlikte* kıvrılabileceğimizi bile kabul etti," diyor. "Sen Bilirsin, taş gibi sert bir ikiz yatakta." Bana

göz kırıyor ve ben de kıkırdıyorum.

"Sanırım yanlışlıkla benim şeytani kaprislerimden güvende olacağını düşünüyor, değil mi?" Ona göz kırparak soruyorum.

"Çoktan *kirlettiğimi* öğrenince ne diyecek merak ediyorum. Biricik kızının içine bir bebek koydular," diye homurdanıyorum.

Natalie gülüyor, kabalığım karşısında şok olmuş.

Bununla birlikte, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, ki bunu gergin ya da emin olmadığında yaptığını fark ettim ve o zaman tüm dikkatim onun üzerinde oluyor.

"Ne, um," diyor, parmaklarının arasında döndürdüğü dilimlenmiş havuca bakarak. "Bunu onlara nasıl söylememiz *gerektiği* konusunda ne düşünüyorsun?" diyor sessizce.

Hay sikeyim. Bunu düşünmemiştim bile.

"Emin değilim," diyorum ellerimi silerek. "Ama seni takip edeceğim. Onlar senin ailen. Nasıl tepki verecekler?"

Derin bir nefes alır ve sandalyesine geri oturur.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor başını sallayarak. "Emin değilim." "Kızacaklarından mı endişeleniyorsun?"

"Hayır, hayır. Hiç de değil," diyor. "Bence her şeyden çok şok olacaklar, özellikle de..."

"Sen ve ben ne kadar çabuk bir araya geldik." Onun için bitiriyorum ve o sessizce başını sallıyor.

Yüzünü incelediğimde, bir yanının yarın için gergin olduğunu söyleyebilirim. "Buraya gel," diye nazıkçe emrediyorum. Masanın etrafında bana doğru yürüyor ve ben de onu kucağıma çekiyorum.

Alnımı onunkine bastırıyorum, bugün parfüm ve kakao yağı kokan kokusunu içime çekiyorum.

"Bak," diyorum usulca, omzunu öperek. "Her seferinde bir adım atacağız."

Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"En kötü ihtimalle babana nişanlandığınızı söylerim," diyerek ona göz kırptıyorum.

"Aman Tanrım, Jaxon," diyor gözlerini devirerek.

"Bana bir şey söyle, gerçekten o kadar korkunç olur mu?" Dudağımlı ısırarak sessizce soruyorum. "Yani, benimle evlenmek?"

Bana bakıyor ve başını yana eğiyor.

"Oh, Jax," diyor elini yüzüme koyarak. "Hiç de öyle değil. Seni seviyorum ve bunun çok güzel olacağını biliyorum." "Olacak," diyorum.

"Olacak," diye gülümsüyor. "Sadece birlikte zaman geçirmemizi ve hiçbir şeyi aceleye getirmememizi istiyorum."

"Biliyorum, biliyorum." Başımı sallayıp dudaklarından öpüyorum, sandalyemi arkaya yaslayıp onu da kendime çekiyorum. "Belki de sadece bencilce seni karım olarak tanıtmak için sabırsızlanıyorum."

"Efendim," diye kapı aralığından Ethan'ın sesini duyuyorum. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama Travis'ten hemen isteyeceğiniz bir güncelleme aldım."

Natalie ayağa kalkarken ben de tekrar oturuyorum.

"Bunu mutfığa götüreceğim," diyor ve öğle yemeğimizden kalan tabakları toplamaya başlıyor. "Ve sizi biraz yalnız bırakayım."

"Beni bağışlayın Bayan Tyler," diyor Ethan. "Ama kalmak isteyebilirsiniz, bunun sizinle de ilgisi var."

Ne?

Ethan çalışma odasının kapısını kapatıyor ve bir gazete çıkarıyor. Manşeti gördüğüm anda kanım donuyor.

Milyarder ve Bebek Annesi

Makalenin altında ayrıca Natalie ve benim geçen ay birlikte operaya giderken paparazziler tarafından takip edildiğimiz bir fotoğraf var.

"Bu da ne böyle?" Ethan'a ters ters bakarak söylüyorum.

"Görünüşe göre Eamon West'in teslimatçılarından biri bugün bunu bir kutu içinde otele bırakmış," diye homurdanıyor Ethan.

"Nasıl?" Ben soruyorum. "Dikkatli davrandık." Ethan dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor.

LANET OLSUN. Bu tam olarak istemediğim şeydi.

Natalie makaleyi ona doğru çeker.

"Jaxon Pace'in aniden birlikte yaşamaya başladığı kız arkadaşının da hamile olduğuna dair söylentiler var! Bu durum, bekâr milyarderlerin toplumsal sahneden hızla silinmesini kesinlikle açıklıyor." Yüksek sesle okuyor. "Ama orta sınıftan Natalie Tyler rahatlayabilir, bu romantizm bir şekilde sona erse bile

en azından nafaka ödemeleri önemli ölçüde artacak."

Gazeteyi masanın üzerine bırakıyor ve elini yüzüne kapatarak, tamamen tiksinişmiş bir halde sandalyeye çöküyor.

"Bu korkunç," diyor ve sesindeki acıyı dinlerken kalbim parçalanıyor. "Biri nasıl..."

Eamon'u öldüreceğim. Gerçekten öldüreceğim.

"Onu telefona bağla," diye homurdandım.

"ŞİMDİ."

Ben paramparça olmuş Natalie'nin önünde diz çökerken Ethan başını sallayıp odadan çıkıyor.

"Nat, üzgünüm bebeğim, bunu düzelteceğim."

"Hayır," diyor gözlerini silerek. "Özür dilerim. Beni bu konuda uyarmıştın ve ben de bunun beni rahatsız etmeyeceğini söylemiştim... Sadece bu kadar çabuk bu kadar korkunç olmalarını beklemiyordum."

"Biliyorum bebeğim," diyorum elini öperek ama hızla kontrolden çıkan öfkemle mücadele ederken o anda beni rahatlatacak herhangi bir kelime bulmakta zorlanıyorum.

"Bunu ben hallederim," diyorum başparmağımla gözyaşlarını silerek. "Jaxon," diyor Natalie, bana şüpheyile bakarak.

"Ben sadece onunla konuşacağım."

Şimdilik.

"Ama," diyorum, onu kendime çekerek. "Bu strese ihtiyacın yok. Lütfen git Marta sana çay yapsın, ben de seni sonra kütüphanede bulurum, Tamam mı?" Alnından öperek söylüyorum.

Bana şüpheyile bakıyor ama başını sallayarak odadan çıkıyor.

Ethan onun peşinden gelir ve telefonu işaret eder.

"Küçük mesajımı zamanında alıp almayacağını merak ediyordum," dediğini duyuyorum Eamon'un oturur oturmaz ahizeye alaycı bir şekilde. "Ve çıldırıp bana ne kadar canavar olduğumu söylemeden önce, *henüz* yayınlanmadığını bil... *henüz*."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Eamon?" Homurdanıyorum.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var," diyor, biraz soğukkanlı bir şekilde. "Ve hayır cevabını kabul edecek durumda değilim."

"Ne oldu?" Yumruğumu sıkarak soruyorum.

"Hayır, hayır," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu, kimin dinlediğinden emin olamadığım bir zamanda, telefonda konuşmamız gereken bir konu değil."

Yüz yüze görüşmek mi istiyor? Daha da iyi.

"Neden bu akşam 8 gibi çatı katına gelmiyorsun?" "Kulağa hoş geliyor."

Telefonu kapattım ve gülümsedim.

Şimdi bir planım var.

Natalie'yi kütüphanede bulduğumda saat 19:00'u biraz geçiyordu. Ancak bu sefer onu kanepede huzur içinde uyurken buluyorum, görünüşe göre etrafına dağılmış olan eski aile albümlerime rastlamış.

Onu uyandırmamaya karar vererek, sadece alnından öpüyorum. Ama tam uzaklaşmak için ayağa kalkarken, elimi tuttuğunu hissediyorum.

"Sen," diyor uykulu bir şekilde.

"Sen," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Özür dilerim, çok huzurlu görünüyordunuz, sizi rahatsız etmek istemedim."

Beni tutkuyla öpmek için kolumdan tutup aşağı çekiyor.

"Rahatsız etmeyin, Bay Pace."

Ethan odaya girip bana sessizce başını salladığında dudaklarına karşı kıkırdıyorum.

Her şey hazır.

Natalie endişeyle bana bakıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bazı işleri halletmek için dışarı çıkmam gerekiyor," diyorum. "Uzun sürmeyecek ama."

Şimdi oturuyor ve bana bakıyor.

"Gazeteci adamla mı?"

"Evet."

"Jaxon," diye iç geçirdi. "Bunu düşünüyordum ve belki de en iyisi bunun ortaya çıkması. Zaten bu sonsuza kadar saklayabileceğimiz bir şey değil."

"Mesele bu değil," diyerek tekrar önünde diz çöküyorum. "Bu onun söyleyeceği bir sır değil. Bu sana saygısızlık olur."

"Ama ben iyiyim," diyor iç çekerek. "Şok ediciydi ve evet saygısızcaydı ama artık atlattım."

"Ben değilim," diyorum kararlı bir şekilde. "Buna müsamaha göstermeyeceğim." "Bana saygısızlık ediyor diye insanları dövemezsin, Jax." "İzle beni," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

"Jax..."

"Bak, ona elimi sürmeyeceğim," diyorum sırtışıımı gizlemeye çalışarak. "Söz veriyorum."

Uzun bir süre bana baktı. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Kahretsin.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bunun bir parçası olmana gerek yok, tatlım."

"Ona el sürmeyeceğini söylemiştin," diyor kollarını kavuşturarak. "Ve benim hakkımda konuşacağınıza göre, sanırım orada olmaya hakkım var."

"Natalie..."

"Ve ayrıca," diyor ayağa kalkarak. "Beni asla reddedemeyeceğini kendin söyledin."

Lanet olsun.

Uzun bir süre ona bakıyorum, kendimi köşeye sıkıştırdığımın farkındayım.

"Geliyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Ve bu son sözüm."

Natalie için arabanın kapısını açarken adamlara "Bunu tek başımıza halledeceğiz," diyorum.

Onu kalmaya ikna etmek için elimden geleni yaptım ama yine de ısrar etti.

"Ee," diyor, araba yolundan aşağı inerken. "*Gerçekten* ne yapıyorsun Eamon'la ne yapmayı planlıyorsun?"

Görünüşe göre, kız arkadaşımı hiçbir şey geçemiyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor sessizce, "gözlerinde bu akşam birinin canının yanacağı anlamına gelen o bakış var ve bu beni endişelendiriyor."

Belli ki Ethan'la çok fazla vakit geçiriyor.

Bu konuşmadan kaçmanın bir yolu olmadığını bilerek yavaşça nefes veriyorum.

"Natalie, saygı bizim dünyamızda çok ciddiye aldığımız bir şeydir." Kelimelerimi özenle seçerek sakince söylüyorum. "Yapmak zorundayız. Birincisi, tabii ki seni sevdiğim ve kimsenin sana böyle saygısızlık etmesine tahammül edemediğim için Bu."

Sessizce kayıyor ama hiçbir şey söylemiyor, devam etmeme izin veriyor. "Ama aynı zamanda, gücü bu şekilde elimizde tutuyoruz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer diğer klanlar Eamon gibi yüksek sosyetenin birinin Don Supreme olarak bana böyle bir şey yaptığını ve bunun için cezalandırılmadığını duyarsa, bu bizi zayıf gösterir. Ve bize de bir yemekmiş gibi bakmaya başlamaları uzun sürmez."

"Ah..." diyor keskin bir nefes alarak. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Buna izin veremeyiz, özellikle de şu anda durum barut fıçısı gibiyken."

"Anlıyorum," diyor sessizce, ceketini vücuduna sararak.

Arabanın üzerine uzun bir süre sessizlik çöküyor.

"Bana güveniyor musun, Natalie?" Yumuşakça soruyorum.

"İstedığımı biliyorsun, Jaxon," diyor bana bakarak.

Direksiyonu kavrayarak, "O zaman madem gelmeyi talep ettin, bu gece bana sonuna kadar güvenmen gerekecek," diyorum. "*Ne olursa olsun.*"

19:49.

Kendime bir içki koyuyorum ve çabucak bitiriyorum. Sonra kendime ve masanın üzerine koydu.

Bu ilginç olacak.

Çatı katındaki ruh hali, devasa pencerelere yağın yağmurdan daha ağır. Natalie şöminenin başında bir fincan çayla otururken, adamlarım da Charlie'nin yanında tetikte dairenin dört bir yanına dağılmış durumdalar.

Birkaç dakika geçmeden asansör çalar ve Eamon dışarı çıkar... tökezleyen Yasmine'i de yanında sürükleyerek.

Yasmine'i mi getirmiş? Ne oluyor be?

"N'aber Jay?" diyor kendini beğenmiş bir sırtışla. "Buraya gelmeyeli bir dakika oldu."

Kendisine tiksintiyle bakan adamlarıma bakıyor.

"Bütün çeteyi yanında getireceğini düşünmüştüm, bu yüzden bir arkadaşımı da getirmemin senin için sorun olmayacağını düşündüm," diyor ve onu kendisiyle birlikte öne doğru çekiyor. "Görüşmelerimize bir tanık olsun diye."

Yasmine endişeyle bana bakıyor. Karanlıkta bile alelacele makyajla kapatılmış mor bir gözün belli belirsiz izlerini, kollarındaki, bacaklarındaki ve boynundaki morlukları fark ediyorum.

Eamon'un ortaklarına karşı agresif bir geçmişi var, bu benim çok aşına olduğum bir şey, ancak bu, karşılıklı olarak kabul edilebilir olan her şeyin çok ötesinde görünüyor.

Araba çarpmış gibi görünüyor.

Bu şerefsiz.

"Oh, bayan arkadaşın da burada," diyor sinsî bir gülümsemeyle. "Nasılsın tatlım? Nasıl hissediyorsun?"

Natalie hiçbir şey söylemiyor, Eamon'a bakıyor.

"Eyvah," diye gülüyor, sonra Yasmine'e dönüyor. "Git ona eşlik et tatlım," diyor soğuk bir şekilde.

Eamon masaya otururken Natalie ile göz göze geliyorum.

"Eee?" diye soruyor. "Bana bir içki ikram etmeyecek misin?"

Sessizce masadan bir bardak ve bir şişe viski alıp ona içki dolduruyorum.

"Peki," diye soruyorum karanlık bir sesle, "ne istiyorsun Eamon?"

"Hemen işe koyulalım, ha?" diyor gülümseyerek. "Ben meşgul bir adamım."

"Çok meşgulüm," diyor, şaşkın ve dilsiz Yasmine'in karşısında oturan Natalie'ye göz kırparak.

"O kadar meşgulsün ki, duyduğuma göre şuradaki küçük güzel şey senin piçine hamileymiş."

"Bu sadece bir söylenti olabilir," diyorum, içkimi elimde yavaşça döndürerek bardağı sıkıca kavıyorum.

"Neyse ki bu benim uzmanlık alanım," diye sırtıyor Eamon, eğilip fısıldamadan önce. "Onu sarmayı gerçekten öğrenmelisin dostum. Yardıma ihtiyacın olursa bir ara sana gösterebilirim."

Çıplak ellerimle dilini vücudundan ayırmak istiyorum.

"İşte benim ikilemim," diyor yavaşça. "Yalan söylemeyeceğim, birkaç ay önce başım biraz belaya girdi. Victor Black'e hatırı sayılır miktarda borcum var ve tahsil etmeye çalışırken beni deli ediyor. Ama o kadar param yok."

İki çaresiz adam. Mükemmel.

"Madem arkadaşız, bana borç para verirsin, ben de adak olarak senin orta sınıf kızlara spermlerini boşaltma fetişini dünyaya anlatmam."

Elimdeki bardağı daha sıkı kavıyorum, masaya uzanıp yüzünü defalarca bardağa çarpmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne kadar?" Bir içki alarak soruyorum.

"Bir milyon," diyor.

Kendi kendime alay ediyorum.

"Victor Black'e bir milyon dolar borcun mu var?"

"Hayır," diye gülümsüyor. "Ben de bunu istiyorum. Sessizliğim için."

Şaşırmadım.

Başımı sallamadan önce uzun bir süre ona baktım.

"Pekâlâ," diyorum sakince, bir yudum daha alarak. "Anlaştık."

"Güzel, güzel," diye başını sallıyor. "Ve bunu mühürlemek için mükemmel bir yol biliyorum, böylece ikimiz de diğerinin geri adım atmayacağını biliyoruz."

Ne?

"Yasmine," diye sesleniyor, hınzır bir sırıtışla bana bakıyor.

Ben odanın diğerk ucundaki Ethan'la göz göze gelirken, Yasmine endişeyle koltuktan kalkıp bize doğru bakıyor.

Ne planlıyor?

"Buraya gel," diye yüksek sesle emrediyor Eamon.

Yasemin yavaşça yürüyerek onun yanında ürkek bir şekilde duruyor, birkaç ay önce akşam yemeğinde gördüğüm şen şakrak kişiliğın cılız bir parçası.

"Bu işten caymayacağına ya da misilleme yapmayacağına dair güvenceye ihtiyacım olduğunu düşündüm," diyor hala sırtarak. "Ve eski güzel günler çok eğlenceli olduğu için, en iyi performanslarımızdan birini yeniden canlandırabileceğimizi düşündüm. Del Rey Club'daki geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

İşte o zaman Eamon'un ne önerdiğini anlıyorum.

Del Rey Club, şehrin doğu yakasında, üst düzey müşteriler için 'menü dışı' hizmetler sunan bir striptiz barıydı. On Eamon ve ben birden fazla kez bu hizmetlerden yararlandık ve bol miktarda kokainin de yardımıyla sırayla bir striptizciyi saatlerce becerdik.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Sana parayı vereceğimi söyledim, ama bu kadarını yapmaya hazırım."

"Ne yazık ki bu bir rica değil," diyor gözlerini bana dikerek.

"Bu artık benim hayatım değil."

"İşte beni endişelendiren de bu," diyor masaya doğru eğilerek. "Eski Jaxon'a güvenebilirdim ama bu tek eşli, aşk hastası köpek yavrusu Jaxon bana yabancı. Ve eğer sırrınızı saklayacaksam, işbirliği yapacağınızdan emin olmam gerekiyor."

"Daha fazla şantaj mı?" Gözlerimi ona dikerek söylüyorum.

"Buradaki oyunun bu mu?"

"Sahip olabileceğim en iyi sigorta bu," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ayrıca, demek istediğim, o iyi bir yatıştırıcı. Dün gece oldukça itaatkârdı. Güven bana ve çocuklar çok eğlendik. Dün gece onu dolu bir tabancayla bile becerdim, yani eminim sen de eğleneceksin. Ve sana ne diyeceğim, eğer adamların sıranın kendilerine gelmesini istiyorlarsa, işimiz bittiğinde onunla birlikte olabilirler."

Kıçına şaplak atarak onu bana doğru itiyor.

"Ne?!" Yasmine aniden, bu anlaşmanın bir parçası olarak kendisine teklif edildiğini fark ettiğini söylüyor. "Hayır, bunu tekrar yapmayacağım, Eamon! Sen söyledin! Dün gece yaparsam bir daha yapmak zorunda kalmayacağımı söylemiştin ve ben-"

Eamon ayağa fırlar ve kızın suratına sert bir tokat atar.
"ÇENENİ KAPATACAKSIN VE NE YAPIYORSAN
SENİ APTAL SÜRTÜK!" Ona bağıırıyor.

"Bu kadar yeter!" Natalie hemen ayağa kalkarak bağıırır.

Yasmine dudağındaki kanı silerken öfkeyle odanın öbür ucuna fırlıyor ve yanımda duruyor.

"Bu gece kimse elden ele dolaşmayacak," diyor öfkeyle. "Ve erkek arkadaşım benden başka kimseyi becermiyor."

"Ooh!" Eamon oturduğu yerde titriyormuş gibi yaparak bardağını masadan aldı. "Bebek annenin fikirleri var."

Gülüyor ve bana bakıyor.

"Ama sanırım birbirimizi anlıyoruz. Değil mi Jay? Belki de ona bu işin nasıl yürüdüğünü açıklamalı ve gidip yatak odasında bebek çorapları örmesini falan söylemelisin," diyor içkisini yudumlarken.

Şu anda bu ukala herife inanamıyorum ama oyunu oynamak zorundayım.

Natalie'nin elini kendi elime aldım.

"Tatlım," diyorum yavaşça, elini sıkarak, sadece bakışlarımla onunla sessiz bir konuşma yapıyorum. "Lütfen, git otur."

Bana güvenmeni istiyorum Natalie.

Sertçe yutkunuyor, uzun bir süre bana bakıyor ve sonra Eamon'a ters ters bakıyor.

"Sonuna kadar," diyorum sessizce, dikkatini çekerek ve ona arabadaki konuşmamızı hatırlatarak.

Sessizce döner ve kanepeye doğru yürür.

"Dinlemeleri ne güzel, değil mi?" diyor ve kendine bir içki daha dolduruyor. "Şimdi, işimize dönelim."

Ayağa kalkar ve Yasmine'e doğru yürür, elini agresif bir şekilde bacaklarının arasına sokar, rahatsız edici bir şekilde ağlarken onu zorla taciz eder.

"İşte orada," diyor sertçe. "İşte tanıdığım fahişe. Restoranda sana nasıl baktığını gördüm ve ne biliyorsun, çoktan ıslanmış."

Hiçbir şey söylemiyor ama oturduğum yerden bile gözlerinde oluşan yaşları görebiliyorum.

İnkâr edemeyiz, Eamon bir canavar.

Odanın diğerk tarafında öfkeyle oturmuş, bana ters ters bakan Natalie'ye bir bakış fırlatıyorum.

Eamon, Yasmine'i bana doğru itiyor.

"STRIP!" Telefonunu çıkararak emrediyor.

Yasmine gözyaşları içinde ve titreyerek bana doğru sendeliyor ve elbisesinin askısını aşağı çekiyor. Ama diğerk askıyı da indiremeden, onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Dur." Sertçe emrediyorum.

"Affedersiniz? O da neydi öyle?" Eamon hemen telaşlanarak sorar.

"Beni anlamadın mı, Pace? Bu pazarlığa açık değil-" Duraklıyor, boğazını temizliyor.

Öksürerek başını sallar.

"Dedim ki-" Boğazını tutarak biraz geri çekildi.

Mükemmel zamanlama.

Önce masanın üzerindeki viski şişesine, sonra da bana bakıyor ve zehirlendiğini anlıyor.

...Beni zehirleyecek olan aynı şişeden.

"Sen..." Natalie koşarak yanına gelirken yere yığılır ve şok olmuş Yasmine sessizce onu izler.

Kendi kendime gülümsüyorum, sonra ayağa kalkıp masamın önüne doğru yürüyorum ve cebimden yavaşça bir şişe çıkarıyorum.

"Artık birbirimizi anladığımıza göre," diyorum yavaşça, hava almak için çırpınışını izlerken. "Sisteminizde acı verici bir şekilde ilerleyen zehrin tek panzehirinin bende olduğunu bilmenizi isterim."

"Ver... ver..." diye boğuluyor, yüzü morarıyor.

"Sadece Natalie'den özür dilemeni isteyecektim ve muhtemelen Josiah'ın seni biraz hırpalamasına izin verecektim. Ancak sen işi çok ileri götürmeye karar verdin,

Eamon," diyorum bir önceki şişeyi parmaklarımın arasında döndürerek. "Her zamanki gibi." Yasmine'e doğru yürüyorum.

"Bunun yerine, sanırım kaderine *onun* karar vermesine izin vereceğim."

Yasmine'e bakıyorum ve onun için hissettiğim acıma duygusunu inkâr edemiyorum. Henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen korkunç görünüyor. Rimeli yüzüne bulaşmış, boynu ve yüzü ise sadece benim görebildiğim morluklarla kaplı.

Eamon'la son birkaç aydır cehennem gibi bir hayat yaşadığımızı hayal edin.

Şişeyi ona uzattığımda bana bakıyor.

"Yas... Yasemin," diye boğuluyor. "*O... yardım et!*"

Yasmine önce elindeki şişeye, sonra da uzun bir süre Eamon'a bakar, sonra da yerde ona doğru ilerler. Yavaşça eğilir ve şişenin mantarını çeker.

...ve yere döküyor.

"*Orospu!*" Gözleri yuvalarından fırlamadan önce soluk soluğa kalıyor ve yerde kıvranmaya başlıyor.

Natalie ile göz göze geliyorum ve ona bilmiş bir bakış atıyorum. Ama o da, odadaki diğer herkes gibi, ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmuyor. Eamon ölecek ve iğrenç planını da beraberinde götürecektir.

Tahmin edemediğim şey, Eamon'un Black'e borcu olduğu gerçeği. Bu da demek oluyor ki, Eamon'un ölümüyle ilgili araştırma yapan ya da soru soran herkes *Black'in* adamlarının sorumlu olduğunu düşünecektir.

Her şey plana göre gitti.

Yasmine ile olan kısım hariç.

Ama her planın biraz doğaçlamaya ihtiyacı vardır. Ve onun Onu kurtarmamaya karar veren kişi olarak, beni yetkililere ispiyonlaması konusunda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum, çünkü onun ölümüne de karışmış olacaktı.

Ayrıca, *cellat* olduğu için, umarım onun eliyle katlandığı zulümler için bir tür adalet gibi hissediyordur.

Sonunda Eamon kıpırdanmayı tamamen bırakıyor ve Ethan'ın bana doğru yürüyen ayak sesleri duyulana kadar oda sessizliğe gömülüyor.

"Yasmine," diyorum sessizce, ona dönerek.

Yutkunuyor ve hızla başını sallıyor.

"New York'ta ailen var mı?"

"Evet," diyor sessizce. "Annem aslında günlerdir beni arıyor, ama Eamon..." yerdeki cesede bakıyor.

İç çekiyorum ve boğazımı temizliyorum.

"...Onunla konuşmana izin vermedi mi?" Onun yerine

ben bitiriyorum. Çabucak başını salladı.

"Onunla internette tanıştım," diyor gözyaşları içinde, gözlerini silerek. "Bana güzel olduğumu ve beni sevdiğini söyledi. Chicago'da onunla birlikte olursam daha iyi bir hayatım olacağına söz verdi ama bu... bu..." sesi ağlamaklı bir şekilde çatlar.

Natalie şefkatle onun yanına geçerek, "Sorun yok," der. "Her şey bitti. Artık güvendesiniz."

Ethan'a bir bakış attıktan sonra ofise yönelir ve kasadan bir tomar parayla geri döner.

"Ethan kızıma göz kulak olur ve o iyi bir adamdır. Eşyalarını toplaman için seni eve götürecektir. Tüm eşyalarını. Sonra da sana New York'a geri dönmen için bir uçak ayarlayacak," dediğimde kızım endişeyle ona baktı. "Ondan ya da bu şehirdeki herhangi birinden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Anlıyor musun?"

Yavaşça başını sallıyor.

Ethan'ın bana verdiği parayı ona uzattım.

"Bu senin sessizliğin için," diyorum ona sertçe bakarak. "Sana yapılanları geri alamaz, bunu anlıyorum, ama belki yeniden başlamana, evine dönmene yardımcı olabilir."

Elindeki paraya bakıyor, sonra gözyaşları içinde başını sallayarak bana gülümsüyor. Ethan onu yavaşça odadan çıkarıp asansörlere doğru götürüyor.

O gider gitmez, Josiah Eamon'un cesedini Zemin.

"Josiah," diye sesleniyorum arkasından, Betaları cesedi arabaya yüklerken.

Asansör. "Kız daireden çıkana kadar bekleyin. Sonra da inandırıcı görünmesini sağlayın."

Natalie pencerenin kenarında sessizce durmuş, gök gürültüsü tepesinde yuvarlanırken yağmurlu ve siyah geceye bakmaktadır.

Ona yaklaşıyorum, ellerim ceplerimde, sessizce bu akşamın beni onunla ne kadar geriye götürdüğünü merak ediyorum.

Bu kadarı fazla mıydı? Sonunda havlu atıp beni terk mi edecek?

"Şimdi anlıyorum," diyor sessizce.

Sertçe yutkunuyorum, derin nefes alıyorum. "Bir canavar olduğumu mu?"

"Hayır," diyor yavaşça yüzüme dönerek. "Bana 'farklı türde bir adalet' sağladığını söylediğinde kastettiğin şey buydu."

"Onu ben öldürdüm," diyorum sessizce, şöminenin ışığı yüzünde titreyişirken ona bakıyorum. "Bu bazen yaptığım işin bir parçası, Natalie."

"Şiddetten hoşlanmıyorum... ama *o* bir canavardı."

"Evet, öyleydi."

"O zavallı kıza aylardır işkence ediyordu ve kimse bu konuda bir şey söylemedi ya da yapmadı," diyor Natalie bana doğru bir adım atarak. "*Sen* hariç."

Göğsümün içinde deli gibi çarpan kalbim birdenbire tamamen durmuş gibi hissetmeye başladım.

Vay anasını.

"Chicago'da benden daha kötü adamlar var," diyorum, yere bakarak ama ona yaklaşarak. "Ne yazık ki, diğer kötü adamları kontrol altında tutmak ve gerektiğinde sürüyü seyreltmek için kötü adamlar gerekiyor."

Bana doğru yaklaşıyor, yeşil gözleri beni olduğum yerde tutuyor.

"Sen kötü bir adam değilsin, Jaxon," diyor Natalie, elini yanağıma koyuyor ve eğilip beni usulca öpüyor.

"Ben de iyi bir adam değilim," diyorum kolumu beline dolayarak. "Bu sizin için uygun mu Bayan Tyler? Yeterli olacak mı?"

"Sen benim erkeğimsin, Jaxon," diyor, vücudunu bana doğru bastırıyor ve beni derinden öpüyor. "Ve benim için yeterince iyi olduğuna eminim."

OceanofPDF.com

Bölüm 27

NATALIE

"Heyecanlı mısın?" Uçağın ana kabininde etrafımda bir battaniye ile otururken Jaxon bana soruyor.

"Evet," diyorum çekingen bir şekilde. "Yine de biraz gerginim. Jaxon, bu kıyafetin içinde hamile gibi görünmediğime söz verir misin?"

"Aşkım, harika görünüyorsun," diye kıkırdıyor ve kolumu okşuyor.

"Demek istediğim, *göğüslerimin*," sesimi alçaltıyorum, böylece beni sadece o duyabiliyor, "çok büyük görünmediğinden emin misin?"

Hamile olduğumu tamamen belli etmeyecek bir şeyler bulmaya çalışırken neredeyse havaalanına geç kalacaktım; artık bebeğimin yumruları ortaya çıkmaya başlamıştı.

"İnan bana, *göğüslerin* harika görünüyor," diye fısıldıyor eğilip kulağımı ısırırken. "Seni yatak odasına geri götürmek ve yüzümü onlara sokmak için her dürtüyle savaşıyorum."

"Jax!" Kıkırdayarak fısıldıyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsun!" Gülüyor ve yanağımı öpüyor.

"Sakin ol *Αγαπημένη*, sadece birkaç saat sürecek," diyor kolumu ovuşturarak. "Ve sonuçta, *ikimiz* de gergin olamayız."

*Aman Tanrım. Ne kadar
bencilim?*

Hemen kendimi kötü hissettim.

"Bebeğim," diyorum yüzümü ona yaslayarak. "Seni sevecekler, söz veriyorum."

Başımın üstünü öpüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Gergin.

Ethan bu sabah Jaxon'ın spor salonunda saatler geçirmek için erkenden uyandığını gördüğümde bana bunu incelikle açıklamaya çalışmıştı.

"Bir aile etkinliğine katılmayalı onlarca yıl oldu. O sadece... endişeli."

"Yani, kuzenimin düğününü kurtaran adam sendin," diyorum gülümseyerek. "Bu asla unutamayacakları bir şey."

"Doğru... ve en azından Steph benden hoşlanıyor," diyor, beni kıkırdatan kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle.

"Steph seni seviyor," diyorum güven verici bir şekilde. "Ve kendi annesi bile ondan korkuyor, bu yüzden kimse Steph'e şu konuda karşı çıkmaya cesaret edemez herhangi bir şey."

"Ve sanırım her şey başarısız olursa, Ethan'a mahzenden bir kasa gerçekten iyi şarap aldırırım, bu yüzden hepsini sarhoş edeceğim."

Bu sefer gülüyorum.

"Ailene bebekten nasıl bahsetmek istersin?" diye sorar. "Karar verdin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum iç çekerek. "Annem yemekten önce mutfakta çok meşgul olacak, bu yüzden sanırım yemekten sonraya kadar bekleyeceğim. Sanırım o zaman onları bir kenara çekip özel olarak anlatacağız."

Jaxon çenesini ovuşturarak, "İyi karar," diye başını sallıyor. "Onları pahalı şarapla doldurduktan sonra," diyor göz kırparak.

"Aynen öyle!"

Birkaç saat sonra üçümüz çocukluk evimin verandasında duruyoruz. Ancak Jaxon uzanıp kapı ziline bastıktan sonra tamamen donup kaldığını ve bunu yapmayı unuttuğumu fark ediyorum.

Oops. Kahretsin, belki de düşündüğümde daha gerginim.

"AMAN TANRIM! SEN BURADASIN!" Annem ciyaklayarak kendini kapının eşiğinde bana doğru fırlatıyor.

Beni o kadar sıkıyor ki neredeyse ciğerlerimdeki havayı boğacak, sonra geri çekilip yüzümü ellerinin arasına alıyor. Sonra gözlerindeki mutluluk yaşlarını siliyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Jaxon'a dönüyor.

"Bay Pace, siz ve Jessica bu yıl Şükran Günü'nde bize katılacağınız için çok heyecanlıyız!"

"Davet edilmekten onur duydum Bayan Tyler," diyor kibarca.

Sonra annemin gözleri, Jaxon ve benim arkamızda çekingen bir şekilde duran ve endişeyle ona bakan Jessica'ya takılıyor.

"Ve sen de Jessica olmalısın," diyor sıcak bir şekilde, onun seviyesine inerek. "Senin hakkında çok şey duydum."

Oh oğlum, işte bu.

Jessica hiçbir şey söylemiyor, tırnağını ısırıyor.

"Küçük bir kuş bana senin dondurma sevdiğini söyledi," diyor annem bana göz kırparak. "Ve bu evde önce tatlı yeriz."

"Ne? Biz ne zaman-" Söylemeye başladım, ama sonra Jessica sözümü kesti.

"Çileğin var mı?" diye soruyor etrafımdan dolanarak. "Evet, var," diyor annem elini uzatarak.

Jessica endişeyle babasına bakar, o da gülümseyerek başını sallar ve yemekten önce tatlı yememe konusundaki altın kuralını çiğner.

Annemin elini tutuyor ve onu içeri kadar takip ediyoruz.

"Ben de bunun zor olacağını düşünmüştüm," diye fısıldıyor Jaxon Bana.

"İkimizin de benim için yeterince hazırlıklı olduğumuzu sanmıyorum. Annem çilekli dondurma tabancalarını bu kadar çabuk patlattı," diye fısıldıyorum. "Gerçekten de önce tatlı yememize asla izin vermezdi!"

"Şuna bakar mısın?" diye kıkırdıyor, gözüpek Jessica'nın annemle birlikte mutfığa doğru yürüyüşünü izlerken. "Arkasına bile bakmıyor, Tanrım! Eve döndüğümüzde onunla 'Yabancı Tehlikesi' protokolünü yeniden gözden geçirmem gerekebilir."

"Çilekli Stranger Danger," diye kıkırdıyorum. "Kulağa hastalıklı bir dondurma aroması gibi geliyor."

"Siz ikinizin buraya gelme zamanı gelmişti." Steph'in sesi evin içinde yankılanıyor. "Beni bu bokun içinde tek başıma acı çekmeye zorluyorsunuz."

"Steph! Ağzından çıkana dikkat et!" Annesi oturma odasından bağırıyor, "Burada çocuklar var."

Steph gözlerini deviriyor ve bana sarılıyor.

Jaxon gülümseyerek, "N'aber Cesur Cıvcıv," diyor. "Bugün kimseyi ağılattın mı?"

"Sadece Beth," diyor Steph sırtarak. "Benim de sadece otuz yedi dakikamı aldı. Yeni bir rekor!"

"Beth kim?" Paltolarımızı yatağın üzerine koymak için yatak odasına girerken Jaxon kıkırdıyor.

"Kız kardeşi."

Birden Ryan elinde soğuk bir altılı paketle bodrumdan çıkar.
bira.

"Nat!" Heyecanla gülümsüyor ve beni kucaklıyor.

"Ve Jaxon! Seni tekrar görmek güzel kardeşim!" Dedi, uzanarak ve sonra Jaxon'ı göğüs tokuşturması için yanına getirdi.

Aman Tanrım!

Gözlerim kocaman açılıyor ve Jaxon'ın yüzündeki şaşkın ifadeye yüksek sesle gülmek için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

Kendisinden 'Jaxon' olarak bahsedildiğini duymak biraz sarsıcı olsa da Ben ya da Ethan dışında herhangi biri, korkunç Bay Pace'in hayatında hiç göğüs darbesi almadığına da kesinlikle ikna oldum.

Ve kesinlikle ona "kardeşim" diyen aşırı büyümüş bir öğrenci birliğinden değil.

Ryan hemen iki bira kırıp birini ona uzatırken sessiz bir bakışla paylaşıyoruz, Steph odaya geri döndüğünde bu durum daha da sinirlenmesine neden oluyor. Yüzündeki hınzır gülümseme her şeyin garipliğini tamamen anladığını doğruluyor.

Ryan kolunu Jaxon'a dolamış, onu oturma odasına ve ailemdeki diğer erkeklere doğru götürürken ben de arkasından bakakalıyorum.

"Şuna bakar mısın?" diye mırıldanıyorum kendi kendime, başımı sallayarak. "Arkama bile bakmadım."

Steph homurdanıyor.

"Hey, eminim hepsi rahatlamıştır, çünkü en azından o patates Colton'a bir yıl daha tahammül etmek zorunda kalmayacaklar," diyor. "Hadi, gidip sana bir içki alalım."

Birden Steph'i durumum ve aileme en iyi nasıl anlatabileceğim konusunda bilgilendirmem gerektiği aklıma geliyor.

"Steph, sana bir şey söylemem gerekiyor," diyorum hemen.

"Aman Tanrım," diye alaycı bir şekilde gülüyor ve plastik bardağından bir yudum alıyor. "Hamile misin sen?"

Gülmediğimi fark edene kadar kendi kendine kıkırdıyor ve neredeyse içkisini yudumluyor. Ama o daha tek kelime edemedi elinden tutup koridordan yatak odalarından birine doğru çekiyorum.

"Vay anasını Tyler," diyor Steph, gözleri kocaman.
"Biliyorum..." Ellerimi saçlarımda gezdirerek söylüyorum.
"Yani... ilk üç aylık dönemi çoktan atlattın mı?"
"Evet..." Yaltaklanıyorum. "Annemin ne kadar üzüleceğini

olabi düşünüyorsun?
lir

mi?" Steph başını sallıyor.

"Hayır, o konuda endişelenme. Annen bir kadın olmak için ölüyordu. Yıllardır büyükannem. Neden bu kadar uzun süre sessiz kaldığını açıklarsan, ona bir şey olmaz," diyor omuz silkerek. "Yani, anlıyorum. Bir şeylerin ters gideceğini düşünmek için her türlü nedenin vardı ve sen sadece kendini korumaya çalışıyordun. O anlayacaktır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye gülüyor Steph. "Ama ona bugün söylemelisin, paparazzi ya da dedikodu dergisi gibi bir şey bu haberi ilk ona duyurmadan önce. O zaman üzüleceğini tahmin edebiliyorum."

Ne tesadüf.

"Ona yemekten sonra söyleyeceğim," diyorum. "Onunla ve babamla yalnız kalabileceğim bir an bulduğumda."

Steph kıs kıs güler.

"Ve biraz çakırkeyif."

Gülüyorum ve Jaxon'la ne kadar ironik bir benzerlikleri olduğunu düşünerek gözlerimi deviriyorum.

Birden koridorun sonundan gelen bir ses duyuyorum ve hemen Jaxon ile Jessica'yı ailemle başlarının çaresine bakmaları için bıraktığımı hatırlayıp midemin bulandığını hissediyorum.

"Hadi, gidip Jaxon'u çocukların elinden kurtarmalıyız," diyorum kapıyı açarak.

Ama koridora adımımı attığım anda tek duyabildiğim oturma odasından gelen şamatalı kahkahalar oluyor.

Tanrım, şimdi ne olacak?

Aceleyle koridora çıkıyorum ve orada ilginç bir manzarayla karşılaşıyorum: Erkek arkadaşım bira içiyor, erkek kuzenlerimin arasında oturmuş futbol izliyor, sanki yıllardır ailenin bir parçasıymış gibi. Odanın bir köşesinde ise Jessica oturmuş kuzenimin ikiz kızları Ivy ve Rose ile kıkırdayarak barbi oynuyor.

"Onları kurtarmakla ilgili ne diyordun?" Steph göz kırparak beni dürtüyor.

"Hadi bakalım!" Annemin sesi mutfaktan beni korkutuyor. "Şölen zamanı!"

Jaxon ayağa kalkıp Ryan'la birlikte gülerken, ben de Steph'le birlikte koridorda şaşkın şaşkın duruyorum.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana dönüyor ve yavaşça bana doğru yürürken, onu en son ne zaman bu kadar içten mutlu ve rahat gördüğümü hatırlamadığımı fark ediyorum.

"Baba!" Jessica'nın sesi yanımda beliriyor ve onu kollarının arasına alıyor. "Akşam yemeğinde Rose ve Ivy ile oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Tatlım, hepimizin nereye oturması gerektiğinden emin değilim-"

"Sorun değil," diyor annem köşeden dönerken. "Bütün çocuklar için küçük bir masa hazırladım."

"Lütfen!" Yalvarıyor. "Söz veriyorum bütün sebzelerimi yiyeceğim!"

Gülmekten kendimi alamıyorum. Altı yaşında olmasına rağmen tıpkı babası gibi rafine bir müzakereci.

"Sanırım," diyor yanağından öperek. "Ama sizden en iyi şekilde davranmanızı bekliyorum, genç bayan."

"Yapacağım! Söz veriyorum!" Kollarını onun boynuna dolayarak söylüyor. "Teşekkür ederim!"

Kıpırdanarak kollarından kurtuluyor ve annemin yanına koşuyor, o da elinden tutup yemek tabağını seçmesi için mutfağa gitmesine yardım ediyor.

Jaxon'ın eli sırtımı ovarken ben de arkalarından gülümsüyorum. Steph haklı, annem çok sevinecek.

"Biz de burada endişeleniyorduk," diye fısıldıyor usulca.

"Gereksiz görünüyor," diyorum gülerek ona dönerek. "Kesinlikle eğleniyor gibi görünüyorsun."

Jaxon gülümseyerek omuz silkiyor: "Havalı çocuklar," diyor.

"Havalı mı?" İnanmaz bir şekilde ona bakarak soruyorum. "Pardon, mafya babası Jaxon Pace gerçekten de *"havalı"* kelimesini cümle içinde mi kullandı? Yoksa halüsinasyon mu gördüm?"

"Evet bebeğim," diyor şakacı bir şekilde, beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor. "Süper havalıydı!"

"Aman Tanrım, buna inanamıyorum," diye gülüyorum.

"Hadi siz ikiniz!" Babam gözlerini devirerek şöyle diyor. "Çok acıktım."

Utangaç bir şekilde dudağımı ısıyorum ve masadaki yerlerimize yerleşirken Jaxon bana göz kırpmıyor. Jessica koşarak yanıma geliyor, oynadığı Barbie bebeği gösteriyor ve annemin onu masaya getirmesine izin verdiğini açıklıyor.

Bu da çocukken yapmama asla izin vermediği bir şeydi.

Ancak annemin tüm çabalarının Jessica'nın evimizde kendini bir anda rahat hissetmesini sağlamakta başarılı olduğu açık. Kısa süre sonra Rose ve Ivy ile birlikte çocuk masasına geri döndü ve geri kalanımızın varlığını tamamen unuttu.

Akşam yemeği muhteşemdi ve annemle teyzelerim her yıl olduğu gibi bu yıl da kendilerini aştılar.

Ve yemek boyunca birçok kez, sadece altı ay önce kendimi çok yabancılaşmış hissettiğim ailemle burada oturduğum gerçeği karşısında aşırı duygusallaşmamak için kendimi durdurmam gerekiyor. Sanki çok uzun zamandır umutsuzca özlediğim ruhumun bir parçası bana geri verilmiş gibi hissediyorum. Jaxon ve Jessica'nın yanımda olması her nasılsa daha da iyi.

Yemek tabakları gençler tarafından toplanmış ve tatlılar servis edilmeye başlanmıştı ki Jaxon kolunu omzuma dolayarak babamla borsa ve menkul kıymetler hakkında canlı bir sohbete daldı. Kot pantolon ve kazak giymiş, kusursuz ama rahat giyimli bu güzel adama bakıyorum ve hayatım boyunca hiç onun yanında hissettiğim gibi hissetmediğimi fark ediyorum.

O bir şekilde benim bir parçamı ölümden geri getirdi. Jaxon bana gerçekten ne kadar güçlü olduğumu gösterdi ve tıpkı etrafımdaki nazik kolu gibi, beni hala destekliyor ve benim için hissettiklerinden asla şüphe duymayacağım şekilde bana değer veriyor.

Onunla evlenebilirim. Gerçekten evlenebilirim.

"Bayan Natalie?" Jessica yanımdan soruyor. "Saçımı Ivy'ninki gibi örebilir misin?"

Büyük kahverengi gözlerine gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Tabii ki!" Onu kucağıma çektiğimi, masanın karşısındaki annemle göz göze geldiğimi ve onun bayıldığını gördüğümü söylüyorum.

Stacy, Jaxon'ın getirdiği bir şişe şarapla yanımda belirlediğinde örgüsünü neredeyse bitirmiştim.

"Bana şarap bardağını uzat" dedi.

"Hayır, sorun değil, kafam biraz karışık-"

"Babam Bayan Natalie'nin şarap içemeyeceğini çünkü bebeğin sevdim

." Tüm zaman durdu ve oda sessizleşti. Kalbimin atışı tamamen durdu.

"Ne dedin tatlım?" diye soruyor annem masanın karşısından.

"Ne bebeği?"

"Karnındaki bebek!" Jessica heyecanla söylüyor. "Benim küçük kardeşim!"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Jaxon'ın yanımda iç çektiğini duyuyorum.

"Jess, gidip bir dakika oynayabilir misin?" diyor nazikçe, bunun tamamen masum bir hata olmasına rağmen, şimdi tamamen mahvolduğumuzu fark ediyor.

O başını sallayıp mutlu bir şekilde kucağımdan atlarken ben dudağımı ısıırıyorum, yanaklarım anında ateşle kızarıyor.

Kahretsin. Bok. Üç kat bok.

"Bekle..." diye nefes nefese kaldı annem. "Natalie, *hamile* misin?" *Böyle olmaması gerekiyordu.*

Bir anda masanın etrafından sesler yükselmeye başladı.

"Ne?" dedi Carole teyzem yüksek sesle.

"Ne zamandan

beri?" "Aman

Tanrım!"

"Neden... neden bana söylemedin?" diye soruyor annem.

Jaxon'a endişeyle bakıyorum ve o da titreyen elimi masanın altından tutuyor.

"Bu şekilde öğrenmeni istemedik," diyorum yavaşça, anneme bakarak. "Yemekten sonra sana söylemek istedim."

"Ne kadarlık hamilesin?" diye sordu. "Üç aydan biraz fazla."

"Kahretsin," diyor Stacy. "O zaman gerçekten hamilesin."

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim," diyorum usulca. "Ama evet."

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye soruyor annem.

"Neredeyse tüm zaman boyunca."

"Ve sen bize şimdi mi söylüyorsun?" Cathy Teyze her zamanki yargılayıcı tonuyla alaycı bir şekilde konuşuyor.

Jaxon ses tonunu kibar tutmaya çalışarak, "Kendimize göre nedenlerimiz vardı," diyor ama elimi daha sert sıktığını hissediyorum.

"Emin olmak istedik-"

"Ben... Ben buna inanamıyorum..." diyor annem başını sallayarak. Sessizce Jaxon'a bakan babama bakıyorum.

"Bunun neden herkes için biraz şok edici olduğunun farkındasınızdır," diyor Mark amcam. "Bu genç adamı ilk kez bir aile etkinliğine getiriyorsun."

"Tekrar söylüyorum, herkese bu şekilde söylemeyi planlamamıştık," diyorum. Şimdi kendi sesimdeki hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum.

"Ama siz o kadar uzun süredir birlikte bile değilsiniz. Ow!" Ryan, Michelle kaburgalarına vururken.

Jaxon'ın kolu omzuma dolanıyor ve bir anda soru yağmuruna tutuluyoruz.

"Bakın," diye söze başladım çekingen bir şekilde. "Bunun biraz şok edici olduğunu biliyorum ama bu biraz çılgınca oldu ve ben-"

"Ben de öyle derdim!" Carole Teyze de katılıyor.

"Vay anasını! Sizin neyiniz var çocuklar?!" Rebecca beni savunmak için öfkeyle karşılık verdi.

"Siz evleniyor musunuz?" Cathy teyzem soruyor. "Yani siz ikiniz belli ki evleniyorsunuz, değil mi?"

Kahretsin, işte başlıyoruz.

"Hemen değil," diye söze başlıyor Jaxon. "Bekliyoruz."

"Şimdi de kuzenimle evlenmek *istemiyor* musun?!" Ryan aniden sinirlenir.

"Oh Ryan, kapa çeneni!" Stacy bağırarak karşılık veriyor. Jaxon kararlı bir şekilde,

"Hayır, hiç de öyle değil," diyor.

"Yani, hamile kalabilecek kadar iyi olduğunu ama hamile kalamayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Bu benim kararımdı!" Yüksek sesle söyledim. "Bunun Jaxon'ın benimle evlenmek istemesiyle hiçbir ilgisi yok!"

"Bence çok yanılıyorsun," diyor Cathy teyzem. "Dünyaya *bu* şekilde bir bebek getirmenin iyi bir fikir olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın. Çocuk üzerindeki etkilerini bir düşün."

"Dur bir dakika," diye homurdanıyor Jaxon, öfkesi artıyor. "Sanırım *bu* son derece yersiz."

"Gereksiz mi? Onu hamile bıraktın ve onunla evlenmiyorsun!" Mark amcam kızgın bir şekilde. "Bence bu-"

"YETER!" Steph aniden masaya doğru bağılıyor, ellerini yere vuruyor ve tüm tabakların şangırdamasına neden oluyor.

Sandalyesini agresif bir şekilde geriye itiyor ve öfkeyle masanın diğer tarafına bakıyor.

"Hepiniz beni dinleyin! İğreniyorum!" Öfkeyle söylüyor. "Sanki mükemmel bir aileymişiz gibi davranıyorsunuz ve bu dünyayı sarsan bir haber."

Titrememi durduramıyorum ve diğer elimle Jaxon'ın elini tutarak kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

"Her şeyden önce, yüksekten atmayı bırakın ve saçmalamayı kesin. İki yıl boyunca hepimiz Colton'ın yalancı, hilekâr kışını öptünüz ve kendi ailenizden birini yabancılaştırdığını *bildiğiniz* halde aile toplantılarımıza katılmasına izin verdiniz!" Başını çevirip doğrudan Ryan'a bakıyor, Ryan da hemen gözlerini yere indiriyor.

Steph öfkeden kuduruyor ve odadaki hiç kimse onun sözünü kesmeye çalışmıyor.

"O zamanlar Natalie'nin yaşadıklarını umursuyormuş gibi yapmak için bile HİÇ çaba göstermediniz ve şimdi onun size açıklama borçlu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hepiniz kendinizden utanmalısınız!" Masanın öbür ucundan bağılıyor.

Jaxon kolunu bana doluyor ve omzumu hafifçe ovarak Steph'in söylemek isteyip de söyleyemediğinden emin olduğum şeyi söylemesine izin veriyor.

"Önemsemeniz gereken tek şey onun mutlu olması ve bu adamın onu mutlu etmesi!"

"Evet, bunun hepimiz için bir şok olduğunu anlıyorum, özellikle de hâlâ karanlık çağlarda yaşayanlarınız için" diyerek annesine ters ters baktı. "Ama bunu kendilerine saklamayı seçmelerinin nedeni her neyse, bu onları ilgilendirir ve size ya da başkasına herhangi bir açıklama borçlu değiller."

Jaxon'ın nabzının bana karşı hızla attığını hissedebiliyorum.

"Evet," diyor Steph, Jaxon ve benim yüzüme dönerek. "Görünüşe göre *görgü* kurallarını unutmuş olan tüm Tyler ailesi adına

Özür dileriz ve ikiniz adına da çok mutluyuz."

Sonunda Steph'in konuşması sona erer ve yerine oturur.

Vay anasını. Bu az önce oldu.

Masaya sessizlik çöküyor ve sertçe yutkunarak Steph'e başımı hızlıca sallayıp sessizce teşekkür ediyorum.

"Yeğenim haklı," diyor babam sonunda, ayağa kalkıp Jaxon'a elini uzatarak. "İkiniz adına da çok mutluyuz."

Jaxon ona sıcak bir şekilde gülümseyen babamla tokalaşmak için elimi bırakıyor. "Hadi sen ve ben gidip aşağıda sohbet edelim."

Jaxon bana bakıyor ve yanımdan ayrılmasını istemesem de babamın en azından bu özel konuşmayı hak ettiğini biliyorum. Gülümsüyorum ve başımı sallayarak ona sorun olmadığını söylüyorum.

İkisi masayı terk ettikten sonra ailemle masada yalnız kaldım ve sürpriz bir şekilde ilk olarak Cathy teyzem konuştu.

"Natalie," dedi Cathy Teyze sessizce. "Seni kırdıysam özür dilerim. Tebrik ederim."

Amcam Mark da huysuz huysuz özür mırıldanıyor. Ryan boğazını temizleyerek, "Ben de özür dilerim, Nat," diyor. "Sorun değil," diyorum iç çekerek. "Geçmişte kaldı."

Masanın etrafında yavaşça aileme bakıyorum ve son iki yılda, son iki dakikaya kadar olan her şeyin bir yolculuk olduğunu, ancak tüm aileler gibi büyümeyi öğrendiğimizi fark ediyorum.

"Ama mutluyuz," diyorum gülümseyerek. "Ve evet, bir gün o adamla evleneceğim."

Annem hıçkırarak ayağa kalkıyor ve Jaxon'ın boş sandalyesine doğru yürüyüp yanıma oturuyor.

"Gerçekten böyle bir kargaşaya neden olmak ya da kimseyi incitmek istememiştik," diyorum gözyaşlarımı tutamayıp anneme bakarak. "Sadece kendi şartlarımızda olmasını istedik."

"Olması gerektiği gibi," diyor annem elimi tutarak.

İşte o anda nihayet yaralarımın iyileşmeye başladığını hissediyorum ve sonunda aileme kavuşmuş olmanın sevinci temizleyici bir yağmur gibi üzerime yağıyor.

Tyler ailesi yeniden bir bütün oldu.

"Şey," diyor Jaxon yumuşak bir sesle, "bu kesinlikle... olaylı oldu."

Uçaktaki yatakta battaniyelerin üzerine uzanırken bana sarılmış durumda. Yorgunluktan bitkin düşmüş altı yaşındaki bir çocuk yanımda yatıyor ve kolumda huzur içinde uyuyor.

"Evet, aile etkinliklerimiz genellikle o kadar heyecanlı olmaz." Jaxon kıkırdıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Sadece baban bunu bana düğün gecesi Colton'ı azarladıktan sonra söyledi," diye kıkırdıyor. "Yani siz Tyler'lara artık inandığımdan emin değilim."

Çok dikkatli bir şekilde kolumu Jessica'nın başının altından çekiyorum, onu rahatsız etmemeye dikkat ediyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Merhaba," diye şakacı bir şekilde hırlıyor. "Babam sana ne dedi?" diye soruyorum.

Jaxon bir an bana bakıyor, sonra alnımdan öpüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bana söylemeyecek misin?"

"Özel bir konuşmaydı," diyor usulca, ellerimizi birbirine geçirirken aşağıya bakıyor.

"Seni seviyorum ama şimdi zamanı değil. Yine de zamanı geldiğinde sana söylerim." İnandırılmaz bir şekilde alay ettim.

"Bu da başka bir bilmece mi Bay Pace?" Çenesini okşayarak soruyorum. Gülümseyerek başını sallıyor.

"Sadece babana verdiğim bir söz," diyor ve beni usulca öpüyor.

"Tutmaya niyetliyim."

Jaxon uyuyan Jessica'yı yatağına yatırmak için yukarı taşıyor ve beynim günün olaylarından yorgun düşmüş olsa da kendimi kütüphaneye doğru çekilirken buluyorum.

Benim sessiz sığınağım.

Kapının açıldığını duyduğumda elimde bir kitapla oturuyordum. Ethan kolunun altında deri ciltli birkaç defterle içeri girer.

"İyi akşamlar Bayan Tyler," diyor gülümseyerek. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama size bir şey getirdim."

"Ethan," diye gülümsüyorum ona. "Nedir bu?"

"Bu rahmetli eşimin günlüğüydü," diyor ve defterlerden birini bana uzatıyor. "Şey, onlardan biri. Onları oldukça düzenli tutardı ama bu ilişkimizin başlangıcından kalma."

"Aman Tanrım!" Defteri açtığımda güzel el yazısının tüm sayfalara yayılmış olduğunu görüyorum. "Ama neden böyle bir hatırayı vermek istiyorsun ki?"

Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Kolay değil," diyor gözlerini yere indirerek. "Ama Eliza başlangıçta zorlandı. *Bu* hayata alışmaya çalışıyordu."

Onunla göz göze geldiğimde, merhum eşinin adını anmanın bile ona ne kadar saygılı ve kutsal geldiğini görebiliyorum.

"Düşüncelerini, duygularını, tartışmalarımızı ve mücadelelerimizi bu sayfalara döktü ve ben sadece belki..."

"Onları yararlı bulurum," diye bitiriyorum. O da gülümseyerek başını sallıyor.

"Teşekkür ederim Ethan," diyorum usulca. "Bunu el üstünde tutacağım."

"Ve bu," diyor bana ikinci defteri uzatarak. "Bu da Jaxon'ın annesi Ismena Pace tarafından yazılmış."

"Aman..." Bana ikinciyi uzatırken nefes alıyorum.

"Eşim ve Bayan Pace çok iyi arkadaşlardı. Karımın günlüğünü kasamızda kilitli tuttuğumu biliyordu ve son kez hastalandığında benden kendi günlüğünü de güvenli bir yere kilitlememi istedi," diyor derin bir nefes alarak. "Jaxon *eşini* bulana kadar."

Gözleri benimkileri buluyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Onun siz olduğunuzu biliyorum Bayan Tyler," diyor gülümseyerek. "Ve biliyorum ki bunu almanızı isterdi."

"Ethan..." Yavaşça söyledim. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Hiç düşünmeden kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. Bu, bu evde genellikle olan bir şey değil ama umurumda değil.

"Teşekkür ederim, Ethan."

"Hey şimdi, ihtiyar," diye sesleniyor Jaxon'ın sesi kapı aralığından. "Kendi dans partnerini bulman gerekecek."

Bize doğru yürürken gülümsüyor, üzerinde artık kazağı yok, onun yerine belirgin göğsüne ve kollarına yapışan düz siyah bir tişört var. Bir elinde bir içecek tutuyor, diğerinde de benim için bir su şişesi var.

"Bu benim."

Jaxon içkileri masaya bırakıp Victrola'ya eski bir plak koyarken Ethan kıkırdar ve sessizce müsaade ister.

"Can't Help Falling in Love," kütüphanede çınlıyor.

"Nasıl hissediyorsun, Αγάπημένη?" Jaxon beni kaslı kollarının arasına alıp kendisine doğru bastırarak soruyor.

Birdenbire ve hiçbir uyarı olmadan, tüm duygularım aynı anda bana çarpıyor ve sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Tüm mantığıma ve tüm korkularıma rağmen, bu adamı varlığımın her zerresiyle sevdiğimi fark ediyorum.

Beni sadece seven ve koruyan değil, aynı zamanda haysiyetimi korumak için mücadele eden ve bana saygı duyan bir adam.

Hem metaforik hem de fiziksel olarak kendi şeytanlarıyla yüzleşecek, hayatını bana açacak ve ruhunu bana taşıyacak bir adam.

Varlığıyla kendi ayaklarımın üzerinde güvenle durmamı sağlayan ve onarılamaz sandığım yaralarımın iyileşmesine yardımcı olan bir adam. O imkansızı başardı.

"Jaxon," diyorum yüzünü ellerimin arasına alarak. "Seni seviyorum." Gözlerim yaşlarla dolarken kelimeler fısıltı halinde çıkıyor.

"Ben de seni seviyorum, Αγάπημένη," diye fısıldıyor, ileri geri sallanırken beni kendisine doğru bastırıyor.

Bunu söylemek zorundayım, yoksa patlayabilirim.

"Hayır," diyorum, geri çekilip onun Empyrean gözlerine bakarak. "Sanırım... Sonunda hazırım."

Ona söylediklerimin ciddiyeti nihayet yüzüne yansıdığı anda gözyaşlarımın yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

Gözlerini benden ayırmadan yavaşça durdu.

"Yani..." diye fısıldıyor.

"Evet," diyorum, ona gülümserken gözyaşlarım artık özgürce akıyor. "Seni seviyorum, Jaxon Pace. Seninle *evlenmek* istiyorum. Senin olmak istiyorum."

Beni kollarına çekip tutkuyla öpmeden önce hafifçe bocalayarak nefes nefese kalıyor.

"Sonsuza dek mi?" diye fısıldıyor dudaklarıma karşı.

"Sonsuza dek," diye tekrarlıyorum, yüzümü onunkine bastırarak. "Ben seninim."

OceanofPDF.com

Bölüm 28

JAXON

"Levi, kolye hakkında ne duyduk?" Sabahın erken saatlerinde atış poligonu ile ana ev arasındaki yeraltı tüneline yürürken soruyorum. "Herhangi bir haber var mı?"

İç çekiyor.

"Ne yazık ki, her zamanki karaborsa kanallarımızda herhangi bir konuşma olmadı. Ve bu kanallar oldukça geniş. Bu da kolyeye sahip olan kişinin onu özel olarak tuttuğu ve satmaya çalışmadığı anlamına geliyor."

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Onu gerçekten bulmam gerekiyor."

"Biliyorum efendim. Elimizden gelen her şeyi yapmaya devam edeceğiz," diyor. "Bunun sizin ve aileniz için çok önemli olduğunu biliyorum."

"Sadece o değil," diyorum köşeyi döndüğümüzde. "Natalie, Bayan Tyler, dün gece teklifimi kabul etti sayılır. Tabii ki resmi olarak değil-"

"Efendim!" Levi sözümü kesip durdu. "Tebrikler! Bu harika bir haber!"

Tepkisi karşısında afalladım ama dürtüsel olarak sarılmak için hamle yaptığında afalladığım kadar değil.

Bu yeni...

Belli ki Levi de en az benim kadar garip hissediyor, çünkü neredeyse hemen beni bırakıyor ve boğazını temizliyor.

"Bunun için üzgünüm efendim," diyor rahatsız bir şekilde.

"Sorun değil," diyorum yer değiştirerek. "Ben de bu konuda mutluyum."

İkimiz de loş tünellerde bir süre garip bir şekilde durduktan sonra sessizce ana tünele geri dönmemizi önerdim.

Ev.

"Ama o kolye, Türkiye'deki her düğünde gelin tarafından takıldı. neredeyse on iki nesildir ailemde."

Bunu ona o gece müzede söyledim.

Natalie'nin böyle şeyleri umursayacak bir kız olmadığını bilsem de, ailemde gelenekleri bozan ilk kişi olma fikrinden gerçekten nefret ediyorum. Annem mezarında ters dönerdi.

"Onu bulacağız efendim," diyor Levi kararlılıkla. "Arama çalışmalarını iki katına çıkarmanın bir yolunu bulacağım."

Kilerin hemen dışındaki ana evin kapısını açarken, "Teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum.

Ancak Levi'nin yüzündeki garip ifadeyi fark ettiğimde yüksek sesle "teşekkür ederim" dediğimi anladım.

Hay sikeyim. Bugün garip bir başlangıç oldu.

Neyse ki Josiah bizi bekliyor ve bana konuyu değiştirme şansı veriyor.

"Bay West ile her şey uygun bir şekilde halledildi mi?" Ofisime girerken sordum.

"Evet efendim," diye başını sallar Josiah. "Genç bayan güvenli bir şekilde New York ve West'in ölümü bu sabah adli tabiplik tarafından resmen intihar olarak kabul edildi."

"Ayrıca, bugün erken saatlerde çıkan haberlerde gazetesinin aslında birkaç ay önce iflas başvurusunda bulunduğu bildirildi. Yani büyük ihtimalle gazete temelli kapanacak ve kalan mal varlığı da terekesinin borçlarını ödemek için birleştirilecek." Levi bitiriyor.

"Güzel," diyorum, silahımı masanın üzerine koyarak.

Zaten o gazeteden hiç iyi bir şey çıkmadı.

"Ama muhtemelen Bayan Tyler ve benim hakkımda bir tür basın açıklaması hazırlayıp Sun ve Tribune'e göndermeliyiz," diyorum kendime bir içki koyarak. "Başka bir aşırı hevesli medya pisliğinin bunu tekrar denemesi an meselesi. Anlatıyı kontrol etsek iyi olur kendimiz."

Charlie, Travis ve Wesley de odaya girerler ve Wesley kapıyı arkasından kapatır.

"Ethan nerede?" Charlie'ye sordum.

"Dr. Franklyn'le birlikte." Charlie cevap veriyor. "Son kontrolünü yaptırdı. Birazdan bize katılacak."

"Peki ya Black ve benim üç kayıp küçük koyunum?"

"Nam şu anda ülke dışında," diyor Charlie. "Görünüşe göre Güney Afrika'daki satın almaları denetliyor. Ancak, önümüzdeki hafta için Antonio Luca ve sizin için bir toplantı ayarlayabildim, ancak muhtemelen kendi bölgesinde buluşmak isteyecektir."

"Bu seçimi yapma hakkı yok," diye homurdandım. "İstendiği zaman ve yerde buluşacak."

Uygulayıcım Josiah'a
dönüyorum. "Ona *hatırlat...*
gerekirse." "Olmuş bil," diye
sırıttırıyor.

Ethan kapıyı açıp bize ofiste katılırken, "Geciktiğim için özür dilerim," diyor.

"Wesley, Xiang Xiang hakkında sahadaki adamlarımızdan ne öğrendin?"

"EFENDİM!" Wesley bağırarak odadaki herkesi irkiltti.

Duruşu serttir ve gözleri dümdüz ileriye odaklanmıştır.

"GİZLİ GÖREVLİLERİMİZDEN BİRKAÇI ZENCİ SOKAK
SATICILARINDAN EROİN ELDE EDEBİLDİ!"

Charlie, Wesley'e sanki aniden alnının ortasında üçüncü bir göz küresi çıkmış gibi bakmaktadır. Levi, Josiah ve Ethan ise sırtışlarını bastırmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

"AYRICA, EFENDİM, ORADA-"

"Wesley," diye fısıldayarak araya giriyorum ve elimi havaya kaldırıyorum. "Wes, neden bana bağıırıyorsun?"

Wesley bir an için şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra yavaşça herkesin ona baktığını fark ederek odaya göz gezdiriyor.

Ama burada neler olduğunu biliyorum.

"Wes, artık acemi değilsin. Sen Alfa'sın. Bu bir Alfa Takımı brifingi," diyorum sakince. "Bana 'Efendim' diye hitap etmen dışında, bu odada formalitelere uymana gerek yok. Tamam mı?"

Utanarak başını sallar ve boğazını temizler.

Charlie kıs kıs güler, Travis de ona katılır.

"Ve *ikinize* de hatırlatmak isterim ki," diye tersliyorum onlara bakarak. "Bir zamanlar siz de bu rolde yeniydiniz ve tedbiri elden bırakmamak her zaman fazla rahat davranmaktan daha akıllıcadır."

Gülümsemeleri anında kaybolur.

Bu daha iyi.

"Şimdi, Wesley," diyorum sandalyemde arkama yaslanarak.

"Lütfen söylediklerinize daha düşük bir sesle devam edin."

"Efendim," diyor. "Sahadaki bazı ajanlarımız da küçük miktarlarda kokain, molly ve meth ele geçirmeyi başardı. Ama bunların fiyatı neredeyse üç katına çıktı."

"Hmm," diyorum çenemi ovuşturarak.

"Ambargodan önce kalan erzak olabilir mi?" Ethan soruyor.

"Son üç aydır ambargo uyguladığımıza göre, elinde herhangi bir kalıntı *olması* pek olası değil," diye başımı sallıyorum. "Ayrıca Söyleyebildiğimiz kadarıyla Michael'ı ABD'nin kokain ithal edilen belli başlı şehirlerine seyahat ettirmiş."

"Demek Xiang ona yardım ediyor," diyor Ethan.

"Bu da eroinin fiyatının neden diğerlerinden daha ucuz olduğunu açıklıyor," diye bitiriyor Levi.

"Sanırım Xiang'la bir toplantı ayarlamamızın zamanı geldi." Ethan başını sallar.

"Peki ya Rachel? Ya da Michael?"

"Kendisinin ya da Michael'ın şehir sınırları içerisinde herhangi bir yerde olduğunu tespit edemedik ama herkes teyakkuz halinde."

Duvardaki kasaya doğru yürürken, "Belki de onun eski arkadaşlarından bazılarını kontrol etmeliyiz," diyorum.

Şifreyi giriyorum ve eskiden ona ait olan eski bir kişisel adres defterini çıkarıyorum; giderken geride bıraktığı tek eşyası.

"Ve eğer henüz yapmadıysak, Black'in şehirdeki konutlarına göz kulak olmaya çalışmalıyız. Birkaç çatı katı dairesi var-"

Birdenbire evdeki tüm elektrikler kesilir ama sonra hızla normale döner.

Hemen Levi'ye baktım.

"Bunun olmaması gerekiyordu," diyorum, tüylerim diken diken oluyor.

"O da neydi öyle?"

Levi hemen kapıyı açıyor ve yedi kişi komuta merkezine doğru ilerlerken ben de adamlarımı takip ediyorum,

Josiah, Charlie, Travis ve Wesley, birkaç Beta komutanıyla birlikte çoktan bağırmaya ve mutfığa koşmaya başladılar.

"Ethan," diyorum sertçe. "Neler oluyor?"

Ethan silahını kılıfından çıkararak, "Az önce güç şebekesinin sıfırlanmaya çalışıldığına dair bir bildirim aldık," diyor.

"Güvenlik duvarı nedeniyle başarılı olamadı, ancak sıfırlama işlemi yalnızca sığınaktaki şebekeden yapılabilir..." Levi devam ediyor. "Aşağıda tüneller."

"Bu mümkün değil."

"Mümkün ya da değil, yedek jeneratörlerin devreye girmesine neden olacak kadar tetiklendi. Bu da tünellerde birinin olduğu anlamına geliyor," diyor Ethan ve bana bir telsiz verip kiler tüneli girişine doğru ilerliyor.

Vay anasını.

Beynim hemen kriz moduna giriyor.

Jessica sınıfta Yaşlı Nine'yle birlikte ödevlerini yapıyor, bizim bulunduğumuz yerden sadece birkaç kapı ötede.

Ama diğer yandan Natalie kütüphanede... evin diğer ucunda.

Ethan ve Alfa Ekibi'nin geri kalanı çoktan tünellere kaçmıştır ama Levi hâlâ burada durmakta ve tabletine hararetle bir şeyler yazmaktadır.

"Levi, ne yapıyorsan bırak. Jessica ve Yaşlı Nan'i evden çıkarıp güvenli eve götürmeni istiyorum," diyorum omuzlarından tutarak.

"Natalie'yi alacağım ve hemen arkanda olacağım."

"Evet, efendim!"

Evin diğer ucuna koşup cebimden telefonumu çıkarıyorum, Natalie'yi aramaya çalışıyorum ama telefonunun genellikle kütüphanede olduğu gibi sessize ayarlı olduğunu fark ediyorum.

"NAT! NATALIE!" Kütüphanenin kapısını açar açmaz devasa odanın etrafını tarayarak bağırıyorum.

"Hey bebeğim!" Ben kapıdan girerken ikinci kattan sesleniyor. "Ne bulduğuma asla inanamayacaksın! Bunlar eski planlar-"

"Tatlım, üzgünüm ama bir sorunumuz var," diyorum merdivenlere doğru yürürken. "Tünellerde bir güvenlik durumu var ve evi derhal terk etmemiz gerekiyor!"

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kalmış, hızla ayakkabılarını giyiyor. "Jessica nerede?!"

"Levi'yle birlikte ve çoktan güvenli eve doğru yola çıktı," diyorum hızla, nabzım hızla atıyor. "Hadi, acele etmeliyiz."

Dikkatli ama hızlı bir şekilde eski metal dolambaçlı merdivenlerden aşağı iniyor ve onu kapıya doğru çekerken elimi tutuyor.

"Peki ya Ethan, Charlie ve adamlar?!" "Yarığın olduğu tünellerin aşağısında."

"Kahretsin," diyor elimi bırakıp arkasını dönerek. "Çantamı unutmuşum."

"Ethan, bir görüntü var mı?" Telsizden soruyorum.

"Henüz değil," diye yanıtlıyor. "Yolda mısınız?"

"Henüz değil," diyorum, silahı kalçama geri takıyorum ve koridorda ilerlerken Natalie'nin elini tekrar tutuyorum.

Komuta merkezinin önünden geçerken, içerideki yarım düzine adam dışında herkesin boşaltıldığını, diğerlerinin tünellerdeki adamlarıma yardım ettiğini görüyorum. Ancak bu kargaşada kapıyı ardına kadar açık bırakmışlar ki bu da özellikle davetsiz bir misafir için büyük bir güvenlik sorunu.

"Biri şu lanet kapıları kapatsın!" İçerideki adamların barikat kurmasını talep ederek bağıriyorum.

"Evet, efendim!" Levi'nin Beta'sı Alexi ayağa fırladığını söylüyor.

Neredeyse kapıya varmıştım ki silahıma uzandım ve belimde olmadığını fark ettim.

Lanet olsun. Ofisimde unutmuşum.

Natalie beni içeri kadar takip ederken köşeden geri dönüyorum.

"Silahınız yanınızda mı?" Benimkini masanın üzerinden alıp şarjörümü kontrol ediyordum, Levi ile poligonda geçirdiğim sabahtan beri yarısının bittiğini görüyordum.

"Hayır, yukarıda diğer çantamda," diyor sesi titreyerek. "Sorun değil," diyerek masanın çekmecesine uzandım. "Neyse ki, ben her zaman bir yedek bulundurun-"

"...Sağdaki ikinci masa çekmecesine," diyor bir kadın sesi barın yanındaki köşeden ve beni irkiltiyor.

Başımı kaldırıp baktığımda Rachel'ın köşede durduğunu ve yedek silahımı bana doğrulttuğunu görüyorum.

Natalie'nin nefesi kesildi.

Sikeyim.

"Rachel," diyorum, kapıdan uzaklaşıp bana doğru gelen Natalie'ye bakarak. "Burada ne halt ediyorsun?"

Benden çok uzakta. Ve silahsız.

Rachel öne çıkıyor.

"Bazen gerçekten çok tahmin edilebilir oluyorsun Jaxon," diyor. "Max'i öğrendikten sonra tüm kodlarını ve şifrelerini değiştirmiş olabilirsin ama yedek silahını hâlâ aynı yerde tutuyorsun, hâlâ aynı rutinleri uyguluyorsun ve hâlâ aynı protokol tepkilerini veriyorsun."

Birden silahı Natalie'ye doğrultur.

"Bir adım daha atarsan ya da yardım istemeye kalkarsan tatlım, seni burada havaya uçururum," diye alay ediyor.

"Ve bu mesafeden, sana ulaşma şansı yok. *bu sefer.*"

Onun bana odaklanmasını sağlamalıyım. Natalie'ye değil.

"Rachel, konuş benimle," diyorum sertçe. "Ne istiyorsun?" Onunla Natalie'nin arasına girmenin bir yolunu bulmaya çalışarak soruyorum.

"Bunu sana zaten söyledim," diyor Rachel. "Kızımı istiyorum." "O burada değil," diyorum.

"Saçmalık."

"Bu doğru," diye sırtıyorum. "Bunu bilmen gerekir. Aynı protokol yanıtlarını veriyorum, hatırladın mı?"

"Jessica'yı bir yabancıyla göndereceğine inanmamı istiyorsun," diye alay ediyor.

"Onun için kendi *annesinden* daha az yabancı," diye karşılık veriyorum. "...Sırf bu kaltak için geri dönebilesin diye mi?" diye bitiriyor.

Silah şimdi Natalie'de.

"Rachel, bunu daha kaç kez yapacağız, ha? Ben senin düşmanın değilim, Natalie de değil. O yüzden silahını indir ve benimle konuş."

"Seninle *konuşmak* istemiyorum, Jaxon! Kızım nerede?!" "Sana zaten söyledim, burada değil Rachel," diyorum, bir adım atarak Natalie'ye doğru dikkatlice. "Sadece konuşmak istiyorum."

Ama Rachel hemen silahı bana geri verdi.

"Bu yüzden mi eski adres defterime bakıyordun? Ha?" diye tersleyerek masamın üzerindeki defteri işaret etti. "Benimle *konuşmak* için izimi bulmaya çalışmak için mi, Jaxon?"

"Evet!"

Gülüyor, dudaklarını yalıyor ve gözlerini bana diyor.

"YALANCI! Sadece benden kurtulmak için bir şans daha istiyorsun! Böylece sen ve bu sürtük kızımı büyütebileceksiniz."

"Rachel," diyorum, hâlâ onu ikna etmeye çalışarak. "Sana söz veriyorum, seni asla öldürmeye çalışmadım! Sana yalan söylemedim!"

"Evet, yaptın!" Yüksek sesle fısıldıyor. "Tek yaptığın bu! Bu yüzden sözlerin benim için bir bok ifade etmiyor!"

"Gerçekten neden buradasın Rachel?" Hala onu tutmaya çalışarak soruyorum.
konuşuyorduk.

"Neden tüm bu zaman ve çabayı içeri girmeye çalışmak için harcadın? Burada mı? Bunca zaman sonra neden şimdi?"

"Sana zaten söyledim Jaxon, kızım için buradayım!" Rachel tersledi. "Sana bundan başka bir şey açıklamak zorunda değilim!"

"Jessica için burada olduğunu söyleyip duruyorsun ama bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın? O seni tanımıyor ki! Sen onun için doğduğundan beri 'ölüsün'!"

"O hâlâ benim kızım."

"O alınıp satılacak ya da takas edilecek bir meta değil!" Öfkem daha da alevlendi.

"BU NE CÜRET!" Rachel bana bağıyor. "Sanki sen bir mükemmelliğin zirvesi! Sen etrafındaki herkesi kullanan bencil bir pislikten başka bir şey değilsin!"

"Boktan bir erkek arkadaş olduğumu kabul etmemi mi istiyorsun? TAMAM! Öyleydim! Jessica'nın ilk birkaç ayında babalık yapmadığımı kabul etmemi mi istiyorsun?"

Hayat mı? Haklısın, öyleydim! Ama sen bizi terk ettin

Rachel!" "Senden uzaklaşmak için ayrıldım!"

"Bu saçmalık! Seni asla esir almadım!" Ona bağıyorum. "Kızımızı bırakmadan beni terk edebilirdin!"

Rachel ağır ağır nefes alıyor, bana cevap veremiyor.

"Ama hayır, sen kızını gecenin bir yarısı terk edip Teksas'a kaçmayı seçtin! Yaptığın seçim buydu!" Ona bağıyorum. "Ve şimdi buraya gelip onu sana geri vermemi mi istiyorsun?! Altı yıl ölü numarası yaptıktan sonra mı?!"

"Senden kaçmak için yapmam gerekeni yaptım!"

"SANA ASLA EL KALDIRMADIM!" Ona gürledim, kendimi sakinleştirmeye çalışmadan önce. "Mektubunu aldığımda kızmıştım ama

Anladım ve eğer istediğin buysa, hayatını biz olmadan yaşamana izin vermeye hazırdım. Kendi ölümünü taklit etmene gerek yoktu!"

"KENDİ ÖLÜMÜMÜ TAKLIT ETMEDİM!" Rachel bana bağıyor. "Ne mektubu?! Sana hiç mektup göndermedim!"

"Evet, yaptın!" Ajandayı açarak söyledim. "İşte!"

Ajandayı karıştırıp mektubunu bana ittiğim yere geldim ve masanın üzerinden ona doğru fırlattım.

Önce bana, sonra mektuba, sonra tekrar bana bakıyor, sonra da uzanıp mektubu masadan alıyor ve hızla açıyor.

"Bu ne tür bir numara?" diye sorar.

"Yazılı, Jaxon, buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Rachel, Tanrı aşkına, bunu bana sen gönderdin! Teksas'tan! Yaşadığın şehirden posta damgası bile var!"

"Bunu ben yazmadım!" Bağıyor. "Ben de yazmazdım! Seninle bir daha asla konuşmak istemedim!"

"İşler öyle yürümüyor. Bizim bir kızımız var," diye hırlıyorum ona. "Onunla da mı bir daha konuşmayacaktın?!"

"Oh, sen yılın babası mısın? Çünkü biz birlikteyken kesinlikle değildin! Hayatında *bu* sürtük var diye birden Bay Mükemmel mi oldun?"

"ORADA!" Ona bağıyorum. "Tam orada!" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Jessica'yı istemiyorsun! Sen sadece Jessica'nın başkasının olmasını istemiyorsun! Bu senin onun annesi olmak istemenle ilgili değil, sen sadece *Natalie*'nin onun annesi olmasını istemiyorsun!"

"TABİİ KI HAYIR!" O da bana bağıyor. "Neden benim çocuğumu büyütmek zorunda olsun ki?"

"Aman Tanrım! Ağzından çıkanı kulağın duysun Rachel! Şu anda ne kadar bencilce konuştuğunun farkında mısın?!"

"Bencil mi?! Bencil değildim! Ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Sen şehrin dört bir yanında partiler düzenleyip nabzı atan her fahişeyi becerirken ben tek başımaydım, hiçbir destek almadan çocuğunu büyütüyordum!"

"Berbat olduğumu biliyorum. İnanın bana bunun bedelini çok ağır ödedim. Ama ben bile onu nerede hayal kırıklığına uğrattığımı kabul etmek zorundaydım Rachel," diyorum sertçe. "Ve senin de onu da hayal kırıklığına uğrattığınızı görün!"

"Siktir git, Jaxon! Ben iyi bir anneydim!"

"Çocuğunu geride bırakana kadar!"

"Artık yapamıyorum, Jaxon!"

"Bu işler böyle yürümez Rachel!" Ona bağıyorum. "Canın istediğinde ya da kolay olduğunda anne olamazsın!"

"ASLA kolay olmadı!" Bağıyor, sesi çatlıyor "Ve ASLA yeterli değildi!" Gözlerinde gerçek yaşlar belirdi. "Yaptığım hiçbir şey senin için yeterli değildi!"

Donup kaldım.

"Tanrım! Anlamıyorsun, değil mi?! Senin için her şey olmaya çalışmamın hiçbir önemi yoktu! Anlayışlı olmaya, affetmeye ya da kalbimi tekrar tekrar kırmaya devam ettiğin gerçeğini görmezden gelmeye! Bunu yapmaya devam ettin!" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Tek istediğim seninle ve kızımızla birlikte bir hayattı! Ve şimdi benden baba olmanı izlememi istiyorsun ve benim için asla olmadığın her şeyi O'na yapıyorsun!"

Ve işte orada. GERÇEK.

Keskin bir nefes alıyor ve tesadüfen silahın bulunduğu elini alnına götürüyor.

Sesindeki ıstırabı duyunca -şu anda- bir parçam ona yardım etmek istiyor. Benim yüzümden çektiği son on yıllık acıyı sona erdirmek için. Bununla birlikte, öfkesine verdiğim bu kısa aranın Natalie ile aramdaki mesafeyi kapatmak için tek fırsatım olabileceğini de fark ediyorum.

Rachel öfkeli, silahlı ve dengesizdir. Natalie ve bebek önce gelmeli.

"Rachel, lütfen silahını indirip benimle konuşur musun? Bunu yetişkinler gibi tartışabilir miyiz?" Sakin bir şekilde Natalie'ye bana doğru yürümesini işaret ederek ona doğru bir adım attığımı söylüyorum.

Ama ona doğru tam bir adım bile atmamıştım ki Rachel bana silah doğrultmaya başladı.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır," diye ağır ağır nefes alıyor, "Bu bir numara. Bunu yapacağını söyledi. Yalan söylüyorsun. Bunların hepsi yalan. Öyle olmak *zorunda*."

"Yalan değil Rachel," diye iç geçirdim ve ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece ilerleme kaydediyorduk. Sadece konuşuyorduk."

"Benimle 'konuşmak' istemiyorsun! Sadece onunla birlikte olabilmek için gitmemi istiyorsun!" Natalie'ye bakarak söylüyor. "Onunla evlenmek istiyorsun! Seni duydum! Tünellerde Levi'ye söylediğini duydum!"

"Rachel, beni dinle, sana yalan söylemiyorum."

"Benim bu işin dışında kalmamı istiyorsun, böylece kızımınla birlikte mutlu küçük ailenle hayatını yaşayabilirsin!" Tabancasını öfkeyle Natalie'ye doğru sallayarak tersledi. "Bu kaltak bana söz verdiğin HER ŞEYİ alırken!"

Siktir. Siktir. Siktir.

Rachel dolu bir silahla yaklaşırken irkilen, titreyen Natalie'ye doğru adım atar.

"Neyin var tatlım?" Rachel, Natalie'ye doğru adım atarken onunla alay ediyor. "Dilini kedi mi yuttu?"

"Rachel!" Ona doğru bir adım atarak bağıyorum.

"Orada dur, Jaxon," diye tersledi, silahı bana doğrultarak. "Seni zaten bir kez vurdum, bir kez daha vurmaktan korkmuyorum."

Sonra Natalie'ye döner.

"En son karşılaştığımızda küçük bir tükürük ateşiydin. Hatırladın mı? Tünellerin aşağısında mı?" diyor, bir adım daha yaklaşarak.

"Artık o kadar cesur değilsin, değil mi? Bu sefer seni kurtaramayacağını bildiğin için mi?"

"RACHEL YETER!" Ona doğru adım atarak bağıyorum. "O HAMİLE!"

Rachel aniden durdu ve bana baktı. Ama buna daha fazla dayanamıyorum.

"SIKTIR! İntikam mı istiyorsun?! Bunun için mi buradasın?! İYİ! O zaman hıncını benden çıkar! Seni inciten benim!"

"JAXON! HAYIR!" Natalie feryat ediyor.

Rachel'ın yüzü hâlâ olduğu yerde donup kalmış, sanki az önce ona söylediklerimi anlayamıyormuş gibi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Natalie'nin karnına bakıyor ve sonra tek kelime etmeden bana dönüyor.

Sikerim böyle işi.

Gömleğimin önünü yırtıp açıyorum.

"İşte. Yap şunu," diye yalvarıyorum, sonunda aralarına giriyorum. "Ama sana yaptığım şey için Natalie'yi cezalandırmayı bırak ve şu lanet olası iğneyi yap!"

Ancak Rachel'ın Natalie'nin hamileliğini öğrendiğinde hâlâ şaşkınlık içinde olduğunu görünce taktik değiştirip fırsatı değerlendirmeye karar veriyorum.

Silahı elinden almaya çalışarak ileri atıldım.

Ama bu onu trans halinden çıkarmış gibi görünüyor ve silahı bırakmayı reddederek bana karşı koyuyor. Kaburgalarım tekme atıyor ve silahı kaldırırken geriye doğru sendeliyorum.

"Rachel!" Tekrar ona doğru geri adım atarak bağıyorum.

BANG!

Silahın patladığını duyuyorum ama acı hissetmiyorum. Rachel'a bakıyorum, o da bana bakıyor, gözleri kocaman.

Kendime bakıyorum ama hiç kan görmüyorum.

Iskalamış olmalı.

"Jaxon?" Natalie arkamdan usulca soruyor ve döndüğümde eli karnında, ağır ağır nefes aldığını görüyorum.

Kanla kaplı bir el.

Natalie...vuruldu. Rachel tarafından.

Hiç tereddüt etmeden silahımı kılıfından çıkardım ve Rachel odadan fırlarken şarjörün tamamını ona boşalttım.

Sonra Natalie'yi kollarımın arasında yakalıyorum ve hem kız arkadaşımın hem de dünyanın bir anda çöküşünü çaresizce izliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 29

NATALIE

"Natalie, dayan!"

Jaxon'ın kulaklarımda yalvaran sesi ve yüzümü okşayan elleri, helikopter Pace Malikanesi'nden havalanmadan önce hatırladığım son şeyler... ve karanlığa düşüyorum.

Hiçbir şey yok.

Bu boşluk duygusuz ve acısızdır.

Ama kendimi burada bulduğum anda karnımda şiddetli bir ağrı hissettim. Defibrilatörden göğsüme doğru bir şok hissediyorum ve vücudumun sedyeye çarptığını hissediyorum.

Boşluktan soğuk, steril bir odaya çekiliyorum, doktorlar ve hemşireler bana bakarken Jaxon'ın arka planda adımı haykırdığını duyuyorum.

"Efendim, odadan çıkmanız gerekiyor, işimizi yapmamıza izin verin!" "Siktir git! Onu bırakmayacağım!"

"Jaxon, onları rahat bırakmalısın!" Ethan'ın bağırıldığını duydum. "Çıkarın onu buradan!"

"ONU BIRAKMAYACAĞIM!"

"Efendim, bunu son bir kez daha söyleyeceğim, eğer bu odadan çıkmazsanız, güvenliği çağırmak ve sizi çıkarmak zorunda kalacağım. Ya da sizi sakinleştirip bu odadan sürükleyerek çıkaracağız!"

Etin ete çarpma sesini ve ardından ağır bir gümbürtü duyuyorum.

Jaxon birine vurdu.

Sonra sesini tekrar duymadan önce daha anlaşılmasız bağırışlar ve boğuşmalar duyuyorum.

"BIRAK BENİ!"

Cam kırılma ve metal aletlerin yere çarpma sesleri duyuluyor.

"Götürün onu buradan! ŞİMDİ!"

"Natalie!" Adımı haykırdığını duyuyorum ve ruhum onu çağırıyor. Ama olduğum yerde felç oldum. Gözlerimi açıyorum ve kör edici beyazı görüyorum.

Üstümdeki ışıklar.

"O uyandı! Bayan Tyler, beni duyabiliyor musunuz?!" Üstümden bağırان bir kadın sesi duyuyorum.

"Onu ameliyata hazırlayın! Hemen! İç kanama var! HADI! ŞİMDİ!"

Bir hemşire olarak, bunların hiçbirinin iyi olmadığını biliyorum ve keşke

tüm gücümle konuşmak için kendimi toparlayabilirdim, ama yapamam.

Hatırladığım son şey, anestezinin vücuduma yayıldığı hissi ve bir kez daha karanlığa kayıyorum.

Sürekli bir bip sesi duyuyorum. Ve etrafımdaki hastanenin belirgin kokusunu alabiliyorum: kan, çamaşır suyu ve bandajlar.

Beni uykuya geri çağırان aşırı yorgunluk ile yaşayanların arasında olmak için duyduğum doyumsuz arzu arasında sıkışıp kaldım. Kendimi uykumdan uyandırmaya çalışırken belime kadar kalın, ağır bir katranın içinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Işığa ve insan seslerine doğru bir adım daha atmak için mücadele ediyorum.

Hayati değerlerimi kontrol eden doktor ve hemşirelerin seslerini duyabiliyorum. Annemin ağladığını duyabiliyorum. Babamın elimi tuttuğunu hissediyorum. Jaxon'ın kolonyasının ve uyanmam için fısıldadığı acı dolu yalvarışlarının kokusunu alabiliyorum.

İstiyorum. Uyanık olmak istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Ama uyku, yüzümün üzerinde bir perde gibi duruyor.

Işığa doğru bir adım daha atarak ilerliyorum.

"Hadi Natalie, pes etme. Lütfen. Seni seviyorum."

Jaxon'ın yalvarışları duyuluyor ve ben sadece *ona* odaklanıyorum.

Sonunda gözlerimi açabildiğimde, odanın karanlık, her şeyin bulanık olduğunu ve kulaklarımda keskin bir çınlamanın yankılandığını görüyorum.

"Natalie?!" Jaxon'ın dediğini duyuyorum ama sesi sanki suyun altındaymış gibi bulanık. "Oh, Tanrı'ya şükür!"

Sesindeki *rahatlama* odaklandığım bir sonraki şey oluyor. Sonra birden elini elimde hissediyorum ve kendimi ağır katranın içinden çekip çıkarıyorum.

Burnumun altında bir oksijen hattı var.

Yutkunmak acıtıyor.

Ama ben uyanığım.

"Bebeğim, ben buradayım," dediğini duyuyorum Jaxon'ın. "Ben buradayım. Bunu yapabilirsin." Gözlerim ona odaklanmaya başladı.

"Vay anasını," diyerek alnımdan öpüyor ve yanıma bir sandalye çekiyor. "Ah, bebeğim! Tanrı'ya şükür!"

Ona baktığımda berbat görüldüğünü fark ettim. Onu hiç bu kadar bitkin ve solgun gördüğümü hatırlamıyorum. Günlerdir tıraş olmamıştı ve Gözlerinin altındaki torbalara bakılırsa, bu süre içinde uyuduğunu da sanmıyorum. "Jaxon..." Fısıldıyorum.

"Natalie," diye fısıldıyor ama sonra sesinin çatladığını duyuyorum. Jaxon üzerime eğiliyor ve dudaklarını yatağın üzerindeki gevşek elime koyuyor... ve gözyaşlarına boğuluyor.

Aman Tanrım.

Bu adam, erkek arkadaşım ve en tehlikeli Chicago mafyasının korkunç Don Supreme'i, hastane yatağında *ağlıyor*.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldıyor sessiz hıçkırıklar arasında.

"Buradayım bebeğim," diye fısıldıyorum, sahip olduğum tüm enerjiyi kullanarak tüpler ve kablolarla kaplı elimi başının arkasına götürüp saçlarının yumuşaklığına hafifçe dokunuyorum.

"Seni neredeyse kaybediyorduk," diyor elime karşı, yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşını gördüğümde. "Bir kereden fazla."

"Buradayım, Jax." Başparmağımla yanağını silerken usulca söylüyorum. "Ben buradayım. Seni bırakamazdım."

Ama onun güzel yüzüne baktığım için inanılmaz derecede minnettar olsam da, bir şeylerin *farklı* hissettirdiğini fark ediyorum.

Farklı hissediyorum.

"Jaxon," diye fısıldıyorum, içimin sıkıştığını hissederek. "Bebeğimiz mi?"

Jaxon'ın başı yanıma gömülmüş, derin derin iç çekiyor. Yavaşça, çok yavaşça, bana bakmak için başını kaldırıyor.

Ama gözlerim cevaplar için onunkileri tararken, istediğim cevaplar olmadıklarını fark ediyorum ve aniden göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

Hayır... Olamaz...

Odadaki her şey sanki ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissediyor ve dönmeye başlıyor.

"Bebeğimiz..." Fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Bebeğimize ne olduğunu anlat bana, Jaxon?"

Ama ben zaten biliyorum.

Gözlerinde gömülü duran o söylenmemiş bakışı görüyorum. Bedenim ve kalbim çığlık atıyor ama ben susuyorum. Tek bir kelime bile edemiyorum.

"Natalie..." Jaxon fısıldıyor, "Onlar..." Gözlerini kapatıyor ve ellerimin üzerindeki ellerine bakıyor.

Hayır.

"Denediler," sesi neredeyse hiç duyulmuyor.

"Jaxon..." Kelimelerim göğsümde boğulurken söylüyorum. "Bebeğimiz Oğlum.
.."

Lütfen Tanrım, hayır.

"Ellerinden gelen her şeyi yaptılar," diyor yanağından bir damla gözyaşı daha süzülürken. "Ama kurşun doğruca içinden geçti..."

Sesi tamamen kesiliyor.

"Biz... onu kaybettik," diye fısıldıyor ve sonunda gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "O gitti, Natalie."

Çığlık attığımı hissediyorum ama hiç ses duymuyorum. Jaxon yüzünü benimkine yaklaştırıyor ama hiç ses duymuyorum. Kendimi çırpınırken hissediyorum ama hiç ses duymuyorum.

Bebeğim... öldü.

Ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yok ve ne kadar zamandır ağladığımı da bilmiyorum.

Zaman şu anda önemsiz geliyor.

Bir noktada, Jaxon benimle birlikte hastane yatağına girdi ve etrafımdaki dünyanın geri kalanı hissizleşirken bana sarıldı.

Bir süre sonra doktor bizimle konuşmak için içeri girdi. Kurşunun hamileliğimi sona erdirdiğini ve vücudumda izlediği yol nedeniyle Büyük bir iç kanama geçirdim ve bu süreçte yumurtalıklarımın birini de kaybettim.

Bu konuşmanın bir noktasında, daha fazla çocuk sahibi olup olamayacağımı söylemek için çok erken olduğunu ve iyileşme sürecimin nasıl ilerlediğini görmemiz gerektiğini söyledi.

Bir süre sonra ailem bizi görmeye geldi, Jaxon ameliyata girdiğim anda Ethan'ı onları almaya göndermişti.

Annemin bana sarılıp ağladığını hatırlıyorum. Babamın bana sarılıp ağladığını hatırlıyorum. Ama ben hiçbir şey hissetmedim.

Şimdiye kadar kelimelerin *ağırlığını* hiç anlamamıştım. Bazı kelimeler var olmak için neredeyse çok ağırdır.

Ölü yakma.

Cenaze.

Defnedildi.

Hiçbir ebeveyn çocuğu hakkında konuşurken bu kelimeleri mırıldanmak zorunda kalmamalıdır. Ama *biz söyledik*.

Ona Evander Tyler Pace adını verdik ve yakılarak Pace Malikanesi'ne gömülmesine karar verdik. Evander ismini seçtik çünkü Yunanca'da 'güçlü' anlamına geliyordu ve doğmamış güçlü oğlumuz her adımda zorluklara meydan okumuştı.

Ve ikinci kez Jaxon'ı ağlarken izledim.

Eve gitmek istemeden önce hastanede üç gün geçirdim. Özellikle de Jaxon'un öfkesine maruz kalan cerrah tarafından pek tavsiye edilmese de, istemeye istemeye kabul etti.

Ya da Jaxon ona, ilkinde eşdeğer *ikinci* bir mor göz vereceğini söylemiş olmalı.

Hastaneden çıkarken, Jaxon beni arabaya götürürken Alfa Ekibindeki altı adam etrafımı sarıyor ve beni her taraftan koruyor. Hastane içindeki yürüyüş boyunca, bu altı devasa adam düzenlerini bozmayı reddediyor ve tek bir kelime etmeden yollarına çıkan herkesi hareket etmeye zorluyor.

Ethan ve Charlie ile sessiz bir araba yolculuğu yaptık ve sonunda Malikânenin kapısından içeri girdiğimizde içim tamamen uyuşmuştu.

Kendi başıma yürümeye başlamam gerektiği söylenmesine rağmen, eşiği geçtiğimiz anda Jaxon beni şefkatle kollarına alıyor ve

beni üst kattaki ana yatak odasına taşıyor. Sessizce beni yatağa yatırıyor ve yavaşça ayakkabılarımı çıkarmaya başlıyor.

Kapı çalınır ve Marta elinde çay ve bir tepsi yemekle gelir. Onları sessizce kükreyen ateşin önüne bırakır ve gitmek için döner.

Ama... kapıda duraklıyor.

Birden döndü ve doğruca bana doğru yürüdü, önümde dizlerinin üzerine çöktü ve titreyerek elimi eline aldı, öptü Nazikçe. Başını kaldırdığında ağladığını görüyorum.

Hem de çok.

Hiçbir şey söylemiyor ama yine de söylenecek bir şey yok. Destegini, dostluğunu ve başsağlığı dileklerini kendi sessiz yöntemiyle sunduğunu bilerek başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim Marta," diyor Jaxon, sesi çiğ ama içten.

Ayağa kalkıyor ve başını sallayarak sessizce oradan ayrılıyor.

"Aç mısın, Αγαπημένη?" diye sorar.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Mümkünse duş almak ve hastane kokusunu üzerimden atmak istiyorum ama pansumanları ıslatamam. Bu konuda bana yardımcı olabilir misiniz?"

Elini bana doğru uzatıyor ve beni nazikçe kendine çekiyor.

"Sonsuza dek, aşkım," diyor alnımdan öperken ve yüzümden bir saç teli.

Ama sonra, istemeden de olsa, gözlerim çocuk odasının kapısına takılıyor. Sadece iki hafta önce taktırdığımız kapıya.

Kalbim yine paramparça oldu.

Artık bebek yok.

"Jax..." Nefes alamıyormuşum, duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissederek fısıldıyorum.

Jaxon neye baktığımı görmek için dönüyor ve sonra parmağını çenemde gezdirerek bakışlarımı nazikçe ona geri çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, gözlerimi yakan yaşlarla savaşıyorum.

"Her seferinde bir adım Natalie," diye fısıldıyor, yüzümü tamamen kavırıyor ve beni usulca öpüyor. "Her seferinde bir adım."

Derin mavi gözleri beni eşikten geri çekiyor ve kokusunu içime çekiyorum, elimi titreyerek sert göğsüne koyarken kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

Bu adam için Tanrı'ya şükürler olsun.

Jaxon olmadan ne yapardım bilmiyorum, çünkü beni bir arada tutan tek şey o. Onun güvenilir gücü şu anda umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şey, çünkü başımı suyun üzerinde zar zor tutuyormuşum gibi hissediyorum.

Elini belime doluyor ve beni banyoya doğru çekiyor, her dikkatli adımı benimle birlikte yavaşça atıyor.

Kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmek için dönerken, "Alexa, duşu başlat," diyor.

İronik bir şekilde, Jaxon bu banyoda kıyafetlerimi ilk kez çıkarmıyor, ancak bu kesinlikle ilk deneyimimizden farklı.

Ancak, insanları çıplak elleriyle öldüren acımasız ve korkunç mafya babası Jaxon Pace, ilk seferimizdeki gibi aynı *saygıyla* bana şefkatle bakıyor.

Sanki bu sefer benim camdan yapıldığımı anlamış gibi. Birden fazla şekilde.

Jaxon kararsızca soyunup kıyafetlerini tezgâhın üzerine bırakırken ben de gömleğimin düğmelerini açıyorum.

Ama aynada kendime dönüp baktığım ve karnıma bantlanmış kocaman bandajı gördüğüm an, durumun gerçekliği bana bir yük treni gibi çarpıyor.

Neredeyse şoktan iki büklüm oluyordum. Bu büyük bandajın altında travmadan ve ardından gelen acil ameliyattan kaynaklanan geniş çürükleri ilk kez gördüğümde, sanki ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibi hissediyorum.

Bebeğim öldü ve neredeyse ben de ölüyordum.

"Jaxon..." Boğazım düğümleniyor, hemen başım dönüyor ve bacaklarım altımdan çekilince yere yığılıyorum.

Neyse ki beni kollarıyla yakaladı ve yüzümü göğsüne gömdüm, daha fazla tutamayarak kederli bir feryat çıkardım.

Bana yapılanın geri dönüşü yok.

Beni sıkıca göğsüne bastırıyor, kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum ama tek yapabildiğim ona karşı hıçkırmak.

"O gitti, Jaxon!" Ağlıyorum. "Oğlumuz gitti! Onu öldürdü! O kaltak bebeğimizi öldürdü!"

"Biliyorum." Hırlıyor.

"Neden?! Bunu bize neden yaptı?! Anlamıyorum! Bu nefreti ve kötülüğü anlamıyorum! Anlamıyorum!"

Kendimi çılgılık atmaktan alıkoyamıyorum; sesim banyodaki mermerde yankılanıyor.

Ama Jaxon hiç tereddüt etmiyor. Bana sessizce sarılıyor, dudakları başımın tepesine bastırıyor. Beni teselli etmesini ne kadar istesem de, gerçeğin bu acıyı anlamlandıracak hiçbir kelime olmadığı olduğunu biliyorum.

"Ben de anlamıyorum Natalie. Ama söz veriyorum, bunu birlikte aşmanın bir yolunu bulacağız," diyor.

"Ya..." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. "Ya bu *kalıcı* olursa?" "Natalie..."

"Ama Jax, ya başka çocuğum olmazsa?" Tekrar paniklemeye başladığımı söyledim.

Jaxon geri çekiliyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor.

"Natalie, lütfen şu anda bu konuda stres yapma. Bunun üzerinde durmana izin veremezsin, bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Yapabileceğimiz tek şey, her seferinde bir adım atarak, birlikte yolumuzu bulmaya çalışmak. Ve bulacağız da. Her şey yoluna girecek."

"Ama her şey yoluna girmeyecek, Jaxon!" Bağırıyorum, sesim kederden boğuluyor. "Oğlumuz ÖLDÜ! Ve ben de neredeyse ölüyordum!"

"Biliyorum," diyor, beni kendine doğru bastırırken sesi duygusallıktan çatlıyor. "Ama sen *yapmadın*. Hâlâ buradasın, benimlesin ve şu anda umurumda olan tek şey bu."

"Ama ya başka çocuğum olmazsa?" Ağlıyorum. "Bebeğim..."

"Ya buysa?" Hıçkırarak ağlıyorum, nefesim kesiliyor. "Ya..."

"Nat," diyor ellerini yüzümün iki yanına koyarak. "Bebeğim.

Beni dinleyin."

Gözlerinin içine bakarken yüzümden sıcak yaşlar süzülüyor, masmavi gözlerinde bir duygu kasırgasının koptuğunu görüyorum.

"Sana söz veriyorum, böyle bir şey olmayacak," dedi bana sarılarak. Sıkıca.

"Ama-"

"Önce bunu atlatmamız gerekiyor, tatlım," diyor, sertçe sözümü kesti. "Ama zamanı geldiğinde, tüm seçeneklerimizi araştıracağız, söz veriyorum. Eğer bir şans varsa, onu bulacağız. Tüm araştırmalarımızı yapacağız, en iyi doktorları bulacağız ve bunu gerçeğe dönüştürmek için ne gerekiyorsa yapacağız, tamam mı?"

Sertçe yutkunuyorum, bedenim sessizce hıçkırıklara boğulurken gözlerimi kapatıyorum.

Bir an bana bakıyor, sonra gözlerini kapatıp alnımdan sertçe öpüyor ve keskin bir nefes alıyor.

"Söz veriyorum, benden ne istersen olacağım," diyor. sesi çatlıyor. "Ama şu anda sadece sana sahip olduğum için minnettarım. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu, tamam mı? Sana sahibim. Seni kaybettiğimi sandığım bir an oldu ve seni kaybedemeyeceğimi anladım Natalie."

O beni sıkıca tutarken, kendi bedeni de duygularla titrerken, göğsüne yaslanıp hıçkırmaya devam ediyorum.

"Ne kaybettiğimizi biliyorum ve bunu nasıl anlamlandıracağıma dair hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor başımın tepesine doğru. "Seni bu kadar kırılmış görmek beni öldürüyor. Ama aynı zamanda neler kaybedebileceğimi de biliyorum ve bu yüzden sana minnettarım.

Oturup seni kırgınlığımızla ne kadar sürerse sürsün kucaklayabileceğim."

Bölüm 30

JAXON

"Efendim," Charlie'nin sesi beni uyandırdı.

"Ne?" Çılgınca etrafıma bakıyorum ve Natalie'nin yatakta benimle olmadığını fark ediyorum.

Sabah 5:45.

Olamaz. Nerede o?

"Bence benimle gelmelisin." Yüzü üzgün.

"Ne oldu Charlie?" Cevaptan neredeyse korkarak soruyorum. "Natalie nerede?"

"Efendim," diyor sessizce. "Size gösterirsem daha kolay olur."

Yataktan fırladım ve Charlie'yi koridorda takip etmeden önce bornozumu giydim. Nat yüzleşmeye daha hazır olana kadar şimdilik içeriden kilitlediğim çocuk odasının dışında durdu.

Charlie aralık kapıyı işaret ediyor, sonra dönüp uzaklaşıyor ve beni yalnız bırakıyor.

Bu iyi olamaz.

Kapıyı itip açarken kalbim çarpmaya başladı.

Aylardır tadilatını yaptığı çocuk odasının zemininde Natalie'yi buldum.

Bacak bacak üstüne atmış, sırtını daha geçen hafta teslim edilen beşiğe yaslamış oturuyor. Geceliği omzundan gevşekçe sarkıyor, saçları dağınık ve yüzü ağlamaktan acımış. Ellerinde, Evander için Miami'de aldığımız yavru baykuşu ve ultrason fotoğrafını tutuyor.

Eğer biraz olsun kalbim kaldıysa, gözleri benimkilerle buluştuğu anda paramparça oluyor. Karşılaştığı sayısız sınavda bu kadar güçlü olan bir kadında gördüğüm katıksız kırılmışlık yıkıcı.

"Tatlım," diyorum ve hemen önünde diz çöküyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Umarım seni uyandırmamışımdır. Saat kaç? Ne zamandır buradayım?" Sanki kafası karışmış gibi etrafına bakınıyor.

"Emin değilim bebeğim," diyorum zorlukla yutkunarak. "Az önce uyandım ve kayıp olduğunu gördüm. Üşümüyor musun?"

Üzerinde ince ipek bir gecelikten başka bir şey yok ve odadaki şömine yanmıyor. Omzuna dokunuyorum, teninin inanılmaz derecede soğuk olduğunu hissediyorum.

Belli ki bir süredir buradaymış.

"Özür dilerim. Seninle ve bebeğimizle sahilde olduğum bir rüya gördüm," diyor boş bir gülümsemeyle, gözyaşları yanağından aşağı süzülürken. "Mükemmeldi. Çok mutluyduk ve bir an için tüm bunların sadece kötü bir rüya olduğunu düşündüm. Ama sonra birden Evander ağlamaya başladı ve onu durduramadım."

Sesi kesilir ve doldurulmuş baykuşa bakar.

Hemen yanına oturdum, zayıf bedenini kollarıma aldım ve kendime çektim.

"Sana ne yapmam gerektiğini sordum ama kafamı kaldırdığımda gitmiştin. Sonra bebeğe baktım ve o..." diye fısıldıyor, hıçkırıklarını bastırarak. "O... o... kollarımda küle döndü. Gitmişti... bir anda."

Yüce Tanrım.

"Ah Nat," diye fısıldıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum çünkü o anda diğer tüm kelimeler benden kaçıyor.

Bunun yerine onu sıkıca tutuyorum, göğsüme yığılıp bana karşı feryat ederken omuzlarını ovuyorum.

"Ben... Ben başarısız olmuşum gibi hissediyorum."

"Hayır aşkım, sen yapmadın," diyorum alnından öperek. "Bunu sen yapmadın. Bunların hiçbiri senin hatan değildi."

"Ondan nefret ediyorum!" Ağlıyor. "Ondan çok nefret ediyorum! Bunun için onu asla affedemem! Bebeğimizi öldürdüğü için onu asla affedemem!"

"Ben de yapamam," diye homurdanıyorum.

İlk defa, artık her şeyin farklı olduğunu fark ettim. Rachel'ın Natalie'ye ateş ettiği an her şey değişti. Hayatımda ilk kez silahımı çektim ve Rachel'a ateş ettim. Duvara sıçrayan kandan onu vurduğumu anladım.

Ama amacım onu vurmak değildi. Onu *öldürmeyi* hedefliyordum.

Birlikteliğimizin hiçbir döneminde ona saldırmadım.

Beni terk etmesine ya da ölü numarası yapmasına ne kadar kızgın olursam olayım, hatta son zamanlarda benim ve Ethan'ın hayatına kastetmesine rağmen, ona asla güç kullanarak karşılık vermedim.

Ben sadece onun öfkesini yatıştırmaya çalışmakla ilgilendim. Mantıklı düşünmesi için onu motive etmek. Jessica'nın annesi olduğu için. Ama artık değil.

Rachel ilk çocuğumun annesi olabilir, ama o şimdi Oğlumun *katili*. Ve neredeyse kız arkadaşımı öldürüyordu.

Bunun için onu asla affetmeyeceğim.

Onu bir daha gördüğümde yerin dibine sokacağım.

"Üzgünüm Jaxon," diye fısıldıyor Natalie. "Bundan daha güçlü olmam gerektiğini biliyorum."

Yine titreyen ellerindeki baykuşa bakıyor ve Rachel yüzünden acı çekmesini izlerken öfkem damarlarıma doluyor. TEKRAR.

Ona yaptıkları için ben de onu asla affetmeyeceğim. Ama şu anda bana ihtiyacı olan Natalie.

"Nat, şu anda hiçbir şey olmana gerek yok." Gözlerinin içine bakabilmek için kendimi hareket ettiriyorum ve çenesini nazıkçe kavriyorum. "Yas tutuyorsun. Siktir, ikimiz de öyleyiz."

Kendi ıstırabımı itiraf ederken göğsüm daralıyor.

"Keder başınıza gelen *bir şey* değildir. Başa çıkabileceğimiz bir semptom değildir. Var olduğumuz bir *yer*. Ve muhtemelen bir süre daha burada olacağız," diyorum onun ağlamaklı yeşil gözlerine bakarak.

"Ama ben burada seninleyim ve her zaman seninle olacağım. Bunun acısını tek başına çekmeyeceksin."

Soğuk minik eli koluma geliyor ve kollarımda kontrolsüzce titrediğini hissediyorum. Yavaşça geri çekilip bana bakıyor.

"Ama Jaxon," diyor elini benimkinin üzerine koyup yüzünü kavrayarak. "Daha fazla çocuk istediğini biliyorum..." diyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken.

"Natalie..." Başımı sallayarak söyledim.

"Ve eğer onları sana veremezsem-" Söylemeye başladı ama ben onu sertçe öperek sözünü kestim.

"Natalie. Bebeğim. BUNU BIRAK," diyorum dudaklarına sertçe, bu düşünceyi aklından bile geçirmesine neredeyse sinirlenerek. "Bunu bitirme bile.

benim huzurumda."

Bana bakıyor, hüznün gözlerinden okunuyor.

"Bu ikimizin birlikte tartıştığı bir konuydu, evet. Ama daha fazla çocuğumuz olup olmaması umurumda bile değil," diyorum, derin derin ona bakarak

Beni gerçekten duyduğundan emin olmak için gözlerimi açtım. "Tanrı aşkına, sadece SENİ ve seni mutlu eden şeyleri önemsemişimi söylediğimde bana inan."

Dönüyor ve kederli bir şekilde boş beşiğe bakıyor. Ellerini ellerime alıp dikkatini tekrar kendime çekiyorum.

"Bak -kalbim, hayatım, dünyam- seninle. Nokta," diyorum zorlukla yutkunarak. "Eğer denemek istersen ve en küçük bir şans bile varsa, sana umut getirmek için dünyanın öbür ucuna bile giderim," diyorum onu nazikçe öperek. "Ama bunu sadece senin için yaparım Natalie. Kendim için değil. Çünkü seninle ve şu anda sahip olduğumuz küçük ailemizle mutlu olmak için başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor ve yüzünü bana gömüyor.

"Ama tatlım, şimdilik bu işin peşini bırakmalısın. Zor olduğunu biliyorum ama bu bugün üstesinden gelmemiz gereken bir endişe değil. Şu anda üzerinde çalışmamız gereken başka acılarımız var. Senin iyileşmen gerek. Bizim de iyileşmemiz gerek. Ama benim ihtiyacım olan tek şey SEN'in, hayatımın geri kalanı için."

"Ama-"

"HAYIR," diyorum kararlılıkla. "Ama yok. Seni seviyorum Natalie. Sen

karanlık dünyamdaki ışıksın. Sen benim olduğum her şeyin en iyisisin. Tüm kalbim sende ve daha fazla çocuğumuz olsun ya da olmasın, seninle mümkün olduğunca uzun ve mutlu bir hayat yaşamak niyetindeyim. Benim için önemli olan tek şey bu."

Bana göz kırptıyor ve ben de dudaklarını öpüyorum.

"Beni anlıyor musun?" Fısıldıyorum. "Sen benim dünyamsın."

Yavaşça başını sallıyor ve emin olamıyorum ama dudaklarında küçük bir gülümseme gördüğümü hissediyorum. Onu nazikçe öpüyorum.

"Buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Kimsenin bildiğinden emin değilim. Ama size söz veriyorum, bunu birlikte çözeceğiz. Her seferinde bir adım. Seni ölümüne seviyorum, Natalie."

"Ben de seni seviyorum Jaxon," diye fısıldıyor usulca.

Vücudunu çıplak göğsüme doğru çekiyorum, onu sallıyorum. nazikçe. "Kederin karanlık ve sonsuz bir umutsuzluk yolu gibi hissettirdiğini biliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Ama bu yolda yalnız yürümeyeceksin."

"Delirecekmişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyor gözlerini silerken.

"Biliyorum. Bu normal."

"Normal hissettirmiyor. Jaxon," diyor yavaşça. "Ben... intikam istiyorum."

Bunun onun için çok yabancı bir şey olduğunu fark ederek yüzümde kısa bir an beliren sırıtmayı görmediği için minnettarım.

"Bebeğim, söz veriyorum, bu normal," diye homurdanıyorum. "Ve güven bana. Ben de aynı şeyi istiyorum."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben... bana yaptıkları için onun canını *yakmak* istiyorum," diye fısıldıyor Natalie.

"Bu delilik değil," diyorum karanlık bir sesle.

"Ama bu sadece bana yaptıkları için değil. Bunu sana da yaptı. Ailemize," diye fısıldıyor Natalie. "Ve bunun için acı çekmesini istiyorum."

Vay anasını...

Anlıyorum ama bu Natalie'nin yapacağı bir şey değil.

"...Ama bir sonraki nefeste Rachel'ı incitmek istemiyorum çünkü bu bir şekilde Jessica'yı incitebilir."

İşte bu daha çok Natalie'ye benziyor.

"Benim neyim var, Jaxon?" diye hıçkırıyor ve ben onun sesini duyabiliyorum.

İçindeki savaşın mücadelesi. "Aklımı mı kaybediyorum? Şu anda kendimi bile tanıyamıyormuşum gibi hissediyorum. Bir an kalbim kırılıyor, sonra intikam almak istiyorum."

"Delirmiyorsun aşkım. Bu keder." Saçlarını okşadım ve onu usulca öptüm.

"Ama intikam kısmını bana bırak," diye fısıldıyorum nefesimin altında. "Bu vahşetin bedelini kanla ödemesini sağlayacağım. Benim işim bu ve hayatım boyunca bunun üstesinden geldim. Bununla birlikte gelen her türlü suçluluk duygusuyla başa çıkabilirim. Şu anda tabağına başka bir şey eklemeni istemiyorum."

"Ama... sadece senin üzerine kalmasını da istemiyorum," diyor. "Yani, o Jessica'nın annesi."

"Bu artık umurumda değil," diye homurdandım. "Bana kalırsa, o oğlumun katilinden başka bir şey değil... ve bize yaptıkları için onu yerin dibine sokacağım."

Natalie uzun bir süre bana baktı. Aslında o kadar uzun ki kendimi onun için endişelenirken buluyorum.

"Ne oldu?" Yanağını okşayarak soruyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum," diyor Natalie. "Ben de en az senin kadar intikam ve adalet istiyorum ama... burada doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum."

"Şu anda herhangi bir cevap vermek zorunda değilsin aşkım," diyorum dudaklarını öperek. "Dediğim gibi, ben halledeceğim."

"Jax," diye söze başlıyor Natalie ama onu bir öpücükle durduruyorum.

"Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, beni tekrar kendime çekerek. "Bunlar yarının endişeleri. Sadece bugüne odaklanalım."

Başını sallıyor.

"Sadece bana söz ver, eğer onun kaderine karar verecek bir pozisyonda olursak... bunu birlikte yapacağız."

Bu aptalca bir istek gibi görünüyor, ama onu yatıştırmak için başımı sallıyorum. "Elbette aşkım," diyorum onu kendime çekerek. "Elbette."

Bir süre sonra Natalie'yi benimle yatmaya ikna edebildim. Kollarıma sarılmış ve ağlamaktan bitkin düşmüş bir halde çabucak uykuya dalıyor.

Ama tamamen uyanığım... ve YAŞIYORUM.

Natalie'yle iyi bir oyun oynamış olabilirim ama oğlumun kaybından duyduğum acıyı nasıl atlatacağımı hâlâ bilmiyorum. Bu düşünce hala Göğsümün içinde açık bir yara gibi. Ve bu yara, kız arkadaşımın fiziksel ve duygusal olarak paramparça olmasıyla daha da derinleşti.

Rachel'ın sapkın oyunları yüzünden hayal bile edemeyeceği acılar çekti.

Rachel, Michael, Black ve onlarla ilişkisi olan herkesin bu suçların bedelini ödemesini istiyorum. *Kanla.*

Onu yatağına yatırmadan önce tamamen uyumasını bekliyorum ve sessizce odadan çıkıyorum.

Marta ve Josiah'ı mutfakta sessizce kahve içerken buluyorum. Tüm ekibim Natalie'ye duydukları saygıdan dolayı sessizlik içinde hareket ediyor ve onu kederli anında rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Biraz stres atmam lazım, o yüzden spor salonunda olacağım," diyorum ellerime bant sararak. "Ona göz kulak olur musun lütfen?"

Marta yarım bir gülümsemeyle, "Elbette efendim," diyor.

"Sadece bir şeye vurmam gerekiyor," diyorum arkamı dönüp odadan çıkarken. "Bir *süreliğine*"

Set üstüne set. Torbaya saldırıyorum. Her yumruk bir öncekinden daha sertti. I

Ethan'ın sesini duyduğumda yaklaşık yirmi dakikadır durmaksızın kum torbasına vuruyordum.

"Böyle devam edersen kıracaksın ve değiştirmemiz gerekecek."

"Sorun değil," diye mırıldanarak bir yumruk daha indiriyorum. "Yeni bir tane alabilirim."

"Doğru."

"Konuş benimle" diye soruyorum, bir dizi yumruk daha indirerek "Ne yapıyoruz biliyor musun?"

"General'in acil servisinden bir kadın ve bir erkeğin Dün gece saat 23:00 civarında geldi, üzerinde kimlik yoktu," diyor ve ringin kenarına oturuyor. Kadın esmer, 1.70 boylarında, kahverengi gözlü biriydi ve sol omzunda kötü bir kurşun yarası vardı."

Hiçbir şey söylemiyorum, bir dizi yumruk daha indiriyorum.

"Hasta tedavi altına alındı ancak yaranın niteliği nedeniyle hastane personeli polise haber verdi. Ancak oraya vardıklarında hem hasta hem de suç ortağı kaçmıştı. Serum torbaları ve hepsi."

"Bu çok talihsiz bir durum," diye homurdanıyorum ve torbaya öyle sert vuruyorum ki gerçekten de yarıyor, kum ve talaş yere dökülüyor.

"Neden?" Ethan bana sordu. "Onu yaraladın."

"Hayır Ethan," diyorum ringin kenarına doğru yürüyerek. "*Iskaladım*. Onu yaralamaya çalışmıyordum."

Ethan'ın yüzünde o anki farkındalığın parladığını görüyorum.

"Evet," diyorum utanmadan. "Natalie'yi vurduğu an, oğlumu öldürdüğü an..." Ellerimdeki bandı çıkarmaya başlarken başımı sallıyorum. "İçimde bir şey koptu. Onun ölmesini istedim... ve hala istiyorum."

Ethan yavaşça başını sallıyor ama hiçbir şey söylemez, yüzü karmaşık bir duygu karışımı içindedir.

"Onaylamadığını varsayıyorum," diyorum sırtarak.

"Aslında," diyor Ethan yavaşça. "Onaylıyorum."

Yaptığım her şeyi bırakıp ona bakıyorum. "Doğru koşullar altında."

Başımı salladım ve kıkırdadım, "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Rachel'ın yaptığı affedilemez ve açıkçası, dışarıda Bayan Tyler'a karşı ölümcül bir kan davası güden birine sahip olamayız."

"Hayır, yapamayız," diye homurdandım. "O günler *geride* kaldı."

"Ama sanırım tam olarak anlayamadığım şey NEDEN?" Ethan temkinli bir şekilde söylüyor. "Sadece bunun biraz önemli olduğunu düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun? Neyi anlamıyorsun? Burada Rachel'dan bahsediyoruz. Natalie'yi öldürmek istemesinin muhtemelen milyonlarca nedeni var. Ama hepsinden önemlisi, bana zarar vermek için Natalie'ye zarar vermek istiyor."

"Bunların hepsi kolay cevaplar gibi görünüyor ama ben inanmıyorum." "Ethan, hadi ama! Eskiden ne kadar kıskanç olduğunu hatırladığını biliyorum.

olsun. Onu aldattığım kadınlardan birkaçını hastanelik etti, Tanrı aşkına!" İnanılmaz bir şekilde söylüyorum. "Ve seni neredeyse öldüren komplonun bir parçasıydı!"

"Doğru, ama sana da hiç saldırmadı, Jaxon." "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Rachel sana çok kızgındı ama yine de saldırganlığını ve öfkesini *asla* senden çıkarmazdı. Bunu sadece onu aldattığın kadınlara yaptı."

Minderden atlıyorum.

"Bir keresinde ona nedenini sordum," diyor. "Bir keresinde striptizciye saldırdığı için onu kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalmıştım. Ona neden hıncını hep kadınlardan çıkardığını, senden hiç çıkarmadığını sordum. Bana çocuğunun babasının sen olduğunu söyledi. Jessica'yı bu şekilde incitemeyeceğini, bu yüzden hıncını onları."

"Tamam mı? Yani, haklı mıyım? Şu anda yaptığı da tam olarak bu." "Benzer, bunu kabul ediyorum, ama aslında bu kadar ileri gitmek

Natalie'yi vurmak, açıkça bir sonraki seviyeye taşıdı. Yani Natalie'yle her ne yapıyorsanız onun için o kadar korkunç olduğunu düşünüyor ki sizi öldürmek istiyor... ama yapamıyor. Yani, Natalie'yi kırarak seni kırmaya çalışıyor."

"Doğru," diyorum gözlerimi devirerek. "Ben de tam olarak bunu söyledim Ethan. Natalie'ye zarar vererek bana da zarar vermek istiyor."

"Hayır, Jaxon, o sadece seni incitmek istemiyor, *öldürmek* istiyor. Natalie'yi öldürerek."

...ne?

"Yani... *kendimi* öldürmemi mi istiyor?"

"Bunu bir düşün. Hiçbir kadına bu şekilde davranmadın, hele ona hiç. Bu onun için cehennem olmalı. Birlikte yaşamaya başladığınızı görüyor ve sizi kızıyla birlikte mutlu küçük aile birliğinizle görüyor."

"Natalie'nin evini ateşe verdiği için birlikte yaşamaya başladık..."

"Doğru, bu da doğal olarak sana olan hislerini daha da derinleştirecektir.

Natalie daha da fazla. Yani ona bir şey olursa sen daha da yıkılırsın."

"Yani diyorsun ki Rachel ölmemi istiyor ama bunu yapmaya cesaret edemiyor, bu yüzden Natalie'yi öldürürse o kadar yıkılacağımı ve *kendimi* öldürmeye başvuracağımı mı umuyor?" diye sordum.

Kulağa çılgınca geliyor ama bunun bana Rachel'ın istediğini elde etmek için sık sık kullandığı zihinsel manipölasyon jimnastiğini hatırlattığını inkar edemem.

"Bu onun işini yasal açıdan da kesinlikle kolaylaştıracaktır. Jessica'nın velayetiyle ilgili olarak."

"Ne?" Kanım damarlarımda donarak soruyorum.

"Şey, teknik olarak sadece yasal olarak *kayıp* ilan edildi, ölü değil. Bunu yapmak için yedi yıl beklememiz gerekti. Ve birdenbire, tam da son tarih?"

Vay anasını.

"Resmi olarak ölümden dönmek zor ama imkansız değil. Eğer siz ölmüş ve tamamen ortadan kaybolmuş olsaydınız Jessica'nın birincil velayetini almak çok daha kolay olurdu, çünkü o hala Jessica'nın biyolojik ebeveynlerinden biri. Ancak ellerinin tamamen temiz olması, ölümünüzle ilgili hiçbir şüphesinin bulunmaması gerekir. İntihar kanıtlaması en kolay olanıdır."

"Ama Natalie'nin beni öldürmesi durumunda kendimi öldüreceğimin garantisi yok. öldü."

"Hayır, ama muhtemelen aylardır seni izliyordu, hatta belki Yıllardır. Ve hepimizin bildiği şeyi o da biliyor: Natalie farklı. Sen aslında onu *seviyorum*."

Bu doğru.

"Ve en azından," diye devam ediyor Ethan, spor salonundan çıkarken bana bir havlu uzatarak. "Kederden perişan olursun. Yani, ağlamak için

Ameliyata girdiğinde sana sakinleştirici vermek zorunda kaldık Jaxon."

Bu doğru. Siktir et o doktoru. Ona bir morluk verdiğime sevindim.

Spor salonundan çıktık ve sessizce mutfığa doğru yürüdük.

Buzdolabından bir şişe su alıyorum ve iPad'inden Doğu Kanadı'ndaki kameraları izleyen Josiah'ya dönüyorum.

Marta sessizce, "Bayan Tyler ana yatak odasından çıkmadı, efendim," dedi. "Hâlâ uyuyor ama yine de onu kontrol etmek için yukarı çıktım ve odaya biraz kahvaltı koydum."

"Ben yukarı çıkıyorum." Charlie elinde bir paketle odaya girerken başımı salladım.

"Efendim, bu paket az önce ön kapıya bırakıldı," diyor temkinli bir şekilde. "Az önce Levi ve ekibine patlayıcı ya da teknoloji taraması yaptırdım, ikisi de negatif... ama size gönderilmiş."

Ondan alıyorum ve aynı anda bana bir çift lateks eldiven uzatıyor. "Yine de Levi bunları giymen için ısrar etti."

Onları ondan alıyorum ve Ethan ambalaj bandını açmam için bana taktik bıçağını uzatıyor.

İçinde düz, ince, kare şeklinde siyah bir kutu var. Kutuyu dikkatle inceliyorum ama görünürde tanımlanabilir herhangi bir işaret göremiyorum. Kapağını çekiyorum ve içindeki kağıt mendilin üstünde bir not olduğunu görüyorum.

Özür dilerim.

Bunun ne anlama geldiğini ya da bu notu kimin yazmış olabileceğini anlamaya vakit bulamadan kâğıt mendili geri çekiyorum ve bulduğum şey beni hayrete düşürüyor.

İşte Truva'nın Safirleri.

Ailemin yadigârları ve ailemden çalınan aynı mücevherler.

Robert'ın öldürüldüğü gün müzede, elimdeki kutuda duruyor. Bir özür notuyla birlikte bana iade edildiler.

"Özür dilerim."

"Ne oluyor lan?" Charlie şaşkınlıkla sorar. "Kim-" "Rachel."

Fısıldıyorum.

"Neden?" Ethan sorar.

"Bilmiyorum," diyorum temkinli bir şekilde, kafamda milyonlarca düşünce ve soru dolaşıyor ve ben sadece nabzımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. "Ama onun lanet özrünü istemiyorum. *Kellesini* istiyorum."

Ama öfkeme rağmen aklıma hemen bir fikir geliyor.

"Yardımaınıza ihtiyacım olan bir şey var. Hepinizin yardımı gerekecek. Alfa Ekibi bu gece çalışma odasında toplansın. Ama Natalie uyuduktan sonra sessiz olmalıyız. Marta sen de."

"Evet, efendim."

"Josiah, güvenliği iki katına çıkaralım ve çevreyi genişletelim. Bunu kapımızın önüne bırakması hoşuma gitmiyor. Rachel'in bu eve ya da sakinlerine bu kadar yaklaşmasını istemiyorum."

"Emredersiniz efendim," diyor başını sallayarak, sonra da çekip gidiyor.

"Ee," diyor Ethan iç çekerek, yalnız kaldığımız anda. Rachel'in bu hareketi karşısında onun da en az benim kadar kafasının karıştığını söyleyebilirim.

"Şimdi ne olacak patron? Talimatınız nedir?"

Tamamen sersemlemiş bir halde iç çektim. Ethan'la yaptığım konuşmayı ve Rachel'in olası tüm nedenlerini düşünerek beynim dönüyor.

Şimdi de özür mü diliyor? Neden özür diliyor?

Son üç buçuk aydır bıkmadan usanmadan onu benimle konuşacak kadar uzun süre bir odada tutmaya çalıştım. Sadece neden onu öldürtmeye çalıştığıma inandığını bilmek istiyordum. Bunu birlikte çözebileceğimizi ve belki ortak bir zemin bulabileceğimizi ummuştum.

Ama sonra oğlumu öldürdü.

Artık ortak bir zemin yok.

Natalie'yi de dahil edebilseydim, kesinlikle dahil ederdim ama o zaten bu kadının ellerinde çok acı çekti, bu bir numaralı öncelik olamaz. Rachel dengesiz, tehlikeli ve hâlâ serbest ve Natalie'nin başına başka bir şey gelmesi riskini göze alamam.

Yapmayacağım.

Rachel o silahı ateşlediği anda benim için ölmüştü.

"Adamlara söyle," dedim yavaşça. "Rachel'ı görürlerse ateş etsinler. öldürmek için."

Bölüm 31

NATALIE

Yatak odasından çıkabileceğimi hissetmem neredeyse bir hafta sürdü. Denemediğim için ya da fiziksel olarak yapamadığım için değildi. Sadece insanlarla etkileşime girmem gerektiği düşüncesi dayanılmaz derecede zordu. Dr. Townsend beni kontrol etmeye geldiğinde kalbim kırıldı ve yaşadığım yeni gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım.

Artık hamile değilim.

Buradaki acımasız ironi şu ki, ilk üç ay boyunca duygusal olarak her şeyin ters gitmesine hazırdım. Jaxon'la birlikte sevinmişim ama duygusal olarak kalbimin etrafındaki duvarları güvende olduğumuzu düşünene kadar güvenli bir şekilde korudum.

Ne yazık ki, bu siperlerin yıkılmasına izin verdikten sadece birkaç gün sonra, kendimi korumaya çalıştığım darbenin aynısını yaşadım. Ve bir an için bundan kurtulup kurtulamayacağımdan emin değildim.

Ama kederin tuhaf bir şey olduğunu fark ettim.

İlk başta zaman bir hapishane gibi gelir. Sizi yaşadığınız acıya ve deneyimlediğiniz kayba bağlı tutar. Uyanık olduğunuz her saniye yavaş geçiyor gibi görünür; bir sonraki saniyenin ilki kadar uzun olup olmayacağını sorgulamanıza ve hiç geçip geçmeyeceğinden şüphe duymanıza neden olur. hiç gelmedi.

Uykuya değer veriyorsunuz, çünkü zamanın acı verici geçişinin farkında değilsiniz. Ancak Pace Malikanesi'ne döndükten kısa bir süre sonra öğrendiğim gibi, rüyalarınız da her zaman kederden korunmuyor.

Kısa süre sonra vaktiniz daha farklı olabilir miydi diye düşünmekle geçiyor.

O acı dolu yavaş saniyeleri her bir detayı gözden geçirerek geçirirsiniz; o anda farklı bir seçim yapmış olsaydınız neler olabileceğinin haritasını çıkarırsınız. Bazen kendinizi suçlarsınız, bazen de karşınızdakileri

etrafınızda. Ancak gerçek şu ki, neyse odur... ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamaz.

Ardından fke geldi. Son birkaç yıldır alıştığımı ve kontrol etmeyi öğrendiğimi düşündüğüm bir şey, o kadar çirkin bir şekilde başını kaldırdı ki, dilimi kesebilmeyi diledim - sadece acıtmasını önlemek için bile olsa herkes. Neredeyse herkesi gazabımdan korumak için uzakta tutabilirken, bana en yakın olanlar kendilerini benim bile imkansız olduğunu bildiğim bir çizgide yürürken buldular.

Ama yine de yürüdüler. Jaxon, ailem ve hatta Steph bile bu çizgide benim için yürüdüler. Belki de eninde sonunda bunun da geçeceğini bildikleri için.

Çünkü kabullenme gözeneklerden içeri sızar. Ve zaman bile, o acımasız ıstırap bekçisi, uygulayacağı işkenceler tükenir. Acı, pazarlık, öfke ve ruhunuzun ikiye bölüneceğini hissettirecek kadar çiğ bir acıyla geçen amansız günlerin ardından, şaşırtıcı bir şekilde hala *hayatta* olduğunuzu fark edersiniz. Kalbinizin hala göğsünüzün içinde pıt pıt atan ritmini duyuyorsunuz, bırakmak istemiyorsunuz.

"Seni öldürmeyen şey güçlendirir." derler. Ama benim söyleyeceğim bu değil, en azından şimdi değil.

Bu ıstıraptaki marazi güzelliğin, her şeyden önce, bir an için bile olsa sahip olduğunuz sevginin değerini bilmenizi sağlaması ve onun kaybından dolayı böylesine bir yıkım hissetmeniz olduğunu söyleyebilirim. Çünkü size bu kadar *ok* şey hissettiren her şey çok özel olmalı. Kederli zamanlarınızda uzak bir anı gibi gelse bile.

Ancak bugün kendimi Jaxon'dan önce kalkacak kadar huzursuz buluyorum ve banyoya girip duşu başlatıyorum.

Eve geldikten hemen sonra yaşadığım travmatik deneyimden sonra hiçbir şekilde aynaya bakmadım, özellikle de *ıplak olarak*. Ama bugün, nedense kendimi ilk kez banyo aynasının önünde durmuş, korkunç yansımanı seyrederken buldum.

Bir savaştan çıkmış gibi görünüyorum. Saçlarım dağınık, gözlerim kabarık ve soluk tenim her iki kolumda serumlardan kaynaklanan kötü morlukları daha da abartılı gösteriyor.

Ama yüzleşmem gereken yaranın bu olmadığını biliyorum.

Sonrasıyla barışmam gerektiğini bildiğimden, titreyen parmaklarım ipek geceliğimin kenarını takip ediyor.

Bunu yapabilirim... değil mi?

Görünüşe göre öyle değil, çünkü hemen elimi bıraktım ve duşa doğru yürüdüm. Ama sonra duraksadım ve aynaya döndüm. İçimi çekiyorum ve ellerimi tezgâhın üzerine koyup hayal kırıklığı içinde başımı öne eğiyorum.

Hayatımın geri kalanını kendi mideme bakmayı reddederek geçiremem.

"Günaydın, Αγαπημένη." Jaxon'ın kapı aralığından gelen sesi beni ürkütüyor.

Döndüğümde onu üzerinde sadece eşofmanlarıyla ve sıcak bir şekilde gülümserken görüyorum

Bana.

"Günaydın..." Diyorum ama birden sesim çatlıyor.

Bu adam, bu güzel adam, aynı zamanda tarifsiz acılara katlanmış bana olan sevgisi hiç azalmadı. Hastaneden döndüğümüzden beri, ondan özellikle izin istemediğim sürece, bana yapışıp kaldı. Ne kadar tepkisiz, arkadaşça olmayan ya da düpedüz dayanılmaz biri olsam da, her zaman elimi tuttu.

Ve her zaman olduğu gibi, hızla ve sessizce aramızdaki mesafeyi geçiyor ve ben öfkeli duygularıma karşı savaşı kaybederken beni kollarına alıyor.

"Özür dilerim..." Boğuldum. "Özür dilerim... için..."

"Hiçbir şey için," diyor beni güçlü kaslı kollarıyla nazikçe sararak.

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok Natalie."

Elimi göğsüne bastırarak, "Sana karşı çok kötü davrandım, Jaxon," diye feryat ediyorum. "Öyle olduğumu biliyorum. Berbat bir haldeyim ve beni böyle görmenden utanıyorum."

"Natalie," diyor Jaxon, başımın üstünü öperek. "Sen nasılsan ben de seni öyle görmek istiyorum."

"Ne?" Gözlerimi silerek soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Yüzüme bakmak için geri çekiliyor, çenemi parmaklarının arasına alıyor ve beni usulca öpüyor.

"Natalie, her zaman mükemmel ve tatlı olmana ihtiyacım yok," diyor iç çekerek ve gözyaşlarını siliyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve kollarımı sırtına dolayarak onu kendime sıkıca sarıyorum.

Buna ihtiyacım var. Jaxon'a ihtiyacım var.

"Elbette seni her zaman mutlu etmek isterim ama bu mutlu olabileceğimiz bir şey değil. Sadece elimizden geldiğince, günden güne hayatta kalabiliriz. Ama ne yaşarsan yaşa, ben yanıdayım. Hepsi için."

"Öyle olduğunu biliyorum Jax," diyorum gözyaşları içinde. "Sen harikaydın. Sadece seni terslediğimden ya da sana öfkelendiğimden nefret ediyorum. Sen de yas tutuyorsun ve sana kötü davranmamı hak etmiyorsun."

Kendi kendine kıkırdıyor.

"Bebeğim, dur. Bunu inanılmaz bir şekilde hallettin. Ve bir kez bile kötü davrandığını düşünmedim, öyle olup olmadığın da umurumda değil," diye sırtıyor. "Ben büyük bir çocuğum. Bununla başa çıkabilirim."

"Biliyorum, ama..."

"Natalie," diyor kararlılıkla, gözlerimin içine bakarak, yavaşça alnımdan öpüyor ve sonra geri çekilip bana bakıyor. "Her şey için buradayım."

Saçlarına uzanıp dudaklarını kendime doğru çekmeden önce sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. O da beni öpüyor ve sanki buna hazır değilmiş gibi keskin bir nefes alışını hissediyorum.

"Bununla yüzleşmem gerek," diye boğulmayı başarıyorum.

"Bana yardım et." "Her zaman."

Yavaşça arkamı dönüp aynaya bakıyorum. Jaxon'ın ellerinin geceliğimin altından kaydığını hissettiğimde titreyerek derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Altımdan çekerken nefesim kesiliyor ve gözlerimi kapatıyorum.

"Αγαπημένη," diyor yumuşak bir sesle. "Bana bak."

Dudağım titriyor, ama kalbim çarpmaya başlarken ve nefesim düzensizleşirken yavaşça gözlerimi açıyorum.

"Sadece ben," diyor, sesi nazik. "Bana bak, Natalie."

Geceliği başımın üzerinden kaldırırken gözlerim onunkileri buluyor ve sıkıca tutuyor.

Ellerini nazikçe bandajın iki yanına yerleştirirken, gözlerimi Jaxon'dan ayırmadan birkaç derin nefes alıyorum.

Sonunda kendimi ona bakmaya ikna ettim.

Jaxon boynumu ve omzumu öpüyor.

bandajın kendisi. Göbek deliğimden aşağıya doğru inen altı inçlik bir yara izi bana bakıyor. Şişlik indi ve etrafındaki morluklar

alan hala acımasız, ama nedense eskisi kadar büyük hissettirmiyor.

"Harika değil," diyorum dudağımı ısırarak. "Ama düşündüğüm kadar da kötü değil. Bu sadece... bir değişiklik."

"Çok güzelsin aşkım," diye fısıldıyor Jaxon, gözleri benimkileri buluyor. "Ve dünyadaki hiçbir şey bunu değiştiremez."

Yeni bedenime bakıp duruyorum, dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor, gözleri yere düşüyor. "Benim yüzümden kaybettiğin her şey için üzgünüm."

Hemen dikkatimi çekti. Belki de sadece sesindeki acıdan, ama ilk kez dış görünüşündeki kırılmayı görüyorum.

Jaxon da kırıldı. O da benim gibi acı çekiyor, hatta belki de acı çekiyor.

Dönüp ona bakıyorum, güzel yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum ve gözlerinin benimkileri bulmasını bekliyorum.

"Kaybettiklerimiz," diyorum kararlılıkla. "Ve ben *senin* yüzünden hiçbir şey kaybetmedim, Jaxon."

Onu tekrar öperim.

"Şimdi beni dinle. Sen, aşkım, bana hiçbir şeye mal olmadın. Sen bana şimdiye kadar bildiğimden daha fazla neşe getirdi ve daha fazla sevgi ve güvence verdi."

Fırtınalı mavi gözleri benimkileri tutuyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Kaybettiğimiz şey," diyorum başımı sallayarak. "Rachel, Michael, Black ve onların saçma sapan açgözlü ve intikam odaklı kampanyaları yüzünden."

Başını sallıyor, gözleri yere düşüyor.

"Eğer ben oğlumuzun öldüğünü kabul etmek zorundaysam, sen de Rachel'a karşı işlediğin tüm günahları kabul etmek zorundasın," diyorum, yüzünü ellerimin arasında sıkıca kavrarken öfkem artıyor. "Bunların bedelini çoktan ödedin, Jaxon... kanla. Onun mantıklı düşünmesini sağlamak için elinden gelen her şeyi yaptın ama o bunu reddetti. Ve burada oturup sadece ona ait olan eylemler için kendini cezalandırmanı izleyeceksem lanetleneceğim!" Öfkeden titreyerek söylüyorum.

"Hey, hey, tamam," diyor usulca, ellerini vücuduma sararak beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Haklısın, Αγαπημένη."

Kendi gözyaşlarımı ve duygularımı yutuyorum ve ellerimi saçlarının arasına sokarak rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum, yüzümü göğsüne bastırarak. "Ama ilerlemenin bir yolunu bulmalıyız."

"Yapacağız. Birlikte," diyor alnını alnıma bastırarak. "Her zaman, aşkım," diye yumuşakça nefes alıyorum. "Her zaman."

"Nat, emin misin?" Jaxon bir saat sonra dolapta giyinirken soruyor. "Kalmaktan çok mutluyum, toplantılarımı yeniden planlayabilirim."

"Bebeğim, minnettarım ve geçen hafta elimi tuttuğun için inanılmaz minnettarım, ama söz veriyorum iyiyim," diyorum, ironik bir şekilde kotumu kalçalarımın üzerinden çekmeye çalışırken.

Bir haftadır gerçek kıyafetlerden uzak durmama şaşmamalı.

Karnım hala çok şiş olduğu için kot pantolondan vazgeçiyorum. Bir çift yoga pantolonu seçiyorum. Her ne kadar eğilmek canımı yaktığı için kendi zorluklarını ortaya koysalar da, sonunda ırkiliyorum ve nefes almak için hemen dolaptaki banka oturuyorum.

Belki de tamamen yatağa dönmeyi düşünmeliyim.

Jaxon sırtarak, "Bunu görebiliyorum," diyor.

Ve orada, 4000 dolarlık takım elbisesi içinde, yakışıklı milyarder mafya babam diz çöktü ve pantolonumu ellerimden aldı. Her seferinde bir bacağı nazikçe ayağımın üzerinden geçiriyor ve baldırlarımdan yukarı çekiyor.

Resmen beni giydiriyor.

Kanama durana kadar herhangi bir 'müfredat dışı eylemde' bulunmama izin verilirse de, pantolonumu bacaklarıma geçirirken vücudumun içgüdüsel olarak onun dokunuşuna tepki vermesini engellemiyor.

Bunu masumca yaptığını söyleyebilirim, ancak eli kalçamı sıyrırken gözlerindeki için için yanan bakışı görene kadar.

"Teşekkür ederim," diyorum nazikçe, ayağa kalkıyorum, işi bitiriyorum ve kızardığım gerçeğini saklamaya çalışıyorum.

Ama Jaxon hâlâ önümde diz çökmüş durumda, kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve beni kendine doğru çekerek dudaklarını bandajıma olabildiğince nazikçe bastırıyor.

"Emin misin?" diyor, neredeyse fikrimi değiştirecek bir bakışla bana bakarak.

Pek sayılmaz.

Ama yeterince bencillik ettim. Jaxon geçen hafta neredeyse her gününü toplantılarını yeniden planlayarak ve sadece benim rahatım için Malikânede çalışarak geçirdi. Her ne kadar her gün yanımda olmasına alışmış olsam da, adamın yapması gereken işler olduğunu biliyorum.

Bu yüzden, epeyce itiraz etmesine rağmen, bugün kendime biraz zaman ayırmak niyetiyle onu yoluna gönderdim.

Chicago'ya ilk kar düştü ve ev sessiz. Ama isteğim üzerine ateşler yakıldı ve ev ısındı. Marta'yı mutfakta buluyorum ve yüzündeki ifadeye bakılırsa beni gördüğüne şaşırmış.

Belki de biraz fazla inzivaya çekildim.

"Bayan Tyler!" Heyecanla söylüyor. "Ben de tam yiyecek bir şeyler isteyip istemediğinize bakmaya hazırlanıyordum."

"Henüz tam olarak aç değilim," diyorum kibar bir gülümsemeyle. "Ama belki bana şu çok güzel kokan kahveden bir fincan koyabilirsin, sanırım yaşayanlar diyarına dönmeme yardımcı olur."

Yüz ifadesinden daha fazlasını söylemek istediğini ama söylemediğini anlayabiliyorum.

Ama bu onun tarzı değil zaten.

"Marta?" Kocaman mutfğa, oturma odasına ve fuayeye aynı anda bakarak soruyorum. "Bugün Aralık değil mi?"

"Evet, Hanımefendi," diyor ve önüne bir fincan koyuyor.

"Hanımefendi' yok, unuttun mu?" Ona göz kırparak söylüyorum. "Peki tüm Noel süsleri ne zaman asılacak?"

"Yok hanımefendi," diyor kibarca, sanki bunu söylememesi gerekiyormuş gibi rahatsız bir şekilde etrafına bakınarak.

"Yani... hiç mi?"

Marta'nın gözleri yere çarpar ve derin bir nefes alır.

"Şey, Bay Pace için sadece son beş yıldır çalışıyorum," diyor belli ki kelimelerini özenle seçmeye çalışarak. "Ama bildiğim kadarıyla bilirsiniz, pek de dekorasyonla uğraşan bir *tip* değildir."

Bir an ona bakıyorum, bunu bana söylemesinin onun için ne kadar garip olduğunu düşünüp eğleniyorum. Belli ki o da aynı şekilde hissediyor ve ortak bir düşünme anından sonra, ikimiz de kendimizi Jaxon Pace'in kendine has özelliklerinin ortak bir takdiri üzerine kıkırdarken buluyoruz.

Gülmek iyi hissettiriyor.

"Ama ciddi," diyorum kahvemden bir yudum daha alarak. "Jessica için en azından bir ağaç ya da çorap diktğini varsayıyorum?"

Marta hiçbir şey söylemiyor ve işte o zaman çenem düşüyor.

Aman Tanrım... Jessica'nın hiç Noel ağacı olmadı.

Şükran Günü'nden önce gördüğüm bir şeyi hatırlayarak Marta'ya teşekkür ediyorum ve koridordan hızla kütüphaneye doğru ilerlemeden önce büyük bir yudum kahve alıyorum. Buraya geldiğimden beri küçük projelerimden biri de geniş koleksiyonları düzgün bir şekilde kataloglamak ve bunları Jessica büyüdüğünde daha kolay gezinebileceği bir şekilde düzenlemek oldu.

Bakmakta olduğum aile albümlerinin bulunduğu masaya doğru yürüyorum ve tam olarak aradığım şeyi bulmadan önce onları hızlıca karıştırıyorum.

Jaxon'a mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben

9:37: Bay Pace, konuşabilir miyiz?

Jaxon

9:38: Beni şimdiden özledin mi?

Ben

9:39: Neden Noel için süslenmiyorsun?

Jaxon

9:40: Bu gerçek bir soru mu?

Ben

Sabah 9:41: Tamam, şunu tekrar ifade edeyim... Jessica'nın neden hiç Noel ağacı olmadı?

Jaxon

Jessica'nın her zaman paranın satın alabileceği en iyi oyuncaklara sahip olduğuna söz veriyorum.

Ben

Ama hiç Noel ağacı olmadı mı? Ya da çorapları? Ya da ilahi söylemeye gitmedi mi? Ya da Noel Baba'nın kucağına oturup ona Noel için ne istediğini söylemedi mi?

Jaxon

Sabah 9:45: Bir avuç cılız ölü ağaç, büyük boy çoraplar yüzünden kalbinin kırıldığını sanmıyorum ve yabancı şişman adamların kucağına oturup onlara bir şey anlatmayacak. Bu bizim yaptığımız bir şey değil.

Ben

9:46: Hmm. Bu komik, çünkü şu anda aile fotoğraf albümünüze bakıyorum ve ebeveynleriniz sizinle tüm bu şeyleri yaptı.

Uzun bir duraklama oluyor ve bir an için çok ileri gidip gitmediğimi merak etmeye başlıyorum.

Son zamanlarda başa çıkılması zor biri oldum... Muhtemelen sabrını zorladım.

Ama sonra metin geliyor.

Jaxon

Sabah 9:50: Ağaca rıza göstereceğim.

Ben

9:51: İşbirliğiniz not edildi Bay Pace. Oturma odasının iyi olduğunu varsayıyorum?

Jaxon

9:52: Oturma odası için yeterince büyük bir tane bulmakta zorlanacaksınız, bu tavanlar neredeyse 20 feet yüksekliğinde.

Ben

Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz yok Bay Pace. Merak etmeyin.

Jaxon

Sabah 9:54: Sabah 10'um var ama şimdi endişeliyim.

Ben

Rahatla, bebeğim.

Jaxon:

Evet, yardımcı olmuyor. Ben

9:57: Belki de tam bir Cimri olmadığım için, bu gece daha sonra bu konuda sana yardım etmenin bir yolunu bulabilirim. Belki de kucığına oturup Noel için ne istediğimi söylerim.

Jaxon

9:58: İyi deneme hotcakes, ama ikimiz de doktoru duyduk, bir süreliğine yasak bölgedesin.

Ben

9:57: ...ama sen değilsin.

Jaxon

9:58: Böyle konuşmaya devam edersen, küçük hanım, biraz ilahiyi hak edebilirsin.

Yüksek sesle gülüyorum ve dudakımı ısıırıyorum.

Bu da bana tesadüfen bir fikir verdi. Üstteki iki düğmemi açıp bir selfie çekiyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Neredeyse anında bir yanıt alıyorum.

Jaxon

Saat 10:00: Bütün evi dekore edin. Nasıl istersen. Umurumda değil. Ama lütfen bil, eve döndüğümde yüzümü o göğüslere gömeceğim.

Derin bir nefes alarak gömleğimin düğmelerini yeniden iliklerken kendi kendime kıkırdıyorum. Onun böyle talepkâr olmasından ne kadar hoşlandığımı düşünüyorum. Sadece birkaç kelimeyle beni anında ateşlendirebilmesi inanılmaz bir şey.

Her zaman benim özel güçlerim olduğuna dair şakalar yapar ama kendi güçlerinin farkında bile değildir.

Ama şu anda buna odaklanamam. Süslemem gereken bir evim var ve Çabuk.

Marta'nın iç dekorasyon konusunda bize yardımcı olabilecek arayabileceğimiz insanlar olduğunu biliyorum.

Ama bu kocaman oturma odası için yeterince büyük bir ağacı nereden bulacağım?

Ama kütüphanenin penceresinden dışarı bakarken birden gözüme ağaç çizgisi çarpıyor.

Pace Malikanesi elektrikli bir demirle korunaklı bir şekilde çevriliyken On iki inç kalınlığında çitin yanı sıra tüm araziye kaplayan binlerce otuz metrelik çam ağacı var. Üçlü sıralar halinde dizilmiş bu ağaçlar

Bu çok kuşaklı mafya ailesi için daha da fazla mahremiyet sağlayan kayalıklara kadar neredeyse tüm yol.

Elbette, sadece bir tanesini kaçırmazdı?

"Nasıl istersem, ha?" Yine dudağımı ısırarak yüksek sesle söylüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 32

JAXON

Çoğu insanın öleceği günü düşündüğünden şüpheliyim.

Çoğunun tek amacının huzur içinde ve acı çekmeden ölmek olduğunu sanıyorum. Doğal olarak, *bizim* karanlık ve tehlikeli küçük dünyamızdan ne kadar uzak kalırlarsa, bu hedefe ulaşma şansları da o kadar artar.

Öte yandan ateşle oynamaya cesaret edenler her zaman yanmayı beklemelidir. Çünkü benim dünyamda korku bir afrodizyaktır ve ölüm lanetliler için bir merhamettir.

Ve eğer bir mafya babasına karşı gelmeye cüret ederseniz, ruhunuzun son parçası da bedeninizi terk edene kadar bu merhametten mahrum kalırsınız.

Benim adım Jaxon Pace ve bu gece ruhların Azrail'iyim.

İki Başlı Ejderha dövmeli beş adam eski bir yarı kamyonun parçalanmış kaputuna bağlanmış halde yatıyor. Kanlar içinde, çıplak, bağlı ve dehşet içinde, kaputun altına çıra yerleştirilirken kırık kemikleri ve eksik dişleri için feryat ediyorlar.

İçlerinden birinin cesedi yakılmak üzere sürüklenirken alınımdaki kanı siliyorum.

Şey... Sanırım dörde düştük.

Hepsi masumiyetlerini ilan ettiler, ama Levi'nin kaseti Natalie'nin kaçırıldığı gece tünelde olduklarını gösteren kamera kayıtları. Sonuçta onları Rachel, Michael ve Black'e bağlıyor.

Ve oğlumun ölümü.

Bunun için adaleti sağlamaya geldim.

"Meslektaşınıza gösterdiğim gibi," diyorum, ellerimdeki kanı silerek.
"Kadın hakkında bilgi edinmek istiyorum."

Dördünün önüne geçiyorum.

"Onu nerede bulabileceğimi bilmek istiyorum," diyorum iç çekerek.
"Ve bana ilk söyleyene merhamet edilecek. Geri kalanınız kalan
nefeslerinizi mutlak bir ıstırap içinde geçireceksiniz."

Dört çift korkmuş ve kan çanağına dönmüş göz bana bakıyor ama
kimse tek kelime etmiyor.

"Nasıl istersen öyle olsun," diyorum, elbiseme biraz kan bulaştığını fark
ederek
Gömlek.

Kahretsin, bir tanesini daha mahvettim.

"Ateşle onları Josiah."

Josiah öne çıkar ve adamların sevgiyle 'Lilith' adını taktıkları alev
makinesiyle metal kaputun altını ateşe verir.

Saniyeler içinde, hızla ısınan metale bağlanan adamların çıplak
derileri her türlü bağırsa neden olur.

"YEMİN EDERİM, NEREDE OLDUĞUNU BİLMİYORUM!

YEMİN EDERİM!" "SIKTIR! LÜTFEN! BİLMİYORUM!"

"ONUNLA SADECE BİR KEZ KARŞILAŞTIM! ONU NASIL
BULACAĞIMI BİLMİYORUM!"

"AMAN TANRIM! AMAN TANRIM! LANET OLSUN,
BİLMİYORUM! BİLMİYORUM!"

Depodaki boş bir varile yaslanıp viskimden bir yudum alıyorum.

Bana en yakın olan adam, testisleri doğrudan metale gelecek şekilde
bağlanacak kadar talihsizdi. Testisleri çürük üzüm gibi patlayıp, metalin
üzerine püskürürken, çığlıkları kısa sürede operatik bir tona ulaştı.
talihsiz adamlar.

Alfa Ekibim etrafta şaşkın şaşkın duruyor, çünkü bu akşamki amacımın
ne olduğunu çok iyi biliyorlar-intikam.

"NEREDE OLDUĞUNU BİLİYORUM!" Deponun karşı tarafındaki
adam çığlık atıyor.

Ethan'a başımla işaret ediyorum, o da hemen onu serbest bırakıyor ve
yere yığılıyor. Yere düştüğünde, sırtındaki ve kalçalarındaki sıcak metale
karşı etkili bir şekilde pişmiş olan derinin yarısı kemiklerinden sıyrılarak
açıkta kalan kasları ortaya çıkarıyor.

Ona doğru yürüyorum, yerdeki titreyen adamın önünde durana kadar hala çığlık atan kızarmış adamların her birinin yanından geçiyorum.

"Nereye?" Sadece bir kez sordum.

"Pi...Pin...Pinnacle," diyor adam, şok onu kasılmalara sürüklüyor. "Rita Vangaurd..."

"İyi adam," diyorum gülümseyerek, omzuna dokunarak derisinin kemiklerinden daha fazla dökülmesine neden oluyorum.

Yavaşça ayağa kalktım ve beynine bir kurşun sıktım.

Ardından üç el daha ateş ederek depomun duvarlarında yankılanan çığlıklara son veriyorum ama ne yazık ki yanık et kokusunu durdurmak için pek bir şey yapamıyorum.

Josiah yangın söndürücüyle yangını söndürürken Ethan, "Ee," der. "Rita Vangaurd takma adıyla Pinnacle apartmanlarında kalıyor."

"Bu bir başlangıç," diyorum, hâlâ gömleğimdeki kanı silmeye çalışarak. "Peki ya onu orada bulursak?" Ethan soruyor.

Uyuşturulmuş dört eski mahkûmun cesetlerine bakıyorum.

"Şey," diyorum, tekrar ona bakarak. "Bu dövmeleri onun için çok önemli görünüyor. Belki de onları geri vermeliyiz.

Ethan sırtıyor.

"İyi olup olmadığını sormayacağım," diyor Ethan eve dönüş yolumuzun yarısında.

"Ethan... Gerçekten ders verecek havada değilim."

"Çünkü iyi olmadığını biliyorum."

"Haklısın," diyorum sessizce. "Haklı değilim. Ama bu senin anlayacağın bir şey değil Ethan."

"Aslında biliyorum," diyor, gerçekçi bir şekilde. "Bir çocuğumu kaybettim."

Kahretsin. Bunu unutmuşum.

"Ve sana ders verecek değildim," diyor, sesi yumuşak. "Öfkeni anlıyorum. Sadece bunun seni tükettiğini görmek istemiyorum."

Kendi kendime iç çekiyorum ve bu orospu çocuğunun beni sigarayı bırakmaya ikna etmesine neden izin verdiğimi tekrar merak ediyorum.

Ama haklı olduğu bir nokta var.

Oğlumu kaybettiğim ve Natalie'yi neredeyse kaybettiğim andan beri, bastırılmış bir öfke ve saldırganlık dağının üzerinde oturuyorum.

"Ben sadece..." Cümlemi tamamlamadan başımı sallayarak söylüyorum. "Biliyorum. İnan bana," diyor Ethan.

"Ona yardım etmeye çalıştım Ethan," diye sızlanıyorum. "Yaptığım her şey yüzünden, yaptığı her şey için onu affettim."

"Onun seçimlerinden sen sorumlu değilsin, Jaxon. Sadece kendininkilerden." Ethan diyor.

"Ama mazeret üstüne mazeret uydurdum. Natalie'yi kaçırdıktan sonra bile.

Arabasını ve evini havaya uçurdu. Sana saldırdı." Ethan hiçbir şey söylemiyor.

"Başkalarına zarar vermesine neden olacak şekilde ona zarar verdiğim için KENDİMİ suçladım; sanki kişisel olarak ben sorumluymuşum gibi. Ve bir şekilde, boktan beynimde, boktan bir şekilde, bu mantıklı geldi," diyorum öfkeyle. "Ta ki Natalie'yi vurana kadar."

"O tetiği sen çekmedin, Jaxon." "BEN ÇEKMIŞIM GIBI GELİYOR!"

Ethan uzun bir süre sessiz kalır.

"O kızın yok olmasına pek çok insan katkıda bulundu," diyor, sesi alçak. "O zaman da onu şeytanlarından kurtaramadın, şimdi de kurtaramazsın. Denedin."

"Biliyorum..."

"Burada oturup işinizi nasıl yürüttüğünüzü yargılayacak değilim. Sen DON'sun. Ama bir ailen olduğunu unutma.

Akşam eve geldiğinde bu işi kapıda bırakmalısın," diyor Ethan, Malikânenin kapısına yanaşırken. "Ve belki de bunu yapmanın tek yolu, altı yıl önce yaptığını düşündüğün şeyi nihayet yapmaktır."

"Neymiş o?"

"Onu gömmek."

"Oh," diye kıkırdıyorum kendi kendime. "İnan bana, bu beni bir canavar yapsa da yapmasa da bunu yapmaya tamamen niyetliyim."

"Tetiği çekenin Jaxon Pace olduğundan emin olun."

Bununla ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum ama eve yaklaşırken hemen dikkatim dağılıyor çünkü arazi sınırını kaplayan devasa çam ağaçlarından birinin kesildiğini ve geride sadece bir kütük bıraktığını fark ediyorum.

"Ne oldu?" Ethan kafası karışmış bir halde sorar.

Aman Tanrım... Gerçekten yaptı.

Arabadan inip devasa kütüğe bakan adamlarıma katılırken kendi kendime alay ediyorum. Fuayeye adımımı attığım anda, geride bıraktığımdan tamamen farklı bir eve girdiğimi hissediyorum.

Kalın yeşil çelenk, merdiven trabzanının tamamını sarıyor ve gümüş ve altınla kaplı büyük beyaz fiyonklarla düzenli bir şekilde kesiliyor. Fuayedeki şömine dekoratif vazolar ve mumlarla süslenmiş ve parıldayan ışıklarla bezenmiştir.

Köşeyi döndüğümde Natalie'yi bir merdivenin üzerinde, devasa oturma odanın ortasına yerleştirilmiş olan katledilmiş çam ağacını süslerken buluyorum.

Görünüşe göre Noel, bu yıl Pace Malikanesi'ne geldi.

Özel bir takım elbise giymiş, başının yan tarafına mor bir mohawk sarmış, uzun boylu, sıska bir adam ayakta durmakta ve süs eşyalarını yeniden düzenlemektedir.
Dev ağaçtaki greyfurtlar.

"Jaxon!" Natalie heyecanla merdivenin tepesinden aşağı inmeye başlıyor.
"Evdesin!"

Merdivenin basamaklarını inme hızı beni anında rahatsız ettiği için hızla ona doğru ilerliyorum.

Bay Mohawk dönüp bana bakıyor ve omuz silkmeden önce beni tepeden tırnağa tararken yargılayıcı bir bakış atıyor.

"Hmm. Evet, görebiliyorum."

Natalie'nin merdivenden inmesine yardım ederken, ben odaya girmeden önce konuşulan konunun ne olduğunu sessizce merak ediyorum.

"Ee," diyor, "Ne düşünüyorsun?!"

Odaya bakıyorum ve seçimlerinin hiçbirine üzülmem de, dekorasyon konseptini hala sikime takmıyorum.

Ancak, Şükran Günü'nden eve döndüğümüzden beri gördüğüm ilk gerçek heyecan olan yüzündeki ifade beni durdurdu ve donmuş kalbimi ısıtıyor.

"İnanılmaz görünüyor," diye yalan söylüyorum gülümseyerek.

"Hayır, winter-chique'e benziyor!" Bay Mohawk gözlerini devirerek küçümseyici bir tonda "Bu yılın teması bu" diyor.

Natalie, "Lucien, sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi.
kaba olma şansına sahip. "Bu harika bir başlangıç, tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

"Elbette tatlım," diyor. "Beni yarın ara."

Burnunu havaya kaldırarak odadan çıktı, ama bana bir kez daha bakmadan önce değil.

"Bu da kim lan?" Yalnız kaldığımızda soruyorum.

Natalie kıkırdar, "Bu Lucien. O bir iç mimar."

"Uh huh," diyorum hala başımı sallayarak. "Biraz ileri gideceğim ve Noel ağacı hayallerini gerçekleştirenin o olmadığını varsayacağım."

Natalie yine kıkırdıyor, çok özlediğim bir ses.

"Hayır," diyor gülümseyerek. "Charlie birkaç Beta'yı topladı ve bunu benim için yaptılar."

Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Üzgün değil misin?" diye soruyor endişeyle.

"Hayır," diyorum, eğlenerek. "Muhtemelen arada bir biraz fiziksel emek harcayabilirler."

Devasa ağaca bakıyorum.

Bunun şu anda oturma odamda durduğuna inanamıyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor bana, gömleğimin yakasıyla oynarken. "İstersen sana bir şeyler hazırlayabilirim?"

"Aç değilim," diye başımı sallıyorum, onu usulca öpüyorum ve yüzündeki gülümsemenin tadını çıkarıyorum.

"Belki bir kadeh şarap içip biraz ateşin önünde oturabiliriz?" diyor göz kırparak.

"Kulağa harika geliyor. Ama ben yukarı çıkıp hızlıca bir duş alacağım, senin için de uygunsu?"

Dudağını ısırarak gülümseyerek başını sallıyor.

Kendimi üst kata çıkarıp kan lekeli kıyafetlerden kurtuluyorum ve hızlıca bir duş alıyorum. Şey, belki de hızlı değil, kendimi üzerimden akan suyun içinde durmuş, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken buluyorum.

Hâlâ öfkeliyim ve bu gece verdiğim korkunç acı bile yeterli değilmiş gibi geliyor.

Hiç olacak mı?

Rachel elimde olsaydı, bu oğlumun ölümüne duyduğum öfkeyi tatmin eder miydi? Ya da kız arkadaşımdaki kurşun yarası?

Emin değilim. Tek bildiğim, son bir hafta içinde Rachel'ın gözlerinden hayatın çıkışını sayısız kez izlediğimi hayal ettiğim. Acımasızca.

Tek nefret ettiğim şey, beni hizada tutmaya çalıştığım canavarlar gibi hissettirmesi. Ya da beni yanlışlıkla canavar olarak resmetmesinden. Bu da içimdeki canavarı besleyerek ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Belki de ben bir canavarım?

Ama düşüncelerim yarıda kesildi, çünkü birden başımı kaldırdım ve Natalie'nin banyoda bir sandalyede oturup bana baktığını gördüm.

"Özür dilerim," diyorum ve duygusal savaşımı hemen bir gülümsemeyle maskeliyorum. "Seni bekletmek istememiştim, tatlım."

Kız yeterince şey yaşadı, beni böyle görmeyi hak etmiyor.

Suyu kapattım ve duştan çıktım.

"Bana aldırmayın," diyor sırtarak, dudağını ısırarak. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyordum."

Kendi kendime kıkırdıyorum, sesindeki boğucu tonla sikimin karıncalandığını hissediyorum. Sadece Natalie'nin bana yapabildiği ama hastaneye yattığından beri harekete geçemediğimiz bir şey.

"Öyle mi? O halde."

Acele etmeden vücudumun her bir parçasını yavaşça kuruluyorum ve şehvetle ona bakıyorum. Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, uzun siyah ipek bornozu tatlı kıvrımlarına yapışıyor.

Bir haftadan uzun süredir ilk kez makyaj yapıyor. Göz kapakları dumanlı bir griye boyanmış ve dudakları koyu kırmızı. Uzun sarı saçları yumuşak bir şekilde omuzlarına dökölüyor.

Karşı konulmaz görünüyor ve bilinçli olarak kendime onun şu anda benim için sınırsız olduğunu hatırlatmalıyım. Aksi takdirde, hiçbir şey beni onun uzun bacaklarını ayırmaktan ve bu odadaki her yüzeyde onu çürütmekten alıkoyamazdı. Ancak bana yaklaşıp kirpiklerinin arasından bana baktığında kararlılığım sınanıyor.

Önce beni usulca öpüyor, ama sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, alt dudağımı emiyor ve beni tutkuyla kendine çekiyor.

Aşağı, oğlum...aşağı.

Kahretsin, o muhteşem.

"Bir noktayı kaçırdınız, Bay Pace," diye fısıldıyor ve hemen ardından dilini kırmızı dudaklarının arasından geçirip bir su damlasını yalıyor.

Karın kasları. Boynumu emene kadar yavaşça göğsümden yukarı doğru devam ediyor.

Lanet olsun.

Vücudum onun dokunuşuna anında tepki veriyor ve bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama parmağını nazikçe dudaklarıma götürüyor ve başını sallayarak gözlerini bana diyor.

"Bu gece benim *sana* hediyem Jaxon," diyor usulca.

Başka bir şey söylemeden elimi tutuyor ve beni yatak odasına çekiyor. Odadaki tek ışık şömineden ve odanın etrafında yanan birkaç mumdan geliyor.

"Otur," diye emrediyor, yatağın ucunu işaret ederek.

"Peki, hanımefendi," diye homurdanıyorum.

Bacaklarımın arasına giriyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve ona bakmam için saçlarımı geriye doğru çekiyor. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçarken beni şehvetli bir şekilde öpüyor. Kendimi kontrol edemediğim için ellerim kalçalarında geziniyor, ereksiyonum bacaklarımdan arasında titreşiyor.

Göğüslerini yüzüme bastırıyor.

Evet. Bu tam olarak istediğim şey.

Güzel göğüslerinin her birini agresif bir şekilde öperken ona bakıyorum, meme uçlarını iç çamaşırından kurtarıyorum ve dilimi etraflarına sararak sertçe emiyorum.

"Siktir!" Nefes nefese kalmış, bir an için duyarlılığı dikkatini dağıtmış. "Oh, Natalie, burada yaşayabilirim. Tam burada, bu göğüslerin arasında."

Ama sonra, gözleri sıkıca benimkilere yapışmış bir halde, birkaç adım geri giderek yavaşça bornozunun düğmelerini çözüyor.

Omuzlarından hafifçe düşüp, formda siyah dantel bir iç çamaşırı, yüksek naylon çoraplar ve bir çift kırmızı topuklu ayakkabıyı ortaya çıkardığında, rüya görüyor olmam gerektiğine ikna oluyorum.

"Miami'de ne aldığımı sana gösterdiğimi hiç sanmıyorum," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde, "*senin zevkin için.*"

"Oh," diye fısıldıyorum, ellerini saçlarının arasına sokup vücudunun iki yanında gezdirirken cümleleri tamamlamakta zorlanıyorum. "Beklediğime değdi."

Güzel tenini okşayan ellerini izlerken hissettiğim duygularla karışan ince bedeni, ona dokunmak ve yüzümü boynuna gömmek için beni çaresiz bırakıyor.

Birden dizlerinin üzerine çöküyor, kirpiklerinin arasından için için yanan bakışlarla bana bakıyor.

Diz çökmüşken bacaklarını önüme açıyor ve güzel amını örten siyah dantel külotunu ortaya çıkarıyor. Onu tatmak, kalçalarını sıkmak ve sikimi haklı olarak içine sokmak istediğimi fark ederek ürperiyorum.

"Tanrım, kadın," diye nefes veriyorum, titreyerek kararlılığımı koruyor ve yatağı sıkıca kavriyorum. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Gülümsüyor, tekrar dizlerinin üzerine kalkıyor ve özenle yaptığı yavaş hareketlerle bana doğru sürünüyor.

El. Bacak. El. Bacak.

Gözleri daha önce hiç görmediğim patlayıcı bir yoğunlukla gözlerimi tutuyor.

Şu anda neler oluyor? Onun bu yönünü hiç görmemiştim.

Sonunda önümde diz çöktüğünde nabzım hızlanıyor.

"Sen," diyor ellerini baldırlarımda ve dizlerimin iç kısımlarında gezdirerek. "Bana *çok ama çok* iyi bakın Bay Pace."

Ellerini tekrar vücuduna götürüyor, göğüs kafesinin üzerinde gezdiriyor ve bir iniltiyle göğüslerini birbirine bastırarak hem meme uçlarıyla hem de benimle alay ediyor.

Vay canına. Lanet olsun.

Dudağını kalçamın en hassas yerine bastırıyor ve durup bana bakmadan önce dilini gezdiriyor.

"Ve bu gece, *seninle* ilgilenmek istiyorum." Söyleyecek bir şeyim varsa bile unuttum.

Sikimi eline aldığı, ucunu ritmik bir şekilde yukarı doğru sıkıdığı ve vücudumda şok dalgalarının yankılanmasına neden olduğu an, İngilizceyi tamamen unuttuğumu düşünüyorum.

Aynı anda, diğer eli taşaklarımı kavriyor, hafifçe aşağı çekiyor ve inliyorum, öne doğru eğilip kendimi sabitlemeye çalışarak başının tepesine hafifçe dokunuyorum.

Bu inanılmaz.

Yüce Tanrım, Natalie'nin bana bunu yapacağını asla hayal edemezdim.

Durup beni öpmek için başını kaldırıyor ve ben kendimi durduramıyorum. Boğazını kavriyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum, o da ereksiyonumu sıkıyor ve çekiyor.

"Natalie..." Başparmağım seksi kırmızı dudağında gezinirken fısıldıyorum, bir kelime bile çıkarabildiğime şaşırıyorum.

Hınzırca gülümsüyor, başparmağımı ağzına alıyor ve çenesini kaldırarak yavaşça dudağından aşağı inmesini sağlıyor.

Tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöküyor ve uzun seksi bacaklarını arkasında havada çaprazlayarak, beklenmedik bir şekilde tüm ağzını sikimin etrafına sarıyor ve beni boğazının derinliklerine kadar yutuyor.

"Oh... S.KTİR!" Nefes veriyorum ve o da hızını ayarlıyor, aşağı yukarı hareket ediyor. Sikim boğazının arkasına her çarptığında ürperiyorum.

Geri çekiliyor ve eliyle sikimin ucunu okşamaya başlıyor, dilini kıcıma bastırıyor ve beynimin bulanıklaşmasına neden oluyor. Yavaşça ve kasıtlı olarak her yerimi öpüp okşarken vücudum neredeyse titriyor, bir yandan da ateşli bakışlarıyla beni felç ediyor.

Bu kadın şu anda taşaklarımı ağzına almış durumda. Sik beni.

"Tanrım, Natalie..." Nefesim kesildi, neredeyse nefes alamayacaktım. "Bana ne yapıyorsun?"

"Sana tapıyorum," diye fısıldıyor, yavaşça konuşuyor ve dilini sikimin ucunda gezdiriyor. "Sana teşekkür ediyorum."

Öğürmeden ereksiyonumu tamamen ve tekrar tekrar yutuyor. Chicago'daki en iyi fahişelerin bile başaramadığı bir başarıyı, kız arkadaşım şimdi tereddüt etmeden yapıyor.

"Sana... hizmet ediyorum," diyor, her kelimeyi vurgulayarak ve tabandan uca kadar tüm horozumu yalıyor.

Koyu kırmızı dudaklarını şaftıma sürüyor ve şu anda ne kadar ıslak olduğunu anlatan bir bakışla gözlerimin içine bakıyor.

Görünüşe göre sindiremediğim şey, bu tatlı, naif ve gerçekten masum kızın şu anda beni tecrübeli bir fahişeden daha iyi üflediği gerçeği... ve buna bayılıyorum.

"Natalie..." Fısıldıyorum. "Siktir, bebeğim, bana bunu yapmaya devam edersen, boşalacağım..."

"Amaç bu," diye karşılık veriyor. "Baba."

Birdenbire, göz temasını kesmeden beni tekrar ağzına alıyor. Eli taşaklarımı sıkıyor ve sikimi tekrar yutuyor, beni kışkırtıcı bir ritimle çekip emiyor.

"Siktir!" Yüksek sesle söylüyorum, elimi başının arkasına bastırıyorum ve sikimde boğulmasını dinliyorum.

Geri çekiliyor ve sikimin ucunu sıkıca okşuyor, sanki içindeki şeye çaresizce ihtiyacı varmış gibi beni sıkıyor.

"Dölünü tatmak *istiyorum* Jaxon," diyor, başparmağım kırmızı dudağında gezinirken, sikimi sıkmasının verdiği duyguya teslim olarak. "Sana *göstermek* istiyorum... dilimin üzerinde."

Ben bittim. "Nat..."

Elimi başının arkasına bastırıyorum ve beni tekrar yutuyor, durmadan aşağı yukarı sallanıyor. Boğazının arkası son kez sikime sürtünürken, saçlarının arkasından tutup başını geriye yatırıyorum.

"Bunu mu istiyorsun?" Elimle sikimi kavrayarak soruyorum. "Evet *baba*," diyor Natalie, kirpiklerini bana doğru kırıştırarak.

Dizlerinin üzerine oturur, bacaklarını iki yana açar. kırmızı dudaklı ağzı açık ve hazır. Tam doruk noktama yaklaşırken, aniden avucunu kıcıma ve parmağını kık deliğime bastırıyor, içime derinlemesine bastırıyor ve beni içten şok ediyor.

YÜCE İSA!

"NATALIE!" Homurdanıyorum, beklenmedik uyarım orgazmımı sınırın ötesine itiyor ve patlıyorum, tohumumu açık ağzına döküyorum.

Doruk noktam o kadar yoğun ki, görüşüm bulanıklaşıyor ve bir anlığına kör oluyorum ve saf coşku içinde felç oluyorum.

Gözleri benimkileri buluyor ve dudaklarını yalarken gülümsüyor, sonra hepsini boğazından aşağı yutuyor. Ve eğer tüm bunlar yeterli değilse

Hayatımın en inanılmaz oral seksinden yavaşça inerken, parmaklarımdaki tüm kalıntıları yalarken bana bakıyor.

Ve bana göz kırpmıyor!

"Lanet olsun Nat," diye soluk soluğa kaldım, nefesimi tutmaya çalışarak tekrar yatağa yığıldım. "Ben... Görünüşe göre nutkum tutuldu. Bu şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Ve ben *bunu* hiç yapmadım."

"Güzel," diyor yanıma uzanıp göğsüme doğru kıvrılırken, yüzünde hınzırca memnun bir gülümseme. "O zaman *seninle* bir ilki daha paylaşmalıyım, Jaxon Pace."

"Evet, kesinlikle yaptın," diyorum gülümseyerek.

"Ve umarım çok daha fazlasına sahip olurum. Tüm ilklerim, sonuncularım ve aradaki her şey sana ait Natalie," diyorum gülümseyerek. "Ben seninim."

Beni nazıkçe öpüyor. "Ve ben seninim, Jaxon."

O anda, Natalie Tyler'ın benim kurtarıcı lütfum olduğunu fark ettim. Beni karanlığımdan çekip çıkarabilecek tek kişi ve karanlık hayatımda bana bahşedilen tek değerli kurtuluş.

Çünkü onun gibi inanılmaz biri benim gibi birini sevmeyi seçebiliyorsa, o zaman belki de ben tam bir canavar *değilimdir*.

OceanofPDF.com

Bölüm 33

NATALIE

Bir kurşunun karnımı parçalayıp oğlumuzu öldürmesinden üç hafta sonra, külleri nihayet Pace Malikanesi'ne ulaştı.

Acımasızca uykusuz geçen bir gecenin ardından Jaxon'la birlikte onları almaya gittim ve eve dönerken sessiz araba yolculuğu boyunca Jaxon'ın bana sarıldığı kadar sıkı bir şekilde onları vücuduma sardım.

Ama araba yoluna geri döndüğümüzde, çenem neredeyse kendini koparıp kucağıma düşüyor.

Jaxon'ın en az yüz adamı, hepsi de tipik siyah üzerine siyah giysileriyle, dışarıda acı soğğun içinde bizi bekliyorlar. Gözleri dümdüz boşluğa bakıyor. Korkunç heykeller gibi hareketsiz ve sessiz duruyorlar, devasa çerçeveleri Pace ailesinin mahzenine giden yolun her iki yanında sıralanıyor.

Ağlamaktan gözlerimin hala yaşarmış olduğu gerçeğini gizlemek için başımdaki şapkanın tülünü hafifçe çekiştiriyorum.

"Bu bir gelenek," diye fısıldıyor Jaxon, sessizliğime cevap vererek Soru. Marta, küçük siyah elbisesi ve paltosuyla Jessica'yla birlikte yürüyor ve babasının elini tutuyor.

Bir elimle Evander'ın küllerini tutarken diğer elimle Jaxon'ın koluna girerek kendimi ona doğru çekiyorum.

"Pace soyunun bir üyesi öldüğünde, ailenin geri kalanı onların yolunu tutar; böylece yas tutan kişi o son yürüyüşü asla yalnız yapmak zorunda kalmaz. Ölüyü bu şekilde onurlandırırız."

"Bu çok güzel," diye fısıldıyorum.

Kalbim onarılamaz bir şekilde paramparça olmuş gibi hissetsem de, bu jest ve arkasındaki anlam beni derinden etkiliyor.

Ve tıpkı Jaxon'ın dediği gibi, adamlar mahzene kadar hazırolda bekliyorlar, burada Alfa Takımı bizi bir nişin dışında karşılıyor.

hazırlandı.

Ama adını gördüğüm an, sonsuza dek mermere kazınmış, nefesim boğazımda düğümleniyor ve sanki karnıma sert bir yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Bu gerçekleşiyor. Oğlumuzu gömüyoruz.

Bir rahip küçük bir anma konuşması yapmak ve külleri kutsamak için burada ama ben dinlemiyorum. Sadece taş mükemmel bir şekilde kazınmış ismine bakmaya devam ediyorum. Kaybımız için kalbim parçalanıyor. Kalbim, onunla tanışmak için çok heyecanlı olan babasını asla tanıyamayacağı için kırılıyor. Kalbim onunla tanışmak için Hep birlikte sahip olabileceğimiz hayat, bir anda bizden koparıldı.

Küçük ayın tamamlandıktan sonra niş açılır ve külleri içine konur.

"Küçük kardeşin artık burada mı uyuyacak?" Babası onu kollarının arasına alırken Jessica masumca soruyor.

Sorusu dürüstçe, çünkü o da bugüne kadarki günlerde kendisine dikkatle anlattıklarımızı anlamlandırmaya çalışıyor.

Jaxon duygularını bastırarak, "Evet," diyor. "Küçük kardeşim bundan sonra burada olacak."

"Hayır," diyor aniden, küçük kaşları çatılmış bir halde. "Burası sadece onun *uyuyacağı* yer. Bilirsiniz, diğer meleklerle birlikte bizi izlemekle meşgul olmadığı zamanlarda."

Kırıyorum.

Olay çıkarmak istemediğim için yüzümü Jaxon'ın göğsüne bastırıyor, umutsuzca hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum ama hıçkırıklarım oğlumu sonsuza dek tutacak olan soğuk taş duvarlarda yankılanmaya devam ediyor. Ama Jaxon'ın bedeninin de titrediğini hissedebiliyorum, bir ebeveynin karşılaşabileceği en sert gerçeklerle yüzleşiyor.

"Ağlamayın Bayan Natalie," dediğini duyuyorum küçük Jessica'nın, minik elini omzumda hissederek. "Büyükanne meleklerin asla üzgün olmadığını söyler."

Ona gülümseyerek bakmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Haklısın, baş belası," diye boğuluyorum. "Öyle değiller."

Ve kalbim paramparça olurken Jessica Pace bana uzanıyor, ona sarılmamı istiyor.

Tereddüt etmeden onu kollarıma alıyorum ve o da küçük tatlı başını omzuma koyuyor. Jaxon gözlerinden akan yaşları siliyor ve Kollarını ikimize doladı, alnımdan öptü ve bize olan sevgisini fısıldadı.

Ve Şu anda, vücutumdaki her nefesle sevdiğim adama, babasına bakıyorum ve temel bir gerçeği fark ediyorum: Nasıl gelmiş olursak olalım ya da ne kadar kırılmış olursak olalım, üçümüz hala bir aileyiz. Ve hala birbirimize sahibiz.

"Bayan Tyler?" Marta'nın usulca söylediğini duyuyorum ve tam güneş batarken uykumdan uyanıyorum.

Hızla doğrulup saate bakıyorum, bu kadar uzun süre uyuduğum için utanıyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum ama cenazeden sonra ağlaya ağlaya uyumamın sonucu olarak acıyla sızladıkları için anında pişman oluyorum.

"Olamaz, Marta!" Saatin farkına vararak ve telaşla yorganı çekerek söylüyorum. "Bay Pace ile akşam yemeğini kaçırdım mı?"

Gülümseyerek başını sallar.

"Hayır, hanımefendi. Poligondan daha yeni döndü. Hazırlanmak için zamanınız olsun diye gelip size haber vereyim dedim."

"Oh, şükürler olsun!" Gardıroba doğru yürürken nefes alıyorum.

Bugünkü cenazeden sonra Jaxon ve ben kederimizi biraz yalnız yaşamak için üst kata çıktık. Saatlerce birbirimize sarıldık ve Jaxon bu akşam birlikte yemek yemek istediğinden bahsetti.

Ancak, ben uykuya daldım, o ise görünüşe göre kederini başka bir şekilde halletmek için gizlice dışarı çıktı.

"Ayrıca," diyor Marta nazikçe. "Bay Pace bu akşamki yemek için size bunu vermemi istedi." Küçük bir masaya doğru yürür ve kırmızı şifon fiyonklu bir kutu alır.

Jaxon'ın imza detayı.

"Oh?" Merakla sordum. "Bu akşam evde yemek yiyeceğimizi söylediğine yemin edebilirim?"

"Evet, hanımefendi, öylesiniz. Sadece hoşunuza gideceğini düşündü." Anında gülümsedim.

Sadece bu adam beni bu akşamki mutsuzluğumdan kurtarabilirdi.

Kutuyu açtım ve Jaxon'dan el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Benim aşkım,
Aşağıda bekliyor olacağım.

-J

Yanaklarım hemen kızardı.

Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama vücudumu ısıtıyor ve kalbim göğsümün içinde hızla çarpmaya başlıyor.

Yavaşça ambalajını açıyorum ve gördüğüm çarpıcı koyu patlıcan rengi karşısında hemen afallıyorum. Çekip çıkarıyorum ve görüyorum ki Elbise önden diz hizasında, ancak yumuşak zarif kumaşı arkadan yere kadar iniyor ve bol dökümlü çan kolları var. Jaxon'ın çok sevdiği derin, daldırma yakalı, narin bir güpür dantel ile astarlanmış.

"Aman..." Huşu içinde söylüyorum.

"Ayrıca," diyor Marta gülümseyerek. "Bir de bu var." Ardından dev bir siyah mücevher kutusu çıkarıyor. Kutunun içinde çeyreklik kadar büyük bir gözyaşı damlası elması olan bir kolye ve ona uygun bir küpe seti var.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Aman Tanrım! Bunun için bir servet harcamış olmalı!

"İyi misiniz hanımefendi?" Marta bana soruyor ve o zaman nefes almadığımı fark ediyorum.

"Evet, bu sadece... biraz bunaltıcı," diyorum nefesimi toplamaya çalışarak. "Sadece akşam yemeği yiyeceğimizi sanıyordum ama bunlar bir kraliçe için mücevher gibi görünüyor."

Marta gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Kutudaki elbiseyi işaret ediyor. "Giyinmene yardım edeyim mi? İstersen saçını toplayabilirim.

Bunu küçük kız kardeşim için yapardım."

Marta'ya bakıyorum ve yüzündeki gerçek tatlılık karşısında gülümsüyorum. Malikânede yaşamaya başladığımdan bu yana geçen kısa sürede arkadaş olarak ne kadar yol kat ettiğimize hayret ediyorum.

"Evet, çok isterim. Teşekkür ederim."

Sonraki bir saat boyunca Marta akşam yemeği için hazırlanmama yardım etti. Saçımın yarısını gevşek örgülü bir topuzla topluyor, geri kalanını ise elbisenin tasarımına uygun olarak arkada uzun ve kıvrık bırakıyor.

Aynada kendimi gördüğümde, sadece birkaç saat önce uyuyana kadar ağladığıma inanmakta güçlük çekiyorum. Bir saatlik makyaj ve şımartmadan sonra, şimdi büyük bir davete gidiyormuş gibi görünüyorum.

"Hazırsın," diyor Marta gülümseyerek. "Gidip her şeyin hazır olup olmadığını öğreneyim, hemen döneceğim." Özür diler ve kapıyı arkasından kapatır.

Kendi kendime kıkırdıyorum.

Sakin romantik bir akşam yemeği için çok fazla, Jaxon Pace.

Boynumdaki göz alıcı elmasa nazikçe dokunuyorum. Tüm bunların gerçekten gereksiz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Çin yemeği yemekten ve devasa evimin önünde ateşin başında sarılmaktan mutlu olacağımı biliyor. Noel ağacını biraz gülünç buluyor.

Kapı açılır ve Marta gülümseyerek geri döner. "Bay Pace sizi bekliyor."

Derin bir nefes alıyorum ve yatak odasında yavaşça yürüyorum, sallanan kumaş arkamdan zarifçe akıyor.

Ben koridora çıkarken Marta, "Merdivenlerin dibinde sizi bekliyor olacak," diyor.

Ancak, koridorun zemininde duvarların her iki yanında mumların sıralandığını ve tüm koridor zemininin beyaz gül yapraklarıyla kaplı olduğunu fark ettiğimde dikkatim hemen başka yöne kayıyor. Uzaklardan, çalan bir kemanın belli belirsiz sesini duyduğuma yemin edebilirim.

Aman Tanrım.

Marta'ya döndüğümde kalbim çarpmaya başlıyor, o da gülümseyip başını sallayarak zaten bildiğim şeyi onaylıyor.

Bu sakın romantik bir akşam yemeği olmayacak.

Titreyen nefeslerle merdivenlere doğru yürüyorum ve koridora ulaştığımda, kemanın usulca çaldığı Etta James'in "*At Last*" şarkısının melodisini tanıyorum.

Ama elim tırabzana değdiği anda gördüğüm şey beynimdeki tüm düşüncelerin yok olup gitmesine neden oluyor.

Mumlar ve gül yaprakları tüm merdiveni kaplıyor ve en altta sırıtan, şeytani bir yakışıklılığa sahip ve kusursuz bir şekilde siyah smokin giymiş Jaxon Pace.

Beni bekliyor.

Ancak yalnız değiliz. Fuayeye bakıyorum ve Jaxon'ın yanında Ethan, Charlie, Josiah, Levi, Travis ve Wesley'in durduğunu görüyorum. Aslında tüm avlu Jaxon'ın yüzden fazla adamıyla dolu... her birinin elinde tek bir beyaz gül var.

Aman Tanrım.

"Natalie." Jaxon'ın adımı söylediğini duyduğumda nefes almıyorum ve dikkatim tekrar ona yöneliyor.

Merdivenlerden yavaşça ona doğru inmeye başlıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor. Son basamağa ulaştığımda gergin bir şekilde elimi ona uzatıyorum ve o da usulca dudaklarına götürüyor. Gözleri bedenimi tararken hınzırca bir memnuniyet duyuyor.

"Jaxon..." Sesim titreyerek fısıldıyorum. "Bütün bunlar da ne?"

Jaxon gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Onun yerine merdivenlerden inmeme ve mermer zemine çıkmama yardım etti. O

Kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekerek kalbimin anında çarpmasına neden oluyor. Eğiliyor ve dudaklarını şefkatle dudaklarıma bastırıyor.

"Bu, Αγάπημένη," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı. "*Her şeydir.*"

Adamlarla dolu avluya döndüğünde, Jaxon'ın adamlarının her birinin teker teker yavaşça diz çöküp başlarını eğmeye başlamalarını hayretle izliyorum. Hemen Ethan ve Charlie'ye bakıyorum ve onların da Jaxon'ın Alfa Ekibi'nin geri kalanıyla birlikte diz çöktüğünü görüyorum.

Şu anda dünyanın en tehlikeli tetikçileriyle çevrili bir odada duruyorum, hepsi de diz çökmüş ve başlarını saygıyla eğmiş durumda.

"REGINA VESTRA!" Jaxon'ın sesi aniden Latince olarak kalabalığın üzerine yükselir ve yumruğunu göğsüne bir kez vurur.

"ÖLÜME KADAR!" Adamları karşılık olarak göğüslerini iki kez döverek bağırıyor. Sesleri, sessizliğe döndükten uzun süre sonra devasa avlunun mermer duvarlarında yankılanıyor.

Jaxon'un Latince ne dediğini bilmiyorum ama bir şekilde bu oda dolusu erkeğin *bana* bağlılık yemini ettiğini anlamak için ne söylendiğini bilmeme gerek yok.

"Sen, Natalie Tyler, benim her şeyimsin. Ve şimdi de *onların her şeyisin*," diyor Jaxon, yüzü gururla parlayarak.

Kalbim patlıyor.

Bu adamların birçoğu zaten hayatlarını riske atarak beni kurtarmak. Ama bana böyle bir söz verdiklerini duymanın nasıl bir his olduğunu bir milyon yıl geçse de hayal edemezdim.

Gözlerime dolan yaşları yutkunarak geri çekiyorum.

Cesaretimi toplamaya çalışarak "Teşekkür ederim," diyorum.

Onlara söylemem gereken şey bu mu?

Jaxon'a bakıyorum, o da bana gülümsüyor ve elimi öpüyor.
Tekrar.

"Gel," diyor, elimi tutuyor ve beni ileriye doğru götürüyor.
"Senin için bir sürprizim daha var, aşkım."

"Jaxon, bu gece daha fazla sürprizi kaldırabilir miyim bilmiyorum.
Bu zaten fazlasıyla yeterli-" Tam fısıldayarak konuşuyordum ki önümüzde uzanan mutfığa doğru baktım ve birden bana bakan yüzler gördüm.

Ailemin yüzleri.

Önce annem ve babamı fark ediyorum, gözyaşları içinde ve sessizce beni bekliyorlar. Sonra Steph'i ve tüm kuzenlerimin mutlulukla gülümsediğini fark ediyorum. Ayrıca büyükanne ve büyükbabam, tüm teyzelerim ve amcalarım. Mel ve Landon köşede, veranda kapısının yanında duruyorlar ve Montresa bile tezgâha yaslanmış.

Ayrıca odanın bir köşesinde Sophia ve Gabriel'in birbirlerine sıkıca sarılmış olduklarını fark ediyorum.

Olduğum yerde duruyorum ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle beni dikkatle izleyen Jaxon'a bakmak için dönüyorum.

Bütün bunları planladı. Muhtemelen haftalarca.

Bana sürpriz yapmak için tüm ailemin buraya gelmesini ayarladı. Ona bakarken gözyaşlarıma engel olamıyorum.
tam bir şaşkınlık. Vücudumun titremeye başladığını hissederken kemancı arka planda yumuşak bir şekilde çalmaya devam ediyor ve kelimelerimi bulmakta bile zorlanıyorum.

"Jaxon..." Boğuluyorum, mutluluk gözyaşlarım gözlerime doluyor.
"Bunu... tüm bunları benim için mi yaptın?"

Bana gülümsüyor, saçımın bir tutamını nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor, elimi dudaklarına götürüyor ve usulca öpüyor.

Ailem arasında yumuşak bir mırıldanmanın başladığını duyuyorum ve sonra bir küçük el benimkinin içine giriyor. Sağıma dönüyorum ve yumuşak lila mor bir elbise giymiş Jessica'nın bana gülümsediğini görüyorum.

"Hey baş belası," diyorum gülümsemesine karşılık vererek.

Jaxon'ın yanımda, "Natalie," dediğini duyuyorum ama yüzümü ona döndüğümde kendisinin de diz çökmüş olduğunu görüyorum.

Nefes almayı bıraktım.

Aman Tanrım. İşte bu kadar.

"Natalie, binlerce hayat yaşasam da seni asla hak edemeyeceğimi biliyorum. Seninle tanıştığım andan beri bunu biliyorum. Ama eğer izin verirsen, *bu* ömrün geri kalanını seni ne kadar sevdiğimi ve benim için ne kadar önemli olduğunu göstererek geçirmek istiyorum," diyor. Buz mavisi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor.

"Ve ben!" Jessica coşkuyla babasına doğru yürürken odanın içinde hafif kahkahalar yankılanıyor.

Jaxon Pace kırmızı bir yüzük kutusu çıkarıp gözyaşı damlası şeklindeki muhteşem nişan yüzüğünü ortaya çıkarmak için açtığında gözyaşlarının yüzümden aşağı süzüldüğünü ve vücudumun titrediğini hissediyorum.

"Benimle evlenir misin Natalie, ve bu hayatı *bizimle* paylaşır mısın?"

Kendimi durduramıyorum ve titreyen ellerimle ona doğru ilerleyip güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Evet, Jaxon. Seninle evleneceğim," diyorum boğazımda yükselen bir sevinçle. Eğildim ve onu nazıkçe öptüm. "Seni seviyorum."

Gülümsüyor ve yüzüğü parmağıma takıyor.

Sonra ayağa kalkıyor, yüzümü avuçluyor ve beni derinden öpüyor. Odanın içinde alkışlar, tezahüratlar ve sevinç çığlıkları yükseliyor. Jessica sevinçle ciyaklıyor ve Jaxon onu kucağına almadan önce kollarını bacaklarıma doluyor ve ikimizi de sıkı bir grup kucaklamasıyla sarıyor.

"Bayan Natalie," diye soruyor usulca, küçük kaşları çatılmış bir halde. "Bu size *anne* diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Jessica'nın bunu bilmesine imkân yok ama kalbim bu basit cümleyle göğsümde patlıyor.

Jaxon'a bakıyorum ve her ne kadar duygularını bastırdığını görsem de onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Jessica'nın alnından öpüyorum ve yanağını hafifçe okşuyorum.

"Onur duyarım küçüğüm," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor ve tek kelime etmeden kollarını boynuma doluyor ve sonunda bırakıyor. Marta gülümseyerek bir adım öne çıkıyor ve Jessica'ya elini uzatarak onu yukarı çıkarıyor.

Jaxon bana dönüyor, beni kendine çekiyor ve tekrar öpüyor, ardından göz kırptırıyor ve endişeyle bekleyen Tyler klanına doğru başını sallıyor.

Aileme yaklaştığımızda, annem aceleyle bana sarılıyor ve hüngür hüngür ağlıyor. Onun mutluluğunu dinlerken, Jaxon ve babamın el sıkıştığını görüyorum, babam gülümseyip onu kucaklamak için kendine çekmeden önce.

Yumuşakça. "Bana izin verdiğiniz için teşekkür ederim efendim," dediğini duyuyorum Jaxon'un

"Sorduğun için teşekkürler," diye yanıtlıyor babam. "Ona karşı iyi ol yeter." "Son nefesime kadar," diye başını sallıyor Jaxon.

Sonra babam nezaketle beni hala hıçkırarak ağlayan Annesi daha sonra dönüp gözyaşları içinde Jaxon'a sarılır.

"Biliyor musun," diyor babam bana bakarak. "Oradaki tüm o şatafatı ve gösterişi anlamıyorum ama ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum... bu sana yakışıyor."

"Teşekkür ederim baba," diyorum gülümseyerek.

"Şimdi, annen boğulmadan önce nişanlını buradan çıkar. onu."

Güldüm ve Jaxon'ın elini tuttum ve yavaşça etrafta dolaşmaya başladık.

Odaya. Mucizevi bir şekilde, genellikle değişken olan Jaxon sıcak, çekici ve görünüşe göre tüm ailem tarafından karşılanıp ağırlanırken rahat.

Steph sırtarak, "Orada bir tarikata girdiğine eminim, Kuzen," diyor. "Ama hey, özel hayatınızda ne yaptığınız sizi ilgilendirir. Sizi ne heyecanlandırıyorsa."

Jaxon'a göz kırpmıyor, o da kıkırdayıp başını sallıyor.

İçimden bir ses bu ikisinin çok iyi arkadaş olacaklarını söylüyor.

Sonunda köşede hevesle bekleyen Mel ve Landon'a ulaşıyoruz.

"Yani bu, birkaç ay önce seni beyzbol sopasıyla dövmekle tehdit ettiğim için özür dilemem gerektiği anlamına mı geliyor?" Mel sırtarak Jaxon'a sorar.

"NE yaptın?" Landon şaşkınlıkla sorar, Jaxon içten bir kahkaha atarken gözlerini karısına çevirir. "Mel, bunu konuşmuştuk! İnsanları yarasalarla tehdit edemezsin!"

Şimdi ben de gülüyorum.

"Hayır," diye gülüyor Jaxon, Mel'i yumruklayarak. "Biz iyiyiz."

Herkesi selamladıktan sonra ve rahatça kaynaştıktan sonra Aile üyelerim arasında konuşmalar başlamıştı, Jaxon beni kilerin yanındaki yan koridora çekti ve dudaklarıma morartıcı bir öpücük kondurarak ciğerlerimdeki rüzgârı savurdu.

"Bütün gece bunu yapmak istiyordum," diye ağır ağır dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Diğer şeylerin yanı sıra." Sesindeki hınzırlık damarlarımdaki kanı ısıtıyor ve bedenimin arzuyla kızardığını hissediyorum.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," diye fısıldıyorum, bir elimi göğsüne bastırıp diğer elimi ensesinde gezdirerek saç çizgisiyle alay ediyorum.

"Nişanlımla sevişmek için sabırsızlanıyorum." Kravatını düzelterek söylüyorum. Sözlerimin gözlerinde sevgi ve aşk karışımı bir ifadeye dönüşmesini izliyorum.

bana geri yansıyan tehlikeli arzu. "*Bu gece.*"

Jaxon beni tekrar öpüyor ve gülümsüyor.

"Natalie, inan bana, seni mutfak tezgâhının üzerinde açmaktan daha çok istediğim bir şey yok," diye fısıldıyor kulağıma karanlık bir şekilde ve tüylerimi diken diken ediyor. "Ancak, bunun bir seçenek olması için hâlâ birkaç günümüz var, hatırladın mı?"

"Ama," diyorum dudağımı ısırarak, "Dr. Townsend kanamam durduğunda teknik olarak gitmemizin iyi olacağını söyledi. Ve neredeyse iki saattir haftalar oldu."

"...Ayrıca herhangi bir risk almadan önce *dört* hafta beklememizi tavsiye etti," diyor kollarımı ovuşturarak. "Bu da rahatlıkla sadece birkaç gün daha demek."

İçimi çekiyorum, şehvetimle savaşıyor onun masmavi gözlerine bakıyorum. "Ne zamandan beri hasta olan sensin?"

Jaxon sıcak bir şekilde kıkırdıyor.

"Hey, iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir derler, değil mi?" "Ama ben beklemek istemiyorum!" Jaxon kıkırdarken ben de şakacı bir şekilde surat asıyorum.

Kendisi, alayından memnun.

"Merak etmeyin, bu gece yüzümü nişanlımın lezzetli kalçalarının arasına gömmeyi planlıyorum. Ne de olsa onun adımı haykırdığını duymayalı çok uzun zaman oldu."

Aman Tanrım.

Yüzüm kızarıyor ve Jaxon bana göz kırparak yanağımdan öpüyor. "Hadi," diyor, "misafirlerimizin yanına dönelim."

Elimi tutuyor ve beni gruba doğru götürüyor.

"Bayanlar ve Baylar," diyor kalabalığa yüksek sesle. "Hepinizin buraya kadar geldiğinizi biliyoruz ve söz veriyorum size bu yemeği vermeyi

planlıyoruz.

Akşam."

Odanın dört bir yanından kıkırdamalar yükselir.

"Charlie'yi takip etme nezaketini gösterirseniz, sizi yemek odasına götürecek ve yemek birazdan servis edilecek." Charlie'nin beklediği resmi yemek odasının kapısını işaret eder.

Kalabalık yemek odasına dağılmaya başladığında

Jaxon.

"Peki ya erkekler?" "Onlar ne olacak?"

"Peki, onlar da yemek yiyecekler mi?"

Jaxon bir an için bunu düşünür gibi oldu ve ben de fark ettim ki

Bu düşünce hiç aklına gelmemiştir. "Bu gerçekten-"

"Jaxon," diyorum yalvarırcasına. "Latince bilmediğimi biliyorum ama beni 'ölene kadar' koruyacaklarına söz verdiler. Onlara ailem diyorsun ve bu onları benim de ailem yapıyor. Ve bugün *aile* için."

Jaxon'ın gözlerinin arkasındaki çarkların dönmesini ve isteğimi düşünmesini izliyorum.

"Bunun için bazı ağır son dakika ayarlamaları gerekir..."

"Bana hiçbir şeyin imkânsız olmadığını söyleyip duruyorsun." Ben de nazikçe karşılık veriyorum. "Bu doğru hissettiriyor."

Gülümsüyor ve elimi öpüyor.

"Hanımefendi ne isterse. Her zaman."

Ethan'a işaret ediyor ve geleceğin Bayan Pace'i olarak ilk isteğim konusunda onu hızlıca bilgilendiriyor.

Ethan, "Bunu gerçekleştireceğim," diyor.

İkimiz göz göze geliyoruz ve onun yüzündeki gülümsemeyi görüyorum.

Ethan onaylıyor.

Konuk listesine yüz erkeğin eklenmesi aşçıları biraz zorlasa da, ayrıntılar kolayca halledilir. Balo salonunda masalar, çarşaflar ve yer takımları hazırlanır ve ekstra garsonlar çağrılır. Ama kimse Jaxon'a hayır demeye cüret ediyor.

Mezeler servis ediliyor, Jaxon ve ben yemek masasındaki yerlerimizi almıştık ki Ethan'ın odaya girip bize başıyla selam verdiğini görüyorum.

Jaxon hemen ayağa kalkmak için hamle yapıyor, adamlara yeni gelişmeyi haber vereceğini varsayarak, ama ben onun yerine elini sıkıyorum.

"Bırak beni," diye fısıldadım.

Başını sallamadan önce bir süre bana bakıyor.

"Çabuk dön," diye fısıldıyor, utanmadan gözleriyle beni tarıyor.

Yürürken Ethan bana gözetim odasına giden yoldaki yeni düzenlemeleri açıklıyor. Kapıyı açtığımız anda, her bir adam hemen ayağa kalkıyor.

Boğazımı temizliyorum, onlara ilk kez hitap edeceğimi fark ediyorum ama aslında söyleyecek bir şey hazırlamadım.

Jaxon genelde ne der?

"Um... rahat, beyler," diyorum gergin bir şekilde.

Hadi Natalie, bundan daha iyisini yapabilirsin.

Derin bir nefes alıyorum ve cesaretimi topluyorum.

"Bu gece, Bay Pace ve ben, hizmetiniz ve sadakatınız için size teşekkür etmek istiyoruz."

Kelimelerimi bulabilmek için zor yutkunuyorum.

"Ancak, daha kişisel bir not olarak, ben de size teşekkür etmek istiyorum.

Çünkü biliyorum ki, sizler olmasaydınız, şu anda ayakta olamayacaktım. Bay Pace de öyle. Bunca yıldır onun için bir aile oldunuz. Siz bizim ailemizsiniz."

Emin olamıyorum ama odaya baktığımda yüzlerinin hafifçe yumuşadığını gördüğüme neredeyse yemin edebilirim.

"Bu nedenle, bu akşamki kutlama yemeğimizde Bay Pace ve bana katılmanızı istiyoruz. Balo salonunda masalar hazırlandı ve programınız elverdiğince ara verip *bizim masamızda* yemek yemeye davetlisiniz. Çünkü aile bizim için bu anlama geliyor ve SİZ de bizim için bu anlama geliyorsunuz."

Titriyor olsam da kendimi sabitlemek için elimden geleni yapıyorum.

Birden solumda duran Levi göğsüne vurmaya başladı iki kez cevap verir ve hemen ardından odadaki tüm erkekler aynı şeyi yapar.

Ona bakıp sessizce teşekkür ediyorum ve o da yüzünde nazik bir gülümsemeyle başını sallıyor. Ethan ise gülümsemesini gizlemek için hiç çaba sarf etmiyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor.

Sessiz koridora adım attığımızda, "Teşekkürler Ethan," diyorum. "Bu gece tüm bunların gerçekleşmesine yardımcı olduğun için sana minnettarım. Tüm bunların."

"Benim için bir zevk, Bayan Tyler," diyor gülümseyerek.
"Gerçekten. Bu ev tamamlanmayalı uzun zaman oldu."

"Umarım onu mutlu ederim."

"Zaten biliyorsun. İkiniz birbirinize çok uygunsunuz. Gerçek bir güç eşleşmesi," diyor sıcak bir şekilde.

Kızardım ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Buna layık olduğumdan emin değilim," diyorum gülümseyerek ve gitmek için dönüyorum. "Ama teşekkür ederim. Her şey için."

"Bayan Tyler," diye sesleniyor Ethan arkamdan. "Bazı ritüel ve törenlerimizin biraz eski olduğunu biliyorum ama 'Regina Vestra'nın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Başımı salladım, "Hayır, korkarım ki bilmiyorum."

"Regina Vestra 'Kalplerin Kraliçesi' anlamına gelir ve sana söz veriyorum canım, sen bu unvanı sonuna kadar hak ediyorsun."

OceanofPDF.com

Bölüm 34

JAXON

"Hala şoktayım..." Natalie göğsümün üzerine uzanırken usulca şöyle diyor. "Bu gece gerçekten oldu mu? Ailem gerçekten alt katta mı kalıyor? Bana gerçekten evlenme teklif ettin mi?"

Kendi kendime gülümsüyorum ve alnına doğru iç çekiyorum.

"Natalie, neredeyse dört aydır sana evlenme teklif ediyorum," diye kıkırdıyorum. "Seni yıprattığıma eminim."

Kıkırdıyor ama sonra bana bakmak için geri çekiliyor.

"Sana bir sır verebilir miyim, Jaxon Pace?" diyor gülümseyerek.

"Seni Miami'de tekrar gördüğüm anda seninle evlenmek istedim."

Utana sıkıla dudaklarını ısıırıyor ve parmaklarını göğsümde gezdiriyor, kanım parmaklarının altında ısınıyor.

"Senin kendini beğenmiş kışını evimde otururken gördüğüm an."

"Saçmalık," diye gülüyorum.

"Hayır!" Gülümseyerek itiraz ediyor. "Bu doğru."

"Natalie, hatırladığım kadarıyla o gece otomatik olarak evleneceğimizi varsaydığım ve yanıma taşınacağını düşündüğün için bana çok kızmıştın," diyorum çenesini okşayarak.

Ona bakıyorum, güzel yeşil gözleri ve uzun sarı saçlarının omuzlarına dağınık bir şekilde sarkması beni büyülüyor. Hayatımda hiç bu kadar çarpıcı güzellikte bir kadın görmemişim.

"Ama o zaman fark ettim ki, sen, aşkım, beni başarılı bir şekilde yerime koyabilen tek kadınsın. Beni idare edebilen tek kişi."

"Jaxon," diyor Natalie gözlerini devirerek. "Yeteneklerimi çok abartıyorsun. Seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Ve ne yazık ki annen günlüğünde bana bu konuda hiç not bırakmamış."

Gülüyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum," diye kıkırdıyorum. "Lafı *açılmışken*, annem ne hakkında yazmış? Okumaktan keyif alıyor gibisin?"

Natalie göz kırparak, "Babanın ne kadar inatçı olduğu hakkında çok şey yazdı, ki bu hiç de şaşırtıcı değil," diyor. "Ve evet öyleyim."

Saçlarını kulağının arkasına doğru hafifçe okşadım.

"Bu biraz çılgınca. Yazdığı her şey benim yaşadıklarım gibi geliyor. Onunla çok fazla ilişki kuruyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Malikâneye taşındıktan sonra hayatın ne kadar farklı olduğunu ve nasıl uyum sağlamak ve yönünü bulmak zorunda kaldığını yazdı. Babanın adamlarıyla ilişkilerini ve evliliklerinin ilk yıllarında yaşadıkları çılgın kavgaları yazdı."

"Umarım bu bizim yaşadığımız bir şey değildir."

Natalie gülümseyerek, "Yani, anne olmayı ne kadar çok istediğini ve doğurganlıkla ilgili mücadelelerini bile yazdı ve şimdi *bu* da birlikte yüzleştiğimiz bir engel," diyor. "Onda kendimden bu kadar çok şey görmem çılgınca."

Sesi azalıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Ama yazdıklarından çok açık olan bir şey var ki o da babanı benim seni sevdiğim gibi sevmiş," diyor tekrar yere bakarak. "Doğru, yanlış ya da deli."

Onu usulca öpüyorum ama geri çekildiğimde titreyen alt dudağını ısırıldığını görüyorum.

"Bunu açıklayamam ama seni en başından beri sevdiğimi hissediyorum," diye fısıldıyor.

"Sanırım ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diyorum gülümseyerek. "Vurulduğun gece seni terk etmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Ne?

"Ethan arabalardan birini almama izin verdi," diye devam ediyor, bana bakamıyor. "Garaj yolundan çıkana kadar beş kez durmuş olmalıyım. Sonra da Miami'ye dönerken yol boyunca ağladım."

Derin nefes alıyorum.

Natalie'nin ayrılması hayatımın en acı verici deneyimlerinden biriydi... ve kesinlikle bunlardan çok yaşadım. Kendime geldiğim an

Komadayken, onsuz dünyamın boşluğunu hissedebiliyordum. Onun gittiğini biliyordum. Ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum.

"Ama ben," sesi aniden çatlıyor, sanki ağlamak üzereymiş gibi.

"Natalie," diyorum çenesini nazıkçe kaldırarak. "Bu geçmişte kaldı ve önemli olan tek şey birbirimize geri dönmüş olmamız. Bir daha asla bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Hayır, bunu sana söylemek istiyorum," diyor gözlerini silerek. "Seni terk etmek istemedim, Jaxon. Ama o gece gördüğüm her şeyden sonra, hayatının hiçbir yerine uyum sağlayabileceğimden emin değildim."

Duygularına yenik düşerek titrediğini hissedebiliyorum.

Bu onun hissetmesini istediğim şeyin tam tersi.

"Miami'ye döndüğümde tek yaptığım seni düşünmekti. Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissettim. Çok kaybolmuştum ve çok kırılmıştım. Sensiz ve senden haber alamadan geçirdiğim o acı dolu haftalar Cehennem." Gözyaşlarını siliyor.

"Ne olursa olsun," diyorum nazıkçe. "Benim için de öyleydi."

"Ama acıya rağmen seni sevdiğimi biliyordum" diyor, gözleri benimkileri buluyor. "O zaman bile biliyordum. Hiç kimseyi böyle özlememiştim. daha önce."

Aynı şeyi nasıl hissettiğimi hatırlayarak usulca gülümsüyorum.

"Ama *beni* sevdiğini *biliyordum*" diyor, şimdi bana gülümseyerek. "Benim için geri geldiğin an."

Vay be.

"Yani evet, o kendini beğenmiş, ev yıkan kışın karanlıkta sandalyemde oturup eve gelmemi beklerken," diye kıkırdıyor. "Aramızdaki şeyin gerçek olduğunu biliyordum ve sonsuza dek senin olmak istedim."

"Eğer bu doğruysa, neden benimle evlenmeyi kabul etmedin?" Göz kırparak sordum. "Yoksa beni kancanda tutmak hoşuna mı gitti?"

Ben kıkırdayıp dudağımı ısırırken o şakacı bir şekilde koluma tokat atıyor. Ama sonra derin bir iç çekiyor ve daha ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

"İstediğin kişi olduğumdan emin olmanı istedim." "Ne?"

İnanamayarak sordum. "Elbette öyleydin."

"Jaxon, beni sevdiğin için minnettarım ama beni affet, hâlâ bir mafya babasının karısı olmaya layık olduğumu düşünmüyorum," diyor başını bana doğru sallayarak.

"Ummm... evet, öylesin amına koyayım," diyorum şaşkınlıkla ona bakarak. "Aslında, tüm standartları sıfırladın."

"Yani," diye gülüyor. "Ben sizin Alfa Ekibiniz gibi belalı biri değilim. Kimseyi dövmem ve kimse benden korkmaz. Pratik yaptığım için artık daha iyi bir nişancıyım ama asla senin kadar iyi olamayacağım, Charlie ya da Ethan."

Dirseğime yaslanıyorum ve dudaklarını derinden öpüyorum.

"Sen, Natalie, kesinlikle tam bir baş belasısın," diyorum sertçe, çenesini parmaklarımın arasında tutarak. "Belki de bu evdeki herkesten daha çok."

"Kes şunu," diye alay ediyor Natalie.

"Hayır, ciddiym. Belalı olmak için kimseyi dövmenize ya da vurmanıza *gerek* yok. Bu sadece fiziksel güçle tanımlanmaz. Sen cesur, güçlü ve çok zekisin."

"Jaxon..." Natalie itiraz ediyor ama onu sıkıca tutuyorum.

"Dünyanın en korkutucu, en *ölümcül* ve en dehşet verici tetikçileriyle dolu bir evin var ve bir şekilde hepsini parmağında oynatıyorsun," diyorum gözlerini gözlerime dikerek. "Kızımı kaçıran birinden kurtardın, üstelik Alfa Ekibimin yarısının hayatını kurtardın ve Miami kartelinin başı senin su üzerinde yürüdüğünü düşünüyor." Öne doğru eğilip onu öptüm.

Şimdi görüyorum ki gözleri benimkileri vahşi bir niyetle tutuyor.

"Ve eğer tüm bunlar senin bir baş belası olduğunu düşünmen için yeterli değilse, o zaman lütfen bil ki sen BU adamın kurtarıcı lütfusun," diyorum elini kalbime bastırarak. "O da senin ne kadar belalı ve muhteşem olduğunu ve ne kadar güçlü ya da varlıklı olursa olsun *seni* hak etmeyi asla umamayacağını biliyor."

Nişanlımın yanağından tek bir damla yaş süzülüyor ve başparmağımla nazikçe siliyorum.

"Hiç kuşkun olmasın *Αγαπημένη*, bu evde buna layık olan tek kişi sensin," diyorum şefkatle. "Biz ölümlülerin geri kalanı *sana* layık değil."

Natalie beni öpmek için eğiliyor ve ben de onu kollarıma alıp sırt üstü çeviriyorum.

Birden aklıma görmezden gelemeyeceğim bir fikir geldi ve ona bakarak gülümsedim.

"Ne oldu?" diye soruyor merakla. "Gözlerinde yine o bakış var. Beni sinirlendiren bakış."

"Bir fikrim
var." "Oh
oğlum..."

"Hayır diyebilirsin," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama ya sadece...
evlenirsek... Noel arifesinde?"

"Yani..." Natalie, gözleri benimkileri ararken, "Bu Noel arifesi mi?"
diyor. "*Bu* Noel arifesi mi? Yani dört gün sonraki Noel arifesi mi?"

Saate bakıyorum.

"Teknik olarak üç gün oldu," diyorum sırtarak.

Kıkırdıyor ve bu sesi ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

"Ama cidden," diyorum, tekrar onun yanına, yastığın üzerine uzanırken.
bana bakmak için döndü. "Bunu bir düşün. Ailen ve arkadaşların zaten burada
ve tatil için bizimle kalıyorlar. Ve bu şehirde istediğin her şeyin
gerçekleşmesine yardımcı olabilecek herkesi tanıyorum."

Gülümseyerek bana bakıyor, bir şey söylemek için ağzını açıyor ve
sonra tekrar kapatıyor.

Bu muhtemelen aptalca bir fikir.

"Çılgınca, biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum.
"Kadınların hazırlanmak ve plan yapmak için zamanları olmasını sevdiklerini
biliyorum ve-"

"Hadi yapalım," diye sözümü kesiyor Natalie ve yüzündeki vahşi sırıtışı
fark ediyorum. "Bayıldım. Seni seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle
geçirmek istediğimi bilmek için aptal çiçekler ve elbiseler seçmek ve
okumalar yapmakla geçen bir yıla ihtiyacım yok, Jaxon Pace."

"Gerçekten mi?" Tamamen şaşırmış bir şekilde soruyorum. "Ciddi
misin? Dört gün içinde benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Üç gün oldu," diyor bana göz kırparak ve ben de hemen dudaklarımı
dudaklarına yapıştırıyorum.

"Şaşırtıcı derecede acısızdı," diye gülüyorum, kuyumcudan çıkıp
caddenin köşesine geldiğimizde.

Alışkanlık gereği etrafıma bakıyorum, ekibimin mesafelerini koruyarak
gözlerini dört açtığını biliyorum.

Neyse ki Rachel ve Michael'ın adamlarının saldırılarının azaldığını
gördük.

Muhtemelen kaç adamlarını indirdiğimin çetelesini tutmak için kesilmiş dövme leşlerini sistematik olarak Rachel'ın dairesine geri gönderdiğim içindir.

Görünüşe göre, mesajım anlık olarak alındı. İki Başlı Ejderha ile herhangi bir şekilde ilişkisi olan herkes artık benim düşmanımdır... ve herkes bilir ki *canlı* tutsakları çok uzun süre tutmam.

Bana öyle geliyor ki bu durum, Rachel ve Michael'ın davası için ateş hattına girmeye istekli homurtuların sayısını sınırladı.

Geriye potansiyel bir sorun olarak sadece paparazziler kalıyor. Malikânemin önünde kamp kurdular ve Natalie ile şehirde rahatsız edilmeden geçireceğim birkaç saate ihtiyacım olduğu için alternatif bir plan yaptım.

Erken saatlerde, Rachel'ın zorla girmesinden sonraki güvenlik durumunu inceledik.

Tünel sistemlerindeki güncellemeler ve yenilemelerden sonra acil çıkış tüneline kullanarak uçurumun dibindeki koya indik; yatım hemen açıkta demirlemişti. Limana demirledik ve güneş doğarken Ismena'da Marco'nun izniyle kahvaltımızı yaptık.

Sonra o günkü tek işimiz olan alyans alışverişi için yola koyulduk.

Natalie alaycı bir tavırla, "Acısız olduğunu düşünmene sevindim," der. "Öte yandan zavallı tezgâhtar kız muhtemelen hâlâ ağlıyordur. değişim."

"Aptalın tekiydi," diyorum kolumu ona dolayarak. "Jaxon, o on dokuz yaşındaydı!" Natalie alay ediyor. "Henüz bitirmedi ve Jaxon Pace'in kapıyı açar açmaz güneşin altındaki her soruyla içeri dalacağı konusunda hiçbir uyarısı yoktu!"

"Natalie, orada çalışıyor, ancak farklı Bize göstermeye çalıştığı metaller," diyorum ışığı beklerken gözlerimi devirerek. "Zar zor tutarlı cümleler kurabiliyordu!"

Bu kez Natalie gözlerini deviriyor ve eşarbımı çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Jax, güzelliğin karşısında afalladığı için kızını suçlama." "Saçmalık," diye alay ettim. "O sadece lanet bir aptaldı."

Natalie bana gülerek başını arkaya attı. "Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorsun."

"Evet," diyorum, onu vücuduma sıkıca çekip kulağına hırlıyorum.
"Ve sen buna bayılıyorsun."

Kıkırdıyor ve ışıklar değişirken beni üzerinden itiyor. Elini tutuyorum ve caddenin karşısına geçiyoruz, adamlarım birkaç araba geriden siyah bir Range Rover.

"Cidden anlamıyorum," diye kıkırdıyor. "Ona o kadar kaba davrandın ve lanet olası bir alyans alıyordun ve o yine de sana sanki seni orada, dükkânın zemininde uçurmaktan saniyeler uzaktaymış gibi baktı."

"Şey," diye alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu haliyle performansına kesinlikle zarar veremezdi."

"JAXON!" Natalie bana inanamayarak tokat atıyor, elini benimkinden çekmeye çalışıyor ama onu kendime doğru sıkıca çekiyorum.

Kıvranan ve yarı kızgın yüzünü ellerimin arasına alıp tutkuyla öpüyorum, dilimi boğazına sokmadan önce sakinleşmesi için bir saniye bekliyorum. Sonunda sakinleşiyor ve ağzımın içinde inlediğini hissediyorum.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak geri çekiliyorum.

"Ben SENİNİM Natalie Tyler," diyorum dudaklarına karşı. "Sadece ve sadece senin."

Yanaklarının kızarmasını ve az önce yaptığım şakadan duyduğu hayal kırıklığının gözlerini terk etmesini izliyorum.

"Evet, bunu Chicago'nun diğer umutlu kadınlarına da söyle," diyor alaycı bir şekilde.

Ona gülümsüyorum ve tüm bu konuşmanın o günkü sürprizimle ne kadar mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark ediyorum.

"Benim de aklımdan geçen tam olarak buydu, Αγαπημένη."

Elini tutup onu uygun bir şekilde önünde durduğum dükkânın içine çekmeden önce birkaç dakika boyunca onun şaşkın ifadesinin tadını çıkarıyorum.

"Pat's Tats?" Natalie küçük, köhne dövme salonuna şüpheyile bakarak soruyor.

Karanlık lobide yalnızız ama etrafımızdaki dövme sandalyeleri açık ve boş duruyor, neredeyse her yere dövme çizimleri serpiştirilmiş durumda.

"Bir dakika!" Homurdanan bir adam arkadaki bir perdenin arkasından sesleniyor. "Bu kadar erken kimseyi beklemiyordum!"

"Acele etme Pat," diyorum sırtarak. "Sadece eski bir arkadaş,
almaya gelmiş."

Hareketin durduğunu duyuyorum ve kelimelerim
kaydediliyor. "Vay anasını!" Dediğini duydum.

Hemen ardından, on yıl önce eskittiği gömleğini giymiş ve sigara
içen tombul, kel bir adam arka odadan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkar.

"Jaxon Pace! Lanetleneyeceğim."

"Bir dakika oldu," diyorum eğlenceli bir sırıtışla.

Gözlerinin Natalie'ye kaydığını, bana yakın durduğunu ve yabancı
adamı dikkatle değerlendirdiğini görüyorum.

"Daha yaşlı görünüyorsun," diyor kesin bir
ifadeyle. "*Sen* daha yaşlı görünüyorsun, orospu
çocuğu," diye gülüyorum.

Gülüyor.

"Evet, korkarım orta yaş hepimiz için geliyor."

"Sanki yirmi yıl önce senin için gelmiş gibi görünüyor," diye göz
kırpıyorum.

Tekrar gülüyor, bu kez çok fazla sigara içmiş bir adamın kendine özgü
hırıltılı öksürüğüyle.

"Bana işlemem ve kahve doldurmam için iki dakika verin, hemen
gelıyorum," diyor sırtarak. "Ve kendine bir iyilik yap ve şu kapıyı kilitle."

Perdenin arkasında kayboldu ve ben de kapıya doğru ilerledim,
kafası karışmış Natalie'ye dönmeden önce sessizce kilitledim.

"Pek bir şeye benzemediğini biliyorum ama burası şehirdeki ünlü
yeraltı dövme salonlarından biri. Ve Pat kendi işim konusunda
güvendiğim tek kişi."

"Jaxon, burası... *yarım yamalak* görünüyor," diye fısıldıyor, eğilip
kolumu kavlıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve alnından
öpüyorum. "Bu konuda bana güven," diye
fısıldıyorum. "Pat en iyisidir."

İkna olmadığını söyleyebilirim, bu yüzden elini tutuyorum ve onu en
yakınımdaki keskin kalemle yazılmış imzalarla dolu duvara
yaklaşıtıyorum. Aradığım şeyi bulmam bir dakikadan az sürdü.

"Bunu görüyor musun?" Duvardaki bir dövmeyi göstererek
söylüyorum. "Bu Steven Tyler'ın imzası." Bir başkasını gösteriyorum. "Bu
Tommy Lee'nin. Bu da Ozzy Osborne'un." Onu yavaşça odanın içinde
gezdiriyorum,

Bu dükkândaki son deneyimimden hatırlayabildiğim tüm grup üyelerinin ve film başlangıçlarının imzalarını işaret ederek.

"Vay anasını..." diyor şaşkınlıkla. "Ama burada ne işimiz var Jaxon?"

"Kadın soruyu ağzımdan aldı," diyor arkamdan Pat'in sesi, elinde bir başka yanan sigara ve siyah çamurla dolu bir strafor bardakla.

"Buraya dövme yaptırmaya geldim," diyorum Pat'e sırtarak. "Sanırım bana bir tane daha borçlandın, değil mi?"

Alay ediyor ve başını sallıyor.

"Ne dövmesi?" Natalie kaşları çatılmış bir halde bana soruyor. Dudaklarımı ısırıyorum ve ellerini ellerimin arasına alıyorum.

"Natalie, Chicago'nun ahlaksız kadınları konusunda bir şey yapamayacağımı biliyorum," diyorum nazıkçe. "Ve elimden geldiğince sık takmaya niyetli olduğum bir alyans seçtiğimizi de biliyorum."

Gözleri yoğun bir şekilde benimkileri arıyor.

"Ama bazen işim," diyorum boğazımı temizleyerek. "*Karanlık* işim, onu evde bırakmamı gerektirebilir."

Yüzünden yenilmiş bir ifade geçiyor ve kısa bir süre yere bakıyor.

"Ve sana olan bağlılığımı bununla birlikte bırakacağımdan endişe etmeni asla istemiyorum. Özellikle de geçmişimle."

Tekrar bana bakıyor ve titreyerek nefes aldığını duyuyorum. "Olduğum her şey, sahip olduğum her şey senin. Kalbim, ruhum. ve bedenim."

Elini elime alarak onu dövme sandalyelerinden birinde oturan Pat'e doğru çekiyorum.

"Yüzük parmağıma 'donec mors nos partem' yazılmasını istiyorum," diyorum Natalie'ye bakarak.

"Jaxon..." Natalie fısıldıyor.

"Ölüm bizi ayırana kadar' demek." Sertçe yutkunarak ve elini öperek söylüyorum. "Umarım bundan çok uzun bir süre sonradır."

Salondaki ışıklandırma karanlık olabilir ama Natalie'nin gözlerinden süzülen yaşları hâlâ görebiliyorum.

"İki olsun," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ benimkilere yapışık. Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"Nat, hayır, bu benim sana olan taahhüdüm. Senin de bunu yapmana gerek yok," diyorum yanağını hafifçe okşayarak. "Ayrıca, senin tek bir dövmen bile yok."

Pat'e bakmadan önce gülümseyerek, "O zaman ilk dövmemin son dövmem olacak kadar anlamı olacak," diyor. "İki olsun."

"Biliyor musun, buna gerçekten bayıldım," diyor Natalie, Pat'in parmağındaki el işçiliğine hayranlıkla bakarak.

Ben Pat'in sandalyesinde uzanırken, o da dövmemi bitirirken göğsümün üzerine serilmiş yatıyor.

Ona gülümsüyorum, çenesini parmaklarımla kavırıyorum ve dudaklarımı agresif bir şekilde dudaklarına yapıştırıyorum.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum sırtarak, dudağımlı ısırarak.

"Size sürprizlerle dolu olduğumu söyleyip duruyorum Bay Pace," diyor beni şehvetli bir şekilde öperek.

"Hey, burada durmak ister misin, Şampiyon?" Pat alaycı bir şekilde şöyle diyor. "Ya da buradan tek çarpık dövme ile ayrılmak mı istiyorsun? dükkan?"

Gözlerimi deviriyorum ama Pat'in ayrıntıları bitirmesine izin veriyorum, nişanlığa bakıyorum, parmağının etrafını saran Latince kelimelere hayranlıkla bakıyorum.

Bunu gerçekten yaptı.

Doğal olarak ben daha erkeksi bir yazı tipi seçerken Natalie sade bir el yazısı seçti, ancak her ikimizin de yüzük parmaklarını saran kelimeler aynı mesajı veriyor: Biz birbirimize aitiz.

"Pekâlâ, siz muhabbet kuşlarının işi bitti," diyor Pat, sandalyesinde arkasına yaslanıp beşinci fincan siyah çamurlu kahvesinden bir yudum daha alarak. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca alyanslarınızı mümkün olduğunca çıkarmaya çalışın. Eğer takmak zorunda kalırsanız, önce bundan biraz parmaklarınıza sürün," diyor.

Bana bir şişe sıvı bandaj.

"Teşekkürler. Bana olan borcun tamamen ödenmiş say," diyorum sırtarak ve cüzdanımı çıkarıyorum. "Nişanlığım için sana ne kadar borcum var?"

Pat gülümser ve başını sallar.

"Onunki de müesseseden," diyor sırtarak. "Dövmeli bir *bakireyi* kırmaya bayılıyorum."

Ona kaşlarını kaldırıyorum.

Natalie kıkırdıyor.

"Bağışlayın beni Bay Pace," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Yerimi unuttum."

"Dövmem için sana ödeme yapamayacağımıza emin misin?" Natalie kibarca sordu. "Gerçekten bayıldım."

Pat gülümser, erkeklerin çoğu zaman olduğu gibi onun tarafından büyülenmiştir.

"Hayır aşkım, ama duvarımı imzalama şerefini bana bahsedebilirsin," diyor ve ona bir kalem uzatıyor.

"Benden hiçbir zaman lanet duvarını imzalamamı istemedin," diye homurdanıyorum.

"Evet, şey," diyor omuz silkerek. "Güzel bir kız değilsin."

Natalie kalemi alıp duvarda dövmelerle kaplı olmayan bir nokta seçip adını yazarken kendi kendime kıkırdıyorum.

"Mükemmel!" Pat ellerini birbirine vurarak

"Mükemmel!" dedi. Sonra sandalyesinden kalkarak bana döndü.

"Gitmeden önce arka odayı gezmek ister misin?" "Hayır," diyorum ciddiyetle, Natalie'nin gözlerini yakalayarak. "Ben hazırım."

"Emin misin?" diyor hınzır bir sırıtışla. "Kendi tasarladığım birkaç yeni modelim var. Her zamanki gibi en kaliteli şeyler-"

"Hayır, Pat," diye homurdanıyorum, ona bakıyorum ve sessizce konuyu kapatmasını söylüyorum. "Hepimiz hazırız dedim."

"Arka oda nedir?" Natalie soruyor.

Lanet olsun.

"Önemli değil," diyorum ona gülümseyerek, Pat de bana katılıyor.

"Saçmalık," diyor bana sitemle bakarak. "Göster bana." "Nat, bunun gerçekten-"

Hiçbir şey söylemiyor ama bu işin peşini bırakmayacağını belli edercesine kollarını vücudunda kavuşturuyor.

Şu an Pat'i yumruklayabilirim.

Ona ters ters bakıyorum, o ise şimdi hayatından endişe ederek bana bakıyor.

"Hanımefendi ne isterse," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak, onu öne doğru ittim. "Yolu göster, *Patrick*."

Sesimdeki hoşnutsuzluğu duyunca endişeyle yutkundu. Yavaşça arka perdeye doğru yürüyor.

Bugün gerçekten bunu yapmak istemiyordum.

Dükkânının arka tarafındaki karanlık koridorda onu takip ederken kapıyı açık tutuyor ve bizi sol taraftaki arka odaya kadar yönlendiriyor. Kapının üzerinde oyulmuş ahşap bir tabelada "Şeytanın Oyun Alanı" yazıyor.

Derin bir iç çekiyorum, bu deneyimi yaşamadan neredeyse buradan kurtulduğum için kendime kızıyorum ve Natalie'ye bunları nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

Odaya girdiğimizde gözlerinin açıldığını görüyorum ve keskin nefes alışını duyuyorum.

"Aman..." diye nefes nefese kalıyor.

Loş odanın her yerinde özel yapım seks mobilyaları var. Pat'in *gizli* mesleği.

Odanın ortasında siyah deri aksesuarlarla donatılmış koyu akçaağaçtan bir Aziz Andrew Haçı duruyor. Yanında, tepesinden parlak kırmızı deri ve kürk kaplı kelepçeler sarkan bir Tachigaeru Esaret Koltuğu oturuyor. Fıçı atlar, banklar ve sandalyeler ve aletler duvarları kaplıyor ve Pat'in seks showroomunu dolduruyor.

Bir noktada bu, dükkanına yaptığım gezilerin en önemli noktasıydı. Ancak, şu anda, bu beni sadece utandırıyor.

Natalie, Pat'in bizi sergi salonunda yalnız bıraktığını doğruladıktan sonra, "Jaxon," diye fısıldıyor. "Pat neden bu eşyaları görmek isteyip istemediğini özellikle sorsun ki?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Ben... eskiden bununla ilgilenirdim," diyorum, sesim kısık.

"Buna ne dersin?" diye soruyor, parmaklarını Tachigaeru sandalyesindeki kelepçelerden birinin içindeki kürkte gezdirirken.

Sikeyim.

"Bir dönemdi," diyorum dişlerimi sıkarak. "Uzun zaman önceydi. Don olmadan önce."

"Sadece kafam karıştı. Neden bana bundan hiç bahsetmedin?" diye soruyor, yüzü dikkatle benimkini tarıyor.

İç çekiyorum.

"Çünkü artık ben bu değilim," diyorum başımı sallayarak.

"Kahretsin, bu işle *ilgilenirken* de böyle biri değildim."

"Ama... o hâlâ senin bir parçan" diyor, temkinli bir şekilde bana doğru adım atarak. "Öyle değil mi?"

Kendi kendime alay ediyorum.

"Tekrar söylüyorum, bu sadece bir dönemdi. Daha gençken ve her şeyin kralı olduğumu düşünürken."

"Yani... Rachel'la birlikteyken."

Onunla gözlerimi kilitliyorum ve sessizce on dakika geriye gidip tüm bu konuşmanın gerçekleşmesini engelleyebilmeyi diliyorum.

"Jaxon," diyor Natalie aniden, bana doğru yaklaşıyor. "Bundan korkmuyorum. Ve sana sürekli söylediğim gibi, beni korumana gerek yok. Ben o kadar

Böyle bir şeyin beni korkutması çok kırılgan."

"Mesele o değil Nat," diyorum iç çekerek. "Sana bundan bahsetmedim çünkü bu benim geçmişimde kaldı. Unutmak istediğim bir parça."

"Doğru, ama hoşlandığınız bir şeyi bilmeye hakkım olduğunu düşünmüyor musunuz? Ya da eskiden zevk aldığın? Özellikle de cinsel olarak?"

"Bunu özlemiyorum. Bunların hiçbirini."

Kol ve bacaklarındaki gizli metal halkalar olmasa, sadece sağlam bir meşe sandalyeye benzeyen bir şeye oturuyorum.

"Eskiden böyle şeylere ihtiyacım vardı. İşten gelen baskılar, ailemden gelen baskılar yüzünden her zaman öfkeyle doluydum. Genel olarak hayatımın baskıları, bunu ifade edebileceğimi düşündüğüm tek yol buydu."

Natalie Tachigaeru sandalyesinin kenarına oturuyor ve ellerini birleştirerek dikkatle beni dinliyor.

"Ama Jessica hayatıma girdiğinde ve ben bir Don olduğumda, artık bunun için ne zamanım ne de enerjim vardı. Böylece hayatımın bu kısmı kaybolup gitti."

"Bu normal Jaxon," diyor sessizce. "İnsanlar büyür. Değişir ve gelişirler ve bu hayatın doğal bir parçasıdır."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. Aklım hâlâ burada, Pat'in seks gösteri salonunda nişanlımla oturduğum gerçeğinde dönüyor.

"Ama lütfen bana böyle şeyler söyleyemeyeceğini

düşünme." Başımı sallayarak kabul ettiğini onaylıyorum.

"Hayatıma devam ettim. Ve seninleyken, bu seksten zevk almak için *ihtiyacım* olan bir şey değil."

Gülümsüyor, sonra ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, kucağıma oturuyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Anlıyorum," diyor usulca, yüzü kızarıyor ve dudağını ısırtıyor. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, buradaki ekipmana aşina olmadığım için

oda, bazılarını denemeye açık olmayacağım anlamına gelmez."

Kıkırdıyorum ve omzunu öpüyorum.

"Belki bir gün."

"Sonsuza kadar vaktimiz var," diye gülümsüyor bana, büyüleyici yeşil gözleri kanıma ateş düşürüyor. "Acelemin yok."

Natalie odaya bir kez daha bakıyor, merakı daha da artıyor. Ama ben de bir an önce buradan siktir olup gitmek istiyorum, o yüzden kalçasına dokunuyorum.

"Malikâneye dönsek iyi olacak. Sanırım ailen bugün seninle elbise alışverişine çıkmak istiyor."

Geçmişimin kâbus odasından çıkıp perdenin arkasından dövme dükkânına girdiğimizde, Pat'in lobide bir sandalyede oturduğunu ve gergin bir şekilde sigarasıyla oynadığını görüyorum.

Natalie'nin tepkisi umduğumdan daha iyi olsa da, bu kadar iyi başlayan bir günü neredeyse rayından çıkardığı için hala sinirliyim.

Bizi görür görmez hemen ayağa fırladı. "Bay Pace, beni affedin, ben-"

"Affedilecek bir şey yok," diye sözünü kesiyor Natalie, ben daha bir kelime bile edemedim.

Ummm...

"Harika dövmem için teşekkür ederim Pat," diyerek ona verdiğim kredi kartını çıkardı ve ona uzattı.

"Dövmem için."

Biraz afallamış bir halde Pat'in başını sallamasını izliyorum.

"Hayır, hayır," diyor gülümseyerek ve ona geri uzatıyor. "Mümkün değil."

"Hayır, yapacaksın," diyor kararlı bir şekilde. "Son birkaç saattir dükkânını kapattık ve seni meşgul ettik. Sana zamanın için ödeme yapıyorum."

Pat ne diyeceğini bilemez bir halde ona bakar.

"Bayanı duydunuz," diyorum başımla onu işaret ederek.

Kredi kartı makinesine doğru koşturuyor ve kartı geçiriyor, endişeyle bana bakıyor.

"Ve her zaman olduğu gibi, Bay Pace, buradaki ziyaretinizi gizli tutacağımdan emin olabilirsiniz. Kimseye tek kelime etmeyeceğim."

Bana sırtarak göz kırpan Natalie'ye bakıyorum. O kadar seksi görünüyor ki, özellikle de bu şekilde özgüvenini ortaya koyduğunda, gözlerimi kaçıramıyorum.

"Aslında Pat," diyorum yavaşça, ona doğru bir adım atarak. "Tam tersini yapmanı istiyorum."

"Efendim?"

"Tanıdığın herkese Jaxon Pace ve nişanlısının bugün dükkânına geldiğini söylemeni istiyorum. Onlara tam olarak hangi dövmeleri istediklerini ve neye benzediklerini söylemeni istiyorum," diye homurdanıyorum, elimi ceketinin içine sokup onu kendime doğru çekiyorum.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve çenesini öpüyorum.

kulağının altından. Tepki olarak, onu buradan öptüğümde her zaman olduğu gibi nefesinin kesildiğini duyuyorum, bu da sikimin pantolonumun içinde şişmesine neden oluyor.

"Sokakta sadece benim değil, *onun* da piyasadan tamamen çekildiğinin konuşulmasını istiyorum. Ve eğer biri ona dokunmaya cüret ederse... parmağını kendim keserim."

OceanofPDF.com

Bölüm 35

NATALIE

"Aman Tanrım..." Nefes nefese kaldım, kendimi durduramadım.

Ama gözlerimi kısa bir süre için muhteşem elbiseden ayırıp elbise alışverişinde bana eşlik eden sekiz kadının yüzüne baktığımda, herkesin aynı fikirde olduğunu fark ediyorum.

Annemin eli ağzını kapatıyor. Mel'in yüzü Noel ışığı gibi parlıyor. Montresa'nın çenesi geniş bir sırtısla açık, başını yavaşça aşağı yukarı sallıyor. Ve yanımda getirdiğim bir avuç kuzenim alışılmadık bir sessizlik içinde bana bakıyor.

Satıcı kız yanıma geliyor ve başıma uzun bir örtü yerleştiriyor. "Vay anasını kuzen," diye cevap veriyor Steph. "İşte bu."

Ellerim ham ipek korsaja hafifçe dokunuyor, hafifçe parmaklıyor. Karmaşık mavi çiçekler, elbisenin sol tarafından çapraz olarak trene kadar uzanıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise. Ama aynı zamanda en pahalısı.

"Seviyor musun?" Sofia duvara yaslanarak nazikçe soruyor.

"Muhteşem," diye nefes alıyorum usulca. "Ama çok pahalı."

Steph gözlerini deviriyor ve ben üç panelli dev aynanın önündeki kaidenin üzerinde dururken bana doğru yaklaşıyor.

"Ama *seviyor* musun?"

"Yani, nasıl yapamazsın?" Hala nefesimi tutarak söylüyorum. "Ama... 25,000.00 dolar."

Kimse bir şey söylemiyor, bir ya da iki bakış paylaşıyor.

"Bak," diyor Steph, yumuşak kumaşa hafifçe dokunarak. "Nişanlın, bedeli ne olursa olsun istediğin elbiseye sahip olmanı istiyor."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

Odanın dört bir yanından hayal kırıklığına uğramış iç çekişler ve itirazlar yükselirken, "Yapamam," diyorum. "Bu çok fazla para."

Steph dudaklarını büzüyor ve elini kalçasına koyarak telefonunu çıkarırken başını sallıyor.

Anneme dönüp bakıyorum, kararımdan dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve gözlerindeki yaşları siliyor.

"Anlıyorum," diyor nazikçe. "Ama çok güzel görünüyorsun Natalie. Gerçekten."

Kibarca gülümsüyorum ve bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama Steph hemen araya girip bana telefonunu uzattı. "Bu senin için."

"Benim için mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sırıttıyor ve anında diğer hatta kimin olduğunu anlıyorum.

"Bayan Tyler," Jaxon'ın sesi net ve derinden geliyor. "Gelinliğinizi bulduğunuz için tebrikler."

"Jaxon," diye nefes alıyorum, aniden kızarıyorum ve açıklanamaz bir şekilde başım beladaymış gibi hissediyorum.

"Pekâlâ millet, dışarı." Steph arka planda Tyler klanını topladığını söylüyor. "Onları biraz yalnız bırakın."

"Steph bana bunun gerçekten beğendiğin ilk elbise olduğunu söyledi," diyor, boğuk sesi her hecede beni kışkırtıyor.

"Ama... yapamam," diye fısıldıyorum telefona. "Bu çok fazla-"

"Bu cümleyi nasıl bitirdiğine dikkat et," diye skandal bir şekilde homurdanıyor. "Özellikle de bu sabah verdiğin *onaylardan* sonra."

"Jax!" Bütün hava ciğerlerimden kaçarken nefes alıyorum. Yanaklarım aniden kızarıyor.

"Söyle bana Natalie," diyor kararlı bir şekilde.

"Ne?" İnanamayarak nefes nefese kaldım. "BURADA MI?!"

"Bu sabah ağzım amının üzerindeyken tekrar tekrar ne dedin?"

"I..." Gergin bir şekilde kekeliyorum.

"Söyle," diye korkutucu bir şekilde emrediyor.

"Ben... sevdiğim bir elbiseyi alacağım... bedeli ne olursa olsun," diye fısıldıyorum. "Aferin kızıma," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde.

Dudağımı ısııyorum, çünkü cildimin her santimi aniden sanki yanıyor. Sabahki sevişmemizin görüntüleri gözümün önüne geliyor. Jaxon giysilerimin her zerresini yırtıyor, beni yere yatırıyor, yüzünü gömüyordu.

Bacaklarımın arasında, ve bu onaylamayı on kez tekrarlayana kadar beni bırakmayı reddediyordu... ne kadar yalvarırsam yalvarayım.

"Steph'in seni aradığına inanamıyorum!" Kıkırdıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, elbiseyi bulup da fiyatına itiraz ederseniz bunu yapması için ona *özel* talimatlar verdim" diyor.

"Aman Tanrım!" Gözlerimi devirerek söylüyorum. "Sen imkansızsın!"

"Git o lanet elbisenin tadını çıkar," diyor, hattın diğer ucunda hâlâ kıkırdıyor. "Üzerinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Jaxon 25,000.00 dolar," diye fısıldıyorum, biraz da kızgın bir şekilde. "Bu fiyata Chicago'daki tüm evsizleri doyurabilirsin!"

"Benim asıl endişem onlar değil. Öylesin," diyerek tekrar kızarmamı sağladı. "Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse ve onayına sadık kalacaksam, bugün Chicago'daki evsizlere 25.000,00 \$ bağışta bulunacağım... *senin adına* isim."

"Bekle... Ne?!" Nefes nefese kaldım. "Jaxon, hayır, bu-" "Çok geç," dedi ve telefonu kapattı.

"Argggh!"

Tam kendi kendime homurdanıyordum ki Steph hınzır bir sırıtışla odaya geri döndü.

"Sen!" Gözlerimi ona dikerek söylüyorum. "Seni işpiyoncu!" Haince gülüyor.

"Bu konuda kendimi hiç kötü hissetmiyorum!"

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade beni güldürüyor ve o da bana katılıyor. "Steph, gerçekten 25,000.00 dolarlık bir gelinlik mi alacağım?

bugün?" Nefesimi yeniden bulduğumda ve ellerimi kumaşın üzerinde gezdirirken soruyorum.

"Şey, sanırım bir tane daha alabilirsin, ama *bu* zaten satın alındı... nişanlın tarafından."

Ağzım açık kaldı ve sadece başımı salladım. "Sen kimin tarafındasın ki?!" Ona gülüyorum.

Ancak o günün ilerleyen saatlerinde Steph bana bir türlü yapamadığım bir iyilik yaptı.
yapmak için.

"Al bakalım kuzen." Steph yatak odasına girerken "Bir gizemli hediye." diyor.

Uzun ince kutuyu kucağıma koyarken yanaklarım kızardı.

"Sana bahsettiğim dükkâna gittin, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye sırtıyor. "Pat'le tanıştım, beni senin gönderdiğini söyledim. O da senin için bunu seçmeme yardım etti."

"Benim için mi?" Kutunun içine bakarak endişeyle soruyorum.

"Aslında teknik olarak ikiniz için," diyor Steph hınzır bir gülümsemeyle.

"Ama çoğunlukla senin için."

Homurdanıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

"Aman Tanrım," diye kıkırdıyorum kendi kendime. "Kuzenimi benim için seks oyuncakları almaya gönderdiğime inanamıyorum."

"Seks oyuncağı. Tekil olarak, o yüzden fazla abartmayalım. Ve evet, bunu yaptın çünkü akıllısın ve benim işimi bildiğimi biliyorsun."

"Beni korkutan da bu."

Gülüyor.

"Merak etme," diyor, ayağa kalkıp yatak odasındaki bara doğru yürürken. "Acemi olduğun için hafif bir şey seçtim."

"Hafif mi? Kimin standartlarına göre?" İnanılmaz bir şekilde gülüyorum.

"Hafif, evlat. Söz veriyorum. Merak etme, yayı ben aldım, böylece benden olduğunu söyleyebilirsin." Bana göz kırpmak için geri döndü.

Steph kendine bir içki koyarken ben de kutuyu yavaşça açıp içine bakıyorum. "Ve, um," diye yutkunuyorum, kırmızı sateni geri çekiyorum ve

gizemli bir eşya. "Sence bununla ne yapacağını bilir mi?" Steph yanımdaki sandalyeye otururken gülüyor.

"Kızım, eğer o adam bugün gördüğüm odanın düzenli müşterisi olsaydı," diyor bardağının kenarından bana bakarak. "Onunla ne yapacağını *kesinlikle* bilir."

Sertçe yutkunuyorum ve kutunun kapağını kapatıyorum, şifon fiyongu tekrar üzerine kaydırıyorum ve gürül gürül yanan şöminenin yanındaki sandalyeme sessizce oturuyorum.

"Bu konuda benimle daha ne kadar dalga geçeceksin?" Ona burnumu kıvrarak soruyorum.

Başını yana eğiyor ve tavana bakıyor. "Hiç de değil aslında," diyor omuz silkerek.

"Gerçekten mi?"

"Nat, yarın yetmiş iki saatten daha kısa bir sürede planladığın bir düğün töreniyle evleniyorsun, dövme yaptırdın ve beni

Yeni kocanla deneyler yapman için sana özel bir seks oyuncağı alacağım," diyor ve parmaklarıyla sayıyor. "Daha önce hiç bu kadar gururlandım mı bilmiyorum."

O kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor.

"Müstakbel kocandan bahsetmişken, o bu gece ne yapıyor?"

Ona kibarca gülümsüyorum.

"Tam olarak emin değilim, az önce gitti. Bu gece halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söyledi."

"Bekârlığa veda

partisi yok mu?"

Başımı sallıyorum.

"Adam için şunu söyleyebilirim, çok çalışıyor," diye başını sallıyor. Ben rahatsız bir şekilde yer değiştirirken Steph gözlerini ateşe dikeyor.

Aslında, Jaxon'ın bu gece tam olarak nerede olduğunu biliyorum. En azından bir fikrim var. Sorduğumda, bazı iş ortaklarıyla buluşması gerektiğini, 'kayıp koyunlarını' tekrar ağıla getirmesi gerektiğini söyledi.

Her ne demekse.

Ancak, akşam planları hakkında bilmek *istediklerimin* muhtemelen bu kadar olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Çete on gibi gitmeye hazır olur." "Bunu yapmak zorunda mıyız?" İç çektim.

"Nat, bu senin bekarlığa vedan! Tabii ki biliyoruz!" Steph bana sanki saçma bir soru sormuşum gibi bakıyor. "Ayrıca, o elbisenin içinde harika görünüyorsun ve Chicago bunu görmeyi hak ediyor."

Ayağa kalkıyor ve bana dönmeden önce kapıya doğru yürüyor, sanırım tereddütümü hissediyor.

"Bak kuzen, stres yapma. Sen ve erkeğinin korumanız gereken bir imajınız olduğunu biliyorum, o yüzden bu gece kimse suratını asıp olay çıkarmayacak," diyor sempatik bir şekilde. "Ama bu gece seni kutlamamıza izin ver. Biz senin aileniz ve senin adına mutluyuz."

Gülümsüyorum ve

başımı sallıyorum.

"Pekâlâ. Hadi yapalım

şu işi."

Jaxon

12:01: Umarım eğleniyorsunuzdur. Sadece bugün sizinle evleneceğimi söylemek istedim.

Steph bana bir içki daha uzattığında bu mesaj telefonumu aydınlatıyor ve ben sevinçle ciyaklıyorum.

"Cidden," diyor Montresa. "Bu adamı nereden buldun lan? Ve onlardan daha fazla var mı?"

"İşte!" Tara heyecanla söylüyor. "Onunla burada, Chicago'da tanıştı!" Montresa şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor.

"Evet, o kadarını anladım, sadece bir kızın o erkek havuzuna nasıl girebileceğini bilmek istiyorum."

"Yani Seksi Sosyetik Bekârlar Buluşması gibi mi?" Mel gülüyor. "Ya da Milyarder Baba Deposu gibi mi?" Steph gülüyor.

Neredeyse içimde boğuluyordum.

"Bilmiyorum ama Jaxon'ın tüm korumalarının bu kadar çekici olmasının çok kaba olduğunu söylemeliyim!" Bethany gülüyor.

"Mmhmm!" Montresa başını sallar. "Düpedüz saygısızlık." Hepimiz gülmekten kırıldık.

"Kimin bana saygısızlık etmesine izin vereceğimi sana söyleyeyim," diyor Stacy, belli ki biraz kafası güzel. Bir an duraklar, sonra Charlie'ye bakar, o da

birkaç metre ötede durup kulüp müdavimlerini inceliyor.

"Biliyordum!" Diğer kızlar ona takılırken ben gülüyorum.

Montresa başını sallayarak onaylıyor: "Kızım, bu adam ÇOK İYİ."

"O gerçekten çok güzel," diye fişkırıyor ve loş bar ışıklarında bile kızardığını ve dudağını ısırdığını görebiliyorum.

"Bekâr mı?" Tara bana sordu.

"Evet, bildiğim kadarıyla!" Heyecanla söylüyorum. "Ve bunun da ötesinde, o gerçekten iyi bir adam."

Muhtemelen açıklayabileceğimden çok daha fazlası.

"Ve onu kesinlikle sana bakarken yakaladım," diyorum sessizce ona göz kırparak, tüm yüzünün aydınlanmasını izliyorum.

Kızlar Stacy'ye Charlie'ye aşık olduğu konusunda nazıkçe takılıp, gidip onunla konuşması için onu kışkırtırken sessizce içkimden bir yudum daha alıyorum.

Stacy benim kuzenim ve ona iyi davranacağını biliyorum. Ve elbette Charlie de ona iyi davranacaktır. Ama bunun nişanlımla çalışmasını nasıl engelleyeceğinden emin değilim. benim çöpçatanlığımı onaylıyor.

Jaxon'ın erkeklerinin çoğunun kız arkadaşları ya da eşleri olmasına rağmen ve Charlie'nin kuzenime ilgi duyduğunu söyleyebilirim, bana zaten söyledi

Don'a olan bağılılığını her türlü ilişkinin üstünde tutacaktı. Öyle bir bağılılık ki, kiminle çıkarsa çıksın ya da evlenirse evlensin, bu mafya yaşam tarzını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Stacy'nin bu bilgiye nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kızlar Charlie'ye övgüler yağdırmakla meşgul oldukları için ben de banyoya gitmeye karar verdim.

Ancak masaya dönerken Jaxon'a mesaj atmayı unuttuğumu fark ediyorum ve hemen telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya başlıyorum.

Ama telefonuma gömüldüğüm ve nereye gittiğime dikkat etmediğim için yanlışlıkla uzun boylu, kaslı, kumral saçlı bir adama çarpıyorum. Onu en son gittiğimiz bardan hemen tanıdım.

Kedi gibi sesleniyor ve başarısız bir şekilde bizimle konuşmaya ya da dans etmeye çalışıyordu.

"Merhaba," diyor sinsice. "Yine karşılaştık."

"Merhaba," diyorum kibarca, etraftan dolaşmaya çalışırken.

"Hey, hey, hey," diye sırtıyor arkadaşı, kahverengi saçlı, uzun boylu, kaslı bir başka adam yanımıza yaklaşırken. "Nereye gidiyorsun, sevgilim?"

"Arkadaşlarıma dönüyorum," diyorum, bu sefer daha az kibar bir şekilde.

"Neden acele ediyorsun? Bütün gece dikkatini çekmeye çalıştım." "Benim bir nişanım var."

"Yani? Onu burada göremiyorum. Neden kalıp bizimle bir içki içmiyorsun?" Dedi, bir adım daha yaklaşarak.

"Hayır, teşekkür ederim. Dediğim gibi, arkadaşlarım var," diyorum nişan yüzüğümü göstererek. "Ve bir nişanım."

Adam alay eder ve bir şey söylemek için ağzını açar ama Charlie onun sözünü keser.

"Bayan Tyler? Burada bir sorun mu var?"

Adamlar geri adım atıyor ve ben ona doğru yürürken başımı sallıyorum. "Hiç de değil," diye sırtıyorum kendi kendime, masaya geri dönerken

ama hepsinin ayağa kalktığını ve dans pistine doğru gittiklerini görüyorum.

"Hadi Nat!" Steph bağılıyor.

Kahretsin! Jaxon'a hala mesaj atmadım!

"Hemen geliyorum!" Masada durup telefonumu çıkarırken "Hemen geliyorum" diyorum.

Uzun boylu sarışın adamla itişip kakışırken yanlışlıkla Jaxon'a yarım yamalak bir mesaj gönderdiğimi fark ediyorum.

...ve o da cevap verdi.

Ben

12:11: Yapamam

Jaxon

12:12: Ne yapamazsın?

Jaxon

Nat? Her şey yolunda mı?

Aman Tanrım! Hoppala!

Ben

12:16: Çok özür dilerim bebeğim, "Ben de seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum!" demem gerekiyordu. Ama ürkütücü bir pislği savuştururken dikkatim dağıldı. Seni seviyorum!

Cevap verip vermeyeceğini görmek için bir süre daha bekliyorum ama Steph dans pistinden tekrar adımı söylüyor ve beni almaya geliyor. Telefonumu cebime atıyorum ve onunla dans etmek için dışarı çıkıyorum.

Birkaç şarkı ve içkiden sonra sırtım Montresa'ya dönük dans ederken birdenbire o ürkütücü sarışın adam tekrar beliriyor ve benimle dans etmeye çalışıyor.

Bu adam bir ipucu alamaz mı?!

Steph'e doğru manevra yapıyorum ama birkaç dakika sonra adam tekrar beliriyor, bu sefer yanında arkadaşı da var.

"Efendim, Bayan Tyler'ın yanından uzaklaşmanızı rica edeceğim," diyor Charlie, bir anda ortaya çıkarak.

"Kendi işine bakmanı istiyorum, dostum." Adam Charlie'nin yüzüne bakarak tersledi.

"Siktir git!" Ona çıkıştım. "İlgilenmediğimi söyledim, seni pislik!!"

"Az önce bana ne dedin sen?!" Beni yakamdan tutup

Kol.

İşte o an kıyamet kopuyor.

Elini üzerime koyduğu anda Charlie omzunu tuttu ama hemen sarhoş adamın arkadaşı tarafından saldırıya uğruyor ve karnına yumruk atılıyor. Charlie misilleme yaparken etrafımızdaki nefes alışları ve çığlıkları duyabiliyorum.

Adamın arkadaşının yüzüne defalarca yumruk atarak karanlıkta diğer dansçılara çarptı.

"Natalie!" Grup dördümüz arasında yaşanan itiş kakışı fark etmeye başladığında Steph'in bağırdığını duyuyorum.

"Biri polisi arasın!" Bir kadının bağırdığını duyuyorum.

Bir yandan da beni kolumdan tutup dans pistinden çekmeye çalışan adamdan kurtulmak için kıvranıyorum.

"BIRAK BENİ!" Bağıriyorum, topuğumu ayağına vuruyorum ve sonra diğer elimle yüzüne sert bir tokat atıyorum.

"AH! SENİ KALTAK!" Adam bağıriyor ve öfkeyle bana tokat atmak için elini kaldırıyor. Ancak, kolu havada yakalandığı için bunu yapamadı.

Jaxon tarafından.

Jaxon hemen sarhoş adamın yüzüne bir yumruk atarak burnunu kırıyor ve çevredeki panik halindeki kulüp müdavimlerinin üzerine kan sıçramasına neden oluyor. Jaxon önce yüzüne, sonra da karnına bir yumruk daha atınca adam tökezliyor, bu sırada etrafımızdan çığlıklar yükseliyor ve insanlar tıklım tıklım dolu kulüpte yaşanan arbededen uzaklaşmak için etrafa dağılıyor.

Sarhoş adam Jaxon'a yumruk atmaya çalışır ama karanlık kulüp ışığı ve yüzünden damlayan kan yüzünden önünü göremez. Sonunda karanlıkta körlemesine savurmaya başladı. Jaxon adamın çenesine ve karnına güçlü darbeler indirerek dizlerinin üzerine düşmesine neden oluyor. İşte tam bu noktada nişanlım adamı gömleğinden yakalıyor ve barın üzerinden içki vitrininin cam duvarına fırlatarak parçalanmasına neden oluyor.

Sonra müzik durur.

Olay çıkarmamak için çok fazla.

Arka koltuktan Jaxon'ın artık boş olan kulübün dışında başka bir polis memuruyla konuşmasını izliyorum.

Range Rover'ın renkli camları için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. kamera flaşları her yönden acımasızca patlarken, şu anda olduğumdan daha fazla pencere.

Vay anasını. Jaxon çok kızacak.

Jaxon, Ethan'ın beni hemen Range Rover'a götürmesini sağlamış olsa da, keşke diğer kızlarla birlikte

Limuzindeki Manor. Çünkü polisle konuşmasını bitirip bize doğru yöneldiğini gördüğümde hemen titremeye başlıyorum. Kapıyı açıyor ve paparazzilerin sorularından kaçınarak hızlı adımlarla içeri giriyor.

"Bizi eve götür Ethan," diyor Jaxon, sesi alçak çıkıyor ve araba ileri doğru yalpalıyor.

Sessizliği bozmadan önce ancak on adım gitmiştik. "Jaxon, çok üzgünüm!" Gözyaşlarıyla söylüyorum.

"Nat-" Jaxon başını sallayarak söylüyor ama ben art arda onun üzerinden konuşmaya devam ediyorum.

"Ne olduğunu bilmiyorum! Ama o adam bizi rahat bırakmadı!" Ellerime bakarak ve nefesimi tutamayarak söylüyorum.

"İstemiyorum-" demeye çalışırken bana döndü.

"Ama Charlie," diyerek tekrar sözünü kesiyorum. "Denedi... gerçekten denedi-"

"Natalie," diyor Jaxon sertçe, beni kendine çekerek. "Sakin ol. Her şey yolunda. Bu senin hatan değildi."

Daha önce ağladığımı düşündüysem, bu bir yalandı.

Çünkü Jaxon beni bedenine doğru çekerken gözyaşlarına boğuluyor ve göğsüne doğru hıçkırıyorum. Kollarını şefkatle bedenime doluyor, kulağıma fısıldıyor ve beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Düşündüm ki... Düşündüm ki bana çok kızacaksın." Nefesimi tutmaya çalışarak hıçkırdım.

"Tatlım," diyor nazikçe, ağlamaklı yüzümü kendine doğru çekerek.

"Sana asla kızgın olamam. Nefes al. Sadece nefes al, Nat. Her şey yolunda."

Yavaşça nefesimi yeniden bulmaya başlıyorum ve Ethan sessizce Jaxon'a ön koltuktan mendilini uzatıyor. Jaxon'ın kolu belime dolanırken ben de gözlerimi siliyorum.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben... Bu gece olay çıkarmak istememiştim, aslında özellikle-"

"Natalie, dur," diyor Jaxon kararlı bir şekilde. "Bunların hiçbirisi senin hatan değildi, bu çok saçma. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Ama... kaosa neden olmamak konusunda bana söylediklerin ne olacak?" "Kaosa sen sebep olmadın. O pislik yaptı."

"Peki ya polis? Başın belada mı? Ne olacak? O adam seni dava edecek mi? Ya basın?"

Jaxon kıkırdıyor ve yemin ederim Ethan ve Charlie'nin de ön koltuktan kıkırdadığını duyuyorum.

Bana gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma götürüp beni usulca öpmeden önce başparmağıyla çenemi hafifçe okşuyor.

"Rahatla," diyor Jaxon sırtarak. "Burası *bizim* şehrimiz. Özellikle de bu geceden sonra."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir şey yok aşkım," diyor alnımdan öperek.

"Yani," diyorum dikkatlice. "Kayıp koyununu mu buldun?"

"Bir bakıma," diye sırtıyor. "Sürü seyreltildi."

"Oh..."

"Ama sen, canım," diyor elimi öperek. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Şehir yine bize ait."

Ev halkının çoğunluğunun uyuduğu Malikâneye dönüyoruz. Ancak, dönmemizi beklemekte ısrar eden Steph, fuayeye girdiğimiz anda üzerimize atlıyor.

Jaxon komuta merkezindeki Alfa Ekibi ile konuşmak için dışarı çıkıyor ve ben de Steph'i üst kata, yatak odasına davet ediyorum.

"Vay anasını Tyler," diyor Steph, ona kulüpte olanları anlatmayı bitirdikten sonra. "Jaxon gerçekten daha iyi bir zamanda ortaya çıkamazdı!"

"Evet," diyorum şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturarak. "Sanırım benim yarım yamalak yazdığım mesaj, ardından gelen ve bir pisliğin beni rahatsız ettiğini söyleyen mesajla birleşince onu uğramaya ikna etti."

"İyi ki yapmış," diyor Steph, gözleri kocaman açılmış. "O adamın canına okudu. göt!"

"Gerçekten de öyle."

"Sana karşı çok korumacı," diyor gözlerini bana dikerek. "Hiçbir fikrin yok," diyorum gülümseyerek.

Gülümsüyor ve içkisinden bir yudum alarak başını sallıyor. Sessizlik içinde oturuyoruz.

Birden yatak odasının kapısı açılıyor ve Jaxon içeri giriyor, Steph'in yanımda olduğunu fark edince duraksıyor.

"İyi akşamlar," diyor, sesi alçak.

Steph bana dönüp kadehi masaya bırakmadan önce sırtarak kadehini ona doğru kaldırıyor.

Ayağa kalkarak, "Gerçekti Tyler," diyor.

Onu kapıya kadar takip ettim, ama aniden durdu ve bana döndü.

Sırt.

"Biliyor musun, bu gecenin son gecem olduğunu fark ettim. sana 'Tyler' diyebiliyorum."

"Bu doğru. Yarın Bayan Pace olacak," diyorum sırtarak. "Sanırım teknik olarak *bugün*."

"Sana yaklaşıyor," diye fısıldıyor ve koridorda ilerlemeye başlamadan önce bana sarılıyor.

Sözlerinin içime işlemesine izin vererek arkasından bakıyorum.

"Gerçeklik henüz ortaya çıkmadı mı?" Arkamdan Jaxon'ın sesi geliyor ve parlayan ateş ışığında onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Korkmaya mı başladınız Bayan Tyler?"

Kapıyı kapatıyorum, kapıya yaslanıyorum ve ona bakıyorum.

Takım elbisesinin paltosu sandalyenin arkasına saçılmış, gömleğinin üst iki düğmesi açık, bir eli cebinde, diğer eliyle de bir bardak burbon tutmuş halde duruyor.

"Ya öyleyse?" Ona gözlerimi kısarak şakacı bir şekilde soruyorum.

Sırtıyor, kadehini yere bırakıyor ve bana doğru yaklaşıyor. Ateşin parıltısı gölgesinin iki kat daha korkutucu görünmesine neden oluyor.

"Hmmm, o zaman sanırım senin için iğrenç derecede pahalı çoraplar bulmam gerekecek," diye homurdanarak beni kapıya sıkıştırdı ve nefes nefese kalmama neden oldu.

"Vay, vay, vay," diye tatlı tatlı dudaklarına yapışıyorum. "Bu akşam tam bir Kazanova gibi davranıyorsun."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben ona doğru kıvrılırken, o da dev avuçlarıyla kıcımlı kavrarken bedenini bana doğru bastırıyor. Onu ne kadar çaresizce istediğimi ve kaza yüzünden en son içime *girmesinin* üzerinden bir aydan fazla zaman geçtiğini fark ediyorum.

Kanım damarlarımda ısınıyor ve ondan geri çekiliyorum.

"Jaxon, beni almanı istiyorum," diye fısıldıyorum ona, boynumu öperken.

İç çekiyor, beni tekrar öpüyor.

"Bu gece benimle sevişmeni istiyorum," diyorum nefeslerimin arasında, dudağını hafifçe ısırarak.

Alnını alnıma bastırmadan önce boynumda bir süre daha oyalanıyor.

"Ona ihtiyacım var..."

"Natalie," diyor nazikçe. "Dr. Townsend'in ne dediğini biliyorsun, bunu aceleye getiremeyiz."

"Yapmıyoruz!" İç çekerek ona yalvarıyorum. "Dr. Townsend dört hafta dedi ve biz de bunu yaptık. Sana sahip olmak için yanıp tutuşuyorum Jaxon."

İç çekiyor, elini belime dolayıp beni kendine doğru çekerken, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken yalvarışlarıma karşı koymaya çalışıyor.

"Mesele *sadece* o değil," diyor usulca.

Gözlerimi onunkileri bulmak için kaldırıyorum ama o kendi kendine kıkırdarken yere bakıyor.

"Zaman çizelgesinin garip bir şekilde *uygun* olduğunu düşündüm." "Ne demek istiyorsun?"

"Eski kafalı olduğumu söyleyeceğinizi biliyorum ama son birkaç ayda ve özellikle de son birkaç ayda yaşadıklarımız göz önüne alındığında haftalar," derken zorlukla yutkunuyor ve sonunda bana bakıyor. "*Bunu* yarın geceye saklamanın özel bir şey olacağını düşündüm."

"Gerçekten mi?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Evet. Bunu ikimiz için de yeni bir başlangıç olarak düşünmüştüm," diyor, mavi empyrean gözleri beni olduğum yerde felç ediyor. "Ve inan bana, dün gecemizde *karımla* sevişebileceğimi bildiğim için beklemekten mutluluk duydum."

Sözleri beni derinden sarsıyor ve ona gülümsüyorum, yanaklarım kesinlikle kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor.

"Jax," diyorum ellerimle yüzünü okşayarak. "Elbette. Kesinlikle yarın geceye kadar bekleyebiliriz. Sessiz bir gece geçirebiliriz bu gece."

Dudaklarını şefkatle öpüyorum, ama o karanlık bir şekilde kıkırdamaya başlıyor.

"Beni yanlış anlıyorsun, *Αγαπημένη*," diye homurdanıyor, gözlerini kısarak

gözlerini bana dikti ve parmağını çenemde gezdirdi. "Seks söz konusu olmayabilir ama *sessiz* bir gece olacağını hiç söylemedim."

"Eeek!" Köprücük kemiğimi öperken ciyaklıyorum.

"Çünkü önümüzdeki on dakika içinde dilimde dölünün tadını almazsam delirebilirim."

Bölüm 36

JAXON

"Jaxon? Burada ne yapıyorsun?" Yatak odasının kapısını çaldığımda Mel soruyor. "Törenden önce gelini gelinliğiyle göremeyeceğini bilmiyor musun? Bu kötü şans getirir!"

"Kahretsin! Elbiseyi çoktan *giymiş* mi? Giymeden önce onu yakalamaya çalışıyordum," diyorum iç çekerek.

"Pek sayılmaz," diyor, odaya dönüp bakarak. "Biz de tam ona yardım etmek üzereydik."

"Bana bir iyilik yapıp birkaç dakika oyalayabilir misin? Onunla birlikte giymek isteyebileceği bir şeyim var."

"Oy! Hanımlar, bunu biraz erteleyin ve örtünün!" Mel odaya doğru bağıırıyor. "Damat geldi!"

Kapıyı kapatıyor ve Mel içeridekilerin geri kalanına emirler yağdırırken ayak sesleri ve fısıldaşmalar duyuyorum.

Tam da burada durduğumu unuttular mı diye düşünmeye başlamıştım ki kapı tekrar açıldı.

Mel sırtarak, "Bay Pace, içeri buyurun," dedi.

Son on yıldır yatak odam olan ana süite yavaşça adım atıyorum, kendimi şu anda hissettiğimden daha garip hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Odanın içinde bir düzine sessiz kıkırdama ve fısıltı duyulurken kapıdan sadece birkaç adım içeride duruyorum.

"Jaxon, hayatım," diyor Bayan Tyler, önce beni kucaklayarak. "Kesinlikle çok şık görünüyorsun."

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsunuz Bayan Tyler," diyorum gülümseyerek. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama en azından hediye getirdim. Hediyelerimi nerede bulabilirim? Gelin mi?"

Gülümsüyor ve nişanlımın diz boyu ipek bir bornozla sabırla oturduğu ve Steph'in pudra sürmesine izin verdiği makyaj masasını işaret ediyor

Yanaklar.

Yavaşça ona doğru yürüyorum ve aynadaki yansımasında bana gülümsüyor.

"Hayır, lütfen," diyorum, sandalyeden kalkmaya çalışırken onu durduruyorum. "Olduğun yerde kal."

Elimdeki kadife siyah kutuyu makyaj masasının üzerine bırakıyorum. "Sen," diyor bana gülümseyerek.

"Sen," diye karşılık veriyorum. "Buraya böyle daldığım için beni bağışlayın, bana bu zamanın kutsal olduğu falan söylendi. Belki o eski kolyeyi değiştirmek istersin diye düşündüm."

"Bu *eski* kolye mi?" diye alay ediyor.

Boynunda asılı duran yirmi beş karatlık gözyaşı damlası pırlantayı parmağıyla tutarken kafası tamamen karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor.

"Jaxon," diye fısıldıyor. "Bunu benim için almıştın, nişanımız için, hatırladın mı?"

"Biliyorum, biliyorum," diyorum yere bakarak ve çenemi ovuşturarak, umutsuzca gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Ama bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor, değil mi?"

"*Dört* gün önceydi," diye gülerek gözlerini deviriyor.

"Yine de değiştirmek isteyebileceğini düşündüm." "Ne için?"

"Bunlar için."

Siyah kutuyu açtım ve ona doğru çevirdim.

Steph, Mel ve Bayan Tyler aynı anda soluk soluğa kalırken, Natalie iki eliyle ağzını kapatır.

"Ne?!"

"Bu da ne?!" Ön sırada oturmayan kuzenler soruyor.

Nişan kolyesini çıkarırken Natalie, "Troya'nın Safirleri," diye fısıldıyor.

Safirleri yavaşça kutudan çıkarırken, "Sanırım bu evet demek," diyorum. "Bu iyi bir şey çünkü kuyumcuya onları *senin* için özel olarak sıfırlattım bile."

Steph ve Natalie'nin etrafını saran kızlar geri çekilerek Tyler ailesinin diğer üyelerinin de görmesini sağlarlar. Şok ve mırıltı Ailemin asırlık mücevherlerini nazikçe boynuna doladığımda odanın her tarafına yayılıyor.

Ben tokayı takarken o da kolyeyi yerinde tutuyor ve ortadaki safire hafifçe dokunuyor.

"Ama..." diye fısıldıyor. "Ben onların... *kaybolduğunu* sanıyordum." diyor, kelimelerini özenle seçerek ve aynadan bana bakarak.

"Öyleydi," diyorum sessizce, kolyeyi düzelterek. "Ama sonra iade edildiler."

Mükemmel bir uyum sağlıyorlar ve müstakbel eşimin boynunda kesinlikle çarpıcı görünüyorlar.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldıyor ve gülümseyerek başını sallıyor. "Jaxon, gerçekten çok güzeller."

"Hayır, onlar gerçekten de birer mücevher," diyorum, tokayı tutturduğum ensesine yumuşak bir öpücük kondurup aynadan ona bakarken. "Öte yandan *sen*, *Αγαπημένη*, gerçekten çok güzelsin."

Yanına diz çöküp elini elime alıyorum, dudaklarıma götürüyorum ve kızarmasını memnuniyetle izliyorum. Arkamda, Steph'in Bayan Tyler'ı ağlamaması için ikna etmeye çalıştığını ve ona makyajını erkenden bozmaması gerektiğini söylediğini duyduğuma eminim.

"Sonunda bana nasıl olduklarını söyleyeceksin..." Natalie sessizce söylüyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

"Elbette," diyorum başımı güven verici bir şekilde sallayarak. "Ama şimdilik önemli olan tek şey, bugün için zamanında eve dönüş yolunu bulmuş olmaları. Belki de bu kaderdir."

"Bu Tanrılar tarafından kutsandığımız anlamına mı geliyor?" Natalie bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

Gülümsüyor ve pembe yanakları ile büyüleyici zümrüt yeşili gözlerinin etrafına dökülen yumuşak bukleleri arasında, odada bizimle birlikte başka birinin olduğunu anında unutuyorum.

"Bilmiyorum," diyorum elimin tersiyle şefkatle yanağını okşayarak. "Ama eminim ki öyleyim."

Kapı çalınıyor ve Steph'in zamanlamaya dikkat etmesi iyi bir şey çünkü muhtemelen Natalie'nin yanında saatlerce diz çökebilirdim; güzelliği karşısında büyülenmişim.

Ancak şu anda kendimi bir kadın kasırgasının içinde buluyorum ve birkaç saniye içinde kendi yatak odamdan dışarı çıkarılıyorum, kapı arkamdan sıkıca kapanıyor.

Görünüşe göre ona eşlik etmek için koridorda bekleyen babası tüm bu olanları izliyor.

"Bazen bir grup semazen gibi oluyorlar," diye kıkırdıyor ve omzumu sıvazlıyor. "Sonunda alışıyorsun diyeceğim ama gerçekten alışmıyorsun."

"Anlaşıldı," diye kıkırdadım, kravatımı düzelttim ve hiç bir şey *yapmamış* gibi davranmaya çalıştım.

Son altmış saniyemi bu akşam güzel kıızıyla nasıl sevişeceğimi hayal ederek geçirdim.

"Ben aşağı insem iyi olacak."

"Evet," diyor Bay Tyler başını sallayarak. "O otoriter düğün planlamacısı ve mor mohawklı sümüklü tasarımcı sen."

"Sanırım artık onlardan kaçamayacağım," diye iç geçiriyorum.

Ethan'ın da kıcıma yapışmasını istemiyorsam tabii.

"Umarım onları bulmadan önce bir viski bulabilirim."

"İşte," diyor takım elbisesinin içine uzanırken. Bir matara çıkardı ve bana uzattı. "Eminim seninkinin tadı daha iyidir, ama seni *önce* bulurlarsa diye."

Kıkırdıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Teşekkür ederim," diyerek başımı salladım ve ona geri verdim.

"Şimdi, Mr.

Mohawk, muhtemelen sadece kaşlarımı aşırı analiz etmek istiyor. *Yine.*"

"Korkarım bu konuda size yardımcı olamayacağım, o yüzden iyi şanslar. Göreceğiz bakalım.

Bay Tyler ben merdivene doğru dönerken kıkırdıyor.

Ne gariptir ki, ayaklarım fuayenin mermer zeminine değdiği anda, Malikâne'de yaşanan koşuşturmayı izlerken, yüzümde belirtmeye başlayan gülümsemeye engel olamadığımı fark ediyorum.

Benim adım Jaxon Pace ve bugün evleniyorum.

"Pekâlâ beyler," diyor Bay Mohawk coşkuyla. "Sonunda sizin için hazırız."

Teker teker yavaşça çalışma odasından çıkıyoruz ve kendimi mor saçlı adam tarafından kendi evime doğru götürülürken buluyorum.

"Bekle, koridorun sonuna geldiğinde orada öylece durup bana gelmesine izin mi vereceğim, yoksa onlar gelirken onu selamlamak için öne mi çıkacağım?" diye sordum,

Adamlarıma fısıldayarak.

"Sanırım orada öylece durman gerekiyor," diyor Levi.

Charlie başını sallayarak, "Hayır dostum, aşağı inip onunla tanışman gerekiyor," diyor.

"Bekle... koridorun sonunda mı?"

"Hayır, koridorun sonuna geldiğinde."

"Onun sonuna mı, kadının sonuna mı?"

Wesley sorar.

"Ne?" Charlie şaşkınlıktan yüzü buruşmuş bir halde ona cevap verir.

"Ne demek 'onun sonu ya da onun sonu'?"

"Sanki koridorun *onun* tarafındaki ucu *onunkinden* farklıymış gibi."

"Sen neden bahsediyorsun? Tek bir koridor var!" Oturan misafirlerin yanından geçerken sessizce tıslıyorum.

"Doğru kontrol edin," diye açıklıyor Wesley. "Onun koridorun sonu olarak düşündüğü şey ile sizin koridorun sonu olarak düşündüğünüz şey iki farklı şeydir çünkü farklı yönlerden geliyorsunuz."

"Sadece tek bir koridor var, dostum," diyor Levi, biz kemerli girişe doğru adım atarken. Ama sonra hemen arkamızda duran rahibe özür dileyerek dönüyor. "Hay aksi. Özür dilerim, Peder."

"Ciddi misin?!" Dişlerimi sıkarak fısıldıyorum. "Hiç yardımcı olmuyorsunuz!"

Natalie'nin teyzelerinden biri dönüp sitemle bana bakarken, bunu *biraz* yüksek sesle fısıldamış olabileceğimi fark ediyorum.

"Onu da affet baba," diye özür diliyor Levi, ben ona sinirli bir bakış fırlatırken.

"Ve hangi cehennemde-" diye söze başlıyorum.

Ethan yanımda belirerek sakince, "Tam burada," diyor.

"Tanrı'ya şükür!"

"O da öyle demek istemedi Peder," diye fısıldıyor Levi rahibe bir kez daha.

"Sorun nedir?" Ethan bana fısıldıyor.

"Sürekli burada mı kalmam gerektiğini yoksa yürüyüp onunla koridorun sonunda mı buluşmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum."

"Ve koridorun *hangi* ucunda!" Wesley araya girer.

"Kapa çeneni, Wesley!" Tıslıyorum.

"Baba-"

"LEVI!" Sesimi alçaltmaya çalışarak bağııyorum. "Eğer bir kez daha özür dilersen, seni tokatlayacağım!"

"Evet, efendim. Özür
dilerim, efendim."
Ona ters ters
baktım.

"DOSTUM." Charlie gözlerini devirerek şöyle diyor. "Az önce özür
dilemeyi bırakmamı söyledi..."

Ethan yanımda keyifle homurdanırken gözlerimi kapatıp burnumdan
nefes alıyorum.

"Jayme bunu zaten açıkladı sanıyordum?" diyor.

"Jayme de kim?" Tersliyorum.

"Jayme? Düğün organizatörü mü? Dinlemediğin belli olan kişi."

"Devam et ve şaşırmış gibi davran," diyorum alaycı bir şekilde. "Ama
önce, gerçekten Sağdıç olup bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin?
Burada benimle birlikte duran bu aptalların hepsini boğmadan
önce?" Ethan kendi kendine kıkırdar.

Adamlara bakar ve boğazını temizler, başını düzeltir.
Omuzlarını ve ellerini vücudunun önünde kavuşturarak diğer adamların da
aynı şeyi yapmasına neden oldu.

"Sakin ol," diyor sessizce eğilerek. "Babası onu bize doğru götürecektir.
Yaklaştığında bir adım öne çık ve elini seninkine koymasına izin ver. Tek
yapman gereken bu."

Başımı sallıyorum, grubun şarkı değiştirdiğini duyuyorum ve düğünün
geri kalan konuklarının yerlerini aldığını görüyorum.

Michigan Gölü'nün kayalıklarında Noel arifesi olmasına rağmen, bu
düğün için havanın kendisini fethetmek amacıyla hiçbir masraftan
kaçınmadım.

Tören için tüm veranda alanını kapsayacak şekilde geçici cam paneller
yerleştirildi ve tavandan sarkan ip ışıklar üzerindeki yüzlerce Edison
ampulünün yanı sıra, Chicago gece gökyüzünün rahatça görülebilmesini
sağladı.

Düzinelerce piramit veranda ısıtıcıları koridoru ve tören alanının
çevresini çevreliyor ve son teknoloji ürünü bir bağlantı sistemi sayesinde
her bir konuk sandalyesine kendi ısısıyla güç veriyor.
Bu ve sandalyelerin üzerine örtülen kaşmir battaniyeler arasında görünürde
hiçbir yerde soğuk bir kış olmamalıdır.

Birden ışıklar kararıyor ve yaylı çalgılar dörtlüsünün Pachelbel'in
Kanonu'nu çalmaya başladığını duyuyorum.
Bu, törenin başladığının işaretidir. Ethan hariç.

Alfa Ekibimin geri kalanı kararlı bir şekilde yanımda, gelin partisindeki kadınlara eşlik etmek üzere eve geri dönüyor.

En azından dinliyorlardı.

Tara, Stacey, Montresa ve Mel bize doğru yürüyüp solumdaki yerlerini alırken kibarca gülümsüyorum.

Sonunda, çiçek yapraklarıyla dolu sepetini taşıyan Jessica ortaya çıkar. İlk başta gergin bir şekilde Steph'in elini tutuyor ve yavaşça yürüyor. Steph her iki adımda bir sepetin içine uzanır, eline birkaç yaprak alır ve Jessica'ya yaprakların yol boyunca nasıl serpiştirileceğini göstermek için onları havaya fırlatır.

koridorda yürürken.

Jessica alışmaya başlar, ama sonra birden durur ve bir an Steph'e, sonra da meraklı gözlerle yaprak sepetine bakar.

İşte o zaman olduğunu görüyorum.

Taç yaprakları yerleştirme işleminin yavaşlığından bıkan kızım sepeti ellerinin arasına alır ve kimse onu durduramadan tek bir süpürme hareketiyle TÜM çiçek yapraklarını yukarı doğru fırlatır.

Jessica, Steph, konuklar ve koridor bir anda uçuşan çiçek yapraklarıyla kaplanırken sıcak kahkahalar etrafı dolduruyor.

"O kesinlikle *senin* kızın," diye kıkırdıyor Ethan yanımda, ben eğlenerek başımı sallarken.

Steph hâlâ gülerek Jessica'nın elini tutuyor ve koridorda ilerleyerek kemerin önündeki yerlerini alıyorlar.

Sonra sessizce tüm seyirciler ayağa kalkıyor ve o anın geldiğini anlıyorum.

Neredeyse tüm hayatımı sınırdan yaşadım. Düzinelerce kötü çatışmadan ve sayılamayacak kadar çok korkunç senaryodan sağ çıktım ve Pace Ailesi Mafyası'nda uzun bir kuşaktan gelen Dons'ların sonuncusuyum.

Ama Natalie'nin kapıda belirmediğini gördüğüm anda içimi kaplayan his nefesimi tamamen kesiyor.

Zamanın kendisi durdu ve o bana doğru yürürken dünyanın geri kalanı unutulup gidiyor.

Nişanlımın seçtiği muhteşem gelinlik her kuruşuna değdi. A Vücuduna mükemmel bir şekilde yapışan dantel ve ışıltılı kumaş karışımı ve kalçasının önünden yukarı doğru lezzetli bir şekilde alay eden bir yırtmaç, sanki sadece onun için yapılmış gibi görünüyor.

Babası yaklaşırken bir adım öne çıkıp elini tutuyorum ve hiç düşünmeden onu öpmek için kendime çekiyorum.

Küçük kalabalığın soluğunu

duyuyorum. "Oh-"

"Jaxon," diye fısıldar Ethan.

Rahip boğazını temizler.

"Sanırım bunu yapmak için beklememiz gerekiyor bebeğim," diye kıkırdıyor Natalie usulca, ben dudaklarından uzaklaşırken.

"Oh," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Hoppala."

Bu süreçte neden bu kadar çok adım var?

Rahip Tanrı, sevgi ve kim bilir daha neler hakkında salyangoz hızıyla konuşurken onu dinlemiyorum. Ona bakmıyorum bile. Sürekli bana bakıp gülümseyen Natalie'ye bakıyorum.

Hayatımın bir döneminde tüm bunları yaşama fikrine katlanamıyordum. Ve bir insana bağlanma fikrini kavrayamıyordum. Bunun benim yapabileceğim bir şey olduğunu düşünmüyordum ve bu konuda en ufak bir üzüntüm yoktu. Evlilik mutsuzluğu seven aptallar içindi ve ben özgürlüğümü seviyordum.

Ama *onunla* tanışmak her şeyi değiştirdi.

Ve bu andan önce hiçbir şey var olmamıştır.

"Natalie, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun?

Bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi yok edene kadar sevmek ve bağrına basmak için parçası?"

"İstiyorum."

"Ve sen, Jaxon-"

Rahibin sözünü kazara keserek, "İstiyorum," diyorum. Kalabalık kıkırdıyor.

"Özür dilerim baba," diyorum kızaran Natalie'ye gülümseyerek.

"Devam edin lütfen."

"Bu kadını, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana kadar sevmek ve bağlanmak üzere eşin olarak kabul ediyor musun?"

"İstiyorum," diyorum kararlılıkla. "Her zaman."

"O halde bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Hayatınız boyunca birbirinize karşı iyi olmanız dileğiyle," diyor ben sabırsızlıkla beklerken. "Evet, Bay Pace, *şimdi* gelini öpebilirsiniz."

Daha fazla tereddüt etmeden yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve etrafımızda tezahüratlar yükselirken onu tutkuyla öpüyorum.

Bugünden önce aşkın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama yanlışmışım.

Çünkü Natalie'nin gözleri benimkileri bulduğunda, sonunda tamamen çözülmenin ne demek olduğunu anlıyorum.

Çünkü şu anda biliyorum ki, ona veremeyeceğim hiçbir şey yok, onun için yapamayacağım hiçbir şey yok ve yeryüzünde beni bu kadını ciğerlerime kadar sevmekten alıkoyabilecek hiçbir şey yok. ver.

Ben onunum.

Ve o *benim*.

OceanofPDF.com

Bölüm 37

NATALIE

Jaxon beni bir kez daha kendine doğru çekerken, küçük cam çardağımızda tezahüratlar yankılanırken beni alçaltıp derinden öperken etrafımıza yapraklar dökülüyor.

"Seni seviyorum Natalie," diye fısıldıyor Jaxon bana.

"Ve seni seviyorum," diye fısıldıyorum, Jaxon'ın yüzüne dokunuyorum ve bunun bir rüya olmadığını fark ediyorum.

Bu gerçek. Ben artık Bayan Pace'im, Chicago'nun en iyi oyuncusu

Jaxon Pace'in karısı.

en sevdiği oğlu, otelci milyarder ve Kuzey Amerika'nın en büyük ve en saygın mafya ailelerinden birinin Don'u.

İkimizi de ayağa kaldırırken, ailemin etrafımda kutlama yapmasının tadını çıkarmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Bizi kalabalığın arasından yavaşça çekerken ve ailemin çeşitli üyeleri bana sarılıp tebriklerini fısıldarken bile gözlerimi ondan alamıyorum.

Benim kocam.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş smokinin içinde kesinlikle karşı konulmaz görünüyor ve buz mavisi gözleri ruhumun derinliklerine gömülerek bu anı ve bu hatırayı tüm zamanlara kazıyor.

Önümüzdeki birkaç saat sanki bir milyon mil hızla geçip gidecekmiş gibi geliyor.

Saat.

Uzun mesafeli misafirlerimizle kaynaşıyoruz ve akşam yemeğini balo salonu. Mumlar ve altın desenli buz mavisi çiçeklerle şaşırtıcı bir şekilde dekore edilmişti. Jessica pastayı kesmemize yardım ediyor ve herkesi eğlendirmek için babasının burnuna krema sürmeyi ihmal etmiyor.

Ama eski viktrola kütüphaneden getirildiğinde ve "*Unchained Melody*" balo salonunda yankılandığında kalbim duruyor.

"Bayan Pace," diyor Jaxon, ayağa kalkıp bana elini uzatarak. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Sonsuza dek," diye fısıldadım, kelimelerim neredeyse boğazımda düğümleniyordu.

Elini tuttum; bu evde ilk dans ettiğimiz şarkının bu olduğunu hatırladım.

Beni dans pistine çekiyor, kolumu boynuna doluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

Bugünden önce bu anı hayal etmiş miydim? Evet, tabii ki. İlk dansımı eşimle paylaşırken ne söyleyeceğimi hayal etmiş miydim? Kocan mı? Evet, tabii ki.

Ama burada, şu anda, tüm kelimeler benden kaçıyor.

Neredeyse her konuda söyleyecek bir şeyleri olan bir adam için Jaxon şaşırtıcı derecede sessiz. Sadece bana sıkıca sarılıyor ve dudaklarını yanağıma hafifçe bastırıyor.

Belki de bu, birlikte geçirdiğimiz birkaç kısa ayda yaşadığımız her şeyin ağırlığından kaynaklanıyor. Heyecan verici heyecan, şok edici kırılmalık, felç edici korku, yürek parçalayan kayıplar ve birbirimize sarıldığımız açıklanamaz neşe. Ama aramızdaki kimyanın katıksız büyüklüğü her şeyi kuşatıyor.

Doğru, yanlış ya da deli, bu adama varlığımın her zerresiyle tapıyorum. Jaxon Pace *her zaman* beni sevmesi gereken adamdı.

Birlikte sessizce sallanıyoruz, şarkı sözlerinin birbirimize görünüşte söyleyemediklerimizi söylemesine izin veriyoruz.

Şarkı bittiğinde, hâlâ onunla birlikte bu anın içinde kaybolmuş, kendimi bırakamamıştım. Dörtlü kaldığı yerden yumuşak bir şekilde devam ediyor, güzel yaylılar balo salonunun duvarlarında yumuşak bir şekilde yankılanıyor ve ben onun gözlerine bakıyorum.

Onun için yanıyorum. Onu ilk gördüğümünden beri öyleyim. Ve bunun her anını sevsem de, onunla yalnız kalmak için çaresizim.

"Ne düşünüyorsun, Αγάπημένη?" diye soruyor sessizce. "Mutlu musun?"

Dudağımı ısırarak, "Mutlu olmak yakınından bile geçmiyor," diyorum. "Ama sana karşı dürüst olmak gerekirse..."

"Her zaman," diyor sıcak bir şekilde.

"Bundan sonra olacakları sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldıyorum, nabzımın atmaya başladığını hissederek.

Jaxon kıkırdar.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum iç çekerek. "Misafirlerimize karşı bir sorumluluğumuz var-" Cümlemin ortasında Jaxon bir öpücükle sözümü kesiyor,

derin ve karanlık.

"Aşkım," diye baştan çıkarıcı bir şekilde homurdanıyor. "Bir noktada, umarım artık *hiçbir şey* beklemediğini anlarsın."

"Ama misafirlerimiz?" Etrafımızda dans eden çiftlere bakarak söylüyorum.

Jaxon gülümsüyor ve kulak mememi öpmek için eğiliyor. "Siktir et onları," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. Ürperiyorum.

Elimi tutuyor ve yavaşça dans pistinden çıkıyoruz. Balo salonundan neredeyse gizlice çıkıp büyük merdivenlere ulaşmıştık ki Gabriel ve Sofia yolumuzu kesip vedalaşmak istediler.

Noel arifesinde Miami'ye ve ailelerine dönmek üzere yola çıktılar.

"Tebrikler," diyor fuayede beni kucaklayarak. "İkiniz için de çok mutluyuz."

Jaxon'a doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor ve Jaxon bana dönmeden önce başını sallıyor.

"Tatlım, bana bir dakika izin verir misin?" "Elbette," diyorum gülümseyerek.

Sofia kocasına İspanyolca çıkışıyor, benimle Jaxon'ın arasını göstererek onu açıkça azarlıyor, ama Jaxon onu şakacı bir şekilde başından savıyor.

Adamlar çalışma odasına girip kapıyı arkalarından kapatıyorlar ve ben de fuayede, dev şöminenin önünde benimle birlikte duran Sophia'ya dönüyorum.

"Çok üzgünüm," diye iç geçiriyor ve gözlerini deviriyor. "Bu gece iş yapmaya çalıştığına inanamıyorum."

Nefesinin altında küfürler mırıldanırken ben gülüyorum.

"Önemli değil. Son birkaç gündür, özellikle de yılın bu zamanında bize katıldığınız için çok teşekkür ederim," diyorum onu kucaklayarak. "Sabaha kadar kalabilirsin."

Sofia gülümseyerek, "Küçüklerimizin yanına dönmemiz gerekiyor," diyor. "Ama burada sizinle birlikte olmaktan mutluluk duyduk."

"Arkadaşlığın için çok teşekkür ederim Sofia," diyorum sessizce. "Sen olmasan bunların üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum.

Özellikle de..." Gözlerim onunkileri bulduğunda sesim kesiliyor, anlaması için yüksek sesle söylemem gerektiğini biliyorum.

"Ooh mamsita," diyor, yüzü yumuşak ve sempatik. "Başına gelenler için hâlâ çok üzgünüm."

Nefesimin kesildiğini hissediyorum, sadece kayıp hamileliğimizi kabul etmenin bile içimde yarattığı duygular karşısında afallıyorum.

Sofia düşük yapmış olan tanıdığım tek kadınlardan biri ve onun desteği beni o karanlık yerden çıkarmaya yardımcı oldu.

"Ama," diyor gözlerimi bularak. "Bugün sevgi ve mutluluk için. Gülümsüyorum, içindeki yoğunluğu ve şefkati hissediyorum.

Gözler.

"Merak etmeyin," diyor sırtarak. "Daha fazlası olacak. Bana göz gördüm.

" kırıyor ve ben herhangi bir yanıt veremedim, onların Şoför bavulunu almak için eve giriyor ve kapıdan çıkmadan önce onu son bir kez kucaklamak zorunda kalıyorum.

"Daha fazlası olacak, bunu gördüm."

Fuayede tek başıma durmuş, onun sözlerini ve söylediklerini çiğniyorum.

hala çalışma odasından çıkmamış olan Jaxon ve Gabrieli beklemelerini kastetmiş olabilir. Kısa bir süre balo salonuna geri dönmeyi düşünüyorum ama tam arkamı döndüğümde misafir kanadı koridorundan gelen bir gürültü duyuyorum.

Dönüp baktığımda Montresa ve Levi'nin agresif bir şekilde birbirlerine saldırdıklarını görüyorum ve Levi'nin onu duvara yapıştırdığını görünce çenem neredeyse yere çarpıyor. Bir an için endişelendim ama sadece birkaç saniye sonra Montresa onu etkisiz hale getirerek duvara yapıştırdı.

"Oh, evet bebeğim!" Levi kıkırdıyor ve onu tutkuyla öpüyor.

Montresa sırtını bana dönmüş, skandal bir şekilde aşağıya doğru öpüyor.

Gözleri *benimkileri* bulduğunda Levi'nin boynu.

"Kahretsin! Bayan Ty-um, yani Bayan Pace," diyor, yüzü bembeyaz kesilirken, eğlenen Montresa dönüp gülümseyerek beni onaylıyor.

Aman Tanrım!

Yatak odasının kapısını açıyor ve içeri girerken bana göz kırıyor. Montresa onu yanına çağırırken kafası karışmış Levi bir yandan bana bakıp bir yandan da odaya göz atarken kahkahamı bastırıyorum.

"Ben sadece...şey...şey..." Levi kapının pervazına tutunurken kelimelerinde tökezliyor.

"LEVI, onun umurunda değil!" diye şakacı bir şekilde bağırıyor.

"Buraya gel!"

Aniden odanın içine çekiliyor ve gözden kayboluyor. Bir kahkaha patlatıyorum ve çalışma odasının kapısı aniden açılıp Gabriel ve Jaxon nihayet tekrar fuayeye çıktıklarında ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum.

"Komik bir şey mi var?" Jaxon meraklı bir gülümsemeyle soruyor.

"Hiçbir fikrin yok." Kendi kendime kıkırdıyorum, koridorda geriye bakıyorum ve gördüklerimi kendime saklamaya karar veriyorum.

Gabriel'le vedalaştıktan sonra Jaxon bir kez daha bana dönüyor.

"Bunun için özür dilerim. Başka gecikme olmayacağına söz veriyorum," diyor özür dileyen bir sırıtışla. "Şimdi, nerede kalmıştık? Oh, bu doğru. Tam da BURADA."

Hızlı bir hareketle bacaklarımı altımdan çekip beni kollarının arasına aldı.

"Jaxon!" Nefes nefese kollarımı boynuna doladım.

Beni dikkatlice büyük merdivenlerden yukarıya ve yatak odasının eşiğinden geçirdikten sonra nazikçe ayaklarımın üzerine bıraktı ve kapıyı kapattı. arkamızdaki kapı.

Sonra yavaşça ceketini çıkarıyor, köşede sıcacık yanan şöminenin yanındaki sandalyelerden birinin arkasına atıyor ve bana doğru adım atıyor; yüzümü hafifçe kavıyor ve beni usulca öpüyor.

Beynim onun dudakları karşısında bulanıklaşıyor, sarhoş edici kokusunu içime çekiyor ve dokunuşunun sıcaklığını hissediyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor, sesi alçak.

Yavaşça başımı sallıyorum.

Sessizce bara doğru yürüyor, kol düğmelerini tek tek açıyor, kollarını sıvıyor ve buzda duran pahalı bir şişe şampanyayı alıyor.

"Çok komik," diyorum sessizce, parmağımdaki nişan yüzüğümle göz alıcı pırlanta kordona bakarak.

"Nedir?" diye sorar, mantarı patlatır ve iki bardak doldurur.

Biz.

"İlk kez bu odada sevişmiştik," diyorum usulca.

Bana bir bardak uzattı. "Ve bir şekilde bu hissettiriyor..."

"Benzer," diye bitiriyor, gözlerini gözlerinden ayırmadan bir içki alıyor.

Ben.

Başımı sallıyorum, kendim de bir içki alıyorum.

"Ama bu ilk seferimiz sayılmaz," diyorum onun yoğun bakışları altında zor nefes alarak. "Peki... neden yine gerginim?"

Bir süre hiçbir şey söylemiyor, gözleri yavaşça ve kasıtlı olarak vücudumun tamamını tarıyor. Eğiliyor ve beni öpüyor.

"Çünkü, Αγαπημένη," diyor başparmağıyla alt dudağımı okşayarak. "Bu ikimiz için de bir başka ilk..."

Aman Tanrım.

İçkimi bırakıyorum ve parmaklarımı yavaşça kestane rengi saçlarında gezdiriyorum, gözlerini kapatmasını ve dokunuşuma teslim olmasını izliyorum. Parmaklarımı boynuna indiriyorum ve kravatını yavaşça ve bilerek çözmeye başlıyorum, tüm bu süre boyunca gözlerinin içine bakıyorum.

Bitirdiğimde dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve arzum içimde patlayıp tüm vücuduma yayılırken dilini ağızma sokuyor.

Jaxon'ın dudakları yavaşça çenemde ve boynumda geziniyor ve vücudumun titremeye başladığını hissediyorum. Ama tam beklentiyle titreyip parçalanacakmışım gibi hissederken, içkisini tezgâha koymak için yavaşça uzaklaşıyor.

Bana dönüyor ama gözleri başka bir şeye odaklanıyor. "Bu ne?" diye soruyor, beni işaret ederek.

Dönüp baktığımda masanın üzerinde yayın olduğu kutuyu görüyorum.

Steph'in yayı.

Hemen kalbim çarpmaya başladı.

"Şey... Sanırım bu Steph'ten," diye fısıldıyorum endişeyle.

Tören için aşıya indiğimizde onu geride bırakmış olmalı!

Jaxon bana ateşli bir niyetle bakıyor, şüphesiz gergin tepkimi anlıyor.

"Düğün hediyesi bırakmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor," diyor gözlerini bana dikerek. "Özellikle de onlardan bize düğün hediyesi vermemelerini açıkça istediğimizden beri."

"Evet, şey... Steph'i bilirsin," diye kekeliyorum, o kutuya doğru yürürken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Aslında bilmiyorum," diyor sırtarak, pruvadan kayarken. "Öğrenmeye ne dersin?"

"Şey, yani, gerçekten gerekli değil," diyorum zorlukla yutkunarak. Sateni geri çekip kutunun içine bakarken nefesimi tutuyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sessizce eşyaya bakıyor, geçen her saniye kendi içinde bir sonsuzluk gibi hissediyor.

"Bunu Steph mi aldı diyorsun?" diyor parmaklarını kutunun üzerinde gezdirerek. "Tek *başına* mı?"

"Evet..." Sertçe yutkunarak ve ona doğru adım atarak söylüyorum. "Ne oldu?"

Bu mu?"

Steph aslında *ne* olduğunu söylemedi.

Sadece Jaxon onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Bana bakıyor, yüzünde hınzır bir sırıtış beliriyor ve benim küçük beyaz yalanımı anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Neredeyse pes edecek ve ona özellikle Pat'in dükkanından almasını istediğimi söyleyecektim.

"Bu dört noktalı bir serpmeye makinesi," diye homurdanıyor, kutudan bana bakarak. "Bu oldukça iyi bir parça."

"Bu Steph," diye kıkırdıyorum endişeyle. "Biraz vahşi ve maceracıdır."

"Görünüşe göre bu özelliğe sahip tek Tyler kızı o değil," diyor karanlık bir şekilde, kutuyu masaya bırakıyor ve bana doğru adım atıyor, gözlerindeki bakış neredeyse kalbimin durmasına neden oluyor.

"Ben... Ben artık bir Tyler değilim..." Yavaşça arkamdan dolaşip parmaklarını köprücük kemiğimden gezdirirken fısıldıyorum.

"Hayır, Bayan Pace," diye fısıldıyor kulak mememe ve yüksek sesle nefes almama neden oluyor. "Sen değilsin."

Vay anasını.

"Şunu çıkarmama yardım eder misin?" Kolyenin kopçasına uzanarak sordum.

"Elbette," diye homurdanıyor Jaxon ama kolyeye uzanmak yerine ellerini elbisemin arkasındaki fermuarda hissediyorum. Yavaşça ve kasıtlı olarak aşağı doğru çekmeye başladığında, göğsümde hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışmalıyım.

Yavaşça elbisemin sol askısını omzumdan itiyor ve tekrar ön tarafa doğru dönüyor. Gözleri vücudumu tarıyor ve sonra yavaşça diğer tarafa uzanırken benimkini buluyor.

Aman Tanrım.

Onu da iterek çıkarıyor ve muhteşem kumaşın vücudumdan aşağıya doğru dalgalanmasına neden oluyor ve beni vücudum dışında çıplak bırakıyor.

külot. Arkamda dönüp kolyenin tokasını çözmeden önce çıplak bedenime bakarak acele etmiyor.

Sonra tek kelime etmeden önümde bir dizinin üzerine çöküyor ve sıcak ellerini yavaşça kalçalarımın dışına doğru uzatıyor. Parmaklarını Külotumun içine girip aşağı çekiyor.

Jaxon kıyafetlerimi tamamen çıkarmamda bana yardımcı oluyor, ancak beni sıkıca önünde tutarak, sırtım ona yaslanacak şekilde geriye doğru bastırıyor.

Yatak odasının kapısı.

"Şimdi," diyor, bir elini kıçıma doluyor ve yara izimi şefkatle öpüyor. "Seni kuzeninin hediyesinin zevkleriyle tanıştırmakla ne kadar ilgilensem de, bu odada benimle ilk kez birlikte olduğunda sana bir söz vermiştim, hatırlıyor musun?"

Sıcak elleri tenimdeyken ve ağzı amımdan sadece birkaç santim uzaktayken kendi adımı bile zor hatırlıyorum.

"Ben...Ben...um..." Öpücüklerini bedenimde gezdirirken gergin bir şekilde kekeliyorum.

Vücut.

"Seni sevmeme izin verersen, sana tapacağıma söz verdim.

" diyor, iki parmağıyla seksimin dudaklarını işkence edercesine yavaşça okşuyor. "Ve yeni kocan olarak bunu yapmaya niyetliyim. Şiddetle."

Yüce Tanrım.

Ben cevap veremediğim dudaklarını amıma bastırıyor ve dilini skandal bir şekilde aralarına soktu ve vücuduma şok dalgaları gönderdi.

"Jax!" Beni tutarken omzunda kendimi sabitleyerek bağıriyorum kıçıma sertçe bastırarak ağzına karşı.

Acı verici bir yavaşlıkla dilini yukarı aşağı, tekrar tekrar gezdiriyor, klitorisime vuruyor ve titrememe neden oluyor.

"Seni görmeme izin ver," diye fısıldıyor. Yavaşça bacağıma yukarı çekiyor, dizimin hemen arkasındaki inanılmaz hassas noktayı öpmek için duruyor ve bacağıma omzuna asıyor... amımı *doğrudan* ağzının önüne koyuyor.

Vay anasını!

Jaxon'ın parmakları amımın dudaklarından içeri kayarken, yüzü daha da yaklaşırken havada tuttuğu kalçamı yavaşça öpüyor ve kontrolsüzce titrememe neden oluyor.

"Çok güzelsin," diyor.

Bu delice savunmasızlığın beni çıldırttığını bildiğinden, parmaklarını alıp yavaşça cinsel organımın dudaklarını aralıyor ve

Ağzını doğrudan klitorisime bastırıyordu.

İnliyorum ve sırtımı kapıya yaslıyorum, dilini tekrar tekrar daireler çizdirirken, aşağı inmeden ve dilinin ucuyla girişime bastırmadan önce tüm gücümle tek bacağımin üzerinde dik durmaya çalışıyorum.

Sonra geri çekiliyor ve orta parmağının ucunu içime sokarken bana bakıyor.

"Siktir," diye ürperiyorum, iki büklüm oluyorum ve onun içime girme hissini ne kadar özlediğimi fark ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor sakince.

"Tamamdan da öte," diyorum nefes nefese. "Sakın durayım *deme*."

"Bunu planlamıyordum."

Daha fazla bastırıyor, her seferinde yavaşça çekip geri itiyor ve son dört haftadır mahrum bırakıldığım her bir hissi hissetmemi sağlıyor.

Jaxon ağzını tekrar klitorisime bastırıyor ve parmaklarını titizlikle içimde gezdirmeye ve çekmeye başlıyor.

"Jax..." Nefes alıyorum. "Siktir, bu harika hissettiriyor."

"Anlayabiliyorum," diye fısıldıyor, ritmini artırarak. "Şimdiden çok ıslanıyorsun... ama henüz *yeterince* değil."

İki parmağıyla tekrar içime bastırıyor ve agresif bir 'gel buraya' hareketiyle onları çalıştırmaya başlıyor, bir yandan da dilini klitorisimin etrafında döndürüyor.

"Beni dinlemeni istiyorum," diyor karanlık bir sesle, gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. "Önce bundan boşalmanı istemiyorum," diyor, dilini tekrar klitorisime bastırıyor ve hızla etrafında döndürüyor.

"Siktir!" İnliyorum.

"İyi hissettirdiğini biliyorum bebeğim," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Ama önce *buradan* gelmeni istiyorum." Parmaklarını amıma daha da agresif bir şekilde sokup çıkararak, amımın arkasına vurarak her seferinde tutukluk yapmama neden olduğunu söylüyor.

"Ben... Ben... Bunu kontrol edebileceğimi sanmıyorum..." Ürperiyorum.

"Oh, evet yapabilirsin," diye homurdanıyor, parmaklarının ritmini yavaşlatıyor ve sonra tekrar artırıyor. "Ve eğer yükselmek ve Steph'in sana yaptığı gibi büyük kız oyuncakları kullanmamı istiyorsan, hisleri kontrol etmeyi öğrenmek zorunda kalacaksın."

Kendimi hiç kontrol altında hissetmiyorum.

"Bu şekilde ayakta durmaya devam edebilir miyim bilmiyorum," diye ürperiyorum. "Sorun değil," diye kıkırdıyor ve sadece kısa bir süreliğine içimde tıngırdıyor.

Bir eliyle kıkırmı kavırıyor ve *diğer* bacağımı kancalıyor, böylece ikisi de omuzlarının üzerinde oluyor. Bu, beni kapıya doğru sertçe bastırırken, amımı hemen ağzına doğru itiyor.

Bir sonraki nefesimi alamadan parmaklarını tekrar içime sokuyor, klitorisi agresif bir şekilde emmeye ve dilini etrafında döndürmeye başlarken beni bu pozisyonda daha da sabitliyor.

"SİKTİR! EVET! JAXON! AMAN TANRIM!"

Kötü bir zevkle kıkırdıyor ve hırlıyor ve acımasızca devam ediyor. Askıya alınmış vücut ağırlığının ve dilinin altında sıkışmış olmanın ek baskısı, onun acımasız nabız ritmiyle karışarak beni kenara doğru itiyor.

"Jaxon," diye nefes alıyorum, "çok yakınım, aman Tanrım, çok yakınım." "Unutma, *buradan* itibaren," diyor parmaklarını kuvvetlice oynatarak

G noktama karşı. "Derinlerden, Bayan Pace.."

"Nasıl...bileceğim?" Kekeliyorum.

"Güven bana, anlayacaksın. Buna odaklan."

Aralarındaki farkı söyleyemeyeceğimi ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını iddia etmeden önce... Bunu hissediyorum.

Vücudum kontrolü ele alıyor ve tüm kontrol duygumu kaybediyorum.

Uzaklarda bir titreme olarak başlayan şey, vücudumun derinliklerinde patlak veriyor ve sanki rahim ağzım kasılıyormuş gibi hissediyorum, içimin derinliklerinden dünyayı sarsan bir zevk yayılıyor.

"Jax... JAXON!" Tüm vücudumu yatak odasının kapısına çarparak bağıriyorum, parmaklarının etrafında titreşen amımı ve içimden sızan doruk noktamı hissederken menteşelerinde sallanmasını sağlıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor. "İşte bu, Natalie, teslim ol."

Ama şimdi bile, kocam dilini klitorisimin etrafında gezdirmeyi bırakmıyor ve işte o zaman ikinci elektriksel zevk dalgası vücudumu sarsıyor.

Klitorisimden gelen dışsal his tüm tenimin aynı anda karıncalanmasına ve kaslarımın tutulmasına neden olurken tek yapabildiğim onun adını tekrar tekrar haykırmak.

Ayağa kalkıp ellerini kıkırmın altından geçirip bacaklarımı beline doladığında vücudumdaki artçı sarsıntıları hâlâ hissedebiliyorum. O

Beni hemen yatağa taşıyor ve vücudunu benimkine bastırarak yatağa yatırıyor.

Dili ağzımdayken, öfkeyle gömleğini pençeliyorum, pantolonunun kemerini çözüp içinden çıkarken gömleğini bedeninden ayırıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Vücudumu öpüyor, meme uçlarımı sertçe emiyor, Bir aydan uzun süredir ilk kez sikini hâlâ zonklayan amıma bastırırken gözlerimin içine bakmadan önce.

"Tanrım, Natalie," diye titreyerek kendini içimde daha da derine itiyor. "*Bunu* çok özlemişim."

"Ben de öyle," diye inliyorum, o içime girerken kalçalarımı döndürüyorum. "Kocamın en iyi aleti var."

"Bunu bir daha söyle," diye homurdanıyor, içime daha sert giriyor.

"*Kocacığım*," diye fısıldıyorum tekrar içime girerken.

Yüzünü boynuma gömüyor, beni öpüyor ve emiyor, tüm vücudumun sıkışmasına neden oluyor.

"Bilmenizi isterim ki," diyor kalçalarımı kavrayarak. "Sizinle uzun ve mutlu bir hayattan başka bir şey istemiyorum, Bayan Pace."

"Evet, Jaxon..." Nefes alıyorum, onu derinden öpüyorum, kokusunu içime çekiyorum ve içime doğru iterken her duyguya teslim oluyorum.

"Bunu ben de istiyorum."

"Seni seveceğime, sana saygı duyacağıma ve sana her gün tapacağıma dair verdiğim sözleri tutacağım," diyor ve daha sert bir şekilde itiyor. "Ben seninim ve sadece seninim."

Kalp atışlarımla hızlanmaya başladığını hissederek onu umutsuzca öpüyorum. "Ama sen, karıcığım," diye hırlıyor boynuma karşı. "Benimsin." "Evet... Ben seninim!"

"Ve bu amcığa ve *tüm* deliklerinize tam olarak kime ait olduklarını hatırlatmayı planlıyorum," diyor, içime tamamen girip çıkıyor ve bana horozunun *tüm* uzunluğunu hissettiriyor.

"EVET!" Onun altında orgazmımın hızlandığını hissederek haykırıyorum

Tekrar.

"Ve ben seni her nefes alışımında sevecek ve onurlandıracakken Vücudum," diyor, sikini agresif bir şekilde içime sokarak. "Ayrıca sana şaplak atacağım, seni taciz edeceğim, saçını çekeceğim ve seni o kadar çok şekilde ve o kadar sık alacağım ki, günün hangi saati olursa olsun, lanet *tohumum* her zaman içinde olacak."

Bu kadar yeter.

"AMAN TANRIM! EVET JAXON! AMININ İÇİNE GEL!"

Üçüncü orgazmım onun etrafında sıkılaşıırken adını tekrar tekrar haykırıyorum, Jaxon'ın titrediğini hissediyorum.

"Lanet olsun, Natalie!" Bağırıyor, kendini içime boşaltıyor.

Ve işte böyle, karı koca olarak ilk kez birlikte orgazm olduk.

OceanofPDF.com

Bölüm 38

JAXON

Charlie malikânenin kapısını açtığında Natalie, "Noel için herkesin burada olması çok güzeldi," diyor. "Ama itiraf etmeliyim ki burada seninle yalnız kalmaya o kadar hazırım ki..."

Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırırken ve kokusunu içime çekerken etrafımıza kar yağıyor.

"Yarın yarım dünya uzakta olacağımızı söylemek için iyi bir zaman mı?" Dudaklarına fısıldıyorum. "Yapayalnız."

"Ne?!" diye nefes nefese kalır.

"Sana sürpriz yapmak istedim," diyorum sırtarak.

"Aman Tanrım," diye gülümsüyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Balayıyla mı?! Jaxon! Nereye gidiyoruz?"

"Finlandiya'da Kuzey Işıkları'nın en iyi görülebileceği bir yer buldum ve-"

Natalie heyecanla dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor. "Ciddi misin?!" diye soruyor.

"Her zaman."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Buna inanamıyorum! Onları hep şahsen görmek istemişimdir!"

"Biliyorum," diyorum sırtarak ve onu eve doğru çeviriyorum. "Ama birkaç saat sonra doktor randevumuz var ve gitmeden önce birkaç şeyi tamamlamam gerekiyor. Ve sen, canım, toparlanmalısın."

"Elbette, hemen ilgileneceğim!" Merdivenlere doğru koşmaya başladı ama iki basamak bile çıkamadan durdu.

Arkasını dönüp aşağı koşuyor ve beni tekrar öpüyor.

"Teşekkür ederim *kocacığım*," diye fısıldıyor dudağını ısırarak. "Önce yukarı çıkıp bir kez daha dövüş haklarının tadını çıkarmak istemediğine emin misin?"

Gözlerindeki bakış anında bana paylaştığımız son yetmiş iki saatlik çıplak orgazm mutluluğunu hatırlatıyor ve kanım damarlarımda ısınıyor.

"Beni kışkırtmayın Bayan Pace, yoksa bugün hiçbir şey yapamayız," diyorum dudaklarına karşı. "Ayrıca, eminim doktor nasıl olduğumuzu anlayacaktır."

"Evet, muhtemelen," diyor gözlerini şakacı bir şekilde devirerek. "Ama her zaman dediğin gibi... siktir et onları."

Kendi kendime kıkırdıyorum ve onu tekrar öpüyorum.

"Git toparlan. Gitme vakti geldiğinde gelip seni bulacağım."

Natalie'nin üst katta olduğundan emin olduktan sonra, komuta merkezinden adamlarımı alıyorum ve Alfa Takımı'nı da yanıma alarak ön kapıdan ahırlara doğru yola çıkıyorum.

Ahırlar tamamen işlevseldir, ancak 1930'lardan bu yana arazide gerçek atlar barındırılmamıştır. Bununla birlikte, sera gibi, gizli bir giriş ev sahipliği yapıyorlar. Gerçi bu o kadar yüksek teknolojili değil ve Josiah'ın merdivenin girişini ortaya çıkarmak için dev bir taş heykeli hareket ettirmesini gerektiriyor.

Hücrelere açılan başka bir kapıya doğru on üç metal basamaktan aşağı iniyoruz.

Çok kuşaklı bir mafya ailesi olarak atalarım, mahkumları barındırmanın etkili bir şekilde tüketirken, bazen de etkili olabileceğini uzun zaman önce öğrenmiş olmalılar... bugün olduğu gibi.

"Bay Xiang," diyorum sırtarak. "Yeni konaklama yerinizi nasıl buldunuz?"

Bu soruyu elbette retorik olarak soruyorum, çünkü daha küçük klanlardan biri olan Xiang Ailesi Mafyası'nın başı Xiang Xiang, hücrenin köşesine büzülmüş, hasır minderinin üzerinde oturuyor ve battaniye olarak kendisine verilen çuvala sarınmış durumda.

"Tövbe Tesisimizde geçirdiğiniz birkaç gün sizi yumuşattı mı? tavrı?" Ellerimi kaldırıp dramatik bir şekilde boş ve soğuk hücrelere bakarak söylüyorum.

"Siktir git, Pace." Orta yaşın üzerindeki adam dişlerini gıcırdatarak bana doğru tükürüyor.

"Hmm," diye alaycı bir şekilde iç geçirdim. "Görünüşe göre değil."

"Bu saçmalık! Neredeyse bir haftadır beni burada tutuyorsunuz ve bu konsey anlaşmasını doğrudan ihlal ediyor..."

"Bay Xiang, sesiniz sinirli geliyor," diyorum çenemi ovuşturarak. "Şimdi biraz geriye gidelim ki hepimiz ayak uydurabilelim, olur mu? Hatırladığım kadarıyla siz *de* yaklaşık kırk yıl önce imzaladığınız ve şehre yalnızca afyon taşıyacağınızı belirten konsey anlaşmasını doğrudan ihlal ediyordunuz. Öyle değil mi?"

Xiang bana ters ters bakıyor ve tek kelime etmeden metal parmaklıklara yaslanarak doğruluyor.

"Sorun nedir?" Ona dudak büktüm. "Dilini kedi mi yuttu?"

Ama Xiang biliyor.

"Ortağımla birlikte sizi toptan molly ticaretinin ortasında yakaladığınızı düşünürsek, neden inkar etmeye çalışmadığınızı anlıyorum, ekstazi, kokain ve meth," diyorum hücresinde volta atarken. "Tut. Tut. Tut. Oldukça lanetleyici şeyler gerçekten."

"İş ilişkilerimle ilgili bir sorunuz varsa, bunu konseye götürmeniz gerekir," diyor meydan okurcasına. "Ama sen bunu biliyorsun. Bu yüzden beni kaçırdın. Çünkü sokakta konuşulanlara bakılırsa, orada eskiden sahip olduğunuz çekiciliğe sahip değilsiniz. Ve eğer böyle bir şey konseyin önüne gelirse, muhtemelen *senin* lehine."

Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Gururlu bir adamsın," diyorum sırtarak. "Buna hayranım."

"Beni burada tutamazsın, Pace!" Öfkeyle bağırıyor.

Ellerimi birbirine bastırıyorum ve dudaklarıma götürüyorum.

"Eski bir Çin atasözü vardır, belki biliyordur. Nasıldı? Doğru ya, 'Kibir yıkıma davetiye çıkarır. Alçakgönüllülük fayda sağlar.'"

"İnsanlar beni arıyor olacak!"

"Oh, öyleler," diye karanlık bir şekilde sırtıyorum. "*Özellikle* bir kişi."

Uzun bir süre ona bakıyorum, yüzümde ölümcül bir sırıtışla sözlerimin kafasına yerleşmesine izin veriyorum. Yavaş yavaş tanıdığını anlıyorum ve yüzü bir çarşaf gibi bembeyaz oluyor.

"Oğlum..." Xiang fısıldıyor.

Dilimi tıkırdatıyorum ve

başımı sallıyorum.

"Anladığım kadarıyla varisiniz gerçekten de sizi arıyor, hem de oldukça yoğun bir şekilde. İyi de bir iş çıkarıyor. Kesinlikle doğru *yerlere* bakıyor."

"Oğluma dokunma, Pace!" Dedi, ayağa kalkarak. "Oğluma dokunamazsın!"

Hücrenin parmaklıklarına doğru koşuyor ve beni yakalamaya çalışıyor, kolları hücrenin parmaklıkları arasında sallanıyor.

"Alçakgönüllülüğün faydaları vardır, Xiang," diye ölümcül bir şekilde hırlıyor ve çığlık atmasını izliyorum.

"Benim oğlum değil!" Hücresinin parmaklıklarını sallayarak bağıyor. "Oğluma dokunamazsınız! Bunu yapamazsın!"

"NE İSTERSEM ONU YAPARIM XIANG!" Öfkeyle bağıyorum. "VE BU KONUDA YAPABİLECEĞİN HIÇBİR ŞEY YOK!"

Levi'ye başımla işaret ediyorum, o da parmaklıklara sığır sopasını bastırıyor, metalden Xiang'a doğru bir şok gönderiyor ve onu geriye doğru fırlatıyor.

Kısa bir süre kasılır, sonra da kışının üzerine düşer.

Yavaşça kendine geldiğinde, onun hizasına diz çöküyorum.

"Biliyor musun, bu tür şeyler için sabrım gerçekten azalıyor," diyorum çenemi tekrar ovuşturarak.

Xiang irkilir, vücudu hâlâ elektrik şokuna tepki vermektedir.

"Kuralları biliyordun ve onları çiğnedin. Anlaşmanızı bozduğunuz ve Black için uyuşturucu taşıdığınız için bu İki Başlı Ejderha giderek güç kazanıyor. O kadar güçlendi ki beş hafta önce Rachel Valentine lanet olası evime girdi, karımı vurdu ve oğlumu öldürdü," diye hırlıyorum. "Ve ben unutmadım."

"Lütfen..." Kendini oturur pozisyona çekerek fısıldıyor. "Şerefim üzerine söylüyorum, bununla hiçbir ilgim yok."

"ONURUN MU?!" Neredeyse ona bağıracaktım. "Senin onurun yok Xiang! Artık yok. Sen, Black ve Valentine ailesi *hamamböceğisiniz*. Ve şunu anlamanızı istiyorum ki, o şişko puştla ve onun sapkın yordakçılarıyla aynı safta yer alan herkesi yok edeceğim!"

Ayağa kalktım, gitmeye hazırım.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Bu sadece bir işti. Kişisel değil."

Bu adama bakıyorum. Bir zamanlar yeraltı mafya örgütünün gururlu bir temel direğiydi ve bir zamanlar toplumumuzda saygı görüyordu. Ama şimdi açgözlülüğün ve zayıflığın sembolünden başka bir şey değil.

iktidarı bırakmak istemeyen bazı yaşlı Dons'larla birlikte kirli besin zincirinde yavaş yavaş yükseliyor.

"Biliyor musun Xiang, genç olabilirim ama bunun her zaman kişisel olduğunu öğrendim," diyorum tiksinierek. "Bu şehir daha iyi bir suçlu sınıfını hak ediyor."

Ve çığlıklarını ve yalvarışlarını görmezden gelerek oradan ayrıldık. Onu soğuk ve nemli hücrede bırakarak.

Ama endişelenmemeli. Orada uzun süre oturmayacak.

"İyi haber şu ki, her şey güzel bir şekilde iyileşiyor gibi görünüyor." Doktor öyle diyor.

Natalie bacaklarını üzengiden çıkarıyor ve malikânenin doktor muayenehanesine dönüştürülen misafir odasındaki muayene masasına oturuyor.

"Ve o gün yapılan acil prosedürlerin uzun listesinden anladığım kadarıyla, gerçekten minimum yara dokusuna sahipsiniz. Bu kadar iyi iyileştiği için çok şanslısınız."

Natalie bana bilmiş ve biraz da sitemkâr bir bakış atarak, "Evet, cerrahlar olağanüstü bir iş çıkardı," diyor.

Ne? O pisliği yumrukladığım için özür diledim.

"Ve sen..." Doktor boğazını temizleyip ikimizin arasına baktıktan sonra tekrar elindeki panoya bakıyor. "Şimdiden cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

Natalie kızardı.

"Evet, öyle. Aslında birkaç kez."

Kıyafet giymesine bile zor izin verdim.

"Acı yok mu?"

Başını sallıyor.

"Bu iyi," diyor doktor. "Anladığım kadarıyla daha fazla çocuk sahibi olmak istiyorsunuz?"

Natalie bana bakıyor ve ben de onun elini tutup usulca sıkıyorum. "Evet, mümkünse bunu yapmak isteriz."

Doktor taramaları ve evrakları tekrar gözden geçirir.

"Kalan yumurtalığınız düzgün çalışıyor gibi görünüyor, teknik olarak gebe kalmak için ihtiyacınız olan tek şey bu," diyor gülümseyerek. "Ve

Bu raporlara göre, tüm tahlilleriniz ve beyaz kan hücresi sayımınız iyileşme sürecinin bu aşaması için tamamen normal görünüyor."

"Bu çok iyi!" Heyecanla söylüyor. Dr.

Townsend başını sallar.

"Ancak, hemen çok fazla *beklentiye* girmemeniz konusunda sizi uyarmak isterim.

Bu hâlâ iyileşme sürecinin başlangıcı." "Ne demek istiyorsun?"

"Kendinizi iyi hissetseniz de vücudunuzun hala iyileşme sürecinde olduğunu unutmayın. Büyük bir travma geçirdi ve bazı kısımları hala iyileşiyor ve zaman alabilir."

"Yani, beklememizi mi öneriyorsun?" Ben soruyorum. "Bebek için tekrar denemeden önce mi?"

Doktor omuz silkerek Natalie'ye bakar.

"Yani, tekrar hamile kalmayı denemeden önce vücudunuza iyileşmesi için ne kadar çok zaman tanırsanız başarı olasılığının o kadar artacağı konusunda her zaman uyaracağım. Ancak, yeniden denemeye başlamak için gerçekten endişeliyseniz, sizi durduran hiçbir şey yok. Cinsel ilişki sırasında veya bir sonraki yumurtlama döngünüzde anormal bir ağrı yaşamadığınız sürece. Ben bir sorun görmüyorum."

Natalie gülümser, yüzündeki rahatlama belirgindir.

"Bu harika bir haber," diyor bana bakarak. "Yani, hemen bir bebek sahibi olmaya *çalışmıyorduk*."

Kendi adına konuş kadın. Bu fikre bayıldım.

"Ancak bunun bizim için hala bir seçenek olabileceğini bilmek rahatlatıcı. Bir gün."

Doktor başını sallar.

"Anlıyorum, sadece sabırlı olun. Senin için birkaç döngü alabilir bir hamileliği tamamen kabul etmeye ve taşımaya hazır olması gerekir. Ben sadece hazırlıklı olmanızı istiyorum."

"Ne için hazırlandın?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Olur da... vücudum onu reddederse diye," diyor Natalie, gözleri yere düşerek. "Düşük yapmaktan bahsediyor, Jaxon."

"Bekle," diyorum doktora dönerek. "Az önce sağlıklı olduğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söylediğinizi sanıyordum?"

Bu doktor saçmalığından nefret ediyorum. Neden hep böyle kafa karıştırıcı oluyorlar?!

"Natalie *çok* iyi iyileşiyor Bay Pace," diyor doktor kararlı bir şekilde. "Ancak tam olarak iyileşip iyileşmeyeceğini kesin olarak söylemek için henüz çok erken.

Vücudunun parçalanıp tekrar bir araya getirildikten sonra hala iyileşmekte olduğunu unutmayın. Eğer şimdi hamile kalırsa, ilk üç aylık dönemde var olan normal sorunlara *ek* olarak bir dizi sorun ortaya çıkabilir. Ben umutluyum, sadece ikinizin de farkında olmanızı ve her şeye hazırlıklı olmanızı istiyorum."

"Ama..." Söylemeye başladım ama Natalie elimi sıktı.

"Teşekkürler Dr. Townsend," diyor. "Bugün bizi görmeye geldiğiniz için minnettarız."

"Elbette, Bayan Tyler."

"Artık Bayan Pace," diyorum, hâlâ hafifçe sinirlenmiş bir halde.

"Vay canına!" Dr. Townsend'in nefesi kesildi. "Tebrikler!"

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyor Natalie.

"Siz ikiniz kesinlikle muhteşem bir çiftsiniz," diyor. "Ve eminim birbirinizi çok mutlu edeceksiniz."

Natalie bana kızarak gülümsüyor ve "Kesinlikle deneyeceğiz," diyor.

Dr. Townsend'e veda ediyor ve günün bir sonraki görevine geçiyoruz - benim mülküm.

Bu konuşmanın üzerinden sadece beş dakika geçti ve ben neredeyse iyi doktorla tartışmaya *geri* dönmeyi dileyecektim, çünkü şimdi kendimi onun yerine yeni *karımla* tartışırken buluyorum.

Ethan ve avukatımla birlikte çalışma odamda otururken Natalie kararlı bir şekilde, "Bunu imzalamıyorum, Jaxon," dedi. "Senin paranı istemiyorum."

"Sen benim karımsın, Natalie. Bu bizim paramız."

"Ben senin karınım, ama o hala senin paran ve benim ona ihtiyacım yok," diyor kollarını kavuşturup inatla sandalyesine geri oturarak.

"Bu işler böyle yürümüyor Bayan Pace," diyor avukatım usulca. "En azından yasaların gözünde öyle değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evlilik sözleşmesi imzalamamışsın," diyor bana bakıp boğazını temizleyerek. "İtirazlarıma rağmen."

"Dikkat et Clark," diye hırlıyorum ona.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Natalie soruyor.

"Bu zaten senin de paran olduğu anlamına geliyor," diyorum iç çekerek. "Sadece size hesaplarıma erişim izni vermeye ve ölümüm durumunda isteklerimi bildirmeye çalışıyorum."

Natalie'nin yüzünde Dr. Townsend'le daha önceki konuşmamızdan kalan neşe hemen kayboluyor.

Yanında diz çöküp elini elime alıyorum.

"Bak," diyorum usulca. "Bunun çok rahatsız edici bir konuşma olduğunu biliyorum. Ama yapılması gerekiyor. Düşünülmesi gerekiyor."

"Seni kaybetmeyi düşünmek istemiyorum," diyor Natalie, gözleri yaşlarla doluyor.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum güven verici bir şekilde. "İnan bana, ben de bunu düşünmek istemiyorum. Sadece seni kendime aldım."

Sertçe yutkunuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu konuşmayla ilgili her şeyden gerçekten nefret ediyorum.

"Ama bunu yapmak zorundayız. *Olası* bir ölümüm halinde karıma bakılacağını bilmeliyim."

"Jaxon..."

"Natalie, bunun olması gerektiği gibi olmasını sağlamak için bu adımları atmalıyım.

Hem senin hem de Jessica için."

Natalie yalvarırcasına, "O zaman onu Jessica'ya ver," der. "Şu anda böyle, değil mi? Bu şekilde kalsın. O senin kızın ve bunu hak ediyor. Bu."

"Bunu yapmayacağım," diyorum yanağını okşayarak. "Sen benim karımsın ve mirasım sana kalmalı."

"Jaxon, ben-"

"Çünkü senin ona göz kulak olacağını biliyorum," diyorum usulca, gözlerine bakarak. "Onu en az benim kadar sevdiğini biliyorum."

"Tabii ki biliyorum, ama-"

"Bu yüzden bir de bu var," diyorum ve yığının en altından bir belge çıkarıp bana uzatan Clark'a işaret ediyorum.

"Bu nedir?" diye soruyor, ellerine tutuşturduğumda.

"Bu bir Evlat Edinme Dilekçesi," diyorum gülümseyerek. "Jessica için. Konuştuğumuz gibi."

Natalie'nin yüzü hemen aydınlanıyor ve bu kez gözlerinden akan yaşlar üzüntüden değil, sevinçten.

"Gerçekten mi?" diye soluk soluğa soruyor ve benden köşede sıcak bir şekilde gülümseyen Ethan'a bakıyor.

"O gerçekten senin kızın olacak."

"Zaten öyle," diyor Natalie. "Tamam, *bunu* imzalayacağım."

İçimi çekiyorum ve başımı yana çevirip avukat Ethan ve Cranky Clark'la konuşuyorum.

"Bizi yalnız bırakın."

İki adam da tek kelime etmeden koridora çıkar ve kapıyı arkalarından kapatır.

Elimi onun elinin ve belgenin üzerine koyuyorum.

"Αγαπημένη," diyorum sessizce. "Bu bir paket anlaşma. Her şey olmalı."

İçini çekerek yenilgiyle sandalyesine geri yığılıyor. "Natalie, bunu istemediğini biliyorum, gerçekten. Daha önce hiç değerli zenginlik," diyorum elini okşayarak. "Ama bu benim için bir sebep daha.

almanı *istiyorum*."

"Ama Jaxon, bunu sensiz yapmak istemiyorum!" Natalie duygularının yeniden yükseldiğini söylüyor.

"Seninle uzun ve mutlu bir hayat geçirmeyi planlıyorum. Sana dünyayı göstermek istiyorum. Seni hiç gitmediğin yerlere götüreceğim," diyorum gülümseyerek. "Ve eğer, Tanrı izin verirse, seninle bir sürü çocuk daha yapmak istiyorum."

Bu Natalie'yi biraz güldürdü.

"Bir *grup* hakkında bir şey bilmiyorum..." diyor.

"Ben de bilmiyorum. Bilmiyorum. Buradaki sorun da bu, birlikte geleceğimizi planlayacağız ama önümüzde ne olduğunu *bilmiyorum*. Senin ve ailemizin her zaman güvende olacağını bilmezsem geceleri uyuyamam."

Yeşil gözleri benimkileri vahşice tutuyor ve yanağından süzülen tek bir damla gözyaşını acıyla izliyorum. Ama sonunda bakışları yere düşüyor ve başını sallıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, gözlerini silerek. "Evrakları imzalayacağım."

Öne doğru eğilip başının arkasını kavriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce alnından öpüyorum.

"Ama sana şimdi söylüyorum, Jaxon Pace," diyor sesi çatlayarak. "Zamanı geldiğinde, bir centilmen olsan ve *önce* benim gitmeme izin versen iyi edersin. Çünkü Miami'de söylediklerimde ciddiye aldım. Bu hayatı sensiz yaşamak istemiyorum."

"Biz de bir paket anlaşmayız, Αγαπημένη," diyorum gülümseyerek. "Ama bence o zamana kadar daha yaşayacak çok şeyimiz var."

Karım bana gülümsüyor ve o anda, zamanım geldiğinde gördüğüm son şeyin onun yüzü olması için sessizce dua ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 39

NATALIE

Mutfığa girdiğimde Marta gülümseyerek, "Günaydın Bayan Pace," diyor. "Çay ister misiniz?"

"Merhaba Marta," diye gülümsüyorum ona. "Evet, biraz isterim."

"Herkes havaalanına sağ salım varabildi mi?" diye soruyor ve bir çay poşetinin üzerine biraz sıcak su döküp bana uzatıyor.

"Öyle yaptılar," diyorum. "Onları şimdiden özledim." "Ailen çok iyi," diyor Marta.

"Onların da kendilerine göre zamanları oluyor," diye kıkırdıyorum.

"Ama Steph, Steph benim kayamdır." "Evet, o da çok iyi birine benziyor," diye gülümsüyor Marta ve ben neredeyse Yanaklarında hafif bir kızarıklık izi vardı.

Ve sonra hatırladım. Onları balo salonunda, oturma odasında ve verandada birlikte sohbet ederken gördüğümü hatırlıyorum.

Aslında düşündüğümde, onlar her zaman...

Vay anasını! Steph ve Marta birbirlerine ilgi duyuyorlar!

"Evet," diyorum gülümsememi gizlemeye çalışarak. "Sanırım Steph bahar tatilinde ziyarete gelmekle ilgili bir şeyler söyledi."

O anda Marta'nın yüzündeki ifade, doğru olduğundan şüphelendiğim her şeyi doğruluyor.

"Ah, bu çok hoş olurdu," diyor ve lavabodaki bulaşıklarla uğraşmak için arkasını dönüyor.

"Ama *sadece* benim için geri döneceğini sanmıyorum," diyorum sırtarak. "Bence başka bir nedeni var..."

Marta'nın gözleri benimkilere takılıyor ve bildiğimi anladığını görüyorum. Sertçe yutkunuyor ve hızla bana doğru yürüyor.

"Bayan Pace, söz veriyorum bir şey yok," diyor kibarca, yanakları olgun nar renginde.

Ona gülümsüyorum, tomurcuklanan bir romantizmin heyecanının yanaklarına yeniden hayat vermesinin tadını çıkarıyorum.

Adanın öbür ucuna uzanıp elimi koluna koyuyorum.

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum Marta," diyorum gülümseyerek.

"En azından ben

Umarım olmaz. İkiniz için de."

Marta gülümsüyor.

"Şimdi," dedim, koltuğuma yerleşerek. "Bana her şeyi anlat!"

"Bayan Pace?"

Tam koltuklardan birine yerleşmiştim ki Ethan'ın kütüphanenin kapısından adımı seslendiğini duyuyorum.

"Ethan," diyorum gülümseyerek, ayağa kalkarak. "Ne tesadüf, ben de tam karının günlüğüne başlıyordum."

"Sanırım İsmena'nınkini çoktan bitirdin?" diyor sırtarak, küçük bir kutu taşıyarak merdivenlerden bana doğru yürürken.

"Hızlı bir okuyucu olmalısın."

"Evet, ne yazık ki yetişkinliğimde çok fazla yalnız zaman geçirdim. ve zanaatımı mükemmelleştirdim," diye gülüyorum. "Gerçi son zamanlarda neredeyse her gün meşgul olduğumuz için bunları yapmaya pek vakit bulamadım."

"Umarım hoşunuza gitmiştir."

"Gerçekten de öyle. Onun deneyimlerinin benimkilerle nasıl örtüştüğünü görmek gerçekten ilginçti," diyorum başımı sallayarak. "Bittiğinde biraz hayal kırıklığına uğradım. Özellikle de aniden."

"Ne demek istiyorsun?"

"Son yazısı beş sayfa falan uzunluğundaydı. Jaxon'a hamile olduğunu öğrendikten hemen sonraydı. Çok heyecanlıydı çünkü bir süredir mücadele ediyorlardı ve hatta bu uzmanı görmek için İngiltere'ye kadar uçmuşlardı-"

Kendimi durduruyorum ve başımı sallıyorum.

"Elbette biliyorsun. Sen onun sağ koluydun. Eminim bunun için oradaydın."

"Öyleydim," diye gülümsüyor Ethan. "Aslında karım da öyleydi."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Evet, Eliza ve İsmena çok iyi arkadaşlardı. Neredeyse birbirlerinden ayrılmazlardı."

"Bunun muhtemelen uygun olduğunu tahmin ediyorum," diye gülüyorum. "Dimitris'le ne kadar zaman geçirdiğin düşünüldüğünde."

"Bazen," diye kıkırdıyor Ethan. "Ve onların dostluğu kesinlikle birden fazla kez boynumu kurtardı."

"Nedenmiş o?" Kıkırdıyorum.

"Dimitris bana ne kadar kızgın olursa olsun, kafamı uçuramayacağını biliyordu. Aksi takdirde karısı da onun kafasını uçururdu."

İkimiz de gülüyoruz.

"Her neyse," diyorum omuz silkerek. "Ismena sonunda hamile kaldığı için çok heyecanlıydı ve sayfalarca yazdı... ama sonra yazmayı tamamen bıraktı."

Ethan gülümsüyor.

Ethan, "Çocukların her şeyi değiştiren bir yönü var," diyor. "Eşim de ilk çocuğumuz doğduktan sonra bir süre yazmayı bıraktı. Çocuklar büyüdükçe ve kendine biraz daha fazla zaman ayırabildiğini fark ettikten sonra tekrar yazmaya başladı."

"Karınızın günlüklerini okudunuz mu?" Merakla sordum. Başını salladı.

"Birkaç kez," diyor yere bakarak. "Ama bunu yapacak cesareti bulmam biraz zaman aldı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Evliyken onları hiç okumadım." "Çünkü onun mahremiyetini ihlal etmek istemediniz."

"Ve bu hayatın zaman zaman ne kadar zor olabileceğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, bazı noktalarda ne kadar kızgın veya beni terk etmeye yakın olabileceğini okumayı kaldırabileceğimden emin değildim," diye kıkırdıyor.

"Peki ne zaman okudunuz?"

"Hoş bir sürpriz oldu," diye sırtıyor.

"Seni asla terk etmek istemedi, değil mi?" Ona gülümsüyorum.

O başını sallıyor.

"Hayır, yapmadı. En azından kağıda dökcek kadar değil. Ancak zaman zaman beni ne kadar dövmek istediğini yazdı, ama eminim bunu hak etmişimdir."

Gülüyorum.

"Çok iyi bir hanımefendiye benziyor," diyorum gülümseyerek.

"Gerçekten öyleydi," diye gülümsüyor Ethan. "Tanıdığım en güçlü ve en zeki kadındı."

Ethan bunları benimle paylaştığı için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Jaxon'ın tüm erkekleri gibi Ethan da pek açık sözlü biri değil. Karısı ve ilişkisi hakkında öğrendiğim ufak tefek şeyleri de Jaxon'la yaptığım konuşmalardan öğrendim.

Düşüncelerim hemen Stacy'ye kayıyor... ve düğünde dans ederken yakaladığım Charlie'ye ve bir sürü ateşli bakışa.

Ismena'nın günlüğü bir Don'un karısının hayatı hakkında çok ihtiyaç duyulan bilgileri verirken, belki de Eliza'nın günlüğü Stacy için bazı tavsiyeler içerecektir?

...tabii ki böyle bir şey olursa.

"Kişisel bir soru sorabilir miyim?" Ben soruyorum ve Ethan başını sallıyor. "Bir Don'a hizmet ederken bir ilişki içinde olmak zor muydu?"

Ethan bir an duraklar.

"Aslında başka birini soruyorum," diyorum kelimelerimi özenle seçerek. "Bunun bir tür ilişki olduğundan emin değilim, ama aralarında kesinlikle bir tür bağlantı var ve ben... acaba bunu teşvik etmeli miyim, yoksa hiçbir şey yapmamalı mıyım?"

Ethan başını sallar ve derin bir nefes alır.

"Ne yazık ki bunu ölçmek son derece zor," diyor yavaşça. "Bildiğiniz gibi bu hayat DENENİYOR. Oldukça ağır parçalar alacak senden. Yani mesele sadece cazibe ya da uyumluluk değil, ki bunlar da hayati derecede önemli, ama eğer bir unsur seçmem gerekirse, bunun *saygıdan* geçtiğini düşünüyorum."

Devam edeceğini umarak yavaşça başımı sallıyorum.

Ethan kollarını kavuşturarak, "Şöyle söyleyeyim," dedi. "Rachel'ın Jaxon'ı sevdiğinden bir an bile şüphe duymuyorum."

Elimde değil ama onun adını duyunca vücudum anında geriliyor.

"Ama Jaxon onun hakkında aynı şekilde hissetmiyordu," diye devam ediyor Ethan. "Ve herkes onun bir Valentine olduğu için kolay lokma olduğunu düşünüyordu.

onun için bir seçim. Ancak Jaxon'ın ailesi en başından beri bu maça karşıydı."

"Gerçekten mi?" Gerginliğim hafifçe dağılırken soruyorum. Ethan başını sallıyor.

Ethan, "Kalbinin gerçekten onunla birlikte olmadığını hissedebiliyorlardı," diyor. "Ona *saygı duymuyordu*. Ve bu belli oluyordu."

"Anlıyorum..."

"Saygı her ilişkide esastır. Ve *bu* hayatta daha da zorunludur" diyor. Ethan gülümsüyor.

"Karşılaştırmalı olarak, başından beri farklı olduğunu biliyordum. Sırf Jaxon'la ilk karşılaşmanızda onu idare etme şekliniz yüzünden."

"Halledildi mi?!" Gülüyorum. "Ona bağırmamı 'idare etmek' olarak değerlendirebilir misin bilmiyorum."

Ethan gülümseyerek, "Yapardım," dedi. "Az önce onun çocuğu için hayatını tehlikeye attın. Sana o anda onun davrandığından daha iyi davranılmasını hak ettiğini biliyordun ve bunu ona hissettirdin."

Vay...

"Adamın buna *ihtiyacı var*," diyor Ethan. "Tüm hayatını körü körüne saygı duymaya yemin etmiş erkeklerden oluşan bir aileye liderlik ederek geçirdi. Ama bunu ona körü körüne vermeyecek bir partnere ihtiyacı var. Jaxon'ın, onun saygısını kazanmak için *çalışmasını* sağlayacak birine ihtiyacı var. Ve bunu koruyacak birine."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, tüm kelimeler beynimde bomba patlamış gibi boşaldı.

"Yine çok küçük bir şey gibi görünüyor ama birine saygı duyduğunuzda ona öncelik veriyorsunuz ve onunla bir hayat kurmayı hayal ediyorsunuz."

"Bu çok mantıklı aslında," diyorum gülümseyerek. "Yani, belki de bunun sadece kör bir çekim mi yoksa daha fazlası mı olduğunu belirlemem gerekiyor."

"Bence biraz zaman ver. Öğreneceksin," diye sırtıyor Ethan. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, ama aslında size gecikmiş bir düğün hediyesi vermeye geldim," diyerek bana bir kutu uzattı.

"Ethan," diyorum iç çekerek. "Özellikle hediye yok demiştik."

"Biliyorum," diye sırtıyor. "Bu yüzden kocan başka işlerle meşgulken sana veriyorum."

Gülüyorum ve küçük ama biraz ağır kutunun kapağını açıyorum. İçinde küçük siyah bir tabanca ve bir çeşit kayış buluyorum. Ethan bana göstermek için kayışı çıkardı.

"Bu bir bacak bandı, gizli taşıma durumları için. Ama tabii ki o kanonunuzu buraya koyamayacaksınız."

Ethan'a bakıyorum ve onun bana sempatiyle baktığını görüyorum.

"Normalde bir başkası için silah almaya cesaret edemem," diyor dikkatle. "Çünkü bunlar biraz kişisel. Ama *diğer* silahının ne kadar büyük olduğunu ve poligonda ne kadar sıkı çalıştığını göz önünde bulundurduğumda Belki taşıması daha kolay bir şey hoşunuza gider."

"Bir silah hakkında bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim," diyorum yavaşça. "Ama bu... *güzel*. Çok hafif!"

Ethan göz kırparak, "Eğer korunmak için yanınızda bir şey taşıyacaksanız, bu gerçekten yanınızda taşıyabileceğiniz bir şey olmalı," diyor.

"Bekle, yani dükkandaki en büyük silahı almamam ve gerektiğinde onu kaldıracak kadar kol gücüm olmasını ummamam *gerektiğini* mi söylüyorsun?" Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Evet, belki de değil," diye kıkırdıyor.

Ethan'la birlikte kütüphaneden çıkıyorum ve küçük tabancayı üst kata çıkarmaya karar veriyorum. Yatak odasında durmuş, boş tabancayı elimde tutuyordum.

Jaxon'ın sesiyle irkildiğimde Ethan'ın bana öğrettiği şekli uyguluyorum.

"Bu kesinlikle bir sürpriz oldu," diyor dudağını ısırarak durduğu kapı aralığından. "Bayan Pace, siz biraz belalısınız."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikriniz olmadığını hatırlatıp duruyorum Bay Pace," diyorum gözlerimi kapatıp yapmacık bir tavır takınarak.

O gülüyor ve ben bu sesi ne kadar sevdiğimi bir kez daha fark ediyorum.

"Buna inanıyorum," diyor, içeri girip kapıyı arkasından kapatarak Onu.

"Peki ne kadarlığına gidiyoruz?"

"Uçuş planımız Finlandiya'ya gitmekti, oradan sonra ne yapacağıma karar vermemiştim.

henüz. Seni sıcak bir yere götürmeyi

umuyordum." "Florida gibi sıcak bir yere mi?"

Gülüyor.

"Yani, eğer gitmek istediğin buysa, ama ben daha çok Karadağ ya da Belize gibi bir yer düşünüyordum," diyor bana doğru yaklaşıp yanağımdaki bir saç telini okşarken. "Ya da belki Fiji'de herkesten uzakta küçük bir bungalov."

Ohhh...

"Bunların hepsi kulağa inanılmaz geliyor," diye kızarıyorum. "Ama o yerlerin hiçbirini için nasıl bavul hazırlayacağımı bilmiyorum."

"Öyleyse yapma," diye homurdanıyor Jaxon. "Zaten seni her zaman *çıplak* tutmayı tercih ederim."

Beni usulca öpüyor ve nefesi kesilirken çıkardığı ses Alnını alnıma bastırması, benim onun için yanıp tutuştuğum kadar onun da benim için yanıp tutuştuğunu gösteriyor.

Nedense bu an biraz cesur olmaya karar verdiğim andı. "Belki de Steph'in bize hediyesini de paketlemeliyim?"

Kıkırdıyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve vücudumdaki tüm sinir uçlarını ateşe veriyor.

"Bu konuda çok meraklısın," diye fısıldıyor usulca.

"Şey, çok değil, sadece normal miktarda meraklı diyebilirim," diye fısıldıyorum kızarak.

"Natalie, eğer istediğin bir şey varsa tek yapman gereken sormak," diyor uzaklaşırken, yüzünde nazik bir gülümseme. "Seni asla inkâr edemem. *Hiçbir şeyi.*"

"Doğru," diyorum, onun yoğun bakışları altında zorlukla yutkunarak. "Ama burada ne istediğimi bilmiyorum. Bu yüzden... konuyu *senin açmanı* tercih ederim."

Alnımdan öpmeden önce sırtıtarak başını sallıyor ve dolaba doğru yürüyor. Birkaç saniye sonra elinde kutuyla çıkıyor ve kalbimin göğsümde çarpmasına neden olarak bana doğru yürüyor.

"Gel," diyor elime uzanarak.

"Bekle... Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana açıkça istediğin şeyi vereceğim," diyor, gözleri beni felç ediyor. "Ama burada değil."

"Ama... neden olmasın?"

Dudağını ısıyor, bana söyleyeceği bir sonraki kelimeyi dikkatle düşünüyor. "Bu kutudaki eşya," diyor yavaşça, bana bakarak.

"Teslimiyetinizi ve size cinsel olarak saygısızlık edebilmemi gerektiriyor. Elbette sizin zevkinize göre, ancak bundan tam anlamıyla zevk alabilmek için ona teslim olmanız ve biz onu kullanırken vücudunuzun kontrolünü tamamen bana vermeniz gerekecek."

Çarpan kalbim durdu ve oda aniden sessizleşti.

"Ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum, ancak bunu kullanacaksak, burada, bu evde olmayacak."

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çünkü sevgili karım," dedi Jaxon bana doğru bir adım atarak,
"burada
Bu evde benim dengimsin." Vay
anasını...

Jaxon'ın bana söyledikleri karşısında hâlâ şaşkınlık içindeyken, Steph'i bunun için tekmeleyebilecekmişim gibi hissediyorum. Bana bu hediyenin benim gibi acemiler için güvenli olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum.

"Seçim sizin." Jaxon diyor ki. "Peki... nereye
gidiyoruz?"

"Çatı katına," diye homurdanıyor ve sırtarak elimi tutuyor.

Jaxon'la araba yolculuğu sessizdi. Bana doğru uzandı ve elini kalçama koydu.

"Sorularınız var," diyor yumuşak bir sesle.

"Olmalı." Dudağımı ısıırıyorum.

"İstiyorum," diyorum temkinli bir şekilde. "Ama önce ne sormam gerektiğinden ya da size ne sormama izin verildiğinden emin değilim."

"Sormak istediğin her şeyi her zaman sormalısın," diyor Jaxon, köşeyi dönüp bacağıma daha sıkı kavrayarak. "Bu sadece açık iletişim kurarsak işe yarar."

"Sen 'bu' dediğinde," diyorum usulca. "İlişkimizi mi yoksa birazdan yapacağımız seks eylemini mi kastediyorsun?"

Jaxon bir an sessiz kalır.

"İkisi de," diyor sonunda. "Aklından geçenleri her zaman sormanı istiyorum Natalie."

"Sanki... ne yaptığınızı biliyor gibisiniz," diyorum kelimelerimi özenle seçerek. "Bunu... sık sık yapar mıydın?"

"Hayır," diyor. "Sadece ara sıra." "Ara
sıra ne demek?"

İç çekiyor.

"Hayatım boyunca... kink'in bazı yönlerinden keyif aldım," diyor sessizce. "Ancak, hiçbir zaman bir partnerle tam bir sub/dom ilişkisine girmedim."

"Çünkü ilişkiniz yoktu." "Kesinlikle," diye
başını sallıyor.

"Ortaklarınıza zarar verdiniz mi?"

"Bazen," diyor sessizce. "Ama sadece onlar istediğinde. Hiçbir zaman kendi başıma yapmak istediğim bir şey olmadı."

"Yani hoşuna gitmedi mi?" diye sordum. "Onları incitmekten yani."

Başını sallıyor.

"Kadınları incitmekten hoşlanmıyorum" diyor. "Ben sadece *kontrolün* tadını çıkardım

kadınlar o sahnede bana verdi."

"Sahne mi?" Ben soruyorum.

"Seans dediğiniz şey budur" diye açıklıyor. "Her iki taraf da herhangi bir cinsel eylem gerçekleşmeden önce arzularını, sınırlarını, güvenli sözcükleri ve sonrasında yapılacakları tartışır. Bu şekilde, herkes ne bekleyeceğini bilir ve hiçbir şey olmaz.

Anlık sürprizler. Birbirinize güvenmenizi sağlar."

"Anladım," diyorum, her ne kadar kabullenmesi zor olsa da.

"Ne sıklıkla?"

"Düzenli olarak değil," diyor başını sallayarak. "Son on yılda belki birkaç düzine kez."

"Bu işe nasıl bulaştın?"

Jaxon direksiyonu o kadar yüksek sesle kavırıyor ki, artık sessiz olan arabanın içinde derinin çıtırdadığını duyuyorum.

"Rachel." Ne söylemek istemediğini fark ederek söylüyorum. "Rachel bunu tanıtan kişi..."

"Evet." Diyor, yüzü kararıyor. "Sanırım bunun onu daha çok istememi sağlayacağını düşündü."

"Öyle mi?"

Jaxon bana kısa bir süre bakıyor, yüzü yumuşak ama ciddi.

"Tecrübelerime göre, bir sahneden asla geldiğinizden daha fazlasıyla ayrılmazsınız," diyor sessizce. "Bir çift olarak yeni sapkınlıklar denemek eğlenceli ve heyecan verici olabilir, ancak sevgi ve saygının yerini alamaz. Ya da onu *yaratamaz*."

"Yani bu işe başlamadan önce yatırım yapmadığınız için..." Sesim sessizce kesiliyor.

"...Onunla olan durumumuza hiçbir faydası olmadı."

"Bu yüzden mi Pat'in galerisini görmemden korkuyordun?" diye sordum. "Çünkü daha önce onunla oraya gitmiştin?"

Başını sallıyor.

"Hayır. Onu daha önce hiç oraya getirmedim," diyor, sesi ağırlaşarak. "Oraya hiç kimseyi getirmedim. Hayatımın bu kısımlarını hep ayrı tutmaya çalıştım."

"Jaxon," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak. "Bunu yapmak zorunda *değiliz*. Yeni bir şeyler denemeyi merak ediyorum ama asla seni rahatsız edici."

Chicago şehir merkezinden geçerken Jaxon hiçbir şey söylemiyor. "Kesinlikle eski veya potansiyel olarak acı verici konuları gündeme getirmek istemiyorum. anılar," diyorum dudağımı ısırarak ve ellerimize bakarak. "...ya da biz sevişirken başka birini düşünmene neden ol--"

Jaxon aniden yolun ortasında frene basıp arabayı durdurdu. Arkamızdaki arabalar korna çalıyor ve bize çarpmamak için çabalyorlar. Ama o arabayı park etti ve emniyet kemerini çözdü.

"Kahretsin, ben--"

Anında yüzümü kendine doğru çeviriyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, beni cümlemin ortasında durduruyor ve dilini derin bir öpücükle ağzıma sokuyor.

"Natalie," diye hırlıyor uzaklaştığı anda, beni kendine yakın tutarak. "Şimdi beni dinle. Seni becerirken asla ama asla başka birini düşünmedim."

Vay anasını!

Görünüşe göre, yollarını bizim etrafımızdan çevirmek zorunda kalan ve caddenin ortasında duran düzinelerce öfkeli şehir sürücüsünden habersiz.

"Seni becermekten zevk almak için oyuncaklara, kontrollere ya da aletlere ihtiyacım yok," diyor kararlı bir şekilde ve beni tekrar öpüyor. "Ve seninle birlikte olduğum tek bir gün bile geçmişimin bu kısmını özlemedim."

Onunla yaşadığım bu hararetli anın içinde kaybolmuş bir halde derin derin nefes alıyorum. "Ancak, kocan olarak, seninle birlikte olmaktan

Sana yeni şeyler ve daha önce hiç yaşamadığını bildiğim deneyimler gösterebilirim. Ve eğer bir şey denemek istersen, bunun için her zaman burada olacağım. Bunu senin için istiyorum."

"Ama, Jaxon..." Dudaklarına fısıldıyorum, tamamen sersemlemiş bir halde. "Ben

bunlara da *ihtiyacım* yok. Ben sana sahibim. Tek istediğim bu."

"Bunu yapabiliriz ya da yapmayabiliriz. Burada kararları veren sizsiniz. Ama bilmeni isterim ki, seninle olduğumda etrafımdaki her şey durur. Ben seninleyim. Zihnim, bedenim ve ruhumdan geriye ne kaldıysa," diyor çenemi okşayarak. "Ve inan bana, seninle her türlü ilki paylaşmak benim için bir onurdur, aşkım."

Bu adamın kelimelerle arası çok iyi.

Ama... bunu onunla denemeye cesaret edebilir miyim?

Seçim benim. Jaxon bu gücü *bana* verdi.

Her zaman yaptığı gibi.

Kendi kendime gülümsüyorum, onu bir kez daha öpüyorum, burada, şehir trafiğinin ortasında otururken nabzım fırlıyor, ona kontrolü vermeyi denemek isteyip istemediğime karar veriyorum.

Ama ben cevabımı zaten biliyorum.

Seçim ne olursa olsun, Jaxon ile her zaman atlayacağım.

"Neyi bekliyoruz... *Baba?*" Gülümsüyorum, kocamın yüzüne yayılan hınzır sırıtışı zevkle izliyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 40

JAXON

On dakika sonra, Natalie ile ilişkimin başladığı yer olan Jefferson'daki yönetici garajına giriyoruz.

Araçtan indiğimizde kalbim küt küt atıyor ve arka koltuktan kutuyu alıyorum. Bu benim için yeni bir deneyim olacak. Ama hâlâ onu böyle bir şeye alıştırmamanın en iyi yolunu düşünüyorum.

Bu çabayı çatı katına taşımamdaki motivasyonumun bir kısmı, eşime duyduğum sevgi ve saygı ile her iki boyun eğme oyununu nasıl birleştireceğimi düşünmek için zamanım olmasıydı. Natalie'nin merak ettiğini biliyorum ama hiç böyle bir şey yapmadı. Yani tam gaz gidemem... çünkü onu korkuturum.

Onun da gergin olduğunu anlayabiliyorum ama elini tuttuğumda beni derin bir öpücüğe çekiyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Dokunuşu kışkırtıcı. Damarlarımdaki ateşi tutuşturuyor ve bana, dokunuşunun gücü kendi kimyasal reaksiyonlarımı anında ele geçiren bir kadını hafife almamam gerektiğini hatırlatıyor.

Bundan kesinlikle keyif alacağım.

BANG! BANG! BANG!

Garajda aniden silah sesleri duyulur ve üç saniye içinde kıyamet kopar.

İçgüdüsel olarak eğildim ve Natalie'yi korudum. "Bu da ne?!?" Bağırıyor.
"DÖRT! DÖRT!!"

Dört aktif nişancımız var. Natalie'yi buradan çıkarmalıyım!

"Jaxon! Ne oluyor lan?!" diye bağırır. "Arabaya geri dön, Nat! ŞİMDİ!"
"Ama Jaxon-"

"ŞİMDİ!"

Onu vücudumla koruyarak, arabanın sürücü tarafına doğru çektim. arabaya. Ama kapıyı açmak için sol elimi kaldırdığımda, serseri bir kurşun, aynı zamanda silahımı tutan avucumun kenarını sıyrıyor.

"SİKTİR!"

"Jaxon!" Natalie durup bana yardım etmeye çalışıyor.

"Nat, lanet arabaya bin ve lanet kapıyı kilitle!" Bağırıyorum, diğer elimi kurşun geçirmez kapıyı açmak için kullanıyorum ve o itiraz ederken onu neredeyse içeri itiyorum.

Kravatımı gömleğimden sıyrıp sol avucumdaki derin yaranın etrafına olabildiğince hızlı bir şekilde bağlarken etrafımda uçuşan bağırırları ve kurşunları dinliyorum.

"ÜÇ!" Levi'nin bağırdığını duydum. "Bu Xiang Li!"

"Jaxon," diye bağırıyor Ethan kulağıma. "Az önce birini indirdik ama etrafın sarıldı! Yerde kal."

"S.KTİR!" Levi'nin bağırdığını duydum. "Vuruldu!"

Allah kahretsin! Adamlarım katledilirken burada öylece oturamam!

"Levi nereye vuruldun?! Ve biri bana lanet olası bir okuma yapsın! Silahım yanımda değil," diyorum arabanın üstünden bakarak, ancak hemen ardından kafamın etrafındaki duvarlardan seken en az üç mermi sesi duyuyorum.

"JAXON YERDE KAL!" Ethan bağırıyor.

"Patron, seni gördüler ve görünüşe göre doğrudan sana geliyorlar, üç kişiler!" Charlie'nin sesi kulağımda çınlıyor. "Siper alın!"

"Örtü yok!" Ben de bağırıyorum.

Birden motorun çalıştığını ve Range Rover'ın geri geri giderken lastiklerinin gıcırdadığını duyuyorum. Çince bağırırlar ve insan etine çarpan metalin çıtırdama sesini duyuyorum.

Ve neredeyse silah sesleri başladığı anda kesilir, geriye sadece duman ve garajda çınlayan silah seslerinin yankıları kalır. Bir de arabanın arkasına sıkışmış bir adamın çığlık sesi.

"KAHRETSİN!" Charlie bize doğru koşarak bağırıyor. "Bayan Pace... az önce onları ezdi!"

Bu ne lan!?

Natalie arabadan indi ve yanıma koştu.

"Jaxon iyi misin?!" Ben şaşkınlıkla ona bakarken o soruyor. "I Onları arka kamerada gördüm ve başka ne yapacağımı bilemedim... Sadece tepki verdim!"

"Ben iyiyim, ben iyiyim!" Israr ediyorum. "Nat bu harikaydı!" "Az önce ne oldu lan?" diye soruyor, tir tir titreyerek.

"Çevreyi kontrol edin!" Josiah'nın diğer arabaları kontrol etmeye başlayan Wesley ve Travis'e bağırdığını duyuyorum. "Başka olmadığından emin olun! GİDİN! ŞİMDİ!"

Kulağından kanlar akan Charlie, silahını Range Rover'ın tamponuna doğrultmuş bir şekilde durmaktadır. Ethan koşarak gelir, onu omzunda bir kurşun yarası olduğu anlaşılan Levi takip eder.

"Yüce İsa..." Natalie diyor ki. "Az önce ne oldu?" "Xiang Li," der Ethan nefes nefese. "Xiang Xiang'ın oğlu."

Tamponun altında üç ceset sıkışmış durumda... ama sadece biri hâlâ nefes alıyor.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalan Natalie, afyon kralının varisinin iki yanındaki iki ezilmiş adamın görüntüsünden hemen iğrenir. *Her* nasılsa, ortasına düşecek kadar şanslıydı... ve arkadaşları gibi bir lastiğin altında kalmamıştı.

Natalie döner ve kusmak için hızla uzaklaşır.

"Nat, iyi misin?" Sırtını ovarak soruyorum.

"Hayır, değilim" diyor, duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyor. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Vay anasını."

"Pace!" Xiang Li nefes nefese bağırır. "Nat-"

"Ben iyiyim Jax, sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diyerek beni başından savdı.

Tampona geri dönüp boğulmakta olan Xiang Li'ye bakıyorum, hâlâ nefes almaya çalışıyorum ve hâlâ bu gecenin aldığı dramatik dönüşü sindirmeye çalışıyorum.

Lanet olsun.

Elim kanıyor, adamlarım kanıyor ve eğer karım üç adamı arabayla ezmeseydi şu anda ölmüş olacaktım.

"Babamın elinde olduğunu biliyorum seni orospu çocuğu! Beni ona götürmeni talep ediyorum!" Xiang Li bağırıyor, ciğerleri hâlâ diğer iki adamın bedenleri arasında sıkışmış durumda.

"İşte *tam da* bunu yapacağım," diye homurdandım.

Xiang Li'yi dikkatlice arabanın altından çıkarıyoruz. Bağlandı ve Josiah ile Ethan'ın arabasının arkasına itildi. Birkaç kesik ve çürük dışında zarar görmemiş.

Bu da benim ona ihtiyacım olan şey.

Natalie'yi göğsümde tutarak Wesley ve Travis'in ezilmiş iki ölü adamın cesetlerini diğer arabanın arkasına yüklemelerini izlemesini engelliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum kulağına, sırtını okşayarak. "İnan bana, bu gecenin böyle geçmesini hiç istemezdim. Seks yapmayı tercih ederdim."

O sessiz.

Onu suçladığımdan değil. Zavallı kadın korkunç bir seçim yapmak zorunda kaldığında ve hala tam bir şok içindeyken biraz sapıkça sikişmenin tadını çıkarmaya gidiyorduk.

"Evet, her zamanki gibi seninle hiç sıkıcı bir an olmuyor, sıcak kek," diye nefes alıyor, alnını hala bana bastırarak. "Ama, eğer senin için de aynıysa, aşkım, seks konusunda bir erteleme yapacağım."

Kıkırdıyorum.

Josiah bana başıyla her şeyin olabildiğince temizlendiğini işaret ederken, "Erteleme kabul edildi," diyorum. "Hadi eve gidelim."

Yavaşça onu bırakıyorum ve kapıyı açıyorum, ama aniden duruyor ve beni iterek geçiyor.

"Levi," diye sesleniyor. "Şu ilk yardım çantasını al, bizimle geliyorsun. Omzun korkunç görünüyor ve ben ona bakıyorum."

Levi bana bakıyor, az önce söylediği emredici ton karşısında neredeyse afallamış gibi. Omuz silkiyorum ve Levi tek kelime etmeden cesetlerin bulunduğu arabanın anahtarlarını Charlie'ye atıp bize katılmaya gidiyor.

Natalie arka koltuğa atlayıp Levi'nin de ona katılmasını isterken ben sürücü koltuğuna atlıyorum.

Silahımı bulamayınca torpido gözünden yedeğini çıkarıp, her ihtimale karşı fazladan şarjörü dolduruyorum. Arabalar teker teker garajdan çıkıyor.

Natalie arka koltuktaki ışığı açarak, "Gömleğini çıkar," diyor. "Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerekiyor."

İçgüdüsel olarak direksiyonu daha sıkı kavıyorum, Levi tişörtünü çıkarmaya çabalarken ve Natalie yardım ederken dikiz aynasından geriye doğru bakıyorum.

Birden kornalar çalmaya başladı ve çizgiyi biraz aştığımı fark ettim, bu da karşıdan gelen arabaların yolumdan çekilmesine neden oldu.

Çabucak yeniden ayarlıyorum.

"Patron, iyi misin?" Charlie kulaklığımdan soruyor. "Biraz sürükleniyorsun

Biraz.

"Evet, ben iyiyim." Boğazımı temizleyerek söylüyorum.

Aynaya tekrar baktım, ama bu sefer Natalie'nin yüzünü görünce irkildim. gözleri doğrudan bana bakıyordu.

Levi'nin kanayan omzuna dönmeden önce sırtarak, "Gözünü yoldan ayırma koca adam," diye azarlıyor.

"Görünüşe göre gerçekten şanslıymışsın Levi," diyor omzuna manevra yaparak. "Sanırım kurşun omzunu tamamen delip geçmiş, ama malikâneye döndüğümüzde bir kez daha bakıp parça kalmadığından emin olmalıyız."

Şaşırtıcı bir şekilde, rekor sürede geri döndük.

Belki de Natalie'nin yarı çıplak bir Levi'ye dokunmasını izlemeye doyduğum içindir.

"Efendim, Josiah ile buluşmak üzere bir Beta ekibi gönderildi... *temizlikle* ilgilenmek için," diyor Charlie, arabadan indiğimizde, Natalie bize doğru yürürken kelimelerini dikkatle seçerek.

"Güzel," diyorum ve Xiang Li'yi arabanın arkasından indiren Wesley ve Travis'e dönüyorum. "Onu poligona götürün. Sonra gidip babasını temizleyin ve onu da getirin."

Levi'ye, "Bayan Pace'le git ve omzuna baktır," diyorum. "Charlie, sen de benimle gel."

Natalie onları takip etmeye çalıştı, ama ben onu belinden yakalayıp Geri.

"Bunun bir kaos olduğunu biliyorum," diyorum usulca, adamların dışarı çıkmasını beklerken.

kulak misafiri oldum. "Ama sen iyi misin?"

Gerçekten iyi misin?" Gözlerim endişeyle onunkileri tarıyor.

"Ben iyiyim," diyor, sesi bitkin geliyor. "Yani, olabildiğim kadar. Bunların hiçbirisi karşısında şok olmamam gerektiğini biliyorum. *Yaptığım* şeyden dolayı şoktayım. Kendimi bir... canavar gibi hissediyorum"

Saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Sen benim hayatımı kurtardın," diyorum basitçe. "Belki de hepimizin hayatını. Sevdiklerini korumak için yapman gerekeni yaptın. Bu seni bir canavar yapmaz, aşkım."

Derin bir iç çeker ve kendi kendine alay eder.

"Tek bildiğim *senin* otoparkının, Jaxon Pace, büyük ihtimalle otoparklar tarihindeki en aktif otopark olduğu. HİÇ."

Kendi kendime kıkırdıyorum ve direnmesine rağmen sonunda o da bana katılıyor. Alnından öpüyorum, derin bir iç çekerek benimkini onunkine bastırıyorum.

"Seni hak etmiyorum," diyorum sessizce. "Tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seksi gecemiz raydan çıktığı için de üzgünüm."

"O çek hâlâ bende duruyor," diye sırtıyor. "Ve emin *olun tahsilat* için geleceğim. Bay Pace."

Gülüyorum.

Eve doğru başımı sallayarak, "Hesabıma yazarsan bunu telafi edeceğimden emin olabilirsin," dedim. "Ama şimdilik neden içeri girmiyorsun? Burada halletmem gereken bazı işler var."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve o içeri girdi.

Onu.

Onu gerçekten hak etmiyorum. Bu gece hayatımı kurtardı. Tekrar.

Ama onu içeri kadar takip etmek ve müsait olan ilk yüzeyde becermekten daha çok istediğim *bir şey olmasa* da, bunu halletmeliyim Xiang Klanı'nın saçmalıkları bu akşamki sapıkça planlarımı mahvetti.

Ve nedense bu beni *daha çok* kızdırıyor.

"Bao'dan bize katılmasını istedin mi?" Menzil'in girişini açarken Ethan'a soruyorum.

"Evet, o zaten orada."

Merdivenlerden inip şifreyi giriyoruz.

Oda her zamanki gibi karanlık, ancak aralığın sonundaki bir dizi ışık, plastik örtülerin üzerinde oturan, sandalyelerine bağlanmış, ağızları tıkanmış ve başları çuvallarla örtülmüş iki adamı aydınlatıyor.

Chicago'nun Afyon Lordu Xiang Xiang ile en büyük oğlu ve imparatorluğunun varisi Xiang Li, aynı odada olduklarından habersiz, birbirlerinden on adım uzakta oturmaktadırlar.

Yavaşça eldivenlerimi giydim ve duvardan bir silah seçtim.

"Şey, Xiang, itiraf etmeliyim ki gecemin bu kadar büyük bir sapmaya uğramasını planlamamıştım," diyorum silahımı kurarken, sesi poligonun duvarlarında yankılanıyor. "Ama işte buradayız."

Aralarına bir el ateş ediyorum, hedefi arkalarındaki duvara isabet ettiriyorum ve zıplamalarını izliyorum.

"Ama seni buraya getirdim çünkü örgütün ateşkes anlaşmamızın şartlarını ihlal etti," diyorum silahı yeniden doldurup ateş ederek. "Neredeyse kırk yıldır her iki örgüt için de faydalı olduğunu kanıtlamış bir anlaşma."

Dolduruyorum ve tekrar ateş ediyorum.

"Klanlar arasında bunca yıl süren refah ve barışın ardından neden aileme olan inancınızı bozmayı seçtiğinizi merak ediyorum."

Tekrar doldurup ateş ediyorum, bu sefer iki kez.

"Şey," diyorum yüksek sesle alay ederek. "Aslında ben zaten biliyorum. Ya da en azından bir tahminde bulunabilirim."

İki el daha ateş ettim ve iki adamın da titremesini izledim.

"Victor Black," diyorum yüksek sesle, sesim koridorda yankılanıyor. "Bir kulak kurdu gibi içeri sızdı. Siz ve diğer iki Beta klanı onu destekleyip arkasına alırsanız, size daha fazla para ve daha fazla güç vaat ediyor. Don Supreme olarak devral."

İki el daha ateş ettim.

"...Ve *beni* dışarı çıkar." Onlara doğru yürürken sertçe söylüyorum.

Xiang Xiang'ın yanına yaklaşp bir anlığına örtüsünü kaldırarak içinde bulunduğu durumu, plastik örtüyü ve sandalyeye bağlı diğer yüz­süz insanı görmesini sağladıktan sonra örtüyü tekrar başına geçiriyorum. Sonra Ethan'a işaret ediyorum, o da Xiang Li'nin başındaki çuvalı çekip alıyor, aynısını ona da gösterdikten sonra bir kez daha başını örtüyor. İki adam da diğerinin *kim* olduğunu bilmiyor, sadece var olduklarını biliyor.

"Ama gördüğüm kadarıyla, artık en azından biriniz benim tarafımda. İkinize de ihtiyacım yok."

Tekrar başımı sallıyorum ve Betalarımdan ikisi Xiang Li'nin sandalyesini kaldırıp geriye doğru çekiyor, onu menzilin sonuna kadar taşıırken çığlık atmasına neden oluyorlar, çırpınma sesleri odada yankılanıyor.

Sonra bir kez ateş ederim.

Bu onları müzakerelere daha yatkın hale getirecektir.

Ses geçirmez izleme kabinine alınır ve başındaki çuval çıkarılarak gösteriyi iki yönlü aynadan izlemesi sağlanır.

Sonra babasının çuvalını çıkardım. Yaşlı adama bakarak

Ben.

"Söyle bana *seni* neden tutmalıyım?" Ağzındaki tıkaçı keserek ona söyledim.

"Devam et... BEG."

"Pace, bak," diye inliyor yaşlı adam. "Evet, Kara bana o sözleri verdi. İki Başlı Ejderha'nın gelişinin senin suçun olduğunu çünkü artık şehrin kontrolünün sende olmadığını söyledi ama bunun bir yalan olduğu açık! Ne yapmam gerekiyordu? Bana bir üçüncüsünü vereceğine söz vermişti."

"BANA BAHANE VER DEMEDİM, YALVAR DEDİM!"

"Doğru, doğru. Bak, özür dilerim. Bir hata yaptım. Sadece evimi ve ailemi düşünüyordum," diyor endişeyle. "İlk teklif ettiğinde sana gelmeliydim."

"Sana nasıl davranmalıyım, Xiang?" Gözlerimi ona dikip kollarımı vücudumda kavuşturarak soruyorum.

"Ne?" diye sorar.

"Astlarınızdan biri itaatsizlik edip size ihanet etseydi ne yapardınız? Ne yapmak zorunda kalırdınız?"

"Sanırım..." diyor gergin bir şekilde. "İtaatsiz astı cezalandırmam gerekirdi."

"Aynen öyle."

"Ama bu sadece kötü bir hataysa ve o noktaya kadar sadık kalmışlarsa, bunu dikkate alabilirim!" Diyor umutsuzca. "Onları cezalandırırdım ama *öldürmezdim!*"

Çenemi ovuyorum.

"Bu ilginç bir fikir," diye parmaklarıma vuruyorum. "Ama nasıl?" Etrafında dolanıyorum.

"Ben... Ben... bilmiyorum," diye inliyor. "Ama birlikte bir yol bulabileceğimize eminim."

"Şey, benim açmazım, Xiang, bunun *gerçekten* bir tür fedakârlık gerektiriyor. Aksi takdirde, bu gerçek bir ceza olmaz, değil mi?"

"Ne istersen! Alabilirsin!"

"Şuna ne dersin, sana bir seçenek sunacağım," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Çünkü ben iyiliksever Yüce Don'um. Soyunacağım

Ailenin tüm anlaşmalarını, tüm unvanlarını, tüm haraçlarını elinden alacağım, AMA *yaşamana* izin vereceğim."

Bu ceza karşısında Xiang Xiang'ın yüzünde oluşan mutlak şok ve dehşeti izliyorum.

"Ya da atalarından kalma haklarını korumana izin veririm ve en büyük oğlunun kellesini alırım."

Xiang Xiang'ın yüzü bembeyaz oldu.

"Yani, bence bu fazlasıyla adil," diyorum omuz silkerek. "Ya gururun ya da oğlun."

"Oğlumu al," diyor bana bakamadan.

"GERÇEKTEN Mİ?" Alay ederek söylüyorum. "Seçiminiz bu mu?

Öylece mi?" "O benim gibi aileyi yönetecek kapasitede değil. O güçlü değil.

Yeterince," diyor, "o zayıf."

"Ama... o seni arıyor," diyorum, ona kuşkuyla bakarak. "O senin varisin. Ve o artık kendi babası, bir karısı ve çocuklar."

Xiang hiçbir şey söylemiyor.

"Sana onu kurtaracak bir seçenek sundum," diye soruyorum çenemi tekrar ovuşturarak. "Onun senin için önemli olduğunu düşündüm. En azından gururundan daha önemli."

"Başka oğullarım da var," diye gülüyor Xiang.

"Peki ya sana üçüncü bir seçenek sunarsam? İhanetinin cezasını kabul edip burada ve şimdi ölebilir, oğlunun yönetimi devralmasına izin verebilir ve onurunu koruyabilirsin?"

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Yeteneği yok."

"Ama zaten plan hep bu değil miydi?" diye sordum. "Sonunda gücü ona geçirmek mi?"

"Hiçbir zaman... garanti değildi," diyor omuz silkerek. "Dediğim gibi, *başka* oğullarım da var. Yerine geçecek ilk kişi de o değil."

"Vay canına," diyorum iç çekerek. "Biraz soğukkanlı görünüyor. Dışarıda seni aradığını ve senin de ona izin verdiğini düşünürsek hatalarınızın bedelini ödeyin."

"Sana söylediğim gibi, Pace," diyor Xiang. "Bu sadece iş, kişisel değil. Büyük oğlumun henüz anlamadığı bir şey var ki, benim kadar uzun süre başarılı olabilmek için bazen soğuk bir orospu çocuğu olmanız gerekiyor."

"Bu doğru," diyorum gülümseyerek. "Peki, eğer eminsen?"

"Öyleyim," diyor gözünü bile kırpmadan. "Bu 'eski dünya' kanına sahip olmanın sana kazandırdığı şey bu. Ailenin seninle birlikte anladığı bir şey. Sana güçlülerin yaşadığını ve zayıfların yaşamadığını öğrettiler."

Gülümsüyorum.

"Biliyor musun, kesinlikle haklısın," diyorum, ellerimi birbirine kenetleyip kıkırdayarak arkasına geçiyorum. "Artık hiçbir şeyi eskisi gibi yapmıyorlar."

"Hayır, öyle değil," diye omuz silkiyor Xiang, rahatlamaya başlıyor. "Bazen eski yöntemler en iyisidir."

Durup ona bakıyorum. "...Ve bazen de değiller." "Ne?"

Ethan'a başımla selam veriyorum, o da çift yönlü aynanın olduğu odanın ışığını açıyor.

Xiang Li camın arkasından bakıyor.

Bağları koparıldı ve tüm bu etkileşimi *çoğunlukla* özgür bir adam olarak izledi... ve babasının onu kurban etmeyi seçmesini izledi.

Xiang Xiang'ın yüzü bembeyaz oldu.

"O... o benim oğlum..." diyor bana bakarak.

"Şey, onlardan biri..." Sert bir şekilde söyledim. "Ve söylediğin her şeyi duydu. Her şeyi. Tek. Kelimesi."

"SENI ALÇAK!" Xiang Xiang bana bağıyor.

"Piç olan ben miyim?" Tepkisine şaşırılmış gibi yaparak söylüyorum.

"Onu kurtarman için sana seçenek sundum. İki kez."

"XIANG LI!" Bağlarını zorlayarak bağıyor ve hâlâ tiksintiyle bakan oğluna sesleniyor.

"Ve yine de kendi postunu kurtarmayı seçtin, çünkü gururun senin için en önemli şey. Gurur ve güç."

Xiang Li kapıyı açıp dışarı çıkarken, Xiang Xiang oğluna Çince bağırmaya başlar ve bağlarını daha da zorlar.

Betalarımdan biri, Bao, köşeden, "Bütün bunların bir oyun olduğunu söylüyor," diyor. "Bütün bunları ona senin söylediğini."

"Li, sen farklı biliyorsun," diyorum sessizce. "Sen de izledin."

"HIZLAN OROSPU ÇOCUĞU!"

Babasına ters ters bakarken Xiang Li'nin yüzündeki nefret göz kamaştırıcı derecede sıcaktı.

Babasına sessizce Çince bir şeyler söylüyor.

"Li ağabeyine ne olduğunu soruyor," diyor Bao, "Beş yıl önce kaybolan ağabeyine."

Xiang Xiang gözlerini kapatır ve homurdanır, yüzü morarır ve kafasındaki damarlar dışarı fırlar.

Xiang Li'nin yanına gidiyorum.

"Bu gece babanın yardımına koşmak için hayatını tehlikeye attın," diyorum, dönüp çırpınan Xiang Xiang'a bakarak.

"SENİ ÖLDÜRECEĞİM PACE!!!"

"Günahları için seni kurban etmeyi aklından bile geçirmeyecek bir adam. Karınızı ve çocuğunuzu dul ve babasız bırakacak bir adam. Onurdan yoksun ve ailenizin liderliğinde korkunç, ölümcül hatalar yapmış bir adam..."

Elimdeki silahı ona uzattım.

"...içimden bir ses daha iyisini yapabileceğini söylüyor," diyorum sessizce.

Şarjörde bir mermi kaldı ve onu nasıl kullanacağına Xiang Li'nin karar vermesine izin veriyorum. Ama ben silahsızım.

Tek umudum, *bana* ateş etmeyi seçerse, odadaki adamlarımdan birinin o ateş edemeden işini bitirmesi.

Odadaki tüm hava durur ve sessizlik olur.

...ta ki bir silah sesi duyulana kadar.

Bölüm 41

NATALIE

"... sonra da onu vurdu." Ben elini dikmeyi bitirirken Jaxon hikâyesini tamamladı. "Şimdi ailenin başında *o* var ve birkaç taviz karşılığında artık bizim için bir müttefik."

"Vay canına," diyorum başımı sallayarak. "Babasının öylece arkasını dönüp onu terk ettiğine inanamıyorum."

"Yapabilirim," diyor Jaxon. "Onlarca yıldır gücü elinde bulunduran erkeklerin bu güçten zehirlenmesi alışılmadık bir durum değil. İyiye dönüştüğünü gördüm. Onurlu adamlar, bunu bırakmaya ve istifa etmeye hazır olmayan hastalıklı, sertleşmiş pisliklere dönüştüler."

Elini sarıyorum, sonra aletlerimi yıkamaya başlıyorum, hâlâ Jaxon'ın az önce bana anlattığı korkunç hikâyeyi sindirmeye çalışıyorum.

"Bununla birlikte, bir konsey toplantısı düzenlememiz gerekiyor," diyor Jaxon. "Yarın akşam."

Hemen bu konuşmaya geri döndüm. "Bekle, ne?" diye soruyorum.

"Sanırım teknik olarak bugün olacak." "Özür dilerim," diyorum göz kırparak. "Ne?"

Ethan, "Jaxon, bence bu işi ağırdan almalıyız," dedi.

"Hayır. Demir tavındayken dövmeliyiz."

"Şaka yapıyorsun... değil mi?" Diye soruyorum ama Jaxon'ın yüzü sorumu yanıtlıyor. Aletlerimi lavaboya çarparak her şeyin gürültüyle parçalanmasına neden oluyorum.

"Oh kahretsın..." Charlie köşede sessizce mırıldanıyor.

"Jaxon, bana bunu ciddi ciddi düşünmediğini söyle?"

"Natalie, dinle, ben-" Jaxon sözünü kesmeden önce söylemeye başladı.

"Beyler," diye çıktım, ona ters ters bakarak. "Lütfen beni kocamla biraz yalnız bırakabilir misiniz?"

Wesley ve Travis genç olabilirler ama en azından bu işle hiçbir ilgileri olmadığını biliyorlardı. Bu yüzden mutfakta oyalanan Levi ve Charlie ile birlikte, bacaklarının onları taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde oradan çıkarlar.

"Ethan, sen kal," diyorum, Ethan'ı onunla birlikte gitmeden önce durduruyorum.

Onlar.

Ethan, Jaxon'ı bundan vazgeçirmek için tek umudum olabilir.

Jaxon iç geçirir ve ellerini ceplerine sokar.

O da biliyor. Bunun aptalca ve tehlikeli bir plan olduğunu biliyor.

"Bir sorum var," diyorum öfkeyle ellerimi yıkarken, öfkem boğazımda düğümleniyor. "Aklını mı kaçırdın sen?!" Havluyu tezgâha fırlatarak fısıldıyorum.

Ethan dudaklarını büzerek, "Kelimeleri ağzımdan aldı aslında," diyor.

"Nat, bunların hepsi bir planın parçası."

"O zaman bu şimdiye kadarki en aptalca plan!"

Jaxon ona sinirli bir bakış fırlatırken Ethan bu kez kollarını vücudunda kavuşturarak, "O sözler de öyle," diyor.

"Bakın, bunun şu anda kimsenin duymak istediği bir şey olmadığını biliyorum," Jaxon diyor.

"Hayır, çünkü bu delilik! Bu adamlar yıllardır seni öldürmeye çalışıyor. ve bu gece neredeyse başarıyorlardı! Şimdi de yarın gece onlarla aynı odaya mı girmek istiyorsun?!"

"Ben de bundan heyecan duymuyorum ama yapılması gereken bu. İşler kontrolden çıkmadan önce kanamayı durdurmalıyız."

Başım bu gülünç tartışmayla zonklamaya başlarken elimi alnıma götürüp kaşlarımı birbirine kenetliyorum.

"Jaxon kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kızgınlıkla soruyorum.

"Ne? Hayır!"

"Emin misin?" Gözlerimi ona dikerek soruyorum. "Sende yok Gizli bir ölüm arzusu mu yoksa farkında olmam gereken bastırılmış bir adrenalin bağımlılığı mı?"

"Natalie, tabii ki hayır!"

"O zaman beni öldürmeye mi çalışıyorsun?!"

"Natalie!" Jaxon yüksek sesle alay ediyor, açıkça kırılmış. "Ne?"

"Çünkü seni bir tabutun içinde görmek isteyen erkeklerle dolu bir odaya neden isteyerek girdiğini anlayamıyorum. Tabii beni delirtmeye ya da kendini erkenden mezara sokmaya çalışmıyorsan!"

"Nat, bir dakika dinler misin?" "Dinliyordum!"

Jaxon derin bir nefes alıp öfkesini kontrol altında tutmaya çalışarak, "Hayır, bağırıp duruyorsun," diye uyardı. "Aslında çok fazla."

"Çünkü bundan o kadar nefret ediyorum!"

"Bu gece üstünlüğü ele geçirdik. Black'in tek meşru silahını elinden aldık ve onu kendi tarafımıza çektik."

"Xiang Li daha çok genç, Jaxon," diye uyarıyor Ethan. "Ve daha yeni babasını öldürdün, bu yüzden onun-"

"...Ayrıca intikam almak istiyor ve seni öldürmeye çalışıyor!" Bağıriyorum. "Bu da buralarda yaygın bir tema gibi görünüyor!"

"Babasını ben öldürmedim!" Jaxon göğsüne dokunarak savunmaya geçer. "Ben sadece ona ne kadar zayıf fikirli bir pislik olduğunu kanıtladım! Babasını öldürmeyi o seçti! Ve onunla konuştuktan sonra, ailesi için daha iyisini istediğine inanıyorum."

Ethan, "Bu doğru olsa bile, bu henüz *size* sadık olduğu anlamına gelmez," diyor. "Bu henüz kanıtlanmadı."

"İşte bu yüzden konseyi en kısa zamanda toplantıya çağırmalıyız. Black'in yeniden toparlanıp Li'yi manipüle etmenin bir yolunu bulmaya vakti olmadan önce."

"Bu çok büyük bir kumar. Eğer bunu yaparsak, her şeye hazırlıklı olmamız gerekecek. Hepimiz yüksek alarmda olmalıyız."

"Aslında," diyor Jaxon, zorlukla yutkunarak. "Sen gelmiyorsun. Burada kalıyorsun."

"NE?!" Bağıriyorum.

"Ben de seninle geliyorum," diyor Ethan kararlı bir şekilde. "Seni o domuzla yalnız bırakmayacağım."

Ama Jaxon başını sallıyor.

"Nat ve Jess'i korumak için sana burada ihtiyacım var."

"Beni geride bıraktığın son seferde neler olduğunu tekrar tartışmamız gerektiğini sanmıyorum." Ethan şimdi kızgın bir şekilde söylüyor.

"HAYIR, TARTIŞALIM!" Bağıriyorum.

"Lanet olsun Ethan," diye mırıldandı Jaxon, nefesinin altında. "Kendini vurdurdun ve neredeyse ölüyordun, Jaxon!" Tersliyorum.

"Seni kurtarmak, Natalie! Bu yine de doğru seçimdi ve sonuçlarını bilsem bile yine aynı seçimi yapardım!"

"Beni sevdiğini kanıtlamak için hayatını riske atmana ihtiyacım yok Jaxon, sana canlı ihtiyacım var! Sana yanımda ihtiyacım var!"

"Ethan'ı burada seninle bırakıyorum. Korunması için."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "O da seninle geliyor."

"Natalie, mantıklı ol. O seninle kalırsa sen ve Jessica daha iyi korunursunuz."

"MANTIKLI OL! Onunla gidersen daha çok korunursun. Sen!"

"YETER!" Jaxon sonunda yumruğunu masaya vurarak sinirlenir, beni zıplatıyor. "BU TARTIŞMAYA AÇIK DEĞİL! BEN BU AİLENİN DON'UYUM VE UYGUN GÖRDÜĞÜM KARARLARI ALACAĞIM!"

Ona ters ters bakıyorum, içimdeki öfke iliklerime kadar kaynıyor.

Bunu gerçekten söyledi. Bana.

Burada biraz daha kalırsam kafasına bir şey fırlatmaktan ya da pişman olacağım bir şey söylemekten korkuyorum. Onun yerine dönüp hemen kapıya doğru fırlıyorum.

Ben koridora yönelirken "Nat, yapma bunu" diye yalvarıyor. "Çekip gitme..." Ve eğer sesindeki pişmanlık tonu olmasaydı, ona karşı tek zayıflığım, yürümeye devam edebilirdim.

Ama bunun yerine durup ön kapıya bakıyorum ve düşüncelerimi toparlıyorum.

"Bana... eşit olduğumuzu söylemiştin," diyorum, ağır ağır nefes alarak ve yüzümü ona dönerek. "Bu doğru muydu? Yoksa sadece bir saçmalık mıydı?"

"Natalie..."

"DOĞRU MUYDU, JAXON?" Gözlerinin içine bakarak söylüyorum.

Gözlerini yere indirip çenesini ovuşturmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bakışlarımı tutuyor.

"Tabii ki doğru."

Bana aksini söyleseydi olabileceklere hazırlıksız olduğum için rahat bir nefes alıyorum.

"Kanıtla," diyorum sessizce. "Ethan'ı da yanına al."

"Nat-"

"Aynı fikirde olmadığımızda, bunu birlikte aşmanın bir yolunu bulmamız gerektiğini söylemiştin. Hatırladın mı? Bir yol bulmamız gerektiğini söylemiştin."

Uzlaşalım," diyorum yavaşça. "Bu işte birlikte olacağımıza söz vermiştin. Bu da bana bu aile için alınan kararlarda söz hakkım olduğunu söylüyor. Ortağın ve karın olarak."

Jaxon'ın nefes alış veriş hâlâ ağırdır ve Ethan gibi o da gözlerini yere indirir.

"Eğer bunu yapmakta ısrar edeceksen, Ethan'ın da seninle gelmesinde ısrar ediyorum."

"Natalie, seni güvende tutmak zorundayım," diyor yalvarırcasına.

"Jaxon, Ethan benim güvenliğim için bir garanti değil," diye iç geçiriyorum. "Ama garanti olan şey, Li sözlerini yerine getirmeye karar verse bile o odada sayıca çok az olacağın."

"Hâlâ beni öldürmeye çalışabilirler Natalie."

"Ama Ethan senin yanındaysa en azından iki kez düşüneceklerdir," diyorum, ona bir şey olduğunu düşündükçe boğazımda yükselen duygularla savaşıyor. "Ve bu küçük tereddüt fark yaratabilir."

Jaxon başını sallamadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Hanımefendi ne istiyor..." diye kısık sesle fısıldıyor.

Arkamdan kapının açıldığını duyduğumda yatağımın yan tarafına uzanmıştım ama uyumuyordum. Son on iki saatimi Jaxon ve ekibiyle birlikte bu akşamki toplantıya hazırlanmak için olası tüm senaryoları gözden geçirerek geçirdim.

Bu gece evden çıktığında kocamın başına gelebilecek tüm korkunç şeylere hazırlanmak zorundaydık. Bu da onları tüm ayrıntılarıyla hayal ettiğim anlamına geliyor.

Gözlerimi siliyorum ve saate bakıyorum.

17:45.

Güneş yakında batacak. Jaxon gidiyor. Her saat anlayabileceğimden daha hızlı geçiyor.

Jaxon'ın arkamda ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyorum. Saatini ve telefonunu komodinin üzerine koyduğunu duyuyorum. Oturup ayakkabılarını çıkarırken yatağın üzerindeki izi hissediyorum.

Ama kolunu belime doladığı an ve yüzümü boynuma gömdüğümde, gözyaşlarım yine beni vurdu. Kendimi titremekten alıkoyamıyorum.

Jaxon beni kendine çekiyor ve vücudunu benimkine sarıyor.

Bu sabahki tartışmamızdan dolayı dilemek istediğimiz özürleri dile getirmemize gerek yok. Bizi tekrar bir araya getirecek tek şey bu an, tam burada, birbirimizin kollarına sarılmış, bu küçük sonsuzlukta sessizce kaybolmuş olmamız.

Sonunda yüzümü ona dönüyorum, başımı okşayıp beni ne kadar çok sevdiğini fısıldarken boynuna sarılmanın yolunu buluyorum.

Yorgun ve endişeli bakan gözlerine bakmak için başımı geriye itiyorum, kendi endişelerimin bir yankısı.

İkimiz de bu uzlaşmadan memnun değiliz.

"Seni seviyorum Jaxon," diye fısıldıyorum, ona bir kez daha hatırlatma ihtiyacı duyarak. "Seninle tanışmadan önce aşkın ne olduğunu bildiğimden bile emin değilim."

"Yapmadığımı biliyorum," diyor kulağımın arkasındaki saçlarımı okşayarak. "Ama o gün tesadüfen garajıma girdiğin için çok şanslıydım. Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmadı."

"Zor biri olduğum için özür dilerim," diyorum onu sıkıca kucaklayarak. Bana gülümsüyor.

"Hayır, değilsin."

"Hayır, değilim ama üzgün olmak *istiyorum*," diyorum o gülerken. Alnımdan öpüyor ve beni kendine çekiyor.

"Başka türlü olmasını istemezdim."

Parmaklarımı sırtına geçirerek iç çektim.

"Bu fikirden gerçekten nefret ediyorum," diyorum boynuna karşı. "Kelimenin tam anlamıyla aslanın inine girmek üzereymişsin gibi hissediyorum ve seni durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum."

"Bu konuyu açmak için iyi bir zaman olmayabilir ama o hikayede David aslında *kazanmamış* mıydı?" diyor.

Yüzümün yaptığı şakayı ne kadar komik bulmadığımı doğru bir şekilde ifade etmesini umarak ona bakıyorum.

"Natalie, neden endişelendiğini anlıyorum," diyor Jaxon. "Ama O ine girmezsem o aslanlar hala var olacak. Ve aslında, çok daha büyük bir tehdit haline gelecekler, öyle ki güvende olmayabiliriz. her yerde."

Başımı salladım.

"Biliyorum, bunu bana yüzlerce kez açıkladın."

"Steph'in hediyesini kullanamadığımız ve balayımızı ertelemek zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Jaxon sana bunun umurumda olmadığını zaten söyledim," diye alay ederek başımı sallıyorum. "Sadece bana geri dönmeni önemsiyorum."

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi, aşkım, cehennemin kendisi bile beni sana geri dönmekten alıkoyamaz," diyor yanağımdaki bir damla yaşı okşayarak. "Seninle daha yaşayacak çok şeyim var."

"İyi," diyorum açıkça. "Çünkü eve döndüğünde sana bağırıp çağırarak çok şeyim var."

Kıkırdıyor, beni şefkatle öpüyor.

"Dediğim gibi, Αγαπημένη, başka türlü olmasını istemezdim."

Sanırım Pace Malikânesi'ndeki her sandalyeye oturdum, ancak on saniye geçmeden kendimi hemen kalkıp başka bir yere yürürken buldum. Jaxon gittiğinden beri geçen her dakika bana sonsuzluk gibi geliyor.

Sonra kendimi onun çalışma odasında buldum.

Deri koltuğuna kıvrılıyorum, tenime verdiği hissi ve odanın hâlâ onun kokuyor olmasını takdir ediyorum.

"Bana geri dön Jaxon," diyorum sessizliğe, nişan yüzüğümü parmağıma dolayarak.

Geri dönecek.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkardığımda tanımadığım bir numarayla karşılaşıyorum.

"Alo?" Yumuşakça soruyorum.

"Bu Natalie Tyler mı?" Bir kadın soruyor.

"Hayır, ama bu Natalie Pace. Bu kim?"

"Vay anasını," diyor kadın sessizce. "Gerçekten de yaptı. Jaxon Pace evlendi."

Anında kanım donuyor ve kafam bulanıklaşıyor.

"Rachel," diye fısıldadım. "Bu numarayı nereden buldun?"

"Senin evindeydim," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Numaranız aslında ulaşılması en kolay şeydi."

"Neden beni arıyorsun?" Ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken sinirli bir şekilde tersliyorum.

"Um, çünkü bir şeyler içmek için bir araya gelmek isteyebileceğini düşündüm," diyor alaycı bir şekilde.

"Cehenneme git!" Bağıyorum.

"KAPATMA!" O da bağıyor.

Charlie bağırdığımı duyunca aniden kapıyı açtı.

Charlie'nin anlaması için adını vurgulayarak, "Sana söyleyecek bir şeyim yok *Rachel*," diyorum.

Hemen Levi'yi almak ve komuta merkezindeki adamları uyarmak için odadan çıkar.

"Sana söyleyecek çok şeyim var," diyor, ben koridora çıkarken aynı anda on adam da benimle birlikte fuayeye akın ediyor. "*Kocanla* ilgili olduğunu düşünürsek, bunları duymak isteyeceksin."

"Sana inanmıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ve gerçek bir psikopatla telefonda kalmayacağım."

"O zaman gel konuş benimle."

"Ne?"

"Ön kapıdayım."

Şaka yapıyor olmalısın.

Haftalar boyunca her türlü fare deliğinde onu aradıktan sonra, Rachel Valentine, oğlumu öldüren ve kocamı vuran kadın... kapımın önünde.

"Bayan Pace, ateş hattında altı adamım var," diyor Levi, güvenlik kamerasını bana doğru çevirerek. "İşaretinizi bekliyoruz."

Kameradan ona bakıyorum, demir kapı boyunca ilerleyişini, kapıya doluşmuş ve şimdi silahlarını ona doğrultmuş adamlarla alay edişini ve onlara el sallayışını izliyorum.

Onu öldürebilirim. İşte. Şimdi.

"Jaxon'la ilgili olduğunu söyledi," diyorum sessizce.

"Yalan söylüyor," diyor Charlie. "Bu onun için her zaman bir numara."

"Ama... o buraya geldi," diyorum kollarımı vücudumda kavuşturarak.

"Bunu neden yapsın ki? Özellikle de dairesini yıktıktan sonra hepinizin onu aradığını biliyorken?"

Charlie kararlı bir şekilde, "Jaxon'la görüşen Black'le bağlantı kurdu," diyor. "Jaxon uzaktayken Jessica ve senin yalnız olduğunuzu biliyor."

ve şu anda ifşa olmuş durumda."

"Bayan Pace?" Levi bana bakarak söylüyor. "Hazır mısınız?" Bir şey mantıklı gelmiyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Onunla konuşmak istiyorum." "Bayan Pace, buna izin veremem," diyor Charlie kararlı bir şekilde. "Siz de beni durduramazsınız."

"*Yapabilirim*," diyor Charlie, yüzü bana yalvarıyor. "Ve eğer beni zorlarsan yapmak zorunda kalacağım. Ama istemiyorum."

"Charlie, bir şeyler mantıklı gelmiyor," diyorum. "O çok tehlikeli."

"Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum, Charlie!" Çıtlatıyorum.

"Ve o

adalete teslim edeceğim. Ama oğlumu öldüren kadınla yüzleşmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

Charlie'nin gözleri bana yalvarıyor ama Jaxon'dan kesin emirler almış olsa da istediğimi yapacağını biliyorum.

"Ve bunu nerede yapacağımı biliyorum."

Ofisten, kelepçelenmesine izin veren Rachel'ın en iyi altı Beta Ekibimiz tarafından Pace Ailesi Mahzenlerine götürülüşünü izliyorum. Rachel'ın içeride güvende olduğunu öğrendikten sonra, diğer altı kişi de Charlie, Levi ve benimle birlikte avludan geçerek mahzenlere doğru ilerliyor.

Levi kol askısını ayarlarken, "Belirtmek isterim ki," dedi. "Bu şimdiye kadar yaptığımız en çılgınca şey olabilir. Ve Patron bunu bilseydi taşaklarımızı tepside sunardı."

"O kısmı bana bırak, Levi," diyorum taş kemerden aşağı inerken. "Sadece benimle kal ve senin ve taşaklarının tek parça halinde kalmasını sağlayacağım."

"Her zaman, Hanımefendi."

Ancak Rachel'ı kanlı canlı gördüğüm an, mantıklı tarafım beynimden çıkıyor ve mantıksız öfkem devreye giriyor.

Siyah deri ceket, koyu renk kot pantolonu ve dizlerine kadar uzanan siyah deri botlarıyla oturmuş, ağzında bir parça sakız patlatıyor.

"Gerçekten mi?" diye alay ediyor. "Beni bir mezara mı götürüyorsun? Tatlım, sence de bu biraz klişe değil mi?"

Ayağa kalkıyor ve gözlerini bana dikerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Yine *de* sanırım göz korkutma sanatında yenisiniz, değil mi?" diyor zehirli bir şekilde. "Sana küçük bir tavsiye vereyim, bizim dünyamızda yaşayan insanlar ölüm fikrinden korkmazlar."

"Gerçekten mi? Çünkü şu anda oldukça rahatsız görünüyorsun," dedi Levi öfkeyle ve silahını Rachel'a doğrulttu.

Rachel ona göz kırparak, "Sakin ol seksi şey," diyor. Levi ona ters ters bakıyor.

"Sadece biraz abartılı görünüyor, özellikle de Regina Vestra olarak seçtiği kişi için. Ama sanırım bu seçimde kalıpların dışında düşünmüş, değil mi?" diyor küçümseyerek ve bana doğru bir adım atıyor, ancak Charlie önüne çıkınca duruyor.

"Hey!" diye bağıyor, silahını ona doğrultarak. "Onunla konuşurken ağzından çıkana dikkat edeceksin."

"Görüyorum ki Jaxon seni kendi sadık köpek grubunla donatmış bile," diyor alaycı bir ifadeyle ve Charlie'ye gülümsüyor. "Ne kadar tatlı."

Charlie aslında bir an kıkırdıyor, sonra yüzü soğuyup uğursuz bir şeye dönüşüyor.

"Seni bu mülkte tuttuğumuz her saniye aslında sadakatsizlik ediyoruz, sürtük," diye homurdanıyor. "Seni gördüğümüz yerde öldürmek için emir aldık, açıkçası bu benim için pek de zor olmaz, anlıyor musun?"

Rachel bir şey söylemek için ağzını açar.

"SANA ANLADIN MI DEDİM?!" O bağıırır ona doğru bir adım daha atıyor, öfkeli sesi taş duvarlarda yankılanıyor ve beni ürpertiyor.

Lanet olsun, Charlie.

"Hâlâ nefes alıyor olmanızın *tek* nedeni bu kadın ve ona saygısızlık etmenizi dinlemeyeceğim!"

Rachel duruyor ve kısa bir an için gözlerine yansıyan korkuyu görüyorum.

Blöf yapıyor. Kesinlikle çok korkmuş.

"Önündeki levhayı oku," diye cevap veriyorum kollarımı kavuşturarak. Dudaklarının "Evander Tyler Pace" demesini izliyorum.

"Seni buraya gözünü korkutmak için getirmedi," diye fısıldıyorum ölümcül bir şekilde. "Seni buraya öldürdüğün *çocukla* yüzleşebilmen için getirdim. Böylece sana nasıl bir canavar olduğunu hatırlatabilirim."

Rachel benimle yüzleşemiyor, sessizce duruyor.

"Neden buradasın Rachel?" Ben de diyorum ki. "Umarım seni vurmalarını engellemek için yeterince iyi bir sebeptir. dur."

"Geldim çünkü seni uyarmak istedim," diyor sonunda gözlerimin içine bakarak. "Jaxon bu gece ölecek."

"Eğer bu doğruysa," diyorum duygularımı dizginlemeye çalışarak. "Ki senin yalancı ağzından çıkan her şeye inanmakta zorlanıyorum, neden bizi uyardın? Öyle olsaydı hayatınız çok daha kolay olmaz mıydı?"

"Evet," diyor Rachel. "Ama benim istediğim bu değil."

"Gerçekten mi? Çünkü beni kandırabilirdin," diye çıkışıyorum. "Onu kaç kez öldürmeye çalıştığını düşünürsek."

"Adam için ağlamayacağım," diyor gözlerini devirerek. "Ama en azından artık Teksas'taki yangını onun başlatmadığını biliyorum."

"Bunu anladın, değil mi?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Peki fikrini ne değiştirdi?"

Bana bakıyor, yüzü öfke ve hiddet dolu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Seni vurduğum gece onun yüzünü gördüm," diyor bana bakarak. "Bana ateş ettiğinde öfkesini hissettim. O zaman beni öldürmeye çalıştığını anladım."

"Onu suçluyor musun?" Alay ediyorum.

"Hayır," diyor yere bakarak. "Ama şimdi *gerçekten* ölmemi istemesinin nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Tekrar soruyorum, eğer bu doğruysa neden buraya gelme riskini alıyorsun?" diye sordum. "Özellikle de artık onun seni öldürmek istediğini bildiğin halde?"

"Çünkü onun hayatını kurtarmaya

çalışıyorum." "NEDEN?" Sertçe soruyorum.

"Çünkü o benim çocuğumun babası," diyor Rachel kollarını kavuşturarak. "Ve belki, eğer başarılı olursam, beni affedecek bir yürek bulabilir."

Gülüyorum.

"Bağışlayıcı bir tipe benziyor mu Rachel?" Rachel hiçbir şey söylemiyor.

"Keselim şu saçmalığı," diyorum ona bakarak. "Buraya benim için geldin. Psikopat kıçın bu gece buraya gelirse senden korkacağımı ve ne istersen vereceğimi düşündün. *Jessica* da dahil."

Rachel bana ters ters bakıyor.

"Ama sen o bebeğin yanına bile yaklaşılamazsın," diyorum öfkeyle, oğlumun kalıntılarının bulunduğu beton boşluğu göstererek. "Çünkü burası benimkini koyduğun yer! İşte *sen* böyle bir insansın!"

"Benden nefret etmeni anlıyorum," diyor. "Anlıyorum."

İçimde bir şeyler kopuyor.

"HAYIR, ANLAMİYORSUN!" Bağırıyorum.

"BUNU ASLA ANLAYAMAYACAKSINIZ ÇÜNKÜ BİR ÖFKE NÖBETİNDE ASLA ÇOCUĞUNUZU ÖLDÜRMEM!"

Rachel gözlerini yere indiriyor ve kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki zorlukla düşünebiliyorum, öfkemi dizginlemek için bir adım uzaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Bayan Pace iyi misiniz?" Levi bana dönerek ama silahını Rachel'a doğrultarak usulca soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim sıkıca kapalı.

"Haklısın," diyor sessizce. "Yapmazdın." Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum.

"Ama bu gece Jaxon'ı öldürecekler. Konsey toplantısında." diyor, bu kez yüzünde daha önce sahip olduğu sümüklü üstünlük ifadesi yok. "Ve bunu sadece sen durdurabilirsin."

"Tüm yalanlarını nasıl ayırt edebilirim ki Rachel?" Yüzümü ona dönerek soruyorum. "Şimdi sana neden güveneyim?"

"Çünkü *biliyorum* Natalie," diyor

"ONUN LANET ADINI AĞZINDAN ÇIKAR!"

Charlie tersledi. "Ona Bayan Pace diye hitap edeceksin, yoksa dilini keserim."

"Tamam, ama ona ne dersem diyeyim, bu gece onu yine de yok edecekler ve bunu durdurabilecek tek kişi o!" Tersledi.

Rachel'a güvenen hiçbir yanımla olmasa da, Charlie'nin silahının namlusuna bakarken verdiği tepkiye güveniyorum. Ve daha önce hissettiğim içgüdüsel his, çirkin kafasını yeniden ortaya çıkarıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ben soruyorum.

"Toplantıyı Jaxon istedi," diyor. "Ama Black, Robert'ın cinayetini onun üzerine yıkmaya niyetli."

"Müzedeki bekçi mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"O bir bekçiden çok daha fazlasıydı, Nat, Bayan Pace," diyor Rachel, parmağını hâlâ silahının tetiğinden çekmemiş olan Charlie'ye bakarak. "En iyi araştırmacılardan biri olmasının yanı sıra, TÜM klanların kirli parasını aklamaktan sorumluydu."

Jaxon'la müzede bulduğumuz gece biraz ürkütücü davranan kısa boylu küçük adamı hatırlayınca biraz afalladım.

"Tarafsız kalması gerekiyordu," diye açıklıyor Rachel. "Ama Black, Jaxon'a karşı onun desteğini istedi ve Robert bunu vermeyince, Robert'ın Black'e söylediklerini Jaxon'a anlatacağını bildiği için ona bir kurşun sıktı. onu."

Levi'ye bakıyorum ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum.

"Eğer bu doğruysa, neden bize söyledin?" Levi soruyor. "Black ve sen birlikte çalışıyorsunuz, değil mi?"

Rachel zorlukla yutkunarak, "Ne olduğumuzu bilmiyorum," dedi. "Bana Jaxon ve yangın hakkında pek çok şey anlattı. Ve ben... şey, artık hepsine inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ve sana yaptıklarım için özür dilemek istiyorum."

Rachel'ı dikkatle değerlendirerek, "Tek motivasyonunun bu olduğuna inanmıyorum," diyorum. "Ani fikir değişikliğin ne kadar iç açıcı olsa da, bunu Jaxon'ı kurtarmak için yaptığını inanmıyorum çünkü yaptıklarından pişmanlık duyuyorsun... bir şekilde bu Jessica'yla ilgili."

Rachel uzun bir süre bana bakıyor.

"Evet," diyor sonunda. "Şu anda hiçbir şey hakkında fazla bir şey bilmiyorum. Hâlâ yalanlarla gerçekleri ayırmaya çalışıyorum."

Oğlumun adının yazılı olduğu beton mihraba bakıyor.

"Ama... *sana* güveniyorum."

Alay ediyorum.

"Ben mi?" diye sordum sessizce.

"Evet," diye rahatsızca kıpırdanıyor. "Benden her ne kadar nefret etsen de ve buna hakkın olsa da, sana güvenebileceğimi biliyorum. Ve senin sözüne."

"Bunun en güvenli seçenek olup olmadığını bilmiyorum," diye başımı sallıyorum. "Ama kızımı görmek istiyorum," diye fısıldıyor Rachel.

"Abso-" Charlie söylemeye başladı ama onu susturmak için elimi omzuna koydum.

"O burada değil," diyorum kararlılıkla. "Bunu biliyorsun. Protokol."

"Bu geceyi kastetmiyorum," diyor Rachel bana bakarak. "Ama bir noktada onu görmek istiyorum. Ve Jaxon'ın buna asla izin vermeyeceğini biliyorum.

Özellikle de..."

"...Oğlunu öldürdün," diye bitiriyorum.

Rachel dudağını ısırды ve başka tarafa baktı. Buraya geldiğimizden beri onda gördüğüm ilk gerçek pişmanlık belirtisi.

"Söylediğiniz her şey doğru olsa bile size karşı dürüst olacağım. Onu kurtarsak bile, bunu sana vereceğini garanti edemem Rachel," diyorum dikkatle. "Ve bunu onun arkasından yapmayacağım."

Başını sallıyor.

"Yapmayacağını biliyorum."

"Ama *sana* küçük bir tavsiyede bulunmama izin ver," diyorum ona yaklaşıarak. "Eğer gerçekten yalanlarla gerçekleri ayırmaya çalışıyorsan, ben de sana gerçeklerden şaşmamamı öneririm."

Kahverengi gözleri benimkileri buluyor ve o anda bana Jessica'nınkileri hatırlatıyor.

"Bana Jaxon'a ne yapmayı planladıklarını söyleyerek başlayabilirsin," diyorum sözümü sakınmadan. "Ve daha da önemlisi, bunu nasıl durduracağımızı. Eğer bana söylediklerin doğruysa ve onu kurtarırsak, onu sana istediğini vermeye ikna etmek için elimden geleni yapacağım."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"...Ama *önce* bana karşılık vereceğime söz vermeden bildiklerini anlatmalısın," diyorum kararlılıkla. "Yoksa burada işimiz biter."

Rachel başını sallamadan önce uzun bir süre düşünür.

"Jaxon'un şehir üzerindeki hakimiyetini kaybettiğini söylemenin yanı sıra, Robert'ın cinayetini de onun üzerine yıkmaya çalışacaklar. İnandırıcı görünecek

Çünkü Jaxon müzenin uzun süredir hamisi ve Donların lideri olan Yüce Don" diyor. "Yani Robert'a tarafsızlığını bozması için baskı yapabilecek biri varsa o da Jaxon'dur. Güvenlik kamerası görüntülerinin kayıp olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Tamam mı?" Kollarımı vücudumda çaprazlayarak söylüyorum.

"Peki yapmadığını nasıl kanıtlayacağız?"

"Telefonumu geri ver," diyor Betalardan birine, o da hemen Charlie'ye bakıyor.

Charlie bana dönüyor ve Rachel'a telefonunu geri veren Beta'ya başını sallamadan önce bakışıyoruz.

Kalbim göğsümde çarpıyor, Charlie'nin bana olan inancının yersiz olmadığını içtenlikle umuyorum.

Birden telefonum çalıyor ve Rachel'ın bana bir mesaj gönderdiğini görüyorum... ekinde bir video var.

Filmde Robert'ın iri yarı şişman bir adamla tartışmasını ve arkasını döndüğü anda sırtından vurulmasını izliyorum.

"Fiziksel kopyası arabamın arkasındaki bir kutuda. Onu sana vereceğim," diyor Rachel. "Black'in kayıp olduğundan haberi yok. Ve kayıp olarak kalmalı. Onu aldığımı bilseydi, çoktan ölmüş olurdu."

"Burası da senin için pek güvenli bir yer sayılmaz," diyorum. "Ama bununla ne yapacağım?"

"Toplantılarını bölmek zorundasın," diyor Rachel. "Regina Dextra'yı çağırmanız. "Regina Dextra" olarak da bilinir.

"Kraliçe'nin Hakkı," diye bitiriyorum. "Ismena'nın günlüğünde okumuştum. Daha önce sadece bir kez kullanılmış."

"Konsey toplantılarını bölmek saygısızlık olarak kabul edilir. Bu yüzden Black orada Jaxon'ı suçlayarak güvende olduğunu düşünüyor. Sadece Don Supremes'in karısı diğer klanları kızdırma riskine girmeden bunu yapabilir," diyor Rachel. "Senin ve Jaxon'ın zaten evli olduğunuzdan haberi yok, bu yüzden bunu beklemeyecektir. Ama kocanı kurtarmak istiyorsan bunu şimdi yapmalısın."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

Rachel dudağını ısırmadan önce uzun bir süre düşündü.

"Sadece... Kraliçe ol."

Bu kadına duyduğum nefrete ve güvensizliğe rağmen, içimden bir ses şu anda onun gerçekten doğruyu söylediğini biliyor.

"Eğer bunu yaparsam ve hem Jaxon hem de ben ölürsek, Jessica'yı bir daha asla göremeyeceğinin farkındasın, değil mi?" Ona sordum. "Dünyanın öbür ucuna götürülecek ve hayatının geri kalanında senden uzak tutulacak."

Rachel bana bakıyor, derin derin nefes alıyor.

"Ama eğer başarırsak," diyorum zorlukla yutkunarak. "Sözümü tutmak için elimden geleni yapacağım."

Başını sallıyor.

Levi ve Betalara "Onu kapıya götürün," diyorum. "Paketi alın ve gitmesine izin verin."

"Ne?!" Levi şaşkınlıkla sorar.

"Bayan Pace, ben-" Charlie itiraz ediyor. "Jaxon onu *burada* tuttuğumuzu bilse ve gitmesine izin verse hepimizi öldürür."

"Tabii doğruyu söylemiyorsa ve onun hayatını kurtarmazsak," diyorum kararlılıkla.

"Çünkü Yüce Don bile bazen *uzlaşmak* zorunda olduğunuzu kabul etmek zorunda."

OceanofPDF.com

Bölüm 42

JAXON

"Pace," diye alay ediyor Black balo salonumdaki masanın üzerinden. "Hepimizi buraya neden sürükledin? Pokerde ne kadar berbat olduğunu kanıtlamak için olmadığına emin misin?"

Gözlerimi ona diktim.

Konseyi arayan kişi olarak bu akşamki etkinliğin ev sahibi benim ve toplantı ve geleneksel poker oyunu için Jefferson'ın en küçük balo salonunu seçtim.

Poker oyunu konseyin son elli yılda eklediği yeni bir gelenektir. Beş mafya babasının aynı odada bir araya gelmesiyle ortaya çıkan potansiyel istikrarsız durumda dostluk ve iyi niyet göstermek için toplantıya yüksek bahisli bir oyunla başlıyoruz.

Ancak bu gece tansiyonun düşmesine yardımcı olmadı.

Parmaklarımın arasında bir poker fişi çeviriyorum. "Bir şekilde, zaten bildiğini düşünüyorum."

"Evet, öyle," diyor hınzır bir sırıtışla. "Son zamanlarda işlerinizi idare etmekteki yetersizliğiniz hakkında kesinlikle konuşuluyor."

"Öyle mi?" Damarlarımda kaynayan öfkeyle soruyorum.

"Sanırım biliyorsun," diye alay ediyor bana. "Bu yeni İki Başlı Ejderha klanı şehirde kol geziyor, tünelleri çökertiyor, kaosa neden oluyor ve ceset sayısını artırıyor."

"İki Başlı Ejderha gerçekten de hepimiz için bir sorun oldu," diyor Antonio Luca, kartları atıp elini katlayarak. "Hatta FBI'dan bir adamın kasabada tünel çöküşüyle ilgili sorular sorduğuna dair söylentiler bile var."

"Bu da on yıllardır başarıyla kaçındığımız bir şey," diyor Black, çekilmek istemeyerek fişlerini atarken. "Ama şimdi, sizin yönetiminizde bir sorun istilasası var gibi görünüyor."

"Kelimeleri kendim daha iyi seçemezdim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadınız," diye karşılık veriyor Black. "Ve sonra aniden Robert Giovanni öldü. Bu bir tesadüf mü?"

"Burada bir suçlamada mı bulunacaksın Victor," diyerek bahsini yükseltiyorum. "Çünkü bunu duymayı kesinlikle çok isterim."

"Müzenin ne kadar sadık bir hamisi olduğunuz ve bu şehirdeki en büyük nüfuza sahip olduğunuz düşünüldüğünde, bu durum biraz şüpheli görünüyor..."

"Bekle, kafam karıştı," diyorum çenemi ovuşturarak. "Az önce durumun kontrolünün bende olmadığını söylemiyor muydun? Şimdi de en çok benim kontrolümde olduğunu mu söylüyorsun? Hangisi?"

"Victor, ne söylemeye çalışıyorsun?" Dakari elindeki kartları fırlatarak sorar. "Hiçbirimizin bilmeceler için zamanı yok."

Hızır bir sırtışıla, "Bence çok önemli bir anın eşiğinde duruyoruz beyler," diyor. "Bence klanlarımız için en iyisinin ne olduğunu düşünmeliyiz."

"Eğer bir amacınız varsa, ona ulaşırsanız çok yardımcı olursunuz Bu yüzyılda bir ara," diyorum alaycı bir şekilde. "Kimse *dublörün* uzun soluklu konuşmalarından hoşlanmaz."

"Bence elini fazla zorladın Jaxon," diye alay ediyor Black. "İki Başlı Ejderha'nın yaklaşan tehdidini kontrol edemiyorsun ve artık kimse senin liderliğine güvenmiyor."

"Öyle mi?" Ölümcül bir şekilde soruyorum. "Ara," diyor Luca.

"Ve sanırım yenildiğini biliyorsun," diyor benimkinden çok daha iyi olan elini göstererek.

Sikeyim.

"İyi bir el," diyorum kartlarımı masaya fırlatarak. "Öyle."

Toplamı 100.000 dolar olan fişlerimi kendisine doğru çekti.

"Ama bizi kandıramazsın," diyor, yüzü kararıyor. "Robert'ı da bu yüzden öldürdüğünü biliyoruz."

"Affedersiniz?" Homurdanıyorum, masanın öbür ucuna uzanıp yüzünü masaya gömdü. "Bu suçlamayı gerçekten yapmak isteyip istemediğini düşünmeni tavsiye ederim. Çünkü sonuçlarını biliyorsun."

"Artık senin sonuçlarından korkmuyorum," diye alay ediyor Black. "Kimse korkmuyor, sorunun bir parçası da bu."

"Dikkatli ol Black," diye fısıldıyorum.

"İşin bitti, Jaxon," diye alay ediyor Black. "Yeni bir Yüce Don'un zamanının geldiğine oy veriyorum. Sendikamızın sorumluluklarını gerçekten sağlam bir el ile idare edebilecek biri."

"Ne?" Li soruyor, gerçekten şok olmuş.

Ama bunun olacağını tahmin etmiştim.

"Robert'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok," diye homurdandım. "Ve sizi temin ederim, Yüce Don olarak istifa etmeye hiç niyetim yok."

"Bu bir sorun olmayacak," diye gülümsüyor Black, sandalyesinde arkasına yaslanıp içkisinden bir yudum alıyor. "Bununla başa çıkmanın çok basit bir yolu var.

Odadaki enerji değişir ve beş Dons ve izinli iki korumaları anında silahlarını doğrulttuklarında havadaki gerilim daha da artar.

Birden arkamızdaki kapı açıldı ve herkes dondu kaldı.

Çünkü kapının girişinde uzun siyah bir elbise ve göz alıcı elmas kolyesiyle, gözlerimin şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın duruyordu... *karım.*

"İyi akşamlar beyler," diyor Natalie baştan çıkarıcı bir şekilde, attığı her adımda kalçaları sallanarak bize doğru yürürken. "Böldüğüm için özür dilerdim ama bu samimiyetsizlik olurdu."

"Bunun anlamı ne lan?!" Black sinirli bir şekilde Nam, Luca ve Li'nin şaşkın tepkilerini izleyerek tersliyor. "Dinleyin Bayan Tyler, bu kıyafetle bile, bu konsey toplantıları kesinlikle herkese kapalıdır, ancak..."

Natalie masaya yaklaşırken kendini beğenmiş bir sırıtışla "Konsey Üyeleri," diyor. "Ve *Regina Vestra.*"

Vay anasını.

"Ve senin için Bayan Pace." "Ne?"

"Yeni bir Regina'mız mı var?" Dakari Nam soruyor.

Black hemen kafasını geriye atıp bana bakıyor ve saatler sonra ilk kez paniklediğini görüyorum.

Natalie'nin burada ne aradığına dair hiçbir fikrim olmasa da, en azından *eşim* olarak varlığının ailemin ve hanedanlığımın güçlendiğini teyit ettiğini biliyorum.

"Şimdi bir dakika bekle..."

Natalie doğrudan bana bakarak, "Sana göstermem gereken bir şey var, bu yüzden Regina Dextra'yı çağırıyorum," diyor. "Kraliçe Hakkı."

Ethan'a bir bakış atıyorum, o da benim kadar şaşırılmış görünüyor ama yüzünde belli belirsiz bir gülümsemenin izlerini görüyorum.

Black, "Neredeyse yarım yüzyıldır bu konu gündeme gelmedi," diyor. "Ve bu akşam bir kadının düşünceleri için çok meşgulüz."

Birden ayağa kalkıyor ve Natalie'ye doğru ilerliyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi olurken sandalyemi anında tekmeliyorum, çünkü Natalie'nin hızla ulaşamayacağım kadar uzakta olduğunu biliyorum.

Ama ben bunları düşünmeye vakit bulamadan Natalie kalçasındaki gizli kılıfından bir silah çıkardı ve Black'in boğazına dayayarak donup kalmasına neden oldu.

"Oturacaksınız," diye homurdanıyor ve masadaki diğer üç adam donup kalırken silahını sabit tutuyor.

"Silah kontrolü yapmadınız mı?!" Birbirlerine şaşkın şaşkın bakan kapıdaki adamlarına homurdanıyor.

"Um... Nereyi kontrol etmemiz gerekiyordu?" Bir adam diyor ki. "Çantası bile yoktu."

"Sizi uyarıyorum. Bir kadını hafife almak akıllıca olmaz, efendim," diye fısıldıyor ve silahı adamın boğazına daha sert dayıyor. "Bizler sadece tatlı ya da güçlü, cesur ya da güzel, zeki ya da davetkâr değiliz. Senin aksine, seçim yapmak zorunda değiliz. Biz bunların hepiyiz. Evinizi yönetebilir ya da hayatınızı mahvedebiliriz ve her birimizin içinde bir alev yanar. Eğer sevdiklerimiz için geldiyseniz.

Söz veriyorum, üzerinize cehennem ateşini salacağız... ve küllerinize güleceğiz." Siyah hareket etmiyor.

"Otur. Otur. Otur," diye fısıldıyor Natalie o kadar ölümcül bir şekilde, hatta omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Dakari Nam gülümseyerek, "Bunu beğendim," diyor. "Söyleyeceklerini dinleyeceğim."

"Otur Black," diyor Antonio Luca. "Kafanı uçurarak bu güzel bayanı elbisesini mahvetmeye zorlama."

Yenilgiye uğramış Black yavaşça kendini masaya bırakır, Natalie tüm bu süre boyunca ona silah doğrultmuştur.

"Tatlım," diyorum nazıkçe, elbisenin içinde vücudunun her santimini incelerken. "Söz sende. Bize göstermek istediğin şey nedir?"

"Müzeden kurtarılan video görüntüleri elimizde," diyor açıkça, gözleri sıkıca Black'e yapışmış bir halde. "Tam olarak kimin vurduğunu ve

Robert'ı tarafsızlığını zayıflatmak için öldürdü."

Ne?

"İmkânsız," diye mırıldanıyor Black nefesinin altında. "Neydi o?" Yüksek sesle soruyorum.

Black hiçbir şey söylemiyor.

"Levi," diyor bana bakarak.

Levi yanında iki Betamla birlikte bir televizyon monitörü taşıyarak ayağa kalktı. Birkaç saniye içinde ekrana giriş yaptı ve hepimiz için ekranda bir video yayınlanmaya başladı.

Natalie gözlerini kısa bir süreliğine Black'ten ayırıyor ve ikimiz de nefes nefese bir bakış atıyoruz.

Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Nat.

Ama sonra, ekranda, Robert'ın hayatının son saniyeleri gözümüzün önünde canlanıyor. Ofisine giden uzun koridorda yürürken aniden duruyor ve arkasını dönüyor. Birini selamlıyor ve sonra o kişi kadrāja giriyor.

İri bir adam... ve bir puro.

"Bunun anlamı ne, Siyah?!" Nam öfkeyle. "O gece orada mıydın?!"

Görüntülerde Robert, Black ile tartışırken ve sonunda arkasını döndüğünde sırtından iki kez vurularak yere yığılırken görülebiliyor.

"Bu da ne böyle?!" Luca aynı öfkeyle silahını kılıfından çekerek odadaki diğer tüm adamların da aynı şeyi yapmasına neden oluyor.

Bu hiç iyi değil.

Odadaki on sekiz silahtan on beşi şu anda Black'e doğrultulmuş durumda... ama Natalie hâlâ onun yanında.

"Bu görüntüler yalan!" Black bağırıyor, yüzü morarıyor. "Aylardır kayıp!"

"Ve sonra bulundu," diyor Natalie kararlı bir şekilde.

"İmkânsız!"

"Bu neden imkânsız, Black?" Parmaklarımın arasında bir poker fişi çevirerek tekrar soruyorum. "Bu işteki en iyi teknisyene sahibim."

Levi ellerini vücudunun önünde kavuşturur ve sırtır.

"Ve bu bilgiyi sizinle paylaşmak için hayatını ve konseyin gazabını riske atacak bir eş," diyorum, adamlar kendi aralarında mırıldanırken Natalie ile göz göze geliyorum.

"Gördüğünüz gibi, örgütüm hâlâ sapasağlam ve bu şehrin kontrolünü elinde tutuyor."

Dakari Nam önce Black'e sonra Natalie'ye bakar, kaşlarını kaldırır ve sandalyesinde arkasına yaslanır.

İşler ne kadar da çabuk değişti.

"Katılmayan var mı?" Siyah'a dik dik bakarak karanlık bir şekilde soruyorum. "Yeni bir Yüce Don atamak için bir klan savaşı başlatarak bu şehri ve imparatorluklarımızı tam bir kaosa sürükleme riskini almak isteyen var mı?"

Li ve Luca başlarını sallayarak sandalyelerine geri otururlar.

"Güzel," diyorum içkimden bir yudum alarak. "Şimdi tek yapmamız gereken Robert'ı gerçekten vuran adama ne yapacağımıza karar vermek."

Dönüp Black'e bakıyorum, tıpkı dakikalar önce odayı bana dar ettiğinde bana baktığı gibi ona ters ters bakıyorum.

Li, "Ateşkesi ihlal etti," diyor. "Yasalar açık."

"Buna cüret edemezsin," diyor Black. "Ve bu görüntüler apaçık bir yalan olmasaydı bile, sizi temin ederim ki sadece klanların iyiliği için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yapardım."

"Ama kimse senden *düşünmeni* istemedi Victor," diyorum sert bir şekilde. "Bu Yüce Don'un işi. Ve bu rol şu anda hala doldurulmuş durumda. Tek yaptığın tarafsızlık anlaşmasını ihlal etmek ve hepimizin hayatını daha da zorlaştırmak oldu."

"İdam edilmeli," diyor Li tekrar, Black ona ters ters bakıyor.

Natalie bu fırsattan yararlanarak odayı geçip bana doğru geliyor, arkama geçip elini omzuma koydu. "Ya da kaldırıldı." Teklif ediyorum.

"Ne?!" Siyah tersler.

"Dürüst olmak gerekirse, Xiang'la birlikte başka uyuşturucu kaçakçılığı yapmasaydınız -bu süreçte bir anlaşmayı daha ihlal etseydiniz- şu anda hayatta kalamazdınız," diyorum ellerimi birbirine kavuşturarak.

"Adamlarıma mali durumunuzu inceledim ve su üstünde yüzüyorsunuz.

Doğrusu, bu odadaki adamlara kazandığınızdan daha fazla para borçlusunuz."

"Çünkü bana lanet olası bir ambargo koydun!" Black'in yüzü koyu bir kızıla bürünür.

"Çok sayıda müşteriniz aşırı doz aldığında ya da sorun çıkardığında bu gerekliydi," diyorum, bir içki daha alarak. "Ama benim başka bir teklifim var."

Dakari başını sallar.

"Güneyde yeni bir iş ortağım var," diyorum gülümseyerek. "Bazı ilaçların münhasır hakları karşılığında girişimini genişletmek istiyor ve bana da satılan her üründen bir pay teklif edecek."

"Bu saçmalık!" Black bağıyor. "Lanet olası kartelle bağlantı kurmayı ciddi ciddi düşünüyor olamazsın!"

Şimdi Li, Nam ve Luca'ya bakarak, "Bu, babalarımızın savaştığı kartelden çok uzak," diyorum. "Ve bu bizi o karteğe karşı koruyacaktır. Bu bir ortaklık olacak ve bu odadaki herkes kârdan pay alacak, böylece eşit bir dağılım sağlanacak."

Nam başını sallıyor ve hem Li hem de Luca en azından bu teklife sıcak bakıyor gibi görünüyor.

"Bunu yapamazsınız!" Black ayağa kalkarak bağıır.

"İSTEDİĞİM HER HALTI YAPABİLİRİM ZENCİ, OLDUĞUM GİBİ LANET OLASI DON SUPREME!" Ellerimi masaya vurarak yüksek sesle bağııyorum. "Ve senin pisliğini temizlemek zorunda kaldığım ve kafanı omuzlarına bağlı bırakmaya karar vermediğim için, sana çenenin kapatmasını öneririm!"

Oturuyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Şimdi, bu ortaklık aynı zamanda devlet dışı aklama olasılığını da beraberinde getirecek ve bizimle herhangi bir devlet arasında biraz mesafe koymaya yardımcı olacaktır.

"Federaller anlaşmalarımızı araştırıyor."

"Bu iyi," diye soruyor Luca. "Kârın ne kadarlık bir yüzdesinden bahsediyoruz?"

"Yüzde yirmi," diyorum. "Bu da dördümüz arasında eşit olarak bize."

"Cidden beni ortadan kaldırmaktan bahsetmiyorsun değil mi?!" Siyah tersler.

"Sen daha babanın taşaklarında bir düşünceyken bile ben bu işi yürütüyordum!"

Ellerini masaya vurup tekrar ayağa kalkıyor ve bu sefer silahımı ona doğrultup hemen horozunu çekiyorum.

"Sana verdiklerimi alacak ve minnettar olacaksın, yoksa kurşunu yersin," diye homurdandım. "Değerinden çok daha fazla soruna neden oldun.

Siyah. Uyuşturucunuz kirli ve bela için bir mıknatıs gibisiniz. Bana kalırsa, benim evimde nefes almana izin vermek için çok az neden var.

Varlık."

"Jackie Boy," diyor, aniden gerilerek.

"OTUR LAN YERINE!" Şak diye söyledim. "YOKSA SENİ SURATINDAN VURURUM!"

İsteksizce itaat eder.

"Bu konseye olan şikâyetleriniz nedeniyle, bu şehirdeki uyuşturucu ticareti haklarınızdan mahrum bırakıldınız," diyorum kararlı bir şekilde. "Ancak bu konseye *borçlarınız* olduğu için, belli ki bunları ödemenin bir yoluna ihtiyacınız var. Dolayısıyla, sopalarınız ve eskortluk işinizden elde ettiğiniz her türlü ürün sizde kalabilir."

Siyah bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Ve eğer çizginin dışına çıkarsan, seni hızlı ve kalıcı bir şekilde bitiririm."

Masanın geri kalanı sessiz kalarak desteklerini yineledi.

"O halde borçlarımızı ödemek dışında burada işimiz bitti."

Black öfkeyle ellerini masaya vurur ama hiçbir şey söylemez. Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru fırlıyor.

"Victor," diye sesleniyorum arkasından, durmasını izliyorum. Dönüp bana ters ters bakıyor.

"Eğer bir daha çuvallarsan, seni almaya geleceğim," diyorum. Bir şey söylemek ya da silahını çekip beni vurmak istediğini söyleyebilirim.

Ama şimdi sayıca çok az.

Ethan, Josiah, Charlie, Levi ve Betalarımdan ikisi, Nam, Li ve Luck'a izin verilen altı korumayla birlikte şimdi onu ve iki komutanını son derece dikkatli bir şekilde izliyor.

Bunun yerine kapıyı kırarak dışarı çıkar. Ayağa ilk kalkan Dakari olur.

Tek kelime etmeden karıma doğru yürüdü ve diz çöktü.

"Regina Vestra," diyor, başını saygıyla eğerek. O Hemen ardından Li ve Luca, yeni Regina'larına bağlılık yemini etme geleneğini tekrarlıyorlar.

İtiraf etmeliyim ki, bunların nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bir yanım hala onun, Charlie'nin ve Levi'nin doğrudan emirlerimi ihlal

etti... Ama işe yaradı.

Nasıl oldu bilmiyorum ama işe yaradı.

Dakari bana döndü, yanıma geldi ve elini uzatarak büyük bir

Sırt

Kocaman elini sıkarken "Tebrikler," diyor.

Başka bir şey söylemeye gerek yok.

Ona kızabilirdim ve Don Supreme olarak onu cezalandırmaya hakkım vardı. Ama bu gece burada olanlar çok daha önemliydi.

Ailemin gücü ve bu şehir üzerindeki kontrolü yeniden teyit edildi ve Black utandırıldı. İhaneti ortaya çıktı ve gücü elinden alındı.

Li, Luca ve Nam, Black altı korumalarını da yanlarına alarak ayrıldıktan sonra fazla oyalanmadılar ve beni dev balo salonunda adamlarım ve Natalie ile yalnız bıraktılar.

"Beyler," diyorum, sesim kısık. "Beni karımla bir dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

Adamlar sessizce odadan çıkmaya başlıyorlar, Charlie hariç, o da bana dikkatle bakarak oyalanıyor. Ve sonra ona kızgın olduğum için endişelendiğini ve şu anda bile onu korumak için bana karşı gelmeyi göze alabileceğini anlıyorum... *benden* bile.

Ama bu kadına asla zarar veremem.

"Charlie," diyorum sessizce, ses tonum daha yumuşak. "Gidebilirsin."

Görünüşe göre bu güvence onun için yeterlidir ve başka bir şey söylemeden balo salonundan çıkar.

Ona dönüyorum, yarı yarıya paniklemesini ve beni böldüğü için özür dilemesini bekliyorum, ama o kararlı bir şekilde duruyor. Bana bakıyor.

Tıpkı kraliçe olduğu gibi.

Bu gece kıcımlı kurtardığını çok iyi biliyor.

Ve net talimatımı ihlal etmesine rağmen, Natalie'nin beni kurtarmak için kendi belalılığını kucaklayarak kendine geldiğini görmek, muhtemelen şimdiye kadar tanık olduğum en seksi şeylerden biriydi.

Kesinlikle büyüleyici görünüyor. Uzun siyah gece elbisesi kıvrımlarının üzerinde eriyor ve sol kalçasının önündeki yırtmaç, altındaki güzel uzun bacaklarına işaret ediyor.

Bu kadın çok seksi ve beni deli ediyor.

"Sen," diyorum sessizce.

"Sen," diye yanıtlıyor.

"Bu gece burada ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Ona doğru bir adım daha atarak fısıldıyorum.

Natalie bana doğru bir adım atarak, "Biraz," dedi. "Sana sahip olmadığın bir şey verdim."

"Oh, Αγαπημένη," diyorum, bir elimi nazıkçe beline koyarken diğer elimle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Seninle tanıştığım andan beri bunu yapıyorsun."

İşte o an cephesi katlanır ve titrer.

Onu götürüyorum. ŞİMDİ.

Bir anda dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve o da parmaklarını saçlarıma geçiriyor. Yavaşça onu geriye doğru yürütüyorum, böylece kıcı En yakın masanın kenarına çarparak tüm tabakları masadan düşürdü ve yere çarpmalarına neden oldu.

"Jaxon," diye fısıldıyor, elimi yarıktan yukarı kaydırıp parmaklarımı kalçasında gezdirirken. "Şu anda herkes içeri girebilir."

"Bırakın yapsınlar," diye homurdanıyorum. "Umurumda değil. Şu anda sana sahip olmamı hiçbir şey engelleyemez."

Köprücük kemiği boyunca öpüyorum, parfümlü tenini emiyorum ve iniltisini duyuyorum.

Dilimi boğazından aşağı ittiğimde, teslim oluyor ve kemer tokamı koparmaya başlıyor, aletimi pantolonumdan kurtarıyor.

Daha fazla çatal bıçak yere düşerken Natalie inliyor. Siyah dantel külotunu amından yırtıyorum, kısa bir süre dizlerimin üzerine çöküyorum ve klitorisini emmek için bacaklarını açıyorum.

Sonra sikimi içine sokup sertçe itiyorum.

"Jax..." diye nefes alıyor, başını geriye atıyor ve ben tekrar içine girerken boynumun arkasını kavıyor.

"Sen dünyanın en seksi kadınısın," diye fısıldıyorum boynuna, defalarca vuruyorum, saldırganlığım karşısında haykırışını duyuyorum. "Beni öldürebilirsin ama buna bayılıyorum."

"SİKTİR!" Natalie kalçalarını kavrayıp kık yanaklarını sıkarken ve kendimi daha derine gömerken bağırıyor.

Masa örtüsünü çekerek kendini sabitlemeye çalışıyor ve diğer sofa takımlarını yere düşürüyor.

İçine girmeye devam ediyorum ve elimi duygusal bir şekilde boğazına doluyorum.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum.

"EVET!" Bağırıyor ve o anda, doruğa ulaştığını hissediyorum ve horozumun etrafında kenetlenirken, beni kendi doruğuma sıkıştırırken ecstasy içinde inliyor.

Balo salonunun tam ortasında kendimi karıma bırakırken onu tutkuyla öpüyorum ve ona olan aşkıımı fısıldıyorum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Seni seviyorum, Jaxon Pace. Ben seninim, ama *sen* benimsin."

OceanofPDF.com

Bölüm 43

NATALIE

"Vay canına."

Jaxon'a bizi Manor'da bıraktığından beri gecenin olaylarını anlattığımda söyleyebildiği tek şey bu.

Çatı katındaki oturma odasında oturuyor, şöminenin önünde bir kadeh şarabı paylaşıyor ve sakinleşmeye çalışıyoruz.

Dudağımı ısıırıyorum, öne doğru eğilip dizimi avuçluyorum. "Sen... kızdın mı?"

"Memnun değilim," diyor.

"Anlıyorum," diyorum sessizce. "Ama... kızgın mısın?"

"Bilmiyorum," diyor, gözleri ateşe doğru kayıyor.

"Bak, anlıyorum. Telefonumu araması ya da kapıda belirmesi ihtimali beni pek heyecanlandırmadı," diyorum ve iç çekerek sandalyeme geri oturuyorum. "Hazırlıklı değildim."

"Elbette," diye alay ediyor, bacak

bacak üstüne atıyor. "Ne?"

Şarabından bir yudum alırken alaycı bir tavırla, "Bir de ölmek istediğimi söylüyorsun," diyor.

"Affedersiniz?"

"Senin adrenalin bağımlılığının benimkinden daha kötü olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Bu kadar yeter.

"Jaxon, kafayı bulmak ya da kendimin ve başkalarının hayatını riske atmak istediğim için onu içeri almadım," diyorum sertçe. "Onu içeri aldım çünkü senin hakkında bilgi sahibi olduğunu söyledi."

Hiçbir şey söylemiyor.

"Ve evet, risk aldım. Ama bunu yaptım çünkü seninle ilgili olduğunu söyledi ve ben de bize yaptıklarının ağırlığıyla yüzleşmesi gerektiğini düşündüm."

"Şu anda yüzleşmesi gereken tek şey silahımın ucu." Jaxon bardağının geri kalanını indiriyor.
Derin bir nefes alıyorum.

Sakin kalmalıyım. Akşamki olaylardan sonra oldukça gergin olduğu belli.

"Bu gece seni o kurtardı," diyorum sessizce.

"Hayır, sen kurtardın."

"O ortaya çıkmasaydı görüntüleri alamazdım."

"İki Başlı Ejderha olarak ortalıkta dolaşıp Black'in kirli işlerini yapmasaydı buna hiç ihtiyacımız olmazdı."

"Bu adil," diyorum başımı sallayarak. "Ama... o seni kurtardı."

"Yani onu affetmeli miyiz?!" Jaxon aniden bağırarak beni zıplattı.

"Natalie, o bizim oğlumuzu öldürdü!"

Bu benim kanımı kaynatıyor.

"Bunun gayet iyi farkındayım Jaxon," diye karşılık veriyorum, sesim kısık. "Bana hatırlatmana gerek yok."

Elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor.

"Biliyorum," diyor, bu kez sessizce. "Sadece gitmesine izin verdiğine inanamıyorum. Aylardır onu yakalamaya çalışıyoruz."

"Rachel hakkında bildiğim bir şey varsa o da Onu hafife alıyorum," diyorum bardağımı sehpaaya bırakarak. "Görüntüleri size getirmem gerekiyordu ama onu arazide kilitli bırakmak istemedim. Ve bu kararı sensiz vermek istemedim... sanki biz *anlaştık*."

Bunu, Jaxon'ın adamlarına Rachel'ı gördükleri yerde vurmalarını emrettiğini artık bildiğimi ima eden bir tonda söylüyorum.

"Natalie, ben-" diye söze başladı.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum, Jax," diyorum sempatik bir şekilde. "Bu konuda sana kızgın değilim. O tehlikeli biri. Ama gerçek şu ki, onun kaderine *birlikte* karar vermeyi hâlâ tartışıyoruz."

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor.

Kollarımı vücudumda kavuşturuyorum ve ona bakıyorum. Hâlâ oldukça gergin olduğunu söyleyebilirim.

"Her neyse, onu esir almamı isteyip sonra da bir şekilde Truva atı gibi ortalığı kasıp kavurması riskini almak istemedim," diyorum başımı sallayarak. "Yalan söyledim çünkü sığınakta hâlâ Jessica vardı."

"Hayır, bence elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yaptın," diyor Jaxon. "Ve bu aslında harika bir hamle."

"Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet ve şimdi sana güveniyor."

"Bunun saçmalık olduğuna eminim," diye kendi kendime alay ediyorum.

"Sanmıyorum," diyor gözlerini kısarken. "Bence aslında öyle. Yani çarpık bir şekilde mantıklı geliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunca zaman bana güvenmedi, şimdi de Black'e güvenmiyor ve güvenilebileceğini hissettiği tek kişi, tam da avladığı kişi..." diyor ve kendine bir bardak daha dolduruyor. "Senin, onun sana yaptığı karanlık işleri yapmayacak kadar iyi bir insan olduğunu biliyor."

"Evet, teşekkürler ama hayır," diyorum alaycı bir tavırla, bardağımın kalanını bitirirken. "Onun hayranlığı benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Hayır, ama bu hayranlık bize bir avantaj sağlayabilir."

"Nasıl?"

"Yem," diyor Jaxon duygusuz bir sırıtışla. "Rachel bunların hiçbirini benim için yapmaz. O bir şey istiyor."

"Evet, aslında öyle."

"Dur tahmin edeyim," diyor Jaxon. "Jessica'yı istiyor."

"Sadece kızını görmek istediğini söyledi," diyorum sessizce.

"Mükemmel."

"Ne?"

Jaxon kendine bir bardak daha doldurarak, "Onu bu şekilde kendimize çekebiliriz," diyor. "Ve sonra saldıracağız."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, sonunda gözlerimin içine bakarak. İç çekiyorum.

"Bilmiyorum. Bu konuda tamamen kararsızım," diyorum omuz silkerek. "Bir yandan, evet, işlediği suçların cezasını çekmesini istiyorum. Ama diğer yandan-"

"Natalie, bu bir savaş," diye araya giriyor Jaxon, ben cümlemi tamamlayamadan.

"Sadece kızını bir silah olarak kullanmayı doğru bulmuyorum," diye bitiriyorum. "Ve sen de hissetmemelisin."

Jaxon uzun bir süre sessizlik içinde bana bakıyor, sonra yavaşça içkisinden bir yudum daha alıp yerine koyuyor. Sözlerimin onu incittiğini söyleyebilirim ve niyetim hiç de bu değildi, bu yüzden kendimi onun kollarına çektim.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diyor sessizce, iç içe geçen ellerimize bakarak.

"Hayır," diyorum, bana bakması için çenesini nazikçe yukarı çekerek. "Beni hiçbir şekilde hayal kırıklığına uğratmadın. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda boyumdan büyük işlere kalkışıyorum ve tamamen yanılıyor olabilirim."

İç çekiyorum, alnımı onunkine bastırıyorum.

"Belki de haklısın. Belki de ahlaki açıdan ne olursa olsun bu işi bir şekilde bitirmeliyiz."

Jaxon gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor, beni yerimde tutuyor ve kolunu belime doluyor.

"Bence haklısın," diyor sessizce. "Ama sadece Jessica'nın iyiliği için. Belki de oyun bu değildir."

İşte evlendiğim adam.

Güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve dudaklarını usulca öpüyorum.

"Bence Jessica yem olarak kullanılmaktan daha iyisini hak ediyor," diyorum usulca. "Ve alternatif bir fikrim olmadığını biliyorum ama onu ortada bırakmayacak bir çözüm bulacağımızı biliyorum. Birlikte."

İmparatorluk mavisini gözlerine bakıyorum.

"Nat, sana karşı dürüst olmam gerek," diyor ve birden geri çekilip gözlerimin içine bakıyor.

Aman... Ne hakkında?

"Umarım her zaman," diye fısıldıyorum.

"Yaptığı şey için onu affedemem," diye homurdanıyor Jaxon, sesi ve tavrı tamamen değişiyor. "Onun *ölmesini* istiyorum, Natalie."

Gözlerindeki saf dürüstlüğü görünce tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Şu anda hangi gerçeğin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum: Söylediklerinde *ciddi* olduğunu *bilmem* mi... yoksa ruhumun en derin ve karanlık kısımlarında bir seviyede onunla aynı fikirde olabileceğim gerçeği mi?

Konsey toplantısı bittikten yaklaşık bir saat sonra nihayet evimize doğru yola çıktık.

Jaxon elimi kalçama yaslıyor ama araba yolculuğumuz çoğunlukla sessiz geçiyor, ikimiz de düşüncelerimizde ve son yirmi dört saatin mutlak kaosunda kaybolmuş durumdayız.

Arabanın telefonu çalıp ekranda Ethan'ın numarası belirdiğinde Malikâneye on dakika uzaklıktayız.

"Devam et," diyor Jaxon.

"Efendim, sadece sizi bilgilendirmek istedim, Sally az önce bana FBI'dan Ajan Westwood'un bu sabah erken saatlerde resepsiyona uğradığını söyledi.

Akşam."

Oh hayır...

"Ne istiyormuş?"

"Görünüşe göre önümüzdeki iki hafta için otelde bir oda ayırtmış," diyor Ethan, "Ayrıca sizinle bir görüşme talep etti."

"İlginç," diyor Jaxon iç çekerek. "Her şeyi hallettiğimizden emin olmalıyız, özellikle de Ajan bir süre bizimle kalacaksa."

"Neden geri döndü?" Soruyorum ama Jaxon'ın da bunun cevabını bilmediğini biliyorum.

Jaxon çenesini ovuşturarak, "Ayrıca gözümüzün her zaman onun üzerinde olduğundan emin olmalıyız," diyor. "Neye burnunu soktuğunu bildiğimizden emin olmalıyız."

"Evet efendim," diye onaylıyor Ethan, sonra da aramayı sonlandırıyor. "Bu iyi bir şey olamaz," diyorum, endişem artıyor.

"Hayır, muhtemelen değil," diye onaylıyor Jaxon. "Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum."

"Biz, muhtemelen," diyorum alaycı bir şekilde. "Drama bizi her yerde takip ediyor gibi görünüyor."

"Zengin ve ünlülerin yaşam tarzları, bebeğim," diyor Jaxon omuz silkerek ve kayıtsız bir şekilde gülerek.

"Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?" Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatarak soruyorum. "FBI şu anda peşimizde."

"Tatlım," diyor Jaxon, elimi tekrar tutup dudaklarına götürerek. "Eğer ellerinde bizimle ilgili bir şey olsaydı, şimdiye kadar harekete geçerdin."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Önsezi diyelim," diye yanıtlıyor Jaxon. "Bu kalemşor tiplerle daha önce de uğraştım. Tek yapmam gereken gerçekten neyin peşinde olduğunu bulmak."

Tekrar iç çekiyorum, elini sıkıca kavriyorum.

"Muhtemelen bunu bu geceden önce bir noktada sormalıydim, ama hiç yavaşlıyor mu? Nefes alma şansımız oluyor mu?" Bıkkın bir kahkahayla soruyorum.

Bir ışıktaki duruyoruz ve araba durduğu anda Jaxon kolçağın üzerinden eğilip kocaman avucuyla yüzümü kavriyor.

Beni derinden öpüyor, öpücükten sonra uzun süre oyalanıyor ve başparmağını dudaklarıma sürüyor.

"Söz veriyorum, bizi güvende tutacağım," diyor Jaxon ve beni bir kez daha şefkatle öpüyor. "Nefes almamız için bize alan açacağım."

Bana güzel vaatlerde bulunan bu güzel adama karşılık hiçbir şey söyleyemeden gülümsüyorum.

Işık yeşile dönüyor ve Jaxon koltuğuna geri dönüyor. Birkaç dakika içinde geçide ulaştık ve araba yoluna çıktık.

Arabadan inerken aklım hâlâ Rachel'da, Ajan Westwood'da ve bundan sonra bizi nelerin beklediğinin bilinmezliğindeyken, çantamdaki telefonumun çalmaya başladığını duyuyorum.

Telefonu çıkardım ve ekranda Steph'in numarasının yanıp söndüğünü gördüm. "Selam kızım!" Heyecanla cevap veriyorum.

"Hey Nat," diyor Steph, ama sesinin her zamanki neşeli tonundan farklı olduğunu hemen fark ediyorum.

"Neler oluyor?"

Steph telefonda iç geçiriyor.

"Tamam, bu konuyu nasıl açacağımı bilemiyorum ama söyleyeyim," diyor çekingen bir şekilde. "Ama şey, ben... Hizmetçiniz Marta ile numaralarımızı değiş tokuş ettim."

Kendi kendime gülümsüyorum.

"Biliyorum," diyorum kıkırdayarak. "Ben zaten tüm bu bilgileri doğrudan kaynağından öğrendim."

Jaxon, ben ve tüm Alfa Takımı kapıdan geçip eve girerken tepkilerimi belirsiz tutmaya çalışıyorum.

Jaxon bana şaşkınlıkla bakıyor, ama ben onu başından savıyorum.

Zaten havasında olduğu için bunu ona yakın zamanda söylemeyeceğim kesin.

"Tamam, bunun biraz çılgınca göründüğünü biliyorum," diyor Steph.
"Ve hiç bana göre değil ama onun için endişeleniyorum."

Anında donup kaldım ve ceketimi Betalardan birine uzattım. "Ne demek istiyorsun?"

Steph, "Çok fazla sohbet ediyoruz," diyor. "Neredeyse bütün gün, her gün mesajlaşarak ve arayarak."

"Bu harika. Değil mi? Yani, böyle olması gerekmiyor mu?" I
Sor.

Nereye varmaya çalışıyor?

"Öyle, ama bu gece garip bir şey oldu ve ben... şey, bunu söylemenin başka bir yolu yok, onun için biraz endişeleniyorum."

"Neden?"

"Bu akşam erken saatlerde telefonda konuşuyorduk ve bana, sen ve Jaxon bir tür iş toplantısına giderken Jessica'ya göz kulak olmak için nasıl daha geç saatlere kadar kaldığını anlatıyordu."

Bu kesinlikle ihtiyatlı bir ifade şekli.

"Görüntülü sohbet ediyorduk ve bir apartman dairesinde falan gibi görünüyordu? Bilmiyorum, ama sonra aniden bana gitmesi gerektiğini çünkü birinin daireye girmeye çalıştığını söyledi?"

Kanım damarlarımda donuyor ve göğsüm sıkışarak neredeyse ciğerlerimdeki havayı boğuyor.

"Ne?" Öyle bir soruyorum ki etrafımdaki tüm erkekler donup kalıyor.
İyi.

"Evet, bu yarım saat önceydi ve mesaj attım, aradım ve Cevap vermiyor ve kulağa delice geldiğinin farkındayım ama bir şeyler hiç de doğru gelmiyor."

Aman Tanrım.

"Hayır, haklısın," diyorum Jaxon'ın elinden tutup onu kiler tünelinin girişine doğru çekerek. "Steph, gitmene izin vermeliyim, neler olduğunu anlayıp sana geri döneceğim."

"Tamam," diyor. "Lütfen bana haber verin."

"Nat," diyor Jaxon, tünellerin kapısını çekerek açtığımda. "Ne oldu? Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Az önce Steph aradı ve uzun lafın kısası
Sığınakta Jessica'yla birlikte olan Marta'yla telefonda konuşurken şöyle dedi

Biri içine girmeye çalışıyordu!" Merdivenlerden inerken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Ve geri aramadı!"

"Lanet olsun..." Jaxon paniğe kapılarak önümden itiyor, tünellerde yarışırken tüm Alfa Ekibi de peşimizdeydi.

"Bayan Pace, lütfen önce benim gitmeme izin verin!" Charlie bana yetişmek için neredeyse imkânsız bir hızla koştuğunu söylüyor.

"KIRMIZI KOD! KIRMIZI KOD!" Bir sonraki tüneli geçerken Ethan kulaklığına bağıyor.

Lütfen, Tanrım, iyi olsunlar.

Ama son köşeyi döndüğümüzde gördüğümüz şey beni haykırmaya itiyor Yüksek sesle.

Orada, sığınığın girişinde, kendi su birikintisinin içinde oturuyordu. Kan Marta'ya ait. Kapının önünde yere yığılmış, kanlı el izi tuş takımının üzerine ve duvara kadar bulaşmış.

"KAHRETSİN!" Bağıyorum. "MARTA!"

Hemen yere düşüyorum, karnında birden fazla bıçak yarası olduğunu fark ediyorum, ama boynuna dokunup nabzını bulmaya çalışırken hafifçe nefes alıyor.

Vay anasını! Nasıl olduysa hala yaşıyor!

"Marta! Marta!" Bağıyorum, ellerim titriyor. "Aman Tanrım, her şey yoluna girecek!"

"HEMEN TIBBİ TAHLİYE YAPIN!" Charlie hemen Dr. Franklyn'i çağırırken, Jaxon sesi tünellerde yankılanarak bağıyor.

"O... güvende." Jaxon yanımızda diz çökerken Marta fısıldıyor. "... Jessica güvende."

"Odayı mühürledi," diyor Ethan, güvenlik kamerasını yukarı çekerek telefonundaki görüntüler. "Bayan Pace hâlâ içeride, zarar görmemiş. Uyuyor gibi görünüyor."

"Marta," diyor Jaxon, ben onunla ilgilenmeye devam ederken. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama burada ne oldu böyle?"

"O... içeri girmeye çalıştı," diye fısıldıyor.

Koridorun sonunda daha fazla adam içeri girmeye başlar. Charlie, "Sağlık ekibi yolda," diyor. "İki dakika."

"Bunu duyuyor musun Marta?" İki bıçak yarasına bastırarak söylüyorum. "Seni buradan çıkaracağız."

"Tanrım," diyor Jaxon, uzaklaşırken ve nefesinin altında küfrederken. Arkamızda, yere basan botların çıkardığı sesleri ve bağırان adamları duyuyorum; bu sesler sağlık ekibinin nakil aracıyla birlikte burada olduğunu işaret ediyor.

Marta aniden elimi sıkıca tutuyor, gözleri kocaman. "O... o hala burada." diye fısıldıyor. "Michael."

"JAXON!" Bağırđım ve o da koşarak yanımıza geldi. "Az önce Michael olduğunu söyledi! Ve hâlâ burada olduğunu söyledi!"

"S.KTİR!" Bağırıyor. "DAVETSİZ BİR MISAFİRİMİZ VAR PREMİSES! DAĞILIN VE HER TÜNELİ KONTROL EDİN! ŞİMDİ!"

Sağlık ekibi geldi ve Marta'yı yavaşça sedyeye taşıyarak tahtaya bağladık.

"Natalie, onunla birlikte eve git ve beni bekle!" Jaxon emrediyor. "Charlie ve Levi seninle gelecek!"

"Jessica ne olacak?!" Aceleyle soruyorum, panik boğazımda yükseliyor ve titrememe neden oluyor.

"Onu bulduğumuzda sana getireceğim," diye homurdanıyor Jaxon. "O zamana kadar o lanet kapıyı açmayacağım."

Yüzünü tutup onu öpmeden önce başımı sallıyorum.

"Onu lanet olası eve götürün!" Jaxon adamlara bağırır.

Sonra, başka bir şey söylemeden, silahımı kalçamdaki kılıftan çekip Charlie ve Levi ile birlikte hızla eve dönüyorum, kalbim her adımda çarpıyor.

Sağlık ekibinin ileride, ana evin merdivenlerine ulaştığını ve onu dikkatle merdivenlerden yukarı taşıdığını görebiliyorum.

BANG!

Ayaklarım en alttaki merdivene değdiği anda arkamdan bağırışlar ve bir silah sesi duyuyorum.

Aman Tanrım.

Duruyorum ve içgüdüsel olarak arkamı dönüyorum, Jaxon'ın iyi olduğundan emin olmak için geri koşmak istiyorum. Ama yankılanan silah sesleri ve bağırışlar arasında ne olduğunu ayırt edemiyorum.

Ta ki Charlie'nin kolu belime dolanıp ben koridora geri koşmadan önce beni yakalayana kadar.

"Charlie!" Bağırıyorum, kaçmaya çalışıyorum. "Jaxon'ın bize ihtiyacı var!"

"BAYAN. PACE! BAYAN PACE! PACE!" Charlie geri bağırır.
"HAYIR! Onu yakaladılar! Onu yakaladılar!"
"Kim var ellerinde?!" Bağırıyorum, hâlâ dışarı çıkmaya çalışıyorum.
"MICHAEL!" Charlie beni geri çekmek için iki kolunu birden kullanarak bağırıyor. "Onu yakaladılar! Merak etmeyin, Bay Pace iyi!"
Daha fazlasını söylüyor ama ben dinlemiyorum. Çünkü tek umursadığım söylediği son şey:
"Bay Pace iyi!"

OceanofPDF.com

Bölüm 44

JAXON

"YÜZÜNÜ YERE KOY OROSPU ÇOCUĞU!" Josiah'ı duyuyorum.
Köşeyi dönerken bağır.

Kaburgalarına sert bir tekme atar ve sonra bir dizini Michael'ın sırtına koyar ve bacağı Michael'ın hâlâ kanlı bir bıçak tutan sağ elini sıkıştırır.

"İyi iş, Josiah!" Michael kelepçelenirken ben bağıriyorum. "İyi misin?"

"İyiyim efendim," diye cevap veriyor Josiah, yüzünü bana dönüyor ve ben onun

yanagında iyi bir kesik var. "Pislik herif yüzümü kaptı."

"Daha kötüsünü yapabileceğinden değil," diye gülüyor Michael, yüzü hala toprakta.

"KAPA ŞU LANET ÇENENİ!" Bağıriyorum, kaburgalarına bir tekme daha atıyorum ve ciğerlerindeki rüzgârı kesiyorum.

"Omzunda bir kurşun yarası var," diyor Josiah, kesikteki kanı silerken. "Görünüşe göre Marta vurulmuş."

Ethan, "Travis şu geçidi takip et ve yalnız geldiğinden emin ol," der ve Travis anında bir grup Betayı tünelden aşağı, kayalıkların çıkışına doğru yönlendirir.

Ethan ve Wesley'e, "Onu hücrelere götürün," diyorum. "O zaman bekleyin

Ben."

Adamlarım tarafından ayağa kaldırılırken, kolları arkadan bağlıydı, Bana hınzırca gülümsüyor.

İçimde bir şeylerin koptuğunu hissediyorum.

Yüzüne sert bir yumruk indirdim. Sonra kaburgalarına. Hayatıma, karıma ve aileme bu kadar çok acı ve ıstırap getiren bu adama defalarca feryat ediyorum.

"Jaxon," diye uyarır Ethan. "Jaxon!"

Sesi kör öfkemi anında durduruyor ve ağır nefes alarak ona bakıyorum.
"İstedığınız bilgiye sahip olabilir," diyor sakince.

Sakinleşmek ve kendime gelmek için kendimi zorlayarak yanıt vermem biraz zaman alıyor.

Michael ağzından kan tükürerek, "Hayır, kesinlikle," diye fısıldar.
"Misketlerini kaybet. Tıpkı eski güzel babam gibi."

Az önce bana ne dedi lan?!

Yüzüne son bir yumruk indirdim, ağzındaki dişleri kırdım ve onu bayılttım.

"Götürün onu buradan," diye homurdanıyorum.

Adamlar onu sürükleyerek götürüyor ve adamlar etrafımda dolanıp tünel sistemlerinin her santimini kontrol ederken ve sığınağın dışındaki pisliği temizlerken tünelde tek başıma duruyorum.

"Josiah, Natalie'yi görmeye git ve kesiğine baktır," diyorum, sığınağa doğru geri dönerken.

Başını sallar ve sessizce ana eve doğru yola çıkar.

Alan yeterince temizlendikten sonra elimi tarayıcıya koyuyorum ve sığınağın kapısı Jessica'nın odasına açılıyor.

Bir mucize eseri, kapının hemen dışında yaşanan tüm kargaşa boyunca uyudu ve onu dikkatlice yataktan kaldırdığımda hala uyuyordu.

"Baba?" diye soruyor uykulu bir şekilde, onu bedenime doğru çekerken, benim göğsümde atan kalbimin aksine onun küçük kalp atışlarının yavaşça attığını hissediyorum.

"Hey Jessibear," diyorum usulca, başını omzuma koyarak. "Biz yukarı çıkıyoruz, tamam mı? Sen uyumaya devam et."

Yataktan en sevdiği battaniyeyi alıp başını örtmek için kullanıyorum, ana evin içinde nasıl bir sahneye geri döneceğimden emin değilim. Neyse ki sığınaktan çıktığımızda çoktan omzuma yaslanmış horluyordu.

Babamın bana bu sığınakların para ve kaynak israfı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Natalie kaleyi tek başına korurken ve ayrıca Michael'ın izinsiz girişine karşı yeterli koruma sağladıklarını görünce şimdi yüzünü görmek istedim.

Jessica'yı üst kattaki yatak odasına kadar götürüyorum ve ona göz kulak olması için Yaşlı Nan'i uyandırdıktan sonra tekrar aşağıya iniyorum, tam bu sırada ambulansın Marta'yla birlikte evden ayrıldığını görüyorum.

"Efendim," diyor Charlie, koşarak yanıma geliyor. "Onu General'e götürüyorlar, Dr. Franklyn onlarla orada buluşacak. Durumu stabil. İyileşeceğini düşünüyorlar."

Bir şey söyleyemeden başımı
sallıyorum.

Bu asla olmamalıydı.

Marta, Michael'ın sığınağa girmesini engellemek için hayatını tehlikeye attı ve bu yüzden neredeyse ölüyordu.

Max'in Rachel'a açıkladığı sırlar daha önce düşündüğümüzden çok daha kapsamlı olmalı. Özellikle de oradaki güvenlikte pek çok iyileştirme yapıldığından beri.

"Levi," diyorum yanımızdan geçip gittiğini gördüğümde. "Sanırım güvenlik duvarı güvenliğimizi yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor."

"Efendim?"

"Rachel'ın zorla girmesinden sonra yaptığımız her şey, tüm yeni yükseltmeler ve eklemelerle birlikte - bu asla olmamalıydı," diye homurdanıyorum. "Ama bir şekilde o kadar uzağa gitmeyi başardılar. Max'in senin erişimine sahip olması mümkün mü? kodlar?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, efendim," diyor Levi. "Herkesin kendi kodları vardır."

"AMA ONLARI ALABILIR MI?" Öfkeyle sordum.

Levi bir an düşünüyor.

"Bunu araştıracağım," diyor başını sallayarak. "Ekibime veritabanımızda tam bir arama ve analiz yaptıracağım ve herhangi birinin hackleyip hackleyemediğini göreceğim."

Başımı sallıyorum ve Levi ayrılıyor, Komuta Merkezine giderken Beta komutanlarına sesleniyor.

"Efendim," diyor Charlie, bu sefer sessizce. "Dikkatinizi vermeniz gereken başka bir şey var."

Yüzündeki endişeyi görmek için başımı
kaldırdım. "Karım nerede?"

Titreyen Natalie'yi verandada oturmuş, ağır ağır nefes alırken buluyorum.

Charlie bana montsuz dışarı çıktığını söyledi, bu yüzden ona bir battaniye getirdi ama buraya geldiğinden beri hareket etmedi.

"Nat," diyorum sakince, yağın karı battaniyeden silkeleyip omuzlarına sarıyorum. "Sen iyi misin?"

Gözleri kayalıklara dikilmiş ve titriyor.

"Bebeğim," diyorum usulca, önünde diz çöküp donmuş ellerini avuçlarıma içine alarak. "Hey, ben buradayım."

"Jaxon..." diye inliyor, yüzünü bana dönüyor.

"Ben buradayım, Nat."

"Hepsi aynıydı," diye ürperiyor, gözleri tekrar uzaklara dalıyor. "Tüneller. Michael'la birlikte. Silah sesi. Düşündüm ki..."

Hay sikeyim. Bunu düşünmemiştim bile.

"Biliyorum, Αγαπημένη," diyorum, gözleri tekrar benimkileri bulduğunda yanağını okşuyorum. "Ama artık bitti. Ben iyiyim."

Dizlerini göğsüne çeker ve gözyaşlarına boğulur.

Yanıdaki sandalyeyi çekiyorum ve onu kollarıma alıp alnından öpüyorum.

Bırakın iki kez yaşamayı, bir kez yaşamanın bile ne kadar travmatik bir deneyim olacağını fark etmemiştim.

"Ben sadece...seni...kaybettiğimi...düşündüm. TEKRAR," diye feryat ediyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Yapamam. Seni kaybedemem, Jaxon."

"Buradayım Natalie," diyorum, yavaşça kulağına tekrarlayarak. "Tam buradayım. Seninleyim."

"Bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum," diyor Natalie, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Rachel buraya geldiğinde onları sığınağa ben koydum."

"Yapman gereken de *tam olarak* buydu." "Ama eğer seni yaptığım bir şey yüzünden kaybettiysem-"

"Kaybetmedin. Beni kaybetmedin. Jessica güvende ve Marta da iyi olacak gibi görünüyor."

"Ama benim yüzümden incindi-"

"Hayır," diyorum parmaklarımla çenesini kaldırarak. "Sen doğru kararı verdin. O da doğru kararı verdi. O da senin gibi yapması gerekeni yaptı."

"Biliyorum ama-"

"HAYIR," diyorum kararlılıkla. "MICHAEL'in yaptığı şey yüzünden yaralandı.

Başkalarının seçimlerinin suçluluğunu taşımak konusunda bana ne demiştiniz?"

Yavaş yavaş sözlerimin gözlerinde yer etmeye başladığını görüyorum.
Uzandım ve
Elimle yanağını okşuyorum ve o da ellerimi kendi elleriyle kavrayarak
yanağıma doğru eğiliyor.
"Seni seviyorum." Güven verici bir şekilde söyledim. "Hadi içeri
dönelim."

Sonraki birkaç saat Pace Malikanesi'nin içinde hızla geçer.
Natalie sakinleşir ve Josiah'ın yarasını dikerek kapatır, birinci kattaki
misafir odasında derme çatma bir doktor muayenehanesine yerleşir.
Dr. Franklyn korkunç yaralarına rağmen bunu doğrulamak için aradı,
Marta'nın durumu stabil ve iyileşmesi bekleniyor. Nat, önümüzdeki birkaç gün
içinde Chicago'ya gelip Marta ve annesine yardım etmek için programını
yeniden düzenlemeyi planlayan Steph'i aradı.
Garip görünüyor ama neyse.

Levi, tüm teknolojik sistemlerimizin tam bir envanterini çıkarma
sürecinin derinliklerinde, deliği bulmaya çalışıyor.
Michael ise ahırın altındaki hücrelerden birinde, silahlı muhafızlar
altında kışını donduruyor.
Çalışma odamda oturmuş, parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyor,
akşamki tüm olayları tekrarlıyor ve Michael'a indirdiğim darbelerin elimde
bıraktığı izlere bakıyorum.
Yanımdaki çekmeceyi açıyorum ve silahımı yeniden doldurmak için
mermileri yavaşça ve bilerek çıkarıyorum.
Bu gece Michael Valentine'ı öldüreceğim.

Evden çıkmadan önce, ateşin yanında battaniyeye sarılmış oturan
Natalie'yi kontrol etmek için üst kata çıkıyorum.
"Yatağa geliyor musun?" diye soruyor nazikçe, okuduğu dergiden
başını kaldırarak.
"Hayır tatlım," diyorum sakince, alyansımı şifonyerin üzerine koyarak.
"Önce gidip bazı işleri halletmem gerekiyor."
Başını sallıyor, ne yapmak istediğimi sessizce anlıyor.

"Ama sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım," diyorum alnından şefkatle öperek.

Odadan çıkarken Charlie'yi koridorda beklerken buluyorum ve ben Michael'la ilgilenirken ona ve katın geri kalanına göz kulak olması için kalmasını rica ediyorum.

Üçümüz ahırda bekleyen Ethan ve Wesley'e doğru ilerlerken Travis de yeni toparlanmış Josiah'ya katılıyor.

Dört Beta girişin dışında bekliyor, emrim üzerine heykeli tek girişin üzerine yerleştirerek Hücresi yeniden mühürlədiler. Ana eve geri gönderiliyorlar ve adamlarımın en güçlüsü olan Josiah heykeli sorunsuz bir şekilde taşıyor ve üçümüz merdivenlerden aşağı inerek soğuk hücrelere giriyoruz.

Michael hücrenin ortasında oturuyor, dizlerini tutuyor ve yirmi iki derece sıcaklıkta titiyor.

Eldivenlerimi ellerime geçiriyorum.

"Black seni kullanıyor, Michael," diyorum alay ederek. "Seni ve kız kardeşini kullanıyor. Bunu bir düşün."

"BUNU DÜŞÜNDÜM!" O da bana bağılıyor. "Bunu düşünmek için psikiyatrik bir hapishanede on yıl geçirdim, senin sayende!"

"Son iğneden daha iyiydi.

Hükümet," diyorum omuz silkerek. "Yardıma ihtiyacın vardı. Hastaydın Michael. Ama buradaki sorun Black'in de hasta olması ve yönlendirmeleri ondan alıyor olman."

"Hepimiz hastayız," diye fısıldıyor gülümseyerek.

"Doğru ama sen lanet olası beynini kullanmıyorsun," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Black gücünü başkasına vermez ve kesinlikle paylaşmaz. Bu onun doğasında yok."

Michael ağzından kan tükürüyor.

"Sana hiçbir şeyi bedava vermiyor ve sana ihtiyacı yok," diyorum ceketimi çıkarırken.

"Bana ihtiyacı

var." Yüksek

sesle gülüyorum.

"Organizasyonumuz yükselişte," diyor gülümseyerek.

"Hayal görüyorsun. Bütün bu İki Başlı Ejderha olayı bir saçmalık, Michael," diyorum yüksek sesle. "Sana söz veriyorum Black bunların hiçbirine inanmıyor. Seni ve bu kâğıttan örgütü gerçek amacından, yani benden güç çalma amacından uzaklaşmak için yarattı."

"Sen de paylaşmıyorsun."

"Haklısın," diyorum hıznır bir sırıtışla. "Bilmiyorum. Ve bu gece, onun operasyonunu bozduk. Onu herkese ifşa ettik ve sahip olduğu azıcık gücü de elinden aldık."

"Umurumda değil."

"Yapmalısın," diyorum gülerek. "Çünkü kendini tekrar sokakta bulacaksın ve hayırsever hayırseverin tüm başarısızlıkları için seni suçlayacak."

"Ona ihtiyacım yok," diyor Michael meydan okurcasına. "Ona ihtiyacımız yok. Dediğim gibi organizasyonumuz yükselişte."

"Bu geceden sonra olmaz. Sadece seni ve senin hırçınlığını kendi çıkarları için kullanıyor," diyorum başımı sallayarak. "Her zaman yaptığı gibi. Senden alacaklarını almaya gelecek."

"Herkes birini kullanır."

"Seni kartondan bir tabela gibi destekliyordu. Seni güçlü hissettiriyor. Sanki ortakmışsınız gibi, değil mi?"

"Biz ortağız."

"O ortak yapmaz, Michael," diyorum gülerek. "Babam uzun yıllar boyunca onun en iyi arkadaşıydı. Ortaklardı. Ve yine de onca yıldan sonra ona ihanet etti."

Michael'ın yüzü aniden çarpık bir eğlenceye dönüşür. "Oh, babana ihanet eden o değildi," diye alay eder.

Vay anasını.

Aniden silahımı ona doğru kaldırdım.

"Biliyorsun, değil mi?" Silahımı sıkıca kavrayarak söylüyorum. "Onu kimin öldürdüğünü biliyorsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gülüyor. "Oh, bu çok güzel bir gün olacak."

"Yeterince biliyorum."

"Hayır," diyor Michael. "*Hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Sen miydin, Michael?" Silahı şakağına dayadığımda burun deliklerim alevlenerek soruyorum. "Biliyor musun, sözümü geri alıyorum. Sen yardımı hak etmiyorsun, hak ettiğin tek şey lanet olası bir tahta kutu."

"Benim olmam gerekiyordu," diyor ellerini havaya kaldırarak, silahımın baskısı altında titriyor ama korkudan değil. "Ama hepiniz bilirsiniz ki bazen planlar berbat olur."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmediğine inanamıyorum," diye kendi kendine gülüyor.

Hemen silahı alıp yüzüne sertçe vuruyorum.

"Bana bildiklerini anlatmak için on saniyen var, yoksa Tanrı şahidim olsun ki şu duvarın arkasını kafatasıyla boyarım."

"Bunca zaman," diyor Michael, uzun saçları yüzünün önünde sallanırken bir kez daha yere kan tükürüyor. "Ve hala sana söylemedi..."

Yavaşça başını kaldırır.

"Bana ne söyleyeceksin?"

diye soruyorum.

"Bunca zaman birlikte çok yakın çalıştık," diyor kıkırdayarak. "Sanki sen de işin içindeymişsin gibi bilmen gerektiğini düşündüm."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Anladım ki sen sadece lanet bir aptalsın."

"Sikerim böyle işi!"

Michael'ı boğazından yakaladım ve onu metal parmaklıklara çarptırdım. Hücre.

"Sendin, değil mi?!" Kulağına bağıryorum. "Sen tek sendin yeterince yaklaşabilen insanlar! Seni oğlu gibi seven, eğiten, akıl hocalığı yapan ve kimse sahip çıkmazken seni yanına alan bir adam ve sen ona ihanet ettin!"

"Evet, sonra da önümü kesti," diye fısıldıyor, elimi pençeleyerek ciğerlerindeki havayı boğuyor. "İnan bana babanın işini bitirmek istedim. Aynı gece boğazını kesmek için oradaydım. Ama oraya önce başka biri gitti."

"KİM?!" Onu tekrar parmaklıklara çarparak bağıryorum.

"*Ethan*," diye boğuk bir ses çıkardı.

Onu bırakıyorum ve ayaklarımın dibinde yere yığılıyor, boğuluyor ve gülmeye başlıyor.

Silahımı kafasına doğrulttum.

"Saçmalık. Yalan söylüyorsun."

"Olabilir," diyor Michael ellerini havaya kaldırarak. "Ama o yapmayacak."

Ona sorun."

"KAPA ŞU LANET ÇENENİ!" Bağıryorum, onu geriye doğru tekmeliyorum, silahımla onu takip ediyorum, bu korkunç yalanı kafama sokmaya çalıştığı için öfkeliyim.

"Sor...ona." Michael hâlâ deli gibi kıkırdıyor.

"*Ethan*," diyorum dizlerimin üzerine çöküp onu kanlı gömleğinden tutarak. "*Asla* yapmaz. O sadıktır. Ve sadakat senin yapacağın bir şeydir."

asla anlayamazsın."

"Öyleyse sor ona," diyor Michael bana bakarak. "Yoksa gerçeklerden mi korkuyorsun?"

Onu aşağı ittim.

"Ona sormamı mı istiyorsun? TAMAM!" Michael'a bakarak silahımı doğrultuyorum. "Söyle ona, Ethan."

Ama Ethan hiçbir şey söylemiyor.

Beni duymamış olmalı.

Yüzümü ona döndüm.

"Ethan," diyorum, "ona bu işe karışmadığını söyle." Ama yine de hiçbir şey söylemedi.

"Ethan," diye bağıryorum.

"Yapamaz." Michael gülüyor.

Ne oluyor lan?

"Ona bununla hiçbir ilgin olmadığını söyle Ethan," diyorum, kalbim göğsümün içinde güm güm atıyor.

Sonunda Ethan başını kaldırıp bana bakıyor ama yüzündeki ifade korkunç gerçeği doğruluyor.

Hayır.

"Jaxon..."

Bir adım geri çekiliyorum.

Hayır. Bu imkansız.

"Ethan," diye tekrarlıyorum, adrenalin vücuduma hücum ediyor. Ethan bana bakıyor, yüzü tamamen çelişkili.

"Ha ha ha ha ha ha!" Michael histerik bir şekilde gülerek bağırır. "Ne harika bir gün!"

Sikerim böyle işi.

BANG! BANG!

Anında Michael'ın göğsüne iki kurşun sıktım, onu geriye doğru çarptırdım ve sonra cansız bir şekilde duvardan aşağıya kaydım.

Tamamdır.

"Ethan," diyorum ona dönerek. "Neler oluyor burada? Bana bunu senin yapmadığını söyle. Babamı öldürmediğini söyle."

"Jaxon..."

"Lanet soruya cevap ver." "Evet, verdim," diyor.

Anında iç çekip arkamı dönüyorum, beynim daireler çiziyor.

"Geri kalanınız," diyorum Wesley, Josiah ve Travis'e. "Gidin." Tek kelime etmeden, Alfa Ekibim merdivenlerden yukarı doğru sıralandı.

"Jaxon," diyor Ethan yalnız kaldığımız anda. "Ne oluyor Ethan?" İç çekiyorum

"Sadece dinle."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Baban... aklını kaçırmıştı."

"Yas tutuyordu!" Ethan'a bağıriyorum. "Karısını daha yeni kaybetti! Bunu herkesten çok sizin anlamanız gerekirdi."

"Anladım!" Ethan bana bağıriyor. "Karımı ve çocuklarımı bir anda kaybettim. Ama baban gibi cinnet geçirmedi!"

"Bu saçmalık!"

"Öyle değil! Sen de oradaydın! Herhangi bir suçtan kaç kişiyi idam etti? Ismena'nın ölümünden sonraki o birkaç ay içinde mi?!" Ethan tartışıyor.

"Gittikçe daha şiddet yanlısı ve daha dengesiz olmaya başlamıştı. Aileyi ifşa etmekle tehdit etti ve sonra da seni öldürmekle tehdit etti!"

"O asla yapmaz!" Boğazımdaki duygularla savaşıarak silahımı ona doğru kaldırarak öfkeyle bağıriyorum.

"Bunun olmasına izin veremezdim."

"Bu senin kararın değildi," diye iç geçirdim ve silahımı doğrulttum.

"Ama Don'un olarak ve bu aileye karşı işlediğin suçun sonuçlarını biliyorsun. Ve seni ölüme mahkûm ediyorum."

"JAXON YAPMA!" Natalie'nin sesi aniden odada yankılanıyor ve ben arkamı döndüğümde onun elinde deri ciltli eski bir günlükle merdivenlerden indiğini görüyorum.

"Natalie!" Bağıriyorum. "Burada ne halt ediyorsun?! Lanet eve geri dön!"

"Hayır! Gerçeği bilmen gerek!" Natalie bana doğru koşarak bağıriyor. "Ailen hakkında."

"Ne oluyor lan? Bu saçmalık da ne?" Öfkeyle bağırdım. "Natalie, ben Ailemin kim olduğunu biliyorum ve şu anda bu saçmalık için zamanım yok!" Bağıriyorum. "Charlie, götür onu buradan!"

"Dimitris Pace senin baban değildi, Jaxon," diyor Natalie, gözlerini kocaman açarak. "*Ethan'dı.*"

OceanofPDF.com

Bölüm 45

NATALIE

Tüm vücudum titriyor.

Jaxon bana bakıyor, gözlerinde tam bir kafa karışıklığıyla karışık korkunç bir öfke var.

"Ne?" diye fısıldıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve titreyerek nefes alıyorum.

"İşte burada," diyorum ona günlüğü göstererek. "Eliza, Ethan'ın karısı, bu konuda yazmış."

Jaxon bana bakmaya devam ediyor.

"Ailen gebe kalmak için mücadele ediyordu." Sesim beton duvarlarda yankılanarak söylüyorum. "Bununla ilgili her şeyi okudum. Ellerinden gelen her şeyi yapmışlar ama işe yaramamış. İngiltere'de bir uzmana gitmişler. O da onlara sorunun annende değil, Dimitris'te olduğunu söylemiş."

Jaxon geriye doğru tökezliyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Jaxon bu kez sesinin boğuk olduğunu söylüyor ve neredeyse kalbimi parçalara ayırıyor. "Annemin ve babamın olmadığını nasıl söylersin-"

"Annen senin annen," diyorum açıklık getirmeye çalışarak. "Ismena Pace gerçekten de senin annendi. Ancak biyolojik *baban* Dimitris değil... *Ethan*."

Jaxon'ın kaşları çatılır ve Ethan'a bir bakış fırlatır.

"Annemin benimle fahişelik yaptığına inanmamı mı istiyorsun? Baba?!" Kıpırdamadan duran Ethan'a doğru ilerleyerek tersliyor. "Annemi siktin mi?! Onu bu yüzden mi öldürdün?!"

"HAYIR!" Bağırıyorum, ona doğru yürüyorum ve koluna dokunuyorum, ama sonra bana ters ters bakmaya başlayınca hemen geriye sıçırıyorum.

"Ethan ve annen *yakın* değillerdi," diyorum nazikçe, öfkesini yatıştırmaya çalışarak. "Ethan sadece bir donördü."

"Bu ÇILGINLIK!" Bağılıyor. "Bu imkansız!" "Hepsi burada, Eliza'nın günlüğünde."

"Yani, bir kaltak bunu yazdı diye, bu onu gerçek yapıyor!"

"Dikkat et!" Ethan bağılıyor. "Karıma hakaret etme!"

Bu durum Jaxon'ı sinirlendirir ve sanki ona vurmak istiyormuş gibi öfkeyle Ethan'a doğru saldırır.

"JAXON!" Önüne geçerek bağııyorum.

Gözlerinde yanan öfke beni dehşete düşürüyor ve sanki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sen..." diyor, hala bana ters ters bakarak. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"NATALIE'YI NE ZAMANDIR TANIYORSUN!"

OLAMAZ!

"BENİMLE BÖYLE KONUŞMA.

JAXON PACE!" Yüzüne doğru iterek ona bağııyorum. "Benimle bu şekilde konuşamazsın!"

Hemen yumuşadı ve benden uzaklaştı.

"S.KTİR!" Elini parmaklıklara vurarak bağııyor.

Charlie de dahil olmak üzere dördümüzün içinde bulunduğu ve giderek gerginleşen ortamı yavaşça idare etmeye çalışıyorum.

"Bak," diyorum nazıkçe. "Üzgün olduğunu anlıyorum."

Jaxon kıkırdıyor ama bana bakmak için arkasını dönmüyor.

"Bunu yeni okudum Jaxon ve sana söylemek için aşağı indim ama evde yoktun," diyorum derin bir nefes alarak. "Adamlara nerede olduğunu sordum, burada olduğunu ve Ethan'la kavga ettiğini söylediler."

Yere bakan Ethan'a bakıyorum.

"...Ve onu öldürebileceğini söylediler," diyorum nefesimin boğazımda düğümlenmesini gizlemeye çalışarak. "Seni durdurmak zorundaydım."

Jaxon sonunda arkasını döndü, yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu ve

Acı.

"Ama hepsi burada."

Günlüğü ellerimin arasında tutuyorum ve Eliza'nın White'lar ve Pace'ler arasındaki tüm konuşmayı ve ardından yapılan anlaşmayı ayrıntılı olarak anlatmıştır.

"Anneniz kısırlıkla mücadelesi hakkında yazmıştı, ama Bunlardan hiç bahsetmedi," diyorum usulca. "Ancak Eliza bunların hepsi hakkında yazıyor."

Ona kitabı vermeyi deniyorum ama Jaxon reddediyor, ellerini havaya kaldırıp uzaklaşıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum.

"Ailenin istikrarı için bir varis üretmeleri gerektiğini biliyorlardı," diye devam ediyorum. "Ve aileleri tarafından algılanma riskini göze alamazlardı.

O sırada diğer klanlardan herhangi birinin haber almasının zayıflığı nedeniyle en yakın arkadaşları olan Eliza ve Ethan'a ulaşılar."

Jaxon, kendisine sessizce bakan Ethan'a ters ters bakar.

Köşede cansız bir şekilde kambur duran Michael'a bakıyorum, sonra Ethan'a ve silahı hâlâ elinde olan Jaxon'a dönüyorum.

Ben buraya gelmeden önce burada her ne oluyorsa onu dağıtmaya çalışmalıyım.

"Sen," diyorum, Ethan'a bakarken sesim titriyor "Bunları bana sen verdin."

Ethan başını sallar, katı kararlılığı sadece bir anlığına sarsılır.

"Benim öğrenmemi istedin," diyorum, bir anda farkına varıyorum.

"Jaxon'ın öğrenmesini istedin."

Jaxon sırtı ikimize dönük duruyor.

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil," diyor, sesi alçak. "Ve hâlâ babamı neden öldürmüş olabileceğin sorusuna cevap vermiyor?"

Ethan derin bir nefes alır.

"Dimitris benim en iyi arkadaşımdı." "Ve yine de onu öldürdün?!"

"Çünkü seni öldürecekti!" Ethan bağırarak karşılık verir. "Ve ben Ismena'ya söz verdim-"

"ANNEMİN ADINI LANET OLASI AĞIZ!" Jaxon öfkeyle bağırır. "ONU BENİM YANIMDA BÖYLE REZİL EDEMEZSİN!"

"İYİ!" Ethan meydan okurcasına bağırır. "Ama annen benden ne pahasına olursa olsun seni korumamı istedi!"

Jaxon öfkeli.

"Gerekirse Dimitris'ten bile," diyor Ethan. "Annen akıllı bir kadındı ve o öldükten sonra Dimitris'e ne olacağını biliyordu."

"Babam iyi bir adamdı!"

"Öyleydi! Ta ki yolunu kaybedip ailesini, seni ve etrafındaki her şeyi mahvetmek isteyene kadar!" Ethan bağırarak karşılık verir.

"Bana," diyor Jaxon, "onu bu şekilde bulduğunu söylemiştin." Ethan derin bir iç çeker.

Jaxon, "Bana onu vurularak öldürüldükten sonra kanlar içinde bulduğunu söylemiştin," diyor. "Bana yalan söyledin."

"Jaxon..." Ethan diyor ki.

"Ve şimdi de bu mu?" diyor, inanamayarak alay ederek. "Şimdi, hayatım boyunca beni yetiştiren adamın aslında hiç benim olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

Baba?"

Ethan kararlı bir şekilde, "O senin babandı," dedi. "Seni severdi. Ama annen öldükten sonra bir şeyler değişti... eskisi gibi değildi."

Jaxon ona bakar, bir aşağı bir yukarı süzer.

"Hayatına karışmayacağıma yemin ettim. Gereksiz hissettim."

"Son sekiz yıldır benim sağ kolumdun," diyor Jaxon başını sallayarak. "Ve bunca zamandır bunu, TÜM bunları benden sakladın."

Ethan, "Sana söylemek istedim," diye söze başlarken Jaxon gülerek ondan uzaklaşır. "Denedim ama-"

"Denedin mi?!" Jaxon tersledi. "Denedin mi?! Lanet olası sekiz yıldır her gün yanımdaydın!!!"

Ethan açıklamaya çalışarak, "Bunun senin hayatında herhangi bir amaca hizmet ettiğini düşünmüyordum," diyor. "Don'luk görevini yeni devralmıştın, bir iş yürütüyordun ve yeni bir bebeğin vardı. Hayatına daha fazla kaos eklenmesine ihtiyacın yoktu. Bir düzene ihtiyacın vardı, ben de sana bunu verdim."

"Yapı," diye fısıldıyor Jaxon. "Bir yalan üzerine inşa edilmiş. Tüm bunlar, otuz beş yıl boyunca sakladığın bir yalan üzerine inşa edildi."

"Jaxon, dinle-" diyor Ethan öne çıkarak.

"Siz," diye araya girdi Jaxon, "bana Bay Pace diye hitap edeceksiniz." Ethan olduğu yerde durur.

"Ve sen ve ben," diye fısıldıyor Jaxon. "Biz BİTTİK."

Aman Tanrım... Hayır!

"Jaxon!" Yalvarırcasına söyledim.

"Natalie," der Jaxon sakince. "Davranışım için özür dilerim. Lütfen Charlie'yle birlikte eve dönün."

"Ama Jax-"

"Natalie," diyor Jaxon, bu kez sesi sert ve gözlerindeki bakış damarlarımdaki kanı donduruyor. "Charlie ile git."

Adam ciddi.

Kalbim göğsümde parçalanırken Ethan'a dönüp bakıyorum. Bana başını sallayarak sessizce Jaxon'ın istediğini yapmamı söylüyor.

Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum ama gözlerimden yaşlar boşanarak Charlie'yle birlikte yavaşça merdivenlere doğru yürüyorum.

Jaxon'ın arkamdan, "Bir daha bu mülke ya da mülklerimden herhangi birine adımını atmayacaksın," dediğini duyuyorum. "İşlerimden herhangi biriyle ya da personelikle hiçbir şekilde konuşmayacak ya da onlara müdahale etmeyeceksin. Ve eğer bunu ihlal ettiğini tespit edersem, bu gece burada başladığım işi bitiririm."

Kahretsin... Bu gerçekten oluyor. Ethan sürgün ediliyor.

Bedenimi neyin ileri ittiğini bilmiyorum, çünkü bir yanım ayaklarımın altımda hareket ettiğini zar zor hissediyor. Yere yığılmak istiyorum. Yolun ortasında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Bütün bunlar nasıl olabilir?

Jaxon'ın şu anda neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Bir gecede sadece Ethan'ın biyolojik babası olduğunu değil, aynı zamanda Ethan'ın Jaxon'ın babası sandığı adamı vuran kişiydi.

Ama Jaxon'ı Ethan *olmadan* düşünemiyorum.

Eve giriyorum ve hemen Jaxon'ın garaj yoluna bakan pencereleri olan çalışma odasına adım atıyorum.

Ne olacağını bilmem gerek.

İlk başta en kötüsünden korktum.

İlk başta, Jaxon'ın Ethan'ı öldürebilmek için beni gönderdiğinden korkuyorum. Ama sonra Ethan'ın ahırdan çıktığını görüyorum, hemen ardından da elinde hâlâ silahı olan Jaxon geliyor.

Jaxon'ın Ethan'a anahtarları verişini ve sonsuzluk gibi gelen bir süre sessizce birbirimize baktıktan sonra Ethan'ın arabaya doğru yürüyüşünü ve arabaya binişini izliyorum. Hem Jaxon hem de ben Ethan'ın arabasının ışıklarının sönmesini izlerken yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarını hissedebiliyorum.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Ama arka lambalar tamamen gözden kaybolunca anladım. Ethan gitti.

Çalışma odasının penceresinde saatlerce oturdum.

Jaxon'ın iki Betaya Michael'ın cesedini hücrelerden çıkarma talimatı vermesini ve cesedi diğer arabalardan birinin bagajına koymalarını izledim.

Jaxon'ın özel poligonunun bulunduğu seraya doğru yürüyüşünü izledim.

Bir saat sonra da eve dönüşünü izledim.

Onu rahatlatmak ya da bu karmaşayı anlamlandırmak için ona ne söyleyeceğimi bile bilmesem de ofiste bana katılmasını bekliyorum.

Ama açmıyor. Kimse kapıyı açmıyor.

Kalbim ikiye bölünmüş durumda, bu gece burada yaşananların hiçbirini sindiremiyorum.

Ancak Jaxon'ın bana ihtiyacı olduğunu biliyorum. Belki de şimdi her zamankinden daha fazla. Ben karanlık bir yerdeyken, oğlumuzun acısında kaybolmuşken, Jaxon benim için çizgide yürüdü ve şimdi onun için aynısını yapmama ihtiyacı var.

Sonunda kendimi pencereden çekiyorum, bacaklarım yorgunluktan kaskatı kesilmiş ve artık karanlık olan antreye doğru yürüyorum. Ev sessizdi. Komuta merkezinin kapısı kapalı ve Marta hastanede olduğu için şöminelerin hiçbirisi açılmamış, bu da evin olduğundan daha soğuk görünmesine ve hissedilmesine neden oluyor.

Merdivenlerden yavaşça ana yatak odasına çıkıyorum, oraya vardığımda Jaxon'a ne söyleyeceğimden emin değilim.

Ama Charlie'nin beni kapının dışında beklediğini görüyorum.

"Bayan Pace," diyor sessizce, sesi Ethan'ın gidişiyle bu evdeki herkesin aldığı darbeyi yansıtıyor. "Bay Pace içeride ve rahatsız edilmemek istiyor."

"Sorun değil Charlie," diyorum gülümseyerek. "Bu benim için geçerli değil." "O değil," Charlie ses tonunu alçaltarak temkinli bir şekilde tereddüt ediyor, "...o iyi bir ruh hali içinde değil."

"Biliyorum. Ama bana zarar vermeyecek. Sana söz veriyorum."

"Michael'ın öldüğünü de bilmeniz gerektiğini düşünüyorum."

"Biliyorum, kaldırıldığını gördüm," diyorum, kendi kendime söylenerek.

"Hayır, Hanımefendi," diyor Charlie, gözleri birden parlıyor. "O gitti.

O, şey, kaçmayı başardı."

"Ne?!" Tamamen inanamayarak fısıldadım.

"Ama... o ölmüştü! Cesedini sürükleyerek arabanın arkasına koyduklarını gördüm?"

Charlie iç çeker ve başını sallar. "Görünüşe göre hayır. Az önce bir telefon aldım."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, midem bulanıyordu.

"Nasıl?"

"Tam olarak bilmiyoruz. Ama aracımız bir daha geri dönmedi. Biz de onu şehrin dışındaki bir depoya kadar takip ettik. Adamlarımız iki Betamızı da boğazları kesilmiş halde buldu. Ve kurşun geçirmez bir yelek... iki mermi ile delikler."

"Yani..." Yavaşça söyledim. "O ölmemişti. Tüm zaman boyunca." "Ve her şeyi duydu."

"Vay anasını," diye fısıldıyorum kendi kendime.

"Az önce Bay Pace'i bilgilendirdim," Charlie rahatsız bir şekilde kayıyor. "Ruh halinin pek iyi olmadığını söylerken bunu kastetmiştim."

"Teşekkür ederim Charlie," diyorum gülümseyerek. "Bana ihtiyacı var."

"Sizin için de aynı şey geçerliyse, hanımefendi." Charlie yüzünde endişeli bir ifadeyle kapıya bakarak sessizce konuştu. "Ben burada kalacağım. Her ihtimale karşı."

Onu gitmeye ikna edemeyeceğimi bildiğim için başımı sallıyorum.

Derin bir nefes alarak kapıyı itip açıyorum ve sağımda yanan ateş dışında odayı tamamen karanlık buluyorum.

Karanlıkta sandalyede oturan Jaxon'ın silüetini görüyorum. Bir bardak burbon tutan eli, sandalyenin koluna rahatça dayanıyor ve şişe önüne oturuyor. Kıpırdamadan oturuyor, şömineye bakıyor ve ben odaya girdiğimde hiçbir şey söylemiyor.

Bara doğru yürüyüp bir bardak aldım.

Sessizce masaya doğru yürüyorum, burbon şişesini kapıyorum ve kendime bir shot doldurup hızla mideye indiriyorum.

Bardağı masanın üzerine bıraktım ve heykelsi Jaxon'ın odaya girdiğimden beri kılını bile kıpırdatmadığını fark ettim.

O anda ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi şaşırmış bir halde ikisini de yapmamayı seçiyorum ve onun yerine sadece yürüyüp sandalyesinin yanında yere oturuyorum.

O karanlık yerde, o cehennem gibi keder ve öfke düzlemindeyken, Jaxon yanımda kalmıştı. Hissetmem gereken her şeyi hissetmeme izin verdi ama hep yanımda kaldı. Bana ne yaşıyor olursam olayım, ne yaşadığımı bilmesem bile, yine de yalnız olmadığımı hatırlattı.

Şu anda benden istediği şey bu, sadece onunla birlikte OLMAK.

Elimi sessizce dizine koyuyorum, ateşe bakıyorum, zihnim farklı yönlerde koşan binlerce vahşi at gibi hissediyor.

Birkaç dakika bu şekilde oturduktan sonra elini yavaşça benimkinin üzerine koyduğunu hissediyorum. Başımı ellerimize yaslıyorum, bir şekilde aynı anda hem hiçbir şey hem de her şeyi söylüyorum.

Buradayım, Jaxon. Buradayım. Her şey için. Hiçbir yere gitmiyorum.

OceanofPDF.com

Sonsöz

RACHEL

'Randevum' beni Chicago'nun güney yakasındaki Black's kulübünün önüne bıraktığında saat sabahın 3'ünü biraz geçiyordu.

"Emin misin?" diye soruyor, binayı dikkatle değerlendirerek. "Bu mahalle en güvenli yer değil mi?"

Gülümsüyorum.

Bir kızın bir yabancıyla geçirdiği bir gecede nasıl bu kadar çabuk para kazanabildiği şaşırtıcıdır. Ve bazen iyi adamlar bile olabiliyorlar.

Bunun alyansı olması iyi bir şey, yoksa onu tekrar görmek isteyebilirdim.

"Ben iyiyim," diye gülümsüyorum bana borcu olan parayı uzatırken. "Kardeşim üst katta yaşıyor."

"Seni yukarı çıkarmamı ister misin?" diye soruyor yüzünde hevesli bir gülümsemeyle.

"Hayır, ben iyiyim şekerim," diyorum, eğilip yanağından öpüyorum. "Ve merak etme, bu bedava."

Arabadan inip kendimi Orta Batı'nın meşhur kemik dondurucu rüzgârına hazırlarken onun kendi kendine kıkırdadığını duyabiliyorum. Arka kapıya yöneliyorum, kapıyı çalmadan önce evli erkek arkadaşımın gittiğinden emin olana kadar çalıyormuş gibi yapıyorum.

Yüzünde dövme olan dev bir adam, Roy, kapıyı açar.

"Hey Roy," diyorum bir steysin vagonun arkasında tükürük takas ederek kazandığım bir tomar parayı çıkarıp beş adet 100 dolarlık banknottan birini ona uzatarak. "Bu dün geceki darbe için."

Benim için kapıyı açtı ve ona bir 100 dolar daha uzattım.

"Bu da bu akşamki için."

Birden elimdeki desteyi çekip aldı.

"HEY!" Bağıryorum, başarısız bir şekilde geri uzanıyorum.

"Ve bu," diyor beni savuşturup üçüncü bir 100 dolar alarak. "Bu da sana randevu *alıyorum*, tatlım."

Üç banknotu cebine attı ve diğer ikisini bana geri verdi.

"Bu saçmalık!" İyice sinirlenmiş bir şekilde söylüyorum. "Bunun için çok çalıştım!"

"Eminim öyledir."

Cebine uzanıp bana küçük bir kola poşeti uzatırken sırtıyor, parıldayan altın dişlerini sergiliyor.

"Harika şaka Roy," diyorum, arkadaşı Dex adındaki diğer fedai gülerken elinden kapıyorum. "Gerçekten orijinal."

Hemen arkadaki metal merdivenden üçüncü kattaki çatı dairesine çıkıyorum. Aslında burası bir daire değil, Black'in poker odasının üstündeki tavan arası, kırık dökük mobilyalar ve eski, atılmış Muhtemelen benden daha fazla dehşet görmüş şilteler. Şıra, şehvet ve Black'in çok fazla purosunu kokuyor.

Ama sıcak ve korunaklı. Çoğunlukla.

Jaxon ve çetesi dairemi yok ettiğinden beri Michael ve ben burada kalıyoruz.

Kızacağımı biliyordum ama Natalie'yi vurduktan bir hafta sonra bana öldürdüğü tüm adamların kesilmiş İki Başlı Ejderha dövmelerini gönderecek kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim.

Adam bazen aşırıya kaçıyor. Gerçekten.

Natalie gibi mide bulandırıcı derecede tatlı bir kızın onun gibi bir adamla ne işi olduğunu anlayamıyorum. Ya da neden bu hayatı anlamadığı belli olan birinden etkilendiğini. Ve onunla evlendiği gerçeğini asla aklım almıyor.

Ama başardılar. Gerçekten *evlendiler*.

Sessizce bile değil, çünkü konsey toplantısından çıkan haberler, eşleşen dövmelerinin ve Jaxon'ın ona dokunan herkesin parmaklarını keseceği tehdidinin konuşulduğu sokaklara çoktan düşmüştür.

İğrenç. Hangisi daha kötü bilmiyorum, bağlılıktan korkan bir adam mı yoksa bağlılıkla sarhoş olan biri mi?

Ama az önce aldığım kokainle kendime bir şişlik verirken, şu anda hissettiğim kıskançlıktan nefret ediyorum. Bu kaltağın tam anlamıyla nasıl

Ona yalvardığım her şey, benim yaşadığım zorlukların hiçbirisi olmadan. Jaxon'ın adamları bile ona bana davrandıklarından daha iyi davranmaya başladılar, hem de sadece Regina Vestra olduğu için değil... sadece bu yüzden.

Ve bu pislik bana bir iyilik yapıp bir kez olsun daha kötü görünebilir mi?

Daha iyi değil mi? Yani hadi ama, o orospuların vajinalarından birinde gizlice gençlik pınarını falan mı buldu?

Ugh. Yeter. Saçma sapan bebek babamı arzuladığım yeter de artar bile.

Neyse ki, Black gürültülü bir şekilde içeri girerken poker odasının aşağısındaki bir kargaşa beni kendi kendimi sabote ettiğim tavşan deliğinden kurtarıyor.

"Defolun!" Bağırıyor, her zamanki yardımcılarının üzerine kapıyı çarpıyor ve masanın arkasına çöküyor, şişmanlığı yanlara doğru katlanıyor.

Ancak komik bir şekilde, kapı birkaç dakika sonra, Ol' Vic kendine bir içki koymaya bile fırsat bulamadan açılır.

"SIKTIR GIT DEDİM!" Bağırıyor ve ben gözlerimi devirip botlarımı çıkarmak için eğiliyorum. "Oh, sensin! Görmek istediğim tek kişi!"

Arkamı dönüp ızgaradan geriye baktığımda ağabeyimin kanlar içinde orada durduğunu görüyorum. Elinde, yanında dizlerinin üzerinde oturan ve kafasında bir çuval olan adamın boynuna dolanmış bir ip tutuyor.

Ne oluyor lan?

"Bu gece hangi cehennemdeydin, ha?!" Siyah bağırır. "Sana bu planı bir ay önce anlatmıştım! Sana özellikle konsey toplantısı çağrıldığında, bunun dikkatini dağıtmak için yeterli olacağını ve gidip Malikâne'de hepsini katletmen gerektiğini söylemiştim!"

Az önce ne dedi o?! Jessica'yı kastetmediğini ben de biliyorum!

"Oradaydım," diyor Michael, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Ama o amcık orada değildi ve yeğenimi sığınağa koydu. O lanet olası bebek bakıcısı-kahya orospu beni vurdu."

"Yani, işi bitiremediniz! Bir grup kadın tarafından engellendin, öyle mi?" Black bağırıyor. "Bu da kim lan?! Neden buraya birini getirdin ki?!"

Michael hiçbir şey söylemiyor.

"Biliyor musun, zamanımı boşa harcadığımı biliyordum," diye homurdandı Black parmağıyla onu göstererek. "Sen ve sürtük kardeşin, sizi yanıma aldığım andan itibaren zamanımı, kaynaklarımı ve sabrımı boşa harcadınız."

Michael'ın kıkırdamaya başladığını duyduğumda serseri kışını ızgaradan vurmaya neredeyse hazırdım.

"Ne?" Black kafası karışmış bir şekilde sorar. "Bu kadar komik olan şey ne?"

Sen?"

"Öylesin," diyor Michael sessizce.

"Oh, öyle mi?!" Black öfkeli bir şekilde şöyle der. "Peki, eğer bunu komik buluyorsan

o zaman bahse girerim bunu çok komik bulacaksın!"

Birdenbire silahını çekti ve ben de hemen pantolonumdan benimkini çıkarıp merdivenlere yöneldim, ses çıkarmamak için her basamağı yavaşça indim.

Gözümün önünde kardeşimi vurmasına izin vermeyeceğim!

Ancak en alt merdivene ulaştığımda Michael'ın kendi kendine güldüğünü duyabiliyorum.

"Bu kadar komik olan ne?!" Black öfkeyle bağırır. "Senin ve beceriksizliğin yüzünden tüm planlarımız boşa gitti! Konsey toplantısı tam bir fiyaskoydu! Böyle bir fırsatın oluşması yıllar almıştı! Hepsi bir hiç uğrunaydı!"

"Değildi," diye gülüyor Michael. "Bu gece senin kendi başına öğrenebileceğinden çok daha fazlasını öğrendim."

"Ne gibi?!"

"Sanki yetim Jaxon Pace bir 'Pace' değilmiş gibi," diye alay ediyor Michael. "Ve o bir yetim değil."

Ne?

"Sen neden bahsediyorsun be?" Black alay eder. "Ethan White Jaxon'ın gerçek babası," diyor Michael.

Vay anasını!

"Hadi canım sen de," diyor Black kuşkuyla. "Bu tam bir saçmalık. Her zaman bu kadar yakındılar. Hırsızlar kadar sıkı fıkı bu ikisi. Dimitris öldüğünden beri."

"Artık değil," diyor Michael, Black'e gülümseyerek. "Ethan Dimitris'i öldürdü... ve Jaxon bunu yeni öğrendi."

"Bu bilgiyi nereden öğrendin? Yoksa bunu sana kafandaki sesler mi söyledi?" diyor Michael'a takılarak. "Tanrım, sen Kız kardeşin kadar acımasısın, hâlâ o pislığe aşıksın. İkiniz de uzun zaman önce kesip atmam gereken lanet sülûklersiniz!"

Michael hiçbir şey söylemiyor, ellerini arkasında birleştiriyor ve yere bakıyor.

"Sen ve o aptal kaltak size sağladığım fırsatların hiçbirinden yararlanamadınız!"

"Kız kardeşim ve ben İki Başlı'yı inşa ettik-"

"İKİ BAŞLI EJDERHA GERÇEK DEĞİL MICHAEL!

UYAN!" Siyah bağırır. "Jaxon'ın yerini alabilmem için dikkat dağıtmam gerekiyordu. Ama burada bütün işi ben yapıyorum!"

Barına doğru yürür ve kendine bir içki daha koyar.

"Seni o hastaneden çıkaran bendim ve aptal kız kardeşin Jaxon'a geri dönmek istediğinde, Teksas'taki o küçük yangını başlatmana yardım eden bendim! Onu geri getirdim!"

Ne oluyor lan?! Michael da mı işin içindeydi?

Zihnim dönüyor.

"Seninle bebek bakıcılığı oynamaktan bıktım. Sanırım küçük ortaklığımız sona erdi," diye alay ediyor Black, barından geri dönerken.

"Ve benim hayırseverliğim de öyle."

Aniden Michael'a silah çekmek için hamle yapar ama Michael yıldırım hızıyla daha hızlı hareket eder. Hızla üstünlüğü ele geçirir ve hemen Black'in boğazına bir bıçak dayayarak arkasına döner.

"SEN NE YAPIYORSUN-" Michael onu sabit tutarken Black boğuk bir sesle bağırıyor.

"Şşş, şşş," diye kulağına fısıldar Michael. "Biliyor musun, sana daha fazla katılamazdım. Sanırım ortaklığımız sona erdi."

Black kurtulmak için mücadele eder ama Michael acımasızdır.

"Bence organizasyonunuzun yeniden yapılanmaya ihtiyacı var," diyor Michael. "Ve ben bu iş için biçilmiş kaftanım!"

Bıçağı Black'in boğazına saplar ve odanın her tarafına kan fışkırır.

"İKİ BAŞLI EJDERHAYI SELAMLAYIN!" O bağırır Black'in cansız bedeni yere düşüyor.

Az önce olanlardan dolayı o kadar şok oldum ki, yanlışlıkla nefes nefese kaldım ve çok hızlı bir şekilde geri çekildim, merdiven boşluğundaki bazı kovalara çarptım ve gürültüyle devrilmelerine neden oldum.

"Kim var orada?!" Michael bağırır.

Kahretsin! Kaçamıyorum! Ve beni de öldürüp öldürmeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok!

"Ben Rachel," diye sesleniyorum merdiven boşluğundan, hiçbir şey duymamış gibi davranmaya karar vererek. "Daha yeni geldim! Alt kattaki adam seni Black'in ofisinde gördüğünü söyledi ama az önce tüm bu kovalara takıldım."

Köşeyi dönüyorum

"Aman Tanrım!" Yerdeki Siyah'ı görünce "Aman Tanrım!" dedim.

Merdiven boşluğunun arkasından çıkıyorum ve Michael'ın Black'in silahını aldığını ve masanın üzerinde durup bana doğru doğrulttuğunu görüyorum.

Lanet olsun... Beni de mi öldürecek?

Kulak misafiri olduğum son beş dakikalık konuşmayı tekrar dinlerken her şey su altındaymış gibi hissediyorum. Konuşma sırasında öğrendim ki *Kardeşim* aslında Teksas'taki yangını başlatan kişiydi ve bu gece *çocuğumu* öldürmeyi planlamış olabilir ya da olmayabilir.

Michael silahı bana doğrultmaya devam ederken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Burada ne oldu böyle?!" Silahının hedefi altında titremeye başladığım gerçeğini gizlemeye çalışarak söylüyorum.

Ama tam bana gerçekten ateş edebileceğini düşünmeye başlamıştım ki; aniden silahını bıraktı ve masadan atladı.

"Yolumuza çıktı," diyor Michael, silahı yerine koyarken.

"Yolumuza mı?" Ben soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gecedan itibaren İki Başlı Ejderha, Black'in tüm işletmelerini devralıyor. Bu şehre gerçek bir mafyanın neye benzediğini göstereceğiz."

Başımı sallıyorum, ona gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Peki bu kim?" Birden Michael'ın buraya sürüklediği adamın hâlâ köşede oturduğunu ve kafasına bir torba geçirdiğini fark ederek soruyorum.

"Bu, küçük kardeşim," diyor Michael, ona doğru yürürken. *"Bu bir kaldıraç."*

Kapağı kaldırıyor ve hemen Ethan'ın yüzüne bakıyorum - morarmış, kanıyor ve bana bakarak zaten bildiğim şeyi sessizce onaylıyor:

Michael'ın gücü var. Ve biz boku yedik.

Lanet olsun. Ne yaptım ben?

OceanofPDF.com

"Bedeniniz yaşlanacak ve çökecek ama hayal gücünüz sonsuza dek genç kalacak. Kitaplar ruhun gıdasıdır."

-Natalie Pace

Katalizör: Cehennemin Kalbi Kitap I
by Nicole Fanning

OceanofPDF.com

Parlama Noktası

Cehennemin Kalbi Serisi
Kitap III

EPİK sonucu kaçırmayın!
2022 İlkbaharında Geliyor

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.